

# Giới thiệu Hoàng Không Hư, Phi Không Thương

Lục lục mấy quyển sách cũ, nàng đã vô tình tìm được một tập truyện ở thời cổ đại. Chỉ là mở ra xem một chút thôi mà, sao lại hút nàng vào trong để hóa thành một người cổ đại như thế ???

Đối mặt với một cuộc sống cổ đại không quá khó khăn đối với một người như nàng, ấy mà sao chỉ vì lần đầu gặp hân thôi mà nàng lại để mình như một con búp bê đến như vậy ? Để hân trêu chọc, đã thế thôi thì bỏ qua. Ấy mà cuối cùng nàng lại để hân lấy đi trình tiết của mình... Thật là quá đáng !!!

Để xem lần này ta có dễ dãi với người được không, dù thế nào thì thù này ta vẫn phải giải quyết hết với người - Nhị Hoàng Tử và mị kia ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Gặp mỹ nam ở hồ nước

“A -”

“A -, ghét! Sắc lang!”

... Ta đoán mọi người chắc cũng rất tò mò, chuyện này là sao? Đã xảy ra chuyện gì? Ủ! Vậy ta lập tức nói cho mọi người biết, thật ra thì ta cũng rất tò mò, không biết thế nào. Vừa rồi, ta rõ ràng vẫn còn ở thư viện đọc sách, sau đó cảm thấy đầu choáng váng một trận, rồi như từ trên trời rơi xuống, hơn nữa còn rơi vào trong một hồ nước. Trong hồ nước này có bốn, năm mỹ nữ mặc áo yếm đang bơi lội, hơn nữa đám mỹ nữ này còn gọi ta là ‘sắc lang’, ta rõ ràng là con gái, mà gọi ta là sắc lang? Ta rất tò mò nha.

“Tôi...” Ta vừa định giải thích với các mỹ nhân kia, đột nhiên một đôi khuỷu tay từ sau lưng vương lên ôm chặt lấy ta, ta theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy...

Thật là đẹp..., đúng là người đẹp... Nàng ấy trông khoảng hai mươi tuổi, tóc dài đen nhánh, da trắng nõn, rất nhắn mịn, đôi mắt đơn giản như ngâm trong nước thủy tinh trong suốt, khóe mắt khẽ gợn lên, mang vẻ quyến rũ. Con người tinh khiết cùng ánh mắt tà mị dung hợp với nhau tạo thành một khung cảnh đẹp diệu kì, nàng ấy có một phiến môi thật mỏng, sắc nhạt như nước. Nhưng... Má ơi! Thì ra là nam? Ta đột nhiên mới nhìn đến nửa người trên của hân, đã vì nửa người trên để trần đó ngờ ngàng, hân không có bộ ngực. Rốt cuộc ai mới là sắc lang? Hân ôm ta? Hơn nữa hai tay của hân còn... còn... mò tới trước... ngực ta?

Ta dùng sức lực của toàn thân đẩy nam tử kia ra, ta cảm giác được gương mặt của ta giống như bị lửa thiêu nóng rực. Nhưng, nam tử bị ta đẩy ra, trên mặt lại lộ ra một nụ cười tà mị.

“Người... sắc lang!!!” Ta giận giữ hét lên với tên nam tử kia.

“Gia...”

“Gia... Tên sắc lang to gan đó rình xem bọt nhả thiếp, Gia phải làm chủ cho thiếp!” Ta có chỗ nào giống sắc lang? Thân thể các nàng và ta có khác biệt sao? Hiện giờ ta bị nam tử kia sờ soạng, còn nói ta là sắc lang? Ông trời ơi. Đám nữ tử trong hồ nước dùng âm thanh nhu mì nói xong lập tức vây xung quanh nam tử kia, chỉ thấy nam tử kia nở ra nụ cười phóng khoáng không kềm chế được, sau đó giang hai cánh tay đem toàn bộ các nữ tử ôm vào trong ngực. Đây rốt cuộc là tình huống gì? Bốn, năm nữ tử mặc áo yếm đều vây quanh một người đàn ông? Hiện giờ trong cái đầu đơn giản của ta chỉ có hỗn loạn. Cái gì Gia? Cái gì thiếp? Bộ đang đóng phim sao? hay là đang tưởng niệm chuyện cũ? Mặc kệ, trước hết giải thích rõ cho ta đã!

“Này! Có phải các người bệnh rồi không?” Ta thật không cách nào nhịn được nữa, nói thế nào thì ta cũng là hoa khôi trong trường đại học, người sáng suốt vừa nhìn là có thể nhận ra ta là nữ, vậy mà đám nữ tử ngu ngốc này lại nói ta là nam? Hơn nữa còn gọi ta là sắc lang?

“Thích khách to gan! Dám vô lễ với Nhị hoàng tử!” Ta mới vừa hét lên giận giữ, thì có một đám nam tử mặc quần áo cổ đại hét lên với ta, bọn họ đứng ở bên hồ nước sau đó dùng cây trường mâu chia vào người ta... Ngát? Nhị hoàng tử? Ta biết chắc đám người này đích thị là đang đóng phim rồi, thảo nào tình hình mới vừa rồi ôm nam tử đẹp trai như vậy. Thảo nào tóc của hân sẽ dài như vậy. Thảo nào sẽ gọi cái gì Gia, cái gì ta đây này. Thảo nào, bốn nữ tử từ động vào một người đàn ông hoài bão đây. Thảo nào những người khác sẽ mặc đồ quân lính rồi dùng trường mâu chia vào người ta, thảo nào...

Cũng trách không được, nam tử kia đẹp trai mà lại làm ra việc bại hoại như thế. Quên đi, ta cho dù hân không phải cố ý. Bất quá, đám diễn viên này tuyệt đối có bệnh rồi, nhập vai quá sâu, hơn nữa ngay cả ta là nam hay nữ cũng không phân biệt được, một đám ngu ngốc.

“Ngại quá, các vị, quý rầy các vị đóng kịch rồi, các vị cứ tiếp tục đi.” Ta nói xong thì hướng về phía bờ hồ vừa đi đi.

“Thích khách to gan, nếu người bước thêm một bước nữa, người sẽ chôn thân dưới trường mâu này!” Mấy diễn viên mặc quần áo cổ nói xong lập tức chia trường mâu vào cổ họng ta, lúc này không giống như đang lừa gạt, ta không dám đi, vì cây thương này nhìn hình dáng có vẻ không giống đạo cụ, mũi thương hình như vô cùng sắc bén, nhưng thế này chẳng phải khoa trương quá hay sao? Quay phim nghiêm túc đến mức độ này? Xong rồi!

“Hahahaha, thôi, thôi, tất cả lui ra.” nam tử ôm ta lên tiếng, giọng nói của hắn cùng với bề ngoài chẳng hề xứng đôi, âm giọng hắn giàu có từ tính mà lại trầm thấp, như âm thanh của tự nhiên. Ta quay đầu lại nhìn về phía nam tử kia, đôi mắt xinh đẹp đó trong suốt mê người, cùng với tròng mắt của hắn gặp nhau, trong lòng dấy lên chút rung động.

“Nhị hoàng tử...”

“Đủ rồi!” Lúc nam tử kia nói xong câu đó ta nhất thời kinh ngạc, đôi mắt của hắn vốn trong suốt thoáng chốc lại xuất hiện một loại khí phách của quân vương, hơn nữa vẻ yêu mị vừa rồi cũng thoáng chốc hóa thành kiêu ngạo...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 2: Trò đùa ngu ngốc

Diễn viên bên hồ nước kia nghe xong lời đó của ‘Nam chính’ lập tức ngoan ngoãn thu hồi trường mâu, sau đó hơi cúi đầu từ hồ nước lui ra ngoài.

Nam tử kia buông nữ tử trái ôm phải ấp ra, sau đó đi từ từ về phía ta, ta cảm giác chân của ta giống như đeo trĩ nặng chịch, không cách nào di chuyển nửa bước, không biết tại sao, nam tử kia cho ta cảm giác bị áp bức rất mạnh, ánh mắt không cách nào dời khỏi người hắn.

“Ngươi là nam tử nhà nào?” nam tử kia hỏi ta xong, thì giờ một bàn tay nâng cằm ta lên, thế là có ý gì? Mới nãy còn sờ soạng ta... Bây giờ lại nói ta là nam tử? Có điều nghĩ một chút, vốn hắn rất tuấn tú, nói xong câu đó khiến ta muốn cười thật to, ta vốn nghĩ hắn chắc thông minh hơn xiu, biết ta là nữ tử, không ngờ hắn cũng ngu ngốc như vậy, xem ra là ta trách lầm hắn rồi, hắn quả nhiên không phải cố ý sờ ta, hơn nữa rõ ràng nam diễn viên hiện đại lại nói chuyện giống kiểu của người cổ đại, giờ hắn còn đang hỏi ta là nam tử nhà nào, sao lại có chuyện cười thú vị như vậy chứ? Xem ra hắn cũng nhập vai quá sâu, vừa đúng lúc, muốn chơi phải không, ta sẽ chơi với ngươi, vừa hay những người kia gọi ngươi là Nhị hoàng tử ư?

Ta bỏ qua tay của nam tử đang nâng cằm ta, sau đó khẽ khom người, hai tay hợp thành nắm đấm: “Bẩm Nhị hoàng tử..., tiểu nhân là con của Lam gia”. Cổ Ngữ chứ gì, nói thế nào thì cha ta cũng là người nghiên cứu lịch sử cổ đại, ta đối với những thứ cổ đại đó hiểu khá rõ.

“A? Lam gia? Ha ha, thú vị, thú vị.” Chẳng lẽ hắn biết nhà ta? Không thể nào, nhà ta không phải là rất nổi danh, hơn nữa họ Lam cũng nhiều! nam tử kia vừa nói vừa lộ ra vẻ trêu chọc ta, sau đó hắn đi tới bờ hồ, nhảy một cái lập tức lên bờ, lúc này ta mới nhìn đến thân thể của hắn cao ít nhất là mét tám mấy, dáng người cân xứng, hơn nữa nhìn trông có vẻ yếu đuối nhưng lại tràn đầy cơ bắp. Nam diễn viên này, phỏng chừng bộ phim hắn quay bây giờ nhất định có thể hot, đáng ngoài, khí chất, thần thái đơn giản cái gì cần có đều có.

Không phải là ta háo sắc, cố ý muốn nhìn trộm hắn, hắn mặc dù nửa người trên phơi bày, nhưng thân dưới lại có mặc quần, theo hắn lên bờ, bên bờ có một diễn viên mặc đồ nô tì cổ đại đưa bộ áo cho hắn, hắn nhận lấy áo sau đó nhẹ nhàng động đậy, đem trọn món bộ áo mặc vào người, bộ áo kia màu trắng, giống với những đồ thái tử cổ đại thường dùng, bộ áo trắng bên trên có hình con rồng, có điều thái tử thường dùng là màu vàng, mà hắn mặc lại là màu trắng. Ngất! Ta nói sai rồi, căn bản không phải là dường như, vì hắn hiện giờ cũng đang đóng phim mà, hắn phát phát mái tóc dài của hắn, nha hoàn lập tức đem vật có hình rồng đội lên đầu cho hắn.

“Gia...” Đám nữ tử mặc yếm kia hô xong, lại ngượng ngùng nhìn ta một cái, sau đó ở bên bờ cầm quần áo lên, ta mặc xong cũng đi theo lên bờ.

“Xin hỏi Nhị hoàng tử, thích khách đó xử trí thế nào?” Một người đội mũ sắt dắt con ngựa đến gần nam tử kia.

Nam tử kia sau khi nghe xong, thì quay đầu lại cười tà mị với ta, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái lập tức ngồi trên lưng ngựa: “Hồi cung đi.”

“Nhị hoàng tử...” Người nô ấp a ấp úng gọi tên ‘Nhị hoàng tử’, dường như không chịu bỏ qua cho ta, cùng lắm hắn ta cũng đã phối hợp, đạo diễn cũng không nói gì rồi, hắn còn nào cái rắm!

Vị ‘Nhị hoàng tử’ kia ngồi trên lưng ngựa, nhất thời lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hắn giờ chân lên một cước đá vào ngực người kia, người nô lao đảo một cái đã ngã trên mặt đất, mà những người khác cũng vội vã lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Khởi giá -.” Theo một tiếng ‘Thét’ ‘Nhị hoàng tử’ đó lập tức quay đầu lại, những người khác cùng với mấy nhân vật phụ trong hồ nước, toàn bộ đều đi theo sau lưng vị ‘Nhị hoàng tử’ kia cùng nhau rời đi.

Ngất, cần phải vậy không? Diễn trò thôi cũng đánh thật sao? Mặc kệ, chỉ là trò đùa ngu ngốc!... Thấy bọn họ vội vã rời đi cũng thở nhẹ mấy hơi, sau đó ta cũng bò lên bờ, ta cuối cùng cảm thấy đám người kia có phải đã quá nhập vai rồi chẳng??

Ta bò lên bờ đôi mắt nhìn xuống chung quanh, ta đột nhiên bừng tỉnh ra!

Không đúng...

Không đúng, bọn họ vừa mới ở đây đóng phim, nhưng không thấy có chuyên gia ánh sáng, nhiếp ảnh gia nào cả, ngay cả đạo diễn cũng không còn ở chung quanh, hơn nữa hiện giờ không phải mùa đông tháng 12 sao, tại sao xung quanh ta tất cả cảnh vật còn là xanh mơn mẫm? Ngay cả ta rơi vào trong hồ nước cũng không thấy nước lạnh.

Ta mới vừa ở thư viện đọc sách, tại sao trong nháy mắt lại rơi vào trong ao rồi?

Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Gặp nam tử tuần tú trên đường

Đầu óc của ta rất hỗn loạn, đi theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo, người ta vốn ướt nhẹp mà rất nhanh đã khô rồi, đến cuối con đường nhỏ, ta nhìn cảnh tượng trước mắt...

Chiều vào mắt ta chính là khung cảnh kiến trúc cổ đại, bóng người trên ngựa xuyên qua cũng mặc quần áo cổ đại.

Trời ơi! Ta nhanh chóng bắt được một người đi trên đường.

Người bị ta bắt lại xấp xỉ bằng tuổi nam tử trong hồ nước, hần bẻ ngoài khỏi ngô vô cùng, ngũ quan trên mặt như điêu khắc, có cạnh có góc khuôn mặt tuần tú đến dị thường. Bề ngoài thoạt nhìn dường như phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt lơ đãng toát ra ánh sáng như sao làm cho người ta không dám xem thường. Mái tóc dài đen nhánh rậm rạp, lông mày lười mác, kẻ đó là một đôi mắt hoa đào dài mảnh, tràn đầy đa tình, khiến cho người ta không cẩn thận sẽ chìm đắm trong đó. Sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, dày mỏng vừa phải lúc này lại khiến người ta hoa mắt vì nụ cười. Hần mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, tay cầm một chiếc quạt giấy, giống như Phan An phong lưu phóng khoáng.

Một diễn viên đẹp trai sao? Quả thực so với người vừa nãy không phân cao thấp! Có điều diễn viên đẹp trai như vậy có phải quá tài nhiều dùng ít rồi hay không?

“Xin hỏi, vị huynh đài này có chuyện gì?” Ngắt! Xem ra diễn viên này cũng thích đùa, có điều ta cũng không hiểu, ta có điểm nào giống nam tử? Còn nữa rõ ràng đạo diễn cũng dùng cổ văn nói chuyện với ta sao?

Giọng của nam tử này tuy không nhiều từ tính bằng nam tử kia, nhưng lại lộ rõ dịu dàng.

“Xin chào, ta muốn hỏi người đây là đâu?” Ta khách sáo hỏi nam tử kia, nam tử kia mỉm cười, sau đó hé ra một nụ cười nhàn nhạt

“Huynh đài lạc đường sao?”

“Không phải lạc đường, nhưng cũng là lạc đường.” Bực mình, giải thích thế nào cho dễ hiểu đây? Nói lạc đường cũng không đúng, vì ta vốn dĩ không biết đây là đâu, đi thế nào cũng đều là lạc đường, mơ hồ.

Nam tử kia nghe xong câu trả lời ngu ngốc của ta lại cười một tràng: “Huynh đài, nói chuyện với người thật thú vị, hiện giờ người đang ở thủ đô của Long Vân quốc, thành Bạch Vân.”

...

Ta muốn té xỉu, haiz, ha ha, ha ha ha ha, ta biết ta ở đâu rồi, ta cũng biết rõ ta ở nơi này, nghe xong lời của nam tử kia, ta chỉ cảm giác được một cơn choáng váng, đôi mắt lập tức tối sầm, cười hặc qua tay thiên rồi!

Haiz, ta tên Lam Diệp Nhi, là sinh viên đại học, năm nay mười chín tuổi, đến tận bây giờ vẫn chưa có bạn trai, không phải là vì đáng vẻ xấu xí, trước đó ta có nói ta là hoa khôi của trường mà, nam tử theo đuổi ta nhiều vô số, chỉ là chưa gặp được nam tử làm ta động tâm thôi. Gia đình của ta có ba mẹ, nhưng rất đáng tiếc bọn họ đều không phải là cha mẹ ruột của ta, bọn họ nói ta là cô nhi bị bỏ rơi bên đường, nhưng ba mẹ đối với ta lại thương yêu như con ruột, ta rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc, nhưng bây giờ...

Cho nên ta đến nơi xa lạ này, thật ra thì tất cả cũng là tự ta tìm, các bạn học nói với ta trong thư viện của trường có một quyển sách kỳ dị, tên là ‘Kinh đô Vân Long’, tên tác giả lại càng kỳ lạ, gọi là hoàng hậu gì đó. Bọn họ nói nếu chạm qua quyển sách kia người sẽ ngã bệnh hoặc là gặp chuyện bất trắc, vô cùng tà môn, nhưng ta lại quá hiếu kỳ, cộng thêm không tin tà môn nên ta đây lập tức chạy đến thư viện mượn quyển sách kia, lúc ta mở quyển sách ra, đã thấy mục lục sách giới thiệu lịch sử Vân Long quốc, hahahaha, ta xem xong mục lục, khi muốn xem đến chính văn đột nhiên trước mắt tối sầm, lúc mở mắt ra thì đã ở trong hồ nước.

Cười chết mắt, tiểu thuyết xuyên việt coi vô số, thế nhưng loại chuyện như vậy rơi vào trên đầu của ta? Chuyện này rốt cuộc là sao? Ba của ta, mẹ của ta đều đang ở nhà chờ ta, đừng giỡn nữa được không? Ta nhất định là đang nằm mơ rồi? Nghĩ tới đây, ta lập tức mở hai mắt ra...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Xuyên không rồi

Khi ta mở mắt ra, mới phát hiện tất cả không phải là ta đang nằm mơ, mà là thật. vì hiện giờ ta đang nằm trên giường, đừng cho là ta nằm trên giường thì tức là nằm mơ, giường ta nằm là loại giường cổ đại...

A, ha ha, ta đột nhiên nhớ lại Nhị hoàng tử trong hồ nước, ta nhớ rõ mục lục trong quyển ‘Kinh đô Vân Long’ kia, trên đó có chương nói về hân, là chương thứ 4, hân gọi là, Nhị hoàng tử - Bạch Nguyệt Diệu. Chương thứ nhất giới thiệu về Vân Long quốc, mà đề mục chương thứ hai nói về màu sắc hoàng tộc của Vân Long quốc là màu trắng, thảo nào Nhị hoàng tử đó mặc bộ áo màu trắng, sơ ý!

“Huynh đài, người đã tỉnh?” Theo tiếng động nhìn lại, là người đẹp trai ở trên đường, ta bây giờ nhìn thấy nam tử đẹp trai cũng không có hứng thú.

“Trai đẹp, ta hỏi người, Nhị hoàng tử Long Vân quốc của các người là Bạch Nguyệt Diệu phải không?” Nếu hân trả lời là đúng, vậy thì ta tuyệt đối là xuyên qua đến thế giới trong quyển ‘Kinh đô Vân Long’ rồi.

“Đúng vậy”

A, ha ha, ha ha ha ha, nghe xong giọng nói dịu dàng kia, ta thật muốn khóc: “Trai đẹp ơi... Các người có đọc được gì không? Có thể lấy cho ta không?” Ta nói xong lập tức tuyệt vọng dùng hai tay bưng kín mặt, chỉ bằng chết đi cho xong, nơi này không quen, ở quốc gia thần bí thế này, bảo ta làm sao sống nữa? Ai ta cũng không biết, ta muốn cha, mẹ, ta nhớ bạn học của ta, tính cách ta tuy không phải mềm yếu, nhưng nếu các vị đột nhiên xuyên không đến một quốc gia xa lạ sẽ có cảm giác gì? Khẳng định trong lòng là cảm giác không an toàn, cảm giác sống không bằng chết!

“Huynh đài? Vì sao người muốn đọc được?” Anh chàng đẹp trai kia tò mò hỏi ta, ai nha, làm sao hân hiểu được? Ta một người hiện đại sao sống được ở cổ đại chứ? Ta nói với tên trai đẹp cổ đại này liệu hân có hiểu không? Dám khẳng định hân sẽ cho rằng ta là người điên.

“A, ta không có nhà để về.” Ha ha, chỉ có thể nói như vậy, không nhà để về, ai!

“Người nhà huynh đài đâu?”

“Mất tích rồi, không tìm được.” Ta thật tuyệt vọng cực độ rồi, cũng không phải mất tích, mất tích không phải người nhà ta, mà là ta, là ta!

“Như vậy đi, nếu huynh đài không ngại, có thể tạm thời ở lại bên cạnh ta.” Chê? Làm sao có thể chê? Ta để hai tay xuống, rồi sau đó kích động từ trên giường ngồi dậy, ta cảm giác được hai mắt ta cũng sáng lên rồi, không biết người trước mặt là người nào, nhưng ta là một người cô độc sống ở Vân Long quốc không bằng ở lại bên cạnh người này, ít nhất ta sẽ không thấy cô đơn, hơn nữa hiện giờ hân cho ta là nam tử, tuyệt đối sẽ không có hành vi bất chính với ta.

“Không ngại, cứ như vậy đi, đúng rồi, nhưng ta nói cho người biết ta cái gì cũng không biết.” Hân khẳng định cho rằng ta là da mặt dày, nhưng mặc kệ, dù sao nơi này không ai biết ta, mặt mặt thì mặt mặt, không biết xấu hổ, cũng không cần mặt, ai biết ai đâu, trước tiên ta cứ ngây ngô mà ở bên cạnh hân, chờ ngày nào đó nói không chừng ta có thể xuyên không trở về, đến lúc đó ta phui mông một cái bỏ đi, ai biết đấy là đâu?

Cùng lắm... Ta đoán chừng là xuyên qua không trở về được.

“Ha ha, không có gì...” Lúc hân nói những lời này về mặt bất đắc dĩ, đoán chừng hân cũng muốn khách sáo với ta. Nhưng lại không ngờ ta đây không hề khách sáo, nhưng mà nói thật, nam tử đẹp trai này thật ôn nhu: “Xin hỏi tên họ huynh đài là gì?” Hân hỏi tên của ta.

Ta nói ngay tên của mình: “Lam Diệp Nhi.” lúc này ta đây mới bừng tỉnh hiểu ra, ta đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, hân cho ta là nam rồi, cái tên này có khiến hân nghi ngờ không? Chắc không có gì đâu, ngay cả việc ta là nam hay nữ cũng không nhìn ra thì xem chừng cả cái tên hân cũng sẽ không nghĩ nhiều, ta an ủi mình.

“Lam Diệp Nhi? Người khẳng định người họ Lam?” Về mặt hân bất ngờ, ta càng không hiểu, ta họ Lam thì sao? Ta họ Lam chọc tới hânư? Lẽ ra hân phải tò mò tên của ta mới đúng, đằng này lại tò mò với họ của ta, kỳ quái!

“Đúng vậy.” Ta kiên định gật đầu.

“Cả Vân Long quốc, họ Lam chỉ có một nhà, huynh đài chẳng lẽ là người nhà của ông ấy?” Về mặt của hân vốn ôn nhu đột nhiên thay đổi hết sức nghiêm túc, mà lời của hân cũng khiến ta nhớ lại ‘Kinh đô Vân Long’ có một chương đề mục là Lam thừa tướng Vân Long quốc, hơn nữa ta phát hiện một vấn

đề, quân vương họ Bạch, mà toàn bộ những quan lại trọng yếu khác cũng là lấy màu sắc làm họ, tướng quân họ Hắc, Thừa tướng họ Lam, Thượng Thư họ Hoàng...

“Ta... Ta nói với ngươi, nếu ta nói là ta từ tương lai tới ngươi có tin không?” Ta thẳng thắn với hắn, dù hắn cho ta là kẻ điên cũng tốt, hắn cho ta là ngu ngốc cũng được, ít nhất ta nói ra cũng giúp trong lòng nhẹ nhõm hơn.

“Tương lai?” ai, ta biết hắn sẽ ngạc nhiên.

“Ừ! Nói như thế, nghĩa là ngươi và ta không phải là người của cùng một thế giới!” Ta không có cách nào giới thiệu quá nhiều, vì ‘Vân Long quốc’ này vốn không phải triều đại trong lịch sử, mà chỉ là một quyền tiểu thuyết trong chuyện xưa thời.

“... Thảo nào huynh đài nói chuyện kỳ lạ như thế, hơn nữa quần áo của huynh đài cũng rất quái dị, xin hỏi huynh đài, trai đẹp nghĩa là gì?”... Hắn dường như hiểu ý của ta? Hơn nữa hắn tin ta? Ông trời ơi, thật tốt quá.

“Trai đẹp, ý nói ngươi tuấn tú!” Nghe xong lời của ta, vẻ mặt của hắn có một chút kinh ngạc, sau đó xuất hiện nụ cười yếu ớt.

“Đa tạ huynh đài khen ngợi, xin hỏi huynh đài tương lai như thế nào?”

“Tương lai...” Nghe hắn hỏi xong, ta lập tức đem cuộc sống hiện đại toàn bộ nói cho hắn nghe...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Ở lại cổ đại

Ta thấy hắn rất hứng thú với chuyện của ta, hắn rất tin lời ta nói, không hề nghi ngờ, hơn nữa những lời ta nói đều là lời nói thật, vì vậy hắn đem tình hình quốc gia nói cho ta biết. Mặt khác, bọn họ cho ta là nam vì ở quốc gia của bọn họ nữ tử đều mặc váy, mặc dù tóc ta dài, nhưng ta không có vắn tóc, hơn nữa ta lại mặc quần dài, rất dài. Tuy vậy, ta cũng không nói với hắn thật ra ta là nữ tử, ít nhất ta lấy thân phận nam tử ở bên cạnh hắn còn có chút an toàn, nhìn hắn ta ôn nhu như vậy, nhưng ai biết hắn có phải người tốt hay không. Vì người ta thường nói chó cắn người không sủa trước! Phản đối, hình dung hắn như vậy, ta thật không dám nghĩ thêm..

“Xin hỏi huynh đài bao nhiêu tuổi?”

“Ta mười chín tuổi! Đúng rồi, ngươi tên là gì? Ngươi bao nhiêu tuổi?” Ta tò mò hỏi nam tử ôn nhu trước mặt.

“Ừm...” Hắn hơi trầm tư nói: “Ta hiện hai mươi, đệ gọi ta Tam công tử đi, đệ đã nhỏ hơn ta, vậy ta gọi đệ là Lam đệ nhé!” Mới lớn hơn ta có một tuổi! Mà cái tên còn rất thần bí, Tam công tử? Tam công tử? Không sao, ta sau này đều phải tạm thời ăn của hắn, uống của hắn, muốn gọi Tam công tử thì Tam công tử, hơn nữa nhìn dạng vẻ người này nuôi ta hắn không khó, nhưng mà dựa vào người khác nuôi mình trong lòng thật là khó chịu! Bây giờ không được nhưng ngày sau nhất định phải bảo hắn giới thiệu việc cho ta.

Hai chúng ta nói chuyện xong, Tam công tử bảo ta ở trong phòng chờ hắn một lúc, sau đó hắn đem đến một bộ nam trang của quốc gia họ giao cho ta.

“Thay đi.” Tam công tử cầm quần áo đưa cho ta, ta nhận lấy quần áo ngây ngốc nhìn hắn, hắn dường như không có ý đi thì phải? “Lam đệ thay đi!” Hắn lại lập một lần.

“Tam công tử, chẳng lẽ huynh muốn xem ta thay quần áo?” Hắn cho là ta và hắn cùng là nam, nhưng sự thật là không phải, mẹ ơi, ta là nữ mà, làm sao có thể thay quần áo trước mặt hắn?

“A, ta hiểu.” Xem vẻ của hắn là đã hiểu ý của ta, hắn nói xong cũng ra khỏi cửa phòng.

Sau đó ta đem quần áo Tam công tử đưa cho mặc lên, dù không phải là rất vừa người, nhưng cơ bản cũng có thể mặc được. Ta đi tới trước gương đồng. Oa! Ta rất đẹp trai! quần áo kia thật là đẹp, trường bào màu xanh nhân nhật, ta bắt chước nam tử trên đường, chải tóc rồi búi lên thành búi, sau đó xoay người. Uh, ta có thể xác định, ta cũng là Phan An trên đời!

Ta mở cửa phòng ra, lúc Tam công tử thấy ta bước ra ngoài, rõ ràng tròn mắt của hắn tỏa sáng, hừ! Là vì ta đẹp trai quá ư?

“Lam đệ, chúng ta đi thôi!”

“Ừa? Đây không phải là nhà huynh sao?” Ta tò mò nhìn Tam công tử.

“Ha ha, đây là nhà trọ.”...

Nhà trọ? Khi này đầu óc ta hơi hỗn loạn, ngay cả việc đang ở đâu cũng quên hỏi hần, mà khoan đã... Nhà trọ? Ở thời đại ta chính là quán rượu, ai nha, lá gan của ta thật không nhỏ lại dám ‘mướn phòng’ cùng nam tử xa lạ...

Hai chúng ta đi ra khỏi nhà trọ, bước chậm ở trên đường phố, trong lòng ta có một cảm giác tỉnh mạch khó chịu. Đường đi lạ lẫm, người xa lạ, tập quán sinh hoạt xa lạ tất cả đối với ta đều thật xa lạ, ta chỉ cầu nguyện có thể trở về thời đại của ta thôi, nhưng mà, ta biến mất, trừ ba mẹ đầu còn ai nhớ ta? Bạn ta có rất nhiều, nhưng rất đáng tiếc, không có một người nào thật lòng với ta, ngoài mặt rất tốt với ta, nhưng ở sau lưng ta họ luôn nói xấu ta, ta biết vì vẻ ngoài của ta khiến người ghen tỵ, ta đã từng chính tai nghe bạn tốt của ta mắng sau lưng ta, nhưng ta cũng không vạch trần cậu ấy, vì ta muốn có bạn...

Ngay cả hiện giờ, ta cũng muốn trở lại bên cạnh những người bạn lừa dối kia, bất kể họ nói xấu ta như thế nào, họ cũng là người thật, mà bây giờ ta ở đô thị này chẳng qua là hư ảo thôi...

Nhìn đường phố trước mắt, ta... Có chút kỳ quái...

“Tam công tử!”

“Lam đệ có chuyện gì?”

“Tại sao trên đường phố không có nữ tử?” Ta thấy chỗ này có chút kỳ quái, cả lối đi bộ không có một nữ tử, chuyện gì xảy ra? Rõ ràng trước đó Nhị hoàng tử còn trái ôm phải ấp bốn, năm nữ tử, nhớ tới những thứ này, ta không khỏi bội phục Nhị hoàng tử đó rồi, trước ta cho là hần đóng phim thôi, không ngờ là thật. ại, hần thật phong lưu. Thiệt là, ta mà tìm được phu quân như vậy phỏng chừng ta sẽ khóc tới chết, không biết mấy nữ tử kia nghĩ thế nào, hầu hạ một người đàn ông mà vui vẻ như vậy?

“Lam đệ có thể không biết, ở Vân Long quốc cấm nữ tử ra khỏi nhà, nếu nữ tử ra ngoài nhất định phải ngồi trong kiệu.”... Phong kiến, thật sự phong kiến, ở đại học ta học không ít bài nam tôn nữ ti trong lịch sử, ta không hiểu, chuyện mà nam tử có thể làm tại sao nữ tử lại không thể? Võ Tắc Thiên khẳng định cũng biết? Mặc dù cũng có rất nhiều người không công nhận bà, nhưng bà chính là thần tượng của ta. Nói thật, khi còn bé ta còn ảo tưởng làm hoàng đế, ta khát vọng mọi người thần phục dưới chân ta. Nhưng, sau này giấc mộng của ta thay đổi, giấc mộng kia chính là...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6: Quốc gia phong kiến

Lúc ta còn đang chìm trong phần hận với quốc gia phong kiến, ở xa lập tức truyền đến tiếng nữ tử thống khổ kêu gào, cùng với tiếng trách mắng của các nam tử, ta đưa mắt nhìn lên, có bốn nam tử giữ một cây trúc làm lồng tre, mà người đang nằm trong lồng là một nữ tử, đây là... lồng heo?? Trời ạ, ta chỉ thấy trên TV, không ngờ loại cảnh tượng bi thảm này lại xảy ra trước mắt ta?

Ta dừng bước lại, Tam công tử cũng dừng bước: “Lam đệ?” Tam công tử kinh ngạc gọi ta, nhưng vẻ mặt của hần không có chút kinh ngạc nào, hần đã nhìn thấy cảnh này quá nhiều?

Ta nhìn qua nữ tử đang bị giam trong lồng heo bên cạnh, trong mắt nàng ấy tràn ngập tuyệt vọng và nước mắt...

“Nữ tử này không lấy chồng mà lại ở riêng cùng nam tử, vào lồng heo là đáng đời”

“Đúng vậy, thật không biết xấu hổ!”

... Nhìn những nam tử khác ở chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ vào nữ tử trong lồng heo bàn luận xôn xao, ta hiểu, nữ tử bên trong lồng heo không làm chuyện gì có lỗi cả, chẳng qua là cùng nam tử gặp mặt riêng, vậy mà cũng phải vào lồng heo? Buồn cười, thật là chuyện cười thiên hạ!!! nam tử xung quanh đối với nàng ấy không có chút lòng thương hại, ngay cả ánh mắt nhìn vào nàng ấy cũng là ánh mắt khinh bỉ, ta không hiểu, ta không hiểu những nam tử này rốt cuộc có tính người hay không? Có lòng thương hại hay không? Cái này có phần nam tôn nữ ti thái quá.

“Tam công tử, cho ta hỏi, nữ tử kia cuối cùng sẽ bị như thế nào?” Lời của ta có chút tức giận.

Tam công tử nghe xong câu hỏi của ta, trong mắt cũng hiện ra chút sầu bi: “Có thể sẽ bị giết...” Hần nói xong thì tuyệt vọng thở dài.

Ta không hiểu, ta không hiểu, ta không phải là người cổ đại, ta không thể hiểu bọn họ nghĩ gì về tính mạng con người, ta không thể hiểu bọn họ nghĩ gì về một nữ tử, ta càng không thể hiểu, hoàng đế Vân Long quốc rốt cuộc là một hoàng đế như thế nào? Ta mơ hồ nhớ đến mục lục ‘Kinh đô Vân Long’, chương thứ hai tên là hiền quân, hiền quân chẳng lẽ là tính từ ngược sao? Có lẽ vậy, vì nhi tử của ông ta Nhị hoàng tử chính là thế thiếp thành đoàn, trong hồ nước ta thấy toàn là thế thiếp của Nhị hoàng tử, ha ha, bởi vậy cái gọi là thượng bất chánh hạ tắc loạn là đây! A, quên mất, cổ đại không phải đều như vậy sao, nam tử tam thế tử thiếp thì được, mà nữ tử chỉ cần cùng nam tử nói vài câu đã bị người nói là ai cũng có thể làm chồng.

Lừa gạt trong lòng ta lập tức lên tới ngực.

“Các người để nàng ấy xuống!!” Ta bắt ngờ kêu lên giận giữ làm Tam công tử cùng với các nam tử khác đều ngẩn người một chút, ta kích động chạy tới bên cạnh lồng heo: “Thả nữ tử này ra!”

“Ồ, công tử này ở đâu ra, đúng là thích lo chuyện bao đồng.” Một người đàn ông vừa xách theo lồng heo vừa nói, mà nam tử kia cùng các nam tử xách lồng heo khác cũng mặc quần áo giống nhau, đều cùng loại với quần áo mà thủ hạ của Nhị hoàng tử bên hồ nước mặc, ta biết bọn họ là quan binh rồi!

“Bất quá, cẩn thận ngay cả đầu của người cũng không bảo vệ được!” Quan binh kia dùng lời lẽ đe dọa ta.

“Nàng ấy rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Cùng lắm chỉ cùng nam tử gặp riêng thôi, các người phải lấy mạng của nàng ấy sao?” Ta lớn tiếng chất vấn dân chúng chung quanh, nhưng ta không tìm thấy Tam công tử, ha ha, bởi vậy cái gọi là tai vạ đến nơi đều tự phi, dù là cổ đại hay hiện đại cũng thế thôi, bạn của ta đều như vậy, giả sử ta hiện giờ rước họa vào thân, hoặc giả có thể ta sẽ bị giết chết, nhưng không sao, dù sao ở nơi này ta không quen ai, cũng không biết cách trở về hiện đại...

Ta khẳng khái nói, nói xong ánh mắt hướng tới ta không phải ngưỡng mộ và tán thưởng, mà là cười nhạo, là châm chọc!

“Ha ha, công tử này đáng vẻ rất tuấn tú, nhưng lại là thằng ngốc?”

“Đúng đó, đúng đó, ta cũng nghĩ vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 7: Chờ chết

Ta là kẻ ngu? Những người đó một chút nhân tính cũng không có sao? Lòng người dễ thay đổi, ta không biết hoàng đế Vân Long quốc rốt cuộc đã giáo dục con dân của ông như thế nào! Đúng đúng đúng, ta quên mất, xe lừa chạy nhanh là do đầu xe lái, một hoàng đế ngu ngốc dạy dỗ con dân cũng không thể tốt được!

“Các người!...” Lòng của ta thật chán nản, thật chán nản. Ta vốn muốn mắng lũ dân chúng ngu muội này, nhưng nữ tử bên trong lồng heo cắt đứt lời của ta.

“Công tử... Cảm ơn người thay tiểu nữ tử nói chuyện, tiểu nữ kiếp sau xin báo đáp người...” Nữ tử bên trong lồng heo nói, lúc này ta mới nhìn rõ nàng ấy cũng là nữ tử trẻ mười sáu mười bảy tuổi, giọng nàng ấy nói với ta thật bất lực, thật khiến người ta đau lòng.

“Tiện nhân, chẳng lẽ kẻ ngu này là tình nhân của người?” Nghe được giọng nói bất lực của nữ tử kia, người chung quanh vẫn bất vi sở động, hơn nữa còn trách mắng thiếu nữ cùng ta có gian tình.

“Đủ rồi! Ta cùng với vị nữ tử này vốn không quen biết, ta chỉ không ưa các người như vậy, nên rút dao tương trợ mà thôi!” Lời giải thích của ta không có tác dụng gì, hiện giờ ta đã biết rõ, ta càng bảo vệ vị nữ tử này, giống như càng làm nữ tử này mang tiếng xấu nhiều hơn.

“Bất lấy hân!” Ta nói xong, quan binh xung quanh cũng bất lấy ta, ta có chút nghi ngờ, nhưng lại không biết tại sao họ lại bắt ta.

“Tiểu tử biết tại sao bắt người không?”

“Không rõ lắm!”

“A, bốn đại gia hôm nay sẽ nói cho người biết, Thánh thượng ban bố lệnh cấm đối với nữ tử cả nước, mà người lại nói không ưa chúng ta, cũng chính là người nhìn trời có điều bất mãn!” Ta đã biết sẽ như vậy, ta đã biết, xã hội cổ đại chính là chà đạp mạng người như vậy, dân chúng nói sai sẽ bị đem đi chém.

“Hôn quân!” Ta nhỏ giọng nói, những người ở đó trừng mắt nhìn.

“Người vừa nói gì?”

“Ta nói hôn quân, hôn quân!!!!” Ta lớn tiếng đem bất mãn của ta với Hoàng đế Vân Long quốc hét lên, người chung quanh vẻ mặt vô cùng kinh hoàng, ta biết, bọn họ nhất định không nghĩ ta sẽ lớn tiếng nói ra những điều phản nghịch như vậy, ta không sợ chết, nếu không có ba mẹ, ngay từ lúc ở hiện đại ta cũng không muốn sống rồi!

“Chém đầu tại chỗ!” Một quan binh nói xong, một quan binh khác lập tức rút đao từ trong vô bên hông ra.

Ta nhìn dao găm màu trắng kia, cùng với ánh mắt áy náy của nữ tử trong lồng heo, chung quanh là vẻ mặt kinh hoàng của dân chúng, cười thật to, xuyên không, gặp Nhị hoàng tử phong lưu, ha ha, thật ra thì ta nên cảm tạ Nhị hoàng tử? Nhìn hần và các phi tử tằm, nói lời vô lễ với hần như vậy...ở cái quốc gia giày xéo mạng người như thế này, ta nghĩ ta sớm sẽ bị chém đầu. Nhưng mà Nhị hoàng tử không có giết ta, hần chẳng qua là phong lưu mà thôi, hoặc là hần không coi mạng người như cỏ rác.

Rồi sau đó lại gặp Tam công tử ôn nhu, vốn cho hần là một người tốt, Nhưng, ha ha, quên đi, giữ mình đi, Tam công tử với ta chẳng qua chỉ quen biết vài giờ, sao hần phải vì ta mà mất mạng?

Ta không có một tiếng cầu khẩn, không có một chút sợ hãi, giống như đang chờ cái chết vậy, quan binh tay cầm đao giờ thật cao, mà ta cũng nhắm hai mắt lại, chờ cái chết đang tới...

“Dừng tay cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 8: Tam hoàng tử ôn nhu

Giọng nói vang lên, khiến các quan binh đang giờ cao đao không hạ xuống, mà mọi người cùng ta hướng về phía vang lên tiếng nói đó.

Phải... Tam công tử, hần?? Ta đã xem thường hần sao? Ta đã xem thường tình bạn của chúng ta sao? Hần đang ở đây, hơn nữa vào lúc mấu chốt lại kêu dừng tay. Bất quá, lúc này hần tới cứu ta, ta chỉ có thể làm liên lụy tới hần thôi.

“Tam công tử, chuyện này không phải chuyện của huynh, huynh đi nhanh đi!” Ta điên cuồng kêu, mà Tam công tử trấn an ta bằng một nụ cười. Nụ cười này làm lòng ta đang hốt hoảng bình tâm lại không ít, lúc này ta mới thấy hần đã thay đổi quần áo trên người...

Long bào màu trắng... Màu hoàng tộc? Tam công tử là ai?

“Tham kiến Tam hoàng tử.” Mọi người hô xong, lập tức quỳ xuống trên đất, mà người bắt ta cũng quỳ xuống, Tam công tử là Tam hoàng tử?

‘Kinh đô Vân Long’ chương thứ năm, Tam hoàng tử - Bạch Tinh Ngân. Nhưng chỉ trong một ngày lại gặp đến hai vị hoàng tử? Có trùng hợp thế không?

Bạch Tinh Ngân ngẩng mặt cười nhạt, mở quạt trong tay ra: “Thả tên nam tử kia ra!” Bạch Tinh Ngân nói xong lập tức thu hồi nụ cười, sau đó khép quạt lại chỉ về phía ta.

“Tam hoàng tử, ngàn vạn lần không thể, dân đen này nói năng lỗ mãng nhục mạ Thánh thượng, nhất định phải chém đầu!” Quan binh kiển quỳ trên mặt đất, hướng tới Bạch Tinh Ngân nói là ta sai

“Ta nói thả là thả!” Giọng Bạch Tinh Ngân tràn đầy mệnh lệnh, nhưng ta mắng cha hần đấy, chẳng lẽ hần không tức giận sao? hay là hần với cha hần có chỗ bất mãn?

“Tam hoàng tử...”

“Thế nào? Lời của ta nói không nghe sao?”

“Tam hoàng tử, chúng ta dù sao cũng là người của Đại hoàng tử, hơn nữa hành động của tên dân đen này đúng là có phạm đến quốc thể!” Từ ngữ điệu của tên quan binh này cho thấy hần vốn không sợ Bạch Tinh Ngân, hơn nữa người mà quan binh nói đến, Đại hoàng tử, khẳng định là ca ca của Bạch Tinh Ngân rồi, theo lý thuyết cũng là người có quyền kế vị ngai vàng. Ta không rõ chế độ kế thừa của Bạch Vân quốc lắm, theo phong tục của cổ đại, cũng là Đại hoàng tử kế thừa, cho nên quan binh này mới lần áp Bạch Tinh Ngân?

Bạch Tinh Ngân nghe xong lời của quan binh đó, khuôn mặt hần vốn ôn nhu nhất thời trở nên tức giận: “Người...!”

“Náo loạn ở đâu?” một giọng nói đột nhiên xuất hiện, ta nhớ lại... Là Nhị hoàng tử phong lưu Bạch Nguyệt Diệu, tại sao lại gặp hần ở đây? Hần không phải hồi cung rồi sao? Thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Lúc này loạn hơn rồi, ta xem phi tử của hần tằm, còn mắng hần sắc lang, hiện giờ lại mắng cha hần. A, xong rồi, ta chạy trời không khỏi nắng.

Bạch Nguyệt Diệu đang ngồi trên lưng ngựa, hơn nữa trên lưng ngựa còn có một mỹ nữ, Bạch Nguyệt Diệu đang ôm mỹ nữ trong ngực. ả, bên cạnh hần vẫn là mỹ nữ. Hơn nữa, hần cũng không sợ đề huề?! Quý phong lưu! Bất quá, sao hần mang theo nữ tử trên đường mà không xảy ra chuyện? Chỉ cho phép quan ở châu kích động không cho dân chúng đốt đèn! Ta nhỏ vào!

“Tham kiến Nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng huynh.” Bạch Tinh Ngân vốn vẻ mặt tức giận vừa thấy được Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện, nhất thời khôi phục vẻ ôn nhu, ta cảm giác quan hệ giữa Bạch Tinh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu rất tốt, ha ha, thật đáng quý. Bạch Tinh Ngân đúng là một người tốt, hiện giờ huynh đệ đều có tranh chấp, mà tranh chấp lợi ích giữa các huynh đệ thời cổ đại rõ ràng càng thêm hung ác, vậy mà Bạch Tinh Ngân lại có thể quý trọng tình cảm huynh đệ như thế này thật đáng quý.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9: Bị Nhị hoàng tử bắt

Bạch Nguyệt Diệu thân nhiên cười, sau đó lập tức nhảy xuống lưng ngựa, hắn đang từ từ đi về phía ta, vẻ mặt của hắn yếu mị, nụ cười của hắn cũng tà mị, ha ha, ta nghĩ gương mặt của Bạch Nguyệt Diệu rất có khả năng là vũ khí giết người, hắn không chỉ giết chết nữ tử, ta thấy hắn còn có thể giết chết nam tử nữa? Vì nam tử xung quanh toàn bộ nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt Diệu, mà ta cũng không thể nào dời ánh mắt khỏi hắn.

Hắn đi tới trước mặt ta, sau đó hơi cúi người, dùng một tay nhẹ nhàng nâng cằm ta “Mới vừa rồi ngươi nhục mạ phụ hoàng ta phải không?” Ta không hiểu tại sao hắn luôn làm hành động này với ta? Ở trong hồ nước cũng vậy, rõ ràng cũng hỏi ta là nam tử nhà nào, còn làm hành động mập mờ này với ta, chẳng lẽ cả nam và nữ hắn đều không tha? Ta hơi nhíu mày, vì cánh tay bị giữ lại, cho nên đầu ta hơi động, hất tay của hắn.

“Đúng!” Ta mang bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng trả lời Bạch Nguyệt Diệu. Hắn nghe được đáp án của ta, lập tức đứng thẳng người: “Tên nam tử này giao cho ta, để ta xử phạt hắn!”

“Nhưng Nhị hoàng tử...”

“Câm miệng!” Bạch Nguyệt Diệu lời nói có lực uy hiếp cực mạnh, mặc dù đáng ngoài của Bạch Nguyệt Diệu nhìn xinh đẹp, nhưng nếu hắn không cười, từ hắn sẽ tỏa ra khí phách làm thế nào cũng không trấn áp được.

Khí phách nhất thời sau nẩy giẫy ngấn gối lập tức biến mất, Bạch Nguyệt Diệu lại khôi phục nụ cười tà mị.”Thế nào? Chẳng lẽ các ngươi là người của hoàng huynh thì xem thường Nhị hoàng tử ta đây, cùng với hoàng đệ của ta sao?” Vấn đề này hỏi vô cùng chuẩn, ta cảm thấy Nhị hoàng tử phong lưu nói chuyện có kỹ xảo, xem lời nói như là cười giỡn phóng đãng không kèm chế được nhưng lại hoàn toàn là đang uy hiếp những quan binh kia, hoàn toàn nói cho những quan binh kia biết, hắn và Bạch Tinh Ngân nói thế nào cũng là Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử, giết những quan binh kia đơn giản dễ như trở bàn tay.

“Không dám... Hạ quan không dám, dân đen kia xin giao cho Nhị hoàng tử ngài xử trí.” Quan binh đó nói xong, quan binh đang giữ ta lập tức buông lỏng cánh tay của ta. Ta cảm thấy hai chân quỳ trên mặt đất của ta cũng đã tê rần, nhanh chóng đứng lên, nhưng vì lực quá mạnh, cả người cũng nghiêng về phía trước, mắt thấy ta muốn đáp đất, nhưng vào lúc này Bạch Nguyệt Diệu nghiêng người một tay ôm eo của ta. Ta trọn to hai mắt nhìn hắn, mà trên mặt của hắn vẫn như cũ cười tà mị, ta cảm giác trên mặt hắn cũng viết hai chữ phong lưu!

Ta vừa định mở miệng bảo hắn buông ta ra, hắn lập tức nhanh chóng ôm cả người ta vào trong ngực: “Tiểu tử, lại gặp ngươi rồi.” Hắn nhỏ giọng nói bên tai ta, ta cảm giác giọng của hắn giống như loại rượu đỏ khiến người say mê, ta không còn giãy giụa nữa, vừa nói xong hắn đã đem ta vác ở trên vai.

Ta đột nhiên hiểu: “Mau thả ta xuống!!” Ta lớn tiếng kêu, bị một nam tử xa lạ vác trên vai, thật mất mặt, nhìn quan binh kinh ngạc xung quanh cùng với dân chúng ta càng thấy mất mặt.

“Dám nhục mạ phụ hoàng ta, xem ta dạy dỗ ngươi thế nào!” Giọng Bạch Nguyệt Diệu không giống như mới vừa nãy ở tai ta khiến người say mê, mà là tràn đầy đe dọa, ta biết! Hắn và phụ hoàng hắn xem ra là cùng một loại, hắn không ngừng phong lưu, hơn nữa cũng coi mạng người như con kiến. Ta ở trên vai hắn giằng giằng, không hề có tác dụng, nhưng ta cũng không thể mặc hắn xâu xé.

“Nhị hoàng huynh...”

“Hoàng đệ, đệ cũng cùng ta hồi cung đi!”

“Vâng” xong rồi, Bạch Tinh Ngân nghe lời hoàng huynh như vậy...ta đoán chừng mạng của ta nhất định là bỏ lại cổ đại rồi.

Ta nhìn nữ tử bên trong lồng heo, ta biết ta không cứu được nàng ấy, ta thật áy náy, thật rất áy náy...

Nếu như có một ngày ta còn có thể sống ở Long Vân quốc này, ta có thể thay đổi Vân Long quốc này không?

“Gia...” Trên lưng ngựa nữ tử nhu mì gọi Bạch Nguyệt Diệu.

“Xuống ngựa!” Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu không có nhu tình, mà là tràn đầy mệnh lệnh, hất ra lệnh nữ tử kia xuống ngựa, nữ tử kia bắt đầu đi từ trên lưng ngựa đi xuống, haiz, Bạch Nguyệt Diệu thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Nhị hoàng tử phong lưu

Sau khi nữ tử kia xuống ngựa, Bạch Nguyệt Diệu một tay đưa ta lên trên ngựa, ta cảm giác bụng đau muốn chết, ta đơn giản cả người nằm ngang ở trên lưng ngựa khó chịu chết được!

Bạch Nguyệt Diệu giải quyết ta xong, hất liền nhanh chóng nhảy lên, mà Bạch Tinh Ngân cũng tìm con ngựa cưỡi lên.

“Cung tiễn, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử.” Dân chúng cùng với bọn quan binh đồng thanh nói.

Bạch Nguyệt Diệu lập tức quát xuống ngựa, sau đó ngựa phi đi, nhưng ta thì thảm, người và ngựa va vào nhau, ta cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều bị rối loạn, cộng thêm ta lại nằm ngang ở trên lưng ngựa, mau chóng khó chịu chết người!

“Bạch Nguyệt Diệu! Nếu ngươi muốn giết ta thì giết đi, đừng giày vò ta!” Tên Bạch Nguyệt Diệu khốn kiếp này, còn không bằng một đao giết luôn ta, ngươi ta nói bát đại sèo, cứ như này ta không chết cũng mất nửa cái mạng.

Ta tức giận nói xong, hất cũng khê hừ một tiếng, sau đó bắt được phần lưng của ta, đem cả người ta nâng lên, rõ là hất trên đùi ta, ta rốt cục ngồi thẳng rồi, ah! Thoải mái hơn, ta thỏa mãn thở phào một cái.

“Thư thái sao?”

“Ừ!”... Ngất!!! Ta đang làm gì? Không biết câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu có ý gì, ta lập tức nói ra lời nói thật, người này thật là muốn giết ta mà!

“A, Lát nữa ngươi cũng nên làm ta thư thái?” Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy mập mờ, hất nói xong cũng từ sau lưng ôm ta thật chặt, ta không hiểu ý của hất, vì trong mắt hất ta không phải là nam tử sao? Nhưng lời của hất lại mập mờ như thế? Hất sẽ không thật sự là nam nữ ăn sạch chứ? Mẹ của ta ơi! Sao ta lại thấy ‘thoải mái’ trong lời hất nói chính là giết ta hất sẽ thoải mái đây?

“Ngươi đừng gần ta quá! Nam... Ta đối với nam tử không có hứng thú!” Ta thiếu chút nữa đã nói ra những lời nam nữ khác biệt, ta ở trên lưng ngựa giùng giàng.

“A? Vậy ngươi đối với nữ tử có hứng thú? Vậy lát nữa ta tìm cho ngươi vài mỹ nhân làm bạn, thấy sao?” Gì? Bạch Nguyệt Diệu này không phải là có bệnh chứ? Không phải là muốn giết ta sao? Thế nào còn muốn tìm mỹ nữ cho ta? Sao chứ? Muốn bảo ta trước lúc chết cùng hất làm quý phong lưu ư?

“Muốn giết cứ giết, không cần cùng ta chơi những thứ này!!”

“Lam đệ...” Bạch Tinh Ngân cười ngựa đã chạy tới bên cạnh chúng ta: “Lam đệ, Nhị hoàng huynh sẽ không giết đệ đâu, hơn nữa mọi người đều là nam tử, đừng ngại, Nhị hoàng huynh là người rất tốt.” Bạch Tinh Ngân mỉm cười nói với ta, hất làm thế nào thấy được ta ngượng ngùng? Ngất, chẳng lẽ ta đồ mặt? Quả thật lúc Bạch Nguyệt Diệu từ phía sau lưng ôm ta ta cảm giác được mặt một trận nóng rực...

Hơn nữa Bạch Tinh Ngân còn nói Bạch Nguyệt Diệu là người tốt? Ta xem Bạch Tinh Ngân rất kính nể, nhìn dáng vẻ Bạch Tinh Ngân không giống như nói đùa? Bạch Nguyệt Diệu thật sự không muốn giết ta? Hơn nữa ta không hiểu Bạch Nguyệt Diệu có gì tốt để Bạch Tinh Ngân kính nể chứ, rõ ràng Bạch Nguyệt Diệu chỉ là một Nhị hoàng tử phong lưu, ta không cảm giác được Bạch Nguyệt Diệu có bất kỳ sự uy nghiêm nào, trừ mấy giây Bạch Nguyệt Diệu lộ ra khí phách, uy nghiêm và quân chủ.

“Ha ha ha, đúng đúng, mọi người đều là nam tử!” Bạch Nguyệt Diệu nghe xong lời của Bạch Tinh Ngân thì cười rất to, nhưng ta rõ ràng cảm giác được điệu cười của Bạch Nguyệt Diệu là trêu chọc, sau đó Bạch Nguyệt Diệu thu hồi tiếng cười: “Hoàng đệ, nhưng ta chưa nói sẽ không giết người này nha.”

Xem đây! Bạch Nguyệt Diệu quả thật là muốn giết ta, haiz, không sao, không sao cả, chết thì chết...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Mập mờ trên lưng ngựa

Dọc theo đường ở ruộng hoang, ta ngồi trên lưng ngựa nhìn cảnh đẹp hai bên đường, nói thật Vân Long quốc cảnh sắc cũng mê người chút thôi, trừ cảnh sắc ra ta hoàn toàn có thể cho quốc gia này toàn điểm xấu. Quốc gia này chính là một quốc gia đồi bại, hai bên đường đồng ruộng khô vàng, trên hẻm nhỏ đều là người đáng về thống khổ, hành khất nhiều không kể xiết, dân sinh buồn bã.

Hắc, hôn quân, hoàng đế Vân Long quốc quả thật là hôn quân! Ta không hiểu cai quản cổ đại sẽ như thế nào, nhưng ít nhất ta cũng biết một hoàng đế cần phải làm cho dân chúng hạnh phúc, người ta nói giữa thiên địa có cân cân, quả cân kia chính là dân chúng, nếu không có quả cân, cái cân kia cũng sẽ sụp đổ

Không nghĩ nữa, nghĩ mà xem, ta quả thực bất lực, có thể làm gì đây? Ta là gì chứ? Vốn định cứu nàng kia, giờ thì sao? Ngay cả bản thân ta cũng khó bảo vệ...

Lần đầu tiên cười ngựa, hơn nữa cũng là lần đầu tiên cùng nam tử cười trên lưng ngựa, nhìn phim cổ trang một nam một nữ cười trên lưng ngựa, vốn không khí rất lãng mạn, nhưng thật đáng tiếc! nam tử sau lưng ta, ta vô cùng chán ghét!

“Người bỏ tay ra!” Ta hầm hừ tức giận, vì dọc trên đường đi tay Bạch Nguyệt Diệu vẫn luôn ôm eo ta.

“Nói chuyện khi cười ngựa cẩn thận cán vào đầu lưỡi” Lời Bạch Nguyệt Diệu nói ra luôn là có vẻ phóng dãng không kèm chế được, nếu Bạch Tinh Ngân nói với ta những lời này ta sẽ cho rằng Bạch Tinh Ngân quan tâm ta, nhưng từ trong miệng Bạch Nguyệt Diệu nói ra những lời này ta đều cảm thấy hoàn toàn giống như là trêu đùa với ta.

“Người cũng không được nói chuyện...” Ta còn chưa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu đã đem hai ngón tay hắc dứt vào miệng ta: “uhm...uhm... uhm... uhm” Ta phát ra tiếng ập ứng bày tỏ thái độ vô cùng chán ghét của ta với hành động của hắn, nhưng nhìn kĩ tay của hắn đẹp giống như tay con gái vậy, mảnh mà trắng nõn.

“Thật là nhanh mồm nhanh miệng, chẳng trách... Ha ha, thú vị.” Lời của Bạch Nguyệt Diệu chưa nói xong, chẳng trách gì? Hắn vẫn không muốn đem ngón tay từ trong miệng ta lấy ra, ngược lại động tác của hắn to gan hơn, ngón tay của hắn ở trong miệng ta nhẹ nhàng trêu đùa đầu lưỡi của ta, dùng lời hiện đại mà nói, Bạch Nguyệt Diệu chính là đang quấy rối tình dục ta, ta dùng sức cắn hai ngón tay hắn đang ở trong miệng ta.

Ta vốn cho là hắn vì đau mà duỗi ngón tay ra, nhưng không, ngay cả một tiếng kêu đau đớn cũng không có phát ra, ngược lại hắn tựa đầu nhích tới gần bên cạnh tai ta: “Thật là không ngoan!” Hắn nói xong lập tức khẽ cắn vào vành tai ta.

Ta đột nhiên cảm giác một dòng điện chạy qua cơ thể, đồng thời, gương mặt càng thêm nóng rực.

Trời ạ... Cái này chính xác là tán tỉnh! Hơn nữa còn là ở trên lưng ngựa, Bạch Nguyệt Diệu này rốt cuộc phong lưu thế nào? Ta cảm giác như ta bây giờ dù giả trang thành nam tử cũng khó giữ thân trong sạch được.

Ta nhìn Bạch Tinh Ngân hắc dường như không chú ý tới chuyện của ta và Bạch Nguyệt Diệu bên này, nếu miệng không bị hắn bịt lại, ta thật muốn kêu Bạch Tinh Ngân xem ca ca của hắn hoang dâm đến mức nào, ta nghĩ không cần ta nói hoặc giả Bạch Tinh Ngân cũng biết không chừng? Nhưng Bạch Tinh Ngân có biết ca ca hắn ngay cả nam tử cũng không buông tha không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12: Nhị hoàng tử đáng giận

Con ngựa rất nhanh đã chạy đến trước một cái cổng thật to, mà trước cổng là hai hàng quan binh đứng chỉnh tề, theo Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Tinh Ngân bước vào, hai hàng quan binh toàn bộ quỳ xuống hành lễ.

Bước vào sau cổng ta thấy cung điện bên trong toàn bộ đều làm bằng gỗ, đỉnh ngói lưu ly màu vàng, bệ đá xanh trắng, vật trang trí hết sức lộng lẫy. Những cung điện sắp xếp theo sự đối xứng nam bắc, cũng mở ra hai bên, nam bắc lấy thẳng, chùng đối xứng. Xuyên qua trung tâm đối xứng cả thành thị thật sự là một kiệt tác không gì sánh bằng, hình thức trông rất hùng vĩ, đường hoàng, trang nghiêm, hài hòa, có thể nói là trên đời hiếm thấy. Hoàng cung Vân Long quốc đơn giản so với kiến trúc của nước ta có thể sánh ngang.

Khi chính thức bước vào Hoàng Thành, Bạch Nguyệt Diệu ghì dây cương, mà ta rốt cục có thể lấy hơi rồi, bị hắn đùa giỡn trên đường ta thật muốn chết, trước khi chết còn phải chịu nhục ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua Bạch Nguyệt Diệu!

Bạch Nguyệt Diệu nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ta lập tức nhanh trí dùng sức vỗ vào dưới thân ngựa, ha! Mặc dù ta không cưỡi ngựa, nhưng ít nhất ta biết ta cưỡi ngựa của hân chạy cũng không phải chết. Vì bị ta vỗ vào, con ngựa kia quả nhiên chạy, ta đặc ý nhìn vào mắt của Nguyệt Diệu, nhưng trong mắt của Bạch Nguyệt Diệu không có xuất hiện chút kinh ngạc nào, vẫn nụ cười tà mị như trước.

Con ngựa tăng tốc lên, nhưng đối với một người không biết cưỡi ngựa như ta, ta còn muốn giữ lại cái mạng, cả người ta lập tức nằm trên, ôm chặt lấy lưng ngựa. Chỉ cần hơi buông lỏng một chút ta nhất định sẽ từ trên lưng ngựa té xuống.

Ta thấy ta cách Bạch Nguyệt Diệu càng ngày càng xa, mà Bạch Tinh Ngân vẫn la lên: “Lam đệ, Lam đệ”.

Ta không để ý đến Bạch Tinh Ngân gào thét, thật ra thì không phải là ta không muốn làm bạn với Bạch Tinh Ngân, nếu hân là Tam công tử gì đó ta còn ước cùng hân làm bạn nữa, ai bảo hân là Tam hoàng tử chứ? Chủ yếu nhất là ai bảo hân có một ca ca phong lưu như vậy.

Gặp lại sau, Nhị hoàng tử phong lưu, Tam hoàng tử ôn nhu. ai! Rời khỏi hoàng cung ta sẽ đi đâu đây?

Trong lúc ta đang suy nghĩ, đột nhiên một tiếng huýt gió, con ngựa kia nhanh chóng quay đầu, ta kinh ngạc: “Chạy mau, ngựa đừng quay đầu!!” Ta vừa vỗ con ngựa vừa nói chuyện với nó, nhưng con ngựa kia vẫn chạy về phía Bạch Nguyệt Diệu, vốn là Bạch Nguyệt Diệu ngày càng cách xa ta, bây giờ lại xuất hiện trước mặt ta, ta thật muốn khóc, thảo nào khi ta vừa cưỡi ngựa của hân muốn chạy hân cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

“Cưỡi ngựa của ta chạy như điên một vòng cảm giác thế nào?” Bạch Nguyệt Diệu dùng lời nói châm biếm nói với ta, ta vốn là đang nằm thân thể cũng ngồi dậy, trực tiếp cho Bạch Nguyệt Diệu một cái liếc mắt.

“Ha ha, Lam đệ, con ngựa kia chỉ biết nghe lời của hoàng huynh thôi...” Không biết tại sao lúc nói những lời này trong ánh mắt của Bạch Tinh Ngân còn có vẻ khâm phục ta? Chuyện gì đang xảy ra? Ngựa này nghe lời của Bạch Nguyệt Diệu chạy trở về, Bạch Tinh Ngân lại khâm phục ta?

Ngay lúc ta nghi ngờ nhìn ánh mắt khâm phục của Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu kéo một cái tay của ta đem ta từ trên lưng ngựa kéo xuống, cả người ta lao vào trong ngực Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu lại điều chỉnh tư thế một tay ôm ngang lấy ta.

“Này! Tự ta có chân có thể đi!” Ta tức giận hăm hừ với Bạch Nguyệt Diệu, các cung nữ cùng các quan binh đi ngang qua đều liếc nhìn, ta hiện giờ càng thêm xấu hổ vô cùng.

“A, không có gì, một lúc nữa người sẽ không còn chân.”

“Có ý gì?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong ta toàn thân rùng mình một cái, vì lúc nói chuyện về mặt hân rất u ám

“Còn không hiểu sao? Ta muốn chém đứt chân của người!”... Mẹ của ta ơi, Bạch Nguyệt Diệu muốn giết cứ giết ta, làm gì muốn chém chân ta? Bản thân ta có 1m6, chân không có, ta không phải thành chú lùn sao?

Luật pháp cổ đại đơn giản quá mức tàn nhẫn, ta đi ra, Bạch Nguyệt Diệu không phải là muốn giết chết ta mà là muốn hành hạ chết ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13: Trêu ghẹo phi tử của Nhị hoàng tử

Ta cảm giác toàn thân đã mất đi sức lực phản kháng, bị Bạch Nguyệt Diệu ôm ta không cảm giác bị làm nhục, mà là tuyệt vọng.

Bạch Nguyệt Diệu nói muốn chém đứt chân ta, Bạch Tinh Ngân đang ở bên cạnh cười vui vẻ, Bạch Tinh Ngân này rốt cuộc là người tốt hay người xấu đây? Nhìn có chút hả hê? Mờ miệng gọi ta một tiếng Lam đệ, hiện giờ ca ca của hân muốn chém chân ta mà hân còn cười được? Ta thật phục, Bạch gia cả nhà đều là người tàn bạo, phụ thân là bạo quân, các con là bạo quân dự bị!!

Bạch Nguyệt Diệu ôm ta bế vào trong một tòa cung điện, nếu ta đoán không lầm thì đây là tẩm cung của hân? Vừa bước vào, tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu cho ta cảm giác, đơn giản là hương ôn nhu!

Trong tẩm cung không có một nam tử nào, tất cả đều là nữ tử, ít nhất có hai mươi mấy, hơn nữa mọi người đều là đại mỹ nữ, haiz, những người này đều là phi tử của hân? Ai là chánh phi nhỉ?

“Gia...”

“Tam hoàng tử” các nữ tử trong cung điện dùng giọng nhu mì hô xong lập tức hành lễ, oái, da gà cả người ta đều rớt đầy đất.

“Ừ, đưa người này đi tắm” Bạch Nguyệt Diệu nói xong thì để ta xuống, hân nói tắm? Tại sao bảo ta tắm? Không phải là... Ta hiểu rồi, hân muốn nuôi ta

cho trắng mập đến lúc ngon thì đem ra nấu ăn!

“Đừng rồi, nhớ cho cánh hoa, còn nữa các người cũng không nên thấy người ta đáng vẻ tuấn tú lại đi nhìn lên người ta tấm đó.”

“Ghét, Gia xấu lắm, thiếp làm sao có thể làm chuyện có lỗi với Gia” Mấy nữ tử nghe được lời nói đùa của Bạch Nguyệt Diệu lập tức nửa đẩy nửa đánh đến gần Bạch Nguyệt Diệu, bây giờ ta chỉ có cảm giác ghê tởm đến chết. Nhưng ta thấy Bạch Tinh Ngân lại không có một chút biểu hiện bất mãn, đoán chừng hắn đã quen.

“Công tử, xin mời qua bên này.” Nhìn mấy nữ tử nhu mì, nghe các nàng nói với ta giọng điệu như vậy, ta chỉ cảm thấy toàn thân cũng rung mình một cái, nhưng Vương Phi mà hắn nói với mấy nàng ta là ta à?

“Bạch Nguyệt Diệu, muốn giết thì giết đi, cần gì làm trò như vậy?” Ta nổi giận đùng đùng nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nhưng khi nghe ta gọi tên của Bạch Nguyệt Diệu tất cả nữ tử trong cung điện đều lộ ra vẻ kinh ngạc, duy chỉ có vẻ mặt của Bạch Nguyệt Diệu là vẫn phớt lờ không kèm chế được.

“Người bây giờ là phạm nhân, có tư cách cò kè mặc cả với ta sao?” Bạch Nguyệt Diệu vừa mới nói xong đã đưa tay về phía ta, nhưng lúc này ta thông minh, không đợi đến khi hắn chạm tới ta, ta lập tức hất tay hắn ra, hắn chau mày, nhưng nhanh chóng trở lại như cũ: “Thanh nhi, Thúy nhi, còn không mau đưa người đi tẩm!”

“Tuân lệnh, hoàng tử...” Những nữ tử kia nói xong lập tức vây lấy ta, nhưng không dám chạm vào, đoán chừng các nàng cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, có điều Bạch Nguyệt Diệu thật lớn gan, đem ta mang vào tẩm cung của hắn, ta hiện giờ là nam tử, hắn không sợ tatrêu ghẹo Vương Phi của hắn sao? A, ha ha, ha ha ha ha, vừa hay.

“A? Vậy cũng tốt, nếu như tỷ tỷ xinh đẹp muốn mời, vậy tiểu đệ sẽ cung kính không bằng tuân lệnh” Ta nói xong lập tức kéo tay một người trong đám mỹ nữ lại, mỹ nữ kia hoảng sợ nhìn ta sau đó lại hoảng sợ nhìn Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Tinh Ngân cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, con mắt của ta cũng nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu: “Đi thôi, tỷ tỷ xinh đẹp!”

Ta nói xong những lời này về mặt của Bạch Nguyệt Diệu không có một tia ghen tỵ, cũng không có một chút tức giận, bình tĩnh nhìn ta, chẳng lẽ một chút tôn nghiêm của nam tử hắn cũng không có sao? Ta cũng kéo tay phi tử của hắn rồi, hắn cũng không biết tức giận? Ông trời ơi! Ta bất đắc dĩ bị mấy mỹ nữ mang đi khỏi đại sảnh trong cung điện, chuẩn bị tẩm rửa...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Mặt khác của Nhị hoàng tử

Sau khi Lam Điệp Nhi đi, Bạch Nguyệt Diệu lộ vẻ được lời nở nụ cười xấu xa, mà Bạch Tinh Ngân vẫn không hề nhìn Bạch Nguyệt Diệu. Vì Bạch Tinh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu cùng lớn lên bên nhau, hơn nữa đối với những chuyện trong hậu cung này Bạch Tinh Ngân hiểu hơn ai hết, Lam Điệp Nhi vừa rồi đã dám kéo tay nữ tử trong tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, rõ ràng đối với Bạch Nguyệt Diệu là một sự sỉ nhục, nhưng Bạch Nguyệt Diệu lại...

“Hoàng đệ, tới thư phòng với ta đi”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong đã phát tay áo đi về phía thư phòng, vừa bước vào thư phòng vẻ mặt của Bạch Nguyệt Diệu trở nên nghiêm túc, hơn nữa vẻ phớt lờ không kèm chế được, yêu mị, phong lưu hoàn toàn không còn nữa, đối lấy chỉ còn là sự uy nghiêm và vẻ đề vương mà Lam Điệp Nhi thấy trong mấy giây ngắn ngủi.

Bạch Nguyệt Diệu ngồi trên một cái ghế ở thư phòng, sau đó Bạch Tinh Ngân cũng tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Hoàng đệ, đệ và nữ tử kia quen biết thế nào?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi xong, Bạch Tinh Ngân không hiểu, vì Bạch Tinh Ngân vốn dĩ cũng không biết Bạch Nguyệt Diệu nói nữ tử kia là chỉ người nào.

Từ đầu Bạch Tinh Ngân vẫn tin tưởng Lam Điệp Nhi là một nam tử, vì có nữ tử cổ đại nào lại giống Lam Điệp Nhi chứ?

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu không cho là vậy, tiếp xúc với bao nhiêu nữ tử, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lam Điệp Nhi, đã nhìn ra nàng là con gái rồi, chỉ có điều Bạch Nguyệt Diệu ngại vì đối với người khác nên cẩn thận, cho nên hắn bày kế giả bộ hồ đồ.

“Nhị hoàng huynh, huynh nói nữ tử không phải là Lam đệ chứ? Đệ ấy có thể giống nữ tử nhưng tính tình không khỏi...”

“Ha ha ha, hoàng đệ, đệ tiếp xúc với nữ tử quá ít, cái gì giống như? Nàng ta vốn là nữ tử! Hơn nữa nàng ta cũng không phải họ Lam!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lời này trong con ngươi lộ ra ánh mắt sắc lạnh, sau đó hắn lập tức đứng lên.

Bạch Tinh Ngân nhìn thấy trong mắt Bạch Nguyệt Diệu để lộ ra khí phách kia, hắn đã biết đây chính là con người thật của Bạch Nguyệt Diệu...

“Nhị hoàng huynh?”

“Ta ở trong hồ nước đã gặp nữ tử kia rồi, nàng ta nói nàng ta họ Lam, nhưng Lam gia sẽ không cho nữ tử ra ngoài, hơn nữa ta chọn chỗ tắm bên ngoài vốn cực kỳ bí mật, trừ phụ hoàng cùng với những nữ tử kia, biết được chỉ có hai người chúng ta và người kia...” lời Bạch Nguyệt Diệu nói ra lúc đó con người lộ ra sát khí, Bạch Nguyệt Diệu muốn giết ai?

Bạch Tinh Ngân dường như bừng tỉnh hiểu ra, hẳn dường như hiểu được ý của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng theo như những gì Lam Diệp Nhi nói với mình nàng ấy là tử tương lai đến, như vậy có thể xóa bỏ mọi nghi ngờ của Bạch Nguyệt Diệu! Nhưng hiện giờ Bạch Tinh Ngân cũng không dám tin lời của Lam Diệp Nhi, vì trong lòng Bạch Nguyệt Diệu mưu tính sâu xa, nghe xong lời của Bạch Nguyệt Diệu Bạch Tinh Ngân đối với Lam Diệp Nhi cũng nổi lên chút lòng nghi ngờ.

Người mà Bạch Nguyệt Diệu nhắc đến, chính là ca ca của bọn họ, cũng chính là Đại hoàng tử! Cho nên Bạch Nguyệt Diệu hoài nghi Lam Diệp Nhi chính là người ở chỗ Đại hoàng tử phái đến...

Mà trong mắt của Bạch Nguyệt Diệu cũng từ bỏ ý định giết chết Lam Diệp Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 15: Thân tình của Nhị hoàng tử

Bạch Tinh Ngân đem chuyện xuyên không của Lam Diệp Nhi kể cho mình, từ đầu đến cuối Bạch Nguyệt diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu sau khi nghe xong cũng không tin hoàn toàn, bởi vì hẳn cảm thấy loại chuyện như vậy đơn giản là hoang đường cực kỳ, nhưng ngẫm lại thấy lời nói của Lam Diệp Nhi cũng rất là quái dị, cộng thêm với tính tình đó...

Rồi sau đó, Bạch Nguyệt Diệu cùng Bạch Tinh Ngân trầm mặc hồi lâu ở thư phòng, bọn họ đều có suy nghĩ riêng về Lam Diệp Nhi, Bạch Tinh Ngân cầu nguyện Lam Diệp Nhi không muốn là người của Đại hoàng tử, bởi vì Bạch Tinh Ngân từ lần đầu tiên gặp Lam Diệp Nhi đã cảm thấy Lam Diệp Nhi cho mình một cảm giác rất thân thiết, hiện tại lại biết Lam Diệp Nhi là cô gái, cho nên Bạch Tinh Ngân lại càng không muốn tính mạng của Lam Diệp Nhi bị chôn vùi như vậy.

Còn có con ngựa của Bạch Nguyệt Diệu, trừ Bạch Nguyệt Diệu ra căn bản không ai có thể khiến cho con ngựa chạy trốn, nhưng là Lam Diệp Nhi chẳng qua là đánh ngựa, con ngựa liền chạy, cho nên Bạch Tinh Ngân mới có thể kính nể Lam Diệp Nhi như vậy.

Nhưng không có cách nào, nếu như Lam Diệp Nhi thật sự là người của Đại hoàng tử, Bạch Tinh Ngân sẽ đích thân giết Lam Diệp Nhi, bởi vì vô luận người nào nguy hại đến Nhị ca Bạch Nguyệt Diệu của mình, Bạch Tinh Ngân cũng sẽ không tha thứ hẳn, bởi vì ở Bạch Nguyệt Diệu trong lòng Bạch Tinh Ngân có vị trí vô cùng quan trọng.

Thật ra thì Bạch Tinh Ngân cùng Bạch Nguyệt Diệu là huynh đệ khác mẫu, mà Bạch Tinh Ngân cùng Đại hoàng tử mới là cùng mẫu, bọn họ mới thật sự là huyết thân, thân mẫu Bạch Tinh Ngân cùng Đại hoàng tử chính là đương kim hoàng hậu, nhưng là mẫu thân Bạch Nguyệt Diệu chỉ là một chếp phi thôi.

Ở Vân Long quốc, theo lý thuyết địa vị của Bạch Tinh Ngân so Bạch Nguyệt Diệu cao hơn, nhưng vì Bạch Tinh Ngân là con trai thứ hai của Hoàng hậu, cho nên từ nhỏ đã bị xem thường, chính mẫu thân và ca ca ruột cũng xa lánh hẳn, chỉ có dì mẫu của Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử Bạch Nguyệt Diệu là yêu thương mình, cho nên ở trong lòng Bạch Tinh Ngân đã sớm coi Bạch Nguyệt Diệu và mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu là ca ca cùng mẫu thân ruột...

Thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu cùng Bạch Tinh Ngân căn bản là đồng bệnh tương liên, thậm chí còn không bằng địa vị của Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu mặc dù là Nhị hoàng tử nhưng căn bản cách đối xử khác xa so với Đại hoàng tử.

Chế độ kế vị Vân Long quốc thật ra thì cũng giống chế độ kế vị trong lịch sử, chính là Đại hoàng tử có tư cách kế vị, nhưng chỉ duy có điểm, Vân Long quốc sắp đặt có chế độ cử chỉ, nói cách khác hoàng tử nào có tài nhất cũng không cần kiêng nể chế độ con trưởng mới được kế vị, trực tiếp lấy được ngôi vị thái tử thì sau này hoàng đế chính là người đó...

Cho nên Bạch Nguyệt Diệu vẫn luôn không cam lòng, cũng không chịu thua, bởi vì Bạch Nguyệt Diệu bắt mối với nhân phẩm của Đại hoàng tử, Bạch Nguyệt Diệu ngay cả cha mình cũng không hài lòng! Thật ra thì con người của Bạch Nguyệt Diệu như thế nào đây? Ha ha, ngày sau mọi người sẽ từ từ biết.

Mà bây giờ nội tâm Bạch Nguyệt Diệu cũng muốn có Lam Diệp Nhi, bên cạnh có vô số mỹ nữ, hưởng thụ qua vô số mỹ nữ, gặp được Lam Diệp Nhi quả thật cảm thấy Lam Diệp Nhi rất đẹp, nhưng rất đáng tiếc, Bạch Nguyệt Diệu phong lưu thuộc về phong lưu, nhưng tuyệt không háo sắc, hoặc giả những lời này nói ra rất mâu thuẫn đi...

Bạch Nguyệt Diệu đang suy nghĩ như thế nào làm cho Lam Điệp Nhi lộ ra cái đuôi hồ ly, dễ giết chỉ cho thống khoái!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Dã tâm của Nhị hoàng tử

“Nhị hoàng huynh, hiện giờ văn võ cả triều hơn phân nửa đã quy thuận Đại hoàng huynh rồi, mà huynh...” Bạch Tinh Ngân có chút bận tâm Bạch Nguyệt Diệu, hơn ai hết, Bạch Tinh Ngân hiểu được dã tâm của Bạch Nguyệt Diệu, cũng là người hiểu được mục đích của Bạch Nguyệt Diệu!

“A, cái chính là lấy được lòng dân! Bởi vậy mới có câu được lòng dân được cả thiên hạ!” Lời này của Bạch Nguyệt Diệu vừa nói ra về ngao khí quân vương cùng với khí phách một chút cũng che dấu không được lộ ra, thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu hai năm gần đây được dân chúng đánh giá vô cùng cao, mặc dù tính cách của Bạch Nguyệt Diệu khiến mọi người khinh bỉ, nhưng những thứ này đều là Bạch Nguyệt Diệu làm ra về mà thôi...

Bạch Nguyệt Diệu ba tuổi học văn, năm tuổi tập võ, trong mắt phụ hoàng Bạch Nguyệt Diệu giống như thiên tài, nhưng năm bảy tuổi hấn cùng với mẹ của hấn suýt nữa gặp bất trắc, có điều thật may là hấn tránh được đại nạn, đáng tiếc mẫu thân Bạch Nguyệt Diệu lại vĩnh viễn táng thân trong chuyện đó, sau đó liên tiếp nhiều chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Bạch Nguyệt Diệu thông minh đã biết là ai làm chuyện tốt.

Trong triều đình người lừa ta gạt, lòng người không thể dò được, tranh quyền đoạt vị, xu nịnh thúc ngra, mười mấy tuổi hấn đã thấu hiểu, nhưng hấn là con của suren phi, lại là con thứ hai, cho nên phần lớn quan viên trong triều đều bị hoàng hậu lôi kéo.

Hấn không quan tâm tới ngôi vua, vì thù của mẫu thân, vì dân chúng, hấn thế phải lấy được vương vị, nhưng, hấn không có bất cứ hành động nào.

Ngược lại, khi hấn mười hai tuổi, đã bắt đầu tỏ ra kém cỏi, hấn chìm đắm trong sự ôn nhu, sau đó người công kích Bạch Nguyệt Diệu cũng giảm dần, vì trong mắt người khác Bạch Nguyệt Diệu chỉ biết mỹ nhân, hưởng lạc, không biết dân gian khó khăn! Làm mất mất năng lực tranh giành ngôi vua...

Nhìn như sa đọa, vô năng nhưng Bạch Nguyệt Diệu có thể nào thật sự sa đọa, vô năng như thế? Lúc có người hấn ôm vô số mỹ nữ hưởng thụ thú vui trên giường, đến lúc bốn bề vắng lặng hấn lại bắt đầu vui đầu khổ học, nhờ thế hấn có thể che được tai mắt bên ngoài...

Mỗi năm trôi qua, Bạch Nguyệt Diệu đã gần hai mươi tuổi rồi, hấn cũng đã đến tuổi nạp phi, nhưng mấy phi tử được đề cử kia Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt đã biết các nàng là người của Đại hoàng tử, cho nên đã khước từ toàn bộ, bây giờ Bạch Nguyệt Diệu không có bất kỳ phi tử nào, mấy nữ tử ở tam cung của Bạch Nguyệt Diệu chẳng qua là những thị nữ che mắt bên ngoài mà thôi.

Hai mươi tuổi thế lực của Bạch Nguyệt Diệu đã từ từ hoàn thiện, đại thần trong triều cũng có mấy tâm phúc, mà sức khỏe của phụ hoàng lại ngày càng uể oải, nếu còn không hành động, như vậy ngôi vị thái tử sẽ rơi vào tay Đại hoàng tử.

Vì vậy, hấn bắt đầu lôi kéo lòng dân, vì hấn vẫn cho rằng phải có lòng dân mới có được thiên hạ! Mỗi năm góp một chút, tích lũy hai năm Bạch Nguyệt Diệu đã được dân chúng xưng là hoàng tử tốt rồi, nhưng Đại hoàng tử kia sau khi nhận được tin tức này, mấy tháng nay đã cho người phục kích hấn, cho nên Bạch Nguyệt Diệu cho là Lam Điệp Nhi chính là người của Đại hoàng tử!

“Nữ tử kia chắc đã tắm rửa xong rồi, ta tốt hơn nên dò xét nàng ta!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại khôi phục vẻ tà mị, sau đó dẫn theo Bạch Tinh Ngân cùng nhau trở về đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17: Nhị hoàng tử không có phi

Người hiện đại tắm đều là dùng xà bông thơm, sữa tắm, mà người cổ đại là dùng cánh hoa thay thế những thứ này. Hồ tắm trong nhà Bạch Nguyệt Diệu thật là lớn, haiz, thật giống với ao rượu rừng thịt của Trụ Vương, tên hoàng tử Bạch Nguyệt Diệu ngu ngốc này!

Sau khi ta tắm xong thì đi ra hồ tắm, sau đó đổi lại phi tử của Bạch Nguyệt Diệu nói đã chuẩn bị quần áo cho ta, thật là không biết Bạch Nguyệt Diệu đối xử với phi tử của mình thế nào, sao ta cảm giác phi tử của hấn càng ngày càng giống nha hoàn vậy chứ? Trên ti vi những Vương Phi kia rõ ràng được

hường thụ lắm mà.

Vừa ra cửa, những phi tử kia đã chỉnh tề đứng ở cửa.

“Công tử.” Đừng khách sáo với ta thế chứ? Theo lý thuyết vị trí của các nàng cao hơn ta rất nhiều.

“Các vị Vương Phi tỷ tỷ đừng gọi ta là công tử.” Lời của ta nói xong mấy phi tử đứng ở cửa đều ngạc nhiên.

“Công tử, đừng nói bậy, ta chẳng qua chỉ là thị nữ của Gia mà thôi, Gia cũng không cưới bất kỳ phi tần nào.”

... A??? Bạch Nguyệt Diệu có phần... Thật là quá đáng? Ta lúc trước cảm thấy hán tam thế tứ thiếp đã rất phong lưu rồi, nhưng ngầm nghĩ nam tử cổ đại không phải đều như vậy sao? Nhưng... Những nữ tử hoàng hoa khuê nữ này, hán lại trêu ghẹo họ? Ngay cả danh phận cũng không cho? Bạch Nguyệt Diệu không khỏi quá đáng, thật là xấu xa!! Thảo nào lúc này ta trêu ghẹo những nữ tử này Bạch Nguyệt Diệu ngay cả tức giận cũng không có, có phải thế tử của hán đâu!

“Bạch Nguyệt Diệu...” Lời của ta mới vừa nói ra khỏi miệng những nha hoàn kia thần sắc hốt hoảng, sau đó cắt đứt lời của ta.

“Công tử, không thể gọi thẳng tên họ của các hoàng tử được.” Quy củ đúng là nhiều, điểm này ta còn hiểu, phim cổ trang đã thấy nhiều rồi, ta có thể không hiểu quy củ cùng những lễ tiết sao? Nhưng ta cũng đã sắp chết, còn sợ cái này ư?

“Được rồi, ta biết!” Ta nói xong lập tức theo những nha hoàn kia lại trở về đại sảnh, trong đại sảnh Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Tinh Ngân ngồi vững như bàn thạch, nhưng theo bước chân ta bước vào, Bạch Nguyệt Diệu lộ ra nụ cười tà mị ghê tởm kinh khủng với ta, mà Bạch Tinh Ngân lộ vẻ mặt khản trương cùng ngượng ngùng, Bạch Tinh Ngân ngượng ngùng cái gì? Ta có chút tò mò.

“Ồ, thật sạch sẽ không ít!” Bạch Nguyệt Diệu châm chọc cùng cười nhạo ta.

Hán nói xong, ta ngay cả khách sáo cũng không khách sáo tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống: “Cái đó!! Đa tạ người Bạch Nguyệt Diệu.” A, ta đây lập tức kêu gào vùng vẫy đấu tranh, biết rõ mình sắp chết, cho nên cứ tùy ý mà nói.

“Lam... Lam đệ, đệ là...”

“Khụ khụ...” Bạch Tinh Ngân áp a áp ứng hỏi ta, nhưng Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên ho nhẹ một tiếng, Bạch Tinh Ngân lúc này mới dừng lại lời nói: “Hình pháp bắt đầu.”

Tới rồi, tới rồi, ha, giờ chết của ta đến rồi, Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, ta trực tiếp đứng lên: “Đến đây, đến đây.” Ta không hề sợ hãi đối với lời vừa nói của Bạch Nguyệt Diệu, quân vương cổ đại vốn không nói đạo lý, người ta nói quân muốn thần chết thần không thể không chết, huống chi ta còn mắng phụ hoàng hán, sỉ nhục hán, hơn nữa ta lại không phải thần tử! Giống như những quan binh kia nói, ta chỉ là một kẻ thảo dân mà thôi.

“A? Xem ra người đã chuẩn bị tốt, đến đây.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đứng lên, sau đó đi về phía ta, hán một phát bắt được ta, ta có chút ngạc nhiên, không phải là thập đại khốc hình gì đó sao? Đây là ý gì? Ta tò mò nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nhưng con người Bạch Nguyệt Diệu lại lóe ra ánh mắt phóng đảng?

“Nhị hoàng huynh...”

“Hoàng đệ, đệ chờ ta một chút đi!”

“Chờ một chút, muốn đi đâu?” Ta hoảng sợ hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“A, người cũng sắp chết rồi, còn quan tâm đi đâu làm gì?” Không đợi ta phản kháng, Bạch Nguyệt Diệu ngay lập tức lại bế ta nhấc lên...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

## Chương 18: Nhị hoàng tử đoạt hôn

Dọc theo đường đi ta không giãy giụa vì chỉ có phí công, ta ngược lại rất tỉnh táo nhìn Bạch Nguyệt Diệu.

“Ta nói, người không mệt sao? Tự ta không có chân để đi sao? Đến lúc người chém chân của ta đi rồi hăng hay, mau thả ta ra!” Ta ra lệnh cho Nhị hoàng tử cao cao tại thượng của Vân Long quốc, nhưng hán vẫn bất vi sở động, cũng không tức giận.

“À, ta sợ lát nữa người sẽ không có sức!” Vẻ mặt hán lúc nói lời này... Là do tư tưởng của ta phức tạp? hay là Bạch Nguyệt Diệu vốn không yên lòng?

Thế nhưng lại nói ra lời mập mờ như vậy? Ta đang suy tư, Bạch Nguyệt Diệu một cước mở cửa một gian phòng, ta nhìn vào phòng kia... Là phòng ngủ, ta đồ mồ hôi!!! Sao hắn lại dẫn ta tới nơi này?

“Này!!!! Dẫn ta tới đây làm gì?” Ta đã khẩn trương đến không được rồi, cả đầu óc cũng hỗn loạn, ta lại bị một nam tử phong lưu mang vào phòng ngủ? Hắn muốn làm gì? Trong lòng của ta run rẩy không ngừng.

“Sợ cái gì? Ngươi không phải là nam tử sao?” Hắn nói xong trực tiếp đem ta đến trên giường. Sau đó hắn đi đóng cửa, ta lập tức nhanh chóng nhảy từ trên giường xuống. Ta mới vừa lao xuống giường, mà hắn không biết lúc nào đã đứng chắn ở trước mặt ta.

“Ngươi... Rốt cuộc muốn làm gì?” Ta hoảng sợ nhìn hắn.

“Ừ? Làm gì nhỉ? Còn chưa nghĩ ra!” Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta có một chút an tâm, ta lại cẩn thận đi chuyển.

Đang lúc này Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng cúi đầu đem bờ môi mềm mại của hắn áp sát vào môi ta, trong nháy mắt, mắt ta mở to gấp mấy lần, mà tròng mắt của hắn cũng không nhắm lại, chẳng qua là khẽ cong xuống dưới, hắn đang cười?

Ta dùng toàn bộ sức lực đẩy hắn ra: “Ngươi có phải bệnh không? Cả nam tử mà ngươi cũng không tha?” Nụ hôn đầu của ta, nụ hôn đầu của ta lại bị loại nam tử này cướp đi? Hoàng tử phong lưu, ta hận! Giết ta, đánh ta ta cũng không sợ, nhưng ta sợ gặp loại chuyện như vậy!!!

Hắn vẫn cười như cũ, sau đó hắn dùng đầu lưỡi điểm tỉnh liếm môi dưới: “\*\*\* lỗi đầu rồi, hơn nữa mùi của đàn ông không tồi chứ sao.” Hắn thật muốn nam nữ đều giết à? Vừa nãy bảo ta tắm chẳng lẽ vì là chuyện này? Làm sao bây giờ? Ta hốt hoảng muốn đứng lên, nhưng hắn nhẹ nhàng ấn ta xuống, ta lại ngồi trở lại trên giường.

Trời ạ, nhìn hắn yếu ớt nhưng lại khỏe vậy. Cũng đúng, nói thế nào hắn cũng là nam tử, dù yếu cũng có thể đánh thắng được kẻ tay trái gà không chặt ta đây.

“Nhưng rất đáng tiếc ta đối với nam tử không có hứng thú!” Nụ cười của hắn biến mất, hắn đối với nam tử không có hứng thú? Vậy hắn? Chẳng lẽ...

“Vậy ngươi làm gì hôn ta?” Ta kích động chất vấn Bạch Nguyệt Diệu.

“Vi ta đối với nữ tử có hứng thú!” Cái vẻ mặt đáng sợ kia làm ta run rẩy, lúc này không có vẻ \*\*, không có vẻ yêu mị nữa, vẻ mặt ta vô cùng kinh sợ, ta ngay cả một câu cũng không dám nói, chẳng lẽ hắn biết ta là nữ tử? Ta hoảng sợ nhìn hắn, nhưng hắn lại một tay xé luôn quần áo mà khi nãy ta vừa mới thay...

Quần áo bị xé rách, ta theo bản năng dùng hai cánh tay che trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Mối nguy của trinh tiết

Trời ạ! Hắn thật sự biết ta là nữ tử, thảo nào lần đầu tiên gặp mặt Bạch Nguyệt Diệu, hắn hỏi ta là nam tử nhà nào, âm giọng đều là cảm giác hài hước thú vị. Thì ra là ta cùng với hắn từ lần đầu tiên gặp nhau, hắn biết ta là nữ tử. Hắn thật hèn hạ! Một mực giả bộ ngu!! Cứ thế vì đợi đến lúc này sao? Hắn thật là một hoàng tử hoang dã hạ lưu!

Mắt ta ngấn lệ, nghiến răng nói một câu: “Hèn hạ!”

“Hèn hạ? A.” Bạch Nguyệt Diệu khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó đem ta áp đảo ở trên giường, ta thật đau đớn, thật xấu hổ. Nhưng nước mắt của ta vẫn không rơi xuống, đừng khóc, ta không muốn khuất phục dưới dâm uy của Bạch Nguyệt Diệu!

“Tại sao lại xuất hiện ở hồ nước?” Bạch Nguyệt Diệu dùng giọng nói chất vấn hỏi ta, ta vì sao xuất hiện ở hồ nước? Ha, đây là điều ta có thể thay đổi sao? Nếu như ta biết trong hồ nước có nam tử như Bạch Nguyệt Diệu, ta tình nguyện từ trời rơi xuống đất ngã chết đi!!

“Còn ngươi họ gì?! Nói!”

“Ta là người từ tương lai tới! Họ đã nói cho ngươi biết rồi!” Ta lớn tiếng gào thét.

“Hoang đường! A, Thật cứng miệng!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đem môi chạm vào cổ ta.

“Không.. Không muốn!” Ta liều chết giãy giụa, vì một cái tay đã bị hắn bắt được, ta dùng sức của tay kia đẩy hắn ra, nhưng không có hiệu quả gì, hắn thuận thế bắt nốt tay kia của ta nhẹ nhàng, ta đã mất đi chút năng lực phản kháng cuối cùng rồi, hai chân cũng bị hắn áp chế gắt gao.

“Ừa, thật là nhu nhược đầu rồi, ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi rốt cuộc có nói hay không?!”

“Ta đã nói cho ngươi biết tất cả rồi, ngươi rốt cuộc muốn ta nói gì?” Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc muốn ta nói cái gì? Ta không hiểu, xuyên qua trong lòng ta cực kỳ khó chịu, nhưng bây giờ lại gặp loại chuyện như vậy? Ta rốt cuộc đòi trước đã làm sai điều gì a!!!

“Ngươi đã không muốn nói vậy cũng không có cách.” Bạch Nguyệt Diệu lại khôi phục cảm giác yêu mị, một tay kia cùng với môi ở trên người ta không ngừng di chuyển, ta cảm thấy thật ghê tởm!

“Không!!!!” Ta khóc lên, ta đã nhìn không được rồi, cũng không cách nào nhẫn nhịn loại khuất nhục này.

Đầu của hắn từ từ ngẩng lên, hắn dùng ánh mắt tràn đầy tình dục nhìn chăm chú vào ta: “Nếu còn không nói ta sẽ tiếp tục!”

“Ngươi giết ta đi, ta không biết ngươi rốt cuộc muốn nghe cái gì, đừng ở chỗ này làm nhục ta!!!” Lời nói của ta như bất lực, ta thật hy vọng tất cả trước mắt đều là con ác mộng. Nghe được câu trả lời của ta trông mặt của hắn nói cho ta biết, hắn không hài lòng.

Nhưng hắn buông lỏng hai tay của ta, ta cho là ta được cứu rồi, nhưng không có, vì Bạch Nguyệt Diệu đang cởi quần áo của mình.

Bạch Nguyệt Diệu đã ép ta không có đường lui, lúc hắn đang cởi quần áo, ta dùng toàn bộ sức lực ngồi dậy, sau đó đầu hướng cây cột bên giường đứng tới..

Ta chỉ cảm giác được một lúc choáng đầu hoa mắt, nhưng lại không phải là rất đau, sau đó thì ngất đi..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Máu trinh tiết

Không chịu được sự lăng nhục của Bạch Nguyệt Diệu, Lam Diệp Nhi đập đầu vào cây cột bên giường, Bạch Nguyệt Diệu không biết tại sao không tự chủ được đem quần áo trên người nhanh chóng chắn trên cây cột, mà Lam Diệp Nhi vì hốt hoảng vốn dĩ không hề thấy quần áo của Bạch Nguyệt Diệu chắn trước cột, rồi sau đó hôn mê bất tỉnh.

Bạch Nguyệt Diệu khản trương nhìn Lam Diệp Nhi, phát hiện trên đầu Lam Diệp Nhi cũng không có vết máu, hắn lập tức thở phào một cái, nhưng khẩu khí thông thả này, Bạch Nguyệt Diệu tuyệt đối không được bình thường.

Trong lòng Bạch Nguyệt Diệu đang nghĩ, rõ ràng nếu thật Lam Diệp Nhi tự sát cũng tránh cho mình đích thân ra tay. Nhưng, nhìn Lam Diệp Nhi kiên trì đối với mình không khuất phục Bạch Nguyệt Diệu lại có chút bội phục, nữ tử cả Vân Long quốc đều hận không được Bạch Nguyệt Diệu cung chịu, nhưng duy chỉ có Lam Diệp Nhi lại mạnh mẽ chống đối, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu bắt đầu bồi hồi, chẳng lẽ giống như lời Bạch Tinh Ngân nói, Lam Diệp Nhi thật sự là người ở tương lai? hay là Lam Diệp Nhi đối với Đại hoàng tử vô cùng trung thành nên không cách nào tiếp nhận Bạch Nguyệt Diệu, bất kể như thế nào, Lam Diệp Nhi kiên trì cùng với cứng cỏi kia cũng khiến Bạch Nguyệt Diệu bội phục, nhưng càng như vậy Bạch Nguyệt Diệu lại càng muốn trêu chọc Lam Diệp Nhi..

Bạch Nguyệt Diệu đi tới bên giường, đem tất cả quần áo trên người Lam Diệp Nhi cởi ra, Bạch Nguyệt Diệu nhìn chăm chú vào cơ thể Lam Diệp Nhi, ngạc nhiên phát hiện Lam Diệp Nhi còn là một hoàng hoa đại khuê nữ. Hắn càng thêm khó lý giải, xem ra Lam Diệp Nhi chưa bao giờ được Đại hoàng tử sủng qua, Lam Diệp Nhi kia kiên trì vì cái gì đây?

Bạch Nguyệt Diệu lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó đi tới tủ bát bên cạnh, ngay sau đó cầm cây chủy thủ, nhẹ nhàng cắt ngón trỏ phải của mình, lại trở về bên giường, hắn nhẹ nhàng để giọt máu ở vết thương bồi lên trên giường ngay dưới Lam Diệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu mặc lại quần áo của mình lập tức rời đi, đóng cửa lại một thoáng, lại lần nữa lộ ra một nụ cười tà mị.

“Nhi hoàng huynh! Thế nào rồi?” Bạch Tinh Ngân chờ Bạch Nguyệt Diệu ở đại sảnh đã lâu, hắn không rõ Nhi hoàng huynh Bạch Nguyệt Diệu của mình sẽ xử trí Lam Diệp Nhi thế nào, hiện giờ trong lòng Bạch Tinh Ngân vô cùng mâu thuẫn, một mặt muốn biết Lam Diệp Nhi đến cùng có phải người xấu hay không, một mặt lại sợ Lam Diệp Nhi ở cùng Bạch Nguyệt Diệu chịu khổ.

“Ha ha, sau này hăng nói..., sau này hăng nói..., sắc trời đã không còn sớm, hoàng đệ, đệ trở về tẩm cung đi!” thấy Bạch Nguyệt Diệu nói thế, Bạch Tinh Ngân chỉ đành bất đắc dĩ trở về tẩm cung của mình, nhưng Bạch Tinh Ngân lại trần trọc trở mình thật lâu không thể ngủ..

Nhìn thấy Bạch Tinh Ngân rời đi, Bạch Nguyệt Diệu lập tức tính toán trở lại gian phòng Lam Diệp Nhi ở, đúng lúc này..

“Hoàng tử... Hôm nay ngài muốn ngủ với Thúy nhi, hay là muốn ngủ với Thanh nhi tỷ tỷ? hay chúng ta ngủ chung?” Bạch Nguyệt Diệu từ mười hai tuổi bắt

đầu cùng nữ tử hàng đêm sinh ca rồi, cơ hồ mỗi đêm đều là cùng nữ tử ngủ chung, nghe được Thúy nhi hỏi như thế mình, Bạch Nguyệt Diệu cười nhạt một tiếng.

“Hôm nay ta đột nhiên cảm thấy sức khỏe hơi yếu cho nên hôm nay ta ngủ một mình.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng sải bước rời khỏi đại sảnh, mà trong đại sảnh tất cả nữ tử đều lộ ra vẻ mặt mất mát.

Trở lại phòng Lam Diệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu thanh thần cởi quần áo của mình ra, sau đó nằm ở bên cạnh Lam Diệp Nhi ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21: Khóc không ra nước mắt

Ta nhất định là gặp ác mộng, đúng! Nhất định là như vậy! Nếu không tại sao lúc ta đụng vào cây cột lại không có cảm giác đau đầu? Mà sao lại ngất nhỉ? Ta cố gắng lấy hết dũng khí mở hai mắt ra.

Nhưng... trong tích tắc ta mở hai mắt ra, thấy Bạch Nguyệt Diệu đang ngủ ở bên cạnh, ta nhanh chóng vén cái chăn ở trên người, trồi!!!

Vết máu trên giường, quần áo của ta!! quần áo của hân!! “Bạch Nguyệt Diệu ngươi không phải là người!!” Ta lớn tiếng hét lên giận giữ đem chăn quần lấy người của ta, nhưng Bạch Nguyệt Diệu trần truồng bản thủ kia lập tức lọt vào mắt ta, ta ngả đầu sang bên, nước mắt ngấm trong hốc mắt, có một cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Ôi, thật là chịu khó, mới vừa mấy canh sáng thôi, nàng đã dậy?” Hân nói bên tai ta, vừa ngáp, cảm giác áy náy một chút cũng không có sao? Hân thật là người sao? Không bằng cảm thú gì đó nữa!!

Ta không biết phải nói gì cho tốt, ta mắng hân? Có tác dụng sao? Chẳng qua là lãng phí nước miếng của ta? Tất cả đã không cách nào đền bù!! Ta giết hân? Ta là một nữ tử trời gà không chặt. Ta tự sát? Ta là người bị hại tại sao ta phải tự sát? Ta muốn đánh trả! Ta không cam lòng sống dưới âm uy của người này, nhưng hân là hoàng tử! Cô đại không giống hiện đại có luật pháp, mặc dù nói vương tử phạm pháp tội như thứ dân, nhưng có mấy Hoàng đế tốt như vậy? Huống chi Hoàng đế Văn Long quốc còn là một hôn quân!

Nói theo cô đại khai quốc minh quân kéo binh khởi nghĩa sao? Ha ha, ha ha, ha ha, nhưng ta chỉ là một tiểu nữ tử! Ta thật có thể ở nơi xa lạ này đời sống lập biển sao?

Ta tuyệt vọng, đầu tựa vào trong chăn khóc ồ lên, nhưng dường như một tia tàn độc thoáng hiện lên đầu óc của ta, Vô Tắc Thiên? Ai nói nữ tử không bằng nam chứ?! Chỉ cần ta có một phần tin tưởng, cho dù không thành công cũng không hối hận!!

Ta ngưng thút thít, cố gắng thu nước mắt trở về, ta không nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái, vì ta hiện giờ không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì trên cơ thể hân! “Ngươi tính sau này làm sao bây giờ?”

“Ha ha, chẳng lẽ nàng thích ta? hay là muốn làm Vương Phi của ta?” Khẩu khí của Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng muốn nói hân không muốn chịu trách nhiệm, nhưng ta còn không đến nỗi ti tiện đến nỗi thích hân! Cho dù Bạch Nguyệt Diệu hân muốn chịu trách nhiệm, Lam Diệp Nhi ta cũng không cần!

“Đều không phải, ngươi còn muốn giết ta sao?”

“Một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, ta làm sao nhẫn tâm giết nàng đây?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại từ sau lưng ôm lấy ta, vì ta đưa lưng về phía hân vốn không kịp tránh né nữa, kẹ, tránh né cũng phí công.

“Vậy ngươi tính thả ta đi sao?”

“Sao có thể? Ta còn muốn biết chuyện nàng chưa nói.” Giọng hân vốn êm ái lại trở nên uy nghiêm vô cùng: “Nói! Ngươi có phải người của Đại hoàng tử hay không?!” Hân nói xong một tay của hân lập tức bóp ở cổ ta, nhưng cũng không dùng sức quá, giờ thì ta đã biết! Thì ra hân một mực hỏi ta mọi chuyện chính là cái này? Ha, ha ha, ta vốn cũng không biết Đại hoàng tử, chẳng lẽ hân cho ta là người của Đại hoàng tử? Cho nên mới...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 22: Rời cung

Bạch Nguyệt Diệu thật là một nam tử vô si! Hắn đề phòng ca ca của hắn như vậy đơn giản chính là vì tranh quyền đoạt vị! Hèn hạ! Bạch Tĩnh Ngân tại sao phải cùng Bạch Nguyệt Diệu hòa thuận chứ? Ta thật không rõ, ta thật sự lo sợ Bạch Tĩnh Ngân sẽ bị Bạch Nguyệt Diệu đùa chơi đến chết! Ta biết rồi, ta nghĩ Bạch Tĩnh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu nhất định là huynh đệ cùng một mẹ, nên mới phải cùng Bạch Nguyệt Diệu hòa thuận như thế.

Phong lưu, âm hiểm, hèn hạ, vô si! Bạch Nguyệt Diệu này nói thẳng ra là một chút tốt đẹp cũng không có.

“Nghe cho kỹ, ta không phải là người của Đại hoàng tử, ta cũng không biết Đại hoàng tử là ai, nếu ta có nửa câu dối trá lập tức bị trói đánh chết! Bây giờ ngươi có thể cho ta đi chưa?” Ta nói xong tay của hắn cũng buông lỏng ra, ta biết cổ đại rất quan tâm chuyện thề độc, cho nên ta thề độc, hắn khẳng định nên tin tưởng ta chứ?

“Có thể!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức xuống giường.

“Còn một chuyện ta muốn ngươi thề!”

“A, ngươi có quyền gì ra lệnh cho ta?” Hắn khinh thường đáp trả ta..., sau đó ta nghe tiếng quần áo lay động, ta biết hắn cũng mặc quần áo từ tể. Ta bao quanh chân chuyển hướng về hắn.

“Một lời thề rất đơn giản, coi như là bồi thường vì ngươi nghi ngờ ta, thế nào?”

Hắn nhìn ta một cái, sau đó lộ ra một nụ cười khinh thường, thật không ngờ, loại nam tử ti tiện này lại có thể cười khinh thường ta? Thờ ơ! Ta nhìn, trăm nhìn có thành công!

“Nói nghe một chút!”

“Ta muốn ngươi thề, sau này không đem chuyện ta là con gái nói cho bất kỳ kẻ nào biết!” Chuyện này đối với ta rất quan trọng, sau này ta có thể sẽ vĩnh viễn phải sống ở quốc gia phong kiến trọng nam khinh nữ này, mặc dù ta rất ghét, nhưng ta nghĩ xuất đầu lộ diện chỉ có thể dựa vào ta là thân nam nhi! Nếu không ta khẳng định còn chưa báo thù xong đã làm vong hồn dưới đao rồi!

“A, nhưng ta đã nói cho hoàng đệ rồi!” Bạch Tĩnh Ngân đã biết rồi? Xem ra ta cần phải tìm Bạch Tĩnh Ngân chặn miệng hắn lại! Nhưng nam tử hèn hạ trước mặt ta mới là bản khoả lớn nhất của ta!

“Không sao cả, ngươi thề trước đi!”

“Thề? Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy lời này ngươi chưa nghe qua sao? Yên tâm đi, sau này ngươi là nam hay nữ đối với ta mà nói không có quan hệ, chỉ cần ngươi không phải là người của Đại hoàng tử là được.” Hắn nói xong thì phát tay áo bỏ đi, khi hắn đi ra ngoài đem quần áo Bạch Tĩnh Ngân cho ta ném lại. Quân tử? Quân tử? Cái từ này dùng cho hắn chính là vũ nhục cho nó! Ngay cả cái từ hèn hạ dùng trên người hắn cũng là vũ nhục!

Nhìn Bạch Nguyệt Diệu rời đi, ta nhanh chóng đổi lại quần áo, ra khỏi cửa phòng.

Mà ở cửa có một cung nữ đang đợi ta, nàng nói nàng là người Bạch Nguyệt Diệu phái tới, nàng muốn dẫn ta rời cung, lúc đi, cung nữ đó cho ta ngân phiếu cổ đại, chết cười! Nhận ngân phiếu thì ta là gì? Không phải kỹ nữ sao?

Ta muốn xin nàng dẫn ta đến gặp Bạch Tĩnh Ngân, nhưng nàng nói y theo quy củ trong cung đình, nàng không thể đến tầm cung của Bạch Tĩnh Ngân, không còn cách nào, haiz, ta chỉ cầu Bạch Tĩnh Ngân cũng có thể bảo vệ bí mật của ta.

Xuất cung, nhìn tường đỏ ngói trắng trong cung, ta lập lời thề thật sâu trong lòng, ta thề sẽ có một ngày, nếu Lam Diệp Nhi ta còn có thể trở lại trong cung đình này thì sự xuất hiện của ta sẽ hoàn toàn thay đổi quốc gia này!! Còn phải báo thù kẻ hại ta bị lăng nhục là Bạch Nguyệt Diệu!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 23: Hối hận

Ngồi trong đại sảnh đầu óc Bạch Nguyệt Diệu có chút hỗn loạn, mình sai rồi sao? Bạch Nguyệt Diệu tự hỏi tận đáy lòng mình, khi này Bạch Nguyệt Diệu định mở miệng nói cho Lam Diệp Nhi vết máu trên giường chỉ là máu trên ngón tay mình cắt ra, nhưng nhìn vẻ kiên trì kia của Lam Diệp Nhi còn cả ánh hào quang trong mắt, Bạch Nguyệt Diệu lại muốn để cho hiểu lầm tiếp tục diễn ra, thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu có ý nghĩ này...

Chính là muốn thuận phục Lam Diệp Nhi!! Kiểu nữ tử nào Bạch Nguyệt Diệu chưa từng gặp qua? Ôn nhu, kiều mỵ, khả ái, phong tao, nhưng Bạch

Nguyệt Diệu hết lần này tới lần khác chưa gặp qua nữ tử như Lam Diệp Nhi!

Nếu Lam Diệp Nhi đúng là xuyên không mà đến, Bạch Nguyệt Diệu muốn nhìn xem nữ tử đến từ tương lai sinh tồn như thế nào ở quốc gia cổ đại này!!

“Gia...” Là thị nữ vừa đưa Lam Diệp Nhi xuất cung.

“Đi rồi sao?”

“Đúng vậy gia, nhưng vị công tử kia cũng không nhận lấy ngân phiếu. Cung nữ kia nói xong lại đem ngân phiếu giao cho Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhận lấy ngân phiếu hơi mỉm cười, lập tức phát tay bảo các thị nữ trong đại sảnh lui xuống.

Sau khi những thị nữ kia rời đi, khoe miệng Bạch Nguyệt Diệu về lên một đường cong, hần không ngờ Lam Diệp Nhi không ngừng kiên trì cứng cỏi, quá mức đến nỗi đối mặt với tiền cũng không dao động, nữ tử như vậy, lần đầu tiên khiến Bạch Nguyệt Diệu dấy lên một chút quý trọng...

“Đã lâu rồi không ai gọi mình là Bạch Nguyệt Diệu nữa...” Bạch Nguyệt Diệu lẩm bẩm lầu bầu nói xong lại thở dài, từ khi Bạch Nguyệt Diệu ra đời đến khi bảy tuổi, chỉ có mẫu thân của hần gọi tên hần, kể từ khi mẫu thân mất đi, không còn ai gọi cái tên Bạch Nguyệt Diệu của hần nữa, thậm chí ngay cả Bạch Nguyệt Diệu cũng quên mất tên của mình rồi, cho nên mỗi khi Lam Diệp Nhi la lên tên của hần, Bạch Nguyệt Diệu không một chút tức giận, ngược lại trong lòng cảm thấy được chút ấm áp cùng tưởng nhớ.

“Nhị hoàng huynh!” Bạch Tinh Ngân vào, cắt đứt suy nghĩ của Bạch Nguyệt Diệu.

“Hoàng đệ có chuyện gì?”

“Chuyện kia... Lam đệ, không, Lam Diệp Nhi đâu rồi?” Bạch Tinh Ngân gọi tên Lam Diệp Nhi ấp a ấp úng rất khản trương.

Nghe xong lời của Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu trầm nghĩ: Thì ra nàng tên Lam Diệp Nhi, Diệp nhi, à... Bạch Nguyệt Diệu từ lúc gặp Lam Diệp Nhi cũng chưa từng hỏi tên Lam Diệp Nhi...

“Nàng ấy đi rồi...” Bạch Nguyệt Diệu không quan tâm nói.

“Đi rồi? Nhị hoàng huynh! Chuyện kia đã điều tra xong rồi sao?”

“Ừ, đại khái là ta trách lầm nàng ấy”

Nghe lời nói của Bạch Nguyệt Diệu xong Bạch Tinh Ngân rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nghĩ tới Lam Diệp Nhi hiện giờ đã đi rồi, trong lòng có một chút mất mát: “Lam cô nương cũng không phải là người ở thời đại ta, nàng ấy đi rồi phải sống thế nào đây?”

Thấy Bạch Tinh Ngân kích động lo lắng, Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười nói: “Hoàng đệ, chẳng lẽ đệ xem trọng nữ tử đó?” Sự quan sát cùng phán đoán của Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ chính xác, cho nên dù Bạch Tinh Ngân chỉ có một chút biến hóa, Bạch Nguyệt Diệu cũng có thể phát giác ra. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Nguyệt Diệu lại có chút hối hận.

Nghe xong câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân cười nói, trong lòng rất hối hoàng, trầm tư một lúc hần lại trả lời câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu: “Cũng không phải vậy, Nhị hoàng huynh quá lo lắng rồi, hoàng đệ cáo từ trước.” Bạch Tinh Ngân khản trương nói xong đã nhanh chóng rời khỏi tầm cung Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu thờ phào một cái.

Bạch Tinh Ngân sau khi rời đi thì nhanh chóng trở lại tầm cung của mình đối đồ thường xuất cung, lần trước cùng gặp gỡ Lam Diệp Nhi cũng chính là Bạch Tinh Ngân vì phục xuất tuần du ngoạn, hần hy vọng lần này có thể gặp Lam Diệp Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Từ biệt

Ta biết thư pháp, tứ thư ngũ kinh ta cũng biết, nhưng nói đến làm việc...

Người ta nói trăm không một dùng là thư sinh, nhưng ở xã hội hiện đại, kiến thức có thể tạo ra tài phú, còn ở cổ đại thì lại không giống, ha ha, hôm nay người không có đồng nào như ta đây cho dù học phú có năm xe, cũng không có bất kỳ chỗ nào dùng được.

Lang thang ở thành thị xa lạ này, Bạch Vân chỉ đồ chính là dưới chân thiên tử, nếu ta còn ở trong kinh thành của Vân Long quốc đi lại nhất định sẽ ở gặp người của Bạch Nguyệt Diệu!

Cho nên, Bạch Vân chỉ dõ tuyệt đối không thể ở lại nửa bước rồi!

“Xin hỏi vị đại thúc này, làm thế nào để ra khỏi Bạch Vân chi đô?” Ta cần một người đi trên đường hỏi, vì cha nghiên cứu lịch sử cổ đại cho nên ta cũng có chút hiểu rõ đối với lịch sử và cổ ngữ, nếu không muốn bị người ta cảm thấy quái dị, ta chỉ có thể tận lực bắt chước người cổ đại thôi.

Vị đại thúc kia chỉ đường cho ta, ta lập tức theo hẻm nhỏ hướng ra cửa thành mà đi, đột nhiên một trận tiếng vó ngựa dồn dập hướng đến gần ta, ta quay đầu lại nhìn người trên lưng ngựa một chút giống như - Bạch Nguyệt Diệu? Không phải vậy chứ? Ác mộng! Ác mộng! Ta đi nhanh.

“Lam đệ!!” Tiếng này là của Bạch Tinh Ngân? Lúc ta quay đầu lại nhìn, mới phát hiện trên lưng ngựa đứng là Bạch Tinh Ngân, khi con ngựa đến gần, Bạch Tinh Ngân ở bên cạnh ta ghim chặt dây cương, hần lặt người nhảy xuống ngựa, động tác cực kỳ linh hoạt.

“Lam đệ, tốt quá có thể tìm được đệ!” Bạch Tinh Ngân kích động nói với ta. Chẳng lẽ hần vẫn luôn tìm ta sao? Sao lại muốn tìm ta? Tìm ta làm gì? Vì tình bằng hữu tốt đẹp sao? A! Còn có, hần rõ ràng đã biết ta là nữ tử tại sao còn gọi ta là Lam đệ nữa?

“Ha ha.” Ta mỉm cười với Bạch Tinh Ngân một cái.

“Lam đệ, mau cùng ta trở về đi.” Trở về? Trở về thâm cung đó sao? Trở về để thấy đồ cận bã Bạch Nguyệt Diệu sao? Ta không muốn! Ta không muốn vậy đâu!

“Không được, đa tạ ý tốt của Tam công tử!” Trước đây ta cảm thấy ở lại bên cạnh Bạch Tinh Ngân có lẽ sẽ không cô độc, ít nhất cũng có bạn rồi, nhưng lúc đó hần còn chưa biết ta là nữ tử, mà bây giờ... Cộng thêm hôm nay thân phận của hần là đương kim Tam hoàng tử, trở về với hần cũng như cùng Bạch Nguyệt Diệu sống chung dưới một mái hiên rồi!

“Lam đệ, có phải đệ đối với Nhị ca ta hiểu lầm gì không? Thật ra thì...”

“Không có hiểu lầm, ha ha.” Nét mặt của ta không có bất kỳ kích động hay sợ hãi nào, chẳng qua là rất bình thản, vì ta đề nén kích động cùng với đau đớn và cừu hận trong lòng, nói cho Bạch Tinh Ngân nghe Bạch Nguyệt Diệu đối với ta làm ra hành động cảm thù thì có ích lợi gì? Bạch Nguyệt Diệu dù sao cũng là ca ca của hần, mà hần cũng chỉ quen biết ta mới hơn một ngày thôi. Cho dù nói ra sự thật, người rất thể diện chỉ là ta thôi, dù sao tính Bạch Nguyệt Diệu cũng phong lưu.

Nghe được câu trả lời của ta về mặt Bạch Tinh Ngân tràn đầy mất mát: “Vậy thì thôi, ta không miễn cưỡng đệ, Lam đệ.” Nói xong Bạch Tinh Ngân lại từ trong tay áo lấy ra một chút ngân phiếu đưa cho ta: “Lam đệ, đệ cầm lấy ngân phiếu này đi.”

“Không, cảm ơn ý tốt của Tam công tử.” Ta đem cái gì đó trên tay hần đẩy trả lại cho hần. Nếu lấy tiền của hần thì lấy tiền của Bạch Nguyệt Diệu cũng chẳng khác gì, dù sao số tiền này tất cả đều là tài sản trong cung của Bạch gia!!

Bạch Tinh Ngân thấy ta ý chí kiên định, cũng thu hồi ngân phiếu, sau đó lại từ sau lưng lấy ra cây quạt: “Lam đệ, cây quạt này đệ không thể từ chối, nếu có khó khăn gì, đệ mở cây quạt ra, bọn họ sẽ cho đệ đến bất kỳ nơi nào.” Ý Bạch Tinh Ngân rất kiên quyết, nhưng cây quạt này, ta biết là đồ Bạch Tinh Ngân luôn mang theo bên mình, có thể đối với ta sẽ có ích. Nhưng đó cũng không phải là vẫn ở gần người của Bạch gia sao? A, thôi, thôi! Tương lai ta còn muốn đi đâu ngồi đâu trong hoàng thành, dù sao cuộc sống của ta cũng ở quốc gia cổ đại này rồi, nếu thật ở trên đường gặp nạn, sinh mạng kết thúc, như vậy cũng đâu còn tương lai để nói, ta nhận lấy cây quạt của Bạch Tinh Ngân.

Sau đó, Bạch Tinh Ngân còn đưa ngựa của hần cho ta, hần chỉ cho ta một con đường sáng, đó chính là huyện cạnh Long Vân chi đô, gọi là Huyện Bạch Thanh...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Mục đích của Nhị hoàng tử

Nhìn bóng lưng Lam Điệp Nhi đi xa, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu hiện lên vẻ không đành lòng...

Bạch Tinh Ngân một mình bước chậm trên một hẻm nhỏ trong Bạch Vân chi đô, nhớ lại mình vừa quen nữ tử Lam Điệp Nhi này một ngày, ha ha, kiên cường? Cứng cỏi? Bạch Tinh Ngân trong lòng đánh giá Lam Điệp Nhi, cuối cùng Bạch Tinh Ngân nhận định, Lam Điệp Nhi là một nữ tử có tài.

Trên đường cái Bạch Tinh Ngân tiếp tục gọi Lam Điệp Nhi là Lam đệ, là vì sợ Lam Điệp Nhi mang họa sát thân, dù sao phụ hoàng mình cũng căm tức nữ tử. Nhưng ai có thể tưởng, Lam Điệp Nhi cũng chưa từng tiết lộ thân phận thật của mình, vẫn xưng hô với mình là Tam công tử, thật là nữ tử hiểu chuyện, nữ tử thông minh!!

Bạch Tinh Ngân trở lại thâm cung của mình vừa mới vào sảnh Bạch Tinh Ngân đã gặp Bạch Nguyệt Diệu đang ngồi trong phòng khách của mình.

“Tam hoàng tử!” tấm cung của Bạch Tinh Ngân và tấm cung của Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không giống nhau, trang trí rất đơn giản, tấm cung của Bạch Nguyệt Diệu trong miệng Lam Diệp Nhi chính là ôn nhu thật sự không giả.

Mà người hầu của Bạch Tinh Ngân, có cung nữ cũng có thái giám, ở trong đại sảnh người hầu kêu lên. Bạch Tinh Ngân vung tay, tất cả người hầu đều lui xuống, vì Bạch Nguyệt Diệu rất ít đến tấm cung của mình, nói vậy lần này Bạch Nguyệt Diệu tới nhất định là có chuyện quan trọng!

“Nhị hoàng huynh.” Bạch Tinh Ngân chào Bạch Nguyệt Diệu xong cũng ngồi xuống.

“Hoàng đệ, lại đi vì phục?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại bưng trà trên bàn nhấp nhẹ một hớp.

“Ừ, đệ gặp được Lam cô nương.” Bạch Tinh Ngân nói xong, ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu lập tức lóe sáng, thật ra thì lần này Bạch Nguyệt Diệu tới tấm cung của Bạch Tinh Ngân mục đích là gì? Bạch Nguyệt Diệu so với ai khác cũng rõ ràng! Nhưng vì ngại mặt mũi, Bạch Nguyệt Diệu chỉ đành phải sử dụng một chút đầu óc thông minh của mình dẫn lời của Bạch Tinh Ngân.

“A? Nữ tử kia còn ở Bạch Vân chi đô ư?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại buông chén trà trên tay xuống.

“Không, Lam cô nương đi Huyện Bạch Thanh.” Lúc nói những lời này vẻ mặt Bạch Tinh Ngân tràn đầy mất mát, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của Bạch Nguyệt Diệu, mà lúc này khóe miệng Bạch Nguyệt Diệu đang giương lên nụ cười mỉn: “Đúng rồi, Nhị hoàng huynh tự mình đến cung của đệ, có phải có chuyện quan trọng muốn bàn bạc không?” Lúc này Bạch Tinh Ngân mới nâng mí mắt nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng thu hồi nụ cười của mình.

“Cũng không có gì, chẳng qua là hoàng huynh ta, trong lúc rảnh rỗi, trùng hợp đi ngang qua nơi này, suy nghĩ một chút đã lâu chưa đến cung của đệ, nên muốn vào xem một chút thôi, được rồi, hoàng huynh cáo từ trước.” Vừa nói Bạch Nguyệt Diệu lập tức đứng dậy.

“Nhị hoàng huynh thời gian còn dài, nếu đã tới sao không ở lại một chút?”

“Ha ha ha, còn có mỹ nhân đang chờ vì huynh ta đây.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức cười ra tiếng, sau đó phất tay áo rời đi.

Ra khỏi tấm cung Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu thanh tao lịch sự đi dạo bên Ngự hoa viên hoàng cung, rồi sau đó mỹ nhân trong miệng Bạch Nguyệt Diệu cũng đều chạy tới Ngự hoa viên, Bạch Nguyệt Diệu phong lưu hiện ra ngoài, trái ôm phải ấp mỹ nữ bên cạnh, nhưng trông mặt vẫn nhìn xung quanh Ngự hoa viên.

Trước khi Bạch Nguyệt Diệu vào tấm cung của Bạch Tinh Ngân đã nhận thấy có ánh mắt nhìn mình, cho nên hấn vì tai mắt kia mà không dám ở lại trong tấm cung của Bạch Tinh Ngân.

Mặc dù Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Tinh Ngân quan hệ rất tốt, nhưng quan hệ của hai người là bí mật, trong triều đình tội kết bè kết cánh cũng không nhỏ, hiện giờ Đại hoàng tử lại bắt đầu chú ý tới mình rồi, cho nên Bạch Nguyệt Diệu không muốn bị mang ra nói, càng không muốn để Bạch Tinh Ngân gặp phiền toái, dù sao thì Bạch Tinh Ngân cũng là đệ đệ cùng một mẹ của Đại hoàng tử!

Bây giờ Bạch Nguyệt Diệu phong lưu ở đây là nói cho cái người đang theo dõi mình biết, hôm nay Bạch Nguyệt Diệu vẫn chỉ biết có hoa thiên tử địa thôi, cũng không có khả năng đoạt quyền...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26: Cuộc sống khó khăn

Dọc theo đường đi ta chỉ ngồi trên lưng ngựa, chứ không cho ngựa chạy, vì cho dù chạy, chịu tội vẫn là ta, dù sao ta sẽ không cưỡi ngựa, haiz!

Có điều này ta không hiểu, Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng bảo hấn nói cho Bạch Tinh Ngân biết ta là con gái rồi, tại sao Bạch Tinh Ngân vẫn gọi ta là Lam đệ nhỉ?

A, ta biết rồi!

Bạch Tinh Ngân còn quan tâm ta, nếu ở trên đường cái nói thẳng ra ta là thân con gái, sợ ta đầu ở một nơi.

Theo con đường Bạch Tinh Ngân chỉ cho, quả nhiên xuyên qua rừng nhỏ, ta đã tới một huyện thành, nhưng tấm biển trên cửa huyện lại gọi là Huyện Bạch Tùng? Ta đi lầm đường ư? hay Bạch Tinh Ngân chỉ lầm đường? Mặc kệ nó, đến chỗ nào cũng như nhau thôi.

Trải qua nửa ngày đi đường, nói thật bụng ta cũng sôi rồi, haiz, sớm biết vậy ta nên lấy tiền của Bạch Tinh Ngân, ôi!! Ta thật không có chí khí!! Mới vừa kiên quyết như vậy hiện giờ tâm chột bắt đầu dao động, ta khinh thường mình!!

Nhưng nhìn thấy bánh bao nóng hổi, nước miếng ta cũng mau mau chảy ra, haiz, thật là, người khi đói, ăn cái gì cũng ngon, bây giờ nhìn bánh bao kia cảm giác so đùi gà cũng ngon hơn.

Bên cạnh ta ngựa không ngừng kêu, ta đoán chừng nó cũng đói bụng, nó đói thì đơn giản, tùy tiện tới bãi cỏ là được, còn ta? Ta được không? Ta ngay cả mình cũng nuôi không nổi, còn chần chừ ngựa?

...”Ngựa à, xin lỗi.” Ta nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngựa, không phải vì ta chưa cho nó ăn mà nói lời xin lỗi, mà là vì ta muốn đem nó đi bán, ta dắt ngựa đi tới bên một chuồng ngựa.

“Vị huynh đài này, xin hỏi huynh có mua ngựa không?” Ta nói xong, hần lập tức đứng lên, quan sát ngựa của ta.

“Một lượng bạc, có nhiều lắm không?”... 1 lượng bạc là bao nhiêu tiền? Trên ti vi phim cổ trang một lượng bạc rất ít, chẳng lẽ Vân Long quốc một lượng bạc lại là rất nhiều? Tiền này bao nhiêu ta còn không thể hỏi, nếu hỏi nhất định sẽ gây sự chú ý. Quên đi, một lượng thì một lượng.

“Được.” Ta vừa nói xong, hần trực tiếp cầm một lượng bạc đưa cho ta, sau đó ta thấy gã nam tử mua ngựa của ta lộ ra một chút gian thương tựa như cười, xong rồi! Ta nhất định là bị lừa.

“Ta... Ta không bán nữa!” Vừa nói ta lập tức đem bạc trả lại cho hần, về mặt của hần nhất thời thay đổi hung ác vô cùng.

“Người cũng đã nhận tiền của ta rồi, giờ còn muốn đổi ý? Muốn rồi!” Hần nói xong dùng sức đẩy ta ngã xuống, cứ như vậy đẩy ta lao vào một cái trục tiếp té lăn quay trên đất, haiz, ta thật là nhu nhược vô cùng, bán ngựa bị thua thiệt không nói, mới nói người ta một tiếng đã bị đẩy ngã, nếu ta có thể mạnh mẽ, cũng không bị Bạch Nguyệt Diệu...

Quên đi, một lượng thì một lượng, ta ủy khuất đứng lên, không có đi mua đồ ăn, không phải vì ta không đói bụng, mà là vì một cái bánh bao bốn đồng tiền, ngày sau cuộc sống của ta còn không biết trôi qua thế nào, cho nên, lấy tiền để ra tiền mới là đạo lý! Nếu chỉ chú ý trước mắt, một hộp ăn béo tròn, ngày sau chỉ biết tiếp tục bị đói.

Ta dùng một lượng bạc mua một bộ áo tang, quần áo này là mười đồng tiền, sau đó ta đem quần áo trên người cầm đến hiệu cầm đồ, thành mười lượng, ta hiện giờ có mười lượng chín mươi đồng tiền, lúc này mới dám mua một cái bánh bao ăn.

Đêm dần khuya, ta nên ngủ ở đâu? Ngủ quán trọ? A, ta lấy đâu ra tiền? Đi trên đường, rốt cục ta tìm được một ngôi miếu đồ nát, mạng nhện đã giăng đầy trong miếu đồ nát, ta thật sợ, thật thật sợ! Nhưng nghĩ tới lòng tin kia lại phấn chấn lên, ngu quỷ xà thần các người tới đi, nam tử vô si ta cũng có hiểu biết, còn sợ các người ư?

Ta kiêu ngạo chậm rãi nằm xuống, nghĩ tới ngày mai cùng với cuộc sống tương lai, thật ra thì kế hoạch ngày sau ta đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi, nhưng trước mắt trong khoảng thời gian này thì thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Gặp cường đạo

Kế hoạch của ta chính là, ta muốn làm quan! Ở trên ti vi phim cổ trang có cuộc thi khoa cử gì đó, ta tin Vân Long quốc khẳng định cũng sẽ có loại thi khoa cử này, nhưng theo ta đoán phim cổ trang bọn họ đều là ba năm một lần sẽ tổ chức cuộc thi gì đó, còn có thi Hương, thi Đình này nọ, nếu không có, cho dù chờ mười năm Lam Diệp Nhi ta cũng chờ!

Hơn nữa ta có lòng tin có thể hành diện! Vẫn là câu nói kia, tứ thư ngũ kinh ta toàn bộ đều biết.

Được rồi! Bắt đầu từ ngày mai tìm việc làm! Sau đó đi tham gia khoa cử! Lấy được quyết tâm thì ta đã ngủ..

Khi đang nửa tỉnh nửa mê, ta cảm giác được có tiếng bước chân, sau đó ta còn cảm giác như có mấy bàn tay ở trên người ta lục lọi, ta lập tức mở hai mắt ra, vì ta đột ngột tỉnh lại, đứng trước mắt ta chính là hai người đàn ông này, bọn họ dùng lục lọi ở trên người ta, sau đó về mặt rất là hốt hoảng.

“Các người là người phương nào!” Ta chất vấn hai người đàn ông trước mắt, sau đó lập tức chuẩn bị đứng dậy, nhưng một nam tử trong đó ấn ta nằm trên đất, mà người còn lại lấy ra một cây chùy thủ gác ở trên cổ của ta.

“Tiểu tử, chúng ta chẳng qua chỉ muốn cướp tiền, nếu người không ngoan ngoãn nghe theo đại gia, đại gia đây ngay cả mạng của người cũng lấy đi!” Giặc cướp? Kiếp trước ta rốt cuộc tạo nghiệt gì? Ha, trên người ta chỉ có mười mấy lượng bạc kia, nếu bị cướp đi...

“Các người xem ta mặc áo tang, hơn nữa ngủ ở chỗ này làm sao có tiền?”

“A, đừng có gạt ta, may quần áo thế nào cũng phải có chút tiền chứ? Mau mau giao ra đây!”... Thì ra ta sớm đã bị theo dõi, cười, ha ha ha, thật là càng nghèo càng thua thiệt, trời muốn ta chết sao?

Trong mắt ta tràn đầy tuyệt vọng, nếu ta có bản lĩnh, mua ngựa cũng sẽ không bị lừa, nếu ta có bản lĩnh, có thể chống cự Bạch Nguyệt Diệu cường bạo với ta, nếu ta có bản lĩnh hai tên cướp trước mặt làm sao có thể có cơ hội? Tất cả chỉ vì ta là nữ tử tay trái gà không chặt...

Ta lấy bạc trên người ra từ ống tay áo: “Mười hai lượng cho các ngươi! Còn dư lại mấy văn ta muốn giữ lại!” Giọng nói của ta không có cầu xin, vì bọn họ cần bản không xứng cho ta cầu xin.

Nếu Hoàng đế Vân Long quốc cai quản con dân ngay ngắn rõ ràng, quốc thái dân an làm sao có giặc cướp? Hơn nữa đây là huyện thành, cũng không phải là thâm sơn, đồ hèn quân!

“Ta muốn hết!” Nghe giặc cướp kia nói xong ta lập tức gạt gao nắm lấy bạc.

“Các ngươi đừng quá đáng quá mức!” Ta một tay nắm lấy chủy thủ gác bên cổ, rống lên giận giữ, máu trên tay chảy xuống cổ ta, ta không cảm giác được đau, ngược lại là tâm lạnh.

Ta không biết vì cái gì ta lại to gan như vậy, ta chỉ biết hiện giờ đã cùng đường rồi!!

Hai đạo tặc kia thấy ta hành động như thế, lại có chút thất thần, bọn họ hai mắt nhìn nhau, một tên trong đám đạo tặc vội cứng rắn rút chủy thủ từ trong tay của ta ra, trong tích tắc chủy thủ rút ra, ta mới phát giác được lòng bàn tay của ta thật là đau, mà một đạo tặc khác lại giành bạc trong tay ta.

Ta cảm giác được bọn họ rõ ràng không dám giết ta, vậy là gan ta cũng lớn lên, ta dùng toàn bộ sức lực ngồi dậy, sau đó cùng với hai đạo tặc kia xé túm đuổi.

Đang lúc này một người trong đám đạo tặc đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi, mà ta và tên đạo tặc khác cũng ngưng tranh đấu đồng loạt nhìn ra cửa ngõ đèn đỏ nát...

Một nam tử mang mặt nạ màu bạc đang đứng ở cửa ngõ miếu đồ nát, nam tử kia mặt nạ che nửa khuôn mặt, nhưng nhìn vóc người thế nào cũng phải cỡ 1m tám mấy, dáng người cân xứng, tóc đen nhánh phiêu dật, bên hông giắt một thanh kiếm, mặc trên người cũng không phải là trường bào hoa lệ, áo của hắn có một loại cảm giác kiêu khách.

Trong miếu tối đen, con ngươi của nam tử kia lại có vẻ lấp lánh có thần, đặc biệt sáng, hắn cùng ta tranh đấu, người đàn ông còn lại cũng ngã xuống, lúc này ta mới nhìn đến thì ra hắn ta dùng tảng đá đánh trúng hai tên cướp này, nhưng hắn cách chúng ta ít nhất mười mấy thước, tỉ lệ chính xác cao không nói, hơn nữa cục đá va đập cũng rất lớn, nếu là ở hiện đại, ta khẳng định cho là hắn đang cầm không phải cục đá, mà là súng!

Nhưng, người này là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ? hay là muốn một mình độc chiếm toàn bộ tài sản đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 28: Nam tử thần bí

Đột nhiên xuất hiện nam tử thần bí từ từ đến gần ta, cả người ta té trên mặt đất, hắn càng đến gần, ta cũng từ từ lùi lại phía sau.

“Cảm tạ huynh đài đã cứu ta!” Ta không biết hắn là người tốt hay là người xấu, cho nên chỉ biết dùng những lời này dò xét hắn.

Hắn đi tới bên cạnh ta, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, ta càng thêm khẩn trương, có thể khẳng định người đàn ông này võ công bí hiểm, nếu ta muốn đánh nhau với hắn nhất định là một chiêu chết ngay. Ta cho là đại hiệp chỉ xuất hiện trên tivi, không ngờ ở cổ đại quả thật cũng có đại hiệp võ công cao cường, ôi!!

Hắn không trả lời câu cảm ơn của ta, chẳng qua là hắn lấy từ trên người xuống một tấm vải, cái này làm ta rất tò mò, muốn tiền của ta? Không giống, sau đó hắn giơ tay lên, kéo tay bị chủy thủ đã thương kia của ta, ta hiểu rồi, hắn giúp ta trị vết thương, ta hiện giờ cảm giác người này hẳn không phải là người xấu, vì với võ công của hắn nếu muốn tiền của ta, hoặc là lấy mạng của ta rất dễ dàng, vốn dĩ không cần phải ôn nhu vỗ về ta.

Khi tay hắn chạm lấy tay ta, ta cảm giác ngón tay của hắn rất mềm mại, nhờ ánh trăng, ta thấy được tay của hắn vừa mịn lại vừa trắng, so với tay của tên cầm thú Bạch Nguyệt Diệu kia có chút giống, có điều tay kiếm khách sao lại đẹp như vậy?

Hắn giúp ta băng bó vết thương, động tác rất ôn nhu, có một cảm giác như nếu hắn hơi dùng sức sợ ta sẽ kêu đau.

Hắn giúp ta băng bó vết thương tốt xong, ta cảm kích nói với hắn nói một tiếng: “Cám ơn.”

Nhưng hắn vẫn không để ý đến ta, sau đó lập tức đứng dậy, chẳng lẽ hắn là người câm sao? Lại còn mang mặt nạ kỳ quái, thật là thần bí.

Hai tên cướp mới bị hắn đánh ngã cũng chậm chậm tỉnh lại, trong màn đêm của ngôi miếu đồ nát nhất thời thoáng qua một bóng đao quang kiếm ảnh, hắn... Rút kiếm của hắn ra!

Nam tử thần bí đồ dùng kiếm chỉ vào hai tên cướp kia, hai tên cướp kia bị dọa cho sợ đến nhất thời quỳ rạp xuống đất: “Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng!” Ta chú ý đến mặt của nam tử thần bí kia, trông mặt của hắn dị thường lạnh như băng, không có vì hai tên cướp cầu xin tha thứ mà dao động: “Cầu xin ngài, hai chúng ta trên có mẹ già, dưới có vợ con, nhưng vì triều đình thu thuế nặng, chúng ta bắt buộc đi mới phải làm giặc cướp.” Hai tên cướp nói xong, ta cũng hiểu ý của họ.

Ta đứng lên, đi tới bên cạnh nam tử thần bí: “Vị huynh đài này, tiểu đệ vô cùng cảm kích ân cứu mạng của huynh, nhưng tiểu đệ xin huynh hãy bỏ qua cho hai người kia đi.” Hôn quân vô năng, danh tiếng hôn tui, trong hoàng thành hàng đêm sinh ca, mà ngoài hoàng thành dân chúng chịu đủ khó khăn, từ trên người dân chúng vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, bọn họ thật là một lũ cầm thú! Hận!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29: Đại hiệp lạnh như băng

Nghe được lời cầu khẩn của ta, nam tử thần bí cũng thu hồi kiếm vào trong vỏ, sau đó hai người trên mặt đất không ngừng dập đầu tạ ơn ta.

Ta ngồi chồm hổm xuống, nhìn hai người quỳ trên mặt đất: “Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày các ngươi được sống cuộc sống sung sướng, nhưng trong khoảng thời gian này các ngươi không được đi cướp của nữa.”

“Chúng ta biết, đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Hai người kia nói xong lập tức nhanh chóng đứng lên hướng ngoài cửa ngôi miếu đồ nát chạy đi.

“Đợi một chút!” Hai người kia mới vừa chạy đến cửa thì đứng lại, mà giọng hắn cực kỳ lạnh như băng! Là giọng của nam tử thần bí kia, nam tử thần bí kia không phải câm? Ta đứng lên, ngạc nhiên nhìn nam tử thần bí, sau đó nam tử kia lấy từ trên người ra một đỉnh bạc, giơ tay lên vẫy hai tên cướp đi.

Hai tên cướp nhìn nhau một cái, trong con ngươi đầy nước mắt cảm kích, lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái sau đó mới rời đi...

Nam tử thần bí này... Thật là một người rất tốt, hắn rất thiện lương, nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác rất khó tiếp cận, vì trên người hắn đầu đầu cũng toát ra khí lạnh.

“Xin hỏi tên họ đại danh.” Ta hỏi nam tử thần bí, không biết tại sao, ta rất muốn biết danh tính của hắn.

“Huyền Ngâm Phong!” Tiếng nói của hắn vẫn lạnh như băng, nhưng lại rất trầm thấp mê người. Hắn nói xong đã muốn phát tay áo rời đi, nhưng... Ta chỉ biết tên của hắn, ta còn chưa thỏa mãn.

“Chờ một chút...” Ta kéo ống tay áo của Huyền Ngâm Phong lại, hắn quay đầu nhìn ta một cái, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo: “Huyền đại hiệp có thể dạy ta võ công không?” Ta biết yêu cầu của ta có thể rất vô lý, nhưng ở nơi này trong biển người mệnh mông, trừ Bạch Tinh Ngân, ta thật khó khăn mới gặp được một người tốt, hơn nữa lại võ công cao cường, ta phải tìm hắn dạy ta chút võ nghệ, như vậy ta ít nhất sẽ không phải là một nữ tử tay trái gà không chặt, hơn nữa không biết tại sao ta thật muốn cùng kết giao bằng hữu với Huyền Ngâm Phong. Trong mắt ta tràn đầy cầu xin, cũng có thể hắn sẽ không đáp ứng ta, có lẽ hắn cứu ta cũng chỉ vì hắn gặp chuyện bất bình nên rút dao tương trợ mà thôi, ta nói lên loại thỉnh cầu này, dường như không thích hợp rồi, lúc ta đang thất vọng định buông tay, thì hắn lên tiếng...

“Có thể, ngày mai giờ Hợi ngươi ở ngôi miếu đồ nát chờ ta là được.” Hắn đáp ứng? Ta cao hứng nở nụ cười, lần đầu tiên sau khi xuyên không ta cười, lần đầu tiên nụ cười phát ra từ trong lòng.

Ta buông lỏng ống tay áo Huyền Ngâm Phong, sau đó vội vàng nói cảm ơn, hắn cũng không quay đầu lại đã ra khỏi miếu đồ nát. Mặc dù Huyền Ngâm Phong lạnh như băng, nhưng ta lại không ghét, ngược lại cảm thấy hắn cực giỏi, mặc dù hắn mang mặt nạ, nhưng ta lại cảm thấy hắn rất đẹp trai, hơn nữa còn võ công cao cường.

Mặc dù Bạch Nguyệt Diệu có chút tiểu khố, đối với nữ tử lại tình cảm, nhưng ta vô cùng ghét hắn! Mặc dù Bạch Nguyệt Diệu đáng vẻ vô cùng tuấn mỹ, nhưng ta lại cảm thấy hắn xấu xí! Sức lực của Bạch Nguyệt Diệu rất lớn, Nhưng, hắn nhiều lắm cũng chỉ có thể khống chế nữ tử trái gà không chặt, ta nghĩ hắn tuyệt đối không có võ công đâu, cho dù có cũng sẽ là cửu lưu hóa sắc. Ngày sau ta đây, tuyệt đối sẽ không bị Bạch Nguyệt Diệu ức hiếp nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, ý hận trong lòng ta lại xuất hiện ào ạt, Bạch Nguyệt Diệu người chờ đi, Lam Điệp Nhi ta ngày sau không chỉ dùng văn giết chết người, ngay cả võ ta cũng vậy, sẽ khiến người phải cúi đầu xưng thần với ta!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30: Nóng lòng chờ đợi

Sáng ngày tiếp theo, mặt trời dần dần nhô lên, ta cũng mở mắt, nhìn mông lung, lúc ta ngồi dậy, thấy bên cạnh cửa ta thế nhưng có một túi tiền?? Ta cầm túi tiền đó lên, sau đó mở ra, lại là... Bạc? Ta ngó trái ngó phải, trời sập rồi sao? Còn là...?

... Đột nhiên trong đầu ta thoáng hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ là Huyền Ngâm Phong tối hôm qua sau khi đi đã quay trở lại? Sau đó đem tiền cho ta? Ta biết hẳn là người tốt. Nhưng, tiền này... Ta không thể nhận, vì ta và Huyền Ngâm Phong không quen không biết, hơn nữa ta còn cầu xin hẳn dạy ta võ công, hẳn có thể đáp ứng dạy ta, ta đã cảm kích lắm rồi, nhận tiền của hẳn như vậy thì thật là không được, tối hôm nay ta và hẳn sẽ gặp mặt, đem tiền trả lại cho hẳn đi, chỉ có thể như vậy thôi.

Ta sửa sang lại, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi tìm việc làm, đi trên đường cái của Huyện Bạch Tùng, haiz, bên đường hành khách cũng nhiều, rất nhiều. Hành khách nhiều, là vì người đứng đầu quốc gia này không giúp cho dân chúng quốc thái dân an, cơm no áo ấm, cũng chính là hoàng đế vô năng!

Bỏ đi, ta hiện giờ không có thời gian oán trách, hãy tìm công việc quan trọng hơn.

Ta không ngừng hỏi thăm mỗi cửa hàng có cần phụ bếp hay không, nhưng phần lớn ông chủ cửa hàng thấy ta sức yếu nên cự tuyệt.

A, quả thật bảo ta bụng bê ta thật không làm được, nhưng nếu để cho ta tính sổ ghi nợ sẽ đơn giản dễ dàng hơn.

Ta mất mát rong ruổi trên đường cái, cảm giác hôm nay lại sống uống qua một ngày, ta tùy tiện ăn một chén mì ở quán ven đường, đây cũng chính là khẩu phần ngày hôm nay, tiền... hao hụt.

Trước kia ta không bao giờ phải lo lắng chuyện tiền nong, vì ba mẹ cho ta rất nhiều tiền xài vặt, ta không phải là một nữ tử tiêu xài hưởng thụ, nhưng lúc đó, quả thật ta không phải lo chuyện cơm áo. Ha ha, bỏ đi, đã xuyên qua rồi, cứ nghĩ là ông trời tôi luyện cho ta đi, cùng lắm thì ngày sau Lam Điệp Nhi ta lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu!

“Ông trời à, nếu ông muốn chinh chết ta! Lam Điệp Nhi ta sẽ sống tốt cho ông xem!” Ngát, ta lớn tiếng hô lời này lên, trong lòng thư thái không ít, hơn nữa động tác kia xem như kích thích, nhưng... Chung quanh dân chúng lại xem mà choáng váng, vì vậy ta vội hướng về ngôi miếu đồ nát chạy đi.

Rất nhanh, sắc trời dần dần tối xuống, ta trở lại ngôi miếu đồ nát đã cùng Huyền Ngâm Phong gặp nhau, ngồi ở cửa ngôi miếu đồ nát, chờ đợi Huyền Ngâm Phong xuất hiện.

Nhưng, một lúc lâu hẳn vẫn chưa lộ diện...

Hẳn có tới không? Ta biết giờ Hợi là 9h tối, nhưng ta cảm giác hiện giờ đã gần rạng sáng...

Không biết tại sao, ta thật rất muốn rất muốn nhìn thấy hẳn, cảm giác cô độc đêm đó lập tức xâm chiếm lấy cơ thể ta, có lẽ hôm nay hẳn có chuyện không tới, hoặc có lẽ, hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không tới...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 31: Xuất hiện

Ta mất mát đứng lên, bước vào bên trong miếu đồ nát, đêm đã khuya, vắng người rồi, mà chỉ có ta là không thể bình tĩnh được, thân ảnh Huyền Ngâm Phong thân bí không ngừng xâm nhập đầu óc của ta, ta gạt đi không được, nhưng lại theo không kịp, thật là xa xôi...

“Xin lỗi, ta tới muộn...” Ta chờ đợi một người đã lâu, khi giọng nói từ sau lưng ta vang lên, ta biết là Huyền Ngâm Phong... Hẳn không có quên ta, vì giọng

nói không có lạnh như băng, mà là thờ dốc, thờ gấp gấp, hẳn nhất định là nhanh chóng chạy tới, haiz, ha ha.

Ta đè nén cơn sóng trong lòng, quay đầu lại, nhìn thân ảnh Huyền Ngâm Phong thần bí kia, trước ngực của hắn vẫn phập phồng không chừng, thờ hồn hèn: “Không có gì, Huyền đại hiệp” chỉ cần huynh đến là tốt rồi. Nửa câu sau ta không nói ra, mà là giấu ở trong lòng.

“Lại đây đi.” Huyền Ngâm Phong nói xong lập tức quay đầu đi ra khỏi ngôi miếu đồ nát.

“Huyền đại hiệp, huynh không cần nghỉ ngơi một chút sao?”

“Không cần.” Lời của hắn luôn ít đến thương cảm, cũng không hỏi ta vì sao muốn học võ, tại sao phải ở trong miếu đồ nát, tên gọi là gì, có lẽ đây chính là điểm hấp dẫn của hắn, hắn sẽ không hỏi chuyện của ta, cũng sẽ không nói chuyện của mình, hẳn thật là thần bí.

Ta bước nhanh theo Huyền Ngâm Phong đi ra khỏi ngôi miếu đồ nát, bên ngoài vẫn đen nhánh một mảnh, so với hiện đại ban đêm đèn đường sáng rõ, chỗ đại chỉ có thể dựa vào ánh trăng kia dẫn dắt ta nhìn rõ nam tử thần bí trước mặt.

“Đánh ta đi.” Huyền Ngâm Phong nói với ta, nhưng ta hoàn toàn không hiểu ý của hắn, hắn bảo ta đánh hắn? Nhưng... Lời của hắn không có ở từ phục, mà là chờ đợi ta đánh hắn, vì để tránh cho hắn không nhận được, ta chỉ có thể lấy hết sức lực, vung quả đấm lên lao về hướng của hắn.

... Nhưng hắn lại không tránh né, quyền kia hung hăng đánh vào trước ngực của hắn: “Huyền đại hiệp, huynh không sao chứ?” Ta trừng lớn đôi mắt, kích động hỏi Huyền Ngâm Phong.

Về mặt của hắn không có bất kỳ biến hóa nào: “Trong thời gian ngắn ta sẽ không tới tìm ngươi.”... Hắn có ý gì? Chẳng lẽ vì ta đánh hắn, hắn tức giận? Hoặc là ta hiểu sai ý trong lời hắn nói?

Ta không hiểu nhìn Huyền Ngâm Phong, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện chờ đợi đáp án của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 32: Trái tim ấm áp

Huyền Ngâm Phong dường như nhìn thấy sự áy náy của ta, sau đó hắn lại mở miệng: “Trong vòng mười ngày ngươi phải luyện tập sức lực của ngươi, loại sức lực này ngay cả đứa trẻ cũng đánh không khốc, nói gì cầm đến kiếm?” Nghe hắn nói xong ta cảm thấy cả người sáng tỏ thông suốt rất nhiều, hắn mới nói đùa với ta sao? Nhìn dáng vẻ hắn không giống vì bị ta đánh một quyền mà tức giận, hơn nữa hắn nói trong thời gian ngắn sẽ không tới tìm ta chính là bảo ta luyện tập sức lực? Ha ha, ha ha. Bất quá, sức lực của ta, thật yếu đến đáng thương, ở hiện đại cơ thể ta rất nhiều bệnh, yếu ớt vô cùng, ba mẹ thường mang ta đến bệnh viện trị liệu, ta cũng trở thành khách quen ở bệnh viện rồi, không sao, trước kia trong lòng ta không có mục tiêu phấn đấu, nhưng hiện giờ trong lòng ta tràn đầy đấu chí, cho dù ta mệt chết cũng sẽ luyện tập!!

“Ừ, ta biết rồi”. Ta cao hứng hướng về phía Huyền Ngâm Phong bận rộn gật đầu: “Đúng rồi, Huyền đại hiệp, ta muốn hỏi huynh, đêm qua Huyền đại hiệp sau khi rời đi, có phải đã trở lại trong ngôi miếu đồ nát này?”

“Không có.” Không có? Ý của hắn là túi tiền đặt bên cạnh ta không phải là Huyền Ngâm Phong cho? Vậy là ai? Chẳng lẽ là Bạch Tinh Ngân? Không đúng, hắn bảo ta đi Huyện Bạch Thanh, ta tới Huyện Bạch Tùng rồi, hắn cũng không tìm được ta, hơn nữa cả Huyện Bạch Tùng nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn cũng không thể nào nhanh như vậy đã tìm được một người? Nhưng sau khi ta xuyên không chỉ biết có mấy người mà thôi, sẽ không phải là... Bạch Nguyệt Diệu? Không, không, thứ nhất, hắn không thể nào tìm được ta, thứ hai, hắn chính là tên cận bã đã tới trình độ nhất định, nếu cho ta tiền sẽ nói cho ta cũng giống như cho chó! Kỳ lạ thật, năm quý vận tài? Ngất! Xem ra ta xem quá nhiều phim kinh rồi.

“Ngươi ở đâu?” Lời của Huyền Ngâm Phong cắt đứt suy nghĩ của ta, bất quá, ta không nghe lắm chứ? Huyền Ngâm Phong hỏi ta đang ở đâu? Ta cho là hắn sẽ không quan tâm.

“Ta ở trong ngôi miếu đồ nát này, ha ha...”

“Vậy ngươi lót dạ kiểu gì?”

“Ta bán ngựa của một người bạn cho, bán quần áo trên người, hiện giờ có mười lượng bạc, hơn nữa không biết vì sao buổi sáng ta rời giường thì thấy bên cạnh có một túi bạc, ta còn tưởng là Huyền đại hiệp huynh để lại đây này.” Ta hơi ngượng ngùng nói với Huyền Ngâm Phong, ta thật không ngờ hắn sẽ chủ động hỏi ta hai vấn đề này, có lẽ ta là người dễ dàng thỏa mãn, vì ta cảm thấy qua hai vấn đề này, trong lòng tự nhiên ấm áp. Nhưng thật đáng tiếc, vì Huyền Ngâm Phong mang mặt nạ, ta vốn không thấy được bất kỳ vẻ mặt nào của hắn.

“A, vậy ta cáo từ trước.”... Không phải chứ? Xong rồi sao? Ta cũng không hy vọng gì khác, chỉ hi vọng hắn có thể nghe ta kể khổ, hỏi chút chuyện của ta. Nhưng... Bỏ đi, nhìn dáng vẻ Huyền Ngâm Phong cũng bề bộn nhiều việc, ha ha, cho đến tận bây giờ ta vẫn không biết hắn làm gì, hắn có người nhà

hay không? Đã lấy vợ? Bao nhiêu tuổi? Điều duy nhất ta biết chính là hần tên gọi Huyền Ngâm Phong, là một người võ công cao cường, mà hần cũng không biết bất cứ chuyện gì của ta: “Sáng sớm ngày mai, ngời đến cửa hàng gạo của Trương gia ở thành Đông một chuyến.” Huyền Ngâm Phong nói xong vội vàng biến mất trong đêm tối.

Ta không biết hần bảo ta đi cửa hàng Trương gia ở thành Đông có chuyện gì, nhưng, sáng mai ta nhất định sẽ đến, nhưng mà, hiện giờ đã qua 12 giờ? Sáng mai theo lời hần là sáng sớm hôm nay? Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 33: Làm không công

Tỉnh dậy, trước tiên ta theo lời Huyền Ngâm Phong đến cửa hàng gạo Trương gia ở thành Đông, cửa hàng rất lớn, nên dễ tìm vô cùng.

Ta thấy một đại thúc tuổi chừng bốn, năm mươi tuổi đứng trước quầy của cửa hàng gạo, ta nghĩ nên gọi là chương quỹ?

“Chương quỹ, ông khỏe chứ” Ta vừa nói lập tức chấp tay cúi chào, cổ đại đều như vậy.

“Ngươi là?”

“Là Huyền đại hiệp bảo tại hạ tới.” Ta cảm thấy có phải ta mới ở cổ đại này được ba ngày thôi không, sao dùng ngôn ngữ cổ đại càng ngày càng lưu loát rồi, mờ mờ, giống như từ nhỏ ta đã là người cổ đại rồi vậy.

“A, ha ha, ta biết, ta dẫn ngươi vào trong.”... Vậy là sao? Thế nào mà trực tiếp dẫn ta vào nhà trong rồi? Bỏ đi, nếu là Huyền Ngâm Phong bảo ta tới, khẳng định không phải chuyện xấu gì đâu, ta nghĩ Huyền Ngâm Phong sẽ không hại ta, vừa nghĩ ta vừa cùng chương quỹ đi vào trong.

Vừa bước vào trong, ta thấy trong phòng bày rất nhiều bao gạo, hơn nữa ở giữa có một vại gạo.

“Tiểu huynh đệ, ngươi họ gì?”

“Trưởng quỹ, tại hạ họ Lam, tên một chữ Diệp” Ta không biết ta nói ra ta họ Lam có thể mang đến phiền toái cho ta hay không, ha ha, dù sao ta biết, nếu ta nói tên ta là Diệp Nhi, ngoại trừ Bạch Tinh Ngân đơn giản, tin rằng với bề ngoài là nam tử như ta, người khác nghe được hai chữ Diệp Nhi, khẳng định sẽ biết ta là nữ.

Quả nhiên, nghe ta báo danh xong, chương quỹ vẻ mặt biến sắc: “Tiểu huynh đệ là người Lam gia?”

“Không phải, cũng không phải, tại hạ là người nước khác, vì nạn đói nên lưu lạc đến nơi này, thật may là gặp được Huyền đại hiệp giúp đỡ, tại hạ mới có may mắn tới cửa hàng gạo Trương gia này gặp được chương quỹ.” A, ha ha, nếu như... Nếu như... Ngay từ lúc đầu ta gặp được Huyền Ngâm Phong thì tốt biết mấy. Nếu như lần đầu tiên đến đây đã gặp được Huyền Ngâm Phong thì ít nhất hiện giờ ta cũng sẽ không mất đi sự trong sạch.

A, thật là trâu cọt, có lẽ ta không bị Bạch Nguyệt Diệu làm nhục, mỗi ngày còn nghĩ tới làm thế nào để trở về hiện đại? Nếu ta không bị Bạch Nguyệt Diệu làm nhục nói không chừng cũng không gặp được Huyền Ngâm Phong tại đây? Chủ yếu là, nếu ta không có bị Bạch Nguyệt Diệu làm nhục cũng sẽ không có ý chí mạnh mẽ như vậy.

Mười chín năm qua, Lam Diệp Nhi ta dù là học tập, hay những thứ khác, đều là ngây ngô đại dốt, chỉ cần đơn giản dòc lòng học, ta sẽ đứng nhất toàn trường, chỉ cần há miệng thì có cái ăn cái mặc đến bên cạnh ta. Đi tới cổ đại, lần đầu tiên trong suốt 19 năm qua ta có ý chí như vậy, lần đầu tiên tiến thủ, lần đầu tiên phấn đấu! Cũng là lần đầu tiên trải qua nghèo khổ như vậy, ngủ vất vả, đồng thời cũng dâng hiến lần đầu tiên...

Yêu liều mạng mới có thể thắng, ta hiểu rồi!

“A, vậy à.” Lời nói của chương quỹ cắt đứt suy nghĩ của ta: “Được rồi, ngươi đem toàn bộ gạo trên mặt đất đổ vào vại gạo đó là được rồi.”

... Đây là ý gì? Huyền Ngâm Phong chẳng lẽ tới tìm ta vì cái này? Mẹ ơi, ông trời ơi, làm không công? Bỏ đi, bỏ đi, ai bảo là Huyền Ngâm Phong kêu ta tới, nói thế nào thì Huyền Ngâm Phong cũng là sư phụ ta, ta nhận! Làm việc thì làm việc!

Chương quỹ kia nói xong lập tức rời đi, ta cảm bao gạo trên đất, nói thật bao gạo kia không phải nặng, đoán chừng là năm cân một bao, chỉ là... mỗi bao gạo thì không nặng, nhưng trên đất ít nhất cũng có một đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Đại hiệp hảo tâm

Bất đắc dĩ, ta đem túi gạo cầm lên, thả vào vại gạo vừa mở nắp ra, sau đó đổ gạo vào. Tới quá trưa, ta cũng sắp mệt chết đi được, một túi gạo năm cân không mệt, thử mấy trăm túi xem có mệt không, vại gạo đã mau đầy, nhưng túi gạo trên đất còn chưa hết một nửa.

“Lam huynh đệ, nghỉ ngơi trước đã, ăn cơm đi.” A, ha ha, chương quỹ nói xong ta cũng không có câu nệ, ông ấy nên sớm bảo ta nghỉ ngơi chứ, ta đã sớm đói bụng rồi, suy nghĩ một chút ta đúng là một đứa trẻ đáng thương, cả ngày hôm qua chỉ ăn một chén mì, ngày hôm trước cũng chỉ ăn một cái bánh bao. ại!

Ta đi theo chương quỹ đến đại sảnh khác, trên bàn tràn đầy một bàn món ngon. Ta nhét, món ăn ngon quá, có cá, có thịt, chương quỹ này đúng là giàu có, ha ha, tuy giúp Huyền Ngâm Phong bận rộn không công, nhưng ít nhất cũng có bữa cơm.

Nghĩ xong, ta lập tức ăn từng miếng từng miếng, mà chương quỹ cũng ngồi ở đối diện với ta, ta vốn không hề giữ nể, hình tượng thực nữ. Ngất, quên mất, ta hiện giờ là nam tử, nên lại càng không cần trông nom hình tượng thực nữ gì cả, nói thật, ta ở hiện đại cũng chỉ ăn tối đa một chén cơm, nhưng hôm nay... Ta ăn ba chén cơm. Có câu nói, không có đồ ăn không ăn, nói đùa, ha, ta đây không phải loại không có tiền đồ như thế, cho nên ta ăn nhiều như vậy, là vì ta thật thật quá mệt mỏi.

“Thật không ngờ, Lam huynh đệ gầy yếu như thế mà lượng cơm ăn thật kinh người đến không ngờ.”... Chương quỹ vừa nói xong, ta lập tức buông bát đĩa xuống, mọi người giúp ta phân tích, chương quỹ này đang châm chọc ta ăn nhiều sao? hay là đang khen ta là nam tử có khí khái đây? Được rồi, không cần mọi người phân tích, chương quỹ dường như nhìn ra ta lo âu: “Ha ha, Lam huynh đệ đừng hiểu lầm, tại hạ cũng không có ý gì khác.”

“Ha ha, cảm ơn chương quỹ, tiểu đệ ta đã mấy ngày không được ăn no rồi!”

“Lam huynh đệ, xem dáng vẻ của ngươi cũng chưa đến hai mươi, ta họ Trương, người gọi ta Trương thúc là được rồi, hơn nữa, theo lời Lam huynh đệ, mấy ngày không ăn no là ý gì?”

Trương thúc hỏi xong, ta cũng đem cái khổ của ta nói cho ông ấy biết, nhưng không phải là lời nói thật, ta nói ta là dân chạy nạn của nước bên cạnh, dọc theo đường đi mất mùa, cũng bị lạc mất phụ thân, ta cũng tùy tiện bịa ra một câu chuyện. Nhưng xem ra thúc ấy bị lời của ta dường như làm cho cảm động, đôi mắt rung rung.

“Lam huynh đệ, thật ra thì Vân Long quốc cũng có rất nhiều dân nghèo, ha ha, nghĩ một chút mà xem, nếu không phải Huyền công tử cho ta tiền mở cửa hàng gạo, ba người già trẻ nhà ta đã sớm chết đói đầu đường rồi.”... Ta biết Vân Long quốc cơ dân nhiều, đó là vì hoàng đế cai trị không tốt, nhưng... Huyền Ngâm Phong thật sự là người tốt, cho hai tên giặc cướp kia tiền, cho Trương thúc tiền, ha ha, ta tin Huyền Ngâm Phong tuyệt đối cứu được không phải chỉ có mấy người này, mà là ngàn vạn người, vì ta cũng được Huyền Ngâm Phong giải cứu. Nhưng, Huyền Ngâm Phong rốt cuộc là làm gì nhỉ? Sao lại có nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ là cướp của người giàu giúp người nghèo khó? Chà, làm hiệp đạo nha!

“Trương thúc, ông biết Huyền đại hiệp làm gì không?”

“Cũng không rõ, Huyền công tử hành tung luôn mơ hồ, ta chỉ gặp được Huyền công tử hai lần, lần đầu tiên là lúc Huyền công tử cho ta tiền mở cửa hàng gạo này, lần thứ hai, là khuya ngày hôm qua”. Khuya ngày hôm qua? Chính là sau khi Huyền Ngâm Phong chia tay ta? Có điều ta đến giờ vẫn không hiểu Huyền Ngâm Phong tới tìm ta bảo ta đến cửa hàng này làm gì, chỉ đơn thuần là phụ giúp việc sao?

“Trương thúc, tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo ông.”

“Lam huynh đệ cứ nói.”

“Vân Long quốc này, có thi công danh không?”

“Có, Lam huynh đệ muốn...?” Ta nhìn ra trong mắt Trương thúc tràn đầy hoài nghi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tài miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 35: Hoàng tử tốt

“Không ngại Trương thúc chê cười, Lam mỗ chính là muốn thi lấy một chức quan, vì dân chúng tạo phúc”. Ta nói xong lập tức đứng lên, có thể, ta rất tự đại, hoặc giả mục đích của ta không trong sạch, vì mục đích ta muốn làm quan một nửa là vì dân chúng Vân Long quốc, một nửa kia là vì tên khốn Bạch Nguyệt Diệu.

“Lam huynh đệ, cũng không phải Trương thúc ta đòi cho ngươi một gáo nước lạnh, Vân Long quốc một năm có một kỳ thi văn” Một năm một lần? Ta cảm giác cả người tràn đầy sức lực, thật tốt quá, chỉ cần không phải ba năm là tốt rồi, ha ha, thời gian trả thù càng đến sớm ta càng thoải mái. “Nhưng... Thí sinh tham gia, đều là do đại quan triều đình đề cử, dân chúng bình thường không có tư cách...” Trương thúc nói xong cũng thở dài, gáo nước lạnh của Trương thúc dội lên ta, ta ním cười nói, thật sự tươi cười. Đơn giản mà nói, Triều đình Vân Long quốc chính là Quan Quan lẫn nhau, ha ha, một người vào quan là được cả nhà thụ dụng, hoàn toàn không cho dân chúng có cơ hội, thường thường nhân tài cứ như vậy bị mai một, thảo nào, Vân Long quốc bị tàn phá đến thế, thảo nào Vân Long quốc hủ bại đến thế, Vân Long quốc cần cái cách chính trị quá nhiều, quá nhiều...

“Trương thúc, không có ngoại lệ sao?” Ta đang mong đợi Trương thúc cho ta đáp án.

Trương thúc do dự một lúc, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, ta cảm giác có hi vọng: “Ngươi đến thủ đô Vân Long quốc, Bạch Vân chi đô, có lẽ sẽ được gặp Nhị hoàng tử điện hạ, vì Nhị hoàng tử thường xuyên đi tuần, cho nên ngươi chỉ cần đi cầu ngài ấy, Nhị hoàng tử chắc chắn sẽ đề cử ngươi đi thi khoa cử...” ha, Trương thúc thật là nói điều không nên nói, hi vọng của ta cho dù là hoàn toàn không có, đi tìm Bạch Nguyệt Diệu? Ta cực kỳ cực kỳ không muốn gặp lại hắn, có phải Trương thúc nói sai rồi hay không? Là Tam hoàng tử Bạch Tinh Ngân chứ nhỉ?

“Trương thúc, ông đang muốn nói là Nhị hoàng tử phong lưu?” Ta kích động hỏi Trương thúc.

“Ha ha, Lam huynh đệ có thể là từ nước khác tới nên không hiểu rõ Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử phẩm hạnh quả thật phong lưu, nhưng dân chúng cả nước cũng như cũ đều ca tụng Nhị hoàng tử là một hoàng tử tốt, không sợ rơi đầu mà nói..., cả triều đình, chỉ có Nhị hoàng tử là vì dân chúng” Nghe xong lời Trương thúc nói..., cả người ta ngã xuống trên băng ghế, ta rớt cuộc... Nên làm gì bây giờ?

Trong lòng ta bắt đầu rối loạn, thù này làm thế nào báo đây? Quả thật Bạch Nguyệt Diệu làm đủ thứ chuyện với ta, ta thật hận không giết được hắn, nhưng chẳng qua là hắn chỉ làm thương tổn ta, cũng không làm chuyện gì khác. Ta nghĩ đến tại sao Bạch Tinh Ngân phải tôn kính Nhị hoàng tử của mình như vậy? Hiện giờ ta cũng có phần hiểu, ha ha, Bạch Nguyệt Diệu, ngày đêm đề phòng Đại hoàng huynh của mình, đơn giản là vì muốn đề vị kia, nhưng nếu Bạch Nguyệt Diệu thật sự trở thành hoàng đế, nghĩ cho dân chúng, vậy chẳng phải là chuyện tốt sao?

Nhưng mà... Cũng không loại bỏ, Bạch Nguyệt Diệu này vô cùng âm hiểm, chẳng qua là hắn có ý lôi kéo lòng dân, người ta nói phải có lòng dân mới có thiên hạ. Nếu như, Bạch Nguyệt Diệu thật sự là giả vờ lôi kéo dân chúng, vậy hắn không khỏi quá mức kinh khủng, tâm kế quá sâu rồi.

Bất kể thế nào, ta nhất định phải làm quan, thù này ta cũng nhất định phải báo. Trừ phi, Bạch Nguyệt Diệu thật sự là một hoàng tử tốt, ta cam lòng vứt bỏ hiềm khích lúc trước phò tá hắn, nếu Bạch Nguyệt Diệu chỉ là dùng thủ đoạn, ta sẽ làm cho hắn ở trước mặt dân chúng cả nước lộ ra khuôn mặt hèn hạ kia!

Hoặc giả ta không nói ra, nhưng ta tự tin tài hoa của Lam Điệp Nhi ta tuyệt đối có thể đứng đầu Bạch Vân quốc, cộng thêm cùng tham gia cuộc thi chính là bọn con em nhà giãu kia? A! Ta khinh thường bọn họ!

Nhưng trước mắt, quan trọng nhất là, ta phải làm thế nào để đi thi đây? Thật sự phải tìm Bạch Nguyệt Diệu ư? Không được, không thể nào, haiz, bảo ta cúi đầu với hắn, trừ phi hắn thật sự có thể làm ra chuyện khiến ta khâm phục khâm phục!

Đi tìm Bạch Tinh Ngân? Bạch Tinh Ngân? Có rồi, ha ha ha ha ha, ta có cách có thể tham gia cuộc thi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 36: Kiểm khách chu đáo

Ta cùng với Trương thúc chẳng qua là nói chuyện với nhau, qua lời nói của Trương thúc ta biết Vân Long quốc ba tháng sau sẽ có kỳ thi khoa cử, hơn nữa cũng không có thi Hương thi Đình gì hết, vì dù sao cuộc thi cũng rất ít người tham gia, và lại tất cả đều là thân thích nhà quan, vốn dĩ không cần thiết phải thi.

Bất quá... ai, buồn bực, Trương thúc lại đưa ta tới nhà trong rồi, không cần hỏi cũng biết ta phải làm gì, ta cũng cảm thấy lạ, nhiều như vậy? Bất đắc dĩ lại một buổi chiều nữa trôi qua, ta mệt mỏi đến không dậy nổi, phản đối, hôm nay lại không đi tìm việc được rồi, buồn bực.

Cả kho gạo ta cho vào trong vại, ít nhất cỡ ba trăm túi rồi, ta thật rất khâm phục mình, cảm giác như từ nhỏ đến lớn cộng lại cũng không làm qua nhiều như vậy.

Ta lão đảo đi ra khỏi nhà trong, nhìn Trương thúc trước quầy, ta cũng không dám mở miệng hỏi ông ấy còn việc gì làm không, ta thật sợ ông ấy bảo ta giúp ông ấy thêm một trăm túi gạo nữa.

“Lam huynh đệ, mệt muốn chết rồi chứ gì?”

“Không có...” Ta miễn cưỡng cười cười, thật là mệt muốn chết rồi, đơn giản là mau mệt chết đi được.

“Ha ha, năm lượng bạc, là tiền công hôm nay.” Nói xong Trương thúc lập tức từ bên trong quầy cầm năm lượng bạc đưa cho ta.

Nhưng... Ta quả thật mệt chết đi được, rất khổ cực, nhưng ta tới để giúp Huyền Ngâm Phong mà, làm sao có thể lấy tiền của Trương thúc được? Hơn nữa Trương thúc còn mời ta một bữa cơm, mà hiện giờ ta đã biết giá trị đồng tiền của Vân Long quốc rồi, năm lượng bạc này rất nhiều, rất nhiều, ít nhất cũng tương đương với 100 tệ ở hiện đại: “Không, Trương thúc, ta không thể nhận tiền này.” Ta đem tiền đẩy trả lại cho Trương thúc.

“Sao lại không thể? Chẳng lẽ Huyền công tử không nói với Lam huynh đệ người sao?” Nói cho ta biết cái gì? Huyền Ngâm Phong vốn cũng không thích nói chuyện với ta. Hắn có thể nói cho ta biết cái gì, ta cảm giác Huyền Ngâm Phong đơn giản là người tích chữ như vàng.

“Ý của Trương thúc là?” Nghe ta hỏi xong, Trương thúc lập tức cười ha ha lên.

“Lam huynh đệ thật là... Ta phải nói sao cho Lam huynh đệ hiểu đây? Chẳng lẽ người tới đây làm một ngày, cho là nghĩa vụ làm việc thôi?”

“Đúng vậy, không phải sao? Không phải là Huyền đại hiệp, gọi ta tới giúp Trương thúc sao?”

Ta tò mò nói xong, Trương thúc cười càng lớn: “Ha ha, Lam huynh đệ thật là người hiền hậu, xem ra Huyền công tử thật sự không nói cho người biết. Thật ra thì Huyền công tử đêm qua tìm ta, nói cho ta biết, hắn muốn giới thiệu một huynh đệ tới cho ta thuê, ta cho là người biết rồi”.

Huyền Ngâm Phong tìm việc cho ta? Hắn... Hắn quả thật rất ít lời, nhưng lại luôn chu đáo như vậy, ta không biết hắn từ chỗ nào nhìn ra ta cần công việc, nhưng hắn lại hoàn toàn giúp ta, lần lượt giải vây cho ta, khiến ta cảm thấy mình nợ Huyền Ngâm Phong càng ngày càng nhiều, cũng có thể nói là ta cảm thấy phải trân trọng Huyền Ngâm Phong, ta xuyên không mà đến, trời cao đã mang đến cho ta lễ vật tốt nhất chính là Huyền Ngâm Phong...

Ta nhọt nhạt cười, nhận tiền lương từ Trương thúc, nhưng Trương thúc cũng không bảo ta rời đi, mà là cho ta chuẩn bị cơm tối. Trương thúc nói, sau này tiền công mỗi ngày của ta là năm lượng bạc, ông sẽ cho ta ngày ba bữa, còn có thể cho ta ở đây, ta đã hỏi Trương thúc không sợ ta trộm tiền của cửa hàng ông sao? Trương thúc nói, ông tin tưởng người Huyền Ngâm Phong giới thiệu tới, ha ha, Huyền Ngâm Phong thần bí, tại sao huynh lại có mị lực có thể khiến người khác tin phục huynh như vậy?

Thật ra thì không chỉ có Trương thúc tin nhiệm Huyền Ngâm Phong, ngay cả ta cũng tin phục Huyền Ngâm Phong...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37: Mười ngày chờ đợi

Sau bữa cơm tối, Trương thúc rời khỏi cửa hàng gạo, mà ta cũng đóng cửa tiệm, Trương thúc chuẩn bị cho ta một gian phòng, ta vừa ngã xuống là lập tức ngủ thiếp đi, vì thực sự quá thiếu ngủ...

Ngày tiếp theo dậy sớm, ta cảm giác tinh thần sung mãn, hôm nay là ngày thứ năm ta xuyên không. Trừ đêm ngày thứ nhất, đây là lần đầu tiên ta được ngủ thoải mái nhất. Hiện giờ cũng coi như là một ngày ba bữa không lo, có nơi che đầu, ha ha, mang cho ta cuộc sống này đều là Huyền Ngâm Phong.

Bất quá... Vì ngày hôm qua ta quá mệt mỏi, cũng không có theo lời Huyền Ngâm Phong luyện tập thể lực. Ngát, làm sao bây giờ? Bỏ đi, tối hôm nay sẽ luyện!

Không nghĩ nhiều, ta rời giường lập tức mở cửa tiệm, chờ đợi Trương thúc. Sau khi Trương thúc tới vẫn bảo ta giúp ông đổ gạo vào vại, ta lại cảm thấy lạ, nhiều gạo như vậy cũng bảo ta? Hơn nữa mỗi lần ta đổ xong Trương thúc không mang đi bán, mà gọi người chở đi, thật là khó hiểu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, liên tiếp năm ngày đã qua, ta cơ hồ mỗi ngày đều ở cùng với gạo, sau đó đến buổi tối là một mình ngã đầu đi ngủ. Đừng nói luyện tập thể lực, ta muốn sử dụng tiền công mua vài cuốn sách xem một chút cũng không có thời giờ, mặc dù ta đối với văn hóa tương đối tự tin, nhưng ít nhất ôn tập cái cũ, học thêm cái mới mới đúng đạo lý, huống chi ta không rõ lắm khoa cử Vân Long quốc thi gì?

Hôm nay là sáng ngày thứ sáu, còn bốn ngày nữa sẽ có thể cùng Huyền Ngâm Phong gặp mặt. Vấn đề là Huyền Ngâm Phong chỉ nói mười ngày sau gặp mặt, hắn chưa nói mười ngày sau ở đâu gặp? Mẹ ơi, sao mà rối loạn thế này?

“Trương thúc, hôm nay vẫn muốn đem gạo đổ vào vại à?”

“Phải, nhưng Lam huynh đệ, gạo hôm nay không phải là năm cân một túi.”

“Vây?”

“Mà là mười cân một túi...” Ta đổ mồ hôi, mười cân? Không sao, lần đầu tiên nói năm cân gạo, ta quả thật cảm thấy rất nặng, nhưng năm ngày qua, ta phát hiện ta đã quen, cho nên mười cân cũng có thể không làm khó được ta đâu?

Nghĩ xong, ta lập tức theo Trương thúc vào nhà trong: “Trương thúc, gạo này đổ hết vào vại gạo ông muốn vận chuyển kia?” Ta tò mò hỏi Trương thúc.

“Ha ha, những thứ gạo này đều là phát ra cho dân chúng.” Ngắt, Trương thúc thật là một người hào phóng, haiz, thật đáng quý, thật ra thì chuyện mò nhà kho lương thực phải là đại quan hoặc là hoàng đế làm mới đúng, thật không ngờ một ông chủ tiệm gạo bình thường lại giác ngộ như vậy, tại sao hoàng đế cùng với những đại quan kia không nhìn một chút?

“Ông thật là một người tốt.” Ta cảm phục nhìn Trương thúc.

“Ha ha, người tốt cũng không phải là Trương thúc ta, vì ta tiền tài có hạn, chân chính người tốt chính là Huyền công tử, những thứ gạo này đều là Huyền công tử quyên tặng.” Huyền Ngâm Phong? Ha ha, Trương thúc nói xong ta cũng không nghĩ gì nữa, vì Huyền Ngâm Phong đúng là một người tốt, ta mặc dù không biết Huyền Ngâm Phong làm nghề gì, nhưng mà ta biết hắn coi tiền tài như đất cát, thật hy vọng có thể lập tức đến thời hạn mười ngày, có thể lập tức nhìn thấy Huyền Ngâm Phong.

Nói chuyện với nhau, ta lại bắt đầu chuyển chở những túi gạo mười cân kia, nói thật, mười cân gạo đối với ta mà nói, vừa mới bắt đầu quả thật có chút nặng, nhưng bốn ngày tới, ta chuyển chở những túi gạo mười cân này, hôm nay, ta cũng đã quen rồi.

Chẳng mấy chốc, chính là ngày ta và Huyền Ngâm Phong định ước rồi, hôm nay là buổi sáng ngày thứ mười, so với thường ngày ta càng lên tinh thần gấp trăm lần, mặc dù Huyền Ngâm Phong và ta chưa quyết định địa điểm, có điều ta tin tưởng, hắn sẽ tới cửa hàng gạo Trương gia tìm ta. Nhưng, hắn bảo ta mỗi ngày luyện tập thể lực, nhưng ta một ngày luyện tập cũng không có, không biết Huyền Ngâm Phong biết được có tức giận hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Quan lại thói nát

Cho tới trưa ta vẫn ở trong phòng chuyển gạo, gần tới giờ trưa, ta nghe bên nhà ngoài phát ra âm thanh huyền ảo.

“Ta nói chường quỹ, cửa hàng gạo này buôn bán không tệ lắm.” Là giọng của một nam tử, nhưng nghe khẩu khí không giống như là đến mua gạo.

“Ha ha, cũng tạm, cũng tạm.”

“Được, nếu có thể, vậy cũng nên chiếu cố bốn đại gia đi? Nói thế nào thì cửa hàng gạo của ông yên ổn như thế, cũng có công lao một phần của bốn đại gia?” A, ta coi như đã nghe rõ, người đàn ông này quả thật không phải đến mua gạo, mà là tới thu phí bảo hộ, từ cổ đại đến hiện đại, cái loại du côn lưu manh này thật nhiều, có điều hiện đại có luật pháp có cảnh sát có thể chế tài bọn họ. Nhưng cổ đại này? Liệu có quan binh có thể trị những du côn lưu manh này sao?

Nghĩ tới, ta vội buông gạo xuống, bước ra khỏi phòng, vừa đến phòng ngoài cửa hàng gạo, nhìn tình cảnh trước mắt cả người ta đều kinh ngạc, bốn nam tử đứng ở phòng lớn của cửa hàng gạo, cũng chính là bọn du côn lưu manh thu phí bảo hộ, nhưng bọn họ mặc...

Chính là mặc quan phục. Trời ạ, bọn họ rốt cuộc là quan? Là du côn? hay là, quan lại Vân Long quốc đều đồng nghĩa với du côn đây? Xem ra Vân Long quốc căn bản là không có cách nào nói luật đây? Thật là thói nát!

“Trương thúc...” Ta đi tới bên cạnh Trương thúc.

“Lam huynh đệ, người tiếp tục làm việc của người đi.” Trương thúc vừa nói xong, những quan binh kia thần sắc lập tức biến đổi, ta biết bọn họ khẳng định sợ vì ta mang họ này!

“Lam?” Mấy quan binh nhìn ta từ trên xuống dưới.

“Quan gia, huynh đệ này cũng không phải là người nước ta, mà là người nước khác” Trương thúc nói xong, mấy tên quan binh kia lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi về phía ta.

“À, nếu là người nước khác tới, cũng phải giao ra một chút phí báo cáo chứ?” Những quan binh kia nói với ta, rồi đưa tay ra, có thể thấy được bọn họ muốn lừa gạt tiền của ta, bọn họ đang đợi ta dâng lễ cho bọn họ!

“Tiểu đệ ta tới Vân Long quốc này ở, vì sao phải nộp phí báo cáo?” Mặc dù lòng ta tràn đầy lửa giận, nhưng ta cũng không có bộc phát ra, mà là tâm bình khí hòa chất vấn mấy tên du côn mặc quan phục trước mặt!

Ta nói xong, Trương thúc lập tức nhẹ nhàng kéo ta, sau đó cho ta một cái ánh mắt, ta hiểu ý của Trương thúc, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nuông chiều những thứ quan binh này, ngoan ngoãn dâng lễ cho bọn chúng!

“Ồ, lấy đâu ra nhiều lý do vậy? Hiện giờ ta là đại gia! Cho nên ngươi sẽ phải ngoan ngoãn dâng lễ cho ta!” Nói xong một người trong đám quan binh nín lấy cổ ta.

“A, ý của vị quan gia này, chính là công khai đoạt lấy? Chẳng lẽ Huyện Bạch Tùng này không có Huyện thái gia?” Ta cho là lời của ta có thể hù dọa bọn họ, nhưng không có, bọn họ cười lên, hơn nữa còn cười rất ngông cuồng.

Bọn họ buông tay nín ở cổ ta ra: “Tới đây! Đưa tên gian tế này đi, cho hắn gặp Huyện thái gia!” Gian tế? Gian tế ở nước của hắn? Cả người ta còn không kịp định thần, đã bị hai quan binh bắt đi.

“Buông ta ra! Các ngươi đừng có vô cớ định tội cho ta!” Ta lớn tiếng giận giữ.

“Ha ha ha, không phải muốn gặp Huyện thái gia sao? Bây giờ ta sẽ thành toàn cho ngươi, mang đi!”

“Chờ một chút, quan gia, tên giúp việc này còn trẻ, nên không hiểu quy củ, người xem...” Trương thúc nói xong lại từ trong ống tay áo lấy ra mấy đỉnh bạc giao cho quan sai.

“Trương thúc, đừng cho bọn họ tiền!” Ta ngăn cản hành động hối lộ của Trương thúc, quan sai kia hoàn toàn không để ý tới ta, vẫn nhận mấy đỉnh bạc kia hài lòng cười cười, nhưng quan sai cũng không muốn thả ta ra.

“Quan gia, người xem có thể thả tên giúp việc này ra không?” Trương thúc cầu xin hỏi những quan sai kia.

“Ha ha, số tiền này chẳng qua là thu phí trong tiệm của ngươi thôi, còn tên giúp việc kia, ta nhất định phải cho hắn mở mang chút kiến thức, quy củ của Huyện Bạch Tùng này!” Quan sai kia hung hăng nói xong, những quan sai khác lập tức áp giải ta ra khỏi cửa hàng gạo Trương gia. Trương thúc lộ ra vẻ mặt vô cùng hốt hoảng, nhìn chăm chú vào bóng lưng ta rồi đi.

Haiz, ta nghĩ nếu ta đến nha môn, xem tình hình này, khẳng định là bị khép vào tội gian tế rồi, đau đớn da thịt cũng khó tránh khỏi, nhưng mà ta và Huyền Ngâm Phong hẹn ước hôm nay gặp mặt, xem ra cũng không cách nào thực hiện được ước nguyện...

Cho nên ta tuyệt đối không thể để bọn chúng đem tội danh này đổ lên đầu ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39: Mùi hương của Nhị hoàng tử

Trên đường, bên cạnh có bốn quan sai đứng, trước mặt là hai quan sai uy phong凛凛, mà phía sau là hai quan sai vẫn đang bắt giữ ta.

Trên đường dân chúng cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, chẳng lẽ ta thật sự phạm tội đại gian đại ác sao? Không có! Ta vốn không có bất kỳ lỗi nào! A! Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!

Mặc dù bị bắt, nhưng ta không có ủ rũ cúi đầu, vẫn ưỡn ngực ngẩng đầu đi, ta muốn nói cho mọi người biết, dù ta bị quan sai bắt, nhưng ta không hề làm chuyện gì có lỗi!

Ta đến Huyện Bạch Tùng, đây là lần đầu tiên ta chăm chú nhìn hai bên đường, cả đường phố không có một nữ tử nào, mà ăn may thì nhiều không kể xiết, dân chúng gầy yếu vô cùng, nhưng chung quanh ta bốn quan sai này lại mập muốn chảy mỡ rồi, đối lập quá nhiều!

Lúc ta đang chăm chú nhìn dân chúng hai bên đường, ta không nhìn trước mặt ta. Đột nhiên, dân chúng hai bên đường cùng với quan binh toàn bộ quỳ xuống thi lễ, chỉ có ta đứng thẳng như cũ.

Bây giờ ta mới nhìn thẳng phía trước, ta hiểu tại sao dân chúng cùng với đám quan sai lại quỳ xuống thi lễ, nhưng cả người ta lại thấy như có sấm sét trên trời!

“Tham kiến Nhị hoàng tử!” Hai bên đường mọi người cùng hô lên.

Người xuất hiện ngay phía trước ta, chính là người đã mang lại vết nhục mãi mãi không thể xóa trên người ta, hắn đang cười ngạo nhìn chăm chú vào dân

chúng cúi đầu trước hắn. Đó chính là tên khốn Bạch Nguyệt Diệu! Trong mắt ta nhất thời tràn đầy lửa giận, nhưng trong mắt của hắn chưa từng liếc ta một cái, cứ như không quen biết.

“Quý xuống!” Quan binh bên cạnh lôi kéo góc áo của ta, ta không muốn quỳ, Lam Diệp Nhi ta quỳ cha mẹ, quỳ người khiến ta bái phục, mặc dù đây là cô đại, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước Bạch Nguyệt Diệu.

“Bình thân” Bạch Nguyệt Diệu căn bản không để ý tới ta có quỳ thì lễ hay không, mà về tà mị trên người hắn cũng không còn, đối với dân chúng yêu thương nói xong lập tức nhảy xuống ngựa. A, thái độ của Bạch Nguyệt Diệu thật là khác thường, bên cạnh không mang nữ tử, hơn nữa còn hòa ái dễ gần, thảo nào Trương thúc khen ngợi Bạch Nguyệt Diệu là một hoàng tử tốt, nhưng không biết hắn như vậy là giả bộ thân cận cùng dân chúng, hay là thật sự phát ra từ trong lòng!?

“Tạ Nhị hoàng tử.” Tất cả quan binh cùng với dân chúng đều đứng lên.

Tại sao? Tại sao ta đã rời khỏi Bạch Vân chi đô rồi, còn có thể để ta gặp Bạch Nguyệt Diệu chứ? Trừ lúc gặp Bạch Nguyệt Diệu lần đầu, lần thứ hai cũng là lúc ta bị quan binh bắt, lần này cũng thế, tại sao Lam Diệp Nhi ta mỗi lần quần bách đều bị hắn nhìn thấy?

Bạch Nguyệt Diệu dắt ngựa sát bên người ta mà đi qua, ta rõ ràng ngửi được trên người của hắn một mùi hương rất nhạt, trước kia ta vốn không chú ý tới mùi vị thanh nhã như vậy trên người hắn, chẳng qua là lúc hắn làm nhục ta, có nói qua thích loại mùi vị này thôi! Nhưng giờ phút này mùi hương thoang thoảng trên người của hắn lại gọi lên cái gì đó trong đầu ta, vì ta mơ hồ nhớ, ta cũng từng ngửi thấy mùi hương này trên người Huyền Ngâm Phong, haiz, hai tính tình trái ngược, phẩm hạnh đối lập quá lớn nhưng đều tản ra cùng một mùi hương, chuyện này... Cái gì? Chẳng lẽ?

Không! Không thể nào! Ta ngưng suy nghĩ lung tung, ta chợt nghĩ Huyền Ngâm Phong có phải chính là Bạch Nguyệt Diệu hay không? Nhưng ngẫm nghĩ lại, nhớ tính tình của hắn, cùng với con người băng giá của Huyền Ngâm Phong, tính tình lạnh như băng. Con người Bạch Nguyệt Diệu kia đa tình, tính tình phong lưu, bọn họ căn bản không thể là một người, có thể vì bọn họ cùng thích loại thanh nhã này thôi...

Bạch Nguyệt Diệu giữ lời hứa với ta, không có phơi bày thân phận con gái của ta, hơn nữa còn giả bộ làm như không biết ta, đây chính là những gì ta muốn! Bất kể hắn hèn hạ cỡ nào, ít nhất hắn đã là một người giữ chữ tín.

Quan binh thấy Bạch Nguyệt Diệu đi lập tức đẩy ta một cái: “Hiện giờ tội trạng của ngươi lại tăng thêm một cái, nhìn thấy Nhị hoàng tử lại dám không thi lễ? Ngươi chờ chết đi!”

Quan binh ở bên tai ta ngông cuồng cười, sau đó lại đem ta dẫn vào nha môn của huyện Thanh Tùng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Trên công đường

Tên quan sai nói ta lại phạm vào tội trạng gì? Lúc ta đang tò mò, ta đã bị những quan sai kia giải đến trên công đường.

A, công đường? Hiện giờ đang ở công đường cùng quan gia cô đại, so với trên ti vi thấy không khác biệt lắm, ngay giữa là một vị Huyện thái gia đang ngồi ước chừng ba, bốn mươi tuổi, mà bắt mắt nhất là tám biển gồm bốn chữ ‘Gương sáng treo cao’ treo trên đầu ông ta.

Bước vào trong công đường mấy quan sai lập tức đem ta ấn mạnh quỳ gối xuống mặt đất, cửa công đường chật chội có rất nhiều dân chúng đang xem náo nhiệt.

Huyện thái gia gõ đường mộc, quan binh hai hàng trên công đường trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ “Uy - vồ -.”

“Kẻ quỳ dưới công đường là người phương nào?” Huyện thái gia kia vẻ mặt hoảng hốt, đứng dằng dặc của tham quan ô lại, ngay cả quan phục ông ta mặc trên người cũng không chỉnh tề, mũ ô sa trên đầu còn nghiêng lệch. Người ta nói làm việc cẩn thận thông chuyên cần, mà Huyện thái gia trước mặt vừa nhìn đã biết là đáng về ngục cho tới khi mặt trời lên cao.

“Thảo dân là dân chúng chạy nạn từ nước khác qua” Ta bình thân ung dung đáp trả câu hỏi của Huyện thái gia.

“A, Vậy phạm tội gì?” Huyện thái gia dằng dặc lưu manh hỏi ta.

Ta còn chưa mở miệng trả lời, một người trong đám quan sai áp giải ta đã mở miệng: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân hoài nghi dân đen này là gian tế nước khác, đây là tội thứ nhất, tội thứ hai, dân đen này nhìn thấy Nhị hoàng tử đi tuần nơi đây nhưng không thi lễ”. Hiện giờ ta đã biết rõ rồi, ý tên quan sai nói ta lại phạm thêm một tội, à, hóa ra là vì không hành lễ với Bạch Nguyệt Diệu? Chết cười, tội này có thể tính là tội coi rẻ triều đình không nhỉ? Quan binh đó nói xong, Huyện thái gia thiếu chút nữa từ chỗ ngồi ngã xuống.

“Người nói Nhị hoàng tử tới Huyện Bạch Tùng rồi?” Huyện thái gia khẩn trương hỏi.

“Đúng vậy.”

Sau khi Huyện thái gia liên tục xác nhận, lập tức sửa sang lại quan phục của mình, sau đó cả người cũng ngồi thẳng. A, thế nào? Biết Bạch Nguyệt Diệu tới, cho nên lại bắt đầu giả bộ? Trước kia ta cũng biết một câu nói, chính là chỉ có tham quan mới có thể xu nịnh võ ngựa, cố làm ra vẻ. Trước mắt ‘Gương sáng treo cao’ treo trên đầu quan gia Huyện Bạch Tùng, tuyệt đối là một tham quan ô lại!

“Dân đen quỷ dưới công đường, quan sai nói có đúng sự thật không?” Cảm giác lưu manh trên người Huyện thái gia nhanh chóng biến mất, mà là hỏi, chẳng qua là hỏi. hừ.. uy nghiêm chút, nhưng một chút cũng không khiến ta kính sợ!

Ta dùng sức lực toàn thân, tránh khỏi hai tên quan sai áp giải ta, sau đó hùng hồn đứng lên: “Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do?” mắt ta gắt gao nhìn chằm chằm Huyện thái gia.

Huyện thái gia kia thấy ánh mắt sắc bén của ta lập tức ngẩn người, sau đó lại đập đường mộc xuống bàn: “Điều dân to gan, bốn quan không bảo người đứng lên, người lại dám đứng lên?”

“A, thảo dân không vi phạm pháp lệnh, vì sao phải quỳ xuống trước tham quan ô lại!!!” Nói xong ta lại đưa tay ra chỉ vào Huyện thái gia, sau đó ngoài công đường truyền tới từng âm thanh chán nản.

Huyện thái gia nghe xong lời của ta lập tức nổi trận lôi đình, đập đường mộc xuống: “Điều dân to gan, lại dám vũ nhục bốn quan, xem ra người thật là gian tế rồi! Người đầu, đánh hấn năm mươi đại bản!” Nhìn đáng vẻ của Huyện thái gia bị ta chọc tức thật là buồn cười, nhưng, cái mông của ta, sắp nở hoa rồi, thật là miệng gây họa cho thân thể, bất quá...

A, ha ha, chính trị chính là không nói đạo lý, người hiện đại ngay cả phạm vào tử tội cũng có cơ hội cho mình giải thích, còn ta đây? Người hiện đại dạy triết học tự do, mà cổ đại thì sao? Lời nói đều phải cẩn thận không sẽ bị chém đầu, quả nhiên chính trị cổ đại thật là thối nát cực kỳ!!

“Đợi chút nữa đánh cũng không muộn.”

Giọng này không phải...?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 41: Nhị hoàng tử chờ phán xét

Giọng nói phát ra từ phía sau, tất cả mọi người theo hướng âm thanh phát ra nhìn về phía cửa công đường, ta mới nhìn đến, ai! Tại sao lại là Bạch Nguyệt Diệu, hấn đúng là âm hồn bất tán. Mới vừa gặp, giờ lại tới nữa? Thế nào, hấn muốn tận mắt thấy ta bị đánh? Còn muốn tận mắt thấy thân thể của ta bị biến dạng? Nhưng ta sẽ không để hấn vừa lòng đâu!

“Hạ quan tham kiến Nhị hoàng tử.” Huyện thái gia vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên, sau đó quỳ gối hành đại lễ, chỉ nghe phanh một tiếng, ta thật sợ Huyện thái gia quỳ xuống sẽ làm bể xương bánh chè.

“Tham kiến Nhị hoàng tử.”

Cả công đường vẫn là trừ ta, tất cả mọi người quỳ xuống, dù là bên ngoài dân chúng xem náo nhiệt, hay quan sai bên trong cùng với Huyện thái gia đều không ngoại lệ.

Dân chúng chưa đường cho Bạch Nguyệt Diệu đi vào, vẻ yêu mị trên người hấn liên tục không ngừng xâm chiếm đầu óc của ta, té bào khắp người ta gần giữ đầy lên. Về hòa ái dễ gần đâu rồi? A, đoán chừng Bạch Nguyệt Diệu là giả vờ?

“Bình thân!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại nhẹ phẩy tay áo xuống, nhưng chỉ một động tác đơn giản hoàn toàn che dấu không được cái đáng vẻ phóng đảng kia.

“Tạ Nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng tử, không biết hôm nay tới Huyện Bạch Tùng có chuyện gì?” Huyện thái gia giống như một con chó Nhật đi tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu hỏi.

“À, trong lúc rảnh rỗi, ra ngoài đi tản bộ, nào biết bất tri bất giác đã đi tới Huyện Bạch Tùng, thấy người đứng đầy cửa công đường, nên ta tới tham gia náo nhiệt” Đi bộ? A, thật là thiên ý trời người, đi bộ thế nào lại tới bên cạnh ta!! Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại nhìn ta một cái, ánh mắt của ta nhìn vào

ánh mắt của hắn. Hôm nay, ánh mắt của hắn đối với ta mà nói đã không cách nào câu dẫn tâm ta, mà chỉ khiến ta nhớ lại ánh mắt tràn đầy dự vọng đêm hôm đó.

“Nhị hoàng tử mời ngồi” Tiếng của Huyện thái gia, cắt đứt ánh mắt giao nhau của ta và Bạch Nguyệt Diệu.

“Người chính là Huyện lệnh, ta nghe là được rồi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Huyện thái gia lập tức sai người chuẩn bị ghế cho Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu hất long bào trên người, ngồi ở ghế xem. Thật buồn cười, ngay cả dáng vẻ Bạch Nguyệt Diệu ngồi trên ghế cũng giống như kẻ lỗ mãng! Tùy tiện tàn bạo mà mặc long bào sao? Bạch Tinh Ngân cũng không như vậy, Bạch Nguyệt Diệu ngay cả cái gì gọi là vi phục xuất tuần cũng không hiểu sao? Vẫn là hắn cố ý bảo dân chúng nhận ra hắn đây? Muốn người khác cảm thấy hoàng tử theo dõi tình hình dân chúng? Ta khinh!

“Tiếp tục đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong quan huyện lại nhẹ cúi đầu, sau đó ngồi trở lại ghế quan.

“Hành hình!” Quan huyện nói xong lại dùng sức đập đường mộc.

“Không cho đánh!” Ta tức giận kêu lên vang vọng cả huyện nha, âm thanh giận giữ không chỉ đại biểu cho sự bất mãn của ta với Huyện lệnh huyện Bạch Tung mà phần nhiều là ta quát lớn với Bạch Nguyệt Diệu!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42: Khinh thường công đường

Ta hô ‘không cho đánh’ xong, vẻ mặt Bạch Nguyệt Diệu không có bất kỳ ngạc nhiên nào, ngược lại ở đó vuốt vuốt nhẫn trên tay. Nhưng Huyện thái gia thì bộ mặt đầy ngạc nhiên.

“Tại sao không cho đánh?” Chết cười, Huyện thái gia là người ngu sao? Ta nói không cho đánh, ông ta lại không đánh thật? Ta kêu ông ta chết thì ông ta chết sao? Ta thật hoài nghi ông ta thì làm sao mà làm quan được? Có điều vừa đúng, loại quan vô năng này ta đối phó đơn giản hơn rồi!

“Thảo dân đã phạm tội gì? Vì sao dụng hình với thảo dân?” Ta chất vấn Huyện thái gia.

“Thứ nhất, người là gian tế nước khác!”

“Phụt!” Âm thanh này là từ Bạch Nguyệt Diệu phát ra, hắn cười? Tiếng cười của hắn thu hút ánh mắt mọi người trong nha môn, sau đó hắn ngưng tay nhìn, liếc nhìn Huyện thái gia: “Tiếp tục, tiếp tục” Hắn nói xong lại bụm miệng cười trộm.

Thấy Bạch Nguyệt Diệu cười, ta lại tức không đánh được một trận, thật là, chơi chiếc nhẫn lại đem mình ra pha trò? Đơn giản là giống đồ ngốc!

Ta cau mày, sau đó nhìn về phía Huyện thái gia: “Thảo dân đúng là người nước khác, nhưng cứ là người nước khác thì là gian tế sao? Chẳng lẽ cánh cửa của Vân Long quốc không mở rộng để chào đón mọi người? Ví như Trung Quốc chọn lựa chính sách bế quan tỏa cảng, nếu vậy thảo dân không oán không than chờ xử phạt!”

Huyện thái gia nghe xong lời của ta lập tức choáng váng, ông nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, nhưng Bạch Nguyệt Diệu vẫn cúi đầu không nói, haiz, Huyện thái gia, rõ ràng là ông thâm án, lại muốn xem sắc mặt Bạch Nguyệt Diệu? Vô năng!

“Đúng, Vân Long quốc quả thật rộng mở đại môn hoan nghênh người nước khác, nhưng nói thế cũng không có nghĩa người không phải là gian tế!” Tiếng đường mộc vang lên, ta cơ hồ cũng mau chóng bắt đắc dĩ, Huyện thái gia chẳng lẽ là người ngu ngốc sao? Ông đập đập cái gì? Một chút sức uy hiếp cũng không có!

“Huyện thái gia, ngài cho gian tế sẽ ở trong cửa hàng gạo làm việc sao? Huyện thái gia, ngài đã thấy qua gian tế trời gà không chặt chưa? Huyện thái gia, ngài cho là gian tế mà dám khinh thường công đường sao!!!” Lời của ta vừa ra, Huyện thái gia lập tức choáng váng, sau đó mắt ông khẽ chuyển động.

“Được, tội thứ nhất cho dù người oan uổng, nhưng tội thứ hai, vì sao người nhìn thấy Nhị hoàng tử điện hạ vi phục mà không quỳ xuống!” Huyện thái gia nói xong Bạch Nguyệt Diệu nâng mí mắt, mà Huyện thái gia đối với Bạch Nguyệt Diệu gật đầu một cái, sau đó ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu lập tức dừng trên người của ta.

Ta khẽ chuyển động ánh mắt, trùng mắt Bạch Nguyệt Diệu lại nhìn về phía Huyện thái gia: “Huyện thái gia, ngài mới vừa nói Nhị hoàng tử điện hạ là vi phục xuất tuần mà! Cái gọi là vi phục chính là không muốn mọi người biết ngài ấy, mà ta trùng hợp vừa ở nước khác tới, vốn dĩ không biết Nhị hoàng tử điện hạ, nên mới không thi lễ!” Thật sự, ta đây cá không nói tục người, đều muốn mắng quan huyện ngu ngốc kia! Ông ta đơn giản đào cái hố tự chôn mình! Loại người gì cũng có, haiz, bắt đắc dĩ.

Lời ta giải thích quả nhiên khiến quan huyện á khẩu không trả lời được, ta dùng khóe mắt thấy được miệng Bạch Nguyệt Diệu khẽ giương lên, sau đó lại lộ

ra nụ cười tà mị.

“Đúng, bốn hoàng tử chính là vì phục, cho nên không thi lễ cũng được” Bạch Nguyệt Diệu nói xong trong lòng ta lập tức cười nhạo Bạch Nguyệt Diệu, ta hiện giờ thật muốn hỏi hần! Vì phục xuất tuần còn mặc long bào? Hần vì phục xuất tuần sao? Nhưng, nếu ta nói cho hết lời thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Kể cũng lạ! Bạch Nguyệt Diệu dựa vào lối thoát của ta mà thoát?

Hay... Bạch Nguyệt Diệu cho ta lối thoát? Thay ta giải vây đây?

Bất kể thế nào, nếu hần không xuất hiện, ta cũng không phạm phải tội này, cho nên hần thay ta giải vây là phải!

Quan huyện thấy Bạch Nguyệt Diệu nói như vậy lại bất đắc dĩ, nhưng ta thấy quan huyện có ý muốn chơi ta, vì sự gia của hần đang che tay cùng quan huyện nói nhỏ. Sau đó quan huyện kia lại lộ ra một nụ cười gian.

“Được, hai tội trên cho dù ngươi oan uổng, nhưng điều thứ ba này bốn quan nói xong ngươi sẽ tuyệt đối không kêu oan nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Phản cáo

Ta không biết quan huyện lại tính đến mưu ma chước quỷ gì rồi, nhưng Lam Diệp Nhi ta bình tới tướng đỡ, nước tới đập đất chặn, ta không làm bất cứ chuyện gì có lỗi, cho nên ta không sợ quan huyện kia loạn định bất kỳ tội danh nào.

“Thảo dân to gan, mới vừa rồi ngươi vũ nhục bốn quan chuyện này còn nhớ hay không?”

“Nhớ!”

“Bốn quan bây giờ lập tức trị ngươi tội vũ nhục mệnh quan triều đình, ngươi có nhận tội không?” Là tội này? Ta bị tội nói ông ta là tham quan ô lại? Ha ha ha.

Ta ở trên công đường cất tiếng cười to, khiến dân chúng cùng với quan huyện rất hiếu kỳ, Bạch Nguyệt Diệu vẻ mặt vẫn không có bất kỳ biến hóa nào ngồi một bên đưa mắt nhìn ta.

“Thảo dân to gan vì sao ngươi cười?”

“Huyện thái gia, nếu ngài không nói điểm này, ta còn quên mất” Ta ngưng cười, sau đó vẻ mặt lại đặc biệt chăm chú, ta sai bước đi về phía trước hai bước: “Hiện giờ ta muốn phản cáo ngài!” Nói xong, ta lại chỉ hướng Huyện thái gia!

Gương mặt Huyện thái gia nghi vấn, mà bên ngoài công đường dân chúng cũng đều bàn luận xôn xao.

Không đợi Huyện thái gia phản ứng kịp, Bạch Nguyệt Diệu lại mở miệng: “A? Điều dân dưới công đường, ngươi nói một chút xem vì sao phải phản cáo Huyện thái gia?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đứng lên, sau đó đi tới bên cạnh Huyện thái gia.

Nói thật, ta thật rất không muốn cùng đối thoại với Bạch Nguyệt Diệu. Trong lòng ta tự nói với mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, ta thật sợ trong lòng tức giận bộc phát ra sẽ mắng Bạch Nguyệt Diệu, ta hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Tội thứ nhất, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng không điều tra rõ ràng chân tướng sự việc muốn dùng hình với thảo dân, là tội làm việc tắc trách. Tội thứ hai, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng dung túng thuộc hạ thu phí bình an của dân chúng, là tội dung túng. Tội thứ ba, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng trước khi Nhị hoàng tử tới quan phục không ngay ngăn đã tới toà, là tội làm nhục triều đình!!! Ba tội này đi cùng nhau, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng, cũng đã vũ nhục bốn chữ ‘Gương sáng treo cao’ trên công đường rồi!!!”

Ta nói xong lại chỉ tấm biển có bốn chữ ‘Gương sáng treo cao’ ở trên, mà sắc mặt Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng nhất thời cũng xanh biếc, dân chúng bên ngoài công đường càng lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng: “Hơn nữa, nếu Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng biết thuộc hạ mình làm xằng làm bậy mà không trị, thảo dân sẽ cáo ông ta thêm tội bao che!!!” Ta nói xong lại nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

“Ngươi...” Quan huyện tức giận chìa vào người của ta.

“Lời hần nói có thật không?!” Bạch Nguyệt Diệu mới vừa ở chùng loại kia... Cảm giác phóng đảng nhất thời không thấy đâu, đổi lại chính là khí chất uy nghiêm mà ta từng nhìn thấy mấy giây trước đây.

Bạch Nguyệt Diệu nói xong Huyện thái gia lập tức té quỵ xuống đất: “Hạ quan oan uổng, hạ quan oan uổng.”

Bạch Nguyệt Diệu không để ý đến Huyện thái gia, trực tiếp ngồi vào ghế Huyện thái gia vừa ngồi: “Người đâu, đem Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng đứng lên cho ta!” Ngôn ngữ của Bạch Nguyệt Diệu nhất thời khiến ta kinh sợ, ta thật không ngờ hắn sẽ nghiêm túc như thế, càng không nghĩ tới hắn sẽ trực tiếp thụ lý việc ta phản cáo Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng.

Trừ điểm ái tình... Hắn thật sự là Nhị hoàng tử anh minh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Ngày mai hậu thẩm

Huyện thái gia cùng với mấy tên quan sai bị ta tố cáo kia, toàn bộ bị áp ở dưới công đường, đáng tiếc bọn họ đâu có chết cũng không chịu nhận tội của mình, Bạch Nguyệt Diệu phẫn đối dùng hình với bọn họ, mà khỏe miệng cũng cười châm biếm.

Hắn giọng cao kinh đường mộc, sai rồi, hôm nay Bạch Nguyệt Diệu đập không nên gọi kinh đường mộc mà phải gọi là ‘Tả triều cương’, ‘Kinh đường mộc’ trong tay người không cùng thân phận, cách gọi cũng không giống nhau. Hoàng đế dùng ‘Kinh đường mộc’ gọi là ‘Chấn núi sông’, tỏ rõ ông ấy là Chủ của giang sơn. Thừa tướng và quan nhất nhĩ phẩm dùng ‘Kinh đường mộc’ gọi là ‘Tả triều cương’, ý là phụ tá, trợ giúp triều đình chấn hưng kỷ cương. Nguyên soái, tướng quân quan viên cao cấp trong tay cũng có khối gỗ nhỏ, mọi người gọi là ‘Kinh gan hồ’, chỉ có trong tay quan viên bình thường khối gỗ nhỏ kia mới gọi là ‘Kinh đường mộc’. Sờ dĩ ta biết nhiều như vậy, vẫn là câu nói, cha ta là người nghiên cứu lịch sử cổ đại!

Tả triều cương trong tay Bạch Nguyệt Diệu rơi xuống, đơn giản uy hiếp cả nha môn, không biết vì sao rõ ràng hắn cùng với Huyện thái gia gỗ vẫn là cùng một khối gỗ, nhưng Bạch Nguyệt Diệu gỗ ra cảm giác có uy lực chấn nhiếp.

“Bỏn hoàng tử sẽ tự mình xét xử khiếu cáo của dân chúng về Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng, nhưng...” Bạch Nguyệt Diệu nói được một nửa, con người hướng vào ta, trông mắt của hắn nhất thời lạnh như băng, cảm giác lạnh như băng, khiến ta hít vào một ngụm khí lạnh, không biết vì sao, ta cảm giác Bạch Nguyệt Diệu giờ phút này cũng giống như con người băng giá của Huyền Ngâm Phong. Không! Không! Ta hôm nay làm sao vậy, hai lần cảm giác Bạch Nguyệt Diệu là Huyền Ngâm Phong, ta không nên vũ nhục Huyền Ngâm Phong, cảm giác Bạch Nguyệt Diệu kia lạnh như băng nhất định là ảo giác của ta thôi, nhất định là vậy! “Nhưng, nếu chuyện này được xác minh ra, người nhất định phải chịu tội vũ nhục mệnh quan triều đình! Người có tiếp tục cáo trạng Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng không?!” Bạch Nguyệt Diệu dùng khẩu khí lạnh như băng chất vấn ta.

“Thảo dân sẽ không lùi bước, cho dù nếu tra rõ, thảo dân là vu cáo, dù đầu rơi xuống thảo dân cũng quyết không hối hận!” Ta nói xong lại lộ ra ánh mắt kiên định nhìn Bạch Nguyệt Diệu, ta tin tưởng, trận kiện tụng này tuyệt đối không thất bại! Chỉ cần... Bạch Nguyệt Diệu thật sự là hoàng tử tốt.

“Được, bỏn hoàng tử chính thức thụ lý án này, trước tiên đem Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng cùng với bộ phận quan sai vào phòng giam, án này dời đến ngày mai tiếp tục thẩm lý!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đứng lên, nhưng ta thấy rõ ràng Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng thờ phào một cái, tại sao? Tại sao hắn lại thờ phào? Chẳng lẽ thời gian vụ kiện càng kéo dài càng bất lợi cho ta sao?

Sau đó ta vô tội được thả ra, nhưng ngày mai ta còn phải tới quan nha thẩm vấn, ta cũng hướng về Bạch Nguyệt Diệu thi lễ, nhưng cái quỷ này, ta cũng không phải phát ra từ trong lòng, ta chỉ muốn xem, ngày mai, Bạch Nguyệt Diệu hắn có khả năng gì thụ lý án này, nếu hắn thật sự là hoàng tử tốt, xé chiều hôm nay hắn nên thu thập chứng cứ chứng minh Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng ăn hối lộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45: Tâm phúc của Nhị hoàng tử

Sau khi kết thúc thẩm án, Lam Diệp Nhi rời khỏi công đường, còn Bạch Nguyệt Diệu muốn ở lại Huyện Bạch Tùng 3 ngày, Bạch Nguyệt Diệu tạm thời ở tại trong một nhà trọ của Huyện Bạch Tùng.

Bạch Nguyệt Diệu đứng dậy đi khỏi công đường, trở về nơi ở tạm của mình, mà đi theo hắn là nam tử chừng hai mươi tuổi, nam tử kia ít nhất cũng 1m8 trở lên, trường bào màu đen hơi bó sát người lộ ra vóc người hoàn mỹ, tóc dài đen nhánh búi thành búi trên cao đơn giản khiến người ta không nói lên lời, hắn có đôi mắt trong veo sáng ngời, lộ ra chút trông mắt lạnh như băng, sống mũi thẳng tắp, làn da bóng loáng, đôi môi thật mỏng hồng hiện ra, đơn giản là ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ...

Trên đường trở về nhà trọ, Bạch Nguyệt Diệu một mực nhớ lại lời nói hành động của Lam Điệp Nhi, không khỏi thờ dài. Hắn sớm biết Lam Điệp Nhi tính tình cứng cỏi rồi, nhưng lại không ngờ, đối mặt với một huyện đài mà lòng vẫn không loạn, còn thật không ngờ có đầu óc, chánh nghĩa, không ngừng giúp mình giải oan, lại còn phản tố cáo Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng.

Chẳng lẽ vì nàng là từ tương lai đến nên không sợ Huyện thái gia sao? hay là trong tương lai mỗi nữ tử đều can đảm như thế? Trong lòng Bạch Nguyệt Diệu không ngừng tự hỏi mình, đã gặp qua vô số nữ tử tri thức. Nhưng Bạch Nguyệt Diệu gặp kỳ nữ như Lam Điệp Nhi, xem như là lần đầu rồi, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu bây giờ tràn ngập tình cảm tốt đẹp cùng tò mò đối với Lam Điệp Nhi.

Trở lại nhà trọ, Bạch Nguyệt Diệu cùng nam tử áo đen kia lập tức bước vào nhà trọ ở lầu hai, trong một gian phòng, vừa bước vào, nam tử áo đen kia cuối cùng mở miệng.

“Nhi hoàng tử, vì sao ngài phải xử lý việc này?” Ngôn ngữ của nam tử áo đen kia lạnh như băng, mặc dù lời nói đơn giản, nhưng Bạch Nguyệt Diệu cũng hiểu được ý trong lời nói của nam tử áo đen. Lời này nếu là người khác hỏi, Bạch Nguyệt Diệu đã sớm giận tím mặt rồi, nhưng nam tử áo đen hỏi Bạch Nguyệt Diệu cũng không tức giận, cũng không cảm thấy hấn vượt quyền.

“Mạc Dực, ta xử lý chuyện này phải có lý do của ta.” Lời của Bạch Nguyệt Diệu là mũi nhọn uyển chuyển qua loa tắc trách, thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu trông nom án này nào có lý do gì? Lần này Bạch Nguyệt Diệu tới Huyện Bạch Tùng đúng là ra ngoài du ngoạn, nhưng trước mắt Đại hoàng tử đang đánh lén Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu khổ khổ giả bộ vài chục năm ngu ngốc vô năng, nếu vì lần thăm án này mà bại lộ, tương lai Bạch Nguyệt Diệu sẽ khó khăn hiểm trở. Nhưng chủ yếu là, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng là quan viên do phụ hoàng của Bạch Nguyệt Diệu bổ nhiệm, quan sát phẩm, mặc dù không lớn, nhưng lại được hoàng đế ngự ban cho quan bào. Nếu muốn trừng phạt Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng cũng là đồng nghĩa với phản bác cái nhìn của đương kim hoàng đế. Bạch Nguyệt Diệu so với ai khác cũng rõ nhận vụ án này là tệ, nhưng hấn vẫn quả quyết tiếp nhận án này. Ngay chính hấn cũng không biết vì sao lại quyết tâm thụ lý án này, có lẽ là vì Lam Điệp Nhi kia có phần bình tĩnh tin nhiệm hấn.

Lại nói đến Mạc Dực, người này họ Hắc, tên Mạc Dực, phụ thân chính là Đại tướng quân nhị phẩm của triều đình, mà họ của hấn cũng thuộc về họ màu sắc. Người này là bạn thân của Bạch Nguyệt Diệu, cũng coi như từ nhỏ đã chơi cùng Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân, cho nên hấn và Bạch Tinh Ngân giống như phần thân của Bạch Nguyệt Diệu vậy, cũng cùng Bạch Tinh Ngân trung thành với Bạch Nguyệt Diệu. Nhưng Hắc Mạc Dực tính tình nghiêm túc, lạnh lùng, là người nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, mặc dù hấn nhỏ hơn Bạch Nguyệt Diệu hai tuổi, nhưng lại có vẻ lão thành, người này võ công đúng là nhất đẳng. Hắc Mạc Dực là con trai độc nhất, cho nên nếu phụ thân hấn về hưu, Hắc Mạc Dực chắc chắn sẽ thừa kế chức Đại tướng quan nhị phẩm. Thật ra thì hiện giờ hấn đã có thể thừa kế rồi, chỉ có điều hấn trung thành với Bạch Nguyệt Diệu cho nên từ đó lập lời thề, ngày nào Bạch Nguyệt Diệu còn chưa làm Thái tử thì ngày đó hấn cũng chưa làm quan. Mới vừa rồi câu hỏi của Hắc Mạc Dực hỏi Bạch Nguyệt Diệu cũng là sợ Bạch Nguyệt Diệu đi sai nước cờ, thua cả bản cờ, cho nên mới tò mò tại sao người luôn trốn tránh chính trị như Bạch Nguyệt Diệu lại đột nhiên nhận thăm án này. Nhưng nếu Bạch Nguyệt Diệu nói ngài ấy có lý do của mình, Hắc Mạc Dực cũng lập tức rất tin không nghi ngờ gì, vì dù sao Hắc Mạc Dực cũng hiểu rõ tài trí của Bạch Nguyệt Diệu.

“Nhi hoàng tử, vụ án ba ngày sau, ngài có tính toán gì không?” Hắc Mạc Dực hỏi xong, Bạch Nguyệt Diệu lộ ra nụ cười tự tin.

“Mạc Dực, đem phong thư này giao cho một người, sau đó người ở đây đi dạo trong nhà Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng một chuyến, nhất định có thể biết quan huyện có ăn hối lộ hay không.” Vừa nói Bạch Nguyệt Diệu vừa đem một phong thư giao cho Hắc Mạc Dực.

“Thư này giao cho người phương nào?” Hắc Mạc Dực nhận lấy thư sau đó tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đi tới bên cạnh Hắc Mạc Dực, nhỏ giọng nói xong, Hắc Mạc Dực lập tức rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 46: Trư Bát Giới soi gương

Ta ra khỏi nha môn Huyện Bạch Tùng, dân chúng ở hai bên đường liên tục chỉ chỉ chỏ chỏ ta, nhưng bọn họ không nói ta đúng hay sai, mà là kính nể! A, nếu dân chúng đối với ta có cảm giác như thế, vậy chỉ có thể chứng minh một chút, Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng quả nhiên là một tên quan tham ô, nếu không dân chúng không có khả năng kính nể ta, mà phải là mắng ta.

Ta trực tiếp trở về cửa hàng gạo Trương gia, Trương thúc thấy ta đơn giản là mừng rỡ.

“Lam huynh đệ, người...?”

“Ha ha, Trương thúc, ta vô tội được thả ra, hơn nữa còn phản cáo tên tham quan kia!” Ta kiêu ngạo nói xong lập tức tìm một cái ghế bên trong cửa hàng gạo ngồi xuống, từ khi bị bắt đến khi được thả, cả quá trình ta phải quỳ mệt chết đi được, Bạch Nguyệt Diệu thì thoải mái, toàn bộ hành trình đều có ghế ngồi, thật là không công bằng, ta thật nên thỉnh sau này người bị thẩm cũng nên có ghế ngồi, Nhưng, lãng phí ghế coi như xong, ha ha.

Nghe ta nói xong, Trương thúc ngoài ý muốn không hề bội phục, hơn nữa còn lộ ra vẻ khản trương: “Lam huynh đệ, người phản tố cáo Huyện thái gia? Thẩm lý án này chủ thẩm quan là ai???”

“Chính là Nhị hoàng tử mà Trương thúc nói thương cảm dân tình đó.” Ta nói vừa xong, Trương thúc cả người ngã ngồi ở trên ghế: “Trương thúc?” Ta tò mò kêu Trương thúc.

“Lam huynh đệ, người gây ra đại họa rồi!!” Con người Trương thúc hiện ra vẻ tiếc hận với ta, ta không biết đã gây ra họa gì? Nhưng ta phản cáo tham quan thì có tội gì? Chẳng lẽ Văn Long quốc không cho dân cáo quan hay là vì chủ thẩm là Bạch Nguyệt Diệu??

“Trương thúc? Ta rốt cuộc đã gây ra họa gì?”

Nghe xong câu hỏi của ta, Trương thúc thở dài: “Ai... Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng kia đúng là một tham quan ô lại, nhưng...” Nhìn xem, ta đoán, nhìn đức hạnh của tên quan đó là biết ngay không phải loại tốt gì, nhưng lời Trương thúc chỉ nói một nửa một nửa lại thôi.

“Nhưng cái gì? Trương thúc?” Ta khản trương hỏi Trương thúc.

“Thế nhưng Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng chính là đương kim Thánh thượng bổ nhiệm làm quan thất phẩm, nếu muốn thẩm lý ông ta, trừ phi đương kim Thánh thượng bổ nhiệm tuần án, nếu không ngay cả Nhị hoàng tử nếu thẩm vấn quan huyện kia cũng coi như là đại bất kính với đương kim Thánh thượng!” Ta hiểu, ta hiểu ý Trương thúc rồi, lời nói của Trương thúc không ngừng tiếc hận với ta, mà còn tiếc hận cả với Bạch Nguyệt Diệu nữa.

Ngay cả Trương thúc cũng biết chuyện này, Bạch Nguyệt Diệu không thể nào không biết!! Vậy hần... Tại sao còn phải nhận lấy vụ án này? Hần tiếp nhận án này, cho dù thẩm lý tốt, dân chúng sẽ nói Nhị hoàng tử hần nhìn rõ mọi việc, nhưng hoàng đế nhất định sẽ giận dữ, nếu thẩm lý không tốt dân chúng sẽ bảo Nhị hoàng tử hần ngu ngốc, tuy nhiên sẽ không chọc giận hoàng đế. Rõ ràng là Trư Bát Giới soi gương nghìn dặm không đẹp, hần còn nhận?

Trong lòng Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc tính toán điều gì? Thật khiến cho người đoán không ra! Có khi nào vì cha hần là hoàng đế, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nên hần không sợ phụ hoàng hần không? Nhưng ta cũng biết rõ, từ xưa quân vương giận dữ bất kể là con cái hay thê tử cũng nhất quyết một lời không tha! Choáng, choáng, choáng, ta còn lo Bạch Nguyệt Diệu làm gì? Ta hiện giờ nên lo cho mình thật tốt mới phải.

Nếu phản cáo thất bại, ta lập tức đầu lìa khỏi cổ, hiện giờ ta là tiến thoái lưỡng nan, ta phải xem Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc là lựa chọn được dân chúng khen ngợi, hay là lấy lòng phụ hoàng của mình đây?

“Trương thúc, ta đi làm việc.” Nói xong ta lại hướng vào phía phòng trong đi tới, hôm nay là ngày thứ mười, thời gian ta và Huyền Ngâm Phong ước định đến rồi, tới hôm nay ta sẽ cầu xin Huyền Ngâm Phong dẫn ta đến chỗ ở của Bạch Nguyệt Diệu nhìn trộm đến cùng.

“Chờ một chút, Lam huynh đệ, trước khi ngươi trở về Huyền công tử có tin giao cho ta, nói muốn đòi lại thời gian cùng ngươi hẹn trước”... Không thể nào??? Ta buồn bực, bỏ đi, bỏ đi. Có lẽ Huyền Ngâm Phong bẽ bộn nhiều việc, nhưng ta khổ khổ đợi hần mười ngày, hần luôn thần bí như vậy, cùng hần gặp mặt cũng khó khăn như vậy. Còn có, cùng lắm thì tới hôm nay ta đi tới chỗ ở của Bạch Nguyệt Diệu, xem hần có chuẩn bị cho vụ án ngày mai không, nếu có chuẩn bị lập tức chứng minh hần lựa chọn dân chúng, nếu không chuẩn bị là chứng minh hần lựa chọn lấy lòng phụ hoàng hần!

“Trương thúc, Huyền đại hiệp có nói là dời tới khi nào không?”

“Cũng không...” Nghe xong lời của Trương thúc, ta cả người mất mát trở về phòng trong bày gạo. Tâm tình của ta bây giờ có thể nói là thêm sưng trên tuyết rồi, mặc dù Huyền Ngâm Phong ít nói, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy hần chính là liều thuốc tốt nhất với ta, nhưng bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Theo dõi Nhị hoàng tử

Màn đêm rất nhanh phủ xuống, ta cũng làm xong công việc một ngày, tiễn Trương thúc, ta lập tức ra khỏi cửa hàng gạo Trương gia, dọc theo đường đi hỏi dân chúng, chỗ ở của Nhị hoàng tử Bạch Nguyệt Diệu, rốt cục ta cũng hỏi ra chỗ ở của Bạch Nguyệt Diệu, nơi hần ở chính là... thanh lâu...

Haiz, phong lưu chính là phong lưu, ngay cả chỗ ở cũng không giống người, phản đối, ta ở trên ti vi xem qua, quan lại triều đình không phải không được chơi bời với kỹ nữ sao? Đúng, đúng, Bạch Nguyệt Diệu chưa tính là quan viên triều đình, nhưng hần hiện giờ cùng mỹ nữ ôm nhau còn có bản lĩnh trông nom vụ án sao?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta không có kinh công để có thể bay lên nóc phòng, ta đành giống như kiến bò trên chảo nóng ở trước cửa thanh lâu đi loay quanh.

“Ô, khách quan, vào xem một chút đi.” Một nữ tử kiều mỵ đứng ở cửa nói với ta, nhưng có ai mà không biết, đi vào chính là tiền, ta có được bao nhiêu bạc đây? Đoán chừng đi vào dạo một vòng bên trong thôi là đã dùng hết. Ta không để ý tới nữ tử ở cửa thanh lâu kia, sau đó lại cách xa cửa thanh lâu ra.

Đang lúc này ta phát hiện thanh lâu còn có cửa sau, hơn nữa cửa sau vừa lúc có hai người đẩy xe nhỏ đưa đồ chuẩn bị vào, ta bước nhanh chạy tới, một tay vịn trên xe đẩy, giúp hai người kia đẩy xe.

“Người là ai?” Hai người kia tò mò hỏi ta.

“Ha ha, đi ngang qua, giúp các người một tay.”

“A, đa tạ huynh đài.”

“Đừng khách sáo.” Ngất, thật dễ lừa, người cổ đại cũng đơn thuần như vậy sao? Một lúc sau, ta đã theo hai người kia từ cửa sau bước vào đến trong đình viện thanh lâu. Ta lợi dụng hai người đưa đồ ăn kia, họ còn rối rít cảm ơn ta, nơi này cũng thật không tệ.

Ta cũng không khách sáo với bọn họ, xoay người lập tức hướng đến tầng hai của thanh lâu nhìn lại, lầu hai cửa sổ đơn giản là nhiều muốn chết, Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc ở đâu? Đột nhiên trên lầu hai đó một gian cửa sổ mở ra, ôi, thật là được dẫn đến tận nơi, không tốn chút công sức nào. Người mở cửa sổ ra đúng lúc là Bạch Nguyệt Diệu. Ta nhanh chóng trốn vào tường tầng một, sau đó lén lút bước vào trong thanh lâu, Mẹ của ta ơi, bên trong thanh lâu trông giống hệt như phim cổ trang, lầu một chính là ‘Phòng ăn’ mỗi bàn bên cạnh nam khách đều có gia vị mỹ nữ, haiz, có tiền hoa thiên tử địa, sao không quyền cho hành khất một ít. Thanh lâu lộng quyền, còn rất quang minh chánh đại đi ra ngoài kiếm khách, ở hiện đại nào có chuyện như vậy?

Bất đắc dĩ, ta ở trong dòng người thành công lẫn vào tầng hai, căn cứ vào vị trí Bạch Nguyệt Diệu cũng ở tầng hai bên tay trái, quả thật cả tầng hai chỉ có một gian phòng ngoài cửa có thủ vệ, Bạch Nguyệt Diệu khẳng định ở đó. Nhưng ta làm sao mới có thể thấy được hần chứ? Ta nhìn chung quanh lầu hai, rốt cục ở cuối hành lang lầu hai ta thấy một cửa sổ trên mái nhà, ha ha!

Theo cửa sổ ở mái nhà bò lên, ta thuận lợi leo lên nóc nhà của thanh lâu, nhưng ta ở trên nóc nhà, mỗi một bước cũng cảm giác được dưới chân phát ra âm thanh lạnh lạnh, phòng ở cổ đại xây như thế nào vậy? Sẽ không bị ta đạp cho sụp chứ?

Ta ngồi xồm xuống lập tức kéo một mảnh ngói, ngất!!! Không phải chứ, lấy một mảnh ngói là có thể thấy chuyện trong phòng rồi sao? Quả nhiên trên ti vi có thể nhìn lên trên nóc nhà do những thứ kia không trét lại

Nhưng, đáng tiếc, gian phòng này không phải là gian phòng của Bạch Nguyệt Diệu, ta lại đi về phía trước hai bước, lại cầm lên một mảnh ngói, ha, lần này đúng rồi, đây chính là phòng chánh sự của Bạch Nguyệt Diệu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 48: Án này khó thẩm

Từ huyện nha trở về Bạch Nguyệt Diệu không có ra khỏi gian phòng này nửa bước, hần mở cửa sổ ra, sau đó nằm trên giường nghĩ nên thẩm lý án này như thế nào, hần không lo lắng về tên Huyện thái gia đó, vì trước kia hần hay qua Huyện Bạch Tùng. Qua quan sát trị an Huyện Bạch Tùng cùng với dân tình, hần đã biết Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng không phải quan tốt, thần trí hồ đồ.

Nhưng trước mắt, đối với hần mà nói vấn đề khó khăn nhất chính là lấy tội gì để trị Huyện thái gia đây, vẫn không thể để mặt mũi phụ hoàng mình mất hết, vì nếu lấy tội Huyện thái gia ăn hối lộ trị hần, vậy khác gì cho phụ hoàng hần một cái bạt tai, chứng minh phụ hoàng hần có mắt không trông.

Bạch Nguyệt Diệu trái muốn phải muốn, rốt cục khước miệng giường lên nụ cười tà mị.

“Nhị hoàng tử...” Người gõ cửa ở bên ngoài chính là Hắc Mạc Dục.

“Vào đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại từ trên giường nhanh chóng ngồi dậy, sau đó đi tới bên cửa sổ, ngồi xuống ghế.

Hắc Mạc Dục bước vào trong gian phòng Bạch Nguyệt Diệu lập tức đóng cửa phòng lại, sau đó hần đi tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, khẽ cúi xuống nói bên tai Bạch Nguyệt Diệu: “Đã điều tra xong, trong nhà Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng đồ đạc cùng với quần áo mấy thế tử ông ta mặc nhiều hơn nhiều so với bổng lộc của ông ta” Hắc Mạc Dục báo cáo một cách thần bí với Bạch Nguyệt Diệu như thế, là vì bên người Bạch Nguyệt Diệu, căn bản không có người nào có thể tin tưởng, cho nên nhất định phải khắp nơi đề phòng, rất có thể quan binh bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu chính là người của Đại hoàng tử.

“À, những thứ này không quan trọng” Bạch Nguyệt Diệu nói xong Hắc Mạc Dục hơi ngần ngại, rõ ràng Bạch Nguyệt Diệu bảo hần điều tra phủ đệ Huyện lệnh Huyện Bạch Tùng, giờ lại nói không quan trọng? “Đúng rồi, Mạc Dục, đưa tin sao rồi?”

“Dạ.” Hắc Mạc Dực hơi gật đầu một cái.

Sau đó trên nóc nhà truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Hắc Mạc Dực nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại, sau đó liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng nghe ra tiếng động trên nóc nhà, nhưng không phản ứng gì, vẫn bình thản ung dung ngồi bên cửa sổ, hân đối với Hắc Mạc Dực hơi lay động phía dưới.

Sau đó lại lộ ra vẻ phóng đảng không kèm chế được cười: “Mạc Dực, bồn hoàng tử hôm nay ở gian phòng này ngủ cả buổi chiều, bây giờ rất nhàm chán, người đi giúp ta tìm trong thanh lâu này hai cô nương xinh đẹp đi!” Bạch Nguyệt Diệu nói rất lớn, hơn nữa có vẻ như vậy không chịu nổi.

Hắc Mạc Dực gật đầu một cái, sau đó lập tức ra khỏi phòng Bạch Nguyệt Diệu.

Đĩ nhiên Bạch Nguyệt Diệu như vậy hoàn toàn là cố ý, vì Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực đều cho người ở trên nóc là người của Đại hoàng tử, cho nên Bạch Nguyệt Diệu lại tiếp tục diễn cái dáng vẻ phong lưu đó, nhưng ai ngờ trên nóc chính là Lam Diệp Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 49: Rơi vào thanh lâu

A, thật là khéo đúng lúc, ta mới vừa nhắc mạnh ngói lên, đã nghe Bạch Nguyệt Diệu nói mình ở trong phòng ngủ suốt buổi chiều, còn nói cái gì nhàm chán, muốn tìm cô nương xinh đẹp nữa!!

Tức chết người đi được, tên khốn kiếp này, hại ta còn ôm lấy một tia hi vọng với hắn, cho là hắn giả tính phong lưu, nhưng trong lòng cũng không quá xấu, không ngờ hắn tiếp nhận vụ án này, nhưng nhận mà lại không tra? Thứ gì đâu! Hắn cũng chỉ ở trước mặt dân chúng giả bộ một chút thôi, sau đó thật ra thì một chút bản lĩnh thật sự cũng không có, ta nhỏ vào!

Cầu người không bằng cầu mình, hắn không tra tự ta tra không được sao? Nhưng bây giờ cũng tối rồi, ngày mai sẽ phải mở đường thẩm lý, làm sao bây giờ đây!!! Đúng lúc này, trai đẹp mới vừa bị Bạch Nguyệt Diệu bảo giúp hắn đi tìm cô nương xinh đẹp, đã dẫn theo hai nữ tử bước vào phòng Bạch Nguyệt Diệu. ại, trai đẹp này, Bạch Nguyệt Diệu bảo hắn tìm hai cô nương xinh đẹp hắn thật đúng là tìm cho Bạch Nguyệt Diệu hai người, cũng không sợ một chết Bạch Nguyệt Diệu ư! Ta à, phải nhanh chóng đi thôi, phía sau sẽ phải trình diễn màn xuân cung sống rồi, còn nhìn chính xác sẽ đau mắt hột.

Ta vừa muốn đứng dậy, nhưng dưới chân lại đột nhiên sụp đổ. Má ơi, không thể nào, quả nhiên nhà cô đại không bền chắc, cả người ta từ trên nóc phòng lọt vào phòng Bạch Nguyệt Diệu.(Chết Diệp Nhi)

Chỉ nghe tiếng nữ tử hét chói tai, màng nhĩ ta cũng mau bị công phá, hai người họ thể nhưng có thể sinh ra dB cao như thế, thật mạnh mẽ!!

Mà Bạch Nguyệt Diệu cũng ngạc nhiên nhìn ta, sau đó từ ngạc nhiên lại biến thành nụ cười tà mị, trai đẹp mặc áo đen bên cạnh hắn nhanh chóng từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm gác trên cổ của ta, phía ngoài phòng thủ vệ cũng nhanh chóng vọt vào.

Xong rồi, lúc này thật náo loạn, ta đây nhất định sẽ bị cho là thích khách.

Bạch Nguyệt Diệu giang hai cánh tay an ủi hai mỹ nữ bên cạnh hắn, hai mỹ nữ kia cũng thuận thế ngã vào lòng Bạch Nguyệt Diệu.

“Thích khách to gan, dám hành thích Nhị hoàng tử!” Bên ngoài thủ vệ bước vào nói với ta sau đó cũng rút đao gác ở trên cổ của ta, ta lập tức cảm thấy kỳ quái, một thanh kiếm cũng gác ở trên cổ ta rồi, cần gì lại rút đao đây?

“Ta không phải thích khách...” Ta bắt đầu dĩ nói.

“Vậy sao người lại từ trên nóc nhà rơi xuống?” Quan binh tò mò hỏi ta, trai đẹp áo đen cầm kiếm từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, nhưng kiếm của hắn cũng chưa hạ xuống.

“Ta muốn nói ta tu sửa nóc nhà các người tin không?” Ta nói thế nào lại ra cái lý do hoang đường như vậy? Lúc này là lúc nào rồi, ta lại còn mở lời nói đùa đây? Cứ gặp Bạch Nguyệt Diệu là y như rằng chả có chuyện gì tốt đẹp, cũng mấy lần rồi, thực đáng ghét!!

“Phụt!” Câu trả lời của ta dù là quan binh hay trai đẹp áo đen về mặt cũng không có bất kỳ biến hóa, duy chỉ có Bạch Nguyệt Diệu lại cười, sau đó hắn buông hai mỹ nữ bên cạnh ra, đi về phía ta: “Được rồi, lui ra hết đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, trai đẹp áo đen lập tức dẫn đầu thu hồi kiếm, từ từ rút khỏi phòng Bạch Nguyệt Diệu, mà những quan binh khác thấy trai đẹp áo đen rời đi, bọn họ cũng rời khỏi phòng Bạch Nguyệt Diệu.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, sau đó ở trên đất từ từ đứng lên, ta cảm giác cái móng cũng mau chóng té đến tét rồi, ta ngay cả đề ý cũng không lập tức hướng đến cửa phòng Bạch Nguyệt Diệu khó khăn đi tới, ta bây giờ hoài nghi xương ta cũng có thể gãy rồi, ại!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50: Bị thương

“Bỏn hoàng tử có bảo người đi sao?” Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên lên tiếng, nhưng ngữ điệu nói chuyện của hắn đơn giản khiến ta buồn nôn, ta ghét nam tử phóng đảng như vậy. Ta giống như mất điếc tai ngơ tiếp tục bước chân

Khó khăn đi.

Bạch Nguyệt Diệu bước nhanh về phía trước, kéo tay ta lại, một phen đem ta bẻ, nhưng cơn giận của ta đã lên tới đỉnh đầu, ta lớn tiếng rống giận với hắn vừa nói: “Người có phải stupid lắm không?” Thật ra thì ta điên người nãy giờ như vậy, vì thứ nhất, hắn ôm ta ta cảm thấy rất ghê tởm, nhưng đây không phải là chủ yếu, chủ yếu là... Hắn ôm như vậy, cả người đông cứng, do cái mông đau thấu tim, ta cảm giác cả tim cũng muốn bẻ luôn, trong mắt ta ẩn chứa nước mắt, thật, nếu trước mắt không phải là Bạch Nguyệt Diệu, ta sớm đã khóc lớn ra rồi, cái mông ta thực sự đau chết!!!

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu vốn dĩ không để ý đến việc ta nhục mạ hắn, thật ra thì cho dù để ý tới hắn cũng không biết ta nói cái gì, dù sao ta cũng dùng Anh văn nói.

“Nhị hoàng tử...” Hai nữ tử đứng ở trong phòng lên tiếng.

Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lại: “Các người còn chưa đi sao?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, hai nữ tử nhìn nhau không hiểu, sau đó không hiểu nhìn Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu lập tức lặp lại những lời mới nói: “Ta không phải bảo tất cả các người lui ra sao?” Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng, cùng với người vừa rồi cảm giác như hai người khác nhau.

Lúc này hai nữ tử kia mới không cam lòng thối lui ra khỏi gian phòng. Nhưng, hiện giờ trong phòng chỉ còn ta và Bạch Nguyệt Diệu, hắn là quỷ phong lưu, ta và hắn dưới một hiên? Vậy ta không phải lại xui xẻo sao?

“Người mau thả ta ra!!!” Ta rống giận nói, nhưng thân thể của ta làm thế nào cũng không dám động, vì động một cái đơn giản là có thể lấy luôn cái mạng nhỏ của ta.

“À, người biết đây là đâu không?” Hắn tà mị cười, lại ôm ta hướng bên giường đi tới.

Đây là?... Thanh lâu... chẳng lẽ ta lại bị hắn vũ nhục lần thứ hai? Ta không nên như vậy, lần trước hắn vũ nhục ta khiến lòng ta bị tổn thương nghiêm trọng rồi, nếu như lần này lại dẫm lên vết xe đổ, ta thật sợ ta không xong mất.

Ta giờ tay lên hướng mặt của hắn đánh tới, sau đó đầu của hắn khẽ nghiêng về phía sau, lại lộ ra một nụ cười đắc ý. Hắn tay chân nhanh nhẹn, nhưng ta vẫn không buông tha dùng sức lực toàn thân, muốn lần nữa giờ tay lên đánh hắn, nhưng lúc này tay không thể nâng lên, chỉ vừa dùng sức đã đau toàn thân rồi, e rằng ta lại phải bỏ qua...

Hắn ngừng lại đặt ta lên giường, nhưng... lúc hắn buông tay ta xuống lại hơi nghiêng tay xuống dưới, sau đó ta cả người đều nằm ở trên giường, hắn... Nhìn ra xương của ta bị thương sao? Có điều hắn đừng tưởng rằng đối với ta như vậy, ta sẽ cảm tạ hắn!

“Với thân phận của người, ta không cách nào mời đại phu, cho nên người nhẫn nại nằm xuống trước đi.” lần này hắn nói chuyện không lỗ mồm nữa, mà giống như giọng điệu của một nam tử bình thường. Hắn rất tuân thủ lời hứa, hơn nữa hắn suy nghĩ vô cùng chu đáo. Quả thật, biết ta là thân con gái chỉ có hắn và Bạch Tinh Ngân thôi, cho dù hắn nói với đại phu ta bị thương, thấy được nơi ta bị thương, bằng kỹ thuật y học cổ đại, ta nhất định phải còi quằn rồi. Không nói đến chuyện ta là nữ tử bị phơi bày ra trước ánh sáng, nếu nói thật cho đại phu biết ta là nữ tử, ta làm sao cho đại phu xem mông được? Thật là xui xẻo, ta ném cái nhìn tới hắn! Đều là tại Bạch Nguyệt Diệu hắn hại!!

“Người thả ta đi, chính là liều thuốc tốt nhất với ta rồi!!!” Ta không có cảm kích Bạch Nguyệt Diệu, tiếp tục nổi giận dùng dưng nói với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 51: Ảo giác

Nghe được ta rống giận, Bạch Nguyệt Diệu không để ý đến ta, mà cầm tay trái của ta, ta định rút tay về, nhưng lại sợ động một chút, dùng sức một chút, sẽ liên đới đến xương cùng đau đớn, bất đắc dĩ ta không cùng Bạch Nguyệt Diệu tranh chấp.

Chỉ thấy, Bạch Nguyệt Diệu từ trong áo lấy ra một cái khăn tay màu trắng quấn lấy tay ta, lúc này ta mới nhìn thấy trong lòng bàn tay trái của ta đầy vết máu, vì đau xương, đã lấp đi cơn đau ở tay, cho nên ta vốn không biết lòng bàn tay của ta bị mảnh ngói vỡ cửa đứt, không ngờ Bạch Nguyệt Diệu lại chú ý tới...

Nhưng... Động tác nhẹ nhàng cũng với vẻ mặt đó, còn có bàn tay trắng nõn đó...

Đầu ta trong nhanh chóng thoáng hiện lên một ý nghĩ: “Huyền Ngâm Phong?” Ta thử dò xét tính gọi một tiếng, không biết tại sao, hôm nay ta đã ba lần cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu và Huyền Ngâm Phong rất giống nhau, ta vốn không nên đem Bạch Nguyệt Diệu so với Huyền Ngâm Phong, nhưng ta cảm giác được Huyền Ngâm Phong bằng bỏ vết thương ở ngói miếu đổ nát đó, cùng với cảm giác Bạch Nguyệt Diệu trước mặt bằng bỏ cho ta bây giờ giống nhau.

Ta không hy vọng Bạch Nguyệt Diệu trả lời tiếng kêu của ta, vì nếu hẳn trả lời đúng, vậy người duy nhất ta có thể tin tưởng cũng giống như bọt nước biển mất.

“Người nói gì?” Bạch Nguyệt Diệu tò mò nhìn ta, thấy ánh mắt tò mò của Bạch Nguyệt Diệu, ta thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha ha, nhìn vẻ mặt đó của Bạch Nguyệt Diệu, ta đã hiểu hẳn thật sự không phải là Huyền Ngâm Phong, thật tốt quá, tốt quá, nhất định là ta quá ngu ngốc. Làm sao lại cho Huyền Ngâm Phong là Bạch Nguyệt Diệu chứ, có lẽ là bọn họ có chút điểm giống thôi, nên mới có thể khiến ta hiểu lầm, có điều bây giờ hiểu lầm đã giải trừ, ta cũng an tâm, ha ha.

“Người cười cái gì?” Bạch Nguyệt Diệu về mặt bình thần hỏi ta xong, lại buông tay ta xuống, sau đó ta liếc hẳn một cái lập tức nhớ đến quá khứ. Ta cười kệ ta, sao cái gì cũng phải nói cho hắn biết? Hắn là gì chứ? Ta hiện giờ cảm thấy nói chuyện với Bạch Nguyệt Diệu thật nhức đầu.

Bạch Nguyệt Diệu thấy ta nghiêng đầu qua cũng không thèm để ý đến câu hỏi của hắn, lại khề hừ một tiếng, rõ ràng mới vừa rồi đã bình thường, tiếng hắn hừ lại có vẻ phóng đảng như vậy: “Chẳng lẽ ý ngươi là chỉ có Huyền Ngâm Phong của ngươi mới giỏi thôi sao?” (Câu này ta cũng không hiểu lắm, chém )

Nghe xong câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu, ta nhanh chóng lại nổi giận quát với hắn: “Đừng đem ta so sánh với người!!” Gì mà vui mừng? Khốn kiếp! Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu không chỉ vũ nhục ta mà còn vũ nhục cả Huyền Ngâm Phong.

“Ồ, kích động như thế, xem ra quan hệ của các ngươi cũng thật không bình thường rồi, ngày nào đó bổn hoàng tử nhất định phải dạy dỗ cho tên Huyền Ngâm Phong đó một trận”

“À, Huyền đại hiệp võ công cao cường, chỉ bằng người mà muốn dạy dỗ huynh ấy? Ta nhỏ vào!” Ta nói xong, lập tức khinh thường đánh giá Bạch Nguyệt Diệu từ trên xuống dưới, thật không phải ta mạn phép nâng cao Huyền Ngâm Phong chứ, nhìn đạo đức của Bạch Nguyệt Diệu, cả ngày nữ tử bất ly thân, Bạch Nguyệt Diệu hẳn cho dù trước kia mạnh thế nào, hiện giờ cũng tuyệt đối là một phế vật!!

Ta cho là ta nói chuyện ngôn ngữ rất cứng rắn, nhưng Bạch Nguyệt Diệu nghe xong không những không tức giận hơn nữa còn là cười xấu xa? Hắn hé miệng cười xấu xa, sau đó về mặt thay đổi dị thường nghiêm túc, trong con ngươi hiện thị rõ sát ý: “Ta có nói qua ta một mình dạy dỗ hắn không? Ta mang theo mấy ngàn hộ vệ dạy dỗ hắn? Mặc kệ hắn mạnh cỡ nào, lấy một cũng không thể địch ngàn quân”

“Bạch Nguyệt Diệu, ngươi đơn giản là đại khốn kiếp!!” Bạch Nguyệt Diệu đã làm tổn thương ta, hiện giờ lại muốn tổn thương người duy nhất ta có thể tin tưởng sao? Ta rốt cuộc nợ hắn cái gì? Sao lại cứ muốn hành hạ ta?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52: Lời nói độc ác của Nhị hoàng tử

Ta không thể hiểu trong lòng Bạch Nguyệt Diệu nghĩ gì, hẳn không thể tha cho ta được sao? Đêm hôm đó khuất nhục vốn là Bạch Nguyệt Diệu nợ ta, hôm nay ta không tìm hắn gây chuyện hẳn nên cảm ơn trời đất mới phải, nhưng bây giờ còn cần ngược lại ta một cái, đều tại ta, đều tại ta, nếu không phải vì ta tiết lộ tên của Huyền Ngâm Phong, Bạch Nguyệt Diệu cũng sẽ không biết Huyền Ngâm Phong, ta làm sao lại nghĩ Bạch Nguyệt Diệu là Huyền Ngâm Phong chứ? Huyền Ngâm Phong võ công rất cao, nhưng Bạch Nguyệt Diệu nói không sai, dù là võ công, dù có mạnh đến mấy cũng không thể lấy một địch ngàn quân, hơn nữa nhìn cách nói chuyện của Bạch Nguyệt Diệu vừa rồi không giống như nói đùa, chuyện này bảo ta nên làm thế nào cho phải đây...

Ta cắn chặt răng từ trên giường bò dậy, gom hết dũng khí lao xuống giường, đau cũng chỉ là đau thoáng qua mà thôi, đang lúc này Bạch Nguyệt Diệu đưa chân ra cố ý ngăn ta mặc dù không ngã xuống, nhưng bị đụng vào, vốn là xương đau, hiện giờ càng thêm đau.

Mắt ta tràn đầy nước mắt đau đớn, tức giận nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hắn như cũ ngồi ở bên giường lộ ra vẻ mặt xấu xa.

“Ngươi...” tức run cả người nhìn Bạch Nguyệt Diệu cười xấu xa, một lúc lâu cũng nói không ra chữ, thật, Lam Diệp Nhi ta đời này sẽ không tìm được người nào xấu xa như Bạch Nguyệt Diệu!!

“Ta cho là ngươi có thể xuống giường được nghĩa là không đau nữa rồi, nếu đau thì sao không ở trên giường nghỉ ngơi?” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong lập tức tiến đến đứng gần ta, ta chậm rãi lui về sau hai bước.

“Đứng cùng với ngươi dưới một mái nhà khiến ta thờ không được!!!” Ta nói xong lại khập khễnh đi ra cửa.

“À? Hình như là chính ngươi chủ động đến thì phải?” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, ta cảm giác tức điên lên. Phải, đúng là ta chủ động đến, nhưng ta cam lòng sao? Nếu không phải nhà ở cổ đại không vững chắc ta sao có thể rơi từ trên nóc nhà xuống phòng hắc chức? Ta nhẫn! Ta nhẫn! Đi được vài bước, ta sẽ có thể ra khỏi cửa phòng, ra được ngoài là tốt, là tốt, ta không ngừng nói với mình, thật sự, ta thật sự hoài nghi ta ở lại thêm một phút có phải sẽ bị Bạch Nguyệt Diệu làm cho tức chết.

“Nếu đã tới, cứ đi như vậy, ngươi cam tâm sao?”... Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta ngưng bước, đúng vậy, ta hôm nay tới để làm gì? Không phải là vì vụ án ngày mai sao? Hiện giờ ta lại bị thương nặng như vậy, Bạch Nguyệt Diệu thì ngủ suốt một buổi chiều, vụ án ngày mai... Làm sao bây giờ?

Ta quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, hai mắt hắc sắc ý lóe sáng. Ta thật muốn chửi mình, làm sao lại trốn không khỏi lòng bàn tay Bạch Nguyệt Diệu rồi? Bỏ đi, bỏ đi, công sự quan trọng hơn.

“Ta hỏi ngươi, vụ án ngày mai, ngươi tính xử lý thế nào?” Ta đứng ở cửa chất vấn Bạch Nguyệt Diệu.

“À! Ngươi như thế này gọi là can thiệp vào sự công bằng của pháp luật?”... Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta cảm giác có thể học máu, Bạch Nguyệt Diệu mở mồm sao có thể hiểm độc như vậy? Hắc kiếp trước làm nghề gì?

“À, Bạch Nguyệt Diệu vô năng, tới sinh mạng của dân chúng cũng bỏ qua, nếu ngươi đã không tận tâm, cũng không cần nhận lấy án này, tiếp nhận rồi lại không đi tra, ngươi không phải muốn lấy mạng thảo dân sao?”

“Sao ngươi biết ta không có tra?”

“Ngươi mới vừa nói ngươi ngủ suốt một buổi chiều, làm sao ngươi đi tra???” Chẳng lẽ hắc mộng du đi tra? Hoang đường!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Vụ án phải thua

Ta chất vấn, đôi lấy không phải là về áy náy của Bạch Nguyệt Diệu, hắc vốn là phóng đảng nhất thời trở nên nghiêm túc: “Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, bất quá, có những lúc những điều mình thấy chưa chắc đã là thật”. Hắc nói xong, một cơn gió nhẹ qua cửa sổ thổi vào, lay động mái tóc dài đen nhánh của Bạch Nguyệt Diệu, trong lòng ta cũng nhất thời dấy lên chút rung động, ý của Bạch Nguyệt Diệu, là hắc có tra án? Còn có, phía sau câu nói của hắc, những điều mắt thấy chưa chắc đã là sự thật, ta cảm giác dường như có ý gì đó, nhưng hắc muốn nói cho ta biết cái gì? Là về vụ án? hay là về những chuyện khác?

Bạch Nguyệt Diệu đi tới hai bước, đóng cửa sổ lại, sau đó ngồi trên ghế gần cửa sổ.

“Đừng đứng nữa, lại đây ngồi đi.” Hắc gọi ta qua ngồi? Ta làm sao mà ngồi? Nếu xương hắc cũng tét ra rồi xuống cho ta xem một chút? Hắc thật là tốt? Còn cố ý chơi ta? Hắc nói xong câu nói kia, lại lộ ra một nụ cười xấu xa: “À, đúng rồi, ta quên mất, thân thể ngươi có chỗ khó chịu, haiz, vậy được rồi, ngươi đứng tốt hơn.”

Tức chết đi được, tức chết đi được, ta muốn phát điên, hắc thế nào hư như vậy!!!

“Ý của ngươi là ngươi có tra án có đúng không?”

“Không có, ta ngủ suốt một buổi chiều làm sao đi tra được?”... Mẹ của ta ơi, van xin thiên lôi đến đánh chết ta đi, ta thật không muốn sống nữa: “Bất quá... Ta cử người khác đi tra xét.”

“Ngươi nói chuyện có thể nói liền mạch được không???” Ta tức giận nói với hắc, nhưng ta phát hiện ta càng tức giận, hắc lại càng cao hứng, tìm hắc rốt cuộc là gì? Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu giống như đang vui mừng.

“Tên quan kia đúng là một tham quan, nhưng ta không cách nào trừng phạt hắc.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong mấy lời này, ta vốn nên tức giận, nhưng trong mắt Bạch Nguyệt Diệu lại lộ ra vẻ không cam tâm, ta biết vụ án này nói dễ thắm cũng dễ thắm, nhưng nói khó thắm cũng khó thắm, quan huyện đắc

tội phải trị, nhưng quan huyện kia lại do Hoàng thượng bổ nhiệm làm Huyện thái gia, cho nên...

Bạch Nguyệt Diệu lựa chọn quyền quý, điều này cũng dễ hiểu, haiz, trong mắt hần còn có chút không cam tâm, ít nhất chứng minh hần còn có chút lương tâm

“Bỏ đi, haiz, đoán chừng mạng của ta phải bỏ ở cổ đại này rồi” Ta tuyệt vọng nói, con người của ta không phải ích kỷ, cũng không phải không hiểu chuyện, nếu chủ thẩm vụ án này là ta ta cũng không thể sống, cũng phải vì dân chúng, nhưng chủ thẩm là Bạch Nguyệt Diệu, ta không thích miễn cưỡng người khác, mặc dù hần đối với ta làm rất nhiều chuyện quá đáng, ta cũng rất hận hần, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy.

“Không sợ chết sao?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta.

“Không sợ là nói dối, nhưng nhiều hơn là không cam lòng, nếu ta chết, có thể đổi lấy cuộc sống an bình cho dân chúng Huyện Bạch Tùng, ta cam lòng chết, nếu ta chết, chẳng qua là bình thân như không, vậy ta sẽ không cam lòng, nhưng sự thật đã ở trước mắt, vụ án ngày mai ta nhất định thua rồi.” Chết có cái chết nhẹ tựa lông hồng, nặng như Thái Sơn, Lam Điệp Nhi ta từ nhỏ là một cô nhí, may mắn có cha mẹ nuôi tốt bụng nuôi lớn, không ngờ lúc chết cũng cô độc.

“Vậy hiện giờ không mắng ta nữa rồi? Ta nói quan kia là tham quan, nhưng ta không trừng phạt hần, ngươi cũng phải mắng ta ngu ngốc vô năng, cúi đầu trước cường quyền mới đúng chứ?”

“Vô nghĩa, ngươi không giữ mình, ta mắng ngươi, cũng là lãng phí nước miếng của ta thôi.”

“A, như vậy đi, nếu người cầu xin ta, ta sẽ để cho phụ hoàng trị tội tên tham quan này?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lập tức đứng lên, đi tới trước người ta, nhìn đáng vẻ chờ ta cầu xin hần, ta muốn tức giận, nhưng đối lấy chỉ có thể cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 54: Cự tuyệt làm phi

“Ngươi và những tên quan tham kia nhận hối lộ rồi ăn chia với nhau? Bọn họ muốn tiền, còn ngươi muốn tôn nghiêm của ta, thật không biết vì sao dân chúng nói Nhị hoàng tử là minh hiền? Nếu để bọn họ nhìn thấy Nhị hoàng tử của bọn họ có dáng vẻ này, có phải trái tim của dân chúng Vân Long quốc đều đóng băng lại không?” Ta biết ý Bạch Nguyệt Diệu bảo ta cầu xin hần là muốn chơi xấu ta, ta cũng biết rõ nếu ta cầu xin hần, không chừng ngày mai hần thật sự sẽ nghiêm túc thẩm lý vụ án, nhưng ta... Thật không cách nào cúi đầu trước Bạch Nguyệt Diệu, vì trong lòng ta phần không cam lòng cùng với phần khuất nhục vĩnh viễn không cách nào quên.

“Vậy coi như, ngày mai các ngươi chết tốt đi, đúng rồi ta chỉ biết ngươi họ Lam, ngươi chưa từng nói cho ta biết tên đầy đủ của ngươi đấy.” Hần khôi phục vẻ phóng đảng không kiềm chế được, xem ra giờ chính sự đã trôi qua rồi, ta cũng không cần phải ở lại nữa, nghe hần hỏi tên ta, ta ngay cả để ý cũng không để ý, lập tức xoay người kéo cửa phòng.

Cửa vừa mới hé ra, Bạch Nguyệt Diệu từ sau lưng ôm ta, sau đó một bàn tay đè xuống cánh cửa sắp mở ra: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết tên của ngươi đấy.” Miệng của hần nhích tới gần tai ta, lời của hần rất nhẹ, ta có thể cảm nhận rõ ràng tiếng hần thở dốc.

“Thả ta ra!” Không có kích động, đổi lại chẳng qua chỉ là bình thân, Bạch Nguyệt Diệu đùa giỡn với ta đã tập cho ta thói quen rồi, cộng thêm hiện giờ ta đây nản lòng thoái chí, đã không còn tâm tình kích động nữa.

“Nếu ngươi không nói, ta không cho ngươi đi.”

“Lam Điệp Nhi, hài lòng chưa? Buông ta ra đi.” Lời của ta vô lực như vậy, nhưng câu hỏi kế tiếp của Bạch Nguyệt Diệu làm đầu óc ta trống rỗng.

“Điệp nhi, làm Hoàng phi của bốn vương đế, thấy thế nào...?” Hần... Đang nói cái gì? Hoàng phi? A, ta nghĩ hần vừa trêu ta, ta còn chưa phản ứng kịp, hần đã xoay người ta qua.

Ta nhìn gương mặt của hần có chút ửng đỏ, trong con ngươi lóe ra vẻ mong đợi, nữ tử bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu nhiều không kể xiết, đáng vẻ so với ta xinh đẹp hơn cũng nhiều, tại sao muốn ta làm phi của hần? Hơn nữa hần cũng biết đồ mặt? Trong hồ nước, trên đường cái, hần cùng với nữ tử thân mật, ta chưa từng thấy qua chút vẻ đồ mặt nào.

Môi của hần để sát vào ta, lần này hần nhắm mắt lại, lông mi của hần rất dài, hơn nữa khẽ hướng lên, nhưng dù hần tuấn tú, ta cũng không có chút cảm giác nào với hần, đối với vị trí Hoàng phi đó càng thêm khinh thường, ta giơ tay lên, bịt miệng hần, hần kinh ngạc mở hai mắt ra.

“Ta đối với ngươi không có hứng thú, đối với vị trí Hoàng phi đó càng không có hứng thú!!!” Ta nói xong, lại buông tay che miệng hần ra, cũng thuận thế từ trong ngực của hần kéo cửa ra. Hần không có miễn cưỡng ta, mà là có chút mất mát, ta không để ý tới, lại nhanh chóng mở cửa, đi ra ngoài.

“Chờ một chút...” Chẳng lẽ hắn lại muốn dùng cách với ta? Ta đứng vững bước, quay đầu lại nhìn về phía hắn: “Stupid có nghĩa là gì?”

... Thấy hắn hỏi thế, trong lòng vốn đang mát mát của ta nhất thời trở nên vui vẻ, ta nhún vai lấy nụ cười hướng về hắn nói: “stupid, là từ ở quê ta, khen người thú vị.” Ha ha ha, lúc này ta nhắm vào báo thù, không ngờ Anh vẫn ở cổ đại dùng tốt như vậy.

“A?” Bạch Nguyệt Diệu nghi ngờ hạ xuống, sau đó cười xấu nhìn vào mắt ta: “Vậy người cũng rất stupid.”

...

...

Bạch Nguyệt Diệu đơn giản là tên đại khôn kiếp!!!

Hắn bắt trị rồi, ta cho dù là thịt dê cũng chưa ăn đến làm cho cả người mắc cỡ, lúc gần đi còn chọc một bụng tức, ghét!!! Nghe xong hắn mắng ta stupid, ta xoay người rời khỏi phòng của hắn, mà ta cũng nghe rõ ràng, tiếng Bạch Nguyệt Diệu sau lưng ta cười đắc ý!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 55: Nảy sinh yêu mến

Sau khi Lam Điệp Nhi đi khỏi, Bạch Nguyệt Diệu đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, lúc này Bạch Nguyệt Diệu vừa hay nhìn thấy Lam Điệp Nhi đi ra từ cửa sau của thanh lâu, Bạch Nguyệt Diệu thờ dài.

“Mạc Dực” Bạch Nguyệt Diệu chẳng qua là nhẹ kêu một tiếng, Hắc Mạc Dực lập tức đi vào trong phòng.

Sau đó Bạch Nguyệt Diệu từ trên người lấy ra một cái bình ném cho Hắc Mạc Dực: “Từ xa hộ tống người kia trở về, lúc nàng ấy về đến nhà đưa thuốc này cho nàng ấy.”

“Đạ” Hắc Mạc Dực luôn nghe lệnh của Bạch Nguyệt Diệu, chỉ cần không làm hại đến Bạch Nguyệt Diệu, dù là Bạch Nguyệt Diệu phản phó Hắc Mạc Dực làm chuyện gì, hắn cũng sẽ không hỏi, cho nên đây cũng là nguyên nhân tại sao Bạch Nguyệt Diệu giữ Hắc Mạc Dực làm tâm phúc.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn như cũ nhìn cảnh ngoài cửa sổ, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Lam Điệp Nhi nữa, Bạch Nguyệt Diệu có chút mất mát đóng cửa sổ lại.

Thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu sớm đã nghe Bạch Tinh Ngân nói qua tên của Lam Điệp Nhi, nhưng hắn vẫn muốn chính Lam Điệp Nhi nói ra tên của mình.

Đang nhớ lại chuyện vừa xảy ra, Bạch Nguyệt Diệu cười hạnh phúc.

Hắn cảm thấy trên chọc Lam Điệp Nhi là chuyện có thể khiến mình vui vẻ nhất rồi, ở trong thâm cung, có thể khiến Bạch Nguyệt Diệu nở nụ cười hạnh phúc như vậy có mấy người chứ? “Từ sau khi mẫu thân qua đời cũng không có?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi mình, đúng vậy, kể từ sau khi mẫu thân Bạch Nguyệt Diệu qua đời, Bạch Nguyệt Diệu vẫn ngự trang cho mình, mặc dù cả ngày nở nụ cười, nhưng không một lần nào là do thật lòng. Chỉ có hôm nay, hắn cơ hồ đem nụ cười sau năm 7 tuổi quay lại. Cho hắn những thứ này đều là Lam Điệp Nhi, khiến hắn có thể cười thật tâm cũng là Lam Điệp Nhi, hắn cảm thấy cùng Lam Điệp Nhi ở chung một chỗ hắn sẽ vứt bỏ tất cả những thứ ngự trang, như vậy là tốt hay không tốt đây?

Vừa nảy hần bảo Lam Điệp Nhi làm Hoàng phi của mình, Bạch Nguyệt Diệu cũng không dám khẳng định là không phải xuất phát từ trong lòng, vì Bạch Nguyệt Diệu thật lâu trước đây đã nhìn thấu, đối mặt với hậu cung tranh chấp, người lừa ta gạt, nếu hắn thật có yêu ai cũng sẽ không để nàng cuốn vào mấy chuyện phân tranh này, trừ phi hắn làm vua, hắn sẽ để nữ tử hắn yêu làm Hoàng hậu.

Cho nên mới vừa rồi Lam Điệp Nhi cự tuyệt Bạch Nguyệt Diệu có lẽ là chuyện tốt...

Nhưng... Lúc Lam Điệp Nhi cự tuyệt Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy trong tim có chút đau đớn, đây là cảm giác gì? Bạch Nguyệt Diệu không biết, vì Bạch Nguyệt Diệu chưa từng thật lòng yêu bất kỳ nữ tử nào, ngay cả vừa rồi bảo Lam Điệp Nhi làm Hoàng phi, cũng là nhất thời xúc động của Bạch Nguyệt Diệu mà thôi.

Nhưng... Hắn làm sao biết, thật ra thì cảm giác đau lòng này, chính là tình yêu chân thành đây???

Làm Bạch Nguyệt Diệu đau lòng thật ra không phải chỉ có chuyện đó, đó chính là Lam Điệp Nhi nói đến Huyền Ngâm Phong, nhìn về mặt Lam Điệp Nhi lúc nhắc tới Huyền Ngâm Phong, Bạch Nguyệt Diệu rất ghen tỵ, hắn không hiểu rốt cuộc Huyền Ngâm Phong có điểm nào tốt...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 56: Thuốc tốt của Nhị hoàng tử

Đọc theo đường đi bước chân ta khó khăn đi về phía trước, nghĩ một chút về vụ án ngày mai.

A, tất cả những chuyện này phải trách người nào? Trách ta xen vào chuyện này? Ta không hối hận đã tố cáo quan huyện đó. Trách Bạch Nguyệt Diệu sợ quyền sao? Nếu hắn thật sợ quyền cũng sẽ không nhận vụ án này, có lẽ lúc hắn nhận vụ án này hắn có chút kích thích? Thật là trách ai được đây? Ha ha ha, trách hoàng thượng, trách đương kim hoàng đế có mắt không trông, bỏ nhiệm quan ngu muội!!!

Ta thật là muốn khóc, thật thật là muốn...

Thân thể đau quá, tâm càng đau hơn, không nơi nương tựa cảm giác càng thêm đáng sợ, ta không thể đem tâm sự tùy tiện kể cho người khác, trước kia ta dù bị bao nhiêu ủy khuất, cũng chưa từng nói cho cha mẹ, vì ta sợ bọn họ lo lắng, nhưng giờ phút này, ta nghĩ liệu có thể bày tỏ ra không? Ta hi vọng nhiều... Huyền Ngâm Phong có thể xuất hiện...

Nhanh chóng đến cửa hàng, ta khó khăn kéo cửa cửa hàng xuống, nhưng thân thể không có sức, lực đạo quá lớn xương cụt sẽ đau.

Đang lúc này một nam tử áo đen đến kéo cửa giúp ta, đêm rất tối, ta không cách nào thấy rõ ràng mặt của hắn, nhưng người này dường như đã gặp ở đâu rồi.

“Cám ơn.” Ta cẩn thận nhìn chăm chăm người nọ, sau đó nói câu cảm ơn.

“Cái này là Nhị hoàng tử bảo ta giao cho ngươi.” Người nọ lời nói rất lạnh, hắn nói xong lập tức đem một cái bình nhỏ giao cho ta, sau đó rời đi, ta biết hắn là ai rồi, hắn là tùy tùng đi bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu?

Không nghĩ nhiều, ta trở vào trong cửa hàng, mở cái bình nhỏ ra ngửi một cái, mùi thuốc xông vào mũi, ta biết, cái này là thuốc Bạch Nguyệt Diệu đưa ta, haiz.

Sao không đưa ta sớm một chút? Sao phải bảo nam tử đó đưa thuốc cho ta? Chẳng lẽ... nam tử đó vẫn luôn đi theo ta? Thì ra Bạch Nguyệt Diệu có mục đích này.

Ý tốt của hắn ta nhận, ta không suy nghĩ chút gì khác, cũng không mong muốn khác, ta nghĩ Bạch Nguyệt Diệu đang chuộc tội thay cho vụ án ngày mai thôi!

Thuốc thượng hạng, ta lập tức nằm lỳ trên giường đi ngủ, cả đêm khó tránh khỏi trần trọc trở mình, rốt cục trời sáng...

Hơn nữa xương cụt đau rất nhiều, ta thật hoài nghi, rốt cuộc là thuốc ở khoa học hiện đại tốt? hay là thuốc của y thuật cổ đại tốt hơn? Nếu ở hiện đại ta thế nào cũng phải nghỉ mười ngày nửa tháng mới có thể không đau, nhưng bởi thuốc Bạch Nguyệt Diệu cho ta, chỉ qua một đêm đã đỡ rất nhiều.

Ta và Trương thúc chào hỏi nhau, sau đó chuẩn bị đến nha môn, ở cửa nha môn, ta gặp chuyện kích động, rất nhiều dân chúng trước cửa nha môn tạo thành một ‘Đám fans hâm mộ’, sự xuất hiện của ta, bọn họ đều biểu hiện ra ánh mắt bội phục, hơn nữa cũng vỗ tay, làm như vụ án hôm nay ta nhất định sẽ thắng vậy, nhưng... phải khiến bọn họ thất vọng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Kết quả xét xử

Đi vào trong nha môn, Bạch Nguyệt Diệu đã ngồi trên ghế quan rồi, hơn nữa quan huyện Huyện Bạch Tùng cùng với bọn quan sai đã quỳ ở bên trong

“Rầm -” theo nhịp gõ Tá triều cương của Bạch Nguyệt Diệu, quần chúng đứng ở cửa nha môn đều im lặng.

“Uy - vồ -”

“Hôm qua có chuyện dân cáo quan, Nguyên cáo Lam Điệp dưới công đường còn gì để kể lại không?” Bạch Nguyệt Diệu uy nghiêm hỏi xong, ta sợ ngay cả người, kinh hãi không phải là sự uy nghiêm của Bạch Nguyệt Diệu, mà là...

Lam Điệp? Hắn làm sao biết ta dùng tên nam? Ta nhớ rõ từ ngày thứ nhất bị thẩm án đến giờ ta chưa từng nói tên trước mặt dân chúng, biết tên nam của ta chỉ có Trương thúc mà thôi, là trùng hợp? hay là...

Ta kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, vẫn không trả lời câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu, ta quên luôn nơi này là công đường, cho đến khi Bạch Nguyệt Diệu gõ Tá triều cương mới đem suy nghĩ của ta kéo về bên trong công đường.

“Bổn hoàng tử đang hỏi ngươi!”

“Không có... Trở về câu hỏi của Nhị hoàng tử..., thảo dân không có gì kể thêm.”

“Tốt lắm, nếu Lam Điệp không có bổ sung gì, bổn hoàng tử lập tức định án, căn cứ việc thẩm tra hôm qua của bổn hoàng tử, phát hiện quan huyện Huyện Bạch Tùng làm quan thanh liêm, cần chính yêu dân, mặc dù thẩm lý án của Lam Điệp có chút hồ đồ, nhưng ai mà không phạm sai lầm? Về tội bao che thuộc hạ kia càng thêm bịa đặt, vì quan huyện Huyện Bạch Tùng vốn dĩ không biết thuộc hạ của ông ta làm xằng làm bậy có đúng không?” Bạch Nguyệt Diệu trong lời nói không cần bình luận của ta, phía dưới dân chúng cũng đã nghị luận âm ỉ rồi, vì mỗi câu mỗi chữ trong lời nói của Bạch Nguyệt Diệu đều bao che cho tên quan hồ đồ đó.

“Đừng đừng! Nhị hoàng tử nói quá đúng!” Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng vội vàng ứng tiếng phụ họa.

Bạch Nguyệt Diệu thấy Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng trả lời như vậy, hài lòng cười cười, nhưng vẻ mặt của hắn thay đổi cực độ nghiêm túc cùng vẻ lạnh như băng, sau đó hắn hung hăng gõ Tá triều cương: “Nếu Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng thanh liêm như thế, yêu dân như con, bổn hoàng tử cũng yên lòng kết án.”

“Lam Điệp vu khống quan huyện Huyện Bạch Tùng, kết quả sau cùng phải...” Ta không có bất kỳ mong đợi nào, nhìn Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng kia vẻ mặt đắc ý, ta đã biết ta thua: “Trưa mai, chém đầu Huyện thái gia Huyện Bạch Tùng, tịch thu gia sản phân cho dân chúng, những quan sai khác sung quân lưu đây.”

... Ta không nghe lầm chứ? Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu thật không sợ đắc tội cha hắn vô tư đứng trước dân chúng làm vậy sao? Ta và Huyện thái gia đồng thời lộ ra vẻ mặt không ngờ nhìn Bạch Nguyệt Diệu. Bạch Nguyệt Diệu cho ta một cái mỉm cười thân thiện, không biết tại sao lòng ta lại khẽ nhảy lên, ta lập tức mở mắt nhìn Bạch Nguyệt Diệu rồi nhanh chóng cúi đầu.

“Nhị hoàng tử, chuyện gì xảy ra?” quan huyện kia không giải thích được hỏi Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời khôi phục cảm giác yêu mị.

“À, ta thật sự cảm thấy ngươi là một vị quan tốt, dù sao ngươi cũng là phụ hoàng ta bổ nhiệm chức Huyện thái gia, hơn nữa ta cũng đã điều tra xong ngươi là quan thanh liêm, đáng tiếc, đáng tiếc, Lam Điệp tố cáo ngươi quan phục không ngay ngắn ta không giúp được ngươi, lúc ngươi thẩm án Lam Điệp, ta một mực ở bên ngoài chờ phán xét, sau khi ta đi vào ngươi mới sửa sang lại quan phục, ngươi cũng không phải không biết, quan phục kia là do phụ hoàng ta ban cho, cho nên ngươi cũng phải thật quý trọng mới đúng chứ! hiện giờ, haiz...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 58: Rối rối trong lòng

Bạch Nguyệt Diệu có chút tiếc hận nói xong, sau đó từ trên ghế quan ngồi dậy, đi tới bên cạnh Huyện thái gia, khẽ cúi người xuống, nhỏ giọng nói: “Đừng tưởng ngươi có hộ thân phù trong người là muốn làm gì thì làm, hộ thân phù có thể bảo vệ, cũng có thể hại chết ngươi đó!!!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, quan huyện giống như tất yếu bại liệt trên mặt đất.

Mà phía ngoài dân chúng nhất thời khua lên tiếng vỗ tay kính trọng.

Còn ta... Ta vẫn không dám nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái, vì trong mắt ta cũng tràn đầy nước mắt...

“Tránh đường đi...” Bạch Nguyệt Diệu phẩy tay áo, ta cùng với dân chúng bên ngoài toàn bộ quỳ trên mặt đất.

“Nhị hoàng tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...” Những lời này, ta phát ra từ trong lòng, cái quỳ này cũng là ta thật sự chịu phục.

Lui đường ra sau, ta nhanh chóng vọt ra khỏi quan nha, ta không để ý đến tiếng reo hò của dân chúng xung quanh, không để ý bất cứ chuyện gì, mà là đắm chìm trong thế giới của mình, ta chạy hồi lâu, hồi lâu, rốt cục đi tới một chỗ u tĩnh bên dòng suối nhỏ, khóc lên...

Bạch Nguyệt Diệu so với tưởng tượng của ta thật không giống nhau, ta cho hẳn thật sự là một hoàng tử đàn, hoàng tử vô năng, nhưng không ngờ, hẳn lại chọn đứng bên chính nghĩa, hơn nữa còn có thể không đắc tội với phụ hoàng mình...

Thù này làm sao báo? Nên báo như thế nào đây? Hẳn thật sự là một người tốt... Nhưng hẳn lại làm tổn thương ta, ta thật là thống khổ, thật là khổ não!!! Nếu hẳn là một tên khốn kiếp tội ác tày trời ta lập tức có thể từng bước một theo kế hoạch của ta quấy phá hẳn. Nhưng, tại sao? Tại sao? Hẳn là người tốt, rồi lại làm ra chuyện đó với ta? Chuyện này rốt cuộc là sao vậy chứ?

“Người ở đây khóc sao?” giọng nói này đột nhiên xuất hiện, ta nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, sau đó quay đầu. Phải rồi... Huyền Ngâm Phong... Hẳn tới, hẳn xuất hiện, ta rất muốn bày tỏ với hẳn, rất muốn.

“Huyền đại hiệp... sao huynh lại xuất hiện ở nơi này?” Ta ngạc nhiên nhìn huyền Ngâm Phong.

“Ta thấy người từ nha môn chạy đến, nên theo tới đây.” Ý của Huyền Ngâm Phong là? Lúc thăm án hẳn cũng ở bên ngoài sao?

“Tại sao khóc?” ngôn ngữ của hẳn cùng với con người mặc dù vẫn lạnh như băng, nhưng nghi vấn của hẳn đối với ta mà nói đã là xa xỉ.

“Huyền đại hiệp... Có một người là người tốt, nhưng hẳn lại làm thương tổn huynh, huynh nói cho ta biết, nếu là huynh, huynh sẽ làm sao?”

“Cái đó, ta muốn nhìn một chút người đó làm thế nào tổn thương ta, còn có quả thật người đó có tổn thương ta hay không.”

“Nếu Huyền đại hiệp chính mắt nhìn thấy thương thế của người đó làm hại huynh, huynh sẽ làm sao?” Ta biết lời nói của ta có chút kích động, nhưng vết máu trên giường, cùng với thân thể trần truồng của ta, tất cả chứng cứ cũng tỏ rõ, Bạch Nguyệt Diệu kia quả thật vũ nhục ta.

“Mắt thấy cũng không nhất định là sự thật.”

...’Huỳnh?’ Ta nhanh chóng chạy tới trước mặt Huyền Ngâm Phong: “Huyền đại hiệp, huynh có thể bỏ mặt nạ xuống hay không?” Ta kích động hỏi Huyền Ngâm Phong, ta biết yêu cầu của ta rất vô lý, nhưng lời của Huyền Ngâm Phong lại cùng với Bạch Nguyệt Diệu nói ra giống nhau, bọn họ có nhiều điểm giống nhau, quá nhiều, ta không thể không hoài nghi Huyền Ngâm Phong chính là Bạch Nguyệt Diệu, dĩ nhiên ta càng hy vọng hẳn không phải là...

“Huyền mạo tướng mạo xấu xí mới phải đeo mặt nạ, nếu người thật muốn biết tướng mạo Huyền mạo, Huyền mạo có thể bỏ mặt nạ này xuống” Nói xong Huyền Ngâm Phong lập tức giơ tay lên muốn lột mặt nạ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 59: Dưới lớp mặt nạ

Nếu Huyền Ngâm Phong thật sự bỏ mặt nạ xuống, phía sau mặt nạ thật sự là Bạch Nguyệt Diệu, đối với ta có thể có chỗ nào tốt? Ta thà tin Bạch Nguyệt Diệu và Huyền Ngâm Phong không phải là cùng một người! Ta tình nguyện Huyền Ngâm Phong vĩnh viễn mang mặt nạ ở bên cạnh ta, hoặc giả, ta chính là thích cảm giác thần bí của Huyền Ngâm Phong

“Đội đã... Thật xin lỗi, Huyền đại hiệp, là ta quá mức vô lý rồi, cho nên Huyền đại hiệp không cần bỏ mặt nạ xuống.” Ta kéo tay đang muốn cởi mặt nạ xuống của Huyền Ngâm Phong, nhưng nhất thời trên mặt có một loại hỏa thiêu: lửa đốt nóng bỏng. Sau đó nhanh chóng rút tay về, mặc dù Huyền Ngâm Phong không biết ta là nữ tử, nhưng ta không cách nào biến mình thành một nam tử chân chính.

Ta không biết Huyền Ngâm Phong dưới mặt nạ là gì, dù hẳn nói dưới mặt nạ là khuôn mặt xấu xí, nhưng ta vẫn như cũ cảm thấy Huyền Ngâm Phong rất tuần tú, chỉ cần hẳn thật sự không phải Bạch Nguyệt Diệu là tốt rồi...

Huyền Ngâm Phong không tháo mặt nạ, mà là buông tay: “Hôm qua Huyền mạo có chuyện nên đã bội ước bây giờ đến xin lỗi”. Huyền Ngâm Phong nói xong, ta lại nhìn về phía Huyền Ngâm Phong, trên mặt nạ của hẳn cũng chỉ lộ ra con người lạnh băng của Huyền Ngâm Phong, đôi môi xinh đẹp và làn da trắng nõn.

Nói ra thì, đây cũng là lần đầu ta và Huyền Ngâm Phong gặp nhau ban ngày...

Huyền Ngâm Phong hôm nay so với những lần trước cũng không nói nhiều, ta nhìn Huyền Ngâm Phong mỉm cười, sau đó nói: “Không quan trọng Huyền đại hiệp.”

“Được, vậy ta chính thức dạy người võ nghệ!” Huyền Ngâm Phong nói xong, chuẩn bị rút kiếm ra, nhưng ta...

“Đội đã...” Ta áy náy gọi Huyền Ngâm Phong: “Huyền đại hiệp đầu tiên ta muốn cảm ơn huynh giới thiệu ta với Trương thúc kia, nhưng... Hơn mười ngày

nay, ta chưa từng luyện qua bất kỳ thể lực nào...” Không biết Huyền Ngâm Phong có tức giận hay không đây? Cho hắn biết ta bây giờ so với trước kia đều đồng dạng một chút tiến bộ cũng không có hoặc giả hắn sẽ rất thất vọng đối với ta, ta bây giờ căn bản là không dám nhìn vào mắt Huyền Ngâm Phong, vì ánh mắt của hắn đều lạnh như băng, cho dù có muốn nhìn rõ, ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy Huyền Ngâm Phong.

“Người đã luyện thể lực rồi.” Huyền Ngâm Phong có ý gì? Từ trong giọng nói của hắn ta nghe ra hắn dường như không có tức giận? Ta ngạc nhiên nhìn Huyền Ngâm Phong, mà hắn giờ phút này con người cũng không có lạnh như băng, hơn nữa còn khẽ cong, hắn đang cười ư??

Đây là lần đầu tiên ta thấy Huyền Ngâm Phong cười, cũng là lần đầu tiên ta cảm giác hắn gần ta như vậy.

“Tới đây đánh ta một quyền thử xem”

Huyền Ngâm Phong nói xong, ta do dự, sau đó huy động quả đấm hướng về ngực của hắn lao tới.

Vì một quyền công kích kia của ta, thân thể của hắn khẽ lay động, lần này ta đánh Huyền Ngâm Phong xong, phản ứng của hắn không giống với lần trước, vì lần trước hắn vẫn không nhúc nhích, mà lần này...

Ta hiểu, ta hiểu rồi, Trương thúc kia mỗi ngày mang gạo, thật ra là giúp ta rèn luyện thể lực cùng với lực của cánh tay, vừa mới bắt đầu ta mang năm cân gạo cảm thấy rất mệt, rồi sau đó, gạo từ từ tăng lên 10 cân ta đều không cảm thấy nặng... Tất cả đều là Huyền Ngâm Phong đã sớm an bài rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60: Tập võ

Vì sao Huyền Ngâm Phong có thể chu đáo như thế? Ta không có công việc hắn giúp ta tìm công việc, ta không những có thể kiếm được sinh hoạt phí, có nơi ăn ở, còn rèn luyện thể lực, tất cả việc này đều là Huyền Ngâm Phong tỉ mỉ an bài, nhìn hắn cao ngạo lạnh như băng, nhưng trong lòng là dạng gì đây.

“Khụ khụ...” tiếng ho khan của Huyền Ngâm Phong cắt đứt suy nghĩ của ta, ta chăm chú nhìn về phía Huyền Ngâm Phong: “Bây giờ người có thể đánh khóc một đứa trẻ rồi đó”. Giọng Huyền Ngâm Phong rất nhẹ nhàng hơn nữa trong mắt vẫn như cũ tràn đầy nụ cười, cả người ta cơ hồ nhìn đến ngây người, vì lần này hắn cười, so với lúc này còn cười lớn hơn, ngay cả khóe miệng của hắn cũng khẽ dương lên.

Nhưng chẳng qua là chỉ mấy giây thôi, hắn dường như nhìn ra ta ngạc nhiên, sau đó lập tức thu hồi nụ cười của hắn, đổi lại là lạnh như băng.

“Đến đây đi, ta múa một bộ kiếm pháp đơn giản, người nhìn cho kĩ.”

“Ừ!”

Ta gật một cái, sau đó lui về phía sau mấy bước. Lập tức trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chú vào mỗi động tác của Huyền Ngâm Phong. Hắn nhanh chóng rút kiếm từ vỏ ra, sau đó uyển chuyển múa kiếm, mỗi động tác của hắn, ta đều nhìn, sau đó truyền vào trong đầu, nhớ thật kĩ.

Tiếng nước chảy róc rách bên dòng suối nhỏ, chung quanh là dãy núi vây bọc, sân cỏ cũng xanh biếc đặc đặc, đang nhìn Huyền Ngâm Phong múa kiếm, giống như đang thưởng thức vũ điệu, hắn xinh đẹp thướt tha thân hình theo kiếm ở nơi phong cảnh tuyệt mỹ này nhẹ nhàng nhảy múa. Cảnh này khiến ta không khỏi nhớ tới lời của Tô Thức ‘Thủy điều ca đầu’ trung ‘Khởi múa thanh ảnh’, nhảy múa, vốn là một hoạt động hoan khoái vui vẻ, đa số mọi người đều vui vẻ lúc say mê nhảy múa, mà Thanh Ảnh còn là một loại thể lương đặc ý, một loại lạnh lùng trong trẻo tịch mịch, hai người thông qua một chữ “Lấy”, tạo thành đối lập rõ ràng.

Mà Huyền Ngâm Phong có là uyển chuyển, hắn múa kiếm lại là nhảy múa, trung gian một chữ lấy, cũng là so sánh rõ ràng...

Huyền Ngâm Phong xinh đẹp ngừng động tác lại, hắn nhìn về phía ta, cái này khiến ta khần trương lên, mặc dù quả thật ta có cố gắng ghi nhớ mỗi động tác của hắn, nhưng ta không thể bảo đảm, có thể mỗi động tác đều uy lực mà thư thái ra ngoài như vậy không, hơn nữa động tác khẳng định không xinh đẹp bằng Huyền Ngâm Phong rồi.

“Đến đây đi.” Huyền Ngâm Phong vừa nói vừa đem kiếm đưa cho ta.

Ta nhận lấy kiếm mới phát giác, kiếm này sức nặng ước chừng 3 cân, nếu muốn đường kiếm uy lực hẳn nhiên nhất định sức lực của bản thân so với kiếm phải nặng gấp ba, cũng vì vậy Trương thúc mới bảo ta chuyên chở mười cân gạo, Huyền Ngâm Phong nghĩ chu đáo quá.

Nhìn kỹ một chút kiếm của Huyền Ngâm Phong, chuôi kiếm màu đen có khắc hoa văn tinh tế, mà trên chuôi kiếm có gắn nửa khối ngọc bội, hình dáng ngọc bội kia như là một nửa... Ha ha, xem dáng vẻ ngọc bội phải còn nửa miếng khác, người yêu hắn ư? Bỏ đi, đừng suy nghĩ nhiều, những thứ này cũng không quan hệ với ta, dù sao Huyền Ngâm Phong chẳng qua là người xa lạ dạy ta võ công mà thôi, vì cho tới bây giờ hắn cũng không hỏi qua tên của ta...

Tâm... Thật là đau...

“Bắt đầu đi.”

Huyền Ngâm Phong nói xong, ta miễn cưỡng cười với hắn, lại y theo động tác của Huyền Ngâm Phong vừa làm xong vùng kiếm lên, nhưng tốc độ đơn giản là so với Huyền Ngâm Phong mới vừa rồi chậm hơn 3 lần.

“Không đúng!” Huyền Ngâm Phong quát lớn làm ta giật cả mình, ta ngừng tay, nhìn về phía hắn.

“Huyền đại hiệp xin lỗi...” Ta áy náy nói với Huyền Ngâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 61: Nhịp tim

Huyền Ngâm Phong dường như cảm thấy vừa rồi hơi nặng lời với ta, ánh mắt của hắn nhất thời hiện lên vẻ lúng túng, hắn đến gần ta, một phát bắt được tay cầm kiếm của ta, ta chỉ cảm giác được một dòng điện chạy qua toàn thân, hơn nữa nhịp tim nhanh dị thường, gương mặt cũng có chút nóng rực.

Hắn bắt được tay của ta, đứng ở sau lưng ta: “Động tác vừa rồi phải như vậy.” Giọng nói của hắn bên tai ta nghịch qua, truyền vào tận trong đầu của ta giống như một loại ma âm gọi ta say mê. Thân thể của hắn cũng gần sát lưng ta, ta chỉ cảm giác được, nơi ta và hắn tiếp xúc rất nóng.

Ở bên dòng suối yên tĩnh này, nếu không phải là nước đang chuyển động, chim kêu to, ta thật cảm giác như thời gian đình chỉ rồi, vì Huyền Ngâm Phong nói xong câu nói kia, lập tức bất động.

“Huyền đại hiệp?” Ta kêu nhẹ một tiếng, sau đó đột nhiên quay đầu về phía Huyền Ngâm Phong.

Nhưng, khoảng cách giữa chúng ta chỉ có mấy xen-ti-mét mà thôi, ta có thể cảm giác rõ ràng hô hấp của Huyền Ngâm Phong.

Mặt của ta thoáng chốc như lửa đốt.

Mà Huyền Ngâm Phong vì ta đột nhiên quay đầu, con ngươi chăm chú nhìn vào mắt ta, chúng ta đều không nói lời nào, ánh mắt của hắn từ từ di động đến môi của ta, mặt cũng chăm chăm hướng sát vào...

Huyền Ngâm Phong không phải muốn...?

Chợt một tiếng chim kêu to, Huyền Ngâm Phong dừng lại, hắn dời mắt đi: “Bắt đầu đi...”

Giọng Huyền Ngâm Phong vẫn như cũ lạnh như băng, không có lúng túng, cũng không có ngượng ngùng, ta biết hắn mới vừa rồi không phải là muốn hôn ta, haiz, hắn làm sao có thể hôn ta, dù sao ta hiện giờ cũng là nam tử.

Nhưng tâm tình của ta có chút mất mát, ta quay đầu lại, theo Huyền Ngâm Phong múa kiếm...

Không biết chúng ta ở chung một chỗ luyện bao lâu, Huyền Ngâm Phong lại vội vàng rời đi, cuối cùng ta cảm giác thời gian trôi qua thật là nhanh, thật là nhanh, mỗi lần hắn xuất hiện đều là vội vã, mà mỗi lần rời đi cũng thế, giống như ánh trăng thần bí, nhìn như rất gần, thực tế cũng rất xa xôi...

Ta một mình quay trở về cửa hàng của Trương thúc, lúc này, ta mới nhớ tới, ta không có xin Trương thúc nghỉ. Nhưng Trương thúc lại nói cho ta biết, Huyền Ngâm Phong đã giúp ta xin nghỉ rồi...

Ha ha, ta cuối cùng cảm thấy cùng ở chung một chỗ với Huyền Ngâm Phong thời gian càng lâu, lại càng có thiện cảm với hắn, lần đầu tiên gặp, chỉ cảm thấy hắn lạnh như băng, thiện lương, sau đó, ta có một chút xấu cảm giác hắn thật chu đáo, mà hôm nay ta còn thấy được nụ cười của hắn cùng với... Hắn hôm nay là muốn hôn ta sao? A, ta lại tự mình đa tình, dù sao chuôi kiếm của hắn chỉ có nửa miếng ngọc bội, mà đổi thành một nửa cũng ở chỗ người khác...

Ngày kế, buổi trưa, quan huyện Huyện Bạch Tùng, ở chợ bán thức ăn bị chém đầu, tất cả gia sản toàn bộ bị Bạch Nguyệt Diệu phân cho dân chúng, sau đó Bạch Nguyệt Diệu cũng rời khỏi Huyện Bạch Tùng, hai bên đường dân chúng vui vẻ đưa tiễn Bạch Nguyệt Diệu rời đi, ta ở trong cửa hàng gạo xa xa chăm chú nhìn vào bóng dáng xa xa của Bạch Nguyệt Diệu.

Nhìn trăm dân hạnh phúc, ta biết, trăm dân kính yêu Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu quả thật cũng làm những chuyện khiến trăm dân kính yêu, lần này ta không thể không hiểu, Bạch Nguyệt Diệu trừ cuộc sống riêng không bị kiểm chế ra, những phương diện khác đều rất tốt.

Bỏ đi, bỏ đi, nếu sau này Bạch Nguyệt Diệu không trêu chọc ta, ta sẽ quên hết những chuyện cũ, sau này hần đi Dương quan đạo, còn ta sẽ qua cầu độc mộc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 62: Chém giết

Trong 1 tháng, ban ngày ta ở cửa hàng làm việc, ban đêm là lúc ta mong đợi nhất, vì mỗi khi cửa hàng đóng cửa, Huyền Ngâm Phong cũng sẽ xuất hiện, mặc dù mỗi lần hần xuất hiện chỉ có 2 canh giờ ngắn ngủi, cũng chưa từng nói với ta bất cứ chuyện riêng nào, chẳng qua là mỗi ngày luyện kiếm, Nhưng, 2 canh giờ cùng luyện kiếm với Huyền Ngâm Phong, ta cũng cảm thấy trôi qua rất phong phú, hoặc giả đây chính là thích, chỉ cần có thể nhìn thấy hần, ta sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Từ lúc nào ta bắt đầu thích Huyền Ngâm Phong đây? Ta không biết, cũng không rõ, ha ha, cũng có thể là từ lần đầu tiên gặp mặt hần, một tháng này, ta đều ở đây cố gắng luyện kiếm pháp, vì ta cảm thấy việc ta có thể báo đáp Huyền Ngâm Phong cũng chỉ có nỗ lực...

Hôm nay, ta vẫn như cũ, sau khi cửa hàng đóng cửa, chờ đợi Huyền Ngâm Phong xuất hiện, nhưng thời gian chậm chậm trôi qua, hần cũng chưa đến, vì vậy, ta nhảy ra cửa hàng, ở trong bóng tối của đêm tìm kiếm bóng dáng của Huyền Ngâm Phong.

Chỉ thấy đằng xa, nhiều bóng đen trên đường phố vắng lặng, từ tò mò, ta ngao mạn chậm hướng đến gần những bóng đen kia, Đúng lúc này, ta thấy rõ ràng, là Huyền Ngâm Phong đang đánh nhau với mười mấy người, mà mười mấy người kia trong tay cũng đều cầm kiếm.

Chuyện này...

Không được, không được làm Huyền Ngâm Phong bị thương, ta biết Huyền Ngâm Phong võ công cao cường, Nhưng, cùng Huyền Ngâm Phong học võ một tháng này, ta đã hiểu rõ cái gì là cao thủ. Ta nhìn ra, mười mấy người kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Huyền Ngâm Phong lấy một địch mười nhất định sẽ thua thiệt. Ta muốn giúp Huyền Ngâm Phong, Nhưng, ta hiện giờ trong tay không có vũ khí, làm sao bây giờ?

Nghĩ nghĩ, ta nhanh chóng nhặt rất nhiều đá trên mặt đất, chạy tới, sau đó dùng hết sức lực toàn thân ném về phía người đang tấn công Huyền Ngâm Phong. (Nàng khờ quá =))

Tất cả mọi người hướng sự chú ý đến ta.

“Đi mau!!!” Nghe thấy tiếng giận giữ, ta cơ hồ ngốc trệ, đây là ta lần đầu tiên nghe được Huyền Ngâm Phong tức giận với ta.

Hai trong số mười mấy người đó đi về phía ta, lúc họ đi đến gần, Huyền Ngâm Phong đã nhanh chóng chắn trước người ta, hần vùng kiếm đâm vào một tên trong đó, mà tên kia chặn lại công kích của Huyền Ngâm Phong, đổi thành một tên nữa cũng cầm kiếm vùng về phía Huyền Ngâm Phong.

Huyền Ngâm Phong duỗi chân đá vào ngực tên kia, kiếm trong tay tên kia rơi xuống, ta nhanh tay nhặt kiếm lên, haiz, lúc này ta có vũ khí rồi.

“Còn không mau đi?!” Huyền Ngâm Phong vừa nói vừa đánh nhau với mấy người kia.

“Sư phụ, người nhìn thành quả sau một tháng luyện tập của ta đi!” Nói xong ta trực tiếp công kích về phía một người trong đám kia.

Trong bóng đêm chỉ có thể dựa vào ánh trăng nhận biết vị trí của kẻ địch, sau một lúc dao quang kiếm ánh, cùng với tiếng đao kiếm chạm nhau, địch nhân bên Huyền Ngâm Phong đã có năm người ngã xuống vũng máu. Mà bên này ta với địch nhân vẫn chém giết nhau, thời gian càng lâu, thể lực ta càng theo không kịp địch nhân, Đúng lúc này, tên kia huy động kiếm, hướng vào người của ta đâm tới, ta đã không kịp né tránh...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 63: Trúng độc

Huyền Ngâm Phong thấy vậy nhanh chóng chạy tới bên cạnh ta, ôm lấy ta, mà kiếm của kẻ địch cũng chém lên tay phải hần một nhát

“Sư phụ!!!” Ta khẩn trương gọi Huyền Ngâm Phong, Huyền Ngâm Phong không để ý tới ta, chẳng qua là dùng sức đẩy ta ra, hần nhanh chóng quay đầu lại, dường như Huyền Ngâm Phong có chút nổi giận, tốc độ xuất kiếm của hần còn nhanh hơn, thuần thục hơn, hai người đã ngã xuống.

Hiện giờ chỉ còn lại ba người, ba người kia thấy tình thế không ổn, ánh mắt nhìn nhau tính toán muốn rời đi, nhưng rất đáng tiếc, ta nhìn ra, Huyền Ngâm Phong không có ý muốn tha cho bọn họ, mà là muốn giết hết bọn họ.

“Thả chúng ta đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không báo cáo thân phận khác của ngươi với ngài ấy” Ba người kia đồng thời quỳ gối trên đất, hướng đến Huyền Ngâm Phong xin tha.

Ta không rõ lắm ba người kia nói chuyện gì, bọn họ sẽ không báo cáo thân phận khác của Huyền Ngâm Phong với ai? Mà Huyền Ngâm Phong trừ thân phận đặc biệt này còn có một thân phận khác nữa sao?

Huyền Ngâm Phong vốn không để ý tới những người cầu xin tha đó, trông mắt của hần lạnh như băng lại vô cùng lạnh lẽo, tay hần giờ kiếm lên, tiếng ba người kia gào khóc lập tức nằm trong vũng máu.

“Huyền đại hiệp xin lỗi...” Ta đây mới áy náy đi đến bên cạnh Huyền Ngâm Phong, vì theo Huyền Ngâm Phong học võ một tháng, ngay cả một người cũng đánh không lại, hơn nữa còn làm hại Huyền Ngâm Phong bị thương, ta thật là không thấu đáo mà!!!

“Ngươi không gọi tên của ta lên đã là giúp ta rồi, hơn nữa bọn họ là cao thủ đại nội, ngươi vốn không phải đối thủ của bọn họ!” Huyền Ngâm Phong nói xong, ta hầu như là cả người cũng kinh ngạc, ta một mực trước mặt mấy người đó gọi Huyền Ngâm Phong là sư phụ, đúng là không muốn tiết lộ tên của hần, nhưng không ngờ hần biết thế.

Hơn nữa chủ yếu nhất là...

Cao thủ đại nội? Vậy cũng là người của triều đình? Tại sao người của triều đình muốn đuổi giết Huyền Ngâm Phong????

Chẳng lẽ... Là thủ hạ của Bạch Nguyệt Diệu? Lần trước Bạch Nguyệt Diệu có nói qua muốn giáo huấn Huyền Ngâm Phong, hần thật sự tính toán muốn giết Huyền Ngâm Phong ư?? Không... Sẽ không, bởi vì Bạch Nguyệt Diệu quả thật đối với dân chúng rất tốt, trừ phi hần...

Bất quá cũng không thể nào, nữ tử bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu nhiều như vậy, cũng không thể vì ta mà phái người giết Huyền Ngâm Phong.

Nếu loại bỏ khả năng là Bạch Nguyệt Diệu, vậy tại sao những người đó muốn đuổi giết Huyền Ngâm Phong? Chẳng lẽ Huyền Ngâm Phong đúng như ta nghĩ, là một hiệp đạo, bất quá mặc kệ thế nào, ta chỉ biết một chuyện, Huyền Ngâm Phong là một người tốt! Mặc dù mới vừa rồi Huyền Ngâm Phong có chút ác độc với ba người kia, nhưng ta vẫn cảm thấy hần có lý do của hần...

Trong lúc ta đang suy nghĩ, Huyền Ngâm Phong đột nhiên quỳ một chân trên đất.

“Huyền đại hiệp??” Ta vội vàng tiến lên dìu Huyền Ngâm Phong, chẳng lẽ là vì cánh tay phải bị thương của Huyền Ngâm Phong? Không đúng, không đúng!!! Vết thương cũng không phải là rất sâu, hơn nữa môi Huyền Ngâm Phong có chút thâm đen lại, là trúng độc! Đúng rồi, mới vừa nãy trên kiếm những người kia có độc!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 64: Từ biệt

Ta nhanh chóng nâng cánh tay phải của Huyền Ngâm Phong vòng qua cổ, sau đó dìu hần trở lại cửa hàng gạo Trương gia, hần vừa mới ngồi xuống, ta không hỏi qua ý hần, đã xé tay áo phải của Huyền Ngâm Phong ra.

Không sai, ta mặc dù không biết loại độc này, nhưng máu trên tay Huyền Ngâm Phong là màu đen, cũng không phải màu đỏ, môi Huyền Ngâm Phong hiện giờ đã tím đen, là tím đen.

Ta không do dự áp môi vào vết thương trên tay Huyền Ngâm Phong.

“Ngươi??” Huyền Ngâm Phong ngạc nhiên nhìn ta.

Sau đó ta hít thật sâu, đem máu đen phun ra trên đất: “Huyền đại hiệp, ta không biết cách này có tác dụng không, nhưng đây có lẽ là cách tốt nhất.”

“...” Ta nói xong, Huyền Ngâm Phong đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó cười, nhìn nụ cười mê người của hần, ta có chút kinh ngạc đến ngây người, vì lần này hần cười so hai lần trước cười càng lớn: “Ha ha, ngươi không sợ ngay cả ngươi cũng trúng độc sao?”

“Chưa nghĩ tới...” Đúng vậy, ta chưa nghĩ tới hút những thứ kia, ta vốn dĩ không hề nghĩ đến, có thể sau khi giúp Huyền Ngâm Phong hút độc xong, ngay cả ta cũng sẽ trúng độc, ta chỉ hi vọng Huyền Ngâm Phong không có chuyện gì là tốt rồi.

“Ha ha, ta tự mình giải độc được rồi.” Huyền Ngâm Phong nói xong, lập tức rút cánh tay phải từ trong tay ta ra, sau đó hắt nhắm hai mắt lại, vận khí.

... không phải là nội công chứ? Ông trời ơi... Trên TV thấy nhiều mấy cái gì mà nội công giải độc rồi, nhưng nhìn thấy trước mắt thì đúng là lần đầu tiên.

Ước chừng sau khi Huyền Ngâm Phong tỉnh tọa hơn 10', môi của hắn rõ ràng khôi phục huyết sắc, xem ra hắn đã giải được độc rồi? Sau đó, ta lấy vải trắng băng bó vết thương cho hắn.

“Huyền đại hiệp, hôm nay huynh về nghỉ ngơi đi, chờ đường thương tốt rồi hãy tới đây dạy ta.”

Ta nói xong, trong mắt Huyền Ngâm Phong nhất thời xuất hiện cảm giác áy náy: “... Thật ra thì hôm nay ta đến, là muốn từ biệt nàng, nàng đã học xong rồi, cho nên, sau này ta sẽ không tới dạy nàng nữa.”

... Huyền Ngâm Phong có ý gì? Ta không hiểu? Ý là sau này chúng ta sẽ không gặp mặt nữa sao? Ý là sau này hắn sẽ không tới đây dạy võ công cho ta nữa?

Ta không thể gặp Huyền Ngâm Phong nữa sao?

“Ta hiểu rồi.” Ta miễn cưỡng cười cười với Huyền Ngâm Phong, ta không muốn cười, ta muốn giữ hắn lại, nhưng ta không thể ích kỷ như vậy. Cả tháng nay, hắn đã bỏ thời gian ra dạy ta võ công, cũng có thể hắn vốn dĩ không muốn dạy ta võ công, chỉ vì hắn quá mức thiện lương, mới miễn cưỡng đáp ứng ta. Cho nên, ta không thể có bất kỳ lý do gì đổ thừa lên Huyền Ngâm Phong được, vì chúng ta chỉ có thể coi là người xa lạ thôi...

Nói chuyện với nhau không nhiều lắm, tiếp xúc không nhiều lắm, thậm chí ngay cả khuôn mặt của hắn ta cũng chưa từng thấy qua, nhưng ta lại thích hắn.

Nỗi khổ tương tư ta không phải chưa nếm qua, bất quá, ta sẽ giấu tình cảm này tận trong đáy lòng, vì ta ở cổ đại này là để rèn luyện mà...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 65: Cự yêu chi hôn

Ta nói xong, Huyền Ngâm Phong lập tức đứng lên, ta biết hắn muốn đi, ta vẫn như cũ giữ gương mặt mỉm cười nhìn hắn.

Ta đưa hắn đi tới cửa của cửa hàng, hắn đột nhiên nghiêng đầu, lòng ta cũng khẽ run, ta đang hy vọng sao? Ta đang hy vọng hắn thay đổi chủ ý sao?

“Cái này cho nàng.” Huyền Ngâm Phong nói xong đem thanh kiếm trên tay đưa cho ta.

Ta không từ chối món đồ Huyền Ngâm Phong cho, ha ha, vì cái này có thể coi như là hóa thân của Huyền Ngâm Phong, ít nhất ta mang kiếm mà Huyền Ngâm Phong từng dùng qua, cũng giống như hắn ở bên cạnh ta chiến đấu vậy, như vậy ta sẽ không cảm thấy cô độc.

Nhận lấy kiếm của Huyền Ngâm Phong, ta nhanh chóng gỡ nửa miếng ngọc bội trên kiếm xuống: “Huyền đại hiệp, cảm ơn huynh cho ta kiếm, nhưng, khối ngọc này có thể đổi với huynh mà nói rất quan trọng cho nên cái này ta không thể nhận.” Nói xong ta đem ngọc bội đưa cho Huyền Ngâm Phong.

Huyền Ngâm Phong cũng không nhận lại ngọc bội trong tay ta, hắn nhàn nhạt cười nói: “Ha ha, ngọc này đối với ta mà nói quả thật rất quan trọng, vì đây là di vật của mẹ ta, cho nên, nàng giúp ta bảo quản nó nhé”

Huyền Ngâm Phong nói xong, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, mà trong lòng ta lại khơi dậy cơn sóng, mẹ của Huyền Ngâm Phong không còn? Đây là lần đầu tiên Huyền Ngâm Phong nói tới chuyện riêng của hắn với ta, mà hắn còn đem miếng ngọc bội quan trọng như vậy giao cho ta bảo quản. Là ta đánh giá thấp vị trí của mình trong lòng Huyền Ngâm Phong sao? Huyền Ngâm Phong xem ta là bạn sao? Nhưng sao hắn không chịu hỏi tên ta?

Mặc kệ!! Ta đã vứt đi tất cả tất cả, vứt bỏ cả quốc gia phong kiến chế độ, quên mất kế hoạch của ta, ta chỉ muốn nói cho Huyền Ngâm Phong biết tên của ta, ít nhất, hắn có lẽ sẽ nhớ đã từng gặp qua một người tên Lam Diệp Nhi, ta muốn nói cho hắn biết tâm ý của ta, ít nhất, hắn có lẽ sẽ nhớ đã từng có một nữ tử thích hắn, còn hơn so với hiện giờ ta và hắn giống như hai người xa lạ...

Ta theo Huyền Ngâm Phong vọt ra khỏi cửa hàng, không để ý tới những căng thẳng của phái nữ, không để ý tới bất kỳ ngưng ngừng nào, từ sau lưng ta ôm chặt lấy Huyền Ngâm Phong.

Bị ta ôm cả người Huyền Ngâm Phong khẽ run, nhưng hắn không nói bất kỳ lời nào.

“Huyền đại hiệp, ta thích huynh, tên là Lam Diệp Nhi, là một...” Lời của ta còn chưa nói hết, Huyền Ngâm Phong đã nhanh chóng xoay người, đem môi mềm mại mà lạnh như băng của hắn đặt lên môi ta, vì hành động của Huyền Ngâm Phong, ta mờ to mắt, ta không dám khẳng định tất cả chuyện này là sự thật, nhưng ta vẫn từ từ nhắm mắt lại.

Ta không biết hắn có phải đã biết ta là một nữ tử rồi hay không, ta cũng không biết nụ hôn của hắn có phải là muốn nói cho ta biết hắn cũng yêu thích ta hay không, ta không muốn để ý những thứ này, không muốn để ý tới những thứ này nữa.

Ta chỉ biết, ta thích hắn..

Nụ hôn này kéo dài bao lâu? Ta không rõ ràng lắm, ta chỉ cảm giác chung quanh đã thay đổi hư ảo như vậy, không thật như vậy, lúc này đôi môi của Huyền Ngâm Phong mới từ từ xa cách đôi môi ta.

Tròng mắt của hắn không lạnh như băng nữa, mà con ngươi băng lãnh đã được thay thế bằng những nhu tình.

Hắn thâm tình nhìn chăm chú vào ta, sau đó một bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt của ta, ta cảm giác hắn vuốt mặt ta nhẹ như vậy, khiến ta rất thoải mái. Lòng của ta cũng không dừng dao động mạnh mẽ...

Nhưng lời nói sau đó của hắn..., lại đẩy ta xuống vực sâu...

“Đừng đem chung thân của mình dễ dàng trao cho người khác...” Hắn nói xong, thu tay về, hắn cũng không có một chút lưu luyến nào xoay người rời đi.

Ta mất mát đứng trong màn đêm, chăm chú nhìn vào bóng lưng dần xa của Huyền Ngâm Phong, lúc này hai mắt ta đã ngấn lệ, ta hiểu ý của Huyền Ngâm phong. Hắn bảo ta không nên dễ dàng nói lời thích ai đó, nhưng ta thật sự thích hắn! Cũng có thể là hắn đang cự tuyệt ta. Haiz, ta không hận hắn, cũng không trách hắn, ta quên mất, ta đã là nữ tử mất đi trinh tiết, nếu hắn đáp lại yêu ta, ta có thể cho hắn cái gì đây?

Ở hiện đại ta cũng rất xem trọng trinh tiết bản thân, huống chi hắn là người cổ đại? Ta chưa bao giờ nghĩ tới những thứ này, nhưng có lẽ là ta đã quá mức kích động rồi? Thế nhưng vì nhận được phước thác của Huyền Ngâm Phong đã quên đi tất cả, haiz, hoặc giả ở lại cổ đại làm nam tử cả đời mới là con đường duy nhất ta nên chọn, kiên cường chút đi, Lam Diệp Nhi, kiên cường chút đi...

Nhưng, ta làm thế nào cũng không thể giải thích được ý nghĩa nụ hôn kia của Huyền Ngâm Phong, an ủi ta sao? Thương hại ta sao? Nhưng hắn làm sao biết, nụ hôn kia trong nháy mắt, đã làm người ta say mê, ánh mắt ôn nhu đó ta không bao giờ quên...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: Chuẩn bị cuộc thi khoa cử

Thời gian nửa tháng trôi qua, ta rốt cục điều chỉnh tốt tâm trạng thất tình của mình. Lần đầu yêu đã đánh mất, thì ra yêu là thống khổ như thế, giờ ta mới cảm nhận được...

Nửa tháng này Huyền Ngâm Phong thật sự chưa từng xuất hiện, nhưng ta vẫn không quên luyện võ, vẫn không quên sử dụng kiếm của Huyền Ngâm Phong.

Ngửa mặt lên trời cười một tiếng, Huyền Ngâm Phong cự tuyệt ta, có thể giúp ta kiên định hơn trên con đường tương lai...

Thời gian khoa cử diễn ra còn khoảng một tháng nữa, ban ngày ta làm việc, buổi tối bắt đầu luyện văn, ta biết, ở nơi này, thiên hạ ba phần, trừ Vân Long quốc ra còn có hai quốc gia khác, nhưng căn bản thuộc về ba nước tạo thành thế chân vạc, vẫn nhìn chằm chằm vào nhau muốn tóm đầu quốc gia đối phương.

Hơn nữa, sắc họ Vân Long quốc có 6 sắc, Bạch đứng đầu, tiếp theo là Tử, Lam, Hồng, Hắc, Hoàng, năm màu này cũng chính là Ngũ đại gia tộc ở Vân Long quốc.

Về địa lý Vân Long quốc, cùng với phong tục tập quán ta cũng biết một chút.

Ta hiểu hơn một chút, đó chính là chế độ kế thừa của Vân Long quốc có thể là người khác họ. Đầu tiên phải là con của Hoàng thượng, cũng chính là Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử cùng với Tam hoàng tử mới có quyền thừa kế. Nếu ba hoàng tử đều là phế vật, vậy để vị sẽ thuận tự nhiên cho tất cả.

A, ba hoàng tử ta đã gặp hai người, Đại hoàng tử là hạng người gì đây?

Đĩ nhiên, ta có thể chắc chắn một chút, đó chính là Bạch Nguyệt Diệu đối với hoàng vị này tràn đầy dã tâm..

Bất tri bất giác đã đến lúc thi khoa cử, ta chào tạm biệt với Trương thúc xong, ba tháng này tích góp được không ít tiền.

Ta mang theo kiểm Huyền Ngâm Phong cho ta cùng với quạt Bạch Tinh Ngân tặng ta, còn có túi tiền trong miếu đồ nát ai đó cho lập tức hướng về nơi gọi là dưới chân thiên tử đã từng khiến ta rất đau khổ- Bạch Vân chỉ đi lên đường...

Trong nhà trọ, ta lại nghĩ đến tìm người nào viết giấy tiến cử cho ta, mặc dù ta không phải là người của Ngũ đại gia tộc, cũng không phải là người hiền quý, nhưng ta có lòng tin ta sẽ lấy được giấy tiến cử, vì ta có một vũ khí lợi hại, đó chính là...

Trước hết ta phải đến nơi này, chính là phủ lớn nhất của Bạch Vân chi đô, quan phủ nghe nói là quan tứ phẩm, mặc dù không phải là sắc họ, nhưng ta muốn lấy được giấy tiến cử của ông ta cũng có thể chứ?

Nhưng, mới vừa đến cửa quan phủ đã bị chặn ngoài cửa rồi, haiz, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể hồi lộ, thật không ngờ quan sai dưới chân thiên tử cũng hủ bại như thế. Sau đó ta bước vào quan phủ gặp được quan tứ phẩm kia, nhưng ông ta lại nói cho ta biết, ông ta không có khả năng viết giấy tiến cử, vì giấy tiến cử nhất định phải do người của ngũ đại gia tộc hoặc là người của Bạch gia mới có quyền viết.

Thật phiền phức, lãng phí bạc của ta không nói, còn lãng phí thời giờ của ta nữa, ta thật muốn cho con chó cái mũ quan kia.

Ngày mai là thi rồi, giờ bảo ta đi tìm người của Ngũ đại gia tộc? Buồn bực chết ta!!

Bỏ đi, ta quyết định ngày mai trực tiếp đi thi là được, vũ khí của ta có thể cứng rắn hơn giấy tiến cử rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 67: Thừa tướng

Sáng sớm hôm sau, ta nghe được địa điểm thi, lập tức uy phong tới trường thi, vì để tránh giám khảo cảm thấy ta là học trò nghèo ta còn cố ý mặc áo bào thật đẹp, haiz, có chút ăn diện là việc cần làm không thể tránh. Ta phát hiện ta ở cổ đại ba tháng, đã học được không ít, đây chính là thành quả của người cô độc tu luyện.

Nhưng cho dù hiện giờ ta thay đổi như thế nào, bản tính của ta vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi...

Đi tới trước cửa trường thi, ta lồng ngực giương cao, đang muốn cất bước đi vào đã bị quan sai cản ta lại.

“Giấy tiến cử!”

“A”. ta khẽ hừ một tiếng, tiêu sái mở cây quạt mà Bạch Tinh Ngân cho ta, đúng! Đây chính là vũ khí lợi hại nhất của ta, mặc kệ bọn họ thế mạnh đến đâu, bất quá cũng chỉ lấy được giấy tiến cử mà thôi, mà trên quạt Bạch Tinh Ngân cho ta lại rõ ràng có cả ấn dấu của hoàng gia.

Quả nhiên sau khi quan sai nhìn thấy cây quạt kia thì lập tức trực tiếp cho ta đi qua, đám ô hợp chính là đám ô hợp, tuyệt không hiểu được cái gì là nguyên tắc sao? Bất quá cũng nhờ vậy mà ta mới có cơ hội tham gia cuộc thi, haiz, nói cách khác, thật ra thì quan sai cũng là hiểu được cái gì gọi là linh hoạt mà thôi, ta đây cũng phải học hỏi một chút.

Nhìn thí sinh trong trường thi, ước chừng mới mười mấy người mà thôi, ta nghĩ chắc là người còn chưa tới hết? Những người kia đang ngồi vây quanh thành một đoàn trò chuyện.

“Huynh là do người nào đề cử tới?” Một thí sinh hỏi một thí sinh khác.

“Hoàng Thượng Thư, còn huynh?”

Thí sinh kia nghe xong là khẽ mỉm cười, sau đó chỉ cao giọng nói: “Ta được Hồng Thái Phó đề cử đến!”

“Thật là thất lễ.” Người nọ vừa nói xong hần là được Thái Phó đề cử mà đến, kết quả tất cả thí sinh khác cũng một mực đối với người nọ cung kính.

Haiz, còn gì là thi cử nữa, trước hết phải phô bày quan nâng đỡ ra. Những người này, đơn giản là đang ganh đua so sánh người nào có chỗ dựa vững chắc hơn mà thôi. Người được Hoàng Thượng Thư đề cử đến có vị trí không cao hơn Hồng Thái Phó, kết quả đám người kia đối với người được Hồng Thái Phó đề cử một mực cung kính. ại, đây chính là xu nịnh, ta cũng vậy phải học một chút mới được.

“Ta thì được Từ Thừa tướng đề cử đến!!” Một người trong đám thí sinh không phục mà nói.

Sau đó, trong con người mọi người cũng tràn đầy sợ hãi cùng về mặt hâm mộ.

Nhưng, ta thì cả người lại sợ ngay ra, Từ Thừa tướng????

Không đúng!! Không đúng!! Trong quyển sách《 Kinh đô Vân Long 》 kia có một chương viết chính là, Vân Long quốc - Lam Thừa tướng, sao bây giờ Thừa tướng lại họ Từ??? Rốt cuộc sai ở chỗ nào??? hay họ Lam đã từng là Thừa tướng, rồi sau đó biến thành họ Từ? hay là...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 68: Bí mật xuyên không trở về

Ta nhanh chóng vọt tới bên cạnh những thí sinh kia: “Xin hỏi các vị huynh đài, các huynh có biết Từ Thừa tướng đã làm Thừa tướng từ bao giờ không?” Ta không trực tiếp hỏi bọn họ là trước kia Vân Long quốc có Thừa tướng họ Lam hay không, vì nếu ta hỏi, thế nào cũng sẽ lộ ra ta không phải người của bản quốc, ít nhất, ta không cần thiết phải ở nơi này gây phiền toái, cho nên chỉ có thể dùng cách thử dò xét bọn họ.

Những người kia nhìn nhau, sau đó nhìn về phía ta: “Dĩ nhiên là từ khi Vân Long quốc khai quốc tới nay họ Từ đã đảm nhiệm vị trí Thừa tướng rồi.”

Trời ạ, điều này sao có thể? Chẳng lẽ quyển sách kia ghi sai sao?

“Vậy tiểu đệ xin hỏi các vị huynh đài, Lam gia ở Bạch Vân quốc đảm nhiệm chức vụ gì, đã được bao nhiêu năm rồi?”

“Cùng thời với họ Từ giữ chức Thừa tướng, Lam gia hiện giờ đang giữ chức Thái sư, còn Hồng gia hiện giờ đang giữ chức Thái Phó, Hắc gia giữ chức Tướng quân, Hoàng gia giữ chức Thượng thư. Huynh đệ này khảo đề không phải quá đơn giản chứ?” Những người đó nói xong lập tức cười lên ha ha.

Nhưng ta thì không cách nào cười vui được, vì lời trong miệng bọn họ nói ra cùng với những điều trong sách《 Kinh đô Vân Long 》 ghi cơ bản là không khác nhau, duy nhất không thể so sánh chính là chức vị Thừa tướng của Từ gia, cùng với chức vị Thái sư của Lam gia, trên sách cũng không có ghi chức vị Thái sư là ai làm, mà chỉ viết là anh trai của Thừa tướng - Thái sư.

Ta tin là những gì viết trong cổ thư cực kỳ thần bí kia ta sẽ không nhớ lắm, ta hiểu rồi...

Xem ra quyển sách kia ghi lại lịch sử là tương lai sau này, Lam Thừa tướng là chỉ ai? Còn anh trai của Thừa tướng kia là chỉ ai? Còn có hiền quân được đếm ngược từ chương thứ hai trong 《 Kinh đô Vân Long 》 là chỉ ai? Nghĩ tới đây ta không khỏi toàn thân run rẩy, những điều nghi hoặc trong sách kia còn rất nhiều nhiều nữa... mà ta thì đang chứng thực sự phát triển giữa lịch sử trong sách và thực tế bên ngoài.

À, ta biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tất cả những điều huyền bí trong sách sẽ được trôi lên mặt nước thôi, mà ta cũng cảm giác được chìa khóa của việc xuyên không là ở đây, nếu muốn trở về hiện đại, ta phải theo tất cả những gì mà mục lục trong sách nói mà làm, nói vậy ta cứ lấy thân phận của tác giả viết ra quyển sách này thì sẽ có thể trở về hiện đại phải không?

Bất quá nếu cần thiết, ta sẽ quyết định ở lại cổ đại này kiến tạo nên lịch sử trong sách, ít nhất, ta muốn theo những gì ghi lại trong sách, tìm được Lam Thừa tướng, mà ta là họ Lam, cho nên nếu ta lên làm Lam Thừa tướng vậy cũng được phải không?

Nhưng, từ những gì các thí sinh kia nói, ta cũng hiểu một chút, Vân Long quốc chủ yếu dựa vào chế độ tổ tiên truyền ngôi, thảo nào Vân Long quốc lại giống đồ bỏ đi như vậy, cách thức truyền ngôi như thế cũng đâu cần phải là nhân tài? Cho nên con của ngũ đại gia tộc ai sẽ cố gắng đây? Cái này không phải là nhất định tạo nghiệp sao? Còn có, chế độ truyền ngôi này có thể vì là nhân tài quốc gia mà được hoàng thượng chọn sao, nếu cứ theo đạo lý này, thì những thuộc hạ dù là rác rưởi cũng được chọn ư? Khả năng là quân vương không tốt thì quần thần cũng không cách nào tìm một người khai sơn? Stop! Lam Điệp Nhi ta sẽ phải lật nghiêng cái truyền thống này, không thể không lên làm Lam thừa tướng.

Về phần anh trai của Thừa tướng? Ta tùy tiện nhận đại một ca ca cũng có thể, bất quá khó khăn nhất chính là tìm được hiền quân...

Bạch Nguyệt Diệu - trong tương lai sẽ là hiền quân sao? Ta không dám khẳng định, cũng không dám bác bỏ, Bạch Tinh Ngân thật ra thì cũng là người tốt, nhưng có thể nhìn ra hẳn lấy Bạch Nguyệt Diệu làm chủ, còn Đại hoàng tử năng lực như thế nào đây?

Có lẽ sau này mới có thể biết ba huynh đệ mà 《 Kinh đô Vân Long 》 nói đến ai mới là hiền quân?

Về phần chương cuối cùng của quyển sách kia, thật ra là không đề gì cả, cứ như vậy phát triển xuống thôi, vậy ta sẽ có thể sáng tạo ra quyển sách kia.

Bất quá, ta đến quốc gia này đã có chút tình cảm rồi đây...

## Chương 69: Khảo đề

Ta ở trong trường thi đợi không bao lâu thì có mấy người mặc quan phục bước vào trong trường thi, sau đó mười mấy thí sinh trong trường thi toàn bộ chọn lựa vị trí ngồi xuống, ta cũng vậy tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Mấy người mặc quan phục cũng không kiểm tra quần áo của chúng ta, cũng không hỏi chúng ta bất kỳ chuyện gì về thi cử, cứ thế mà phát bài thi thôi?

Ông trời, cuộc thi khoa cử tổ chức trên khắp cả nước mà mới mười mấy người đã phát đề thi? Hơn nữa cũng không nhìn một chút xem chúng ta có gian lận hay không???

Nhận được đề thi, ta vừa nhìn đã muốn khóc rồi, ta đoán chừng ta lên tiểu học thôi cũng đã có thể giải đáp được đề bài, bọn họ còn muốn tuyển nhân tài gì? Ta thật sự rất tức giận, mặc dù ta không phải là người cổ đại, nhưng đối với cuộc thi lựa chọn nhân tài lại lấy trình độ đơn giản như thế này là vũ nhục những người khổ công đi học.

Ta không cần đắn đo vung bút lên đáp trả mỗi vấn đề, thời gian trôi qua được một lúc, ước chừng nửa giờ sau, ta đem bài thi giao cho giám khảo, nhưng giám khảo lại đưa cho ta một đề thi khác??

“Cái này??” Ta ngạc nhiên nhìn giám khảo.

“Chẳng lẽ ngươi không biết sao, cuối cùng mới là đề thi thật sự!”

Thì ra là còn có những đề thi khác?

Đề thi này chỉ có một đề mục, chính là viết một thủ từ, mà từ là cảm tưởng về thiên hạ, ta khẽ mỉm cười, nhớ hồi cấp hai đã từng làm qua, lập tức nghĩ đến lịch sử ba nước, mà bây giờ thiên hạ trong thế giới này cũng có ba phần tình huống, cho nên ta sẽ có thể dùng bài văn trước kia.

Cảm tưởng của ta trong bài từ là viết như vậy:

Trong chén nghiêng nhìn bóng nguyệt, theo bóng nước thăm đêm sao trời

Sử sách chỉ hướng cho anh hùng, đốt đi năm nghìn anh hùng.

Quyết chiến sa trường thành tựu cao chót vót nhớ lại tháng ngày xưa,

E sợ tức ly trường nữa tư lòa xòa tiểu ảnh.

Trong mộng mê sáng hồ khai nón trụ khó tìm,

Tĩnh lúc luống cuồng kinh cúi đầu sợ còn ở.

Trận tiền thiết kỵ dừng mảnh Đạp Phong gấp,

Minh Kim hoàng câu ôn thuận nằm cái rãnh hãn.

Cờ thường phiêu nơi tất cả máu tích,

Nằm thi không biết vì ai mất.

Quốc thù mặc dù qua kinh thiên trụ,

Phu quân cũng là đình nhà Lương.

Ba nghìn dặm gào khóc chỉ thấy xương khô,

Hơn mười năm giữ gìn không biết dung nhan.

Mẫu không thấy tử thuộc về, trước mắt.

Thê không kỳ phu trở về, tỉnh giấc.

Từ sờ biết phụ cho, buồn bã kêu.

Tồn hỏi lão gia người nào, không đáp.

Cầu thả sinh, một đắp tóc đen dịch lụa trắng.

Không khô chết, ngàn mộ rừng bia sách Vô Danh.

Sách sử một tờ, trong mộng ngàn năm.

Nước làm gì vì nước, nhà là không được nhà.

Vạn gia mất, một nước thành.

Viết xong, ta tự tin đem quyển đáp giao cho giám khảo, giám khảo kia liếc mắt nhìn vào, gương mặt kinh ngạc, cùng với vẻ mặt ngây thơ của ta hoàn toàn khác nhau.

“Lam Điệp?” giám khảo kia nhẹ giọng đọc tên của ta, sau đó nhìn ta từ trên xuống dưới:

“Ngươi là người nước khác?”

“Đúng vậy!” Ha ha, không sai, nếu đúng là người của Lam gia, không cần thi cũng trực tiếp có chức vụ rồi.

“Sáng sớm ngày mai đến xem bảng danh sách là được.” giám khảo nói xong, ta vội vàng cảm tạ, phản đối, tốc độ thật là thần tốc, hôm nay thi ngày mai có thể nhìn thấy kết quả? Bất quá cũng chỉ có mười mấy người thôi, một đêm quả thật có thể cho ra kết quả.

Mặc dù ta đối với văn mình viết rất tự tin, nhưng đối với Bảng vàng ngày mai ta vẫn có chút khân trương...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 70: Đau buồn trước đây

Theo đường đi thẳng về nhà trọ, ngày mai khoảng chừng năm giờ sáng, kết quả sẽ công bố trên thông báo ở cửa trường thi.

Bao lâu rồi không có hồi hộp như vậy? Ta hỏi mình, ha ha.

Từ tiểu học, cấp hai, cấp ba đến lớp cao hơn, ta vẫn cố gắng ít hơn những người bình thường, nhưng so với những người bình thường đó ta lại có kết quả cao hơn, ta không theo đuổi danh lợi, nhưng lại có người nói ta là thiên tài, mà cái danh hiệu ấy lại mang đến cho ta rất nhiều đau khổ.

Nhớ hồi năm cấp hai, ta có một người bạn rất tốt, nàng ấy cố gắng thi vào cấp ba nổi tiếng, nhưng danh sách chỉ có một, nàng ấy ngày đêm khổ học, mà ta cũng toàn lực giúp nàng ấy, vì ngay từ lúc đó ta đã không có mục tiêu gì, chỉ cần thấy nàng ấy vui vẻ là được rồi.

Nhưng kết quả...

Ta thi đậu trường cấp ba này, mà nàng ấy lại trượt, sau đó, chúng ta không còn là bạn bè nữa, ta không biết rốt cuộc mình sai ở chỗ nào, ba lần bốn lượt đi đến hỏi nàng ấy, sau đó nàng ấy lại nói cho ta biết, nói ta rất hèn hạ...

Ta thật rất khổ sở, thật lòng ta không muốn vào trường cấp ba kia, ta thật sự rất muốn giúp nàng ấy mà, nhưng kết quả lại là dấu chấm hết cho tình bạn của chúng ta,.

Vào đại học, càng thêm bí ẩn, lúc trước ta đã có nói, vì ngoài mặt các bạn học ai cũng là bạn của ta, nhưng sau lưng thường mắng ta, cuối cùng ta đành giả bộ ngu, không vạch trần họ, vì ta muốn có bạn...

Nhưng có một việc ta chưa nói, lần đó, vừa mới lên đại học thôi, ta thuận lợi kết bạn với một người, cô bé kia rất sớm đã thích học trường trong trường của nàng ấy, mà nàng ấy cố gắng thi vào trường đại học này chính là vì theo đuổi học trường đó, vì vậy nàng ấy nhờ ta đi thổ lộ giúp, ha ha, thật là chữa tốt thành xấu.

Học trường kia ngược lại thổ lộ với ta, mặc dù ta từ chối, nhưng người bạn ta mới kết giao đó lại nói với ta một câu nói, đó chính là hạ tiện...

Ta hận cái từ ‘thiên tài’ này, ta hận cái từ ‘mỹ nữ’ này, những thứ hoa lệ này mang đến tổn thương rất lớn cho ta, cũng vì những từ này, ta không thể tìm

được một người bạn thật lòng nào...

Thật không ngờ, sau khi xuyên không, ta lại hồi hộp vì một cuộc thi? Ta theo đuổi danh lợi, vì lý do này sao? Vì lời thề rồi bỏ hoàng cung ngày hôm đó sao? Vì Bạch Nguyệt Diệu làm nhục ta sao? hay là vì dân chúng?

Hay là...

Ta xuyên không là vì ông trời cho ta một cơ hội sống lại? Muốn ta ở thời đại xa lạ này, kinh thành xa lạ này, sống tốt một chút? Tìm được người bạn của mình? Tìm được giá trị cho mình? Tìm được vị trí của mình? Tìm được người yêu...?

Không ngủ được, rất khó ngủ, hiện giờ từ ‘thiên tài’ cùng với ‘mỹ nữ’ này rốt cục không cần dùng nữa, vì ta đã giả trang thành nam tử rồi, còn ‘thiên tài’ ư? Ta nói, ta đối với tài văn của mình rất tự tin, nhưng, ‘hủ bại’ cái từ này ta hiểu, hối lộ thu hối lộ ở đây là khó thoát khỏi, ta chỉ cầu xin, ở Vân Long quốc hủ bại này, việc tuyển chọn nhân tài tương lai có thể công bằng một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 71: Trúng cử

Ngày tiếp theo, ta ôm trong lòng tâm trạng thấp thòm bất an đi tới trường thi, nhìn về mặt mất mát của các thí sinh dự thi cùng, ta biết bọn họ đã rớt.

Còn ta? Có tên trên bảng không?

Ta từng bước một bước tới trước danh sách.

“Haiz, người chấm bài thi là Hoàng Thượng Thư vừa nhậm chức”

“Đúng vậy, nghe nói quan mới nhậm chức thanh liêm lắm”

“Chẳng lẽ huynh cũng đi đưa...?”

“Ừ, nhưng không nhận.”

Ta nghe mấy thí sinh đứng trước bảng danh sách nói chuyện với nhau, tâm tình của ta nhất thời đã khá nhiều, rất nhiều, từ lời nói của bọn họ có thể nghe ra, bọn họ đã thử hối lộ, nhưng người chấm bài thi Hoàng Thượng Thư kia dường như từ chối nhận, ha ha, ha ha, Hoàng Thượng Thư? Ta sẽ nhớ kỹ, người này nếu có thể duy trì sự thanh liêm nhất định sẽ là một thanh quan.

Rốt cục chen vào đến trước bảng danh sách, ta rất tự tin ngẩng đầu nhìn bảng danh sách, sau đó khoe miệng giương lên nụ cười nhạt, vì dòng thứ nhất thật sự có một cái tên rất lớn, chính là hai chữ Lam Diệp! Ta trúng cử rồi, ôi, Trạng nguyên.

“Lam Diệp là ai?”

“Không biết.”

“Theo lý thuyết thì không thể nào là trực hệ của Lam gia, chẳng lẽ là bà con xa?”

Đám thí sinh ở bên tai ta nói nhỏ, ta xoay người nhìn về phía bọn họ: “Lam Diệp không phải dòng dõi trực hệ của Lam gia, cũng không phải họ hàng xa, mà là người nước ngoài!!”

“Huynh là?” Đám thí sinh kia tròn to hai mắt nhìn ta.

“Kim khoa Trạng nguyên Lam Diệp trình diện?” Một hộ vệ ở trường thi la lên tên của ta.

“Ồ đây!” Ta nói xong, ánh mắt của mọi người xung quanh cũng hướng về phía ta, ta vượt qua đám người kia đi tới trước hộ vệ.

“Tham kiến Trạng nguyên gia.” Hộ vệ kia nói xong quỳ xuống hành lễ với ta.

“Tham kiến Trạng nguyên gia.” Mà những thí sinh khác cũng rồi rít quỳ xuống hành lễ.

“Trạng nguyên gia, thuộc hạ mang quần áo đến cho người thay ra, chút nữa ngài phải lâm triều ra mắt Thánh thượng.” Hộ vệ kia nói xong cũng đứng lên.

Vừa rồi ta cũng mới biết, Văn Long Quốc chỉ sắp đặt vị trí Trạng nguyên, bắt quá, chỉ có mười mấy người dự thi, nếu có Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa, Tiến sĩ, vậy chẳng phải mười mấy thí sinh kia sẽ không có ai tay không mà về rồi sao. Ha ha...

Trạng nguyên dùng là màu đỏ sậm, mà màu đỏ là màu do Hồng gia giữ, cũng chính là màu trong các họ, có màu sắc quan phục, những viên quan trong triều không phải thuộc sắc họ đều mặc áo bào màu đỏ sậm. Còn về đặc điểm để phân biệt quan vị lớn nhỏ, chính là hình thù ở trước ngực quan phục, hình thù chim càng nhiều, thì quan vị càng lớn, mà Trạng nguyên như ta lại không có gì, cũng có nghĩa hiện giờ ta vẫn chưa được tính là quan, muốn hoàng thượng phong quan, còn phải xem vào vận may tốt hay xấu, nếu tốt sẽ được hoàng đế bổ nhiệm ở lại nơi này dưới chân thiên tử làm quan, mỗi ngày vào triều ra mắt hoàng thượng, nếu vận may không tốt, sẽ bị hoàng đế phái đến phương xa làm quan.

Trước mắt ta muốn ngồi ở vị trí chánh sự, muốn dụ dỗ để hôm nay phải được ngồi bên cạnh ông ta, nếu bị phái đến phương xa, vậy ta thật sự không có ngày nổi danh rồi!

Thay xong trang phục Trạng nguyên, ta hướng đến hoàng cung mà đi...

Ta vẫn nhớ, ngày đó ở trước cửa cung lập lời thề, ta từng thề sẽ có một ngày, ta, Lam Diệp Nhi còn có thể trở lại cung đình này, thì sự xuất hiện của ta sẽ là muốn hoàn toàn thay đổi quốc gia này!! Còn phải trả lại mối thù bị làm nhục với Bạch Nguyệt Diệu!!

Hiện giờ chính là lúc ta hoàn thành lời thề rồi, thế nhưng mối thù làm nhục, ta đã ném thẳng ra sau đầu...

Ta - Lam Diệp Nhi đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72: Vào điện gặp vua

Một thoáng bước vào cửa cung kia, ta đem tất cả suy nghĩ, tất cả tâm tình toàn bộ chôn giấu, ta không biết trong triều đình này các vị đại quan ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Ta cũng không biết trong triều đình này lòng người rốt cuộc có bao nhiêu hiểm ác. Ta chỉ biết, đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày gặp nhau, tâm tư giấu giếm trong lòng mỗi người, dần dần tất cả đều sẽ bị vạch trần. Như vậy, ta mới có thể phán đoán, ai là kẻ thù, ai là bạn bè!!

“Trạng nguyên gia, lát nữa khi quan tuyên triệu ở bên trong gọi, ngài sẽ có thể bước vào Kim Loan điện ra mắt hoàng thượng.” Quan binh dẫn ta vào nói với ta.

Ta gật đầu một cái, sau đó đứng ở ngoài Kim Loan điện, chờ người khác tuyên triệu.

“Truyền kim khoa Trạng nguyên vào điện gặp vua!” Âm thanh này hô lên, ta sửa sang lại áo bào trên người, ưỡn ngực, từng bước một hướng tới Kim Loan điện.

Mặc dù, hiện giờ ta không cách nào nói cho bọn họ biết ta là nữ tử.

Nhưng, khí thế của ta tuyệt đối không thể bại bởi bất kỳ nam tử nào trong Kim Loan điện này, ngày sau, ta còn muốn nói cho bọn họ biết, chuyện nam tử có thể làm, nữ tử như ta cũng có thể làm được, hơn nữa, so với bọn họ còn làm tốt hơn.

Ánh mắt của ta nhìn nam tử ngồi ở vị trí Hoàng thất trên Kim Loan điện, ông ta - chính là đương kim thiên tử, chính là hôn quân đã đẩy dân chúng trong nước đến cảnh dầu sôi lửa bỏng, hôn quân vô năng.

Ông ta mặc bộ Long bào màu trắng, nhưng so với long bào của hoàng tử Bạch Nguyệt Diệu dùng không giống nhau, rõ ràng phía trên đó thêu con rồng lớn hơn rất nhiều, vương miện trên đầu cũng có vẻ trang nghiêm vô cùng, mà tuổi của ông ta mới hơn bốn mươi, nhưng nhìn tinh thần rất uể oải, hình thể cũng hơi mập, mặc dù ông ta là Thiên Tử, nhưng ta không nhìn thấy bất kỳ long uy nào của ông ta, thậm chí còn không bằng uy lực thịnh thoảng của Bạch Nguyệt Diệu.

Vậy Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Tinh Ngân tuấn mĩ, đẹp trai thế kia rốt cuộc là giống ai đây?

Trên Kim Loan điện, mỗi bước ta đi cũng cảm thấy ánh mắt vạn vô bá quan đánh vào trên người ta đều không mấy thiện cảm, ta thậm chí có cảm giác lạnh lẽo đang xâm nhập thân thể của ta.

Trong đó có một ánh mắt chăm chú nhìn ta, ta khẽ liếc mắt, lúc này mới phát hiện, ánh mắt chăm chú nhìn ta chính là từ Bạch Nguyệt Diệu phát ra, trông mắt hắn dường như tràn đầy tức giận, ta không biết, ta tới giám khảo rốt cuộc làm gì đắc tội với hắn?

Đứng ở bên trái Bạch Nguyệt Diệu là Bạch Tinh Ngân, ánh mắt của hắn hiện lên vẻ khó tin, quả thật, biết thân phận thật của ta, ở cổ đại này chỉ có ba người, một là Bạch Nguyệt Diệu, hai là Bạch Tinh Ngân và người cuối cùng chính là Huyền Ngâm Phong. Nhớ lại đêm đó, ta có thể cảm nhận được,

Huyền Ngâm Phong biết ta là nữ tử mới hôn ta, nhưng, từ lúc nào hắn bắt đầu biết ta là nữ tử đây?

Chờ ta định thần nhìn lại, nhìn thấy người đứng bên phải Bạch Nguyệt Diệu, hắn cũng mặc Long bào trắng, khuôn mặt trắng nõn, lộ ra cảm giác lãnh tuấn, tròng mắt đen nhánh thâm sâu, màu sắc mê động lòng người, lông mày đậm, mũi cao thẳng, môi tuyệt mỹ, hoàn toàn mang vẻ đường hoàng mà cao quý cùng ưu nhã, nhìn tuổi ước chừng khoảng hai mươi lăm, nếu ta đoán không sai, người bên phải Bạch Nguyệt Diệu này chính là người trong《 Kinh đô Văn Long 》 ghi lại, Đại hoàng tử - Bạch Nhật Uyên sao?

Huynh đệ bọn họ ba người đứng trên Kim Loan điện không thể nghi ngờ là một cảnh mê người, bất quá, cuối cùng ta cảm thấy Bạch Tinh Ngân dường như so với Bạch Nhật Uyên đáng đáp giống nhau nhiều hơn, chẳng lẽ, bọn họ mới là huynh đệ cùng mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 73: Thừa tướng gây khó khăn

Ta cùng với đại thần hàng thứ nhất đứng trên Kim Loan điện tạo thành một đường thẳng song song, sau đó ta vùng quần áo Trạng nguyên lên quỳ hai gối xuống trước mặt hoàng đế, đầu cũng khể rù xuống. Ta quỳ ở đây, không có bất kỳ ý nghĩa gì, ta chỉ là tuân theo lễ bái hoàng đường với quân vương cổ đại thôi!!

“Kim khoa Trạng nguyên Lam Điệp ra mắt hoàng thượng.” Nói xong ta ngẩng đầu lên, cùng hoàng đế bốn mắt nhìn nhau.

Hoàng đế kia không có tinh thần nâng mí mắt lên, nhìn ta một cái: “A, người chính là người mà Hoàng Thượng Thư vẫn khen ngợi với ta. Trẫm cũng muốn xem người rốt cuộc có bản lĩnh gì.” Hoàng đế nói với ta, giọng nói một chút cũng không nghe ra chú ý nào, hoặc giả, ông ta trước đây cũng chưa từng nhìn qua bài văn của Trạng nguyên, nhưng Lam Điệp Nhi ta tuyệt đối không thể để hoàng đế coi thường ta. Nếu đã ra mặt, ta phải khiến cho hoàng đế nhớ ta thật kĩ!! Hoàng đế nói với ta xong lập tức liếc nhìn văn võ bá quan: “Từ ái khanh, khanh tới văn đáp với kim khoa Trạng nguyên xem như thế nào?”

“Thần tuân chỉ.” nói chuyện là một nam tử độ tuổi trung niên mặc áo bào tím, khí chất rất thành thực, hào hoa phong nhã, trông cũng rất đoan chính, người này hẳn là Từ Thừa tướng rồi, ta vẫn cho Thừa tướng phải là một lão già chứ, lại không ngờ tới trẻ tuổi như vậy, nhưng ta cũng có thể rõ ràng cảm giác được, Từ Thừa tướng cũng không phải người lương thiện, với vẻ hào hoa phong nhã như hắn ta, trong con người lại có ánh mắt sắc nhọn, khi hắn ta chăm chú nhìn ta, mặc dù bề ngoài ta không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có một chút run rẩy, nhìn thấy hoàng đế ta cũng không cảm thấy sợ hãi, nhưng nhìn đến Thừa tướng, ta lại có loại cảm giác khủng hoảng, nếu ta thật muốn hạ bệ Thừa tướng, xem ra nhất định phải đập đổ người này, nhưng, bây giờ nhìn lại, so với tướng tượng của ta khó khăn rất nhiều rất nhiều đây!

“Lam Điệp, nghe nói người không phải người của bản quốc, vì sao phải tới bản quốc phụng sự?” A, lời của Thừa tướng nhìn như không có ý gì, nhưng lại chứa đựng thâm ý, hẳn ta muốn nói với hoàng thượng, ta là người nước khác, muốn nói với hoàng thượng không được trọng dụng ta, thật không ngờ, mới lần đầu gặp mặt mà thôi, Thừa tướng đã đem ta làm cái đinh trong mắt rồi?

Thờ ơ!!!

Việc này đã chứng minh, ta có thể uy hiếp được hắn ta! Mà câu hỏi của hắn vừa nói ra, cũng vừa dịp ta có thể lợi dụng để nhỉnh bọ vị hoàng đế này!

“Quay lại lời của Từ thừa tướng..., hạ quan ở nước khác nghe thấy Văn Long quốc quân vương cần chính yếu dân, đãi dân như con, dân chúng com no áo ấm, quốc thái dân an, nếu muốn làm quan thì nên đầu nhập vào Văn Long Quốc, cũng vì có hoàng đế tốt, hạ quan mới đến Văn Long quốc tham gia vào đường công danh, vì thiên tử mà phân ưu giải nạn!” Ta nhìn chăm chú vào mắt của Từ Thừa tướng, trong mắt của hắn ta càng thêm sắc bén rồi, người sáng suốt cũng biết, đáp án của ta không thể nghi ngờ là nhỉnh hót, ta đúng là nhỉnh hót, vì tất cả lời của ta đều là đối trá, tình hình Văn Long quốc như thế nào ai cũng biết, nhưng hoàng đế này nếu thật là hôn quân nghe xong lời ta nhất định sẽ mặt rùng rợn cực kỳ vui mừng!

Quả nhiên, sau khi ta trả lời xong, hoàng đế kia phá lên cười, nhìn ra, lần nhỉnh bọ này coi như chính xác rồi, nhưng Từ Thừa tướng lại vẫn không chịu bỏ qua cho ta, hắn ta lại bắt đầu gây khó khăn cho ta: “Lam Điệp, người vừa từ nước khác đến, là vị nào đề cử người đến?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 74: Tam hoàng tử giải vây

Thù của ta và Thừa tướng xem ra hôm nay phải định rồi, ta khẽ mỉm cười: “Ta là môn sinh của đương kim thánh thượng.”

“Ta đang hỏi ngươi, là ai đề cử ngươi đến!” Từ Thừa tướng lần này ngữ điệu rõ ràng có chút kích động, cái này có thể chứng minh, lần đầu tiên ám đấu với hắn ta, ta đã thắng lợi! Vì thế mới khiến hắn ta mất bình tĩnh!

“Thừa tướng đại nhân, hạ quan đã quay trở lại vấn đề ngài nói rồi, ta nói, ta là môn sinh của đương kim thánh thượng” Nói xong ta cũng hướng về phía Từ Thừa tướng khẽ mỉm cười, mà khuôn mặt hoàng đế đầy kinh ngạc, vẫn vô bá quan càng thêm kinh ngạc vô cùng.

“Hoàng thượng, Thánh thượng chưa bao giờ đề cử qua bất kỳ thí sinh tham gia khoa cử cuộc thi, sao ngươi lại nói một câu môn sinh của đương kim thiên tử?”

“Tam hoàng tử đề cử hạ quan, chẳng lẽ hạ quan không tính là môn sinh của thiên tử sao?” Ta biết ta nói thế nhất định sẽ gây phiền toái cho Bạch Tinh Ngân, vì dù sao trước đó ta đã nói ta là môn sinh của thiên tử, quả nhiên, lời vừa nói xong, Từ Thừa tướng lộ ra nụ cười thắng lợi.

Lúc này, hoàng đế lên tiếng: “Tam Hoàng nhi, là con đề cử Lam Điệp tới dự thi?”

Theo hoàng đế chất vấn, ta khẩn trương nhìn Bạch Tinh Ngân, vì Bạch Tinh Ngân nhất định không biết tại sao ta lại tới dự thi, lỡ như làm lộ ra... vậy ta sẽ xong đời!

Mắt ta lơ đãng nhìn Bạch Nguyệt Diệu, đôi mắt kia vẫn tràn đầy tức giận nhìn ta, ta cố ý tránh ánh mắt của Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Tinh Ngân nhìn ta một cái, lập tức đi ra khỏi hàng: “Khôi bầm phụ hoàng, mấy tháng trước hoàng nhi có ra ngoài du ngoạn, thấy Lam Điệp văn chương xuất chúng, vì vậy đã đem cây quạt tùy thân tặng cho Lam Điệp, đề nghị hắn tới tham gia thi lấy công danh hỗ trợ phụ hoàng!” Hô, ta thờ phào nhẹ nhõm, không ngờ Bạch Tinh Ngân thông minh như thế, lại nghĩ tới việc ta lấy quạt của hắn đi dự thi? Ta cũng không ngờ Bạch Tinh Ngân sẽ bảo vệ cho ta, chẳng những không vạch trần thân phận của ta, lại còn vì ta mà giải thích, quả nhiên Bạch Tinh Ngân là người tốt!

“A, ha ha, hoàng nhi quả nhiên rất có mắt nhìn người!”

“Tạ phụ hoàng kích lệ.” Bạch Tinh Ngân tạ hoàng thượng, lập tức mỉm cười thân thiện với ta, mà ta cũng đáp lại hắn một nụ cười nhân nhượng, sau đó hắn lui về hàng.

“Được, nếu đã vậy, vậy thì...”

“Hoàng thượng, thần còn có một nghi vấn! Muốn hỏi kim khoa Trạng nguyên!” Từ Thừa tướng cắt lời hoàng thượng..., mà hoàng đế cũng ngừng cho phép gặt đầu một cái.

Hiện giờ lòng ta tràn đầy lửa giận, Từ Thừa tướng đơn giản đấu với ta tới cùng! Ta không phải là một trạng nguyên bình thường thôi sao, sao hắn ta cứ muốn dồn ta vào chỗ chết? Mặc dù trong lòng rất giận, nét mặt của ta vẫn không thay đổi, mỉm cười nhìn Từ Thừa tướng.

“Lam Điệp, mới vừa rồi ngươi nói ngươi là môn sinh của thiên tử, bây giờ lại nói là Tam hoàng tử đề cử ngươi đến, chẳng lẽ ngươi cho đương kim thiên tử là Tam hoàng tử sao?!” Từ Thừa tướng nói xong, đã đưa tay chỉ vào ta, mà trông mặt của hắn ta cũng hiện lên ánh mắt thắng lợi.

Về mặt hoàng thượng rõ ràng có chút âm trầm, những quan viên khác trong triều cũng lộ ra một tia cười, haiz, nhìn ra được những quan viên đang cười kia, nhất định là người của Từ thừa tướng!

Thảo nào, ta nói ta là do Tam hoàng tử đề cử mà đến, Từ Thừa tướng đã cười rồi, thì ra là có chuyện như vậy? Câu trả lời của ta nếu không cẩn thận mà nói..., không chỉ hại ta, khẳng định cũng sẽ hại Bạch Tinh Ngân.

Bất quá, ta sớm đã có chuẩn bị mà đến, hắn ta muốn tìm ra sơ hở của ta, mà lại hoàn toàn phạm phải một sơ hở quá lớn!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

## Chương 75: Thụ phong

“Từ Thừa tướng, lời của ta nói sai sao? Tam hoàng tử là con ruột của Thánh thượng, mang trên người dòng máu của hoàng gia, Tam hoàng tử đề cử ta đến, ta nói ta là môn sinh của Thiên tử thì có gì khác nhau? Chẳng lẽ, Từ Thừa tướng cho là, Thánh thượng là Thánh thượng, Tam hoàng tử là Tam hoàng tử, giữa cha và con không có quan hệ sao?” Nói xong, khóe miệng của ta cũng giương lên một nụ cười thắng lợi, dáng vẻ của Từ Thừa tướng và Bạch Nguyệt Diệu bây giờ cũng là tràn đầy tức giận.

“To gan!!!” Những lời này hô lên, ta nhìn lại, từ nơi phát ra, là Bạch Tinh Ngân, lần đầu tiên ta nghe được âm giọng của hắn đầy đe dọa, tức giận như thế.

Ta nói sai rồi sao?

“Tử Thừa tướng! Lời nói của Lam Điệp, là suy nghĩ trong lòng ngươi sao?!” A, thì ra nguyên nhân Bạch Tinh Ngân tức giận là chuyện này, cũng không phải là vì ta, haiz, lúc này Tử Thừa tướng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Khỏi bầm Tam hoàng tử..., vì thần không dám, vì thần chẳng qua là...”

“Được rồi, được rồi, hoàng nhi không nên tức giận, trầm nghĩ Tử ái khanh cũng không có ý gì đâu.”

Hành động của hoàng thượng rõ ràng là cố ý bao che cho Tử thừa tướng, chẳng lẽ hoàng thượng sợ Tử thừa tướng??? Hoàng thượng nói xong, Bạch Tinh Ngân lập tức không cam lòng tròn mắt nhìn Tử Thừa tướng một cái, mà Tử Thừa tướng cũng hơi có vẻ đắc ý.

“Thánh thượng, vì thần cũng muốn vấn đáp với kim khoa Trạng nguyên.” Người nói lời này chính là một nam tử mặc áo màu vàng, nam tử kia khoảng hai mươi tuổi, vóc người cao to, da màu đồng, ngũ quan rõ ràng mà thâm sâu, con ngươi cũng có vẻ rất hiền hòa, nhìn màu sắc quần áo ta đoán chừng hẳn phải là Hoàng Thượng Thụ? Oa, thật không ngờ, Hoàng Thượng Thụ vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, hẳn hướng tới Hoàng thượng xin phép xong, cho ta một nụ cười thiện ý, ta cảm thấy Hoàng Thượng Thụ nhất định là một vị quan tốt, trước tiên hẳn không có nhận hối lộ, hơn nữa lại hiểu được văn chương của ta, đơn giản coi như là tri âm.

“Vừa đúng, Hoàng ái khanh, trẫm cũng muốn bảo khanh tới hỏi thử Lam Điệp, dù sao hẳn cũng là người khanh hết sức tiến cử với trẫm”

Hoàng đế nói xong, Hoàng Thượng Thụ đi về phía ta, vẻ mặt của hắn vẫn như cũ hiền hòa vô cùng, hẳn khẽ suy tư, sau đó hỏi: “Nói cho ta biết cách nhìn của ngươi về Văn Long quốc.”

Vấn đề này... Ha ha, khẩu đề của Hoàng Thượng Thụ không dễ dàng đây, nhưng ta cũng không cảm thấy hắn cố ý gây khó khăn cho ta, giống như Tử Thừa tướng mới vừa hỏi ta hai vấn đề đơn giản là so với thi cử đều không có chút liên can, hoàn toàn là thăm vấn ta, nhưng Hoàng Thượng Thụ thì khác hoàn toàn.

Ta suy tư một chút, ngay sau đó hồi đáp:

Long Tiêu tướng ca múa mừng cảnh thái bình,

Tử ký thành lão yếu lắm mồm tấn.

Sao trúng tuyển rượu thịt vượt qua tích,

Không biết mấy chục năm lao khổ.

Xin hỏi quân cái gì gọi là thiên hạ,

Đạo lý xưa nay trên vua có dân.

Bài thơ này của ta có ý muốn nói cho hoàng thượng biết trên đầu ông ta còn có dân chúng, cho nên đừng quên gốc rễ, nói cách khác nên xem dân là trời, bất quá nhìn về mặt của hoàng thượng dường như hoàn toàn không hiểu ý của ta, haiz, thật là bi ai mà.

Ánh mắt của Hoàng Thượng Thụ tràn đầy tán thưởng: “Thơ hay, thơ hay, hay cho câu ‘trên vua có dân’! Hoàng thượng, kim khoa Trạng nguyên Lam Điệp tuyệt đối là nhân tài hiếm có!!”

“A? Ha ha ha, quả thật Lam Trạng nguyên tài trí hơn người, văn học xuất chúng, hoàng nhi, con quả nhiên là chọn lựa người rất tốt.” Cát, hoàng thượng kia hoàn toàn là phụ họa theo lời của Hoàng Thượng Thụ..., haiz, mặc kệ đi, nhìn đáng đáp hoàng đế là có thể biết.

“Kim khoa Trạng nguyên Lam Điệp nghe phong!”

Hoàng thượng nói xong, ta là lại quỳ gối trên đất.

“Trẫm đặt hi vọng nơi ngươi, giữ ngươi ở lại bên người giúp trẫm trừ ưu giải nan, trẫm phong ngươi là tam phẩm Hàn lâm học sĩ!”

Tam phẩm Hàn lâm học sĩ? Cái này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta rồi, ta vốn tưởng tối đa cũng sẽ là phủ doãn đầu đó thôi, nhưng không ngờ...

Ha ha ha, ta nghĩ hoàng thượng có thể phong chức quan lớn như thế cho ta, cũng hoàn toàn là công lao của Hoàng Thượng Thụ, ta nhìn Tử Thừa tướng mặt tái xanh!

“Tạ ân Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Nhị hoàng tử tức giận

Ta tạ ơn xong, hoàng thượng tuyên bố bãi triều, Từ Thừa tướng giận đùng đùng phát tay áo đi, những quan viên khác trong mắt cũng tràn đầy địch ý với ta.

“Lam Hàn lâm.” Là Hoàng Thượng Thụ, ha ha ta nhất định phải thật sâu sắc cảm ơn người này mới được.

“Hoàng Thượng Thụ, vừa rồi đa tạ Hoàng Thượng Thụ giúp đỡ.” Ta khách sáo nói với Hoàng Thượng Thụ.

“Không đâu, là Lam hàn lâm đây tài hoa xuất chúng thôi, sau này chúng ta là đồng liêu rồi, hi vọng Lam hàn lâm có thể tiếp tục cố gắng vì bốn chữ trên vua có dân, vì dân tạo phúc.” Lúc Hoàng Thượng Thụ nói những lời này từ cơ thể toát ra một loại cảm giác chánh khí凛凛. Ngày sau, Hoàng Thượng Thụ nhất định sẽ là một vị quan tốt, mà ta cũng sẽ như thế.

“Dạ.”

“Lam... Đệ.”

“Tam hoàng tử.”

“Tam hoàng tử.”

Ta cùng với Hoàng Thượng Thụ đồng thời hành lễ với Bạch Tinh Ngân, Bạch Tinh Ngân dường như có lời gì muốn nói với ta, nhưng lại như không biết mở lời thế nào, Hoàng Thượng Thụ là một người sáng suốt, nhìn ra Bạch Tinh Ngân lo lắng, lập tức biết ý rồi đi.

“Lam đệ, theo ta ra ngự hoa viên tụ họp một chút.” Bạch Tinh Ngân nhỏ giọng nói xong, ta cũng theo sau lưng Bạch Tinh Ngân rời khỏi Kim Loan điện, hướng về phía ngự hoa viên mà đi.

Không biết tại sao, Bạch Tinh Ngân rõ ràng là hoàng tử, lời nói vô cùng cẩn thận, như e sợ những người khác sẽ nghe được nơi ta và hân đến, nhưng nói thế nào thì hân cũng là Tam hoàng tử, những đại thần kia biết thì có thể làm gì được đây?

Hay là... ngôi vị Tam hoàng tử này của Bạch Tinh Ngân này chẳng qua là để xem mà thôi? Thật ra thì không hề có thực quyền? Hân cũng nhất định phải đề phòng những người khác?

Nghĩ tới đó, ta và Bạch Tinh Ngân đã vào đến trong ngự hoa viên, mà trong đình tại ngự hoa viên đã có một người ngồi, nhìn kỹ lại, là Bạch Nguyệt Diệu...

“Tam hoàng tử, chắc không phải là Bạch Nguyệt Diệu gọi ta tới chứ?”

Nghe xong câu hỏi của ta, Bạch Tinh Ngân nghiêng đầu, khẽ mỉm cười với ta: “Ừ, là Nhị hoàng huynh bảo ta gọi đệ tới, nhưng... Ta cũng vậy rất muốn cùng Lam... đệ ôn chuyện.” nửa câu sau của Bạch Tinh Ngân còn chưa nói hết, cả gương mặt đã đỏ bừng, đỏ bừng, khiến ta cũng cảm thấy không tự nhiên.

Ta bất đắc dĩ bước vào trong đình, mà Bạch Tinh Ngân lại ở bên ngoài đình giúp chúng ta canh chừng, gương mặt Bạch Nguyệt Diệu vẫn nghiêm túc cùng với vẻ tức giận, ta đứng ở đình nghỉ một lúc lâu, hân cũng không nói chuyện.

“Này, nếu ngươi không có gì muốn nói thì ta đi đây.” Nói xong ta cất bước tính ra khỏi đình.

“Đứng lại đó cho ta!!!” Bạch Nguyệt Diệu lớn tiếng rống xong, lập tức đi tới bên cạnh ta, hân đứng đằng nhìn ta: “Ai kêu ngươi tới?”

“Ta tự nguyện tới.” Ta không quan tâm đáp trả Bạch Nguyệt Diệu.

“Ngươi... Ngươi mau thu dọn đồ, rồi đi càng xa càng tốt!!!!”

“Chuyện của ta liên quan gì tới ngươi? Ta cho ngươi biết Bạch Nguyệt Diệu, bắt đầu từ bây giờ, ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta, ngươi hoàn toàn không có tư cách trông nom ta!” Ta cũng vậy không cam lòng yếu thế tức giận đáp lễ Bạch Nguyệt Diệu, thật ra thì đây là lần đầu tiên ta thấy Bạch Nguyệt Diệu tức giận, hân luôn luôn tà mị xinh đẹp, nói chuyện luôn là so người khác chậm ba lần, hơn nữa giọng nói êm ái, hiện giờ hân trở nên như thế này hoàn toàn mất đi vẻ phong lưu khí thế trước kia.

Ta không hiểu việc ta làm quan ảnh hưởng gì đến hân, cũng không biết sao hân lại phải ngăn cản ta làm quan.

“Ngươi nhất định phải ở lại nơi này?” vẻ mặt hân vốn vô cùng tức giận, nhất thời biến đổi, lại trở nên tà mị vô cùng.

“Đứng! Thi sao?” Ta kiên định nói với hân.

Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu bắt được cánh tay ta, sau đó lôi kéo, môi của hắn trực tiếp dính vào môi ta, trong lòng ta lửa giận nhất thời lên tới não, ta dùng sức đẩy hắn ra, sau đó hung hăng cho Bạch Nguyệt Diệu một bạt tai! Ta phát hiện trước kia vốn đánh không tới Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hiện giờ... Quả nhiên luyện võ rất có lợi.

Nhưng bị ta đánh xong Bạch Nguyệt Diệu hắn chẳng qua là khẽ vuốt chỗ bị ta đánh, vẻ mặt không có chút biến hóa nào, vẫn như thể phóng đặng không kèm chế được.

“Ta cho ngươi biết, Bạch Nguyệt Diệu, chuyện lúc trước ta đã xem như chưa từng xảy ra, nếu ngươi cứ tiếp tục ba lần bốn lượt trêu ghẹo ta, ta sẽ gom cả chuyện mới nọ cũ đem ra tính một lượt với ngươi!” Nghe xong uy hiếp của ta, Bạch Nguyệt Diệu cũng không chút rung động, khóe miệng của hắn còn cười tà mị.

“A? Muốn tính bằng cách gì? Dựa vào việc nịnh bợ phụ hoàng ta sao?” Bạch Nguyệt Diệu chẳng thèm nhìn chằm chọc ta.

Nghe hắn nói như vậy xong, ta hơi bình phục lại quyết tâm, sau đó nói: “À, dựa vào nịnh hót mà có được chức Hàn lâm cũng không tồi đâu.” Nói xong ta hai tay tóm lấy cổ áo Bạch Nguyệt Diệu: “Sau này ta còn muốn dựa vào nịnh hót lấy được vị trí Thừa tướng nữa kìa!! Ngươi có thể làm khó dễ được ta ư?” Ta nói xong là buông hai tay ra, thật ra thì ta nói thế hoàn toàn là nói lấy, dựa vào nịnh hót để có được quan vị thì không có còn hơn, nhưng đối mặt với hôn quân ta phải dùng thủ đoạn đùa bỡn một chút.

“Được, thật có chí hướng, hừ, nếu ngươi thật muốn tiếp tục ở lại triều đình, nhớ cẩn thận ta “tấn công” ngươi.”

“Ngươi uy hiếp ta sao? Cũng muốn học Từ Thừa tướng gây khó khăn cho ta?”

“Sao có thể chứ?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong đưa tay ra, khẽ vuốt lên gương mặt của ta: “Ta rất biết thương hương tiếc ngọc đó!”

Hắn nói xong, lập tức xoay người rời khỏi đình, mà trong lương đình chỉ còn lại trái tim băng giá của ta, Bạch Nguyệt Diệu không phải khiêu khích ta, hắn đang nói cho ta biết, nếu ta ở lại nơi này, hắn sẽ không ngừng vũ nhục ta, trêu ghẹo ta.

Loạn trong giấc ngoài! Xem ra, ngày sau ta không chỉ đề phòng những quan viên khác lừa gạt ta, còn phải đề phòng Bạch Nguyệt Diệu tấn công ta nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 77: Lo lắng của Nhị hoàng tử

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu rời khỏi đình thì hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lại, vẻ mặt nghiêm trọng cực kỳ, ngay cả Bạch Tinh Ngân đứng canh ở ngoài chào Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng không nghe thấy, cứ thế đi thẳng một đường về tẩm cung.

Trên đường trở về hoàng cung, Bạch Nguyệt Diệu trùng hợp gặp Đại hoàng tử Bạch Nhật Uyên và Từ Thừa tướng.

“Hoàng huynh.” Bạch Nguyệt Diệu cố gắng duy trì vẻ tự nhiên chào hỏi Bạch Nhật Uyên.

“Nhị hoàng tử.” Gương mặt Từ Thừa tướng tươi cười mà lòng không cười hành lễ với Bạch Nguyệt Diệu.

“Nhị hoàng đệ.” Bạch Nhật Uyên quan tâm bước tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu: “Vừa nãy trên đại điện sao có vẻ buồn buồn không vui vậy? Chẳng lẽ hoàng đệ không thích kim khoa Trạng nguyên ư?” Bạch Nhật Uyên quan tâm Bạch Nguyệt Diệu như thể nhìn vào cho người ta cảm giác Bạch Nhật Uyên là huynh trưởng, nhưng Bạch Nguyệt Diệu thì vẫn khắp nơi đề phòng Bạch Nhật Uyên, rốt cuộc là Bạch Nguyệt Diệu buồn lo vô cớ, trong lòng ghen tỵ? hay là Bạch Nhật Uyên chẳng qua là nguy trang thôi? Nếu thật sự là nguy trang thì Bạch Nhật Uyên kia thật sự quá mức thâm sâu.

Còn nữa, biểu hiện của Bạch Nguyệt Diệu vừa nãy ở trên đại điện xem như thu hút sự chú ý của Bạch Nhật Uyên rồi, về nguy trang của Bạch Nguyệt Diệu khi thấy kim khoa Trạng nguyên bước vào đại điện nhất thời biến thành tức giận. Hắn biết Lam Điệp Nhi là một nữ tử tính tình kỳ quái, nhưng lại vạn vạn chưa từng nghĩ đến, Lam Điệp Nhi sẽ đến triều đình làm quan, cho nên hắn tức giận là vì Lam Điệp Nhi giả trang thành nam tử tới làm quan, dù có thể giấu giếm nhất thời, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ sách lâu dài, nếu để cho người khác vạch trần thân phận con gái của Lam Điệp Nhi, thì kết quả của Lam Điệp Nhi chỉ có một, đó là chết!

Nghe đến trong triều đình người lừa ta gạt, kết bè kết đảng, Lam Điệp Nhi mới đến làm sao ứng phó? Bạch Nguyệt Diệu không phải không thừa nhận, mới vừa rồi Lam Điệp Nhi quả thật biểu hiện vô cùng xuất sắc, hiểu lúc nào thích hợp để nịnh nọt, biết chuyển nguy thành an, haiz, nhưng, lúc này Lam Điệp Nhi coi như là xông vào đại họa động trời rồi, vì Lam Điệp Nhi đắc tội cũng không phải chỉ một mình Từ Thừa tướng, mà là cả những người ủng hộ Từ thừa tướng nữa, còn thêm người đứng phía sau Từ thừa tướng là Đại hoàng tử kia!

Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu đang suy nghĩ hay là để Lam Điệp Nhi làm phi tử của mình, ít nhất trong hậu cung tranh đấu Bạch Nguyệt Diệu còn có thể bảo

vệ nàng, nhưng nếu tranh đấu trong triều đình thì...

Bạch Nguyệt Diệu nhìn Đại hoàng tử trước mắt, nhất thời hạ quyết tâm, nếu đến thời điểm tất yếu, Bạch Nguyệt Diệu sẽ chính thức tuyên chiến với Đại hoàng tử để bảo vệ Lam Điệp Nhi...

“Có sao? Sao đệ không cảm thấy? Đệ không chú ý đến kim khoa Trạng nguyên kia lắm.” Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt nhìn Bạch Nhật Uyên, hẳn chỉ có thể giả bộ không quen Lam Điệp Nhi, nếu không nếu Bạch Nhật Uyên sẽ biết Lam Điệp Nhi có vị trí quan trọng như thế nào với Bạch Nguyệt Diệu, dù sao cũng sẽ khiến Lam Điệp Nhi phiền phức hơn.

Haiz, Lam Điệp Nhi huyền não ra làm quan triều đình có thể nói là mang đến phiền toái rất lớn cho Bạch Nguyệt Diệu, rất có thể ngày sau Bạch Nguyệt Diệu sẽ vì Lam Điệp Nhi mà hủy đi tất cả kế hoạch của mình, cũng rất có thể, Lam Điệp Nhi sẽ trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu hoàn thành dã tâm của hắn.

Nhưng trước mắt xem ra, Lam Điệp Nhi sẽ không ngoan ngoãn nghe theo lời Bạch Nguyệt Diệu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 78: Bè phái của triều đình

Một mình ta ngồi trong lương đình, nhìn ngự hoa viên trong hoàng cung, haiz, thật chân thật, thật hùng vĩ, người đứng đầu thiên hạ biết hưởng thụ là như vậy đây.

“Lam cô nương.” Lúc này Bạch Tinh Ngân đi vào trong lương đình, ngồi bên cạnh ta: “Nàng ở Huyện Bạch Thanh sống không tệ, vì sao phải tới đây?”

Bạch Tinh Ngân có ý gì? Sao hắn biết cuộc sống ở Huyện Bạch Thanh không tệ? Chẳng lẽ hắn bảo ta tới Huyện Bạch Thanh là vì hắn đã an bài tất cả ở Huyện Bạch Thanh cho ta? Nhưng... Ta không tới Huyện Bạch Thanh mà, ta ở Huyện Bạch Tùng, nếu vậy túi bạc trong ngói miếu đồ nát đó cũng không phải của hắn.

“Ta đi làm đường, tới Huyện Bạch Tùng...”

Ta lúng túng nói với Bạch Tinh Ngân, hắn vừa nghe xong trong mắt nhất thời tràn đầy ngạc nhiên. Sau đó kích động hai tay nắm lấy tay của ta: “Sao nàng lại sống ở Huyện Bạch Tùng?” Hắn kích động hỏi ta xong, mới chú ý tới hai tay của hắn nắm lấy tay ta, đầu tiên hắn có chút lúng túng sau đó rút hai tay về.

“Ta đem ngựa huynh cho bán đi, sau đó đến tiệm gạo làm thuê” Ta cảm thấy lời nói của ta không có chỗ nào thương tâm cả, nhưng ta vừa nói xong Bạch Tinh Ngân lại lộ vẻ thương tâm, chẳng lẽ hắn cảm thấy ta ở Huyện Bạch Tùng chịu khổ? Hắn lương thiện tới mức vì chuyện này mà buồn ư?: “Ha ha, Tam hoàng tử, thật ra thì ta sống ở Huyện Bạch Tùng rất tốt, cơm ngày ba bữa đều no, hơn nữa còn có ngói che đầu.” Quan trọng nhất là, còn có Huyền Ngâm Phong dạy ta tập võ, câu nói tiếp theo ta không nói ra, vì ta không muốn cho bất cứ người nào biết về hiệp khách thần bí Huyền Ngâm Phong, lần trước vì ta kích động trước mặt Bạch Nguyệt Diệu đã nói ra tên của Huyền Ngâm Phong, cho nên sau này ta nhất định sẽ đem Huyền Ngâm Phong, người này chôn sâu trong lòng ta.

Lời ta vừa nói xong, Bạch Tinh Ngân thờ dài, vẻ mặt vốn là thương hại cũng hòa hoãn đi: “Nhưng, dù sao nàng cũng là nữ tử, cho nên mang thước...” Hắn không nói tiếp, mà ánh mắt bắt gặp ánh mắt của ta, gương mặt cũng hơi ửng đỏ.

“Ha ha, Tam hoàng tử quá lo lắng rồi, ở quê hương của ta, chuyện nam tử có thể làm nữ tử cũng có thể làm, cũng giống như việc làm quan, quê của ta có rất nhiều nữ tử cống hiến cho chính trị, lời nói bất phạm muốn nói cứ nói..., cho nên ta muốn làm quan đơn giản chỉ là hi vọng có thể thay đổi truyền thống của đất nước phong kiến này, nữ tử không cho ra đường không khỏi quá mức hoang đường rồi!” Ta không biết ta nói xong những lời này Bạch Tinh Ngân có tức giận hay không, vì dù sao đây cũng là quốc gia mà cha hắn cai quản, ta bất mãn với triều đình, khác gì bất mãn với cha của hắn, nhưng ta chú ý tới Bạch Tinh Ngân, hắn lại không tức giận vì lời ta nói, mà là thờ dài.

“Có thể ở quê hương của Lam cô nương đối với nữ tử quản thúc rất phóng khoáng, hoặc có thể nói Văn Long quốc có quá nhiều chỗ sơ hở, nhưng, ta tin tưởng sau này Nhị hoàng huynh nhất định sẽ có thể đem quốc gia này thay đổi thành phồn vinh thịnh vượng, cho nên Lam cô nương, nàng hãy từ quan đi...” Bạch Tinh Ngân nói xong, ta cảm thấy lòng của ta càng thêm lạnh, hẳn hết lần này tới lần khác giúp ta, hết lần này tới lần khác thay ta giải vây, nhưng lời hắn nói so với Bạch Nguyệt Diệu đều giống nhau? Vốn biết ta là con gái chỉ có mấy người, ta không cầu Bạch Nguyệt Diệu ủng hộ ta, nhưng tại sao Bạch Tinh Ngân cũng không ủng hộ ta? Chẳng lẽ Lam Điệp Nhi ta ở cổ đại thật không thể lấn lộn tiếp nữa rồi? Thờ ơ, dù không ai ủng hộ ta, ta cũng muốn kiên trì bước đi trên con đường của mình!

“Tam hoàng tử, ta sẽ không từ quan đâu.” Lời của ta rất kiên định, không có một chút dao động nào.

“Lam cô nương, cô đắc tội với Từ Thừa tướng, sau này nhất định sẽ không được yên thân! Hơn nữa chỗ dựa của Từ thừa tướng chính là mẫu hậu ta và Đại hoàng huynh.”

Ta hiểu rồi... Đại hoàng tử Bạch Nhật Uyên và Tam hoàng tử Bạch Nguyệt Diệu là cùng một mẹ, thảo nào đáng dấp bọn họ đặc biệt giống nhau như vậy, nếu ta không đoán sai, mẫu thân của Bạch Tinh Ngân hoặc là được đặc biệt sủng ái, hoặc chính là Hoàng hậu, mới có địa vị ngăm ở bên cạnh Bạch Nhật Uyên. Hơn nữa đẳng phái vốn là vậy, Từ Thừa tướng, Đại hoàng tử, cùng với mẫu thân của Đại hoàng tử là một đẳng, mục đích của bọn họ là phụ tá Đại hoàng tử xưng đế. Còn Bạch Tinh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu là một phái, nhưng Bạch Tinh Ngân không có dã tâm, chỉ có Bạch Nguyệt Diệu có dã tâm thôi.

A, thú vị thật.

Bạch Tinh Ngân không giúp anh ruột, ngược lại trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu? Không phải không thừa nhận, Bạch Nguyệt Diệu quả thật có mấy phần bản lĩnh, hơn nữa đối với dân chúng cũng không tệ, thật ra thì nếu hấn làm hoàng đế dân chúng sẽ được hưởng phúc.

Nhưng, Bạch Nguyệt Diệu tại sao không thể đối xử với ta như đối với một nam tử chứ? Không nên trêu chọc ta mới phải?

Còn một người nữa không thể không nói, đó chính là Bạch Tinh Ngân, ha ha, không có dã tâm, là một người thiện lương, trung hậu. Quả thực vô cùng thông minh, nếu ta đem Bạch Tinh Ngân đặt trước một cây cân mà nói..., hấn sẽ nghiêng về phía Bạch Nguyệt Diệu, mà không chú ý tới đại ca của mình. Như vậy nguyên nhân chỉ có một! Đó chính là Bạch Nhật Uyên người này không phải là người lương thiện, quả thực Từ Thừa tướng cũng là phụ tá của hấn ta đó thôi, cho nên nói cái gọi là cá thối tìm tôm nát chính là đây. (Như Nguru tầm nguru, mã tầm mã vậy)

A, để xem ta phải sửa lại con đường làm quan mai sau của ta như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 79: Đại hoàng tử ôn hòa

Ta không giải thích gì với Bạch Tinh Ngân cả, chẳng qua yên lặng là nguyên tắc của ta, Bạch Tinh Ngân cũng bắt đầu dĩ không phản đối nữa.

Ta biết Bạch Tinh Ngân vì muốn tốt cho ta, mới không muốn ta làm quan, nếu thân phận con gái của ta bị phát hiện kết cục chỉ có một, đó chính là chết tại cổ đại, ta tin Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân và Huyền Ngâm Phong thân bí kia sẽ không tiết lộ thân phận của ta, nhưng cuối cùng giấy sẽ không gói được lửa.

Từ xưa đã có, Mạnh Lệ Quân, Hoa Mộc Lan, Chúc Anh Đài, giả gái thực hiện mơ ước, nhưng kết cục đều là bi thảm, vì đã có vết xe đổ rồi, nên ta cũng phải nhanh chóng thu tay lại.

Có điều, Lam Diệp Nhi ta vốn không suy nghĩ giống họ, ta chưa từng nghĩ tới muốn dùng thân phận nam nhi làm quan cả đời! Ta chỉ hi vọng thân phận của mình có thể giấu giếm lâu một chút, cứ như thế cho ta thời gian, để ta lập được nhiều chiến công hơn.

Nếu ngày nào đó hoàng đế muốn chém ta, dân chúng toàn bộ đều duy trì tức giận, đó chính là lời chiêu cáo thiên hạ của Lam Diệp Nhi ta, đã đến lúc nữ tử lật ngược tình thế.

Đây chính là những gì ta muốn, có lẽ có chút hèn hạ khi lợi dụng dân chúng, nhưng, nếu không lợi dụng dân chúng..., dù là ai cũng không thể giữ được mạng ta!

Ta và Bạch Tinh Ngân ở trong lương đình trầm mặc hồi lâu, ai cũng chưa từng mở miệng.

“Tam Hoàng đệ.” Âm thanh này phá vỡ trầm mặc của ta và Bạch Tinh Ngân, nhìn lại bên ngoài đình, chính là Đại hoàng tử cùng với Từ Thừa tướng đang đi tới chỗ chúng ta.

“Đại hoàng huynh.”

“Hạ quan ra mắt Đại hoàng tử cùng với Thừa tướng đại nhân!” Ta nói xong hơi khom người xuống.

“Ha ha, Lam hàn lâm không cần đa lễ như vậy.” tiếng Bạch Nhật Uyên rất hòa ái, cho người ta cảm giác gần gũi, bình dị.

Ta nhìn thẳng vào Bạch Nhật Uyên, nhìn gần thấy Bạch Nhật Uyên đặc biệt đẹp trai, hơn nữa vẻ mặt cũng hòa ái dễ gần cười cười với ta.

Sau đó, ta lại len lén nhìn Bạch Tinh Ngân một cái, vẻ mặt của hấn rất nghiêm túc, so với vẻ mặt khác của Bạch Nguyệt Diệu là một trời một vực, xem đáng vẻ Bạch Tinh Ngân thật sự là vô cùng ghét đại ca của mình.

A, Bạch Nhật Uyên này thật không đơn giản, nhìn như hòa ái mà thực tế lại là người âm hiểm đáng sợ nhất, ta không thể khẳng định Bạch Nhật Uyên có phải người âm hiểm hay không, nhưng nhìn vẻ mặt của Bạch Tinh Ngân, ta cũng có thể hiểu một hai rồi, ngược lại Từ Thừa tướng chính là loại người trước

sau như một, không phải ta khen hần, bên trong con người hần hần cũng rất âm hiểm.

Nhìn xem! Về mặt hiện giờ của Từ thừa tướng, vừa thấy ta đã cực kỳ nghiêm trọng, bắt quá loại người này trên chộc là hay nhất!

“Hoàng đệ, đệ và Lam hàn lâm tán gẫu chuyện gì vậy?” Bạch Nhật Uyên hỏi Bạch Tinh Ngân.

Bạch Tinh Ngân hơi nhíu mày. Sau đó nói: “Không có gì, đại hoàng huynh, huynh nghỉ ngơi đi, đệ còn muốn đưa Lam hàn lâm tới Hàn Lâm viện xem một chút.” Bạch Tinh Ngân nói xong nhìn ta một cái, ta đang toan tính gật đầu.

“Cáo từ, Đại hoàng tử, Thừa tướng.” Ta khách sáo nói xong chuẩn bị cùng Bạch Tinh Ngân rời khỏi lương đình.

“Chờ đã, Tam hoàng tử, hạ quan có một chuyện muốn thương nghị với Tam hoàng tử.” Từ Thừa tướng cản ta với Bạch Tinh Ngân rời đi.

“Có chuyện gì ngày mai bàn lại đi, giờ ta muốn đưa Lam hàn lâm tới Hàn Lâm viện đã.” Bạch Tinh Ngân tỏ thái độ với Thừa tướng, thái độ so với ta hoàn toàn khác biệt, không chỉ không cười, hơn nữa giọng nói còn hơi có vẻ nóng nảy.

“Vây đi, hoàng đệ, ta sẽ đưa Lam hàn lâm tới Hàn Lâm viện, đệ thấy thế nào?” Ta hiểu rồi, ha ha, Từ Thừa tướng và Bạch Nhật Uyên kẻ giật dây người nói chuyện, xem ra Bạch Nhật Uyên cũng có chuyện muốn nói cùng ta rồi, mà về mặt Bạch Tinh Ngân rõ ràng có chút khản trương.

Ta biết Bạch Tinh Ngân sợ ta và Bạch Nhật Uyên tiếp xúc nhiều sẽ bộc lộ ra thân phận của ta, nhưng cuộc sống mai sau còn phải tiếp xúc nhiều, có câu nói tránh được nhất thời không tránh được một đời, vẫn là câu nói kia, Lam Điệp Nhi ta bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn.

Không đợi Bạch Tinh Ngân từ chối, ta mở miệng nói: “Vây làm phiền Đại hoàng tử.” Lời ta vừa nói xong, thần sắc Bạch Tinh Ngân càng thêm hốt hoảng, ta mỉm cười trấn an Bạch Tinh Ngân. Sau đó mặt cười nhìn Bạch Nhật Uyên.

A, ta muốn xem thử Bạch Nhật Uyên có thể đùa bỡn ta như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 80: Lời mời của Đại hoàng tử

Bạch Tinh Ngân và Từ Thừa tướng ở lại trong đình của ngự hoa viên, còn ta và Bạch Nhật Uyên cùng đi tới Hàn Lâm viện, mới đầu, Bạch Nhật Uyên chưa từng nói một lời nào với ta, ước chừng đi được mười phút đồng hồ, hần lên tiếng.

“Lam hàn lâm, trong nhà ngươi còn những người nào?” Ngữ điệu của Bạch Nhật Uyên rất thân thiết.

“Bẩm Đại hoàng tử..., hạ quan từ nhỏ là cô nhi, cho nên không có người nhà.” Cha, mẹ xin lỗi lần nữa, mặc dù ta trong lời nói của ta có một nửa là lời thật, nhưng dù sao ta cũng có cha mẹ nuôi nữa.

“A? ại, thật không ngờ thân thế của Lam hàn lâm thâm trầm như vậy.” Bạch Nhật Uyên nói xong gương mặt đầy thương cảm, về mặt như thể xem ra tổng cảm giác Bạch Nhật Uyên là một người tốt, nhưng ta tuyệt đối không thể phớt lờ, ta mới quen biết Bạch Nhật Uyên chưa lâu, mà đôi có câu biết người biết mặt không biết lòng.

“Hạ quan không dám.”

“Đúng rồi, Lam hàn lâm có bạn không?”

Bây giờ mỗi câu mỗi lời Bạch Nhật Uyên hỏi ta đều khiến ta suy nghĩ thật kỹ mới dám trả lời, vạn nhất không lịch sự trả lời sai lầm, rất dễ hại đến chính mình: “Hạ quan không có bạn, với Tam hoàng tử cũng chỉ từng gặp mặt một lần mà thôi.” Thật ra thì thật lòng ta rất coi trọng tình bạn với Bạch Tinh Ngân, những lời ta nói là muốn cho Bạch Nhật Uyên biết ta và Bạch Tinh Ngân không phải bạn bè. Triều đình hiện giờ có thể nói là chia thành hai phái, nếu bây giờ ta tỏ rõ lập trường, khẳng khái nói cho Bạch Nhật Uyên biết ta và Bạch Tinh Ngân là bạn bè, sau hôm nay ta khẳng định sẽ không được sống tốt. Hơn nữa, ta cũng muốn nhìn một chút, xem Bạch Nhật Uyên rốt cục là người như thế nào.

“Lam hàn lâm, nếu ngươi không chê, cùng ta kết bạn ngươi thấy thế nào?” A, giờ bắt đầu lôi kéo ta sao? hay là thật lòng muốn kết bạn với ta? Người bạn này nếu nhận thì coi như tự nguyện đứng cùng phía với Bạch Nhật Uyên đối lập cùng Bạch Nguyệt Diệu, còn nếu từ chối trước mặt Bạch Nhật Uyên coi như chống đối lại hần ta.

“Ha ha, Đại hoàng tử quá đề cao hạ quan rồi, hạ quan tất nhiên rất vui được làm bạn cùng Đại hoàng tử” Ta thật lòng? hay đang giả vờ toan tính? Ta cũng không biết, đã từng có quá nhiều bạn bè phụ lòng ta, hiện giờ ta chỉ tin tưởng vào Huyền Ngâm Phong và Bạch Tinh Ngân, cho nên tình bạn với Bạch Nhật Uyên này, đương nhiên là giả vờ, vì Bạch Tinh Ngân không thích hần! Cho nên ta cũng không thích hần!

“Ha ha, nếu Lam hàn lâm đã là bạn của ta rồi, vậy tối nay ta sẽ xếp đặt bữa tiệc ăn mừng Lam hàn lâm nhậm chức.”

“Hạ quan có tài đức gì để Đại hoàng tử nâng đỡ như thế chứ? Tâm ý của Đại hoàng tử dành cho hạ quan hạ quan xin nhận, nhưng hạ quan...”

“Ày, đừng nói thế, ta rất hy vọng có thể cùng nâng cốc vui vẻ với Lam hàn lâm đó.” Khẩu khí Bạch Nhật Uyên nhìn như hòa ái nhưng không khỏi có chút cường ngạnh, nói đơn giản là nâng cốc vui vẻ, nhưng thực tế, là chiêu cáo với văn võ bá quan trong triều đình, ta đã gia nhập phái của Bạch Nhật Uyên, haiz, tiệc rượu này thật sự không đơn giản rồi đây, hơn nữa tư lượng của ta lại không cao, vạn nhất say rượu lộ ra chân tướng ta sẽ thảm rồi!! Phải làm sao mới có thể thoái thác tiệc rượu này đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 81: Nhị hoàng tử giải vây

“Đại hoàng huynh.” Trong lúc ta đang thấp thòm, Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện trước mặt ta và Bạch Nhật Uyên.

“Hạ quan tham kiến Nhị hoàng tử.” Ta bất đắc dĩ lại cúi lưng, quy củ cổ đại này thật là phiền chết, nếu ta trên đường gặp toàn quan lớn, nói không chừng eo cũng có thể gãy.

“Nhị hoàng đệ.”

“Vị này là... kim khoa Trạng nguyên? Ngươi tên gì?” Lời của Bạch Nguyệt khiến ta giật cả mình, hắn đang giả bộ không quen ta sao? Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Mới vừa rồi còn nói thấy ta một lần là chơi đùa ta một lần, vậy mà giờ lại?

“Hạ quan là Lam Diệp.”

“A, đúng đúng.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng đi về phía Bạch Nhật Uyên: “Đại hoàng huynh, dạo gần đây Phong Minh Quốc có tiến cống vài mỹ nữ Ba Tư cho đệ, tối nay đại hoàng huynh có muốn chọn vài người không?” Đây, ban ngày ban mặt mà Bạch Nguyệt Diệu lại nói chuyện hạ lưu này ư? Xem về mặt hạ lưu đó của hắn là ta thấy ghê tởm rồi, hơn nữa...

Không đúng! Ta nhớ ngày đó Bạch Nguyệt Diệu vũ nhục ta, rõ ràng tức giận chất vấn ta có phải người của Bạch Nhật Uyên không mà, thế thì Bạch Nguyệt Diệu đối với Bạch Nhật Uyên cũng phải bất hòa mới đúng, nói cách khác, Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Nhật Uyên là cả mặt cả lòng đều bất hòa, hay là... Bạch Nguyệt Diệu đang giúp ta giải vây? Nếu tối nay Bạch Nhật Uyên đến đó rồi, ta cũng không cần tới chỗ Bạch Nhật Uyên nữa?!

“Hoàng đệ...” về mặt Bạch Nhật Uyên có chút bất đắc dĩ, sau đó nhìn ta một cái, lại nhìn Bạch Nguyệt Diệu: “Tối nay hoàng huynh muốn mời com Lam hàn lâm rồi, nên hoàng huynh không cách nào đến chỗ hoàng đệ được.”

Thời cơ đã tới, ta gắng nói: “Đại hoàng tử, nếu Nhị hoàng tử đã có ý mời, ngày khác mời hạ quan cũng không muộn.”

“... Vậy cũng được.” Bạch Nhật Uyên bất đắc dĩ đáp ứng yêu cầu của Bạch Nguyệt Diệu, nhìn ra được khóe môi Bạch Nguyệt Diệu lộ ra chút ý hài lòng cười.

A, lần này ta đã nhận ơn của Bạch Nguyệt Diệu rồi, hắn thay ta giải vây, món nợ này, ta sẽ ghi nhớ!

“Lam hàn lâm, tối nay ngươi có muốn đến cùng không?” Lúc Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta lời nói đầy ý trêu chọc, món nợ hắn vừa giải vây giúp ta giờ coi như xong, đơn giản là tức chết người đi được! Ta vừa mới cảm thấy hắn là người tốt, giờ lại bắt đầu khiến ta chán ghét hắn!

“Hoàng đệ, đừng trêu Lam hàn lâm chứ.”

“Vậy cứ thế đi, tối nay gặp lại hoàng huynh, đệ đi trước.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong là xoay người rồi đi, coi như ta cũng không biết hắn, hắn đi hai bước thôi là đã nhìn ra hắn là quỷ phong lưu rồi! Hử!

“Ha ha, Lam hàn lâm đừng trách, hoàng đệ trời sinh tính phong lưu, nhưng kỳ thật bản tính rất tốt.”... A? Không đúng, Bạch Nhật Uyên đang giải thích cho Bạch Nguyệt Diệu sao? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Nếu quả thật là cả mặt cả lòng đều bất hòa, sao lại nói..., sau khi Bạch Nguyệt Diệu đi, Bạch Nhật Uyên cũng không nói gì nữa, tại sao phải vì Bạch Nguyệt Diệu giải thích chứ? Rốt cuộc mấy chuyện này là sao?

Hoàng cung rốt cuộc ai là người tốt? Ai là kẻ xấu đây? Hiện giờ ta thật là không thể nào hiểu nổi.

## Chương 82: Vô tình gặp Nhị hoàng tử ở Ngự hoa viên

Bạch Nhật Uyên dẫn ta tới Hàn Lâm viện, cùng hàn huynh với ta một lúc thì rời đi, ha ha, ta xem về sau ngồi ở chỗ này, cùng với những đồng sự khác ở Hàn Lâm viện, trong lòng có chút vui vẻ rồi, vì hàn lâm học sĩ thật ra chính là cố vấn của Hoàng thượng. Tể tướng triều đình đều được chọn từ Hàn Lâm viện mà ra. Cho nên ta vẫn có hy vọng làm Thừa tướng, mà cả Hàn Lâm viện cộng thêm ta mới có ba người, mà hai người kia đều đã ở tuổi gần thất thập cổ lai hi rồi.

“Hai vị đồng liêu vẫn bối xin ra mắt!” Nếu muốn ra mặt nói gì đi nữa thì trước tiên cũng phải tạo mối quan hệ cho tốt đã, hai vị lão bá này chính là đồng nghiệp sau này của ta, nếu ta có bất hòa với bọn họ, thế thì hỏng nhất định sẽ là ta, vì bọn họ luận về tư chất dù sao đi nữa so với ta vẫn kinh nghiệm hơn rất nhiều, có rất nhiều thứ ta phải thỉnh giáo bọn họ.

Ta hướng tới hai vị lão bá kia đánh tiếng gọi xong, bọn họ trên dưới quan sát ta, sau đó khinh miệt hừ một tiếng, nói: “Trẻ tuổi chính là trẻ tuổi, chỉ biết nịnh hót là không được, sau này ngươi nên theo chúng ta học một chút đi!”

“Dạ, vậy sau này xin phiền hai vị tiền bối chiếu cố cho vãn bối nhiều hơn.” A, cây già lên mặt, cứ để bọn họ xem thường ta đi, sau này ta nhất định khiến ông nịnh hót ta, xem cho kỹ bản lĩnh đích thực của Lam Diệp Nhi đi!

Thu xếp xong bàn làm việc, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài đã là nửa đêm rồi. Buồn bực, ta muốn ở ngoài kia, thật ra thì Hàn Lâm được hoàng thượng ban cho Biệt trang, nhưng vấn đề ở chỗ ta là Hàn Lâm mới nhậm chức, nên biệt gia của ta sau ba ngày nữa mới có thể giao cho ta.

Bất đắc dĩ, ta phải một mình khóa cửa Hàn Lâm viện, lang thang trong hoàng cung, cả hoàng cung có thể nói là đèn dầu sáng rực, tiếng hát, tiếng nhạc cụ trình diễn không ngừng truyền vào tai ta. Có thể ở trong hoàng cung hưởng thụ như thế, chỉ có hoàng đế, hoàng tử, công chúa, cùng các phi tần. Dù sao đều là người của Bạch gia!

Ta đang tính xuất cung, nhất định phải đi ngang qua ngự hoa viên, đúng lúc này trùng hợp ta thấy Bạch Nguyệt Diệu ở trong ngự hoa viên bịt mắt cùng chơi đùa với các mỹ nữ. Ta nhỏ vào! Che mắt đi, che mắt đi, coi chừng đụng chết Bạch Nguyệt Diệu người.

Vì để tránh cho phát sinh xung đột không cần thiết với Bạch Nguyệt Diệu, ta bước nhanh, tính rời khỏi ngự hoa viên.

Nhưng, không biết Bạch Nguyệt Diệu cố ý, hay vô tình, rõ ràng cách ta rất xa, lại đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy ta.

“Gi? Đề ta đoán xem, là Thúy nhi? hay Thanh nhi đây?” Bạch Nguyệt Diệu dùng giọng điệu phóng đãng không kiềm chế được nói ở bên tai ta. Hơn nữa hai tay còn không ngừng di chuyển ở chỗ thất lưng của ta.

Ta thấy tức giận vô cùng, nhanh chóng quay người sang, cố gắng giảm tiếng của mình đến mức thấp nhất: “Bạch Nguyệt Diệu, nếu ngươi đang mượn cơ lợi dụng ta, cẩn thận ta sẽ đánh ngươi ngay trước mặt nữ tử!”

Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu buông lỏng hai tay của hấn, sau đó tháo khăn tay che mắt xuống, một tay hấn cầm khăn xấu xa nhìn ta, nhìn mặt cũng đủ biết, hấn cố ý lợi dụng ta.

Nha hoàn chung quanh hấn đều đứng một bên cười cười, Bạch Nguyệt Diệu nhìn những nha hoàn kia một cái nói: “Các người lui ra hết đi, ta có vài lời muốn nói với Lam hàn lâm!”

“Dạ” những nha hoàn kia nghe xong Bạch Nguyệt Diệu phân phó thì rồi rít rời đi.

Lúc này, ta mới có thể đem lửa giận trong lòng thét lên: “Ta cho người biết, Bạch Nguyệt Diệu, người tưởng thế là xong hả!”

“Ừa, Lam hàn lâm, nhìn thấy bốn hoàng tử cũng không hành lễ sao?”

Ta nhần, ta nhần, ai bảo hấn là hoàng tử chứ, ta miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: “Nhị hoàng tử buổi sáng an lành, Nhị hoàng tử buổi trưa bình an, Nhị hoàng tử buổi tối ngủ ngon! Được chưa?” Ta nói xong muốn xoa người rời đi.

“Cách hoàng huynh ta xa một chút.” mặc dù ta đã quay lưng về phía Bạch Nguyệt Diệu, nhưng nghe giọng hấn hình như rất nghiêm túc.

À ha, cơ hội báo thù tới rồi, gương mặt ta tươi cười quay đầu nhìn về phía hấn: “Ai cần người lo?” Thoải mái quá đi! Dù ta biết, ta quả thật là nên giữ khoảng cách với Đại hoàng tử, nhưng nghe được lời khuyên từ trong miệng Bạch Nguyệt Diệu, ta chỉ nghĩ đến chọc tức hấn!

“Người đã thích đến gần hoàng huynh ta như vậy, cần gì làm quan, trực tiếp làm phi của hoàng huynh ta là được rồi?”

“Đúng ha! Sao ta không ngờ nhỉ! Đề nghị này của người không tệ, ta sẽ cẩn thận suy tính lại!” Ta làm bộ bưng bình tĩnh hiểu ra nói với Bạch Nguyệt Diệu

Về mặt Bạch Nguyệt Diệu nhất thời tràn đầy khí giận, nhưng rất nhanh đã hóa giải: “Ồ, thế nào? Giờ không thích Huyền Ngâm Phong nữa, lại để mắt tới hoàng huynh của ta?”

“...” Bạch Nguyệt Diệu đơn giản là tên khốn kiếp, ta làm sao có thể không thích Huyền Ngâm Phong nữa chứ? Ta làm sao có thể quên hắn? Nhưng ta thật sự không muốn, mỗi lần nhớ tới câu nói của Huyền Ngâm Phong lúc cự tuyệt ta, ta đều vô cùng đau lòng, mỗi lần ta nhớ tới bóng dáng Huyền Ngâm Phong, ta đều nhớ vô cùng, nhưng hiện giờ hắn ở đâu? Ta hoàn toàn không biết, ta rất muốn nhìn thấy hắn, nhưng thấy được hắn thì thế nào chứ? Cho nên ta không chế mình không ngờ hắn nữa, nhưng tên khốn Bạch Nguyệt Diệu lại lần nữa nhắc tới! Hận! Hận!

Ta không tiếp tục cãi vã với Bạch Nguyệt Diệu nữa, về mặt tràn đầy bi thương, xoay người rời đi.

“Nè!” Bạch Nguyệt Diệu về mặt mắt mát kéo ta lại: “Không phải ngươi bị Huyền Ngâm Phong đá đi ngàn dặm rồi chứ?” Nghe xong lời của hắn, ta tức giận quay đầu, nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

“Đúng! Đúng! Đúng! Ngươi hài lòng chưa?” Ta giận giữ hét lên với hắn.

“Vây, ngươi từ quan đi, sau đó trở về làm con gái, bốn hoàng tử sẽ miễn cưỡng để ngươi làm phi được không?” Lúc Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta, về mặt lộ ra cảm giác cười như không cười. Bất kể hắn là nghiêm túc, hay là giả vờ toan tính, ta cũng sẽ không đáp ứng hắn! Bởi vì ta chỉ thích Huyền Ngâm Phong bởi vì ta muốn làm quan!

“Ngươi đi chết đi! Cho dù Huyền Ngâm Phong không thích ta, ta cũng sẽ không coi trọng ngươi đâu!” Nói xong, ta bỏ rơi Bạch Nguyệt Diệu đứng đó giận giữ bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 83: Thăm dò triều đình

Không hiểu, không hiểu, Bạch Nguyệt Diệu hết lần này tới lần khác trêu ta, lại một lần nữa yêu cầu ta làm phi tử của hắn, rốt cuộc là tại sao? Hắn yêu thích ta ư? Cũng không thể, thích một người, phải toàn tâm toàn ý, như ta thích Huyền Ngâm Phong đó.

Vây hắn rốt cuộc là vì cái gì? Ta hiểu rồi, bởi vì, bên cạnh hắn là những người như thế, nữ tử đều là người sau tiếp người trước tìm đến hắn, còn ta thì không khuất phục hắn, nên hắn không cam lòng thế thôi!

Bạch Nguyệt Diệu tự đại cuồng, cho là nữ tử trong thiên hạ đều vây quanh hắn hết chắc, hừ!

Ra khỏi hoàng cung, ta quyết định tối nay tạm thời ở trong nhà trọ, nhưng trùng hợp lại gặp Hoàng Thượng Thư, ta và Hoàng Thượng Thư gọi thức ăn trong nhà trọ ta ở, cùng nhau đàm luận tình hình chính trị lúc bấy giờ.

Cuối cùng ta cảm thấy cùng Hoàng Thượng Thư nói chuyện phiếm thật sự là rất có thể hàn huyên tới đồng lòng, hơn nữa Hoàng Thượng Thư cho ta cảm giác giống như Đại hoàng tử.

Hàn huyên hồi lâu, ta phát hiện Hoàng Thượng Thư thuộc về phái trung lập, không ủng hộ Đại hoàng tử, cũng không ủng hộ Nhị hoàng tử, chỉ an phận làm việc của hắn.

Ha ha, khó lắm mới gặp một người như thế, triều đình nếu có nhiều người như Hoàng Thượng Thư, quốc gia này có thể hy vọng rồi...

Ba ngày lâm triều sau đó, ta mặc xong áo quan tam phẩm, đầu đội mũ quan, bước vào trong Kim Loan điện. Ba ngày qua, ta chưa từng nói qua một lời, thật ra thì cũng không phải là không nói lời nào, ở Hàn Lâm viện lúc ta sửa sang lại tài liệu phát hiện ra rất nhiều sơ hở trong chính trị, nhưng, dù sao mình cũng là quan mới, lèm nhèm mà lên tiếng, sẽ dễ bị người chú ý!

Thế nên ta chỉ tọa sơn quan hổ đấu, trải qua ba ngày quan sát, ta phát hiện, người trong ngũ đại gia tộc, theo thứ tự là Hồng gia, Từ gia cùng với Văn võ bá quan khác có tới hai phần tư người là ủng hộ Đại hoàng tử.

Còn người ủng hộ bên Nhị hoàng tử thì rất ít ỏi, vì trong triều đình không có đại gia tộc ủng hộ hắn, mà chỉ có một phần tư những quan viên khác ủng hộ hắn, bất quá, cá nhân ta cho là, mặc dù triều đình ít người ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu, nhưng dân chúng lại ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu. Vì câu nói có lòng dân mới có thiên hạ, cho nên Bạch Nguyệt Diệu vẫn tương đối khả năng.

Nói về phái trung lập, theo thứ tự là Lam gia, Lam Thái sư, ông ta ước chừng năm mươi tuổi, người này nhìn như câu nệ, nhưng chẳng biết sao lại cho ta một loại cảm giác rất thân thiết.

Hoàng gia cũng ở phái trung lập.

Còn có Hắc gia, bây giờ trở về đây mới nhớ, người đã đưa thuốc cho ta là con trai của Hắc tướng quân, nói cách khác thì Hắc gia ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Các quan văn khác trong triều đình cũng ở phái trung lập.

Về phía hoàng thượng, ta cảm thấy Hoàng thượng không ủng hộ Đại hoàng tử, cũng không ủng hộ Nhị hoàng tử, nhưng nhìn biểu hiện 3 ngày qua, Bạch Nhật Uyên so với Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng ăn nói khéo léo hơn, huyền thuyên không ngừng. Mà biểu hiện của Bạch Nguyệt Diệu thì thua kém rất nhiều, nhưng, cuối cùng ta vẫn cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu không hề kém Bạch Nhật Uyên, khí chất từ người Bạch Nguyệt Diệu thênh thang phát ra đều vượt qua khí chất của Bạch Nhật Uyên, giống như lúc Bạch Nguyệt Diệu thăm án lần trước.

Chẳng lẽ? Bạch Nguyệt Diệu cố ý giấu thực lực của mình? Nhưng tại sao? Đã có dã tâm muốn làm hoàng đế, thì phải biểu hiện thật tốt mới phải chứ, tại sao lại cố ý giấu mình như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 84: Vị quan mới tiên phong

Ngày lâm triều thứ tư, ta quyết định không có ân mình nữa, ta đã chuẩn bị rất tốt lời ý cần nói rồi, tính toán nổi lên làm quan tiên phong.

“Có chuyện thì tâu, không chuyện bãi triều!” Thái giám nói xong.

Ta đứng ra khỏi hàng: “Hoàng thượng, thần có chuyện!”

“A? Lam ái khanh, có chuyện gì?”

“Hôm nay thần ở Hàn Lâm viện nhậm chức đã đến ngày thứ tư, thần phát hiện, Hàn Lâm viện đối với việc tuyển chọn nhân tài cho triều đình có chỗ hở rất lớn!” Lời ta vừa nói xong Từ Thừa tướng hung hăng trợn mắt nhìn ta một cái. Ta biết, thật ra thì người trông coi Hàn Lâm viện chính là Từ thừa tướng, nếu ta nói Hàn Lâm viện – ý nghĩa, đơn giản là nói Từ thừa tướng.

“Lam ái khanh nói nghe xem.”

Hoàng thượng nói xong, ta ưỡn ngực nói: “Trong triều đình vốn có chế độ lựa chọn người tài do Ngũ đại gia tộc cùng với Thiên Tử đề cử, nếu có thí sinh vô duyên lấy được thư tiến cử cũng coi như bài thi bị đào thải rồi, hoặc là có vài người hi vọng vào việc học hành sẽ vì vấn đề này mà buông xuôi. Vân Long quốc ta chủ trương toàn dân học tập kiến thức, động viên dân chúng tham gia thi khoa cử, nhờ đó mà thu nạp nhân tài thật sự! Cho nên thần hi vọng, Thánh thượng có thể hủy bỏ chế độ thư tiến cử! Hướng đến thiên hạ chiêu nạp người tài!”

“To gan!” Lời ta vừa nói xong Từ Thừa tướng khí thế vọt ra khỏi hàng hướng về phía ta: “Thư tiến cử trong kỳ thi là chế độ trăm năm của Vân Long quốc ta, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại?”

“Ngài thật to gan!” Ta lớn tiếng hét to, bước hai bước đến trước mặt Từ thừa tướng: “Thánh thượng còn chưa mở miệng, mà Từ Thừa tướng đã đứng lên phản đối ý kiến của hạ quan rồi, chẳng lẽ Từ Thừa tướng muốn vượt quyền?” Ta chính nghĩa nói xong, khóe miệng đã giương lên nụ cười đắc ý, hành động của Từ thừa tướng, rõ ràng cho thấy hấn cướp quyền của hoàng thượng, đây chính là tội chém đầu đó!

Chỉ nghe hoàng đế vỗ mạnh xuống ghế rồng, trên điện những quan viên khác nhất thời hoảng hồn, còn Từ Thừa tướng sắc mặt xanh mét hướng về phía hoàng thượng: “Thánh thượng, thần tuyệt không có ý vượt quyền, đừng nghe theo lời một phía của Lam hàn lâm, thần chẳng qua là theo truyền thống của tổ tiên từ chối Lam hàn lâm thôi.”

“Lui ra!” Hoàng thượng lúc này khôn ngoan có vẻ nguy hiểm.

Ta đắc ý nhìn Bạch Nguyệt Diệu muốn nói cho hắn biết, thấy không, đắc tội Từ Thừa tướng thì sao chứ? Nhưng, về mặt của hắn lại không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại đối với ta lộ ra vẻ tiếc hận.

“Lam hàn lâm to gan!” Hoàng thượng nói ra một câu, ta thiếu chút nữa sợ hãi đến choáng váng, ta hết sức bất ngờ nhìn hoàng thượng: “Ngươi có biết đề nghị của ngươi là muốn lật đổ văn hóa trăm năm của Vân Long quốc hay không? Ngươi có biết hành động này của ngươi là bất mãn với tổ tiên của trăm?”

“Thần không biết!” Lời của ta không có bất kỳ ý cầu xin tha thứ nào, ta lý lẽ chính trực nhìn hoàng thượng, ta vốn dĩ không sai, đề nghị của ta sai ở chỗ nào chứ? Hôn quân đúng là hôn quân! Chỉ có thể nghe chút nịnh hót!

Về mặt hoàng thượng đầy tức giận, ta biết ta gặp xui xẻo rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hu, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 85: Nhị hoàng tử chọn phi

“Phụ hoàng!” Bạch Nguyệt Diệu tiến lên hai bước đứng trước ta: “Đề nghị của Lam hàn lâm vừa nghe qua là trái với di huấn của Bạch gia lão tổ chúng ta, nhưng, cần thận suy nghĩ một chút thì đề nghị của Lam hàn lâm cũng chưa hẳn là không đáng chú ý. Theo cách này, nhân tài cả nước xây dựng nên sẽ có trăm toan tính mà không một hại. Nhị thần nghĩ Vân Long quốc ngày sau phát triển so với hiện giờ sẽ càng cường đại hơn, tổ tiên trên trời có linh thiêng cũng sẽ không trách tội cái cách của phụ hoàng, hơn nữa bá tánh trăm họ còn có thể cảm thấy phụ hoàng càng thêm tài đức sáng suốt nữa, phụ hoàng cảm thấy thế nào?” Bạch Nguyệt Diệu ôn thuận, lời nói uyển chuyển, mặc dù ý của ta và hắn giống nhau, nhưng hắn so với cứng rắn của ta vừa rồi lời lẽ thấu tình đạt lý hơn. Lời của Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng khiến cho người nghe cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, ta đã sớm biết Bạch Nguyệt Diệu có bản lĩnh, nếu hắn có thể sớm hiện lộ ra những bản lĩnh này, quốc gia khẳng định so hiện giờ sẽ càng thêm phồn vinh thịnh vượng.

Ta không thể không phục, mới vừa rồi còn đắc ý, mà giờ chỉ có thể ủ rũ cúi đầu thôi, lúc này ta phải để Bạch Nguyệt Diệu chiếm thế thượng phong rồi, ăi!

Hoàng thượng do dự một chút, sau đó hỏi: “Nhị hoàng nhi đồng ý với Lam hàn lâm ư?”

“Vâng”

“Lam Thái sư, ý khanh thế nào?” Hoàng đế lại hỏi Lam Thái sư.

“Thần cảm thấy mỗi người đều có cái lý riêng.” Lời của Lam thái sư rõ ràng là hai bên đều không giúp, hazi!

“Được rồi, vậy đi, sang năm trăm sẽ thử cách thi cử này một lần, nếu hiệu quả tốt, Vân Long quốc ta sẽ hoàn toàn chọn lựa theo đề nghị của Lam hàn lâm.”

“Phụ hoàng anh minh.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong quỳ xuống.

Thấy Bạch Nguyệt Diệu quỳ xuống, ta cũng quỳ xuống: “Hoàng thượng anh minh.”

Bạch Nguyệt Diệu đang định trở về chỗ, hoàng thượng lại lên tiếng: “Nhị hoàng nhi, hiện giờ con cũng hai mươi hai tuổi rồi, nếu cả ngày cứ cùng với cung nữ chơi đùa, sẽ hủy đi tiền đồ của mình, cho nên...” giọng điệu Hoàng thượng cứng rắn nói được một nửa, Bạch Nguyệt Diệu đã sắc mặt đại biến.

“Phụ hoàng, hoàng nhi hiện nay còn chưa tính đến chuyện hôn nhân, cho nên sau này tìm cũng không muộn.” Thì ra hoàng thượng đang yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu tìm vợ? Ta xem Bạch Nguyệt Diệu thật sự cần một người vợ trông nom quản lý hắn thật tốt lâu rồi, hắn cả ngày phong lưu thành tánh, bất kể nơi đâu, nữ tử khắp thiên hạ nói không chừng đều bị hắn gieo họa rồi, hoàng thượng lúc này coi như là anh minh.

“Nếu vậy...”

“Phụ hoàng.” Bạch Nhật Uyên cắt đứt lời của Hoàng thượng, bước tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu: “Hiện giờ nhị thần đã có bốn thê tử, con trai thứ ba cũng có rồi, mà hoàng đế vẫn cô độc một mình, hoàng đế vốn cũng là thiếu niên anh tài, nhưng sau này do trăm mê nữ sắc mà hối tiếc đường lui, nên nhị thần hi vọng phụ hoàng có thể tìm một nữ tử khuê môn gả cho hoàng đế, không chừng hoàng đế sau khi có phi tử, sẽ khôi phục lại tài hoa năm nào.”... Ngất, Bạch Nguyệt Diệu trước kia là thiếu niên anh tài? Vì trăm mê nữ sắc mới biến thành như bây giờ? Nhưng theo lý Bạch Nhật Uyên phải hi vọng Bạch Nguyệt Diệu chán chường xuống dốc mới đúng chứ? Sao còn giúp Bạch Nguyệt Diệu cái tà quy chánh đây? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Phụ hoàng...”

“Được rồi, Nhị hoàng nhi, con nghe theo lời hoàng huynh của con đi, lời hoàng huynh con nói không phải không đúng, biết đâu sau khi con có phi sẽ sửa đổi thái độ không tốt lại một chút!” thái độ Hoàng thượng rất kiên quyết, Bạch Nguyệt Diệu chỉ đành bất đắc dĩ trầm mặc không nói, ăi! Bạch Nguyệt Diệu muốn kết hôn. Không biết nữ tử nhà nào xui xẻo đây?

“Lam hàn lâm!” Không phải là ta chứ? Ngất, sao có thể là ta được, hiện giờ ta là nam mà. Nghe hoàng thượng truyền, ta vội bước nhanh ra khỏi hàng.

“Có thần”

“Chuyện Nhị hoàng tử chọn phi, vốn là Hàn Lâm viện trông coi, trăm đem việc này toàn quyền giao cho khanh, khanh và Nhị hoàng tử hãy cùng nhau thương nghị thật kỹ lưỡng chuyện này đi!”

“Thần lĩnh chỉ!” Ta nói xong, lập tức liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu về mặt mắt húng, mà ta là thoải mái thấy rõ, xem ta tìm vợ cho Bạch Nguyệt Diệu đây

nhé, nhất định sẽ là loại hung dữ, xấu xí, ta nhất định phải chọn thật tốt mới được! Ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 86: Nhị hoàng tử giận tím mặt

Triều rất nhanh đã kết thúc, ta mang theo vẻ hơi có thành ý đi đến trước mặt Bạch Nguyệt Diệu: “Vừa rồi cảm ơn Nhị hoàng tử giải vây cho hạ quan.” Ta nói xong cũng khom lưng, làm lễ quân tử với hắn.

“Lam hàn lâm, người sai rồi. Bỏn hoàng tử không phải giúp người giải vây đâu, chẳng qua bỏn hoàng tử cảm thấy đề nghị vừa rồi của người không tệ mà thôi!” Lời Bạch Nguyệt Diệu nói ra có chứa xa lạ cùng với khinh miệt, hơn nữa còn tràn đầy địch ý, ta thật vất vả lần đầu cúi đầu trước hắn, hắn còn có thái độ này? Ta đứng thẳng người dậy, trong mắt tràn đầy tức giận nhìn hắn.

“Được rồi, Nhị hoàng đệ, đừng gây khó khăn cho Lam hàn lâm nữa, sau này phi tử của đệ là do Lam hàn lâm chọn giúp đó!” Bạch Nhật Uyên nói với Bạch Nguyệt Diệu xong, nhẹ nhàng vỗ xuống vai Bạch Nguyệt Diệu.

“Ha ha, đa tạ Đại hoàng huynh nhắc nhở.” Bạch Nguyệt Diệu cũng hòa khí đáp lễ Bạch Nhật Uyên, sau đó hắn lại nghiêm mặt nhìn về phía ta: “Về phần phi tử, Lam hàn lâm, phi tử của ta nhất định phải đẹp! Không xinh đẹp, bỏn hoàng tử không nhận đâu!”

Hử! Xinh đẹp? Được, được! “Hạ quan tuân lệnh”

“Bỏ đi, ta không tin người, người theo ta một chuyến, ta sẽ cho người biết bỏn hoàng tử muốn mỹ nữ như thế nào!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong kéo tay ta lại.

“Nhị hoàng huynh, đệ cũng muốn xem một chút Nhị hoàng tử tương lai là người như thế nào” Bạch Tinh Ngân nhanh chóng đến bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, sau đó ngưng mắt nhìn Bạch Nguyệt Diệu, con người Bạch Nguyệt Diệu giống như đang nói gì với Bạch Tinh Ngân, sau đó gật đầu một cái.

Ba người chúng ta chào Đại hoàng tử, ta lại đi theo Bạch Nguyệt Diệu cùng Bạch Tinh Ngân rồi đi, nhưng nơi đến cũng không phải Hàn Lâm viện.

“Đi đâu vậy?” Ta tò mò hỏi.

“Đừng hỏi nhiều, theo ta đi!” Lời của Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng, hơn nữa đi nhanh về phía trước.

Cuối cùng, ta lại cùng Bạch Nguyệt Diệu tới tẩm cung của hắn, nhưng ta thủy chung không dám bước vào một bước, nói gì đi nữa ta cũng từng ở chỗ này mất đi trinh tiết.

Bạch Tinh Ngân khuyên nhủ ta, ta mới bước vào trong tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, không chừng lần này có Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu sẽ không có bất cứ hành động vượt rào nào với ta.

Chúng ta trực tiếp đi tới thư phòng của Bạch Nguyệt Diệu, sau khi bước vào, thái độ của Bạch Nguyệt Diệu quay ngoắt 360 độ. Hắn nhanh chóng đi đến trước bàn đọc, hất văng tất cả đồ trên bàn xuống đất, ghế trong thư phòng cũng bị đập, ta cơ hồ cả người cũng choáng váng, mới vừa rồi rõ ràng sắc mặt vẫn còn vui, sao bây giờ tính khí lại thay đổi nhanh vậy?

“Nhị hoàng huynh.” Bạch Tinh Ngân ngăn cản Bạch Nguyệt Diệu đang giận tím mặt.

“Tên tiểu nhân Đại hoàng tử kia!!” Bạch Tinh Ngân mắng Bạch Nhật Uyên, nhưng, Bạch Nhật Uyên cũng đâu làm ra chuyện gì quá đáng? Bảo hắn cười thê tử thôi mà, quá đáng sao? Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy có thê tử sẽ không được tự do?

“Không phải cười phi tử thôi sao, cần gì phải giận.” Ta ở đó nhỏ giọng lầm bầm.

Ta lầm bầm xong Bạch Nguyệt Diệu lửa giận càng lớn, nhưng hắn đột nhiên toát ra lời nói... ngoài dự kiến của ta, hắn nói: “Nếu ta cưới phi tử, người và Huyền Ngâm Phong cả đời cũng đừng mong hạnh phúc!”

Hắn nói xong lời này, rõ ràng cảm thấy mình không thể nói gì, ngay sau đó có chút lúng túng, Bạch Tinh Ngân dường như cũng có chút không hiểu, chúng ta đi đến bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu: “Người có ý gì?”

Hắn vì câu hỏi của ta, vẻ mặt có chút cứng ngắc, sau đó khẽ cười một cái: “Nếu người tìm phi tử cho ta, ta sẽ nguyên rủa người và Huyền Ngâm Phong cả đời!”

... Hắn sao lại giống một đứa trẻ vậy? Còn nguyên rủa? Ta từ hồi còn bé đã không chơi rồi, giờ hắn mới chơi? Hơn nữa... Coi như hắn không nguyên rủa,

ta và Huyền Ngâm Phong cũng không có thể hạnh phúc, vì Huyền Ngâm Phong vốn không yêu ta.

“Huyền Ngâm Phong là ai? Tình nhân của Lam cô nương ư?” Bạch Tinh Ngân buồn lòng kéo tay Bạch Nguyệt Diệu, sau đó bước tới trước ta hỏi.

“Không... Cũng không phải...” Ta vừa nói xong, Bạch Tinh Ngân thờ phào nhẹ nhõm, hần... sao phải thờ phào?

Bạch Tinh Ngân quay đầu về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng huynh, hôn sự của huynh tính sao bây giờ?”

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong câu hỏi của Bạch Tinh Ngân, lấy ghế nhưng lại đâm chiều ngồi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 87: Thân bất do kỷ

Ta thực không hiểu hôm nay Bạch Nguyệt Diệu dẫn ta tới đây có mục đích gì, không phải nói cho ta xem dạng mỹ nhân hần muốn sao? Nhưng từ khi bước vào thư phòng hành động của hần cứ như một người khác, không còn nói năng lỗ mãng nữa.

Thật ra thì hậu cung của hoàng tử không phải thế thiếp thành đoàn ư? Giống như Bạch Nhật Uyên nói hần có bốn thê tử, ba con trai đó, Bạch Nguyệt Diệu rút cuộc khủng hoảng cái gì chứ?

“Không còn cách nào khác, e là không tránh được!” Bạch Nguyệt Diệu tuyệt vọng nói.

“Sao ngươi không muốn cưới phi tử?” Đây là lần đầu tiên ta từ trong lòng tâm bình khí hòa hỏi Bạch Nguyệt Diệu, chỉ hy vọng câu trả lời của hần có thể đừng lỗ mãng là tốt rồi. Nhưng hần không thêm để ý tới ta, mà là Bạch Tinh Ngân giải đáp nghi vấn của ta.

“Vì Nhị hoàng huynh sợ phi tử tương lai có thể là người của Đại hoàng tử an bài!”

Là người của Đại hoàng tử? Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, lần đó Bạch Nguyệt Diệu vũ nhục ta cũng là vì hoài nghi ta là người của Đại hoàng tử, vừa rồi Bạch Nhật Uyên còn tốt bụng muốn Bạch Nguyệt Diệu chọn phi tử nữa, thảo nào Bạch Nguyệt Diệu không những không cảm kích còn tức giận như vậy. Bạch Nguyệt Diệu cả ngày đề phòng Bạch Nhật Uyên, rốt cuộc Bạch Nhật Uyên có chỗ nào đáng sợ chứ? Đến giờ ta vẫn chưa phát hiện được, có lẽ vì Bạch Nhật Uyên ẩn giấu quá giỏi? Cũng có thể do huynh đệ bọn họ có hiểu lầm gì đó cũng nên? Dù sao những chuyện này cũng không liên quan tới ta, giờ ta giúp Bạch Nguyệt Diệu chọn phi tử là được rồi.

“Yên tâm đi! Lúc này hoàng thượng đã giao chuyện chọn phi cho ta mà, ta nhất định sẽ thận trọng chọn phi tử tốt cho Nhị hoàng tử!” Lời của ta rõ ràng rất thành khẩn, nhưng Bạch Nguyệt Diệu nghe xong đôi mắt càng thêm tức giận.

“Được! Ngươi chọn đi, nhớ lấy, là ngươi tự mình giúp ta chọn phi tử đó, sau này ngươi đừng hối hận là được!” Bạch Nguyệt Diệu một bên vừa châm chọc ta, vừa tức giận nói.

Ta thật lòng muốn giúp hần chọn phi tử tốt mà, ta biết hiện giờ trong lòng hần đang rất không thoải mái, nhưng sao... sao lại giận lây sang ta? Ta làm gì sai chứ? Bạch Nguyệt Diệu này đúng là không thể nói lý, ta hối hận á? ta hối hận cái rắm! Hần yêu ai, cưới ai ăn thua gì đến ta!

Ta cho Bạch Nguyệt Diệu một cái liếc mắt, sau đó nói: “Không có việc gì nữa, vậy ta đi trước đây!” không đợi Bạch Nguyệt Diệu đáp lời ta quay đầu đi thẳng.

Nhìn bóng lưng Lam Diệp Nhi rời đi, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu vừa thống khổ lại vừa thương cảm. Thật ra thì việc chọn phi vốn không liên quan gì tới Lam Diệp Nhi, ngay cả Bạch Nguyệt Diệu mình cũng bất lực thì cần gì giận lây sang Lam Diệp Nhi? Nhưng không biết tại sao, lúc Bạch Nguyệt Diệu nghe được Lam Diệp Nhi muốn đích thân vì mình chọn phi tử, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu lại thấy chua xót.

Hơn nữa, cho dù Lam Diệp Nhi thành tâm thành ý vì mình chọn một thê tử thật tốt, Bạch Nguyệt Diệu cũng biết rất rõ, phi tử đó chỉ có thể là người của Đại hoàng tử Bạch Nhật Uyên, vì cả trong triều đình, người có thể xứng làm chính phi của Bạch gia, chỉ có người nhà của Ngũ đại gia tộc, mà Lam gia, Hắc gia cùng với Hoàng gia lại không có nữ tử nào, Tử gia có một nữ, Hồng gia có hai nữ. Hiện nay, con gái duy nhất của Tử gia đã làm chính phi của Bạch Nhật Uyên rồi, chỉ có hai nữ tử của Hồng gia, Hồng gia lại là người ủng hộ cho Đại hoàng tử, cho nên cái gọi là chọn phi tử! Thật ra là đã định sẵn phi tử rồi. Trưởng nữ Hồng gia nhất định sẽ là chính phi tương lai của Bạch Nguyệt Diệu, thứ nữ còn lại sẽ là chính phi của Bạch Tinh Ngân.

Thật đáng buồn, đáng tiếc, ở trong hoàng tộc có lẽ có hường thụ vinh hoa phú quý vô tận, nhưng thường thường có lúc bọn họ sẽ thân bất do kỷ.

“Nhị hoàng huynh...”

“Ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Bạch Nguyệt Diệu vô lực nói xong, ra khỏi thư phòng trở về phòng ngủ của mình, Bạch Tinh Ngân cũng thờ dài

một tiếng, vội đuổi theo hướng Lam Diệp Nhi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 88: Nhị hoàng tử thật sự

Sau khi rời khỏi tầm cung của Bạch Nguyệt Diệu, ta đi đến Hàn Lâm viện, dù Bạch Nguyệt Diệu gây khó khăn cho ta khắp nơi, nhưng vì tiền đồ của Bạch Nguyệt Diệu, ta phải cẩn thận chọn phi cho hần mới được, vì nói không chừng, phi tử tương lai của hần, chính là quốc mẫu mai sau rồi, cho nên..

Ta tuyệt đối muốn thận trọng làm chuyện này.

“Lam hần lâm”

Ta quay đầu nhìn lại, là Bạch Tinh Ngân, ta khẽ mỉm cười với hần.

“Đệ đừng trách Nhị hoàng huynh lúc này gây khó cho đệ.” Bạch Tinh Ngân cũng nhìn ra lúc này Bạch Nguyệt Diệu gây khó cho ta? Chắc, thiết là, làm như ta thiếu nợ gì Bạch Nguyệt Diệu vậy, ta không tìm hần gây chuyện, ngược lại hần cứ luôn tìm ta gây chuyện!

“Hoàng huynh của huynh đặc biệt thích gây khó khăn cho người khác sao?” Ta tò mò hỏi Bạch Tinh Ngân.

“Không phải đâu, Nhị hoàng huynh, đối với những quan viên khác luôn không để ý tới họ, chỉ làm theo ý mình, ngay cả trên triều cũng rất ít khi có ý kiến, nhưng lúc này, Nhị hoàng huynh vì giúp Lam đệ giải vây, đành phải miễn cưỡng không còn cách nào khác thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng mà, như vậy rất có thể sẽ hại đến Lam đệ, ta nghĩ Nhị hoàng huynh ngoài mặt lãnh đạm với Lam đệ, là muốn cho mọi người biết Nhị hoàng huynh và Lam đệ không phải cùng một phái thôi”

Bạch Tinh Ngân nói xong, ta dừng bước chân lại, Bạch Nguyệt Diệu đối với những quan viên khác lãnh đạm, là vì hần khinh thường những quan viên kia thông đồng làm bậy phải không? Bạch Nguyệt Diệu trước giúp ta giải vây, sau đó trên triều lại làm nhục ta, cũng là vì muốn giữ khoảng cách với ta? Hần sợ làm liên lụy ta ư?

Bạch Nguyệt Diệu luôn nghĩ cho ta, lại cứ khiến ta hiểu nhầm, sao hần không giải thích một chút chứ? Ngược lại cứ bày ra khuôn kiêu lỗ mắng trêu chọc ta?

“Lam đệ?” Lời của Bạch Tinh Ngân cắt đứt suy nghĩ của ta.

Ta ngẩng đầu nhìn vào tròng mắt Bạch Tinh Ngân, sau đó trong lòng ta đột nhiên hạ một quyết định: “Tam hoàng tử, ta có một chuyện muốn hỏi huynh, huynh cảm thấy, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử ai thích hợp làm hoàng đế hơn?”

Ta hỏi xong, Bạch Tinh Ngân không hề do dự trả lời luôn: “Nhị hoàng huynh!” Lời của hần rất đơn giản, không mang theo chút chần chừ nào.

“Nhưng Nhị hoàng tử thoát nhìn phong lưu, vô năng, quan hệ giao tiếp lại không được tốt, mà Đại hoàng tử thì đầy bụng kinh luân, giao thiệp lại tốt, tại sao huynh cho là Nhị hoàng tử thích hợp làm hoàng đế hơn?” Thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu có vô năng hay không ta rõ nhất, nhưng ta vẫn muốn xác định một chuyện, chính là tại sao Bạch Nguyệt Diệu lại giả như vô năng? Còn một việc nữa, nếu Bạch Tinh Ngân nói với ta lý do vì sao Bạch Nguyệt Diệu lại giả vô vô năng, vậy sẽ chứng minh ta không nhìn lầm bạn bè, Bạch Tinh Ngân quả thật xem ta như bạn bè.

Bạch Tinh Ngân nghe xong câu hỏi của ta nhìn chung quanh trước sau, sau đó nói: “Trong cung đình người lừa ta gạt, âm mưu hãm hại rất nhiều, Nhị hoàng huynh đã từng được khen là thiếu niên thiên tài, tài hoa song toàn, nhưng cũng vì phần thiên phú tài năng này đã dẫn tới sự chú ý của kẻ khác, mấy lần âm mưu hãm hại, cuối cùng...” Bạch Tinh Ngân nói xong, hai mắt đã có chút ươn ướt: “Cuối cùng mẫu thân của Nhị hoàng huynh táng thân vì âm mưu đó, từ lúc đó Nhị hoàng huynh chỉ đánh giả bộ làm kẻ vô năng, phong lưu nhằm dời đi sự chú ý của kẻ khác, Nhị hoàng huynh cũng không lôi kéo mấy quan lại hồ đồ trong triều đình, Nhị hoàng huynh nói có lòng dân mới có thiên hạ, cho nên Nhị hoàng huynh đối với dân chúng rất chân thành, vì điểm này, dân chúng mới có thể khen ngợi Nhị hoàng huynh xứng đáng là hoàng tử.”

Phong lưu bị buộc với bất đắc dĩ sao? Vô năng cũng vì ần giấu thực lực của mình sao? Trên TV ta từng xem qua đấu tranh cung đình, cũng biết vì tranh giành quyền lợi bất kể là huynh đệ hay người thân cũng sẽ có nhiều hy sinh, không ngờ mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu lại chết trong cuộc đấu này, Bạch Nguyệt Diệu mấy năm này cũng là chịu nhục mà sống, chỉ vì một ngày giành lấy đế vị sao?

Hần không khỏi có chút cô độc, không khỏi có chút đơn bạc, vậy không phải bên cạnh hần chỉ có Bạch Tinh Ngân và nam tử áo đen lạnh như băng kia sao?

Hần cũng muốn nhiều người ủng hộ hần chứ?

Còn ta - có thể trở thành người ủng hộ hần không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 89: Phi tử tương lai

Vừa nãy Bạch Tinh Ngân quả thật nói với ta rất nhiều, nhưng vẫn chưa từng nói người hại Bạch Nguyệt Diệu là người nào? Bất quá, ta đã đoán được một hai rồi, Bạch Tinh Ngân còn bản khoản huynh đệ cùng mẹ của hần Bạch Nhật Uyên. Vì người duy nhất có thể uy hiếp địa vị của Bạch Nhật Uyên là Bạch Nguyệt Diệu, vậy duy nhất muốn hại Bạch Nguyệt Diệu cũng chỉ có Bạch Nhật Uyên rồi, haiz, Bạch Nhật Uyên này giả tạo quá kĩ ư? Ta một chút cũng nhìn không ra Bạch Nhật Uyên là người xấu.

Nhưng, lúc này nghĩ đến chuyện an bài phi tử? Thật ra thì chính là bảo phi tử Bạch Nguyệt Diệu giám sát Bạch Nguyệt Diệu không chừng? Dù sao cũng là vợ chồng chung giường chung gối, cho nên phi tử giám sát so với ai cũng dễ dàng hơn.

Thật tình ta ghét ác như thù, mặc dù hành động đầu tiên của Bạch Nguyệt Diệu quả thật cả đời ta cũng không cách nào quên, nhưng không thể không nói, hần đúng là một người tốt.

Còn Bạch Nhật Uyên dù nhìn như hòa ái, nhưng hết lần này tới lần khác hãm hại Bạch Nguyệt Diệu, chuyện này không khỏi có chút kinh ngạc, mặt xấu không ở ngoài mặt mà là tâm.

Một cù cái hư ở bên trong, thì không cách nào dùng được, nếu bề ngoài xấu, còn có thể dùng.

Ta với Bạch Tinh Ngân hàn huyên rất lâu, nhưng ta lại không tỏ rõ thái độ thật sự của ta, vì nếu nói ra ta ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhất định sẽ châm chọc ta, nhất định hần sẽ nói ‘Chỉ bằng người?’. Hoặc là sẽ hỏi ta, có phải coi trọng hần rồi không, hần luôn là miếng mồi đặc biệt độc, lại đặc biệt ‘xấu’! Cho nên, ta không muốn tìm rắc rối.

Lời nói trên đường..., đó chính là, sau này sẽ thấy!

Ta cùng Bạch Tinh Ngân hàn huyên xong thì trở về chỗ của mình, ta trở về bên trong Hàn Lâm viện.

Phát hiện được trên bàn ta có hình của một mỹ nữ, thấy được mỹ nữ kia mi thanh mục tú, mày rậm mắt to, rất là xinh đẹp.

“Đây là?” Ta tò mò hỏi hai tiền bối trong Hàn Lâm viện.

Hôm nay thái độ của hai lão tiền bối với ta đã khá hơn rất nhiều, có thể là vì hôm nay lâm triều, ta đưa ra văn kiện kia cũng nên.

“Ha ha, đây là phi tử của Nhị hoàng tử.”

“A? Sao lại chỉ có mỗi một bức vẽ?” Mặc dù là mỹ nữ, bất quá, chọn phi không phải chọn một trong rất nhiều mỹ nữ sao? Sao lại có tình huống này?

“Ừ, vị này là trưởng nữ của Hồng thái phó, căn cứ theo di huấn, chỉ có con gái trong Ngũ đại gia tộc, cùng với nam tử mới có thể làm chánh phi của hoàng tử hoặc phò mã của công chúa thôi”

... Hồng Thái Phó? Hồng Thái Phó là người của Bạch Nhật Uyên, như vậy còn nói gì đến chọn phi nữa? Đã dự định sẵn hết rồi, vậy Bạch Nguyệt Diệu nhất định phải cưới trưởng nữ của Hồng thái phó làm phi ư? Con gái của Hồng gia nhất định là Hồng thái phó đã dạy dỗ rồi, cho nên con đường tương lai của Bạch Nguyệt Diệu...

Haiz! Di huấn tổ tiên, người cổ đại sao lại giữ gìn lễ thói cũ thế không biết, không hiểu cái gì gọi là sửa cũ thành mới ư? Thật ghê tởm! Làm sao bây giờ? Ta phải làm thế nào giúp Bạch Nguyệt Diệu đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

## Chương 90: Thay đổi cách chọn phi

Trở về phủ đệ của ta, ta thật muốn khóc, phòng ốc rộng lớn mà chút hơi người cũng không có, ha ha, cuộc sống trước kia không phải như thế sao? Cha là người nghiên cứu lịch sử cổ đại, thường phải ra ngoài, mẹ cũng bận rộn xử lý chuyện trong phòng thí nghiệm hóa học.

Nhưng giờ ta lại không có thói quen này nữa.

Bỏ đi, không nghĩ nữa, bây giờ ngủ, ngày mai lâm triều còn phải suy nghĩ một chút xem làm thế nào giúp Bạch Nguyệt Diệu chối bỏ hôn sự này, dù sao đó mới là chuyện quan trọng nhất...

Sáng hôm sau, ta thay xong triều phục, ôm trong lòng một kế hoạch đã dự định trong đầu, đến cửa triều thì Bạch Nhật Uyên gọi ta lại.

“Lam hàn lâm”

“Tham kiến Đại hoàng tử.”

“Lam hàn lâm, chuyện người chọn phi cho Nhị hoàng đế thế nào rồi?” Lời của Bạch Nhật Uyên vẫn là hòa ái dễ gần như vậy, nhưng hần càng như vậy, ta càng cảm tức.

Ta khẽ mỉm cười, chính yếu là để Bạch Nhật Uyên yên tâm “Yên tâm đi, hạ quan biết Đại hoàng tử thương yêu Nhị hoàng tử, cho nên hạ quan bảo đảm sẽ cho Đại hoàng tử hài lòng.” Những lời này, đúng là có điểm đối trá, nhưng hiện giờ ta không có bất kỳ thực lực có thể cùng Bạch Nhật Uyên gây xung đột chính diện, cho nên chỉ có thể giả vờ ngây ngốc thôi, lát nữa ta bẩm báo chuyện tình nhất định sẽ không theo ý Bạch Nhật Uyên, cho nên những lời ta nói trước đó..., đơn giản là cho mình đường lui.

Con người của ta không phải ăn cây táo rào cây sung, nhưng trước mắt ta phải khiến cho Bạch Nhật Uyên nghĩ rằng ta trung thành với hắn mới được.

Ta và Bạch Nhật Uyên vừa nói vừa cười đi vào trong triều, mà Bạch Nguyệt Diệu thấy ta cùng với Bạch Nhật Uyên bước vào, trợn mắt nhìn ta một cái, lập tức quay đầu đi.

“Hoàng thượng giá lâm”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Tất cả đại thần trong triều bái hoàng thượng, hoàng thượng ngồi vào ghế rồng sau đó đứng dậy tuyên bố bình thân.

“Lam ái khanh.”

“Có vi thần.” Nghe hoàng thượng triều kiến, ta bước hai bước lên trước chờ đợi hoàng thượng tiếp tục nói chuyện.

“Chuyện chọn phi cho Nhị hoàng nhi, khanh xử lý như thế nào rồi?”

“Hoàng thượng, chuyện chọn phi thần sẽ bẩm báo sau, thần muốn coi nút thắt này, hơn nữa, còn có một chuyện muốn bẩm báo hoàng thượng.”

“To gan!” Từ Thừa tướng bắt chọt cả kinh, giờ ta cũng thành thói quen rồi.

“Không sao, Từ ái khanh lui ra đi, Lam ái khanh nói xem khanh muốn bẩm báo điều gì”

“Dạ? Thần muốn hỏi, nếu ngựa giống và ngựa hoang thi chạy với nhau, nếu ngựa hoang thắng lợi, thì ngựa giống và ngựa hoang con nào có thực lực?” Ta nói xong, đại diện cũng cả nhà cười âm lên, chỉ có ba hoàng tử vẻ mặt không biến hóa, mà hoàng thượng cũng hơi cười.

“Đương nhiên là ngựa hoang có thực lực rồi.”

“Thần không rõ, tại sao ngựa giống không có thực lực, lại được gọi là ngựa giống chứ?” Lúc này lời của ta hỏi xong đã không ai cười nữa, nhưng Bạch Nguyệt Diệu hơi nở nụ cười, chẳng lẽ hắn hiểu mục đích ta hỏi mấy chuyện này?

“Vi xuất thân tốt.” Hoàng thượng không lưỡng lự đáp trả.

“A? Vậy hoàng thượng, vi thần cả gan hi vọng hoàng thượng có thể thay đổi chế độ chọn phi của Nhị hoàng tử.” Ta nói xong quỳ xuống.

“Lam ái khanh, ý khanh là gì?”

“Hoàng thượng, chế độ chọn phi từ từ Ngũ Đại gia tộc, cũng giống như mấy con ngựa giống kia, còn những nữ tử thường dân khác thì giống như ngựa hoang nọ, chưa chắc ngựa hoang đã thua kém ngựa giống thừa Thánh thượng!”

“Được lắm Lam hàn lâm, ý của ngươi tiểu nữ nhà ta là ngựa?” Hồng Thái Phó tức giận bước tới bên cạnh ta chất vấn.

“Hồng Thái Phó, hạ quan không có ý này, ta chỉ là lấy một ví dụ tương tự thôi, nếu Hồng Thái Phó không nghĩ theo ý đó ta cũng không còn cách nào.” Ta tội nghiệp nhìn Hồng Thái Phó.

Sắc mặt của Hồng thái phó, giận đến không còn hình dáng, giờ thì ta biết rồi, đắc tội hết Từ Thừa tướng, lại tới Hồng Thái Phó, ai!

“Ngươi...!”

“Đủ rồi, chuyện chọn phi tử, hay là hỏi ý Nhị hoàng nhi đi.” Hoàng thượng nói xong, ta cùng hoàng thượng nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu vẻ mặt không có biểu tình bước ra khỏi hàng.

“Phụ hoàng, nhi thần sao cũng được!”

... Bạch Nguyệt Diệu nói xong, xem như bỏ qua ý của ta, đơn giản là tức chết người đi được, ta giúp hấn ngay cả hồng Thái Phó cũng đắc tội, kết quả hấn thật là tốt, để lại một câu sao cũng được? Ta hung dữ nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt Diệu, hấn vẫn như cũ làm như không thấy lui về hàng.

Không biết trong lòng tên khốn Bạch Nguyệt Diệu này rốt cuộc tính toán điều gì!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91: Một tay che trời

Vì Bạch Nguyệt Diệu không có ý kiến, nên kết quả đề nghị của ta coi như phế, ta nóng mặt coi như là vì tên Bạch Nguyệt Diệu kia mà lãnh cái mông, sợ Bạch Nhật Uyên hại mình, kết quả là muốn cưới trưởng nữ Hồng gia, sớm biết thế ta không thèm quan tâm đến chuyện này, để mặc hấn bị thê tử hại chết.

Giờ thì tốt rồi, khiến cho vãn vô bá quan cười nhạo ta, ta tức giận rồi triều, gương mặt mất hứng, Bạch Tinh Ngân xuống triều sau đó lại dẫn ta đến đình bên trong ngự hoa viên, hấn vẫn như cũ đứng bên ngoài canh giữ.

Ta biết đây là ý của Bạch Nguyệt Diệu, hiện giờ ta ôm một bụng tức, đang muốn hướng Bạch Nguyệt Diệu xả ra.

Ta bước nhanh bước vào đình, tức giận quát: “Đầu óc ngươi có phải bệnh rồi không? Ta tính an bài tốt cho ngươi, đến giây phút máu chốt ngươi lại làm đứt xích!!!”

Thấy ta tức giận hét lên, Bạch Nguyệt Diệu lộ ra nụ cười tà mị, sau đó nâng đôi mắt nhìn chăm chú vào ta: “Ai khiến ngươi xen vào chuyện của người khác rồi?”

...

Bị Bạch Nguyệt Diệu hỏi như vậy, ta muốn ngu luôn, hoàn toàn ngớ người, đúng vậy, không phải ta đang xen vào việc của người khác sao: “Ta có bệnh được chưa?” Tức chết ta mà, ta nói xong tính xoay người ra khỏi đình.

Bạch Nguyệt Diệu kéo tay ta lại: “Chọn người nào kết quả cũng giống nhau thôi, đề nghị của ngươi, chỉ hại chết những cô gái vô tội mà thôi” Hấn nghiêm túc nói xong, ta dường như thất thần, ý của hấn là, nếu ta triệu tập những nữ tử khác, vậy những nữ tử kia sẽ bị hại ư? Thắng lợi cuối cùng cũng sẽ là nữ tử của Hồng gia?

Ai là người có bản lĩnh một tay che trời đó? Ai là người năng lực làm loạn chuyện chọn phi đó?

Đáp án chỉ có một, bản lĩnh có thể che trời hiện nay, chính là Bạch Nhật Uyên.

Ta quay đầu lại liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, đôi mắt của hấn dường như cho thấy hấn đã chấp nhận, quả thật, ta cũng bắt lực rồi, xem ra Bạch Nguyệt Diệu nhất định phải cưới con gái của Hồng gia làm phi rồi.

“Làm gì tỏ vẻ mặt đồng tình nhìn ta?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong buông lỏng tay ta ra, ngồi lại trên ghế đá, trên chiếc bàn đá có một bầu rượu, hấn uống xong chén này đến chén sau, uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó hấn cười khò nói: “Ta bản tướng hiền lòng Minh Nguyệt, làm gì Minh Nguyệt theo nương mắng.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong vẫn chăm chú nhìn ta.

Câu thơ này ta hiểu ý, nhưng ta không hiểu tại sao hấn muốn nói với ta, là vì hấn uống quá nhiều sao?

Hoặc giả, hoặc giả hấn thật sự không phải là một người phong lưu, cho tới nay đều là cất dấu mình, cũng có thể, cũng có thể hấn muốn cùng nữ tử mình yêu kết hôn sống chết, nhưng hấn hiện giờ bản thân vốn dĩ không thể lựa chọn, đây chính là bi ai của những người sinh trong đế vương, đây chính là bi ai của cô đại phong kiến.

## Chương 92: Tam hoàng tử thông minh

Ta và Bạch Nguyệt Diệu không biết đưa mắt nhìn nhau bao lâu. Cho đến khi Bạch Tinh Ngân đột nhiên đi vào trong đình, chúng ta mới ngừng nhìn nhau.

“Đại hoàng huynh tới.” Bạch Tinh Ngân khẩn trương nói xong, Bạch Nguyệt Diệu buông xuống chén rượu trong tay, nhẹ nhàng nhảy một cái từ trong đình ra bên ngoài, nhìn hẩn nhanh nhẹn cùng với bóng lưng mờ hồ, không khỏi khiến ta nhớ tới Huyền Ngâm Phong...

Khó nghe mà nói, Bạch Nguyệt Diệu nhìn thấy Bạch Nhật Uyên giống như ăn trộm gặp cảnh sát, nhưng tất cả những điều này là vì cái gì? Hẩn bảo vệ ta và Bạch Tinh Ngân sao? Hẩn muốn nói ta và Bạch Tinh Ngân cũng không phải là đồng đảng của hẩn, cho nên xin Bạch Nhật Uyên chớ hãm hại chúng ta sao?

Thông khổ lắm phải không? Bạch Nguyệt Diệu, không thể quang minh chính đại nói ra tình bạn của mình, không thể quang minh chính đại cùng mọi người nói chuyện, vẫn nguy trang cho mình...

Hiện giờ ta đột nhiên cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu thật đáng thương, thật đáng thương, suy nghĩ một chút Nhị hoàng tử cao cao tại thượng, cuộc sống lại đầy lo lắng, ai cũng không thể tin được?

Chỉ biết nữ tử đế vương tốt, không biết gia đình đế vương khổ.

Ha ha, ngay cả tình yêu và hôn nhân cũng không thể tự do, hoặc giả, Bạch Nguyệt Diệu áo gấm lụa là nhưng cuộc sống còn không bằng cuộc sống của dân chúng áo thô bình thường vận chuyển lương thực.

Ta tự nhiên ngồi trước bàn đá, mà Bạch Tinh Ngân cũng cảm ly rượu lên giả bộ cùng ta nâng cốc tán chuyện phiếm.

“Tam Hoàng đệ và Lam hàn lâm đang nói chuyện phiếm sao?” Bạch Nhật Uyên đi vào trong đình, cũng ngồi xuống.

“Đại hoàng huynh.”

“Đại hoàng tử.” Ta khách sáo chào hỏi Bạch Nhật Uyên.

“Ha ha, Lam hàn lâm, ta đã nói lúc nào không có người, người cũng không cần đã lễ với ta mà” Tại sao Bạch Nhật Uyên vẫn hiền hòa như thế? Tại sao cứ hòa nhã tự nhiên như thế? Cứ như vậy khiến ta chán ghét vô cùng.

“Đúng rồi, Lam hàn lâm, nhớ mấy hôm trước ta có hẹn người dùng bữa, giờ tính sao?”

Hồngбет, không phải chứ, xong rồi, ta coi như hiểu được câu tránh được mừng một, không tránh được mười lăm.

“Đại hoàng huynh thiệt là, đã mời Lam hàn lâm đi, sao không mời đệ đi?” Những lời này của Bạch Tinh Ngân nhất thời khiến ta trấn định lại rất nhiều, nếu có Bạch Tinh Ngân đi còn có thể giúp ta xoa dịu, ít nhất nếu ta lộ ra chân tướng gì, hẩn có thể giúp ta giải vây.

“A? Hoàng đệ quả thật muốn đi? Từ sau khi ta thành gia, hoàng đệ chưa tới tẩm cung của ta.” Bạch Tinh Ngân quả nhiên rất ghét người ca ca Bạch Nhật Uyên này, ta cảm thấy Bạch Tinh Ngân vẫn thường xuyên đến chỗ Bạch Nguyệt Diệu, nhưng xem ý này, Bạch Tinh Ngân quả thật là nhiều năm không tới chỗ Bạch Nhật Uyên rồi?

“Haiz, đệ muốn đi lắm chứ, nhưng đại hoàng huynh bận việc.. chánh sự, đệ sợ quấy rầy đại hoàng huynh, nên chưa từng qua tẩm cung của đại hoàng huynh, nếu hôm nay đại hoàng huynh muốn mời Lam hàn lâm, vậy đệ cũng tham gia cho náo nhiệt nhé, không biết đại hoàng huynh có thể hoàn thành ý nguyện của đệ không?” Ta nói Bạch Tinh Ngân thông minh quả nhiên không sai, phản ứng của hẩn tương đối cơ trí rồi, nếu ta không nhìn thấy mặt khác của hẩn, nhất định sẽ cho là hẩn giả hoạt hồ ly, vì hẩn nói chuyện với ta âm giọng rất trung hậu, nói trắng ra là có chút ngu ngốc, nhưng lúc hẩn nói chuyện với người khác, lại có vẻ khôn khéo vô cùng, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng.

Trong hoàng cung, rốt cuộc cất giấu bao nhiêu tính cách thật sự của mình?

## Chương 93: Lưu luyện

Xem ra bữa tiệc tối nay coi như đã định, hàn huyền không bao lâu, chúng ta cũng tạm biệt, ta trở về phủ đệ của mình, nghỉ ngơi, chờ đợi bữa tiệc tối nay.

Cũng không biết, bữa tiệc tối nay là Hồng Môn yến? hay là bữa tiệc bình thường nữa?

Lúc thay quan phục, ta vô tình đụng phải vật ở bên giường, ta lấy lên, nhẹ nhàng lau chùi nó, phía trên đã có chút bụi đất rồi, ha ha, ta sợ thấy cảnh thương tình, nên đã lâu không chạm qua kiếm Huyền Ngâm Phong cho, đang nhìn nửa khối ngọc bội, ta lại muốn biết, nửa miếng ngọc bội kia có phải ở chỗ Huyền Ngâm Phong không?

Ta và hắn đã bao lâu rồi không gặp? Hắn còn nhớ ta không? Còn nhớ tối hôm đó ta nói với hắn ta là nữ tử không?

Ta rất muốn biết, ta và Bạch Nguyệt Diệu ai bắt hạnh hơn ai?

Bạch Nguyệt Diệu sẽ phải cùng nữ tử không thương mà thành thân, còn ta lại có một nam tử ta yêu, nhưng người đó cũng không yêu ta.

Hiện giờ ta đã quên mất vết thương trên người do Bạch Nguyệt Diệu gây ra cho ta rồi, thay vào đó là thương hại hắn.

Ta đến đây làm quan là vì cái gì? Ta hỏi kỹ lòng mình.

Xem ra hôm nay mục đích của ta đã rất trong sáng? Toàn tâm toàn ý vì dân chúng. Vậy nếu có một ngày ta có cơ hội trở về hiện đại, ta có nên trở về không?

Hiện đại có ai lưu luyện ta không? Cha, mẹ sao? Trừ bọn họ ra?

Ta không biết...

Sau khi rời khỏi đình, Bạch Tinh Ngân bước nhanh về phía tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, vừa bước vào, Bạch Tinh Ngân thờ hốt hốt đứng trước mặt Bạch Nguyệt Diệu.

“Tam hoàng tử.” Bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu nữ tử vây quanh thành một đoàn, các nàng chào Bạch Tinh Ngân, lúc này Bạch Nguyệt Diệu coi như là người say trong chén rồi, người hắn đầy mùi rượu, đôi mắt cũng hơi có vẻ mê lỵ.

“Tất cả các người lui ra!” Tiếng Bạch Tinh Ngân có chứa mấy phần ra lệnh, những nữ tử kia liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng hơi gật đầu, những nữ tử kia lần lượt rời đi.

Thấy bọn họ rời đi rồi, Bạch Tinh Ngân mới ngồi xuống bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng huynh, Đại hoàng huynh muốn mời Lam cô nương đến dự tiệc tối nay!”

Nghe xong lời của Bạch Tinh Ngân, Bạch Nguyệt Diệu vốn đang mê mẩn đầu óc nhất thời thanh tỉnh rất nhiều, con ngươi cũng sáng lên nhiều, hắn nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại: “Đệ cùng đi với Điệp Nhi?” Bạch Nguyệt Diệu gọi Lam Điệp Nhi là Điệp nhi, điều này khiến Bạch Tinh Ngân hơi ngẩn người.

Bạch Tinh Ngân không nghĩ nhiều, chẳng qua là hơi gật đầu một cái.

“Được rồi, đệ hãy chăm sóc Điệp nhi đi, tận lực bảo nàng ấy đừng uống rượu!”

“Hả?”

“Không có gì đâu, đi đi.” Bạch Nguyệt Diệu tính toán xong, trong lòng Bạch Tinh Ngân cũng kiên định không ít.

Vì không muốn mọi người chú ý, Bạch Tinh Ngân không ở lại lâu, chốc lát đã đứng dậy trở về tẩm cung của mình.

Mà Bạch Nguyệt Diệu cũng đứng dậy đi về phía cánh cửa đen trong phủ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 94: Hắc huynh

Xem chút sắc trời đã nhanh đến thời gian dự tiệc, ta đứng dậy chuẩn bị lên đường đi về phía hoàng cung, mới ra khỏi phủ đệ của ta, đã thấy một người quần áo màu đen đứng cách ta không xa.

Ta cẩn thận nhìn lại, cảm thấy bóng dáng này dường như rất quen thuộc, ta nhớ ra rồi, là tùy tùng bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, ta bước nhanh tới trước mặt người nọ.

“Lam hàn lâm” Người kia nói xong cúi chào ta, theo lý thuyết hần mặc quần áo màu đen, mặc dù không phải bậc quan, nhưng cũng là quý tộc, ta cũng phải chào hỏi hần mới đúng.

Nhưng ta biết xưng hô như thế nào đây? “Người của Hắc gia”

Ta nói xong, nhất thời cảm giác chung quanh tản mát ra không khí lúng túng, nhưng người nọ về mặt vẫn không thay đổi nhìn ta, con ngươi cũng cực kỳ lạnh như băng: “Tại hạ Hắc Mạch Dực.”

“A, Hắc huynh!”

“...” Nghe ta nói vậy, khóe miệng Hắc Mạch Dực đột nhiên khẽ nhếch lên, nhìn như hần rất buồn cười, rồi lại một mực nhẫn nại, bất quá nhìn hần nhàn nhạt cười, khiến ta nhớ đến Huyền Ngâm Phong, mặc dù hai người bọn họ đều cho cảm giác rất lạnh, nhưng cảm giác lạnh của Hắc Mạch Dực rất nghiêm túc, dường như rất khó tiếp cận, còn cái lạnh của Huyền Ngâm Phong, khiến ta cảm giác hần rất lạnh khốc.

“Xin hỏi Hắc huynh có chuyện gì không?”

“Là Nhị hoàng tử điện hạ bảo tại hạ hộ tống Lam hàn lâm đến tẩm cung của đại hoàng tử.”

“À”...

Ta dần dần gật đầu một cái, theo sau Hắc Mạch Dực hướng về phía tẩm cung, nói thật, hiện giờ ta vô cùng bất đắc dĩ, vừa rồi nói chuyện với Hắc Mạch Dực, ta vốn không có cách từ chối, giống như lập khế ước với nhau vậy, hơn nữa sao Bạch Nguyệt Diệu lại biết ta tới chỗ Bạch Nhật Uyên?

Chắc cũng là Bạch Tinh Ngân nói đây, ha ha, nên nói Bạch Tinh Ngân quá lệ thuộc vào Bạch Nguyệt Diệu? hay là nói Bạch Tinh Ngân quá tin nhiệm Bạch Nguyệt Diệu đây?

Bất kể thế nào, Bạch Nguyệt Diệu quả thật đã phái người bên cạnh hần đến bảo vệ ta, suy bụng ta ra bụng người, sau này trời cao cũng sẽ giúp Bạch Nguyệt Diệu thôi!

Đến cửa tẩm cung của Bạch Nhật Uyên, Hắc Mạch Dực không bước vào, mà tung người bay lên nóc tẩm cung của Bạch Nhật Uyên, ta thật không ngờ võ công của Hắc Mạch Dực lại giỏi đến thế? Hần nói nếu trong tẩm cung của Bạch Nhật Uyên có bất kỳ biến động gì, hần sẽ xuất hiện giúp ta, ta cũng ngầm cho phép gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 95: Dự tiệc

Ta hiện giờ bên trong có Bạch Tinh Ngân tương trợ, phía ngoài có Hắc Mạch Dực giúp đỡ, trong lòng thật sự an tâm rất nhiều rất nhiều, nhìn bên ngoài tẩm cung của Bạch Nhật Uyên, chỉ có thể nói là kiến trúc xa xỉ, ta mới vừa vào đến cửa tẩm cung của Bạch Nhật Uyên, cung nữ đã dẫn ta bước vào trong phòng khách. Dọc theo đường đi, ta vẫn nhìn kiến trúc xung quanh, cùng với các cung nữ thái giám trong cung, đơn giản là cung nữ so với trong tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu chênh lệch nhau rất nhiều, hơn nữa kiến trúc cũng khác nhau một trời một vực, rõ ràng một người là tẩm cung của đế vương bình thường, còn một người không thể nghi ngờ là thanh lâu hòa nhã.

Trong phòng tiếp khách người ngồi không nhiều lắm, theo thứ tự là Bạch Tinh Ngân, Từ Thừa tướng, Hồng Thái Phó cùng với Bạch Nhật Uyên, haiz, bốn người, có hai ta đã đắc tội qua.

Bọn họ đã ngồi vào bàn rồi, dường như đang đợi ta.

Ta khẽ mỉm cười, hành lễ: “Xin lỗi, trên đường chậm trễ, khiến các vị đại nhân cùng với các hoàng tử đợi lâu.”

“Lam hàn lâm lại đây ngồi đi.”

“Không có gì đâu, Lam hàn lâm lại đây ngồi đi.”

Bạch Tinh Ngân dường như cùng Bạch Nhật Uyên nói chuyện được một lúc rồi, mà bên cạnh Bạch Tinh Ngân và Bạch Nhật Uyên đều có một chỗ trống khó quá, nếu ta ngồi bên Bạch Tinh Ngân, đó là không nể mặt Bạch Nhật Uyên, nếu ta ngồi cạnh Bạch Nhật Uyên, Bạch Tinh Ngân cũng sẽ không so đo, nhưng như vậy ta cách Bạch Tinh Ngân xa quá, hẳn rất khó ứng phó giúp ta, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Ta lúng túng đứng tại chỗ không nhúc nhích, Bạch Tinh Ngân và Bạch Nhật Uyên nhìn nhau, Bạch Nhật Uyên khẽ mỉm cười nói: “Ha ha, xem hai huynh đệ ta nhiệt tình lại khiến Lam hàn lâm khó xử rồi, vậy đi, Lam hàn lâm và Tam Hoàng đệ tương đối quen thuộc, vậy thì ngồi bên cạnh Tam Hoàng đệ đi.”

Nghe Bạch Nhật Uyên xin lỗi, Bạch Tinh Ngân cũng không vì lễ mà nhượng ý, hẳn chưa nói bất kỳ lời nào, mà ta cũng vậy cam chịu ngồi xuống bên cạnh Bạch Tinh Ngân.

Ta vào ngồi, mắt của Tử thừa tướng và Hồng Thái Phó cũng tràn đầy địch ý nhìn ta. Không lâu sau cung nữ bưng rượu và thức ăn để trên bàn rồi rời đi.

Mà thức ăn trên bàn nếu tính ra thành khẩu phần lương thực của bá tánh bình thường, ít nhất cũng đủ cho một người dân bình thường ăn một năm, haiz, cho nên mới nói nhà quyền quý rượu thịt thối, ngoài đường có chết rét công chính là đạo lý này đây.

“Nào ăn đi.” Bạch Nhật Uyên phá vỡ cục diện bế tắc, dẫn đầu bưng chén rượu lên, nhấp nhẹ một hớp: “Nếu ở trong triều đình Lam hàn lâm cùng Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó từng có xích mích, ta chỉ hi vọng qua bữa tiệc hôm nay, mọi người có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, dù sao mọi người cũng là vị phụ hoàng ta mà làm việc thôi, cho nên oan gia nên cời không nên buộc, hôm nay đã đến đây rồi, bữa cơm này một là chúc mừng Lam hàn lâm vinh dự trở thành quan mới, hai coi như là cùng uống rượu, thế nào?” Bạch Nhật Uyên hòa khí nói xong cũng bưng chén rượu lên, chờ đợi chúng ta trả lời chắc chắn.

A, cùng uống rượu ư? Oan gia nên cời không nên buộc? Dĩ nhiên, ta khôn khéo bưng chén rượu lên khách sáo nói: “Thật ra thì hôm nay đa tạ Đại hoàng tử đã cho hạ quan cơ hội cùng Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó hoà giải, tiểu đệ lao ra nhà tranh, cái gì cũng không biết bắt giặc đã đắc tội với nhị vị tiên bối, hiện giờ vạn phần áy náy, tiểu đệ, ở nơi này xin lỗi hai vị tiên bối, hi vọng hai vị tiên bối có thể tha thứ cho tiểu đệ, tiểu đệ xin cạo trước!” Nói xong ta lập tức sáng khoái cảm chén rượu một hơi uống hết, ta làm sao mà uống rượu? Sau khi ta uống xong, từ trong áo lấy ra khăn tay lau miệng, cũng mượn cơ này, đem rượu trong miệng nhỏ ra khăn tay.

Rượu ta cũng đã uống, lời khách sáo cũng đã nói xong rồi, mặc dù chỉ là trên mặt, nhưng nếu Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó không đồng ý thì cũng đồng nghĩa với việc không cho Bạch Nhật Uyên mặt mũi. Người ta nói thế nào cũng là ‘Người một nhà’, coi như không nể mặt cũng xem như không có chuyện, bằng ngược lại, nếu ta không chủ động xin lỗi, hoặc là không uống rượu, chén tiếp theo chính là rượu phạt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 96: Uống trà

Quả nhiên, ta nói xong những lời khách sáo kia, Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó mặc dù còn nghiêm mặt, nhưng vẫn đáp lễ ta một chén rượu.

Không khí nói chuyện uống rượu rất là ‘hòa hợp’, vì trừ Bạch Nhật Uyên nói chuyện, những người còn lại đều không nói gì, mà mỗi khi Bạch Nhật Uyên mời rượu ta, Bạch Tinh Ngân đều ngăn lại, thỉnh thoảng ta cũng uống một chút, nhưng ta đem rượu kia toàn bộ nhỏ lên khăn tay.

Xem ra các cách phòng ngừa thật sự không tệ, hiện giờ ta có hai cây ngự phong, một là khăn tay, mà còn lại là Bạch Tinh Ngân rồi, nhưng khổ cho hắn, vốn là da trắng nõn, giờ cả khuôn mặt đã đỏ bừng, đỏ bừng.

Bữa tiệc trăm muện này cuối cùng cũng ăn xong, nhưng vẫn không thể đi, còn phải uống trà nữa.

Chúng ta rời bàn, ngồi ở đại sảnh trong tầm cung của Bạch Nhật Uyên, tán gẫu về hôn sự của Bạch Nguyệt Diệu. Bạch Nhật Uyên ngồi trên ghế chủ, còn Bạch Tinh Ngân ngồi ở ghế thứ nhất, căn cứ theo bậc quan, ta ngồi bên cạnh Hồng thái phó.

“Lam hàn lâm, tiểu nữ chính thức vào cung trước tiên còn phải xin Lam hàn lâm hạ thủ lưu tình!” Lời của Hồng Thái Phó nghe qua như đang cầu xin ta, nhưng lời nói mũi nhọn hoàn toàn là ra lệnh cho ta, quả thật con gái của ông ta muốn vào cung nhất định phải trải qua thẩm tra của ta, thứ nhất kiểm tra xem nàng ấy có giữ tiết hay không, thứ hai chuyện văn học tu dưỡng cùng với lời nói phải tốt, thứ ba bị bệnh hiểm nghèo hay không.

Nếu trong đó một cái không qua, nàng ấy sẽ không thể làm hoàng phi, nếu ta cố ý tra xét nàng ấy, nàng ấy có thể cũng sẽ không có khả năng thông qua!

Nhưng ta chính là có một chút suy nghĩ, biết cha nàng ấy là ai? Biết cha nàng ấy có ‘Dận dò’ ta hay không? Nên chuyện bắt hòa đừng nghĩ tới nữa!

Ta hướng về Hồng Thái Phó mỉm cười một cái, bày tỏ cam chịu, thuận miệng nhẹ nhàng nhấp một miếng nước trà, nhưng ta thấy rõ ràng khi ta uống xong hớp trà này, trong con người Tử thừa tướng lộ ra ánh mắt tà ý. Chuyện gì đã xảy ra?

Ta đang muốn đem chén trà để lại trên bàn thì Hồng Thái Phó hơi đụng vào ta, nước trà trong chén toàn bộ đổ xuống trên quần áo của ta.

“Ôi, Lam hàn lâm, xin lỗi!” Hồng Thái Phó cố ý, không sai! Ta thấy lúc ông ta nói xin lỗi với ta, vẻ mặt rõ ràng cho thấy rất đắc ý, nhưng ông ta có mục đích gì đây?

Lau nước trên người, cũng ra ý bảo với Hồng Thái Phó không có việc gì.

“Người đâu, mau đưa Lam hàn lâm đi thay quần áo.” Bạch Nhật Uyên nói xong, thì có một cung nữ đi tới bên cạnh ta.

“Không, không cần đâu.”

“Lam hàn lâm, không sao đâu, mặc áo ướt như vậy, coi chừng bị lạnh đó.” Bạch Nhật Uyên nói xong, ta nhìn Bạch Tinh Ngân, Bạch Tinh Ngân cau mày, nhưng cũng không cách nào từ chối, vì ngay cả ta cũng không thể từ chối. Chỉ đành phải bắt đầu đi đi theo cung nữ đến phòng của Bạch Nhật Uyên thay đồ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 97: Hồng Môn yến

Dọc theo con đường này ta cuối cùng cảm thấy trong người có chỗ không khỏe, ngực có chút khó chịu, mà người cũng nóng rang, bước vào căn phòng cung nữ kia dẫn ta tới.

Cung nữ kia đưa cho ta một bộ quần áo: “Cám ơn nhiều.” Ta nhìn chăm chú vào cung nữ kia hy vọng cung nữ đó rời đi, nhưng không có, nàng ta khẽ mỉm cười, đưa tay muốn cởi quần áo của ta.

Không được, nếu cung nữ này thay quần áo cho ta, khẳng định sẽ biết ta là nữ tử, ta chặn tay cung nữ kia lại: “Ta tự làm được rồi.”

Cung nữ lộ ra nụ cười quyến rũ: “Không có gì đâu Lam hàn lâm, để nô tì giúp người.” Giọng nói của cung nữ kia rất kiều mỹ.

Không biết tại sao, ta từ từ cảm giác hình ảnh của cung nữ kia có chút mơ hồ, hai tay ta cũng mất lực, trong lúc ta đang thư giãn, cung nữ bắt đầu cởi quần áo của ta.

Vải nút áo đã bị nàng ta mở ra, mà trên trán ta cũng toát ra rất nhiều mồ hôi, ý thức càng ngày càng không tỉnh táo, nhiệt trong cơ thể càng ngày càng cao.

Hồng bet! Lúc này thật đúng là Hồng môn yến, thật sự ngoài dự đoán, trên bàn cơm đã tránh khỏi, nhưng còn nước trà? Thảo nào ánh mắt của Từ thừa tướng lại lộ ra vẻ tà ác, thảo nào Hồng Thái Phó đụng chén trà rơi vào người ta lại mỉm cười đắc ý, thảo nào cung nữ này lại ân cần cởi quần áo cho ta như thế.

Trong trà nhất định có bỏ thuốc rồi, bọn họ quả thật nghĩ ta là nam tử, nếu ta không kiềm chế được cùng cung nữ này xảy ra quan hệ, vậy ta sẽ bị định tội dâm loạn hậu cung của Đại hoàng tử, đây chính là mục đích của bọn họ sao? Hiện giờ bọn họ muốn dồn ta vào chỗ chết sao?

Ta nghĩ bọn họ ngàn tính vạn tính lại không ngờ tới ta là nữ tử? Ha! Ta dùng hết sức lực toàn thân, hất tay cung nữ kia ra, cung nữ kinh ngạc nhìn ta.

“Đi ra ngoài!!!” Ta lớn tiếng hét lên giận dữ. Cung nữ thấy thái độ ta ác liệt cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Ta kiềm chế trong lòng đang cháy rực, dựa ở bên tường, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, nhẹ nhàng lau mũi, nhưng, trên tay ta lại tràn đầy vết máu, chảy máu mũi rồi? Thuốc này rốt cuộc mạnh tới cỡ nào?

Ta thật khó chịu!!!

Sau khi Lam Điệp Nhi và cung nữ rời đi, Bạch Tinh Ngân như đứng trên đồng lửa, nóng nảy bất an, cả người giống như loạn mã, cộng thêm mới uống chút rượu, Bạch Tinh Ngân càng đứng ngồi không yên.

Hắn nhanh chóng đứng lên, nhìn về phía Bạch Nhật Uyên: “Đại hoàng huynh, Lam hàn lâm sao vẫn chưa trở lại?” Đúng vậy, cùng lắm chỉ thay quần áo thôi mà, tại sao Lam Điệp Nhi đi lâu như vậy?

“Tam Hoàng đệ đừng vội, ta sẽ dẫn đệ đi xem sao.” Bạch Nhật Uyên vừa nói thì đứng dậy đưa Bạch Tinh Ngân cùng với đám người Từ thừa tướng đi về phía gian phòng Lam Điệp Nhi đang ở.

Bên ngoài phòng, Bạch Nhật Uyên thấy rõ cung nữ đưa Lam Điệp Nhi đi thay quần áo đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt Bạch Nhật Uyên không có gì thay đổi, nhưng Từ Thừa tướng và Hồng Thái Phó lại cảm thấy mất mát bức bối.

“Đại hoàng tử.” Cung nữ kia run rẩy gọi Bạch Nhật Uyên.

“Lam hàn lâm ở đây à?”

“Ồ bên trong phòng.”

Nói xong, Bạch Nhật Uyên đẩy cửa bước vào trong gian phòng, sau khi bước vào, thấy Lam Điệp Nhi mặt mày đỏ bừng, mà trên mũi còn lưu vết máu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 98: Huyền đại hiệp xuất hiện

Ta không biết nên làm thế nào, đột nhiên máu mũi chảy xuống một chút, đột nhiên tâm trí càng ngày càng yếu ớt, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Huyền Ngâm Phong, ta muốn Huyền Ngâm Phong, ta muốn hắn.

Đây chẳng lẽ là cung đình người lừa ta gạt sao? Không khỏi quá mức âm hiểm rồi? Nếu ta là một nam tử, đã sớm cường bạo cung nữ đó, cung nữ kia đã trở thành vật hy sinh, cung đấu thật bi ai!!!

Không biết kế hoạch lần này rốt cuộc là ta thắng, hay người của Bạch Nhật Uyên thắng, vì ta không cường bạo cung nữ đó, nhưng ta sắp không không chế được mình rồi.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, là Bạch Tinh Ngân, Bạch Nhật Uyên và bọn Tử thừa tướng.

“Lam hàn lâm...” vẻ mặt Bạch Nhật Uyên kinh ngạc, hắn có thể giả bộ tốt vậy, có thể giả bộ tốt đến vậy! Nhưng ta không cách nào phát ra lửa giận, nếu ta nói nước trà có vấn đề thì thế nào? A, dù sao hắn cũng là Đại hoàng tử, cách duy nhất có thể đánh bại hắn chính là khiến hắn không có được giang sơn, giống như ngày đó ta cấm hận Bạch Nguyệt Diệu vậy!

Bạch Tinh Ngân nhanh chóng chạy về phía ta: “Lam hàn lâm.” Lời nói của Bạch Tinh Ngân có chút áp úng, trong mắt cũng tràn đầy thương yêu.

“Đại hoàng tử, hạ quan trong người có chút khó chịu, nên muốn mau chóng trở về phủ.” Ta dùng chút lý trí cuối cùng còn sót lại nói xong cũng miễn cưỡng đứng lên, Bạch Tinh Ngân đỡ lấy tay ta, ta đem tất cả dục hóa trong lòng hóa thành sức lực hung hăng nắm tay Bạch Tinh Ngân.

“Đề ta mời đại phu” Bạch Nhật Uyên giả bộ nói.

Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta chịu không được.

“Không cần đâu đại hoàng huynh, đệ sẽ đưa Lam hàn lâm trở về phủ.” Bạch Tinh Ngân hoàn toàn không đợi Bạch Nhật Uyên trả lời, lập tức diu ta nhanh chóng rời đi, lúc đi qua ta thấy rõ ràng trong mắt của Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó tràn đầy cảm giác mất mát...

Rốt cục ra khỏi tầm cung Đại hoàng tử rồi, hai chân của ta vô lực không chống đỡ nổi cơ thể, thiếu chút nữa ngã trên đất, may là Bạch Tinh Ngân ôm lấy ta.

“Lam đệ, đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tinh Ngân ân cần hỏi ta.

“Trong - trà - có - thuốc.” Ta miễn cưỡng nói xong, chăm chú nhìn vào Bạch Tinh Ngân, máu trong mũi lại chảy ra không ngừng.

Bạch Tinh Ngân lau vết máu trên mũi ta, sau đó bế ta lên, ta nắm thật chặt vào ngực của Bạch Tinh Ngân.

“Không có gì đâu, không có gì đâu, ta dẫn đệ đi tìm đại phu!” Bạch Tinh Ngân an ủi ta nói.

Đúng lúc này đột nhiên Bạch Tinh Ngân dừng chân lại.

“Người là ai?” Bạch Tinh Ngân nói xong, ta nghiêng mắt nhìn lại.

Trời ơi, ta gặp ảo giác rồi sao? Ngăn Bạch Tinh Ngân chính là Huyền Ngâm Phong: “Huyền đại hiệp...”

“Lam đệ, đệ biết người đeo mặt nạ đó?”

“Ừ.” Ta hơi gạt đầu, trong lòng vừa là cảm động, vừa là vui mừng, cũng đồng thời tràn đầy dục vọng.

“Giao nàng ấy cho ta!” Giọng Huyền Ngâm Phong lạnh như băng, hắn nói xong thì đi về phía Bạch Tinh Ngân.

Nhưng Bạch Tinh Ngân không có ý giao ta ra, ngược lại lui về phía sau hai bước: “Vì sao phải giao cho người?”

Bạch Tinh Ngân nói xong, Huyền Ngâm Phong cũng không nói gì, chỉ kéo hai cánh tay ta lại, đem ta kéo vào trong lòng hắn, Bạch Tinh Ngân không cam lòng muốn đoạt ta lại.

“Như Tư!” không biết vì sao Huyền Ngâm Phong đột nhiên nói ra hai chữ này, nhưng Bạch Tinh Ngân đột nhiên dừng tay lại.

Lúc này, Huyền Ngâm Phong tung người, đưa ta bay lên trên nóc phòng, nhưng Như Tư mà Huyền Ngâm Phong nói là ai? Là nữ tử ư?

Còn nữa, sao Huyền Ngâm Phong lại xuất hiện ở đây? Nơi này canh giữ rất cẩn mật, Hắc Mạc Dực lại đi đâu rồi?

Chẳng lẽ...

Hắc Mạc Dực chính là Huyền Ngâm Phong?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 99: Xuân được

Ta cảm thấy Huyền Ngâm Phong không phải là Hắc Mạc Dực, ta cũng không biết tại sao, mặc dù bọn họ đều rất lạnh, nhưng ta vẫn cảm thấy bọn họ không phải một người.

Bây giờ ta đã không rảnh suy tư đến tất cả những chuyện này rồi, đầu óc càng ngày càng hỗn loạn, cơ thể càng ngày càng nóng rang.

Huyền Ngâm Phong mang theo ta nhanh chóng rời khỏi hoàng cung, nhưng chúng ta lại bị lính gác phát hiện, mặc dù chỉ là mục kích, may mắn kinh công của Huyền Ngâm Phong lợi hại, cho nên lính gác không bắt được chúng ta.

“Huyền đại hiệp... Ta...”

“Đừng nói, chờ một chút, ta dẫn nàng đi tìm đại phu.”

Ở hiện đại mọi người ai cũng biết, xuân được làm sao có thể nhờ đại phu giải, thể lực của ta đã gần như điên cuồng, không lâu sau, chúng ta đã đến một nhà thuốc, mà ý thức khống chế của ta cũng đã hoàn toàn biến mất...

Trong lòng Huyền Ngâm Phong thấp thòm bất an, hắn liếc nhìn xem Lam Điệp Nhi rốt cuộc thế nào rồi, nhưng hắn không muốn lấy thân phận hư ảo của mình chữa trị cho Lam Điệp Nhi, mà nếu nói ra thân phận thật sự, hắn lại sợ Lam Điệp Nhi đẩy mình ra xa ngàn dặm, trong lòng hắn cực kỳ mâu thuẫn.

Thật vất vả mang theo Lam Điệp Nhi tới nhà thuốc, nhưng đại phu cũng không thể làm gì được, xuân được trong người Lam Điệp Nhi không phải là một loại thuốc, nếu trong 24h, không cùng người khác phái giao hợp, sẽ mất máu đến chết.

Thân thể Lam Điệp Nhi mềm mại rúc vào trước ngực Huyền Ngâm Phong, tuy có vài vóc ngăn cách, nhưng Huyền Ngâm Phong vẫn có thể cảm nhận được thân thể nóng bỏng của Lam Điệp Nhi.

Huyền Ngâm Phong mắt thấy vẻ mặt thống khổ của Lam Điệp Nhi, gương mặt đỏ thắm, cùng với con ngươi tràn đầy dục vọng, nhất thời trong lòng không ngừng nhúc nhích, vẻ mặt cũng hơi có vẻ ngượng ngùng thống khổ, vì vậy, hắn đưa Lam Điệp Nhi vào một gian phòng trong nhà trọ.

Sau khi vào phòng, Lam Điệp Nhi biết bước kế tiếp nên làm thế nào rồi, nhưng trong lòng nàng đang chống cự, nàng yêu Huyền Ngâm Phong không sai, nhưng Huyền Ngâm Phong có yêu nàng sao? Hơn nữa hiện giờ nàng đã là người mất đi trinh tiết, nếu Huyền Ngâm Phong thật sự vì nàng mà giúp giải độc, liệu Huyền Ngâm Phong có ghét bỏ nàng không? Dù sao bây giờ cũng đang ở cổ đại! Trong lòng Lam Điệp Nhi không ngừng giằng giằng. Cuối cùng nàng tự thuyết phục mình, nàng tình nguyện bị xuân được hành hạ tới chết, cũng không muốn Nhuyễn Ngâm Phong biết mình đã là một người thất trinh, càng không muốn để Huyền Ngâm Phong vì cứu nàng, mà ôm lấy nàng!

“Huyền đại hiệp... Cảm ơn huynh vừa rồi giúp đỡ, ta đã tốt hơn nhiều, cho nên Huyền đại hiệp sang phòng khác nghỉ ngơi đi” Lam Điệp Nhi rất hiểu chuyện, thật sự rất hiểu chuyện, nàng bảo Huyền Ngâm Phong không cần phải để ý đến mình, nàng biết Huyền Ngâm Phong lương thiện chắc chắn sẽ giải độc cho nàng, nàng cũng biết nếu lúc này nàng hỏi Huyền Ngâm Phong có thích mình hay không, Huyền Ngâm Phong chắc chắn cũng sẽ nói thích mình. Cho nên nàng chỉ đành phải lấy bệnh tình chuyển biến tốt muốn Huyền Ngâm Phong rời đi thôi.

Nhưng Huyền Ngâm Phong rất rõ trong đầu Lam Điệp Nhi nghĩ gì, hấn không để ý những gì Lam Điệp Nhi nói, vì Huyền Ngâm Phong thật ra cũng thích Lam Điệp Nhi. Huyền Ngâm Phong giữ vẻ lạnh lùng, ôm thân thể mê người của Lam Điệp Nhi, lộ ra vẻ mặt thống khổ, vì hấn cũng không cách nào khống chế chính mình.

Đêm đó, Huyền Ngâm Phong nói với Lam Điệp Nhi “Đừng đem chung thân dễ dàng giao cho người khác “ là vì Huyền Ngâm Phong sợ khi nàng thấy gương mặt sau mặt nạ, Lam Điệp Nhi sẽ từ chối mình!

“Điệp Nhi...” Huyền Ngâm Phong đã không cách nào khống chế mình nữa, hấn ngồi xuống bên giường, đem thân thể nóng như lửa của Lam Điệp Nhi ôm thật chặt trong lồng ngực mình.

Lam Điệp Nhi thấy hành động của Huyền Ngâm Phong như thế, cùng với tiếng Điệp Nhi êm ái kia, càng không cách nào khống chế bản thân, nhưng nàng vẫn hung hăng cắn chặt hàm dưới, miễn cưỡng nói: “Huyền đại hiệp, ta không còn...”

Không đợi Lam Điệp Nhi nói xong, Huyền Ngâm Phong đã đem đôi môi lạnh như băng của mình đặt trên môi Lam Điệp Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 100: Giải độc

Huyền Ngâm Phong găt gao mút đôi môi mềm mại của Lam Điệp Nhi, vội vàng mang theo chút thô bạo, khiến cho lưỡi Lam Điệp Nhi mềm mại múa cùng hấn.

Khoảng cách với Huyền Ngâm Phong gần đến thế, Lam Điệp Nhi rõ ràng ngửi được, mùi hương thoang thoảng trên người Huyền Ngâm Phong, càng thêm ý loạn tình mê.

Không biết do tác dụng của thuốc, hay là tác dụng của việc Huyền Ngâm Phong tràn đầy trêu chọc hôn triền miên, Lam Điệp Nhi nhất thời tay chân mềm nhũn, tê liệt ngã vào ngực Huyền Ngâm Phong.

Lam Điệp Nhi cũng không cách nào khống chế được ham muốn trong lòng mình nữa rồi, nàng đã vút tất cả ra đằng sau, tận lực tự nói với mình rằng Huyền Ngâm Phong chẳng qua là giải độc giúp mình thôi, cũng không phải thích mình, vì nàng có thể cho Huyền Ngâm Phong được gì đâu?

Đôi môi nóng bỏng của hai người bọn họ dán thật chặt lại với nhau, Huyền Ngâm Phong đem lưỡi mềm mại đưa vào trong miệng Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi đồng ý mút đầu lưỡi của Huyền Ngâm Phong, đồng thời cũng đem đầu lưỡi của mình đưa vào trong miệng Huyền Ngâm Phong, hai người cảm xúc mãnh liệt hôn cắn bản không cách nào tháo bỏ lửa nóng trong lòng cùng với dục vọng của mình.

Huyền Ngâm Phong vì nộ hôn kia, bụng căng thẳng, dục vọng từ từ bành trướng lên, hấn nhẹ nhàng đem Lam Điệp Nhi nằm ở trên giường, tròng mắt của hấn nhất thời cũng đã bị dục vọng lấp đầy, hấn nhẹ nhàng cởi áo bào của Lam Điệp Nhi ra, chỉ trong chốc lát trên người Lam Điệp Nhi đã không mảnh vải che thân.

Nhìn ngực Lam Điệp Nhi phập phồng không yên, môi Huyền Ngâm Phong nhẹ nhàng vỗ về mỗi tác da tác thịt của Lam Điệp Nhi, môi của hấn chạm vào Lam Điệp Nhi vì dục vọng mà ngực cũng trở nên tròn trịa. Một tay khác của hấn nhẹ nhàng vuốt ve ngực Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi căn bản không cách nào chịu đựng được kích thích như vậy, không tự chủ rên nhẹ, nhưng tiếng này phát ra khiến Lam Điệp Nhi áy náy vô cùng, nàng nhanh chóng cắn ngón tay, tận lực khiến mình không phát ra âm thanh mất thể diện như thế.

Nhưng tiếng Lam Điệp Nhi rên nhẹ càng kích thích Huyền Ngâm Phong, hấn hơi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào gương mặt trắng nõn của Lam Điệp Nhi: “Điệp Nhi, ta muốn nghe tiếng của nàng vì ta.” Nói xong Huyền Ngâm Phong lấy ngón tay Lam Điệp Nhi cắn ra, mà Lam Điệp Nhi vì ngượng ngùng cũng không dám nhìn vào Huyền Ngâm Phong.

Ngay tại lúc này, Huyền Ngâm Phong đem quần áo của mình toàn bộ cởi ra, đồng thời cũng chậm chậm đem dục vọng của mình khắc sâu vào trong cơ thể Lam Điệp Nhi.

“A...” Lam Điệp Nhi vì đau đớn mà thống khổ rên lên, nhưng Lam Điệp Nhi có chút ngạc nhiên, mình bây giờ không còn là xử nữ nữa rồi, tại sao lại cảm thấy đau? Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, vì Huyền Ngâm Phong bước vào, nhiệt trong cơ thể Lam Điệp Nhi đã tàn đi một nửa.

“Điệp Nhi nhẫn nại một chút.” Huyền Ngâm Phong êm ái nói xong, lại thêm vào một bước tấn công Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi khẽ nhíu mày, nhưng cũng hoàn toàn đón nhận dục vọng của Huyền Ngâm Phong.

Huyền Ngâm Phong vì muốn giảm bớt đau đớn của Lam Điệp Nhi, một bên hôn nhẹ lên môi Lam Điệp Nhi, một bên không ngừng chạy nước rút, Lam Điệp Nhi không cách nào kiềm chế dục vọng, lớn tiếng rên rỉ, mấy tiếng rên rỉ của Lam Điệp Nhi không thể nghi ngờ khiến cho Huyền Ngâm Phong đạt

tới đỉnh điểm.

Mà tất cả dục vọng trong lòng Lam Điệp Nhi cũng không chế không được phát hết ra ngoài: “Ta thích chàng, ta thích chàng, Phong... Ta yêu chàng.” Nàng thật sự không muốn nói những câu bày tỏ tình yêu với Huyền Ngâm Phong, nhưng Lam Điệp Nhi lúc này đầu óc đã mất đi lý trí, nàng mê loạn nói xong, cùng Huyền Ngâm Phong yêu lần cuối...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 101: Thương tâm

Vì mới vừa kích tình triền miên, Lam Điệp Nhi đã mệt mỏi kiệt sức rồi, nàng trong lúc vô tình đã ngủ mê.

Nhìn khuôn mặt Lam Điệp Nhi ngủ say, Huyền Ngâm Phong nhẹ nhàng hôn lên môi Lam Điệp Nhi, cũng ở bên tai Lam Điệp Nhi nhẹ nhàng ní non câu: “Điệp Nhi, ta yêu nàng.” Nói xong hắn đứng dậy rồi đi...

Lúc giúp Lam Điệp Nhi giải độc, Huyền Ngâm Phong suy nghĩ rất nhiều, muốn tháo mặt nạ của mình ra, nhưng hắn sợ Lam Điệp Nhi thấy gương mặt mình sẽ từ chối giải độc.

Nghe thấy âm thanh dịu dàng của Lam Điệp Nhi nói, ‘ta yêu chàng’, Huyền Ngâm Phong vui sướng biết nhường nào, nhưng câu cuối cùng kia của Lam Điệp Nhi, ‘Phong... Ta yêu chàng’, trong nháy mắt đem Huyền Ngâm Phong từ trên tầng mây đẩy mạnh xuống địa ngục. Hắn rõ ràng biết Lam Điệp Nhi yêu chàng qua là Huyền Ngâm Phong mang mặt nạ thôi cũng không phải là mình chân chính.

Hắn biết, hắn rời đi như vậy Lam Điệp Nhi sẽ thương tâm cỡ nào, sẽ khổ sở bao nhiêu, hắn cũng hiểu cái gì là trách nhiệm, nhưng hắn hi vọng vì mình không chịu trách nhiệm sẽ khiến cho Lam Điệp Nhi hận Huyền Ngâm Phong, sẽ ghét Huyền Ngâm Phong đi!

Khi ta tỉnh lại, trên giường lạnh như băng chỉ còn lại ta không mảnh vải che thân, mới vừa rồi tất cả đều là mộng sao? Giọng nói êm ái của Huyền Ngâm Phong, đôi môi mềm mại, cùng với từng cử chỉ của hắn đều thực như vậy, mỗi một cảm xúc của hắn cũng khiến ta không cách nào quên được, nhưng... tại sao hắn phải rời đi chứ?

Vì hắn biết ta đã là một nữ tử thất trinh sao?

Ta thương tâm ngồi dậy, nhưng...

Ta phát hiện vết máu trên giường, vị trí vết máu này...

Hơn nữa một chiếc khăn đóm kia?

Ta...

Còn là xử nữ?

Sao có thể? Làm sao có thể? Ta làm sao có thể còn là xử nữ? Vết máu trên giường Bạch Nguyệt Diệu?

Ta nhất thời nhớ lại một câu nói của Bạch Nguyệt Diệu, đó chính là - mắt thấy cũng không nhất định là sự thật.

Trời ơi!

Bạch Nguyệt Diệu vốn không có vũ nhục ta? Hắn vẫn luôn trêu ta thôi? Hắn rốt cuộc đang làm gì vậy! Trêu ta là trêu như vậy sao? Hắn biết ta đeo trên lưng loại thống khổ này có bao nhiêu khổ sở không?? Hắn rốt cuộc sao lại muốn trêu ta như vậy!!

Bạch Nguyệt Diệu không hề nghĩ tới, vạn nhất ta cảm thấy hắn là người xấu, sẽ làm ra chuyện tổn thương đến hắn sao? Hắn không ngờ sao?

Bạch Nguyệt Diệu không ngờ, nếu một ngày ta không cùng người khác sinh hoạt vợ chồng, hắn sẽ cả đời cũng không nói cho ta biết sự thật sao?

Hắn rốt cuộc có ý đồ gì!

Hắn cứ thích làm người xấu như vậy sao?

Nhưng...

Còn Huyền Ngâm Phong biết ta còn là một nữ tử trinh tiết, vậy vì sao hấn phải đi?

A, đúng rồi, ha ha, giải độc! Giải độc! Giải độc! Huyền Ngâm Phong vốn không yêu ta, hấn chẳng qua giúp ta giải độc thôi, chẳng qua là giúp ta giải độc thôi...

Ta không ngừng an ủi mình, nhưng nước mắt không cảm được chảy xuống, ta thật là thống khổ, trong lòng thật sự đau, thật là đau, lần đầu tiên ta yêu một nam tử, nhưng người đó lại...

Không thương ta.

Ha ha, ha ha, ta hôm nay, chỉ đành phải cười khổ mà sống.

Có yêu rồi, thương qua, đau qua, cả đêm mất hồn đối lấy chỉ là nỗi nhớ nhưng không cách nào nguôi, ta hôm nay, căn bản không cách nào quên đi Huyền Ngâm Phong. Ai có thể dạy ta.

Dạy ta làm sao không nhớ hấn nữa?

Hay là, liều mạng lao đầu vào công việc để thay thế cho nỗi nhớ nhưng kia?

Ta vô lực nằm trên giường, nhìn sắc trời dần dần mờ sáng, ta biết, nên lâm triều rồi, không muốn đi, hôm nay thật mệt quá, nhưng, nhất định phải kiên trì!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 102: Chính thức tuyên chiến

Trở về phủ đệ ta thay quần áo lập tức lâm triều, lúc thay quần áo, nhìn mình trong gương đồng, ta cảm thấy ta đã lột xác, từ một cô gái trở thành nữ tử chân chính rồi, có lẽ là do tâm lý, có lẽ là những thứ khác, rõ ràng ta đang mặc nam trang, nhưng nhìn thế nào cũng có cảm giác che giấu không được ta thực sự là nữ tử...

Thật vất vả đi tới ngoài Kim Loan điện, ta đang nghĩ, thuốc đêm qua làm sao mà giải được, người hạ độc chắc cũng sẽ tò mò.

“Lam Hàn Lâm, đêm qua bệnh tình của ngươi...” Hòì ta chính là Bạch Nhật Uyên, vẻ mặt kia rất ân cần, hấn muốn hỏi bệnh tình của ta ư? Còn đang nghĩ độc của ta làm thế nào giải được?

“Sốt cao đột ngột thôi, sốt cao đột ngột thôi, đa tạ Đại hoàng tử quan tâm.”

“À, vậy ngươi làm thế nào trị khỏi?” Câu hỏi của Từ thừa tướng, không trả lời, ta nghĩ bọn họ cũng đã điều tra rõ ràng trong nhà ta không có thê tử, hơn nữa nếu quan viên đi thanh lâu cũng là thuộc về hành vi xấu, còn nếu nói tùy tiện tìm một nữ tử giải độc, điều này không thể nghĩ ngờ Từ Thừa tướng sẽ đào bới thêm, ta nên trả lời thế nào mới phải đây?

“Ha ha ha.” Tiếng cười của Bạch Nguyệt Diệu truyền vào trong tai ta, ta quay đầu nhìn lại, hấn và Bạch Tinh Ngân đang đi tới chỗ của ta, sau đó Bạch Nguyệt Diệu đem một cánh tay khoác lên bả vai ta: “Lam Hàn Lâm, đêm qua có vui vẻ không?”

Câu hỏi này của Bạch Nguyệt Diệu khiến lòng ta khẽ run lên, nhưng ta hiểu ý của hấn: “Vui vẻ, phải tạ ơn Nhị hoàng tử đã ban nỡ nữ cho hạ quan”

“Ha ha ha ha ha, khách sáo, khách sáo.” Ta và Bạch Nguyệt Diệu một xướng một họa, khiến Từ Thừa tướng rất là mất mát.

“A? Nhị hoàng đệ từ lúc nào thì cùng Lam Hàn Lâm có quan hệ tốt như thế?” Vấn đề này phải trả lời thế nào đây? Bạch Nguyệt Diệu vì không muốn liên lụy đến ta, vẫn luôn cùng ta giữ khoảng cách, nhưng hiện giờ hấn lại...

Về mặt Bạch Nguyệt Diệu thoáng chốc thay đổi cực kỳ nghiêm túc cùng uy nghiêm vô cùng, trong mắt của ta, chỉ chất quân vương của hấn không che giấu mà bộc phát ra, hấn ôm ta trực tiếp đi tới trước mặt Bạch Nhật Uyên, sau đó nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh, Lam Hàn Lâm sau này là bạn của đệ rồi, nếu huynh ở đây dám đùa cợt âm mưu quý kế gì, đệ cũng sẽ không bỏ qua đâu.” Giọng Bạch Nguyệt Diệu nhỏ dường như chỉ có ba người chúng ta có thể nghe được, mặc dù tiếng nhỏ, nhưng lời của Bạch Nguyệt Diệu thì lạnh như băng, hơn nữa tràn đầy khí phách.

Hành động này của Bạch Nguyệt Diệu không phải là hướng đến Bạch Nhật Uyên tuyên chiến ư, tại sao, không phải đang ản núp mình sao, tại sao không tiếp tục nữa?

Bạch Nhật Uyên nghe xong lời của Bạch Nguyệt Diệu lập tức mỉm cười, cái mỉm cười này ta chưa từng thấy qua, không có ôn nhu, không có hòa ái, chẳng qua là âm trầm “Cẩn thận đệ và mẫu thân người sẽ có kết quả giống nhau!”

Là thật, là thật, Bạch Tinh Ngân nói tất cả đều là thật, quả đúng như ta đoán, kết quả của cuộc cung đấu chính là việc mẫu thân Bạch Nguyệt Diệu hy sinh, Bạch Nhật Uyên thật là đáng sợ, trước tiên ả núp giống như thật lòng, không một chút sơ hở, nếu ta không quen biết Bạch Tinh Ngân nhất định sẽ cho Bạch Nhật Uyên là người tốt.

“Thử chút xem sao.” Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng nói xong lại trở về về mặt không kèm chế được, cười ha ha lên.

“Hoàng thượng giá lâm -”

Thái giám vừa hô xong, Bạch Nhật Uyên, Từ Thừa tướng, Hồng Thái Phó ba người cũng trở về vị trí.

Mà Bạch Nguyệt Diệu...

“Nè! Người mau bỏ tay của người xuống.” Ta nhỏ giọng nói với Bạch Nguyệt Diệu, hẳn tiện nghi đứng đủ lâu rồi.

Hắn nhìn ta một cái, sau đó lại lộ ra nụ cười xấu xa: “O, hôm nay Lam Hàn Lâm sao lại giống nữ tử nhỉ!”

Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào cuộc bộ Hoàng thượng đi về phía trước, ta một bên hung hăng đá cho Bạch Nguyệt Diệu một cước, sau đó nhanh chóng trở về chỗ của mình, cái này xem như là hòa nhã với Bạch Nguyệt Diệu rồi, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, tức chết ta mà, nhưng ta phát hiện cùng Bạch Nguyệt Diệu trên chóc nói đùa một lúc, buồn khổ trong lòng đã tan đi không ít.

Nhìn lại trong triều đình này, hôm nay Bạch Nguyệt Diệu đã chính thức tuyên chiến với Bạch Nhật Uyên, mà quan hệ của Bạch Tinh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu cũng đã rõ ràng, xem ra hôm nay Bạch Nguyệt Diệu là có dự định tuyên chiến mà đến, nhưng, nguyên nhân vì sao hắn không ả núp nữa?

Ta không rõ lắm..

Ta chỉ biết, hiện giờ ta đã cam chịu hoạch định đứng về phe Bạch Nguyệt Diệu, mà ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng không còn bất kỳ ân oán nào nữa rồi, cho nên, con đường tương lai, chỉ có trung thành phụ tá Bạch Nguyệt Diệu xưng đế mà thôi!

Cuộc chiến này rốt cuộc là Bạch Nhật Uyên, Từ Thừa tướng, Hồng Thái Phó sẽ thắng lợi? hay ta Lam hàn lâm, Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân sẽ thắng lợi đây?

Tất cả đều phải cân nhắc.

Chỉ hi vọng, Bạch Nguyệt Diệu có thể đừng khiến dân chúng thất vọng là tốt rồi..

Còn nữa, bây giờ huynh ấy đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 103: Chung sức hợp tác

Hoàng thượng vừa ngồi xuống đã khí thế hung hăng vung tay lên, nhìn đáng về ông ta hôm nay tâm tình giống như bánh bông lan đến cực hạn: “Huyện Bạch Văn gần đây liên tục gặp lũ lụt, dân chúng liên tiếp bạo động, dẫn đến Huyện Bạch Văn tổn thất năm trăm vạn hai hoàng kim, vì sao còn không trấn áp xuống!?”

Hừ, Huyện Bạch Văn gặp nạn lũ lụt, hoàng thượng không lo dân chúng chết sống, ngược lại lo lắng năm trăm vạn hai hoàng kim, còn phải trấn áp? Sao ông ta không nghĩ đến làm thế nào trấn áp lũ lụt đây? Sao ông ta không suy nghĩ một chút dân chúng tại sao phải bạo động chứ? Sao ông ta không suy nghĩ một chút làm thế nào để trấn an dân chúng đây?

“Hoàng thượng, Huyện Bạch Văn bạo động rất nhiều, thần đề nghị phái Hắc tướng quân, mang một đội quân đi trấn áp loạn dân” Lấy bạo trị bạo? Chiêu này Từ thừa tướng cũng nghĩ ra được! Nhưng hoàng đế không từ chối, lại đang do dự.

Đúng lúc này, Bạch Nguyệt Diệu hai bước đi ra khỏi hàng, khề khom người xuống: “Phụ hoàng, cách lấy bạo trị bạo chỉ khiến dân chúng khẩu phục tâm không phục, Vân Long quốc từ trước đến giờ sử dụng chính sách lấy nhu chế cương là chính, cho nên nhi thần đề nghị, phái quân đội đi xây dựng đê đập ngăn trở lũ lụt tàn phá, mặt khác mở kho lương thực, trấn an dân chúng, như vậy dân chúng sẽ chỉ biết cảm kích, không gây chuyện nữa.” Lúc này Bạch Nguyệt Diệu coi như cùng ta nghĩ về một hướng rồi, xem ra Bạch Nguyệt Diệu bây giờ đang bắt đầu nhận chân, trước kia lúc ta mới bắt đầu làm quan, Bạch Nguyệt Diệu rất ít lên tiếng, cho dù lên tiếng cũng là loại biểu cảm phóng túng không kèm chế được, như bây giờ thật tình như thế, tích cực như thế

có thể nói là đã dốc lòng, ta xem Bạch Nguyệt Diệu cũng bắt đầu tiến hành bước thứ nhất rồi!!

Hoàng thượng hơi trầm tư, sau đó hỏi: “Phái ai đi thi tốt?”

Chuyện xui xẻo này, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, làm xong, sẽ được dân chúng ca tụng, nếu chuyện xấu đi, sẽ bị hoàng thượng trách mắng, nhưng mà...

“Hoàng thượng.” Ta bước lên trước đại diện: “Vi thần đề nghị đề Nhị hoàng tử diện hạ đi.” Ta tiến cử quả nhiên đúng ý Bạch Nguyệt Diệu, cũng biết hấn muốn đi, lời kia vừa mới nói xong, khóe miệng của hấn rõ ràng nở ra nụ cười thỏa mãn.

“A?” Hoàng thượng do dự một chút.

Bạch Nhật Uyên mượn thời cơ này vội vàng nói: “Phụ hoàng, đại hôn của Nhị hoàng đệ sắp tới rồi, cho nên hãy để nhi thần thay Nhị hoàng đệ đi vậy.”

“Ha ha, thật không ngờ các con của trăm đời mặt với an nguy dân chúng đều tích cực như thế!” Nói nhảm, nhìn hoàng đế đặc ý như vậy, nếu không phải chuyện có lợi Bạch Nhật Uyên có thể tranh đi ư? Ta không tin! Ta tuyệt đối sẽ không để Bạch Nhật Uyên đặc ý.

“Vậy thì do...”

Hoàng thượng vừa định hạ quyết định, ta lập tức cắt lời hoàng thượng: “Hoàng thượng! Hiện giờ dân chúng cả Huyện Bạch Văn đang lầm than, nếu hoàng thượng cử hành hôn lễ cho Nhị hoàng tử, chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu trong dân chúng, vì vậy thần cho là hãy để Nhị hoàng tử xử lý chuyện này trước đây, rồi sau đó mới cử hành hôn lễ, dân chúng cả nước chắc chắn sẽ chung vui thành tâm chúc phúc cho hôn lễ của Nhị hoàng tử Bạch Văn quốc.”

“Phụ hoàng...” Bạch Nhật Uyên dường như còn có lời nói muốn nói, nhưng bị hoàng thượng cắt đứt.

“Được lắm! Vậy để Nhị hoàng nhi đi xử lý chuyện này đi!” Hoàng thượng nói xong ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu đặc ý nhìn về phía Bạch Nhật Uyên.

A, hấn ta quả nhiên bụng dạ sâu xa, rõ ràng lần này mình đuối, hấn chịu thất bại, nhưng về mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào, không chút nào là không cam lòng, vẫn bộ mặt hòa ai như cũ!

“Tạ phụ hoàng.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Bãi triều, ta đi tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu nhìn chăm chú vào hấn, sau đó ánh mắt mỉm cười tà, ý nói cho hấn biết, ta có lời muốn nói với hấn.

Nhưng hấn lại...”Sao vậy? Lam Hàn Lâm, mắt không thoải mái sao?”

...

Bất đắc dĩ, ta cũng mau chóng bị hấn làm cho tức điên, hấn tuyệt đối hiểu rõ mà còn giả bộ hồ đồ, xem hấn cười xấu xa như vậy: “Nhị hoàng tử diện hạ, hạ quan có chuyện muốn bẩm báo!”

Ta nói xong, hấn nhanh chóng bày lên dáng vẻ, mặt nghiêm chỉnh nói: “Được, bản hoàng tử cũng có chuyện muốn cùng thương nghị với Lam Hàn Lâm!” Tiếng của hấn dẫn tới sự chú ý của các quan viên, Từ Thừa tướng từ từ tiến tới bên này.

“Nhị hoàng tử, nghe nói Huyện Bạch Văn rất loạn, cho nên mong Nhị hoàng tử mọi sự hãy cẩn thận.” Lời này nhìn như là Từ Thừa tướng có lòng nhắc nhở, nhưng rõ ràng cho thấy uy hiếp, là uy hiếp! Bạch Nguyệt Diệu nghe xong lời này cũng không bất ngờ, không có tức giận, về mặt rất là bình thản.

Sau đó hấn nhìn ta một cái, nói: “Đi thôi.” Bạch Nguyệt Diệu không nhìn Từ Thừa tướng, Từ Thừa tướng về mặt rất không cam lòng.

“Dạ.”

“Nhị hoàng huynh, chờ đệ một chút.” Bạch Tinh Ngân ở phía sau gọi chúng ta, sau đó bước nhanh về phía chúng ta: “Ai ui!” Bạch Tinh Ngân thở nhẹ một tiếng, vì khi hấn chạy cố ý dùng sức đụng vào Từ Thừa tướng, Từ Thừa tướng thiếu chút nữa lao đảo ngã trên mặt đất.

“Thừa tướng đại nhân, nguoi không sao chứ?” Bạch Tinh Ngân giả bộ hỏi.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng nhin cười, Thừa tướng tức giận tâm tình đáp lời cũng không có, phất tay áo lập tức bỏ đi, nhưng hấn cũng nghe được rất rõ, tiếng chúng ta cười nhạo sau lưng mình...

Sau đó, ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân cùng đi vào bên trong đình ở ngự hoa viên, đây là lần đầu tiên cảm thấy trong lương đình này không khí đặc biệt bình thản, không xuất hiện cảm giác ngột ngạt. Mà Bạch Tinh Ngân cũng không cần ở bên ngoài canh giữ nữa, nhưng hấn ở nơi này, ngược lại ta có lời mà không cách nào hỏi Bạch Nguyệt Diệu được.

Bước vào trong lương đình, ba người chúng ta cùng nhau ngồi trên băng đá, hiện giờ ta không cách nào mở miệng hỏi Bạch Nguyệt Diệu cái gì, lúc này trong lương đình không khí có chút lúng túng, chút trầm mặc, Bạch Tinh Ngân lên tiếng.

“Nhị hoàng huynh, lần này huynh đến Huyện Bạch Văn mang theo Mạc Dực đi?”

“Ừ” Bạch Nguyệt Diệu gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía ta: “Ta đã nói với Mạc Dực, sau này hắn sẽ ở trong phủ của Điệp Nhi, bảo vệ Điệp Nhi.”

...

Chuyện này ta căn bản cũng không biết, Bạch Nguyệt Diệu vốn không nói với ta, Hắc Mạc Dực ở phủ của ta? Ông trời ơi, ta đồng ý sao? Còn có cái gì Điệp Nhi?...

Hay là, hiện giờ cung đấu đã bắt đầu rồi, hay là, Bạch Nguyệt Diệu đem Hắc Mạc Dực điều đến bên cạnh ta là muốn bảo vệ ta, nhưng, ta và Huyền... Ngâm Phong, tập võ là vì cái gì chứ? Chính là để ta tự bảo vệ mình! Cho nên ta không cần bắt luận kẻ nào bảo vệ cả.

Còn có, đêm qua Hắc Mạc Dực đã đi đâu??

“Không cần đâu, tự ta có thể bảo vệ mình mà!”

“Ồ, ta có nói Mạc Dực sẽ bảo vệ ngươi sao? Ta bảo Mạc Dực đến giám thị ngươi! Lỡ như ngày nào đó ngươi làm phản thì biết làm sao bây giờ?”

“...” Ta thật là tự đa tình rồi, không có việc gì lại đi gây chuyện, Bạch Nguyệt Diệu đơn giản là tên khốn kiếp! Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta tức giận đứng lên: “Đến đây! Đến đây! Giám thị đi! Bạch Nguyệt Diệu ngươi đứng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mà!” Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lại đắc ý khẽ mỉm cười.

Ta biết, ta trúng kế rồi, Bạch Nguyệt Diệu dùng kế khích tướng, cuối cùng ta cảm thấy hình như mình bị hắn đùa bỡn, hắn đơn giản là rất xấu!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 104: Huyền đại hiệp rốt cuộc là ai?

“Lam cô nương, xem tình hình hôm qua, chúng ta cũng nên đề phòng, nàng đã bị người ta theo dõi, cho nên nàng hãy nhận tâm ý của Nhị hoàng huynh đi, hống chi Mạc Dực võ công cao cường, ở Vân Long quốc cũng đứng ở hàng nhất nhĩ.” Lời Bạch Tinh Ngân đầy lo lắng, nhưng từ lời của hắn ta có thể cảm nhận rõ, hắn có ý không muốn nhắc tới tên Bạch Nhật Uyên, cũng không phải vì hắn ghét Bạch Nhật Uyên ghét đến mức ngay cả tên cũng không muốn nói tới, mà là dù sao đó cũng là ca ca của hắn, người ta nói máu mủ tình thâm, tâm tính Bạch Tinh Ngân thật sự rất lương thiện...

Hơn nữa nguyên nhân đưa đến việc hôm nay Bạch Nguyệt Diệu chính thức tuyên chiến với Bạch Nhật Uyên, còn không phải vì Hồng Môn yến hôm qua sao.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn duy trì khoảng cách với ta, thường thường sẽ ngay trước mặt Bạch Nhật Uyên làm khó ta, nhưng không ngờ là hắn tính kế ta với Bạch Nhật Uyên, ta đối đầu với Bạch Nhật Uyên rồi, cho nên Bạch Nguyệt Diệu mới kéo ta vào hàng ngũ của hắn sao?

Ta như thuyền nhỏ trên biển, nếu có sóng to gió lớn sẽ rơi vào trong lòng biển, mặc dù con thuyền Bạch Nguyệt Diệu cũng không lớn lắm, nhưng quả thật so với thuyền của ta vẫn an toàn hơn.

Từ lúc ta vào triều đã không ngờ kết bè kết cánh, nhưng, chuyện đã đến nước này rồi, ta cũng phải quyết tâm lên thuyền của Bạch Nguyệt Diệu thôi. Huống chi, ta thủy chung cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu so Bạch Nhật Uyên thích hợp làm hoàng đế hơn, cho dù có thể là hắn đang giả bộ.

Nhưng, tại sao Bạch Nguyệt Diệu muốn ta lên thuyền của hắn?

Chẳng lẽ vì ta có năng lực? Nhưng Bạch Nguyệt Diệu tự đại như vậy sao có thể hiểu được tài năng của ta đây? Vì cái gì chứ?

“Đúng rồi, nhắc tới đêm qua, độc của Lam cô nương làm thế nào chữa khỏi?” Bạch Tinh Ngân tràn đầy tò mò hỏi ta, Bạch Nguyệt Diệu đứng một bên hơi ngăn người, Bạch Tinh Ngân đến giờ cũng không biết ta trúng độc gì sao?

A? độc đêm qua làm thế nào giải trừ? Bảo ta làm sao mở miệng nói?

Còn có lúc Từ Thừa tướng vào triều đã hỏi ta làm thế nào giải độc? Bạch Nguyệt Diệu sao lại vừa đứng thay ta dàn xếp, rõ ràng đêm qua Bạch Tinh Ngân ở bên cạnh ta còn chưa biết ta trúng độc gì nữa mà, ngược lại Bạch Nguyệt Diệu dường như biết rồi? Đúng ha! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi đầu óc ta mơ màng căn bản không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng giờ ngẫm nghĩ lại?

Chẳng lẽ...

Hắc Mạc Dực là Huyền Ngâm Phong? Cho nên Bạch Nguyệt Diệu mới có thể biết tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua? Mà đêm qua Bạch Tinh Ngân đột nhiên buông tay ta, có phải vì hắn biết đó là Hắc Mạc Dực?

Trời ơi! Ta thủy chung cũng không thể tin Hắc Mạc Dực sẽ là Huyền Ngâm Phong, tại sao tâm tình của ta lại có chút mất mát đây? Tại sao vậy chứ? Ta muốn xác định Hắc Mạc Dực có phải là Huyền Ngâm Phong hay không!

“Tam hoàng tử, ta hỏi huynh, huynh biết vị đại hiệp mang mặt nạ hôm qua ư?” Ta khẩn trương hỏi Bạch Tinh Ngân, ai ngờ Bạch Nguyệt Diệu vừa định nhắc bình rượu trên bàn lên thì đánh rơi, liếc thấy phản ứng của Bạch Nguyệt Diệu, chẳng lẽ Hắc Mạc Dực thật sự là Huyền Ngâm Phong sao?

“Lúc đầu không nhận ra, sau ta mới biết hắn là...”

“Tam hoàng đệ!” Đang lúc ta đợi Bạch Tinh Ngân nói cho ta biết Huyền Ngâm Phong là ai, Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên gọi một tiếng cắt đứt lời của Bạch Tinh Ngân..., nhưng đáp án không cần nghe cũng biết, Hắc Mạc Dực thật sự là Huyền Ngâm Phong rồi...

Về mặt ta không có biểu tình ngồi trên băng đá, mà Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Tinh Ngân vừa nói chuyện với nhau, ta hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì, ta cái gì cũng không nghe được.

Tại sao cho ta biết chân tướng này chứ? Tại sao vậy chứ? Bạch Nguyệt Diệu cố ý đem Hắc Mạc Dực an bài đến bên cạnh ta, là vì muốn tác hợp cho chuyện tình cảm của ta và Hắc Mạc Dực sao? Hắc Mạc Dực tại sao lại xuất hiện ở ngôi miếu đồ nát? Ta thật yêu thật yêu Huyền Ngâm Phong! Nhưng ta không thích Hắc Mạc Dực, sau này ta làm sao đối mặt với hắn đây?

Ta cũng không biết Bạch Tinh Ngân rời đi lúc nào, ta cứ như cũ ngây ngốc ngồi trên bàn đá. Cảm giác trong đình động lại, ta thấy u buồn đơn giản là đã nhImm cả vào trong đình.

“Này, mới vừa nãy lúc lâm triều ngươi nói có lời muốn nói với bản hoàng tử mà, bây giờ nói đi!”

Quả thật sau khi Bạch Tinh Ngân đi rồi, ta muốn mở miệng hỏi Bạch Nguyệt Diệu chuyện đó, nhưng...

“Huyền Ngâm Phong xuất hiện là ngươi an bài sao?” Ta vô lực hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ngươi nói gì vậy? Bản hoàng tử cũng không biết Huyền Ngâm Phong, làm sao an bài hắn tới?”

Ta ngồi ngay ngắn người lại, nhìn về phía hắn: “Ngươi đừng giả bộ nữa! Ta biết Huyền Ngâm Phong là ai rồi!”

Ta vốn tưởng khi ta nói xong, hắn sẽ lập tức khẩn trương, nhưng không có, về mặt hắn dường như thờ ơ nhìn chăm chú vào ta: “Hắn là ai có quan hệ gì với ta?”

“Ngươi...! Ngươi còn giả bộ ngu? Ngươi có thể không biết Hắc Mạc Dực chính là Huyền Ngâm Phong sao?!” Ta nói xong lời này sau đó cẩn thận chú ý Bạch Nguyệt Diệu, hắn đầu tiên là ngăn người ra sau đó cười toe toét như không gì can nõi.

Nhưng nụ cười này của hắn lại khiến ta mông lung, ta tò mò nhìn hắn, hắn hòa hoãn một chút mới dần dần thu hồi nụ cười: “Mạc Dực vẫn đi theo bên cạnh ta, hắn làm sao có thời gian thay đổi trang phục giả làm người khác chứ? Trước đây ta đã nói, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, nếu ngươi đã nghĩ như vậy, biết Huyền Ngâm Phong là ai rồi, vì sao không chính mắt xác định? Ngược lại chạy tới hỏi ta!?”

Bỏ đi, bỏ đi! Bạch Nguyệt Diệu nói rất đúng, ta ở nơi này đoán tới đoán lui cũng chỉ phí công, nói không chừng Bạch Nguyệt Diệu sáng sớm hôm nay giải vây cũng là chó ngáp phải ruồi thôi, người ta yêu là Huyền Ngâm Phong thần bí, ta quan tâm hắn là ai làm gì! Sau này ta sẽ không đoán nữa, làm loạn suy nghĩ!

“Ta hỏi ngươi, ngày đó lúc ngươi phơi bày thân phận con gái của ta, máu trên giường rút cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ngươi biết rồi? Xem ra ngươi và hắn đã sinh hoạt vợ chồng rồi?” về mặt Bạch Nguyệt Diệu nghiêm túc hỏi ta, ta cảm thấy giống như trong lòng có ngàn tảng đá lớn rơi xuống đất, Bạch Nguyệt Diệu tên khốn kiếp này hại ta thương tâm lâu như vậy, nhưng bất kể thế nào, trong sạch của ta coi như được bảo vệ, mặc dù trong sạch hiện giờ đã không còn ở đây...

“Ngươi đừng là khốn kiếp, nếu không có, sao ngươi không nói cho ta biết?!”

“Ngươi cứ ghét ta như vậy...” Bạch Nguyệt Diệu về mặt rất tức giận nói được một nửa thì nắm lấy cổ tay của ta: “Cái người cùng ngươi sinh hoạt vợ chồng đó bây giờ đâu rồi?”

Ở đâu? Ta còn không biết, ta cũng rất muốn biết Huyền Ngâm Phong ở đâu.

“Huynh ấy đi rồi!” Ta mất mát đáp trả nghi vấn của Bạch Nguyệt Diệu.

“Đi rồi? Thật không ngờ nam tử kia cũng giống ta một dạng phong lưu, sớm biết vậy ngày đó ta đã thật sự cùng sinh hoạt vợ chồng với ngươi cho xong việc!” Lời của hắn tràn đầy châm chọc với ta, hoặc giả, ta rất hèn hạ, nhưng...

“Ngươi thú lắm! Tối hôm qua ta bị trúng độc, Huyền đại hiệp là vì giúp ta giải độc mới có thể xảy ra quan hệ với ta thôi! Huyền đại hiệp cũng không phải loại người ham những thứ khác!” Là giải độc, giải độc, không có tình cảm, cũng không phải là Huyền Ngâm Phong muốn chiếm tiện nghi của ta, nhưng

mà, lòng của ta sao phải đau như vậy? Tại sao?

“Người!!!” Lời của ta nói xong Bạch Nguyệt Diệu càng thêm tức giận, hấn buông lỏng tay ta ra nghênh ngang bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 105: Hồng tiểu thư

Bạch Nguyệt Diệu tức giận rời khỏi đình nghỉ mát, hấn nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao Lam Điệp Nhi không hận tên nam tử không chịu trách nhiệm đó, ngược lại còn bảo vệ hấn ta chứ?

Lúc Lam Điệp Nhi không biết chuyện mình còn trinh tiết, Bạch Nguyệt Diệu đề cập tới việc muốn lập Lam Điệp Nhi làm phi, Lam Điệp Nhi từ chối! Mà bây giờ người đàn ông này sau khi lấy đi trinh tiết của nàng lại bỏ rơi nàng, Lam Điệp Nhi còn không trách hấn ta?

Hấn đang suy nghĩ, hấn rốt cuộc có chỗ nào không bằng nam tử vô trách nhiệm đó? Rốt cuộc có chỗ nào không bằng hấn ta?

Bạch Nguyệt Diệu chính thức tuyên chiến với Bạch Nhật Uyên về nguyên nhân Lam Điệp Nhi đã đoán đúng mấy phần, nhưng Bạch Nguyệt Diệu đem Lam Điệp Nhi giữ ở bên người không phải chỉ vì coi trọng Lam Điệp Nhi, mà nhiều hơn là hy vọng Lam Điệp Nhi sớm chiều ở cạnh bên mình, tương đối có thể sẽ có chút yêu mình.

Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu chỉ hy vọng, Lam Điệp Nhi đừng nghĩ Hắc Mạc Dục là Huyền Ngâm Phong thì tốt rồi...

Hôm nay Lam Điệp Nhi đã biết Bạch Nguyệt Diệu chưa từng làm thương tổn mình, nên thần phục Bạch Nguyệt Diệu, Lam Điệp Nhi khẳng định làm được, vì Lam Điệp Nhi ở hiện đại đã trải qua cuộc sống tràn đầy sự vô tình, ở cổ đại này, giống như từ trong cuộc sống, chỉ cần người bên cạnh hơi thật lòng với nàng một chút thôi, nàng sẽ vô cùng thỏa mãn! Vì nàng khát vọng chân tình.

Nàng khát vọng yêu sao? Cũng khát vọng! Nhưng nàng hiểu, đối mặt với tình yêu nàng giống như ngu ngốc, dù sao nàng cũng chưa bao giờ yêu, hơn nữa Lam Điệp Nhi nếu yêu một người sẽ rất khó buông tay, huống chi lần đầu quý giá nhất đã cho người kia đẩy thôi?

Ta mới vừa tỉnh đứng dậy rời khỏi đình, thì từ xa trông thấy một...

Oa! Tiên nữ??

Cô bé kia vẻ dáng ngoài đơn giản có thể dùng > như thơ Lưu Vân Chi ca ngợi, tóc đen nhánh, như nước chảy mây trôi phiêu sái ở bên hông, gương mặt trắng nõn, lông mày lá liễu, trông mắt như nước trong veo, sống mũi kiên định, đôi môi đỏ thắm.

Ta dùng chân quan sát nàng ta thật lâu, nàng ta dường như đã nhận ra ánh mắt của ta cùng ta bốn mắt nhìn nhau, ngay sau đó ngượng ngùng dùng cây quạt che lại nửa bên mặt, vội xoay người rời đi.

Ngất, ta chỉ là một nữ tử, thấy dung nhan nàng ta mà đã ngốc trệ, nếu người nhìn là nam tử chẳng nhẽ chảy nước miếng? Nàng ta là công chúa? hay là cung nữ? Nhưng nhìn màu sắc quần áo của nàng ta...

Màu đỏ?

Không thể nào, sẽ không phải là? Đúng rồi! Hôm nay ta phải tới Hàn Lâm viện để gặp mặt trưởng nữ của Hồng gia, Nhị hoàng phi tương lai, ta tăng nhanh cước bộ của mình đi về phía trước, trong lòng cũng tự đoán, chẳng lẽ nữ tử kia chính là thê tử tương lai của Bạch Nguyệt Diệu?

Không biết đối với Bạch Nguyệt Diệu là phúc hay họa nữa, nữ tử kia đáng đáp như tiên nữ xinh đẹp như vậy, nhưng nếu Bạch Nguyệt Diệu trầm mê trong nhan sắc sẽ làm hỏng đại sự của hấn!

Bước vào bên trong Hàn Lâm viện, quả nhiên một lần nữa ta gặp nữ tử xuất hiện ở ngoài đình nghỉ mát, xem ra nàng ấy chính là vợ tương lai của Bạch Nguyệt Diệu rồi.

“Lam hàn lâm, ngài tới vừa đúng lúc, Nhị hoàng phi tương lai đang chờ ngài kiểm tra đó.”

Một vị tiền bối của Hàn Lâm viện nói xong, nữ tử kia khẽ mỉm cười, thì lễ với ta: “Tiểu nữ tử, Hồng Uyển Nghi tham kiến Lam hàn lâm.” Hồng Uyển Nghi? Vừa nghe qua đã biết là nữ tử hiền dịu, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhắn mềm mại nghe động lòng người, nàng ấy cười lên đáng vẻ cũng là vô cùng đơn thuần.

Nếu nàng ấy không phải con gái của Hồng Thái Phó thì quá tốt rồi, tuy nói thế, nhưng biết đâu chừng nàng ấy sẽ không nghe theo lời phụ thân định đoạt

thì sao?

Không suy nghĩ nhiều nữa, ta cần bắt đầu kiểm tra Hồng Uyển Nghi rồi, nàng ấy cảm kỳ thi họa mọi thứ đều toàn năng, hơn nữa còn tài hoa hơn người, dù là thêu sống hay thêu chết, bất kể thư pháp hay làm thơ, không có gì nàng ấy không làm được.

“Lam hàn lâm những môn khác Hồng tiểu thư cũng đã qua rồi, về phần phương diện khác do ngài quyết định.”

Ta muốn làm khó Hồng Uyển Nghi, nhưng nhìn dáng vẻ đơn thuần của nàng ấy, ta đã không thể xuống tay, hơn nữa người ta quả thật có tài. Bạch Nguyệt Diệu không phải là ta không giúp người, ta thật sự đã cùng đường mặc lộ rồi, xem ra Bạch Nguyệt Diệu nhất định phải thành thân thôi!

“Thông qua!”

“Ngày đại hôn?”

“Sau khi Nhị hoàng tử giải quyết xong nạn lụt ở huyện Bạch Văn, thần quan sẽ an bài thời gian cử hành hôn lễ!” Ta nói xong thì Hồng Uyển Nghi ngưng ngưng rồi đi.

Ta vẫn ở lại Hàn Lâm viện xử lý những chuyện khác, suy nghĩ một chút chuyện ngày mốt Bạch Nguyệt Diệu sẽ phải xử lý nạn lụt rồi, hẳn đi, nên ta cũng không cần phải lo lắng cho dân chúng, nhưng hẳn tính làm thế nào để ngăn chặn lũ lụt đây? Nhiệm vụ lần này phải làm sao cho hoàng đế thật vui mừng, mới có thể nâng cao vị trí của Bạch Nguyệt Diệu được, không biết Bạch Nguyệt Diệu sẽ xử lý như thế nào.

Xem sắc trời cũng đã khuya lắm rồi, ta đứng dậy rời Hàn Lâm viện, tính trở về phủ đệ của ta nghỉ ngơi, nhưng, vừa mới đi tới cửa phủ đã phát hiện bên trong có đèn dầu sáng, không phải trộm chứ?

Hay Hắc Mạc Dực đã tới nhà ta? Nhưng không đến nỗi không nói tiếng nào với ta mà đã vào chứ? Ta đẩy cửa bước nhanh vào, sau đó đi về phía đại sảnh!

“Các người...” Quang cảnh nhìn thấy chính là Bạch Nguyệt Diệu ngồi trong đại sảnh điềm tĩnh uống rượu, còn Hắc Mạc Dực thì đứng bên cạnh hẳn.

Trời ạ! Nơi đây hình như là nhà ta thì phải? Sao ngược lại giống như nhà của Bạch Nguyệt Diệu vậy?

“Điệp nhi... Nàng về rồi à.” Bạch Nguyệt Diệu gương mặt đỏ hồng, đôi mắt cũng có chút mê ly, lao đảo đi về phía ta, sau đó hẳn bắt được tay ta, kéo ta ngồi xuống bên hẳn: “! Uống...uồ...ng!” Nói xong hẳn lại đem một chén rượu đưa cho ta.

Hiện giờ đầu óc ta cũng muốn hồ đồ luôn rồi, ta không giải thích được liếc nhìn Hắc Mạc Dực, hẳn giống như không khác gì đầu gỗ đứng ở đó, cũng không nói đến trông nom Bạch Nguyệt Diệu? Tên Bạch Nguyệt Diệu này muốn uống rượu tìm ta làm gì? Ta hôm nay vì chuẩn bị hôn lễ cho hẳn đã mệt muốn chết rồi.

“Có phải người đến nhầm chỗ rồi không?” Ta thử dò xét hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Không có, đây không phải là nhà của Lam Điệp Nhi sao?”

“Phải, là nhà của ta, nhưng người uống rượu cũng đâu cần tới nhà ta uống.”

“Tại sao? Bôn hoàng tử sắp cưới vợ rồi, muốn cùng Điệp nhi nàng ăn mừng cũng không được sao?” Hẳn nói xong lại lớn miệng uống một hớp rượu.

Ta biết, Bạch Nguyệt Diệu uống đây là vì buồn bực mà uống, hẳn á, là vì chuyện kết hôn mà mất hứng đây.

“Người yên tâm đi, Nhị hoàng phi tương lai rất xinh đẹp, hơn nữa cảm kỳ thư họa cái gì cũng giỏi, nếu người sợ nàng ấy ảnh hưởng đến người, người có thể thương lượng với nàng ấy một chút là được.” Không còn cách nào, hay là Bạch Nguyệt Diệu cũng muốn cùng với nữ tử mình yêu thành thân, nhưng ta cũng chỉ có thể an ủi hẳn như vậy thôi, dù sao Bạch Nguyệt Diệu là thân bất do kỷ mà.

“Ha ha, ha ha.” Bạch Nguyệt Diệu toát ra một nụ cười khổ, sau đó lay động đứng lên đi tới trước mặt ta: “Nàng nói thật nhẹ nhàng, ta hỏi nàng, nếu Huyền Ngâm Phong đã có thể tử, hẳn muốn nàng làm thiếp nàng có bằng lòng không?”

Bạch Nguyệt Diệu nói một câu này quả thật coi như nói trúng tim đen rồi, đến giờ ta cũng không biết Huyền Ngâm Phong có thể tử hay chưa, ta chỉ biết hiện giờ ta đang sống ở cổ đại, nam tử dù có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện rất bình thường, nhưng..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 106: Trì hoãn thời gian

Ta là người hiện đại!

Mặc dù ta rất yêu Huyền Ngâm Phong, nhưng nếu có một ngày ta biết hắn có thể từ, ta nhất định sẽ cách xa hắn ra.

Vì tiểu thiếp cũng giống như người thứ ba vậy, phá hư tình cảm của người ta.

Hơn nữa, tình yêu chẳng qua là ở giữa hai cá nhân, nếu nhiều hơn một người, sẽ phải hạ thấp đi giá trị của tình yêu!

Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không làm tiểu thiếp.

Dĩ nhiên, Bạch Nguyệt Diệu hỏi lời này cũng không có ý gì khác, ta hiểu, hắn đang muốn nói, nếu một ngày nào đó hắn thật sự yêu một nữ tử, mà nạp nàng ấy làm thiếp thì sẽ ỷ khuất cho nàng ấy, thật không ngờ, Bạch Nguyệt Diệu lại là người quý trọng tình cảm nam nữ như vậy, ha ha, xem ra lúc trước hắn phong lưu đúng là để nguy trang thôi.

Ta không trả lời Bạch Nguyệt Diệu, vì ta không thể cho đáp án được, nếu ta nói không muốn, không thể nghi ngờ sẽ khiến hắn càng thêm chán ghét cuộc hôn nhân này, nhưng nếu ta bảo ta nói đồng ý, thì thật sự là trái với nguyên tắc của mình rồi...

“Xin lỗi, ta không trả lời được.” Ta qua loa tắc trách đáp trả câu hỏi của Bạch Nguyệt Diệu.

“À, thôi, thôi.” Bạch Nguyệt Diệu buông lỏng hai tay của hắn, sau đó xoay người qua: “Điệp Nhi, ngày mai lâm triều ta sẽ xin phụ hoàng dẫn nàng cùng đến Huyện Bạch Vãn.”

“Ta là Hàn Lâm!” Ta cũng muốn đi, nhưng Hàn Lâm vốn không tham dự vào loại chuyện như vậy.

“Không cần để ý đến chuyện khác, nàng có đồng ý theo ta không?” giọng điệu Bạch Nguyệt Diệu đầy uy nghiêm, hắn hỏi ta xong, lại xoay người nhìn về phía ta, trong mắt của hắn cũng chứa đầy mong chờ, nhưng ta quả thật muốn đi cùng, bất quá không phải vì bởi hắn, mà là ta hy vọng có thể tận lực lợi dụng ưu thế của người hiện đại, thay đổi chúng tạo phúc.

“Ừ!” Ta kiên định gật đầu.

Bạch Nguyệt Diệu lộ ra vẻ hài lòng mỉm cười, sau đó xoay người đi, Hắc Mạc Dực theo sát bên hắn, nhưng hắn để Hắc Mạc Dực lại.

Ta cùng với Hắc Mạc Dực ở trong phòng rất lúng túng, hắn ta giống như một cục gỗ đứng ở đó, không nói chuyện, cũng không cười, vì hắn ở đây nên ta cũng phải câu nệ không ít, bất đắc dĩ ta phải trở về phòng của mình, cũng thuận tiện an bài một gian phòng cho hắn...

Hôm sau lâm triều, Bạch Nguyệt Diệu quả nhiên tùy tiện tìm lý do tâu với hoàng thượng dẫn ta cùng đến Huyện Bạch Vãn.

Trên đường đến Huyện Bạch Vãn, tư thế Bạch Nguyệt Diệu cười trên lưng ngựa xem như uy phong đủ mặt rồi, tuyệt không giống với dáng vẻ phong lưu ở lần đầu khi ta gặp hắn.

Mà ta thì chỉ có thể ngồi kiệu, vì dù sao ta cũng là quan văn nha, haiz!

Chớp mắt một cái đã đến buổi trưa, nhìn bản đồ, nếu cứ theo tốc độ này mà đi, nhất định phải hai ngày mới có thể tới Huyện Bạch Vãn, thật ra thì chuyện này cũng là lỗi của ta, dù là Bạch Nguyệt Diệu hay là Hắc Mạc Dực cùng với các binh lính trong đội kỵ binh, nếu cưỡi ngựa nhanh mà đi, chỉ trong vòng một ngày tuyệt đối có thể đến nơi, nhưng vì ta ngồi kiệu, nên tất cả mọi người đành phải bởi ta, nửa ngày này coi như bị ta lãng phí rồi.

“Nhi hoàng tử điện hạ.” Ta nghiêng đầu ra bên ngoài cỗ kiệu, gọi Bạch Nguyệt Diệu đang đi ở phía trên.

Bạch Nguyệt Diệu quay đầu nhìn về phía ta: “Chuyện gì?”

“Hạ quan cầu xin nhị hoàng tử điện hạ, ban cho hạ quan một con ngựa đi, hạ quan sẽ theo đội ngựa phi nhanh, như vậy cũng có thể nhanh chóng tới Huyện Bạch Vãn.”

“Không cần!” Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng nói xong, quay đầu đi luôn, tiếp tục bảo đoàn quân đi về phía trước.

Nhưng ta rút cuộc vẫn không hiểu nổi, tại sao Bạch Nguyệt Diệu lại muốn vậy, hắn nên biết thời gian chậm đi một chút, thì dân chúng sẽ chịu khổ thêm một chút, hắn không phải yêu dân như con sao?

Ta xuống kiệu, thật nhanh chạy tới trước ngựa của Bạch Nguyệt Diệu, thấy ta đột nhiên xuất hiện, Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng siết dây cương, trong mắt cũng dày đặc mấy phần căm tức.

“Nhi hoàng tử điện hạ, ngài nên biết chậm trễ một phút, dân chúng sẽ chịu khổ thêm một phút!”

“Đù rồi! Người làm gì cứ như không kịp chờ chuyện này xong vậy hả?” Nói vậy là ý gì? Không đợi ta phản ứng kịp, Bạch Nguyệt Diệu đã một tay kéo ta lên lưng ngựa của hắn, hung hăng dùng roi quất xuống ngựa, mà con ngựa cũng vì cái quất này của Bạch Nguyệt Diệu mà chạy thật nhanh.

Phía sau, quân đội thấy Bạch Nguyệt Diệu tăng tốc chạy đi, cũng vội vàng nhanh chóng đuổi theo.

Bạch Nguyệt Diệu ngồi ở phía sau ta không nói bất kỳ lời nào, chẳng qua là ôm ta thật chặt, mặc dù, ta cảm thấy như vậy rất không tự nhiên, nhưng cũng không dám giãy giụa nhiều, vì nét mặt của hắn bây giờ vô cùng nghiêm túc, hơn nữa trên khuôn mặt đầy lửa giận.

Ta không biết đã đắc tội hắn chỗ nào, cũng không biết, vừa rồi ta nói sai chỗ nào?

Chẳng lẽ...

Hắn cố ý kéo dài thời gian nhiệm vụ lần này? Muốn việc kết hôn chậm một chút? Hắn thật ngây thơ, người ta nói tránh được nhất thời, không tránh được một đời, hắn làm vậy không phải là lấy tính mạng dân chúng ra làm trò đùa sao? Sớm muộn gì hắn cũng phải đối mặt với thực tế, còn không bằng mau mau giải quyết cho xong chuyện này, cứu thêm được vài tính mạng dân chúng!

Lần này Bạch Nguyệt Diệu quả thật là có chút quá mức, hắn đúng là đang cố ý kéo dài thời gian, nhưng Lam Điệp Nhi làm sao hiểu được lòng của Bạch Nguyệt Diệu đây? Đêm qua Bạch Nguyệt Diệu ở chỗ Lam Điệp Nhi, là hy vọng có thể nhìn thấy Lam Điệp Nhi nhiều hơn, hy vọng được cùng Lam Điệp Nhi nói thêm mấy câu, ngay cả hôm nay mang theo Lam Điệp Nhi cùng đến Huyện Bạch Văn cũng là vì lý do đó. Bạch Nguyệt Diệu hiểu rõ tính tình Lam Điệp Nhi, ngày hôm qua Bạch Nguyệt Diệu đã hỏi Lam Điệp Nhi có đồng ý làm thiếp của Huyện Ngâm Phong hay không, mặc dù Lam Điệp Nhi không trả lời Bạch Nguyệt Diệu, nhưng từ ánh mắt của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu thấy rõ được, đáp án dĩ nhiên là không.

Ngay cả làm thiếp của Huyện Ngâm Phong Lam Điệp Nhi còn không chịu, huống chi là mình?

Cho nên, thời gian hắn và Lam Điệp Nhi có thể cùng đơn độc ở cạnh bên nhau cũng không còn nhiều rồi, hắn chỉ hi vọng có thể trước ngày hôn lễ được cùng chung đụng với Lam Điệp Nhi nhiều hơn, giữ lại hồi ức đẹp nhất cho mình.

Vì hắn hiểu rõ, một khi hắn cưới rồi, Lam Điệp Nhi nhất định sẽ cố ý kiêng kị mình...

Trên lưng ngựa, Bạch Nguyệt Diệu ôm thật chặt Lam Điệp Nhi, mặc dù trong lòng Lam Điệp Nhi rất mất hứng, nhưng cũng không từ chối.

Bạch Nguyệt Diệu thấy người phía sau đã bị mình bỏ rơi rất xa, lập tức lấy mũ quan trên đầu Lam Điệp Nhi xuống, bỏ mũ quan ra, tóc dài tự nhiên của Lam Điệp Nhi trong nháy mắt rơi xuống tán lác.

Lam Điệp Nhi bị hành động này của Bạch Nguyệt Diệu làm kinh hãi, nằng nằng chóng quay đầu nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái, Bạch Nguyệt Diệu mượn cơ hội này, một tay đặt trên má Lam Điệp Nhi, đem đôi môi mềm mại của mình dính vào đôi môi như nước của Lam Điệp Nhi.

Bất thành linh bị hôn Lam Điệp Nhi quả thật không biết nên làm thế nào cho phải, dù sao phía sau còn có những quan binh khác, cho nên cũng không dám có động tác chống cự mãnh liệt, chẳng qua là hơi giùng giàng.

Bạch Nguyệt Diệu thì khác, hắn hận không thể để cho tất cả mọi người biết Lam Điệp Nhi là nữ tử, nhưng, hắn lại sợ phụ hoàng sẽ không tha thứ cho Lam Điệp Nhi!

Hắn hi vọng Lam Điệp Nhi có thể vứt bỏ chức quan khôi phục thân phận nữ tử, như vậy, cho dù Bạch Nguyệt Diệu có phải không vâng lời hoàng thượng đi nữa, hắn cũng nhất quyết cưới Lam Điệp Nhi làm vợ!

Bạch Nguyệt Diệu cũng biết, Lam Điệp Nhi căn bản sẽ không vứt bỏ chức quan!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 107: Trong lòng chỉ có một người

Bạch Nguyệt Diệu hôn Lam Điệp Nhi rất say mê, đôi mắt vẫn nhắm chặt, chỉ có lần đầu tiên Bạch Nguyệt Diệu hôn Lam Điệp Nhi là đôi mắt mở ra thôi, vì khi đó Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không thích Lam Điệp Nhi, cũng không cách nào đối với Lam Điệp Nhi như say như mê

Giờ thì khác, Bạch Nguyệt Diệu không ngừng thích Lam Điệp Nhi, phản thích này bất tri bất giác đã ở trong lòng thăng hoa đến cảnh giới yêu.

Ngay cả chính hắn cũng không biết tình yêu này nảy sinh từ lúc nào, không ngờ đến bây giờ, hắn đã yêu Lam Điệp Nhi yêu đến không cách nào tự kiềm chế!

Hắn đem đầu lưỡi của mình đưa vào trong miệng Lam Điệp Nhi, muốn quấn chặt lấy đầu lưỡi Lam Điệp Nhi, nhưng Lam Điệp Nhi cũng dùng răng cắn mạnh Bạch Nguyệt Diệu.

Lúc này Bạch Nguyệt Diệu mới tỉnh táo lại, mình lại không kim hãm được làm tổn hại đến tự ái của Lam Diệp Nhi rồi...

Vốn Bạch Nguyệt Diệu ôm ta ngồi trên lưng ngựa, ta đã nhả nài rồi, không ngờ hấn lại một lần nữa trêu ghẹo ta, hấn thật quá đáng!

Hiện giờ ta không muốn dùng từ ‘phong lưu’ này để hình dung hấn, ta bây giờ chỉ cảm thấy hấn thật đáng khinh bỉ! Ta ghét Bạch Nguyệt Diệu, ghét hấn cuồng vọng tự đại, ngang ngược bá đạo! Ta ghét hấn!

Ta hung hăng cắn vào đầu lưỡi hấn đưa vào miệng ta, đến lúc này môi của hấn mới rời khỏi môi ta, ta khinh bỉ nhìn thẳng vào hấn, sau đó từ trong tay của hấn lấy lại mũ quan đội lên đầu: “Người đừng có quá đáng!” Tiếng của ta không phải rất lớn, vì sợ kinh động những người khác ở phía sau, nhưng lại không cách nào giấu kín con giận của ta.

Hấn cười tà mị, đáng về lại phóng đặng không kèm chế được: “Mấy ngày nay không có nữ tử làm bạn, bồn hoang tử làm sao sống qua ngày đây?”

Có ý gì? Bạch Tinh Ngân nói hấn giả bộ phong lưu, mà theo ta thấy Bạch Nguyệt Diệu cũng không phải người phong lưu, nhưng hấn lại rất tùy ý! Chẳng hạn như mấy lời vừa rồi hấn nói có vẻ như ‘không có nữ tử sẽ sống không nổi’, rốt cuộc đâu mới là con người thật của hấn?

“Bây giờ đang thi hành nhiệm vụ, nếu người thiếu nữ tử, đợi chuyện này kết thúc, sẽ là ngày đại hôn của người...” Vì ta tức giận, đã nói chuyện không nên nói, lời của ta dù chỉ nói một nửa, nhưng biểu tình của Bạch Nguyệt Diệu lại hết sức nổi giận.

“Ta không phải thiếu nữ tử! Ta không phải với ai cũng sẽ cợt nhả! Hoặc giả ta đã từng có rất nhiều bắt đắc dĩ, nhưng hiện giờ ta chỉ biết nghĩ đến nữ tử ta yêu thôi!!!”

Ánh mắt nghiêm túc của hấn khiến lòng ta có một tia xúc động, trước kia chưa bao giờ yêu, nên đối với phương diện tình cảm ta rất chậm hiểu, nhưng lời Bạch Nguyệt Diệu nói đã rất rõ ràng, nếu ta còn không biết, hoàn toàn chính là tổn thương hấn. Ta không biết hấn yêu thích ta ở điểm nào, rõ ràng ta chưa bao giờ khéo léo đối đãi với hấn, nhưng hết lần này tới lần khác đều khiến hấn yêu.

Không phải không thừa nhận, Bạch Nguyệt Diệu rất ưu tú, bất kể tướng mạo, hay là đầu óc, thậm chí tâm lòng, nhưng thật xin lỗi, coi như Lam Diệp Nhi ta không xứng với Bạch Nguyệt Diệu đi, vì lòng ta chỉ có một người, đó chính là Huyền Ngâm Phong.

Ta không nói tiếp nữa, cũng không muốn nói tiếp, hôn lễ của hấn sắp tới, nếu trong lòng còn nghĩ đến những nữ tử khác, như thế đối với thế tử của hấn có chút không công bằng rồi.

Có lẽ nữ tử kia cũng không phải là thực lòng giả cho hấn. Nhưng, ta tuyệt đối không thể làm người thứ ba phá hoại gia đình của người khác! Ta sẽ không khuyên can Bạch Nguyệt Diệu hãy nghiêm túc yêu nữ tử kia, vì rất có thể khuyên can của ta sẽ hại Bạch Nguyệt Diệu.

Điều ta có thể làm được, là chỉ có thể khiến Bạch Nguyệt Diệu hiểu rõ, ta đã có người mình yêu.

“Ta chỉ yêu Huyền Ngâm Phong!!!” Bạch Nguyệt Diệu thật ra thì người cũng có thể theo đuổi hạnh phúc cho mình, vì ta là nữ tử hiện đại, nên không cách nào chấp nhận được chuyện nam tử Tam Thế Tử Thiếp, nhưng nữ tử cổ đại sẽ hiểu. Có thể người cảm thấy đề nữ tử mình yêu làm thiếp thất là thiệt thòi cho nàng ấy, nhưng, chỉ có như vậy, người mới có thể có được người mình yêu thích, không phải sao?

Từ trong lòng ta hy vọng, Bạch Nguyệt Diệu sau này sẽ có thể tự mình từ từ ngộ ra.

“Nam tử kia rốt cuộc có gì tốt chứ?” Những lời này Bạch Nguyệt Diệu không chỉ hỏi ta một lần, Huyền Ngâm Phong có gì tốt đâu? Nếu ta nói thích hấn đẹp trai, ha ha, ngay cả ta cũng chưa từng nhìn qua tướng mạo của hấn, nếu ta nói thích hấn thiện lương, thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu cũng có một tấm lòng thương người, nếu ta nói thích hấn lạnh như băng, Bạch Nguyệt Diệu thỉnh thoảng cũng toát ra cảm giác lạnh như băng. Đơn giản mà nói, ta biết rõ Bạch Nguyệt Diệu vẫn luôn nguy trang cho mình, vậy thì hấn coi như là rất hoàn mỹ rồi. Nữ tử sáng suốt, đều sẽ lựa chọn Bạch Nguyệt Diệu, chứ không phải lựa chọn Huyền Ngâm Phong.

Hoặc là ta có chút tiện đi, coi như bỏ qua chuyện Bạch Nguyệt Diệu lập tức tổ chức hôn lễ, mà ta vẫn yêu Huyền Ngâm Phong, nhưng ta yêu Huyền Ngâm Phong ở điểm gì đây? Thần bí chứ? hay là nói cảm giác đi, đúng rồi, chính là cảm giác, ta yêu hấn thế thôi, không có bất kỳ lý do nào!

“Không có lý do...”

Lời ta vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu không nói bất cứ lời nào, chẳng qua là rống giận, một tiếng “Giá!” Vừa hung hăng đánh mạnh lên lưng ngựa!

Dọc theo đường đi ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu không nói chuyện với nhau nữa, đều là trầm mặc không nói gì! Trải qua một buổi chiều ngựa phi tung vó, tới Huyện Bạch Văn đã là đêm rất khuya rồi.

Bạch Nguyệt Diệu dẫn đầu xuống ngựa, sau đó ôm ta xuống, nhưng hấn không muốn thả tay ra, chỉ ngưng mắt nhìn ta, ta đành tự mình ho một tiếng, hấn mới hồn nhiên tỉnh ngộ, đặt ta xuống.

Quân đội phía sau cũng chậm chậm chạy tới, chúng ta ở bên ngoài Huyện Bạch Văn, thu xếp cho ngựa xong, cùng đi bộ vào bên trong huyện thành, vừa bước vào đã thấy quan sai Huyện Bạch Văn người người cầm đao, tay cầm khiên dò xét, mà phần lớn dân chúng nằm trên đường cái, lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu.

Ta nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái, trong mắt hấn chỉ lóe ra khí thế hùng dũng oai nghiêm, cùng với vẻ thương hại, hấn bước vào không thể nghi ngờ đã lập

tức thu hút ánh mắt của dân chúng.

Bọn họ ùn ùn kéo tới vây quanh Bạch Nguyệt Diệu, nhưng lại bị những quan binh kia chặn lại.

“Nhị hoàng tử điện hạ, hạ quan tiếp giá chậm trễ, xin Nhị hoàng tử đừng trách.” Người nói chuyện là quan huyện Huyện Bạch Văn.

“Nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng tử.”

Dân chúng chung quanh thật đáng thương nhìn Bạch Nguyệt Diệu, tràn đầy hy vọng gọi Bạch Nguyệt Diệu, nghe được tiếng gọi của bọn họ, trong lòng ta rung động thật sâu, từ nơi xa nhìn lại, nhà cửa trong Huyện Bạch Văn đã bị phá hủy hơn một nửa rồi, nước cũng đã rút được hơn phân nửa, nhưng nếu muốn hoàn toàn an bình, nhất định phải lo dọn dẹp nước lụt còn lại trước tiên!

“Bảo quan sai thu đao đi!!!” Giọng nói của Bạch Nguyệt Diệu phát ra có phần uy nghiêm, khiến những quan binh khác cũng khẽ run lên.

“Nhị hoàng tử, vì ngày gần đây, có rất nhiều loạn dân thừa dịp loạn mà cướp bóc, cho nên nếu dám quan sai thu đao...”

Bạch Nguyệt Diệu tiến lên hai bước, đưa tay nắm chặt cổ tên quan sai kia: “Ngươi là hoàng tử, hay ta là hoàng tử?!”

“Hạ quan biết sai, hạ quan biết sai, mau thu đao!” Chỉ thị của quan huyện vừa ra, những quan binh kia lập tức thu hồi đao, đao vừa thu hồi, bá tánh đã ùn ùn kéo tới, nhưng cũng không phải thừa dịp loạn mà tập kích Bạch Nguyệt Diệu, mà là toàn bộ đều quỳ xuống chung quanh Bạch Nguyệt Diệu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 108: Tình hình thiên tai

“Nhị hoàng tử, chúng thảo dân đã ba ngày không được ăn cơm rồi, xin ngài từ bi ban cho chúng thảo dân chút lương thực đi.” Người vừa nói là một bà lão khắp người dơ bẩn, lúc bà ấy cầu khẩn, hai tay còn ôm lấy đùi Bạch Nguyệt Diệu.

“Van xin ngài Nhị hoàng tử.” Những người khác cũng cầu xin Bạch Nguyệt Diệu.

Thấy cảnh tượng này thâm tâm ta thật chua xót, nhớ lại trận lũ lụt năm 97 ở hiện đại, những người bị nạn vì trận lũ lụt mà mất đi người nhà, nhưng vẫn được chính phủ giúp đỡ rất nhiều, còn những người cô đại ngay trước mắt này thì sao? Hôn quân đó đã đối đãi với bọn họ như thế nào!?

Ba ngày chưa ăn cơm? Quan huyện chẳng những không giúp đỡ bọn họ, ngược lại còn tìm cách trấn áp bọn họ? Ta không chấp nhận được, cũng không cách nào chấp nhận!

“Cút ngay, các ngươi làm kinh hãi thánh giá của Nhị hoàng tử! Hơn nữa còn làm dơ bẩn long bào của Nhị hoàng tử nữa!” Quan huyện không có chút lòng thương hại nào, vẫn như cũ đối với những bá tánh đáng thương kia găm thét, ta đã không cách nào nhịn được nữa rồi, ta bước nhanh tới trước mặt quan huyện.

Vừa lên là cho quan huyện một bạt tai mạnh, quan huyện giật mình nhìn ta, nói: “Sao ngươi đánh Bỏn quan?!”

“Ta là tam phẩm hàn lâm, ngươi nhìn thấy Bỏn quan không hành lễ không nói làm gì, còn ở chỗ này đe dọa dân chúng, Bỏn quan lấy thân phận tam phẩm chém đầu ngươi, không cần lý do, ngươi có không?!” Ta cũng không phải là một người thích đem quan chức ra thị uy, nhưng ta thật sự muốn chém chết tên quan này, người ta nói giết một người răn trăm người! Ta muốn nói cho tất cả quan lại trong thiên hạ, đừng tưởng rằng trời cao hoàng đế xa là có thể muốn làm gì thì làm, vẫn còn có câu trời xanh có mắt!

Quan huyện hiển nhiên bị khí thế của ta dọa một trận, sau đó quỳ trên đất vội vàng dập đầu.

Ta mới vừa tính xoay người đỡ bá tánh đứng dậy, đã thấy Bạch Nguyệt Diệu ngồi xổm xuống, đỡ bà lão khắp người dơ bẩn kia lên.

Hắn...

Bạch Nguyệt Diệu mặc áo bào trắng bị bà lão kia làm dính chút bùn đất rồi, nhưng Bạch Nguyệt Diệu không có chút giận hờn nào, ngược lại tràn đầy thân thiết lấy khăn tay lau gương mặt dính đầy bùn đất của bà lão, nhìn thấy cảnh tượng này Hắc Mạc Dực cũng cùng với Bạch Nguyệt Diệu bắt tất cả quan binh đang quỳ trên đất diu bá tánh dậy.

Ta vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chú vào cảnh tượng được Bạch Nguyệt Diệu nuốm trước mắt, đây chính là có đầu rồng tốt, sẽ mang đến phong

khí tốt.

Tất cả quan sai trong huyện thành cũng bị cảnh tượng này làm cảm động, bọn họ cũng đã không nhịn được về mặt nhu hòa rất nhiều, đi theo người của chúng ta cùng nhau trợ giúp dân chúng.

“Huyện Bạch Văn, quan huyện nghe lệnh!” Bạch Nguyệt Diệu uy nghiêm nói xong, quan huyện kia lập tức chờ đợi hiệu lệnh của Bạch Nguyệt Diệu.

“Có hạ quan!”

“Ngay bây giờ đem tất cả kho lương trong Huyện Bạch Văn toàn bộ đều chia cho dân chúng, tất cả quan sai trong Huyện Bạch Văn toàn bộ cùng ta đi chặn lũ lụt!”

“Tuân lệnh!” Bạch Nguyệt Diệu ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều cúi đầu xưng thần, còn dân chúng cũng không nhịn được mà hoan hô ầm lên, nhìn đáng vẻ vui mừng của bá tánh, ta biết, bọn họ thật may mắn, bọn họ có được một vị hoàng tử tốt như vậy...

Bạch Nguyệt Diệu mang theo quân đội cùng với quan sai Huyện Bạch Văn ước chừng năm trăm người đi về hướng chỗ sâu của Huyện Bạch Văn, ta mới vừa định đuổi theo Bạch Nguyệt Diệu, thì hần đã xoay người nhìn về phía ta: “Lam hân lâm và Mạc Dực ở lại chiếu cố dân chúng khắp thành.”

“... Ta...” Ta vừa định từ chối, nhưng chân mày Bạch Nguyệt Diệu khẽ nhíu lại, ta chỉ đành nhẫn nại đáp ứng: “Hạ quan tuân lệnh.” Bạch Nguyệt Diệu lúc này mới hơi hài lòng mang theo quân đội rời đi.

Ta và Hắc Mạc Dực cùng với quan huyện Huyện Bạch Văn đi vào kho lúa, khiêng gạo là công việc sở trường của ta, vì từ lúc ta đến cổ đại, công việc duy nhất làm chính là khiêng gạo, vì quan sai đã bị Bạch Nguyệt Diệu điều đi hết rồi, nên chỉ có ta và Hắc Mạc Dực cùng với quan huyện tự mình chuyên chở.

Hắc Mạc Dực đi lên ôm một bao gạo lớn ra, ta cũng vậy không do dự ôm một bao gạo lớn, ta thấy mắt Hắc Mạc Dực giật giật, dù sao thì tối hôm qua lúc Bạch Nguyệt Diệu tới nhà ta Hắc Mạc Dực đã biết ta là nữ tử rồi, nhưng ta căn bản không quan tâm, vì Hắc Mạc Dực vốn không nói chuyện lảm nhảm với ai, so ra cũng giống cá đầu gỗ, cho nên hần biết hay không biết đơn giản là không có gì khác biệt.

“Còn nhìn? Không mau khiêng đi!!!” Ta vừa rống giận vừa nói với quan huyện.

“Hạ quan...” Nhìn quan huyện cũng biết là loại đầy bụng mỡ, ta nhổ vào! Còn không bằng một nữ tử như ta.

“Mang đuốc tới đây! Bọn quan muốn đích thân nấu cơm cho dân chúng!”

“Dạ”

Ta cùng với Hắc Mạc Dực đem gạo đổ vào nồi, ta còn lớn giọng quát tên quan huyện: “Đừng đứng đấy nữa, mau đi thông báo cho dân chúng khắp thành đến nhận thức ăn đi!!!”

“Dạ, phải” quan huyện ngay lập tức chạy đi thông báo cho dân chúng khắp thành.

Rất nhanh trước nồi đã xếp thành một hàng dài, ta thấy những dân chúng này đã cơ hàn lắm rồi, vì đôi mắt họ gắt gạo nhìn chăm chăm vào nồi nấu kia, nói thật, đây là lần đầu tiên ta thấy trên đường phố có nữ tử xuất hiện, ha ha, coi như vội vã cộng với bất đắc dĩ đi.

Hơn nữa, không phải nói với Hoàng thượng trị an ở Huyện Bạch Văn thường xuyên có loạn dân xuất hiện đó ư? Lại còn nói hoàng kim tổn thất mấy trăm vạn lượng? Rốt cuộc là ai nói với hoàng đế chuyện này đây? Nếu thật sự tổn thất năm trăm vạn lượng hoàng kim, vậy hoàng kim đã đi nơi nào chứ?

Ha ha ha ha.

Ta hiểu rồi, tham quan thừa dịp thiên tai lần này nói dối tình hình, còn ở trung gian kiếm lời vào túi riêng, đem tiền tài nhét vào túi quần của mình rồi, là tên quan trước mặt làm việc này sao? Không giống, ông ta muốn tham cũng chỉ là một phần nhỏ, phần lớn chắc quy về người ở phương nào rồi? Chuyện này chờ tình hình tai nạn kết thúc sẽ điều tra.

Ta đem cháo nấu xong phân phát cho bá tánh, nhìn vẻ mặt bọn họ thỏa mãn, ta cũng cảm thấy thỏa mãn, cuối cùng, lần đầu tiên ta đã có thể vì bá tánh bỏ ra một phần sức lực.

Phân phát hết cháo, ta ngồi chồm hòm xuống thêm đá nghỉ ngơi.

“Ăn đi.” Hắc Mạc Dực mang một chén cháo đến cho ta.

“Hắc huynh uống đi, ta vẫn chưa đói.” ta nói xong, Hắc Mạc Dực cũng không nói gì, mà là trực tiếp đem chén cháo bỏ vào trong tay ta. Ngất! Bỏ đi, ta ăn, tính cách này của Hắc Mạc Dực cũng rất biết làm khó người. ai!

Nhưng cháo mới vừa uống một nửa, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, đó chính là những người chống lũ, bọn họ có ăn cơm không?

Ta nhanh chóng đứng lên nhìn về phía Hắc Mạc Dực đang đứng cạnh ta: “Hắc huynh, cháo còn bao nhiêu?”

“Còn một chút.”

“Đủ năm trăm người ăn?”

Ta hỏi xong, Hắc Mạc Dực lắc đầu một cái. Ta nhanh chóng chạy vào kho lúa đem một bao gạo ra ngoài, đổ gạo vào trong nồi, nấu xong, ta phân phó quan huyện chuẩn bị mười thùng lớn cùng với một chiếc xe đẩy nhỏ, đem tất cả cháo chia ra đổ vào trong thùng.

Lúc ta đang muốn tới đẩy xe, Hắc Mạc Dực ngăn cản ta.

“Để ta.”

“Ừ.” Ta nói xong Hắc Mạc Dực cùng ta trực tiếp đẩy xe đi đưa cơm cho những anh hùng chống lũ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 109: Đưa cơm

Đi lại ước chừng nửa đường, có thể thấy xung quanh nhà cửa đã bị lũ lụt vô tình kia tràn qua, cũng đã sập đến thảm hại rồi, hơn nữa mặt đường còn bùn lầy khó đi, nhìn Hắc Mạc Dực khó khăn đẩy xe đẩy nhỏ, ta vội vàng tiến lên giúp Hắc Mạc Dực một tay, hắn nhìn ta một cái, ta khẽ mỉm cười với hắn, sau đó hắn nhanh chóng quay đầu đi.

Ta cuối cùng có loại cảm giác, Hắc Mạc Dực giống như vô cùng vô cùng ghét ta vậy?

“Đứng lại!” Theo tiếng phát ra, ta và Hắc Mạc Dực cùng nhau dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn.

Là hai mươi mấy dân chúng, ta có chút tò mò, không đợi ta mở miệng hỏi bọn họ có chuyện gì, những dân chúng kia đã nhanh chóng xông về phía chúng ta.

Hắc Mạc Dực buông tay trên xe đẩy nhỏ xuống, đứng ở trước người ta: “Lam hàn lâm cẩn thận.”

Hắc Mạc Dực vừa mới nói xong, những dân chúng kia đã hướng đến Hắc Mạc Dực tung ra quả đấm, bọn họ là loạn dân sao?

Nhìn ra được Hắc Mạc Dực đối với bọn họ ra tay rất lưu tình, vì mỗi động tác của hắn cũng không đánh trúng những dân chúng kia, nhưng ta vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

Đột nhiên mắt ta chợt lóe, lớn tiếng hét lên với Hắc Mạc Dực: “Hắc huynh, để lại một người sống, còn mấy người kia toàn bộ giết hết, bọn họ không phải dân chúng!!!!” Đúng! Không sai, bọn họ không phải dân chúng, mà là một đám cao thủ giả dạng dân chúng, dân chúng bình thường võ công không thể nào chuyên nghiệp như vậy, hơn nữa võ công của mỗi người bọn họ nhìn ra được đều giống nhau.

Sau khi ta nói xong, Hắc Mạc Dực không nương tay nữa, mà là nghiêm túc tấn công, ta cũng nhanh chóng vọt tới tham gia vào đội ngũ chém giết bọn họ, tuy quan phục của ta rất cản trở, ra tay cũng không phải là bén nhọn, nhưng muốn chế phục bọn họ cũng không khó.

Những người này là do ai phái tới? A, Từ Thừa tướng ư? Nhằm lúc đưa cơm này mà cướp xe đơn giản là không muốn để bọn ta đem lương thực qua, nói đúng ra là không muốn để Bạch Nguyệt Diệu thuận lợi xử lý vụ việc lần này, vì nếu Bạch Nguyệt Diệu thành công không thể nghi ngờ sẽ là uy hiếp đối với Bạch Nhật Uyên!!!

Nhưng Lam Điệp Nhi ta nếu đã đứng về phía Bạch Nguyệt Diệu, ta tất yếu sẽ giúp Bạch Nguyệt Diệu lên làm hiền quân như trong quyền ‘Kinh đô Văn Long’ kia đã nói! Vì chỉ có hắn mới xứng với danh hiệu này!

Rất nhanh, ta đã cùng Hắc Mạc Dực giải quyết những kẻ giả mạo loạn dân, mà Hắc Mạc Dực cũng y theo lời ta phân phó để lại một người sống, nói thật, võ công của Hắc Mạc Dực thật sự rất lợi hại, quyền cước tung ra sạch sẽ lại đẹp, hơn nữa mỗi lần đều có lực.

Hắc Mạc Dực đem tên kia trói lại, một đầu sợi dây cột vào trên xe, cứ như vậy chúng ta không lâu sau thì tới nơi gặp nạn nghiêm trọng nhất.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, rõ ràng nhất là bóng dáng Bạch Nguyệt Diệu, hắn so với suy nghĩ của ta hoàn toàn không giống, ta cho là hắn sẽ đứng ở chỗ cao nhất chỉ huy người khác làm việc, nhưng không có, áo bào trắng kia đã sớm biến thành màu đất, hơn nữa gương mặt trắng nõn cũng dính đầy bùn, hắn đang cùng những người khác trong quân đội cùng nhau vận chuyển bao cát, hướng về phía lũ lụt gầm thét mà đi.

Quan viên triều đình rượu thịt oi, các người xem một chút đi, Nhị hoàng tử của các người đang làm gì?

Hôn quân vô năng ơi, trong lúc ông đang hưởng thụ com ngon áo đẹp, ông có biết con của ông đang làm gì không?

Bá tánh chịu khổ ơi, các người xem một chút đi, hoàng tử kính yêu của các người quả nhiên không phụ kỳ vọng của các người.

Ở nơi này cố gắng chống lũ mỗi người bọn họ đều là anh hùng, đều không thẹn là anh hùng, xem một chút, trong mắt ta đã có chút ươn ướt.

Bạch Nguyệt Diệu vô tình thấy ta và Hắc Mạc Dực, hắt lau lau gương mặt rồi tự mình nhanh chóng đi về chỗ chúng ta, mà ta cũng vậy đem nước mắt cảm động lau trở về, thật là ghét Bạch Nguyệt Diệu, mỗi lần ta khóc đều là do hắn!

“Sao các người lại tới rồi?”

“Đưa com!” giọng điệu của ta cũng không tốt, vì ta muốn giữ khoảng cách với Bạch Nguyệt Diệu.

“Nhớ ta quá thì nói nhớ đi, còn nói đưa com...” Hắn không cảm thấy ngại sao? Hắc Mạc Dực còn ở chỗ này đó? Ông trời ơi, ta nhìn Hắc Mạc Dực một cái, mặt hắn vẫn không chút thay đổi, quên mất, hắn là đầu gối, đầu gối.

Còn có, mới vừa rồi cảm động của ta đối với hắn toàn bộ thu lại, đại gia làm như ta thú lắm vậy. Mới rồi rõ ràng ta còn cảm thấy hắn vĩ đại, bây giờ nghe những lời treu đùa của hắn, ta đơn giản không thể tin được hắn cùng với người khiến ta thiếu chút nữa rơi nước mắt là cùng một người!!!

“Người thú lắm, mau ăn com của người đi!!!!” Ta nói xong lập tức lấy ra một chén đưa cho hắn, nhưng hắn không ăn cháo, mà gọi mọi người dùng tay để công việc đẩy cùng nhau tới ăn.

Ta mức thêm cho mỗi anh hùng một chén cháo nữa, đến cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu mới đưa chén không của hắn cho ta, nhưng chỗ cháo kia còn lại không nhiều.

Làm sao bây giờ? Ta rút cuộc cũng hiểu tại sao ta đưa cho hắn chén đầu tiên, mà hắn lại là người cuối cùng ăn, là vì hắn sợ tình huống như thế xuất hiện, hắn chính là hi vọng bộ hạ của hắn cũng ăn no, nào sợ chính hắn sẽ đói bụng.

“Cho ta đi.” Hắn nói xong thì đoạt lấy nửa bát cháo trên tay ta. Ngửa đầu lập tức uống hết, nghĩ mà xem hắn ở trong hoàng cung ăn so với món cháo này phong phú gấp trăm lần? Nhưng hắn không hề chọn ba lấy bốn, ngược lại khi hắn ăn xong, còn lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, tại sao vậy chứ? Hắn trong tương tượng của ta hoàn toàn khác nhau, từ lúc mới bắt đầu cho đến bây giờ, thời gian ta ở chung một chỗ với hắn càng lâu, càng thấy được con người khác thật tốt của hắn, thì ra ta đã thấy ở hắn đầy đủ dáng vẻ của một hoàng tử, nhưng hắn bây giờ so với một người dân bình thường không có gì khác biệt, chẳng qua là khí chất quân vương làm thế nào cũng không che giấu được.

Ta thật rất muốn biết hắn rút cuộc còn có bao nhiêu bộ mặt đây?

“Mạc Dực, tên trời bên kia, là người tập kích các người sao?” Lời Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta mới ngẩn người, làm sao hắn lại biết nhiều như vậy? Chúng ta rõ ràng chưa nói với hắn người bị trời là ai mà? Nhưng hắn làm sao biết được?

Ta hiểu rồi! Thảo nào lúc hắn đi chống lũ, đã để Hắc Mạc Dực lại, vì hắn đã sớm tính toán tốt lắm, haiz, cái gì cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, hắn và Bạch Nhật Uyên đều cùng một dạng sâu không lường được, chỉ bất quá ý nghĩa khác nhau thôi!

“Dạ!”

“À, nhốt hắn vào phòng giam Huyện Bạch Văn trước đi.”

“Dạ.”

Thừa dịp Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực nói chuyện, ta tính đi lấy cháo cho Bạch Nguyệt Diệu, thử hỏi đường đường nam nhi năm thước uống không tới nửa bát cháo làm sao có thể đối phó với công việc nặng nhọc được?

“Người đi đâu?” Bạch Nguyệt Diệu kéo tay ta lại, khiến ta không cách nào đi về phía trước nửa bước.

“Quay về lấy cháo tới đây.”

“Người có bản lĩnh quay trở lại đây, không bằng ở đây bồi ta đi.” Lời hắn đầy mập mờ khiến trong lòng ta hơi dậy sóng, ta nhanh chóng bỏ tay hắn ra, không biết nên trả lời hắn như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 110: Quan dân vốn là một nhà

Đầu tiên là một lúc trầm mặc, sau đó ta cười cười xấu hổ: “Nếu Nhị hoàng tử đã no bụng rồi, hạ quan đi trước trở về giúp đỡ dân chúng.” không biết ta kháng cự lại hần như vậy là đúng hay sai, ta chỉ biết, lúc đó ta nhớ đến Huyền Ngâm Phong, hần càng ở gần, ta càng tràn đầy mong đợi, mà ngược lại hần đối với ta lạnh như sương lạnh, mong đợi của ta sẽ ít đi một chút.

“Bốn hoàng tử bảo người ở lại!” Bạch Nguyệt Diệu dùng đến thân phận hoàng tử, than là hạ quan ta đây, tất nhiên chỉ có thể nói gì nghe vậy rồi, nhưng...

“Hạ quan tuân lệnh.” Nếu là trước kia, ta đây nhất định sẽ nể hần, ngược lại bây giờ ta theo chức quan mà đáp trả hần, trong đôi mắt của hần hiển thị rõ vẻ bất đắc dĩ cùng mất mát.

Ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu tìm một chỗ tương đối cao ngồi xuống, những người còn lại thì ở chỗ trống nghỉ ngơi.

Qua khúc mắt, ta thấy trên má hần dính đầy bùn đất, vốn định từ trong túi lấy khăn tay ra đưa cho hần, nhưng ta lại thu trở vào, đành vậy, chỉ e chẳng qua là chút lòng, cũng sẽ khiến hần hiểu lầm, vì Huyền Ngâm Phong đã bảo ta hiểu lầm quá nhiều, quá nhiều rồi.

Nghỉ ngơi ước chừng nửa giờ, hần đứng dậy trở về chỗ trống tiếp tục cùng bọn lính khiêng bao cát chất vào chỗ lũ lụt cuộn cuộn, lúc này đã qua giờ Tý, xem ra tối nay những anh hùng này muốn kiên trì cả đêm không ngủ rồi.

Ta và Hắc Mạc Dực mang theo tên còn sống duy nhất của trận tập kích an toàn trở về Huyện Bạch Vãn, nhìn bá tánh đã ngủ say, lòng ta cũng kiên định không ít, ta nghĩ những người dân này đã liên tiếp mấy ngày gặp nhiều kinh hãi, có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên ngủ có cảm giác an bình?

Nhưng bá tánh ơi, trong lúc các người ngủ say còn có mấy trăm người đang bảo vệ huyện thành này...

Ta cũng dựa ở bên tường ngủ thiếp đi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta cảm giác như có người đang nhẹ nhàng dùng thăm trộm lên trên người ta, ta nhanh chóng mở hai mắt ra, là Hắc Mạc Dực, vì ta đột nhiên mở mắt, khiến vẻ mặt của hần hơi có vẻ lúng túng.

“Hắc huynh cảm ơn nhiều, huynh cũng ngủ đi.”

“Không cần đâu.” Lời của Hắc Mạc Dực rất đơn giản, nhưng ta biết, hần sợ có đạo tặc nhân lúc đêm tối đánh lén.

“Như vậy đi, Hắc huynh, chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi.”

“Ừ, người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta gọi người.” Hắc Mạc Dực nói xong cũng ngồi xuống bên cạnh ta.

“Được.” Ta gật đầu một cái, nhắm mắt ngay.

Nhưng, khi ta mở mắt ra đã là sáng sớm rồi, mà đầu của ta còn dựa vào vai Hắc Mạc Dực nữa...

Ta nhanh chóng ngồi ngay ngắn người lại, nhìn chăm chú vào Hắc Mạc Dực, cảm giác cực kỳ xấu hổ, lúng túng vô cùng.

“Xin lỗi, không đánh thức người.”

“... Không, không, nên nói xin lỗi là ta mới phải, ta ngủ say quá, xin lỗi đã khiến Hắc huynh một mình thức canh suốt đêm.” Ta đang làm gì vậy nè, thiệt là, giờ là lúc nào rồi, làm sao mà ta lại ngủ như heo chết vậy chứ, vô số các anh hùng đang hăng hái chiến đấu ngoài kia, mà Hắc Mạc Dực cũng vì sợ kẻ địch ban đêm đánh lén phải thức canh cả đêm, chỉ có ta! Chỉ có ta đây là kẻ vô dụng ngủ cả đêm!!!

Nghe ta nói hết, Hắc Mạc Dực cũng không tiếp lời, mà chỉ đứng lên, nhìn về phía ta: “Đi lấy điểm tâm đi.”

“Ừ.”

Ta gật đầu một cái, vội theo Hắc Mạc Dực xuống kho lúa, gạo trong kho ta đã tính qua, chỉ đủ cho dân chúng và các quan binh ăn trong ba ngày, làm sao bây giờ? Ta nên phân chia như thế nào đây? Việc ngăn chặn lũ lụt ít nhất cũng phải mất hơn nửa tháng.

Ta phải tìm Bạch Nguyệt Diệu viết thư xin gửi lương cứu trợ cho hoàng thượng, nhờ hoàng thượng trợ cấp lương thực cho chúng ta, nhưng, chờ lương thực chuyển tới đây ít nhất cũng phải mất bốn ngày, hơn nữa lỡ như trên đường đi thời gian bị kéo dài thì sao? Trước mắt khẩu phần lương thực còn có ba ngày, đều đều phân phối thì không thể nào, xem ra phải nhiều nước ít gạo, còn các binh sĩ ngăn chặn lũ lụt thì phải nhiều gạo ít nước, chỉ có thể làm vậy thôi.

“Các vị dân chúng, rất xin lỗi, kho lương thực ước chừng chỉ còn đủ khẩu phần ăn trong ba ngày, ta có một quyết định ích kỷ, đó chính là phải để các vị ủy khuất mấy ngày này phải ăn ít cháo rồi, còn phần lớn lương thực ta sẽ dành cho các quan binh đang ngăn chặn lũ lụt, rất xin lỗi.” Ta áy náy nói xong, bá tánh toàn bộ đều rời đi, họ thất vọng sao? Đối với quyết định của ta họ không hài lòng sao? Nhưng, ta thật sự không còn cách nào khác.

“Làm sao bây giờ?” Ta nhỏ giọng lầm bầm.

“Quyết định của người bá tánh cũng rất tán thành!” Hắc Mạc Dực nói xong, ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa, ở chỗ xa mới có rất nhiều bá tánh đi tới.

Chuyện gì đang xảy ra?

“Lam hàn lâm, ngày hôm qua chúng tôi đã cảm nhận được ân huệ của Nhị hoàng tử, cho nên hôm nay nam tử khắp thành đều sẽ cùng đi ngăn chặn lũ lụt, còn nữ tử sẽ phụ trách đưa cơm cho họ!”

“Đúng đó, còn có nữ tử chúng ta nữa mà, một ngày ăn một bữa cũng được rồi, quan trọng là các binh sĩ đang ngăn chặn lũ lụt!”

“Dạ.”

Trời ơi, trời ơi, đây chính cái mà người ta gọi là toàn dân chung tay chống lũ sao? Ta bị loại tình cảnh này làm cho cảm động, bọn họ đều là dân chúng đồng lòng một dạ, bọn họ biết ai là người minh hiền, cho nên họ tình nguyện dâng hiến thể lực của mình, bảo hộ gia viên mình, ta tin tưởng, rất tin tưởng, trận lũ lụt này đi qua, Huyện Bạch Vân sẽ càng thêm tốt đẹp!

Gương mặt ta đầy nước mắt nhìn Hắc Mạc Dực, hắc cũng lộ ra nụ cười ôn nhu.

Ta mang theo không dưới một trăm dân chúng đi chống lũ, còn các nữ tử thì ở phía sau đây thức ăn.

Thành quả đạt được là lũ lụt dữ dội rõ ràng đã bị đẩy lui xuống được mấy phần, ha ha, loại đoàn kết nhất trí này đến thiên tai cũng không cách nào chiến thắng chúng ta!!!

Các quan binh mang theo thân thể mệt mỏi đi về phía xe thức ăn, nhưng khi bọn họ thấy những dân chúng bình thường nhiệt tình kia, trong thoáng chốc cũng tràn đầy tinh thần phấn chấn, quan dân vốn là một nhà mà.

“Nhị hoàng tử, hạ quan có chuyện cần bẩm báo.” Ta nói xong, lại nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, đôi mắt trong suốt hôm nay cũng hiện đầy tơ máu rồi.

“Ừ.” Có thể thấy Bạch Nguyệt Diệu mệt mỏi, vì mỗi lần hắc nhìn thấy ta cũng sẽ trêu ta một phen, mà lần này lại dứt khoát như thế.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu đi tới một nơi tương đối yên tĩnh, hắc ngồi trên chiếu, ăn hết cháo trong bát. Hắc cũng rất đói rồi.

“Nhị hoàng tử, kho lương thực còn dư lại không nhiều nữa, xin Nhị hoàng tử viết một lá thư cầu xin Thánh thượng ban cho chút khẩu phần lương thực.”

“Ngồi xuống.” Bạch Nguyệt Diệu không để ý tới chuyện kia, chẳng qua là nói hai chữ, ta cứ thế động cũng không động đứng trước người của hắc: “Cần ta mời sao?”

“Hạ quan không dám.” Ta vừa mới ngồi xuống, hắc lập tức tựa đầu vào vai ta, thân người ta hơi run rẩy, không biết nên làm thế nào cho phải, ta nên đẩy hắc ra, hay là mặc cho hắc tiếp tục như vậy nữa?

Chờ đến lúc ta phản ứng kịp thì hắc đã ngủ rồi.

Có lẽ hắc rất mệt mỏi, nhưng vấn đề lương thực hắc còn chưa giải quyết, bỏ đi, dù sao hắc cũng không phải thần thánh, chờ hắc tỉnh dậy, ta hỏi hắc một lần cũng được.

Lần này, chỉ lần này thôi, ta sẽ dung túng cho hắc hồ nháo.

Thời gian dần trôi qua, ta cũng không đánh thức Bạch Nguyệt Diệu, nhưng, ước chừng nửa giờ sau Bạch Nguyệt Diệu dần dần tỉnh lại..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 111: Lũ lụt vô tình người hữu tình

“Người không ngủ nữa sao?” Ta hơi ân cần hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng, ta đây lên tiếng xong, hắc lại lần nữa lộ ra tiếng cười tà mị: “À, thì ra nàng khát khao được ta dựa vào vai nàng như vậy?”

...

Xem ra Bạch Nguyệt Diệu ngủ đủ rồi, tinh thần cũng đã khôi phục, cái miệng kia lại bắt đầu không buông tha người!!! Thật không biết là thứ gì nữa!!! Không thèm để ý tới hắc, không thèm để ý tới hắc, trước mắt việc chính quan trọng hơn.

Ta nhẫn nại đè ép oán khí trong lòng nói với hân: “Nhị hoàng tử...”

“Gọi ta Nguyệt Diệu.” Hân cắt đứt lời ta, nói xong thì ngưng mắt nhìn ta.

... Trước kia, ta chưa từng gọi hân là Nhị hoàng tử, chỉ gọi Bạch Nguyệt Diệu thôi, vì ta cảm thấy hân hoàn toàn không xứng làm hoàng tử, nhưng bây giờ, bảo ta làm sao gọi hân là Nguyệt Diệu? Nếu quan hệ kéo đến càng gần, cuối cùng người bị thương cũng là hân thôi. Hân là Nhị hoàng tử Vân Long quốc, ta thừa nhận hân là vị hoàng tử tốt rồi, mà ta chỉ là quan thần thôi, cho nên mối quan hệ này tuyệt đối không thể phá vỡ!!

“Nhị hoàng tử, về việc hạ quan vừa mới trình báo với ngài?” Đối với lời nói vừa rồi của hân chỉ đành phải làm bộ như không nghe thấy thôi, đôi mắt của hân vì việc ta chấp nhất mà lộ ra vẻ mất mát.

“Hủy bỏ!” xong rồi, hân giòn tan mà trả lời vấn đề ta trình lên.

“Cái gì???” Ta tò mò nhìn hân, hi vọng hân có thể xác định lại lời nói mới rồi: “Nhị hoàng tử, ngài đang nói gì?”

Hiện giờ lương thực khan hiếm, nếu không cầu xin hoàng thượng cấp lương thực, đừng nói quân lính không có sức ngăn chặn lũ lụt, ngay cả bá tánh cũng sẽ đói chết! Bạch Nguyệt Diệu cũng hiểu đạo lý này mà! Nhưng sao hân phải làm vậy đây...

“Hủy bỏ.” Hân kiên quyết nói xong cũng đứng dậy bỏ đi? Tại sao hủy bỏ? Vì sao hủy bỏ? Đang tức giận sao? Vì ta không gọi hân là Nguyệt Diệu? Không, hân không phải loại người như thế! Vậy sao hân muốn cự tuyệt thỉnh cầu của ta chứ?

Bỏ đi, trong tình hình này, ta chỉ có thể cố gắng an bài thật kỹ lưỡng lương thực đang có thời, đoán chừng dù ta có an bài thế nào thì nhiều nhất cũng chỉ có thể gượng chống được năm ngày, nhưng năm ngày sau...

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, lương thực càng ngày càng ít, Hắc Mạc Dực cũng không biết tại sao rồi khỏi Huyện Bạch Văn, nhưng nhờ có bá tánh giúp đỡ, lũ lụt đã bị đẩy lùi mau hơn so với dự tính.

Mất thấy đã đến ngày thứ năm rồi, ta không biết Bạch Nguyệt Diệu cùng các quan binh nghỉ ngơi bao lâu, ta chỉ biết Bạch Nguyệt Diệu tiêu tụy đi không ít, mà năm ngày qua ta đã thắt chặt dây lưng quân, tổng cộng tăng lên, chỉ ăn ba chén cháo loãng, nhưng vô dụng thôi, một mình ta thì tiết kiệm được bao nhiêu lương thực để dùng đây?

Cho đến ngày thứ sáu, trong kho lương thực hoàn toàn trống không, nhưng tình hình lũ lụt thì vẫn vô tình, quan dân ít nhất còn phải chống chọi hơn ba ngày nữa...

“Thật xin lỗi, bá tánh, là ta vô dụng, kho lương thực đã trống không, mọi người lại phải chịu đói rồi.” Ta tràn đầy áy náy nói xong hướng về mọi người bái một cái thật thấp. Ta không dám nhìn vào mắt bọn họ, ta không dám nhìn, chỉ nghĩ đến sẽ thấy ánh mắt mất mát của họ, lòng ta cũng sẽ bể nát.

Nhưng bọn họ không có mắt mất...

“Lam hàn lâm, ngài đừng nói vậy, ngài vì tiết kiệm lương thực mà năm ngày qua chỉ ăn ba chén cháo loãng, còn chúng thảo dân và các vị anh hùng thì mỗi bữa ăn đều không gián đoạn, cho nên ngài không hề làm gì thẹn với chúng thảo dân cả, trong vòng ba ngày tới, cùng lắm thì mọi người nắm chặt dây lưng quân thôi.” Một nữ tử tuổi trung niên trên ghẹo nói.

Xem thái độ lạc quan của họ, ta thật sự cảm thấy bá tánh Huyện Bạch Văn là những người thuần phác nhất.

Ha ha, có lẽ ta đã quá mức bi quan rồi, mấy ngày nay thái độ của ta cũng quá tiêu cực, ngược lại bá tánh thì lạc quan như thế, thật không ngờ ta còn không bằng những dân chúng bình thường.

“Không cần đói bụng đâu, lượng lương thực này đủ cho các người ăn một tháng!” Âm thanh này truyền đến, mọi người vội vã nhìn lại, là Hắc Mạc Dực cùng với các quan binh đang đẩy mấy xe lương thực đi về phía chúng ta.

Ta kích động chạy tới, nhìn lương thực trên xe, nhất thời tràn đầy hi vọng.

Nhưng, những lương thực này? Không phải Bạch Nguyệt Diệu nói hủy đề nghị của ta sao? Lương thực này ở đâu ra?

“Những lương thực này...?” Ta tò mò hỏi Hắc Mạc Dực.

“Nhị hoàng tử phân phó ta mượn từ các huyện khác.”

...

Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, sâu không lường được, chính là sâu không lường được, người ta nói nước xa không giải được cơn khát ở gần, coi như Bạch Nguyệt Diệu tự mình tìm đến hoàng đế cầu lương thực, hoàng đế đáp ứng, mà Bạch Nhật Uyên phái người dùng mọi cách cản trở, chờ đến khi lương thực được đưa đến đoán chừng tất cả mọi người đã chết đói hết rồi.

Cho nên Bạch Nguyệt Diệu mới áp dụng cách tìm đến những huyện ở gần mượn lương thực, dù sao hân là hoàng tử, các quan huyện cỡ nào cũng sẽ cho mượn chút lương thực ra ngoài, hơn nữa dù Bạch Nhật Uyên có phái người tới cản trở cũng không kịp.

Ha ha, ha ha, ta thật là ngu ngốc! Tại sao ta lại không nghĩ ra cách này thế, mỗi ngày ta đều ngồi ở trong thành suy nghĩ, mà cách xử lý tốt như vậy, ta lại không nghĩ đến, ngược lại ta mới hỏi báo chuyện lương thực với Bạch Nguyệt Diệu nửa giờ hán đã nghĩ ra cách, thảo nào từ đầu hán không đáp ứng đề nghị của ta, thảo nào hán có thể ngủ nửa giờ liền mới đứng lên, hán vốn không ngủ, mà là nghĩ đối sách, hán chỉ suy nghĩ sâu xa thôi!

Ta kích động đem toàn bộ lương thực chuyên chở ra ngoài, bắc một cái nồi lớn nấu cơm cho bá tánh, lúc này cũng không cần cho mọi người húp cháo loãng nữa.

“Ăn đi.”

“?” Ta ngạc nhiên nhìn Hắc Mạc Dực, hán đoàn chính đưa đến cho ta một chén cơm, nhưng ta vừa mới uống một chén cháo: “Ta no rồi.”

“Ta nghe bá tánh nói, năm ngày nay ngươi chỉ uống ba chén cháo, cho nên bây giờ ngươi nên ăn nhiều một chút đi!”

... Còn mang tới bồi bổ nữa? Trời, bắt đấng đấng ta nhận lấy cái chén trong tay Hắc Mạc Dực, vì vẻ mặt kiên định đó của Hắc Mạc Dực, ngôn ngữ cực kỳ lạnh như băng, khiến ta lúc này không cách nào từ chối.

Nhờ việc quan dân chung tay, trận thiên tai đáng sợ này rốt cục sau khi Bạch Nguyệt Diệu tới Huyện Bạch Vãn được mười ngày thì kết thúc, cả huyện tồn thất một triệu lượng hoàng kim, dân số thương vong hai mươi tám người, quan huyện Huyện Bạch Vãn bị Bạch Nguyệt Diệu tự mình bãi nhiệm rồi, mà tên duy nhất còn sống trong trận tập kích xe đưa cơm cũng bị Bạch Nguyệt Diệu nhốt ở trong xe tù, theo chúng ta cùng nhau quay về. Về phần nhà cửa, Bạch Nguyệt Diệu muốn xin ngân sách ở trên để xây dựng lại, cho nên bá tánh còn phải nhẫn nại sống ở ngoài thêm mấy ngày.

Lúc chúng ta rời đi, dân chúng hai bên đường vui vẻ đưa tiễn, chúng dân hoan hô công lao vĩ đại của Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu lần này “ra trận” đánh được một bàn thắng đẹp, chẳng những không giờ tay cầu cứu, hơn nữa còn dùng thời gian nhanh nhất giải quyết trận thiên tai.

Người ta nói lũ lụt vô tình, nhưng người có tình...

Hình tượng của Bạch Nguyệt Diệu xem ra không chỉ là xâm nhập vào lòng dân trở thành hoàng tử tốt đâu, mà phải là hoàng tử sáng suốt nhân từ!!!

Ha ha, Bạch Nguyệt Diệu cách đã tâm của hán càng ngày càng gần.

Vậy còn ta?

Trong cuộc đấu tranh lần này ta lại có biểu hiện gì đây?

Ta đang từng bước từng bước cách xa mục tiêu của ta rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 112: Cường hôn

Tất cả mọi người kéo lê thân thể mệt mỏi ra khỏi Huyện Bạch Vãn, mà bây giờ sắc trời cũng đã gần tối, Bạch Nguyệt Diệu ra hiệu lệnh cho quân đội trên dưới, trú đóng ở nhà trọ gần Huyện Bạch Vãn nghỉ ngơi một đêm, không cần vội trở về.

Vừa vào quán trọ tất cả binh lính ngay cả ăn cơm cũng không, toàn bộ xông vào phòng khách thờ to ngủ, vì phòng trong nhà trọ có hạn, nên chỗ ở được sắp xếp thành các quan quân chia phòng ở cùng nhau, mà ta và... Bạch Nguyệt Diệu cùng với Hắc Mạc Dực ngủ ở một gian.

Có Hắc Mạc Dực, trong lòng ta cũng hơi yên tâm, mặc dù hán là chỉ một khối đầu gỗ, nhưng ít nhất, có hán bên cạnh, Bạch Nguyệt Diệu tuyệt đối không thể có hành động gì vượt quá giới hạn với ta!!

“Nhị hoàng tử, ngài nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài.”

...

Không phải chứ? Hắc Mạc Dực muốn ra ngoài?

“Đợi... Chờ một chút, Hắc huynh chẳng lẽ không nghỉ ngơi sao?” Ta có chút khản trương hỏi Hắc Mạc Dực.

“Ta ở hành lang nghỉ ngơi được rồi.”

“Không cần đâu, huynh nghỉ ngơi ở đây đi.” Hắc Mạc Dực tuyệt đối không thể đi được, nếu đi, gian phòng kia sẽ chỉ còn sót lại mỗi ta và Bạch Nguyệt

Điều rồi, vậy ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

“Nàng cảm thấy, hai nam một nữ làm thế nào có thể cùng ngủ chung?” Bạch Nguyệt Diệu trêu ghẹo nói xong, đã đi tới bên cạnh ta, bắt được cánh tay của ta.

Vấn đề là hai nam một nữ không thể cùng ngủ chung? Vậy một nam một nữ thì có thể cùng ngủ chung à?

“Nhị hoàng tử, hạ quan cũng ra hành lang.” Lời nói cho thấy ta rất kiên định, ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lại thả tay ta ra.

“Mặc Dực ở lại.” Lời của Bạch Nguyệt Diệu mang theo mấy phần tức giận. Nhưng, nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong ta đây mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi hắn nói xong lời này, lại đột nhiên lộ ra nụ cười tà mị? Không biết hắn lại đang muốn giờ trò gì, ta phải cẩn thận một chút mới được!

“Dạ” nghe Bạch Nguyệt Diệu phân phó, Hắc Mặc Dực đi tới bên cạnh chiếc bàn trong phòng, nhảy một cái là ngồi lên bàn, sau đó xếp chân ngồi xuống lập tức dựa vào vách tường nhắm mắt lại.

“Điệp Nhi, nàng cũng nghỉ ngơi đi.”

“Vậy còn ngươi?” Câu này là lời quan tâm, do ta lơ đãng đưa ra, ta nói xong, mới phát giác mình lỡ miệng.

Quả nhiên, nhìn về mặt Bạch Nguyệt Diệu trong nháy mắt lộ ra ánh mắt đặc ý: “Bỏ hoàng tử muốn đi tắm rửa, nàng có muốn đi cùng không?”

... Ta thật bội phục hắn, cả ngày đem ta ra làm trò cười, nếu là trước kia ta đã sớm mắng hắn rồi, nhưng hiện giờ ta chỉ có thể nhìn nhin, không phải ta sợ hắn, mà là vì ta hi vọng hắn cảm thấy ta đã không còn gì thú vị nữa: “Nhị hoàng tử đi thông thả.” Ta đây bình thân nói xong, hắn rõ ràng là rất mất hứng, mất hứng, không phải vì ta từ chối hắn mà không vui, mà là vì ta không cùng trêu đùa với hắn nên hắn mới khó chịu, hắn không thèm nhiều lời lập tức phát tay áo rồi đi.

Trước đó ta nghĩ mãi không ra lý do Bạch Nguyệt Diệu thích ta, mới đầu ta cho chẳng qua là hắn cảm thấy tất cả nữ tử đều sẽ yêu thích hắn, chỉ có ta là từ chối, nên hắn mới dây dưa không nghỉ đối với ta.

Nhưng bây giờ ta dường như đã nắm rõ nguyên do, bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu quả thật mỹ nữ vô số, ta đứng giữa các nàng ấy miễn cưỡng có thể cân sức ngang tài, nhưng tuyệt đối không phải hơn, cho nên cũng không phải là vì về ngoài của ta hấp dẫn Bạch Nguyệt Diệu.

Mà là vì phương diện tính tình, thân ở thâm cung tính tình của nữ tử ít nhiều cũng có chút nam tôn nữ ti, theo khuôn phép cũ, còn đối với người đã quen với cuộc sống hiện đại như ta đây, thì vẫn tuân hoàn theo thái độ nam nữ ngang hàng, dù là chuyện lớn đình đặc, hay đối với Bạch Nguyệt Diệu cùng các cao quan khác cũng không có bất kỳ điểm sợ hãi nào.

Nói trắng ra là, bên cạnh hắn từ trước đến giờ không có nữ tử tính tình như thế, nên hắn mới thấy thích ta.

Ngược lại, nếu ta lạnh nhạt không thú vị, hắn tự nhiên cũng sẽ buông tha cho ta thôi...

Ta tìm cả gian phòng nơi có thể ngủ, đương nhiên chỉ có giường, nhưng ta không thể ngủ được, có hai lý do, thứ nhất, cuộc sống Bạch Nguyệt Diệu quả thật đã cực khổ rất nhiều rồi, nếu bây giờ ta chiếm đoạt cả giường, không tránh khỏi quá mức ích kỷ. Thứ hai, lỡ như Bạch Nguyệt Diệu thấy ta chiếm cứ chiếc giường, lấy tính tình phóng đảng không kềm chế được của hắn, nhất định sẽ không quan tâm những lời như nam nữ khác biệt gì đó leo ngay lên giường ta.

Cho nên...

Ta vẫn nên ngồi trên ghế ngủ ngồi đi thì hơn, cái này không đến nỗi tệ lắm, một ngồi trên bàn một ngồi trên ghế.

Haiz, nghĩ đến gian phòng của các quan binh kia? Mười mấy người trong một gian phòng, bọn họ ngủ được sao? Bây giờ hoàng đế chắc cũng đã giường cao gối êm nhắm mắt đi gặp mộng đẹp rồi.

Không cầu ông ta trước vì nỗi đau của người mà buồn, sau mới vui niềm vui của thiên hạ, nhưng, ít nhất, lần này nạn lụt đi qua, ông ta có thể trấn an dân chúng trong huyện Bạch Văn thật tốt là được.

Quanh đi quẩn lại, đêm tối đã bị ban ngày thay thế rồi, vào lúc ta còn mơ màng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, ta ngửi được một mùi hương nhàn nhạt

Ta nhanh chóng mở hai mắt ra, thấy rõ một bóng người đang nằm cạnh mình, không lường lự hô lên “Huyền đại hiệp?!”

“Ồ, ngay cả nằm mơ cũng gọi hắn?!” Là Bạch Nguyệt Diệu? Sao hắn lại nằm bên cạnh ta? Hơn nữa sao ta lại ngủ trên giường?

Đôi mắt tràn đầy ghen tức kia vẫn nhìn chăm chú vào ta, ta vốn dĩ chưa kịp để ý tới hắn, vội vã nhắc chân đang đạp trên người lên, kiểm tra đồ trên người, quần áo vẫn còn hoàn hảo, ta hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Yên tâm đi, có Mặc Dực ở đây, ta làm sao có thể cỡi quần áo của nàng.” Thấy dáng vẻ bất cần đời kia khiến ta cực kỳ cảm tức!!!

“Bạch Nguyệt Diệu! Ngươi đừng có quá đáng!” Ta rống giận nói xong nhanh chóng ngồi dậy, chuẩn bị leo xuống giường.

Nhưng hắn cũng ngồi dậy chặn ở trước người ta: “Rốt cục cũng hồi hồn.” Hắn nói xong lời này, ta mỉm cười. Đúng lúc này hắn nhanh chóng ôm lấy ta, cả cơ thể ép ta nằm trên giường, ta dùng hết sức lực toàn thân đánh hắn.

Hắn chỉ tà mị cười, giữ lại hai tay của ta: “Sức lực so với trước kia mạnh hơn một chút, nhưng còn kém xa lắm.” Hắn nói xong lời này, đã đem môi dính vào trên môi ta, ta chỉ có thể phát ra tiếng rầm rì, hắn đơn giản là phóng đẳng đến vậy, Hắc Mạc Dực còn đang ở...

Hắc Mạc Dực không có ở đây? Lúc này ta coi như xong đời.

Đều là lỗi của ta, ta không nên hét lên với Bạch Nguyệt Diệu, vì ta khôi phục thái độ lúc trước đối với hắn, cho nên lại gây ra hung thú cho hắn, còn có, xin lỗi Huyền Ngâm Phong! Học một tháng vô công, quay đầu lại còn bị Bạch Nguyệt Diệu không chế!!

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, hi vọng cuối cùng cũng đến với ta, bước vào là Hắc Mạc Dực, nhưng môi Bạch Nguyệt Diệu vẫn không rời đi môi của ta, mà Hắc Mạc Dực cũng làm như không thấy cảnh tượng trên giường lúc này, đặt bồn rửa mặt xuống lại xoay người đóng cửa ra ngoài.

Sau khi Hắc Mạc Dực đi khỏi, môi Bạch Nguyệt Diệu mới dần dần rời đi môi của ta, cũng buông lỏng hai tay ta ra.

“Ta...” Ta thực sự rất muốn giận dữ, nhưng nhìn nụ cười xấu xa của hắn, ta biết, nếu ta lại tức giận sẽ chỉ rước lấy công kích của hắn thôi: “Nhị hoàng tử, xin ngài chú ý hành động của mình.” Ta nhẫn nại mà trong lòng tức giận, dùng giọng điệu của thần tử đối với quân vương để nói với hắn..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 113: Trang phục con gái

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong lời lễ phép của ta, nhanh chóng thu hồi nụ cười, xoay người xuống giường, hắn cầm lên bộ áo bào màu xanh nhạt ở chỗ đầu giường mặc vào người, bộ quần áo này càng lộ da tay trắng nõn của hắn, vóc người xinh đẹp, nhưng, sao hắn lại mặc quần áo màu này?

Ta cũng chậm rãi xuống giường, dùng nước Hắc Mạc Dực mang tới rửa mặt.

Sau đó, Bạch Nguyệt Diệu cùng ta còn có Hắc Mạc Dực ra khỏi quán trọ, nhưng cả đoàn binh sĩ cũng không thấy, ta vẫn cùng cười chung một con ngựa với Bạch Nguyệt Diệu, nhưng vị trí thì đổi lại, ta sợ Bạch Nguyệt Diệu chiếm tiện nghi của ta, cho nên ngồi ở phía sau Bạch Nguyệt Diệu. Bạch Nguyệt Diệu sáng khoái đáp ứng xong, chúng ta lập tức lên đường...

“Chúng ta đang đi đâu?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Hắn không để ý tới ta, ngược lại tăng tốc ngựa, ta sao có thể ôm chặt lấy hắn, hắn theo đường xuống phía Nam, sau đó ra khỏi phạm vi Vân Long quốc.

Ta không biết tại sao hắn phải rời khỏi Vân Long quốc, nhưng, trước mắt hắn phải trở về cung hồi báo với Hoàng thượng tình hình ngăn chặn lũ lụt mà? Hơn nữa hắn còn phải chuẩn bị hôn lễ nữa?

Không phải là hắn đang muốn chạy trốn hôn lễ đó chứ?

Không, không thể nào, chiếu theo tính cách của hắn sẽ không làm ra loại chuyện như vậy đâu.

Ngựa đi không ngừng vó ước chừng năm giờ, cuối cùng đi tới một trong ba nước, Phong Minh quốc!

Bạch Nguyệt Diệu tùy tiện tìm một nhà trọ ở lại.

Hiện giờ, ta rốt cuộc đã hiểu tại sao Bạch Nguyệt Diệu sáng sớm hôm nay mặc áo dài màu xanh nhạt rồi, ba nước mặc dù ngoài mặt là hòa, nhưng thực tế không hòa bình với nhau, nếu Bạch Nguyệt Diệu cứ thế giống trống khua chiêng đi tới Phong Minh quốc, nhất định sẽ gây nên tai ương!

“Mạc Dực, nhốt ngựa cẩn thận, sau đó đem đồ vào nhà trọ!”

“Dạ”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong thì Hắc Mạc Dực dắt ngựa ra phía sau quán trọ. Mà ta rốt cục nhịn không được phải lên tiếng.

“Tại sao phải đến Phong Minh quốc?” không phải là muốn điều tra tình hình nước này chứ? Nhưng cũng đâu cần đích thân hắn phải đi?

“Dò lấy tình báo.” Bạch Nguyệt Diệu thần bí nói xong, ta cũng không hỏi tới, sau đó trực tiếp cùng hắn bước vào gian phòng trong quán trọ.

Vừa bước vào, Bạch Nguyệt Diệu đã nói với ta một yêu cầu vô cùng vô lý.

“Cởi quần áo!”

“Nhị hoàng tử, yêu cầu của ngài không phải là quá mức chứ.”

“Hừ.” Hắn khẽ hừ một tiếng sau đó xoay người nửa tựa trên ghế: “Cũng không phải chưa từng xem qua, hơn nữa chẳng qua là bảo nàng cởi áo khoác xuống thôi mà, nếu nàng không cởi, ta sẽ giúp nàng, đến lúc đó sẽ không chỉ dừng lại ở áo khoác thôi đâu.” Hắn nói xong lại lộ ra nụ mỉm cười xấu xa.

Ta hơi nhú mảy, cũng bất đắc dĩ cởi áo khoác trên người ra.

Lúc này, Hắc Mạc Dực cũng bước vào trong phòng khách rồi, hắn đem đến một túi đồ đưa cho Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu mở bọc quần áo ra, lấy một bộ quần áo nữ tử màu hồng đưa cho ta.

Không đợi ta phản ứng, hắn đã đem bộ quần áo nữ tử đó khoác lên người ta.

“Đây là?”

“Ngụy trang!” Ta hiểu lời hắn nói, nhưng ta...

“Ta ngụy trang thành nam tử là được rồi.”

“Bất tiện.” Hắn dứt khoát nói xong, đang cài nút trên quần áo. Nhưng, không tiện? Ba người đàn ông ở nơi này dò lấy tình báo vốn dĩ không có gì là không tiện cả!

“Đội đã, ta tự làm.” Ta nhanh chóng lui về phía sau hai bước, cầm chỗ nút áo.

Bất quá, từ khi tới cổ đại đây là lần đầu tiên ta mặc quần áo của nữ tử, ha ha, hồi trước thấy ở trong phim cổ đại, những đại gia khuê tú mặc những bộ quần áo này ta đều rất muốn mặc thử một chút, không ngờ thật sự có thể mặc, ta đã nghĩ ở cổ đại này ta sẽ phải vĩnh viễn mặc đồ nam rồi chứ.

“Ngươi làm gì vậy?” Lúc ta mới vừa thất thần, Bạch Nguyệt Diệu đã tháo thanh búi tóc trên đầu ta xuống, ta phát hiện ở chung một chỗ với Bạch Nguyệt Diệu luôn luôn phải đề cao cảnh giác, nếu không đề ý, sẽ để hắn thấy sơ hở.

“Mặc đồ nữ mà búi tóc nam, nàng không cảm thấy kỳ cục sao?” Cũng đúng, bỏ đi, lần này tha thứ cho hắn.

Hắn nói xong cũng đem ta dẫn tới trước bàn, sau đó tỏ ý bảo ta ngồi xuống. Ta y theo yêu cầu của hắn ngồi xuống ghế.

Mà hắn lấy từ trong bao quần áo ra cây lược, chải tóc cho ta, không đợi ta nói tự mình làm, Hắc Mạc Dực đã hốt hoảng lên tiếng: “Nhị hoàng tử!!”

“Không sao.” Bạch Nguyệt Diệu êm ái nói, lại tiếp tục chải tóc của ta.

Tại sao Hắc Mạc Dực luôn luôn rất ít mở miệng lại đột nhiên hốt hoảng như vậy chứ? Ta có chút không hiểu.

“Để tự ta làm đi.”

“Nàng biết cách búi tóc của nữ tử ở cổ đại sao?” Bạch Nguyệt Diệu vừa hỏi lời này, coi như là làm khó ta rồi, ta quả thật không biết, bất đắc dĩ ta lắc đầu một cái. “Vậy nàng cứ an tâm là được rồi.”

Không lâu sau, Bạch Nguyệt Diệu đã chải xong tóc xong, hơn nữa còn trang điểm cho ta, ta thật bội phục hắn, những thứ này hắn học được từ đâu vậy chứ?

Hắn đưa tới một mặt gương đồng cho ta xem, ta nhìn theo, đơn giản là cả ta cũng không dám tin người trong gương đồng chính là mình, hiện giờ ta thật hy vọng có thể tới trước mặt Huyền Ngầm Phong, người ta nói nữ nhân vui mừng vì dung nhan, ta hiện giờ coi như đã hiểu những lời này.

“Sao ngươi biết làm?” Ta cảm kích quay đầu nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, vì ta đột nhiên quay đầu, khiến Hắc Mạc Dực cũng lộ ra vẻ ngỡ ngàng. Trước kia ta chủ yếu vẫn mặc nam trang, cho nên Hắc Mạc Dực có thể luôn không xem ta là nữ tử, mà lần này ta đổi lại dáng vẻ nữ tử rồi, theo tính tình Hắc Mạc Dực mà nói, ngỡ ngàng cũng là chuyện bình thường thôi, ta phát hiện Hắc Mạc Dực không chỉ là đầu gối, hơn nữa còn vô cùng, vô cùng hướng nội.

Nghe xong câu hỏi của ta, Bạch Nguyệt Diệu cười nhạt một tiếng, con ngươi lại toát ra vô hạn niềm thương nhớ: “Trước kia ta thường giúp mẫu phi chải tóc...”

... Ta biết, ta có nghe Bạch Tĩnh Ngân nói mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu đã qua đời, ta nghĩ Bạch Nguyệt Diệu hiện giờ nhất định là vô cùng thương nhớ mẫu thân của mình, nếu không vừa rồi hẳn tuyệt đối sẽ không lộ ra vẻ mặt thương nhớ đó.

“Xin lỗi.” Ta áy náy nói với hắn.

“Ha ha.” Hắn buông lược trên tay xuống, lập tức thu hồi cảm giác chân thật vừa rồi, mà thay vào đó là nụ cười tà mị: “Như vậy đi, nàng phải bồi thường

cho ta!”

Hắn lại tới nữa rồi, bắt đắc dĩ, ta thật bắt đắc dĩ, nhưng ai bảo việc này đúng là lỗi của ta chứ?

“Bồi thường như thế nào?”

“Nếu đã tới thăm dò lấy tình báo, chúng ta sẽ phải có một thân phận, ta là thiếu gia của nhà buôn tơ lụa Bạch Nguyệt, Mạc Dực sẽ là người hầu của ta Tiểu Hắc.”

Quả thật, nếu muốn tới thăm dò lấy tin tình báo sẽ phải che dấu thân phận, ta đoán chừng hắn sẽ bảo ta làm nha hoàn của hắn để bồi thường lại. “Vậy còn ta?”

“Còn nàng, chính là nương tử của ta!”

...

“Không phải là nha hoàn sao?”

Ta tò mò hỏi hắn, một tay hắn choàng lên bả vai của ta: “Đi thôi, nương tử của ta!”

Mẹ của ta ơi, bồi thường thế này không khỏi quá mức chứ?

Còn nữa, hắn muốn tin tức cũng đâu cần phải dùng đến mưu kế!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 114: Tướng công cùng nương tử

Bắt đắc dĩ, ta đáp ứng với thân phận mà Bạch Nguyệt Diệu phân phó, bắt quá ta cũng quy ước với hắn ba điều.

Thứ nhất, không được thừa dịp lấy thân phận vợ chồng chiếm tiện nghi của ta.

Thứ hai, thân phận vợ chồng này chỉ ở Phong Minh quốc thôi, trở về Vân Long quốc hắn vẫn là hoàng tử của hắn, ta vẫn là Hàn Lâm của ta.

Thứ ba, không được mượn thân phận này mà đưa ra bất kỳ yêu cầu vô lý nào với ta.

Ta nói xong, hắn sáng khoái đáp ứng.

Cứ như vậy, ta cùng Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực ở Phong Minh quốc bắt đầu trò chơi cải trang. Nhưng, ta cuối cùng cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó? Tại sao Bạch Nguyệt Diệu lại đột nhiên nghĩ đến chuyện thăm dò lấy tình báo? Không thể hiểu nổi!

Hắc Mạc Dực cũng đổi sang trang phục của người hầu, theo chúng ta cùng ra khỏi nhà trọ.

Phong Minh quốc và Vân Long quốc khác nhau, vì người trên đường phố Phong Minh quốc có nam tử, cũng có nữ tử, ta cảm thấy phải như vậy mới bình thường chứ sao.

Mặc dù ta không biết quân vương của bọn họ là một quân vương như thế nào, nhưng nói thật, nhìn tình hình Phong Minh quốc hiện giờ, so với Vân Long quốc đã khá hơn nhiều.

Đầu tiên, quần áo bá tánh mặc rõ ràng so với bá tánh ở Vân Long quốc ăn mặc hoa lệ hơn rất nhiều.

Tiếp theo, bá tánh cũng tràn đầy vẻ hạnh phúc, hai bên đường phố hành khát càng ngày càng ít.

Chỉ bằng hai điểm này, Phong Minh quốc tuyệt đối có thể dùng hai câu cơm no áo ấm, quốc thái dân an để hình dung.

Nói xong tình hình Phong Minh quốc, thì phải nói một chút đến Bạch Nguyệt Diệu rồi, tại sao nói tới hắn?

Lần đầu tiên gặp mặt, ta quả thật cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu rất tuần tú, đáng vẻ vô cùng xuất chúng. Nhưng không ngờ lại xuất chúng đến thế, vì sao đột nhiên ta lại nói đến hắn?

Là bởi vì, các cô gái đi lại trên đường phố, mặc dù vẫn duy trì vẻ rụt rè của nữ tử cổ đại, nhưng cũng không tránh được ghé mắt nhìn sang Bạch Nguyệt Diệu, ngay cả nam tử cũng to gan nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, nhìn đến thất thần.

Thật ra thì vẻ ngoài của Hắc Mạc Dực cũng là vô cùng tuấn lãng, mặc dù không bằng Bạch Nguyệt Diệu, nhưng tuyệt không phải vật trong ao. Đáng tiếc, hắc hiện giờ đang giả làm người hầu, cho nên hấp dẫn ánh mắt của các cô gái cũng ít đi rất nhiều.

“Nương tử!” Bạch Nguyệt Diệu gọi một tiếng này lên, các cô gái xung quanh toàn bộ thu hồi đôi mắt hiện lên hoa đào. Chỉ có một vài cô vẫn không chớp mắt nhìn Bạch Nguyệt Diệu. “Nương tử! Ta gọi nàng đó!”

Tiếng thứ nhất hắc gọi thật ra thì ta nghe thấy, chỉ bất quá ta không muốn trả lời mà thôi, nhưng tiếng thứ hai hắc kêu, nếu ta vẫn giả bộ không nghe, đoán chừng hắc sẽ ra tay. Cho nên ta chỉ có thể trả lời, nhưng rõ ràng chung quanh đang phóng tới vô số ánh mắt vô cùng không thiện cảm.

Haiz, giả làm nương tử, ta đã đối lấy lũ khách chết nơi xứ người, hắc là chắc chắn rồi. Hi vọng ở cổ đại đừng giống với hiện đại, vì tranh một đẹp trai mà cả đám con gái vây đánh thành một đoàn.

“Dạ.” Ta chậm chạp bước đến bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu từ một gian hàng gần đó cầm lên một cây trâm cài tóc cài lên đầu ta.

“Không tệ.” Hắc hài lòng gật đầu một cái, cũng không hỏi ta có thích hay không đã cho ông chủ kia một đỉnh bạc, bỏ đi, dù sao ta cũng chỉ đang giả bộ, cần gì phải cầu xin hắc quan tâm đến cảm nhận của ta!

“Ngươi thật sự muốn tới đây thăm dò lấy tin tình báo sao?” Ta nhỏ giọng nói bên cạnh hắc.

“Đúng đúng.” Hắc kiên định gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười với ta: “Cái này gọi là xem giá cả hàng hóa nước bạn, đúng rồi, nàng nên gọi ta là tướng công mới đúng chứ?” Hắc nói xong là đưa tay ôm eo của ta.

...

“Điều thứ nhất và điều thứ ba!” Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng không tuân theo điều thứ nhất không cho chiếm tiện nghi của ta và điều thứ ba không được đưa ra yêu cầu vô lý với ta!

Ta nói xong, hắc nhanh chóng rút tay về, nhưng vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười kia với ta: “Ta là phu quân của nàng, nàng gọi ta tướng công là yêu cầu hợp lý mà? Đầu phải không tuân theo?”

Tuy nói là yêu cầu hợp lý, nhưng... Bỏ đi, dù sao đi nữa ta cũng là một cô gái hiện đại, có một thời, đàn ông cũng được gọi là tướng công, ta miễn cưỡng cho hắc một nụ cười mỉm nói: “Tướng công!”

Ta nói xong, hắc hài lòng cười cười, lập tức tiếp tục đi về phía trước, ta nhanh chóng thu hồi nụ cười.

Cả ngày hôm nay, hắc trừ việc mua cho ta đồ, thì là ăn gì đó, hoặc đi ngắm phong cảnh, ta thật không nhìn ra là đang thăm dò lấy tin tình báo gì, ngược lại giống như đi du sơn ngoạn thủy.

Bất quá, dần dần ta cũng bị tâm tình nhẹ nhõm kia lôi kéo, mới đầu ta còn rất câu nệ, nhưng từ từ cũng theo hắc đi chơi, ngày hôm nay ta chơi vô cùng vui vẻ, căn bản đã đem chuyện thăm dò lấy tin tình báo ném ra đằng sau.

Từ khi tới cổ đại, ta trừ có mấy lần cười vui vẻ với Huyền Ngâm Phong ra, thì hôm nay ta đã cười vui vẻ vô số lần với Bạch Nguyệt Diệu.

Chuyện này là sao chứ? Ta đột nhiên cảm thấy, hôm nay Bạch Nguyệt Diệu so với thường ngày cũng khác nhau nhiều, cả người hắc thoát nhìn sáng ngời như thế, tinh thần phấn chấn như thế, so với nét đặc biệt hắc nguy trang trong thâm cung, so với hắc thường nhẹ nhàng đi đứng, so với hắc nghiêm túc chống lũ, so với uy nghiêm lúc thẩm án, hoàn toàn khác nhau.

Ngược lại giống như một dân chúng bình thường ân cần như một phu quân quan tâm đến thê tử, một người đàn ông cẩn thận.

Ta vốn nên xa lánh hắc mới phải, vậy mà hôm nay thân thiết gọi hắc tướng công, ta vốn nên lấy chuyện dò xét tình báo là chuyện chính mới đúng, nhưng lại cùng chơi đùa điên cuồng với hắc.

Ta đây rốt cuộc là bị làm sao?

Một ngày bất tri bất giác đã qua, lần đầu tiên, ta cảm thấy ở chung một chỗ với Bạch Nguyệt Diệu ngày lại gần như vậy, dường như mới vừa thấy mặt trời mọc đã lập tức nhìn thấy mặt trời lặn.

Trở về nhà trọ, ta và hắc vẫn ở cùng một gian phòng nghỉ ngơi, nhưng vì muốn tránh hành động lỗ mãng của hắc, nên ta nằm ở trên bàn ngủ, hơn nữa nếu hắc lại giống như lần trước, thừa dịp lúc ta ngủ đem ta ôm đến bên cạnh hắc, khế ước lập tức sẽ bị hủy.

Nhưng..

Buổi sáng, ta phát hiện, ta vẫn đang ngủ ở trên giường! Bất quá khác nhau duy nhất chính là, bên cạnh ta không có hắc, mà hắc thì đang nằm ngủ ở trên bàn.

Mặc dù hắn không có sự cho phép của ta đã ôm ta đặt trên giường, nhưng hắn không ngủ ở bên cạnh ta, coi như là lễ lớn nhất đối với ta rồi.

Ta xuống giường, đem một cái chăn mỏng nhẹ nhàng trùm lên người hắn, lúc ta xoay người đi, hắn một phát bắt được tay ta: “Nương tử.” Ta xoay người nhìn về phía hắn, hắn từ từ ngồi thẳng dậy, khuôn mặt có chứa mấy phần mỉa mai hoặc cười: “Chào buổi sáng, nương tử.”

“Lúc không có người cũng không cần gọi nương tử đâu!” Giọng điệu ta có chút sắc bén, nhưng giọng điệu sắc bén của ta không cách nào làm hắn tức giận, ngược lại ta đối với hắn đáp lễ nhàn nhàn ba phần hắn sẽ nổi giận.

“Chưa từng nghe qua tai vách mạch rừng sao? Đúng không? Nương tử.”

“...” Nói cái gì cũng bị hắn nói lại, ta cảm thấy tài ăn nói của hắn rất thích hợp làm luật sư ở hiện đại.”Dạ dạ dạ!” Ta bắt đầu đi đáp trả hắn, muốn hất tay hắn ra.

Nhưng hắn dùng lực kéo cánh tay của ta, sau đó cả người ta đều ngã ngồi ở trong ngực hắn, hắn nhanh chóng hai tay ôm lấy ta, lại lộ ra nụ cười tà mị: “Nàng còn chưa nói lời chào buổi sáng với tướng công ta đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 115: Tam vương gia của Phong Minh quốc

Bạch Nguyệt Diệu luôn luôn là bá đạo vô lý như vậy! Rõ ràng chỉ là vợ chồng già cần gì nghiêm túc như thế?

“Buông tay!” Ta tức giận nói với hắn

“Nếu nàng không nói, ta sẽ không thả.” Phong lưu lỗ mãng vừa lên, ta cảm giác so với lũ lụt còn khó cản hơn! Ta xem hắn á, không phải đang giả bộ phong lưu, mà là trời sinh đúng là quý phong lưu!

Thật ra thì hắn đã không tuân theo điều thứ ba trong khế ước của ta, nhưng lần này ta tha thứ cho hành động lỗ mãng của hắn: “Chào buổi sáng tướng công.” Không biết vì sao, ta nói xong lời này, ta không có cảm giác gì, nhưng ngược lại gương mặt của hắn trở nên ửng đỏ, mà vẻ mặt cũng tràn đầy ngượng ngùng, Bạch Nguyệt Diệu rất ít khi, ngay cả nói cũng chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng này.

Thừa dịp hắn ngây người ta nhanh chóng từ trong ngực hắn thoát ra ngoài, thấy ta thoát rồi, hắn mới định thần lại. Sau đó chúng ta cũng không nói chuyện nhiều với nhau nữa, mà là rửa mặt sau đó tiếp tục cùng hắn đi ‘Dò lấy tin tình báo’.

Ở trên đường cái, Bạch Nguyệt Diệu nhẹ nhàng huy động cây quạt trong tay hắn thổi ra từng làn gió nhẹ, không biết tại sao, Bạch Tinh Ngân cũng từng dùng qua quạt, nhưng cảm giác so với Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn khác nhau, Bạch Tinh Ngân cầm quạt cảm giác giống như công tử nho nhã, mà Bạch Nguyệt Diệu cầm lại cảm giác hoàn toàn là bày ra dáng vẻ của một phong lưu công tử con nhà giàu!

“Ngươi tính ở lại Phong Minh quốc bao lâu?” Vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, ta chỉ có thể ở bên cạnh hắn nhỏ giọng hỏi.

Ta hỏi xong, vẻ mặt của hắn đột nhiên xuất hiện vẻ lúng túng cùng mất mát, sau vài giây ngắn ngủi vẻ mặt bị biến hóa, hắn lại khôi phục dáng vẻ lúc đầu: “Không nên dùng ‘ngươi’ chứ?” Hắn nói xong, còn dùng cây quạt trong tay của hắn nâng nhẹ một chút cằm của ta lên.

...

Tức chết người đi được, hành động lúc này của hắn, giống như đại gia đang trêu ghẹo với gái nhà lành, ta một phát giành lấy cây quạt trong tay hắn, sau đó cũng dùng quạt lẳng lơ ở chỗ cằm của hắn: “Thế là cái gì?” Ta đây nói hết lời, hắn nhất thời ngây người tại chỗ không nhúc nhích, sau đó nhìn sang chung quanh, Hắc Mạc Dực đang nhìn cười đứng ở bên hắn.

Haha, đoán chừng hắn muốn nhìn chung quanh xem có người nào thấy ta đùa bỡn với hắn hay không! Ta đắc ý cười với hắn một tiếng mở quạt ra đi tới trước người hắn, nghiêng ngang đi qua.

Hắn đi hai bước đã tới bên cạnh ta, lại đem quạt đoạt trở về: “Nương tử, lúc này nàng cố ý trêu ghẹo với tướng công của nàng?”

Chỉ cho phép hắn trêu ghẹo ta? Không cho ta trêu ghẹo hắn? Ta nhỏ vào, ta cũng xoay người: “Vậy thì sao?”

“À? Cũng không sao, bất quá nếu nàng muốn trêu ghẹo tướng công của nàng, đến lúc trở về nhà trọ tướng công ta sẽ để nàng trêu ghẹo.”

“Thôi đi, trở về nhà trọ ai còn trêu ghẹo người nữa!” Ta khi dễ đối với lời hắn vừa nói, chủ yếu là trở về quán trọ, hắn không trêu ghẹo ta đã coi như tốt lắm rồi.

Lúc ta đang cãi vã với hắn, hơi lơ là không chú ý một chút, ta đụng thẳng vào một người, ngẩng đầu nhìn lại, ngất, lại là một chàng trai đẹp, bất quá cảm giác so với Bạch Nguyệt Diệu hơi lớn một chút, nam tử này nói ít cũng phải cỡ 1 thước 8 mẩy, mặc trên người áo dài bằng tơ sợi màu lông, da trắng nõn, hơn nữa đôi mắt lấp lánh có thần, người đàn ông này khí chất bất phàm, có vẻ uy nghiêm vô cùng, hơn nữa khí thể hiên ngang, sao mà cổ đại trai đẹp nhiều như vậy chứ?

“Không có chuyện gì chứ?” Bạch Nguyệt Diệu đi tới bên cạnh ta khẩn trương hỏi.

“Không sao.” Ta trả lời Bạch Nguyệt Diệu cũng nhìn về phía nam tử kia: “Xin lỗi!”

“Gì, ngài không sao chứ?” Sau lưng nam tử kia đột nhiên xuất hiện hai người khẩn trương hỏi hắn.

Nam tử kia trước tiên đánh giá ta, sau đó đôi mắt uy nghiêm vẫn nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng ngẩng nhìn hắn.

“Vị huynh đài này, xin lỗi.” Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười nói xong thì kéo tay ta: “Chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Ta gật đầu một cái đang muốn cùng Bạch Nguyệt Diệu rời đi.

“Đợi một chút!” nam tử kia cản đường chúng ta lại, hơn nữa vẫn nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, ta cảm giác trong đôi mắt kia tràn đầy địch ý đối với Bạch Nguyệt Diệu: “Người là người phương nào?”

Người nọ hỏi xong, Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười: “Tại hạ là người ở nước khác tới đây buôn bán tơ lụa.”

“A? Nước khác? Là Vân Long quốc?” nam tử kia hỏi Bạch Nguyệt Diệu xong về mặt vẫn điềm tĩnh nhẹ nhàng, mà trong lòng ta thì có chút ba động.

Bạch Nguyệt Diệu chỉ nói hắn từ nước khác đến, vậy mà nam tử kia đã nhìn ra Bạch Nguyệt Diệu là người Vân Long quốc, mặc dù Phong Minh quốc và Vân Long quốc cũng không có phát sinh chiến tranh, nhưng dù sao cũng đang hăm he muốn thôn tính đối phương, ba nước vẫn được phép liên hệ buôn bán với nhau, nhưng trong mắt của nam tử kia đâu cần tràn đầy địch ý với Bạch Nguyệt Diệu như thế?

Trong mắt của ta, thần thái của nam tử kia tuyệt đối không phải người bình thường, không phải đại quan thì cũng là con em quý tộc, mà Bạch Nguyệt Diệu là hoàng tử Vân Long quốc, cho nên nam tử kia rất có thể đã từng nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu, nếu đoán được thân phận Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu khẳng định sẽ bị bắt!

“- ọc -” một tiếng nôn khan của ta, cắt đứt ánh nhìn của họ.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn về phía ta, ta nửa dựa ở trên tay Bạch Nguyệt Diệu nói: “Tướng công, Điệp nhi cảm thấy rất không thoải mái, có thể xin tướng công đưa Điệp nhi về nhà trọ nghỉ ngơi một chút không?” nam tử kia nếu thật đã từng nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu, khẳng định cũng sẽ phải bỏ qua cho tình huống này, Bạch Nguyệt Diệu không có phi từ chuyện này hắn ta không thể nào không biết, cho nên ta đẩy giả vờ làm nương tử sẽ có thể giúp Bạch Nguyệt Diệu giấu giếm đi thân phận.

Bạch Nguyệt Diệu quan tâm ôm ta vào trong ngực, sau đó nhìn về phía nam tử kia: “Vị huynh đài này, thật thất lễ, nương tử ta hiện giờ đang có thai, cho nên tại hạ đi trước một bước.” A, Bạch Nguyệt Diệu thật sự không ngốc, tiếng nôn mửa đúng là sắp vai phụ nữ có thai, không ngờ hắn phản ứng thật đúng mau.

Bạch Nguyệt Diệu cùng người nọ cáo từ xong, là dẫn ta xoay người rời đi, chúng ta không tiếp tục ở lại trên đường phố nữa mà nhanh chóng trở về nhà trọ.

Bước vào nhà trọ, Bạch Nguyệt Diệu như có điều suy nghĩ ngồi ở trên ghế trong phòng.

“Nhị hoàng tử, người đó...” Hắc Mạc Dục muốn nói lại thôi.

Bạch Nguyệt Diệu nói: “Đúng, Tam vương gia của Phong Minh quốc, Phong Việt Thần.”

Xem đi, ta đã cảm giác nam tử kia không phải người bình thường mà, thì ra là Vương gia, nhưng cái tên này? “Phong Việt Thần?” Ta tò mò nhìn Bạch Nguyệt Diệu.

“Hắn vốn tên gọi là Phong Ý Hiên, về sau đổi tên là Phong Việt Thần!!”

Tam vương gia đó...

Đã tâm đã vượt qua Bạch Nguyệt Diệu...

Vì chữ thần này, ở cổ đại vẫn được dùng thay cho quân vương, mà hắn ta cho mình đứng lên gọi Việt Thần, rõ ràng có ý hơn cả hoàng đế, Bạch Nguyệt Diệu là hoàng tử, đã tâm của hắn là thừa kế vương vị, mà Phong Việt Thần đó đã là Vương gia rồi, đã tâm của hắn không thể nghi ngờ là muốn nắm lấy vương vị!

Hơn nữa người này dám lấy cho mình cái tên này, có thể thấy hắn đã coi hoàng đế không ra gì.

“Tam vương gia là một người tàn bạo, hung ác, hẳn từng gặp qua Nhị hoàng tử một lần rồi, thật may là Lam Hàn Lâm phản ứng bén nhạy, nếu không chúng ta bây giờ đã bị Tam vương gia bắt đi rồi.” Đây là lần đầu Hắc Mạc Dực khen ta, ha ha, bất quá, Phong Việt Thần tàn bạo lắm ư?

“Vậy nếu hẳn thật sự lên ngôi hoàng đế Phong Minh quốc, đoán chừng dân chúng sẽ không thể chịu nổi khổ sở đâu?” Ta tò mò nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 116: Nhị Hoàng tử thành thân

“Tên Phong Việt Thần đó tuy tàn bạo nhưng văn thao vũ lược, có thể làm mọi thứ. Hơn nữa, hẳn chỉ tàn bạo đối với kẻ địch nhưng đối với dân chúng, lại rất nhân từ. Phong Minh quốc sở dĩ được quốc thái dân an là từ khi vào tay hẳn quân lý.” trong lời nói của Bạch Nguyệt Diệu, ta nghe ra hẳn có vài phần bội phục đối với Phong Việt Thần. Xem ra Bạch Nguyệt Diệu cũng nhìn ra tình hình của quốc gia này so với Vân Long Quốc lớn mạnh hơn nhiều, rất nhiều.

Ha ha, xem ra Phong Việt Thần nếu thật sự làm quân vương của Phong Minh quốc, quốc gia này sẽ càng ngày càng lớn mạnh rồi. Nhưng ta cũng rất tin tưởng nếu Bạch Nguyệt Diệu muốn làm vua của Vân Long quốc, tuyệt đối sẽ không để bại bởi Phong Minh quốc đâu!

“Còn nữa... Mạc Dực...” giọng Bạch Nguyệt Diệu đang nói bỗng lập tức thay đổi chuyển sang cợt nhả “Mới vừa rồi người gọi nàng ấy là gì?”

“...” Hắc Mạc Dực nghe xong lời sau cùng của Bạch Nguyệt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ta, vẻ mặt rất nghiêm túc gọi ta: “Nhị hoàng phi.”

...

“Chuyện gì xảy ra?” Ta kinh ngạc nhìn Hắc Mạc Dực, sau đó nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đứng lên khỏi ghế, sau đó khoác tay lên vai Hắc Mạc Dực: “Mạc Dực, từ nhỏ đến lớn, người vẫn luôn nói những lời vô vị, không ngờ lần này lời người vừa nói ra lại trùng ý ta như vậy!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong nở nụ cười hài lòng.

Tiếp sau lời này ta nên nói thế nào? Có phải hai ngày nay ta ngừng tỏ ra ngăn cách, cho nên đã dẫn đến Bạch Nguyệt Diệu hiểu lầm gì đó không đây?

Bạch Nguyệt Diệu nhẹ giọng bên tai Hắc Mạc Dực nói mấy câu, Hắc Mạc Dực lập tức thối lui ra khỏi gian phòng.

Bây giờ ta đột nhiên cảm thấy ở một mình với Bạch Nguyệt Diệu có chút lúng túng xấu hổ.

Hắn dường như nhìn thấu sự lúng túng của ta, lập tức nói: “Không cần khẩn trương đâu, Mạc Dực chỉ nói đùa thôi.”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả ngày hôm nay ngoại trừ buổi sáng, ta và Bạch Nguyệt Diệu đều ở trong nhà trọ, hẳn rất ít nói chuyện, chỉ ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài như đang có điều suy nghĩ.

“Ngày mai trở về Vân Long Quốc thôi.” Bạch Nguyệt Diệu nhỏ giọng nói, nhưng ta vẫn là có thể nghe được.

Hắn nói sẽ trở về nước, ta nên vui mừng mới đúng chứ, nhưng trong lòng ta lại có một cảm giác mất mát, chuyện này là sao? Ta không hiểu rõ. “Ừ”

“Tối nay, chúng ta thành thân đi!”

“Ừ” Ta phụ họa nói, nói xong mới lập tức tỉnh ngộ lại, nhanh chóng đi tới bên Bạch Nguyệt Diệu: “Người nói cái gì????”

“Ha ha.” Hắc khẽ mỉm cười nhìn ta: “Bỏn hoàng tử chưa từng thành hôn, nên muốn tìm người giúp ta luyện tập trước.”

“... Ta cũng chưa từng thành hôn! Sao lại tìm ta tập luyện?”

“Điệp nhi nam nữ ở hiện đại thành thân như thế nào?”

“Cũng không khác gì cổ đại đâu, chẳng qua ở thời đại của ta là chế độ một vợ một chồng.”

“Chế độ một vợ một chồng sao? Ha ha...” Trong mắt hẳn nhất thời nổi lên vẻ u buồn, sau đó lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

... Phải nói lại, ta dường như đã bị hắn nói lảng đề tài. Ta choáng váng, tiếc rằng...

Nhưng... ta thực sự muốn cùng hấn làm chuyện hoang đường là luyện tập sao?

Sắp đến chập tối, Hắc Mạc Dực mua được hai bộ đồ nam nữ, áo cưới cùng với mũ phượng, khăn quàng.

Sau khi ta suy nghĩ kĩ càng, quyết định phải cùng Bạch Nguyệt Diệu luyện tập màn thành thân. Nhưng mà, ta cũng không biết vì nguyên nhân gì ta đáp ứng loại yêu cầu này, ta cũng không rõ, vì sao ta phải đáp ứng hấn.

Mất một lúc, phòng khách được bố trí hoàn toàn đổi khác, cả gian phòng cũng tràn ngập không khí hạnh phúc. Còn ta, về mặt không cách nào lộ ra hạnh phúc hay vui sướng, vì buổi hôn lễ này, cũng không phải là căn cứ xác định cho tình yêu thực sự.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu đều mặc quần áo Hắc Mạc Dực mua được, đứng trong phòng khách, tay mỗi người giữ một dải lụa đỏ nối liền hai người với nhau.

“Nhất Bái Thiên Địa.” Theo lời của Hắc Mạc Dực, ta và Bạch Nguyệt Diệu đều quỳ gối trên đệm kê dập đầu lạy.

“Phu thê giao bái.” Vì hiện giờ không có hoàng thượng ở đây, nên chúng ta chỉ có thể bỏ qua bước thứ hai, trực tiếp phu thê giao bái.

Khi lời Hắc Mạc Dực hoàn tất, tập luyện thành thân giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng đến lúc kết thúc, sau khi Hắc Mạc Dực rời đi, ta định nhắc khăn trùm ra khỏi đầu, nhưng lại bị Bạch Nguyệt Diệu ngăn lại.

“Nương tử, để ta.” tiếng Bạch Nguyệt Diệu rất nhẹ nhàng, sau khi ta nghe, cũng chờ đợi hấn vén khăn trùm lên.

Chính lúc hấn vén chiếc khăn trùm lên khỏi đầu ta, ta thấy được vẻ mặt của hấn lúc ấy vô cùng hạnh phúc, rõ ràng chỉ là một màn diễn tập thôi cần gì lộ ra vẻ mặt như thế?

Hấn dẫn theo ta đi tới chỗ tám vại đồ phủ trước bàn, sau đó cầm hai ly rượu có cột dây đỏ lên, đem một ly trong đó đưa cho ta. Cái này chính là thứ mà người cổ đại gọi là rượu giao bôi sao? “Ồ cổ đại còn gọi là ‘Lễ hợp cần’ (cần vốn là một cái bầu chia làm hai phần), Cổ Ngữ có câu ‘Hợp cần rượu ngon’, Khổng Dĩnh Đạt giải thích rằng lấy một trái bầu chia làm hai phần là cần, nam nữ cùng nâng một phần đựng rượu (để rượu thấm vào miệng), lễ hợp cần có nghĩa rộng là kết hôn”.

“Cái này dù gì cũng là rượu, ta nên uống nó sao?”

“Ta không biết.”

“Ha ha, trong đó là nước.” Giờ phút này lời của hấn sao mà êm ái.

Nhìn vẻ mặt mong đợi kia của hấn, ta đành đem chén chứa đầy nước rượu giao bôi uống vào...

“Được rồi, xong rồi chứ?” Ta hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ừ” Hấn hơi gật đầu một cái, động tác chỉ có thể nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ mặt mát: “Điệp nhi...”

“Humm?”

“... Không có gì, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm Mạc Dực.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lộ ra vẻ mặt thống khổ, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng...

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu rời khỏi, hấn cảm thấy mấy ngày nay như trong giấc mộng, đã đến lúc nên tỉnh giấc, trở lại Vân Long quốc kia, hấn sẽ phải cùng với nữ tử mình không thích kết hôn, có lẽ đối với người cổ đại thì không còn cách nào khác, còn đối với hiện đại, nếu không thích kết hôn sẽ có thể đào hôn. Thật ra thì ở cổ đại cũng có thể, nhưng với thân phận của Bạch Nguyệt Diệu, nếu làm ra loại hành động này, dù sao cũng sẽ bị thiên hạ chê cười.

Thật ra thì hai ngày nay Bạch Nguyệt Diệu làm như dò lấy thông tin, là vì muốn cùng Lam Điệp Nhi ở cùng một chỗ, ở một nơi mà không ai nhận biết mình vốn là nhị hoàng tử Vân Long Quốc, thật tốt khi ở cùng một chỗ với Lam Điệp Nhi.

Hôm nay thành thân, cũng không phải luyện tập, mà là Bạch Nguyệt Diệu hi vọng đối tượng thành thân của mình chính là nữ tử mình yêu, cũng chính là Lam Điệp Nhi, ít nhất thì hiện giờ hấn đã hoàn thành được tâm nguyện này rồi.

Còn nữa... khi Bạch Nguyệt Diệu nghe được từ miệng Lam Điệp Nhi nói đến chế độ hôn nhân ở hiện đại là một vợ một chồng, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy rất đau đớn, hấn biết, Lam Điệp Nhi vĩnh viễn không thể nào thuộc về mình. Thật ra thì, hấn vẫn có thể thực hiện chế độ một vợ một chồng, hấn cũng không cần hậu cung giai nhân vô số, thứ hấn cần duy nhất chỉ là tình cảm chân thành cùng chung sống đến già là đủ. Cái tình cảm chân thành đó chính là Lam Điệp Nhi, tâm nguyện này, đối với một dân thường thì dễ dàng có thể thực hiện, nhưng là con của đế vương như hấn, chỉ là thứ hy vọng xa vời mà thôi.

Hai ngày này, có thể nói là thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời Bạch Nguyệt Diệu, hấn thật sự hy vọng được vĩnh viễn ở lại Phong Minh quốc, nhưng quốc gia đang chờ đợi hấn, giang sơn xã tắc đang chờ hấn!

Vẫn là câu nói kia, sinh ra trong gia tộc Đế Vương thật là đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 117: Kết thúc

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu rời đi, ta nằm trên giường, nhìn ngọn nến đang cháy trên bàn, gian phòng tràn ngập không khí mờ ảo, tâm trạng cũng dần dần mông lung...

Hôm nay ta diễn tập thành thân cùng với Bạch Nguyệt Diệu, vào giây phút kết thúc kia, lòng ta lại cảm thấy mất mát. Tại sao lại có loại cảm giác này? Là vì hai ngày nay ta và Bạch Nguyệt Diệu sớm chiều bên nhau sao? Chẳng lẽ ta đã nảy sinh tình ý với hắn rồi sao?

Làm sao có thể, làm sao có thể!!!!

Hắn sắp trở thành phu quân của người ta rồi, mà ta cũng đã có người mình yêu...

Nhưng mà...

Từ đầu đến cuối ta không hề muốn hai ngày vui vẻ này kết thúc, không muốn trở về Vân Long Quốc!! Không muốn nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu cùng người khác...

Ha, ha, ta làm sao vậy nhỉ? Sao ta lại biến thành loại nữ tử xấu xa thế này? Loại nữ tử ghê tởm như thế!

Rõ ràng không yêu, nhưng ta lại đột nhiên không muốn nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu thành thân cùng người con gái khác!

Không thể chấp nhận!

Ta thật sự khó chấp nhận quá!

Ta rốt cuộc yêu Bạch Nguyệt Diệu thật rồi sao?

Huyền Ngâm Phong, mau tới cứu ta đi, mau giải thích cho ta hiểu rõ, rằng ta hoàn toàn không yêu Bạch Nguyệt Diệu, chỉ yêu chàng thôi.

Lòng ta thấy bồi hồi, nếu ta thật sự yêu Bạch Nguyệt Diệu, nhất định so với yêu Huyền Ngâm Phong sẽ phải chịu thống khổ gấp mười gấp trăm lần.

Vì thân phận Bạch Nguyệt Diệu vốn dĩ không thể nào thay đổi...

Suốt đêm Bạch Nguyệt Diệu không trở lại gian phòng này, mà ta cũng mất ngủ suốt cả đêm.

Nhìn mặt trời dần dần lên cao, ta hiểu.

Tất cả đã kết thúc rồi.

Ta nhất định phải đối mặt với thực tế...

Sau khi cải trang thành nam tử, ta và Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực cùng nhau trở về Vân Long quốc.

Trên đường đi, tất cả đều không thay đổi.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn cứ trêu chọc ta, còn ta cũng hướng về Bạch Nguyệt Diệu mà đánh trả.

Nhưng..

Khi vừa bước chân vào Vân Long Quốc, tất cả đều đã thay đổi. Toàn bộ đã thành quá khứ.

Về mặt của Bạch Nguyệt Diệu thay đổi, không còn nói cười, không còn nói năng tùy ý, không còn dịu dàng, mà là uy nghiêm, cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm túc!

Ta cũng thay đổi, trở lại là Lam Hàn Lâm, quay trở lại làm bề tôi trung thành của hắn.

“Nhị hoàng tử, bây giờ hồi cung gặp Thánh thượng bẩm báo tình hình gần đây hay là đi thẩm tra tên tội phạm duy nhất còn sống kia?” Ta xuống ngựa hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu do dự một chút, sau đó nói: “Đi với ta đến Hình bộ thẩm tra người trước đi!”

“Vâng”

Nói xong, ta và Bạch Nguyệt Diệu cùng nhau đi đến Hình bộ, Hắc Mạc Dực trở về phủ.

Vừa bước vào Hình bộ, Hình bộ thị lang nhiệt tình chào hỏi Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng tử, ngài đích thân tới Hình bộ có gì sai bảo ạ?”

“Phạm nhân kia thế nào rồi?”

“Nghe nói nhị hoàng tử trở về, hạ quan đã đem hấn đi chém!”

Cái gì? Xử trảm? Hấn là kẻ duy nhất tập kích chúng ta mà còn sống, ý đồ của người nọ không hề đơn giản, nếu thẩm tra thêm nhất định sẽ có thể từ trên người hấn hỏi ra nhiều điều ẩn ẩn đằng sau bức màn đen tối, nhưng...

À, Hình bộ thị lang cũng là người của Thừa tướng ư? Bạch Nguyệt Diệu không thể nào không biết, nhưng đã vậy sao còn đem phạm nhân quan trọng như thế đến Hình bộ?

Ha, ta hiểu.

Bạch Nguyệt Diệu rất tàn nhẫn, vì sao ta có thể nói vậy? Nghĩ một chút thì biết Bạch Nguyệt Diệu làm vậy là có mục đích, liệu có phải không hện mà gặp, trong đầu có cùng suy nghĩ với ta rồi.

“A? Xử trảm?” Bạch Nguyệt Diệu không chút tức giận, lạnh nhạt ngồi xuống ghế.

“Đúng vậy, tên loạn dân kia thừa cơ làm loạn tập kích Lam Hàn Lâm, thuộc hạ đã thẩm vấn hấn, cuối cùng quyết định xử trảm hấn rồi.”

“Vậy Hình bộ thị lang, ngài có còn nhớ, điều lệ xử phạt của Vân Long Quốc không?” Tiếng Bạch Nguyệt Diệu thông thả chậm rãi, nhưng rõ ràng trong lời nói có ý nhấn mạnh.

Hình bộ thị lang nghe xong, lập tức quỳ gối: “Nhị hoàng tử, người kia mặc dù tội không đáng chết, nhưng dù sao hấn cũng đã tập kích mệnh quan triều đình!”

Lời giải thích của Hình bộ thị lang đúng như dự đoán của ta. Bạch Nguyệt Diệu nhìn ta một cái, ta khẽ mỉm cười, hai bước đi tới bên cạnh Hình bộ thị lang: “Đa tạ Thị Lang đại nhân có ý tốt, nhưng tập kích Bồn quan, chẳng qua cũng chỉ là một bá tánh bình thường, muốn tìm Bồn quan đòi chút thức ăn thôi, hôm đó cũng do Bồn quan bận việc.. nên mới bắt hấn, vốn định giam hấn lại hai ngày sau sẽ thả.” Sau đó ta giả bộ thờ dãi: “Aizz, ai ngờ Thị Lang đại nhân nhiệt tình đến thế, đã chém giết dân chúng vô tội rồi, ngài không biết, ngài làm thế là phạm tội chém đầu hay sao?” Ta vừa tiếc hận, vừa buồn rầu nói, Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng rất hài lòng với lời nói của ta. Đôi mắt hấn nhanh chóng tỏa ra sát ý.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của ta, mặc dù tên giặc cướp kia không phải người dân bình thường, nhưng nếu muốn thẩm vấn hấn, cũng chưa chắc có thể thẩm vấn ra vì thế cho nên, nếu Bạch Nguyệt Diệu giải hấn về Hình bộ, có kẻ chốt dạ sẽ tự cho người giết người diệt khẩu, có lẽ kẻ chốt dạ thực sự không phải là Hình bộ thị lang, nhưng Hình bộ thị lang tự mình thi hành nhiệm vụ ấy, vậy có thể thấy được, ông ta có ý bao che cho bàn tay độc ác phía sau, chỉ là, điều này cũng trùng ngay ý muốn của Bạch Nguyệt Diệu rồi. Bạch Nguyệt Diệu có dụng ý khác, hấn đó, từ đầu đã có mục đích, chính là thả mỗi câu con tôm nhỏ. Nói khó nghe là thanh trừ phe đối lập, nhất quyết loại bỏ những người theo phe Đại hoàng tử!

Cho nên, người đầu tiên bị loại bỏ lần này chính là Hình bộ thị lang đại nhân! Rồi sau đó, Hình bộ thị lang mới còn chẳng phải là người của Bạch Nguyệt Diệu sao?

A, thâm sâu không lường được.

Hình bộ thị lang liên tục giải thích cũng trốn không thoát sự trừng phạt của luật pháp, Bạch Nguyệt Diệu tước bỏ chức vị của ông ta, để ông ta cáo lão về quê.

“Người thật đáng sợ.” Lời của ta mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng không phải châm chọc mỉa mai mà là tràn đầy sự bội phục.

“Ta? Còn nàng có thể đoán được kế hoạch của ta, cùng ta phối hợp không chê vào đâu được, nếu ta thực sự đáng sợ, vậy nàng thì thế nào?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng khẽ cười rồi cùng ta đi gặp hoàng thượng.

Ta đáng sợ sao? Thay vì nói đáng sợ, không bằng nói không biết từ lúc nào, ta đã bắt đầu nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, cho nên mới phải tính toán sâu như thế với hấn...

Lúc bước vào ngự thư phòng của Hoàng thượng, các Đại nhân tam Phẩm toàn bộ đều đã ở đây chờ đợi Bạch Nguyệt Diệu báo cáo tình hình thiên tai. Dĩ nhiên Bạch Nhật Uyên và Bạch Tĩnh Ngân cũng ở đó.

“Nhị thần tham kiến phụ hoàng.”

“Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Nhị hoàng nhi và Lam ái khanh vì sao lại về trễ hơn hai ngày so quân đội?” Lời nói của Hoàng thượng không có chút ý quan tâm nào, ngược lại là tràn đầy chất vấn.

Bản về mối quan hệ của Bạch Nguyệt Diệu cùng với Hoàng thượng, dù sao cũng là cha con, ông ta thế nào cũng phải hỏi mấy ngày nay Bạch Nguyệt Diệu sống thế nào chứ? Bản về mối quan hệ giữa ta và hoàng thượng, cũng là cấp trên và thuộc hạ, có thể không cần quá quan tâm, nhưng cũng phải có chút thương cảm chứ?

Bây giờ, đáng buồn là trở về muộn hai ngày, mà giống như ta đã cùng Bạch Nguyệt Diệu bỏ đi chơi, ta vừa định nói với Hoàng thượng ta và Bạch Nguyệt Diệu đến Phong Minh quốc điều tra dân tình, thì bị Bạch Nguyệt Diệu đoạt phần nói trước.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai.” Lời Bạch Nguyệt Diệu vừa dứt, ta ngạc nhiên nhìn hấn, tại sao hấn không nói cho Hoàng thượng biết tình hình thực tế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 118: Phu xướng phụ tùy

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai.” Bạch Nguyệt Diệu vừa dứt lời, ta ngạc nhiên nhìn hấn, tại sao hấn không nói cho Hoàng thượng biết tình hình thực tế chứ?

Chẳng lẽ hai ngày nay hấn ở Phong Minh Quốc cùng với ta không phải là điều tra tình hình quốc gia sao?

A, ta còn tự lừa gạt mình làm gì chứ? Thật ra thì ta đã sớm nghĩ ra hành động của Bạch Nguyệt Diệu hai ngày nay rồi, nhưng ta vẫn đang lừa gạt mình, tự tìm lí do cho hai ngày vui vẻ cùng Bạch Nguyệt Diệu.

“Nhị hoàng nhi, con đã hai mươi mấy tuổi rồi còn gì, vậy mà vẫn cứ ham chơi, thật khiến phụ hoàng lo lắng cho con đấy.” Hoàng đế nói xong thì thở dài, ta thấy rõ ràng trong mắt Từ Thừa tướng chột lóe lên vẻ vui sướng.

Bản tay ta gắt gao nắm lại thành nắm đấm, sau đó nhìn về phía hoàng thượng: “Hoàng thượng, vi thần có chuyện muốn bẩm báo với ngài.”

“Nói đi.”

“Huyện Bạch Văn gần đây gặp phải nạn lụt khiến dân chúng lâm than, Nhị hoàng tử cùng quân lính đầu tiên là chiến đấu hăng hái ở phòng tuyến chống lũ suốt mấy ngày mấy đêm không nghỉ. Sau đó Huyện Bạch Văn lại thiếu hụt lương thực, Nhị hoàng tử mấy ngày tiếp theo chỉ ăn mấy phần cháo trắng...” Ta nói xong thì tràn đầy nước mắt, nước mắt này một nửa là thật, một nửa là khoa trương. Sau đó ta dùng tay áo lau nhẹ khóe mắt: “Cuối cùng lúc trở lại Nhị hoàng tử không thể chống đỡ được nữa, đã phải nằm trên giường suốt hai ngày liền mới có thể hồi triều gặp Hoàng Thượng được, vi thần có đôi lời cũng không phải là khoe khoang chiến công của nhị hoàng tử, chỉ hy vọng Hoàng thượng đừng trách Nhị hoàng tử vì chậm trễ mất hai ngày này.”

Lời ta vừa dứt, các đại thần kia đều khẽ ngán người, ta muốn bọn họ động lòng bởi Bạch Nguyệt Diệu thường ngày ở trong cung đình hàng đêm nghe ca múa, hoang dã, vậy mà chuyển đi đến Huyện Bạch Văn lần này lại lao tâm lao lực đến thế, làm sao bọn họ có thể biết Bạch Nguyệt Diệu làm thế là giả vờ chứ?

Dĩ nhiên, ta cũng là gần đây mới biết. Ta thở dài ở trước mặt hoàng thượng.

“Lam Hàn Lâm vì sao phải thờ dài?”

“Hoàng thượng, vi thần muốn thay mặt bá tánh Huyện Bạch Văn xin tạ tội.” Giọng điệu ta lúc này càng lúc càng khoa trương rồi, giờ thì ngay cả Bạch Nguyệt Diệu cũng không biết ta muốn làm gì nữa. Trong ngự thư phòng tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn ta, ta lập tức quỳ gối trên đất.

“Xin tạ tội?” Hoàng thượng khó hiểu nhìn ta.

“Dạ, là vì, haizz, dân chúng Huyện Bạch Văn nhất thời lơ lơi, lúc đó đã nhìn nhị hoàng tử mà gọi thành...” Ta mới nói được một nửa đã làm mọi người hứng thú.

“Gọi thành cái gì?” Hoàng thượng lo lắng hỏi ta.

“Gọi thành thái tử...” Nói xong ta vội cúi đầu xuống che đi khóe miệng đang cười đắc ý, ta liếc trộm Từ Thừa tướng một cái, về mặt Thừa tướng tràn đầy tức giận, ngược lại về mặt Bạch Nhật Uyển vẫn không hề lộ ra xúc động nào.

“Thái tử? Ha ha ha ha, ta nào có thể trách móc, xem ra phụ hoàng đã xem thường Nhị hoàng nhi, thật không ngờ Nhị hoàng nhi lại có thể được dân chúng kính yêu.”

“Tạ ơn phụ hoàng đã khen ngợi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng quỳ xuống bên cạnh ta, sau đó nhỏ giọng nói: “Nàng cũng có thể diễn trò đấy nhì.”

Hừ! Hắn nói ta diễn trò? Chẳng phải vẫn thua kém hắn sao, cái gì mà dò xét tình báo, còn không phải là đi ra ngoài chơi hai ngày ư!

“Hai bên đều thế thôi!” Ta cũng nhỏ giọng nói với hắn như vậy.

“Đúng rồi, Lam Hàn Lâm mới vừa nói là lương thực khan hiếm sao? Trẫm đã phát mấy triệu lượng cho Huyện Bạch Văn rồi mà, vì sao lương thực lại có thể thiếu hụt?” Được rồi, đi vào trọng tâm rồi, ta liếc Bạch Nguyệt Diệu một cái, ý hỏi hắn, hắn nói hay là ta nói.

Hắn nhìn ta một cái rồi trực tiếp đứng dậy, xem ra là hắn nói rồi. Ta cũng đứng lên, sau đó lui lại mấy bước sang bên cạnh.

“Phụ hoàng, Huyện Bạch Văn chưa từng nhận được từ phụ hoàng bất cứ cái gì!”

“Cái gì???” Hoàng thượng không thể tin nổi, nhìn đám đại thần, ta rõ ràng thấy có mấy người sắc mặt đã thay đổi.

“Phụ hoàng, phải chăng đã có vài kẻ nhân cơ hội trục lợi?” Bạch Nguyệt Diệu vừa dứt lời, sắc mặt một bộ phận đại thần càng thêm khùng hoảng.

Biểu tình của Hoàng đế tràn đầy tức giận, dùng sức vỗ mạnh xuống chiếc bàn trước mặt, toàn bộ người trong Ngự Thư Phòng đều quỳ gối xuống: “Thánh thượng bớt giận.”

“Tử Thừa tướng!!!”

“Có Vi thần.”

“Điều tra xem ngân sách của Huyện Bạch Văn đã đi đâu rồi, trẫm giao toàn quyền cho khanh đó!!”

Không được, không được! Tuyệt đối không thể giao cho Tử Thừa tướng, vụ án lần này là thời cơ tốt để diệt trừ những kẻ về phe Đại hoàng tử, nếu giao cho Tử Thừa tướng, chẳng phải là quan lại bao che cho nhau ư? Nhưng ta lại là hàn lâm, không cách nào quản lý vụ này, ta dò xét đám quần thần, rốt cuộc còn ai có thể tin tưởng? Ai vừa là quan thanh liêm vừa không phải là người của Đại hoàng tử chứ? Có rồi!

Ta bước lên trước hai bước, đứng ở trước mặt hoàng thượng: “Hoàng thượng, Tử Thừa tướng là bậc đại thần, còn có nhiều chuyện cần phải xử lý, hạ quan đề nghị, vụ này...”

“Vậy người có thể sao?” Tử Thừa tướng ở bên cạnh tức giận cắt đứt lời ta.

Ta nhìn về phía Tử Thừa tướng, mỉm cười thân thiện: “Làm sao có thể, ta là hàn lâm, ta hiểu rõ quyền của mình chứ, đó cũng là lí do hạ quan cả gan đề cử với hoàng thượng người thích hợp nhất xử lý vụ này.”

“Còn có ai thích hợp hơn ta ư?”

“Ồ, ý Tử Thừa tướng là bất kể việc gì của Văn Long Quốc cũng có thể giao cho tử Thừa tướng xử lý?”

“Đĩ nhiên!” Tử Thừa tướng nói xong mới phát hiện ra mình phạm sai lầm lớn, sắc mặt lập tức có chút trắng bệch nhìn về phía Hoàng thượng. Ta không nói gì đâu nha, ha ha, bây giờ thì vô thanh thắng hữu thanh rồi.

Không thể phủ nhận, lần này Tử Thừa tướng lại bị ta chơi một vỏ rồi.

Hoàng thượng đầy tức giận nhìn Thừa tướng, sau đó nhìn ta: “Lam ái khanh, khanh nói xem muốn tiến cử người nào?”

“Ha ha, là Lại bộ Hoàng Thượng Thư, vụ này liên quan đến việc ăn hối lộ trái pháp luật, cho nên vụ này giao do Hoàng Thượng Thư xử lý là thích hợp nhất.”

“Hoàng ái khanh.”

“Có Vi thần.”

“Vụ này cứ giao cho khanh xử lý.”

“Thần tuân chỉ.” Hoàng Thượng Thư quay về, ta và Hoàng Thượng Thư mỉm cười với nhau. Trước mắt trong triều chỉ có Hoàng Thượng Thư là thích hợp nhất để xử lý vụ này rồi.

Mà hiện giờ Tử Thừa tướng có muốn xử lý vụ này cũng không dám, dù sao hắn vừa rồi mới lớn tiếng nói lời bất kính như vậy, hoàng thượng không chém đầu đã là may cho hắn, cho nên, hiện giờ hắn chỉ có thể ngồi yên thôi.

Ha! Hiện giờ ta coi như là chăm chăm vào Tử Thừa tướng rồi, chỉ cần có cơ hội, ta sẽ kéo hắn xuống khỏi vị trí Thừa tướng kia.

Trận chiến ngầm lần này, coi như Bạch Nguyệt Diệu thắng Bạch Nhật Uyên một nước rồi, nhưng sao Bạch Nhật Uyên vẫn không có động tĩnh gì, vô cùng bình thản? Vẫn còn giấu giếm điều gì ư? hay là chưa tới lúc?

Ta cảm thấy trong triều đình đang tồn tại hai phe phái tranh giành lẫn nhau, ta vốn là kẻ yếu kém hiện giờ cũng đang từ từ mạnh lên...

Tưởng rằng lần này ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu kẻ tung người hứng, Bạch Nguyệt Diệu sẽ ra về hài lòng, ngược lại về mặt của hấn càng ngày càng nặng nề.

Cho đến khi Hoàng thượng nói xong, ta cũng đã bỏ tư tình lại phía sau, mới biết tại sao về mặt Bạch Nguyệt Diệu lại nặng nề như thế!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 119: Nghi phi nương nương

“Hiện giờ chuyện nạn lụt Trẫm đã giao cho Nhị hoàng nhi xử lý hoàn tất rồi, căn cứ vào đề nghị của Lam hàn lâm, chuyện nạn lụt đã xong, Nhị hoàng nhi cũng nên đến lúc chính thức nạp phi rồi.” A, Bạch Nguyệt Diệu chẳng phải đang buồn khổ chuyện này sao, đã đến lúc phải đổi mặt, nhưng tại sao nghe xong lời của hoàng thượng, trái tim ta đau đớn thế?

“Lam hàn lâm!”

“Lam hàn lâm!”

Nếu không nhờ Hoàng Thượng Thư khẽ kéo ống tay áo ta, kéo ta ra khỏi mớ cảm xúc đau lòng này, ta căn bản đã không nghe thấy hoàng thượng đang gọi ta.

“Có vi thần.”

“Chuyện hôn lễ của Nhị hoàng nhi, người chuẩn bị thế nào rồi?”

Giọng Hoàng thượng tràn đầy vui vẻ hỏi ta, ta len lén quay lại liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, ánh mắt của hấn không hề có một tia sáng, không biết hấn đang chăm chú nhìn vào nơi nào, giống như hồn của hấn không có ở đây vậy.

“Bẩm hoàng thượng, hôn lễ của nhị hoàng tử, thần đã chuẩn bị xong rồi.”

“Tốt, tốt, vậy ngày mai lập tức cử hành hôn sự cho hoàng nhi đi!”

“Nhanh vậy ư?”

“Nhanh vậy ư?” Ta và Bạch Nguyệt Diệu đồng thời nói ra, sau đó lúng túng nhìn nhau, ánh mắt ta nhanh chóng dời đi nơi khác.

“Thần quan viên có báo ngày mai là ngày đại cát, cho nên việc đính hôn ngày mai không thể trì hoãn được!!”

Hoàng thượng nói xong, ta và Bạch Nguyệt Diệu không phản bác được một từ. Thật ra thì ta đang lo nghĩ chuyện gì chứ? Ta lo lắng cái gì đây, rốt cuộc ta đang làm gì vậy nè?

Sau khi Hoàng thượng rời đi, bá quan văn võ trong triều lập tức nịnh bợ chúc mừng Bạch Nguyệt Diệu. Hiện giờ hấn được thế, những quan viên kia mới vội tới nịnh bợ, điều này cũng đơn giản chứng minh rằng Bạch Nguyệt Diệu đang tiến gần tới ghế rồng.

Chúc mừng, Bạch Nguyệt Diệu.

Đúng lúc ta nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, ánh mắt của hấn đang chăm chú vào ta, ta nhìn hấn trong ba giây đồng hồ ngắn ngủi, rồi xoay người bước đi.

Trong hoàng cung, cung nữ, thái giám, binh lính cũng hạnh phúc mỉm cười, vui mừng chúc phúc cho hôn sự của Bạch Nguyệt Diệu.

Khắp nơi trong hoàng cung đã dán đầy chữ hỷ, cùng với tơ lụa đỏ, trang phục ăn mừng Bạch Nguyệt Diệu. Người người trong cung bàn về hôn sự của hấn.

Hoàng thượng không hiểu gì về tình yêu cả, một thánh chỉ ban ra cho Bạch Nguyệt Diệu, đã cho rằng đó là ban hạnh phúc cho Bạch Nguyệt Diệu rồi. Không phải vậy, không phải vậy đâu, hạnh phúc vốn không phải như vậy, mà chỉ là gông xiềng!!!

“Lam đệ.” Ta quay đầu lại, hóa ra là Bạch Tĩnh Ngân gọi.

Ta miễn cưỡng mỉm cười với Bạch Tinh Ngân: “Tam hoàng tử.”

“Haiz, chúng ta đi xem Nhị Hoàng huynh một chút đi.”

“Hắn làm sao vậy?!” Ta hơi kích động khiến Bạch Tinh Ngân có chút ngẩn người. Lúc này ta mới phát hiện, hiện giờ thái độ của ta quả thật có chút khác thường rồi, ta lúng túng cười nói: “Ha ha, nhị hoàng tử không phải là vì chuyện hôn sự mà rầu rĩ đấy chứ?”

“Ừ.”

“Ta thật sự không thể hiểu nổi, Hồng tiểu thư dung nhan xuất chúng, có lẽ sẽ là một hoàng phi tốt mà. Ta còn cần phải kiểm tra tiệc cưới ngày mai chuẩn bị như thế nào, nên không thể đến chỗ nhị hoàng tử được.” Ta nói xong không đợi Bạch Tinh Ngân đáp lại, xoay người rời đi.

Thật sự rất miễn cưỡng, ta rõ ràng không hề muốn nói như thế này...

Ngày đại hôn của Nhị Hoàng tử, Kim Loan điện, giờ Tuất.

Khắp nơi mừng vui, triều đình hạ lệnh cho dân chúng nghỉ ba ngày để ăn mừng hôn lễ của nhị hoàng tử, hiện giờ ta cũng tụ tập cùng quan lại trong triều tại Kim Loan điện, chờ đợi người của Bạch gia xuất hiện.

Theo tiếng hô của thái giám, xuất hiện đầu tiên chính là hoàng thượng, bên cạnh hoàng thượng là hoàng hậu. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng hậu, tuổi của bà khoảng chừng bốn mươi, nhưng bên ngoài nhìn vào vẫn như nữ tử ba mươi tuổi đáng điệu thướt tha, vẻ ngoài y hệt Bạch Nhật Uyên, thậm chí hơi giống với Bạch Tinh Ngân. Thì ra mẫu thân của Bạch Nhật Uyên và Bạch Tinh Ngân là hoàng hậu, không trách văn võ bá quan trong triều phần lớn đều ủng hộ Bạch Nhật Uyên.

Ta cảm thấy từ trên người bậc mẫu nghi thiên hạ này tỏa một vẻ uy phong khiếp người, nét mặt của bà rất nghiêm túc, nếu so sánh giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu, ta cho là, hoàng hậu thích hợp làm hoàng đế hơn!

Đi theo phía sau hoàng thượng cùng hoàng hậu là Bạch Nhật Uyên và Bạch Tinh Ngân, bốn người bọn họ đang từ ngoài đại điện chậm rãi bước vào bên trong.

Khi họ vào đến đại điện, quan lại có mặt đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, nhị vị hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Quần thần hô xong, hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi vào ghế chính trong Kim Loan điện, Bạch Tinh Ngân và Bạch Nhật Uyên ngồi ở hai bên.

“Các vị ái khanh bình thân.”

“Nhị hoàng tử điện hạ giá lâm!” Có tiếng hô lên, Bạch Nguyệt Diệu cũng bước vào Kim Loan điện, hần mặc Long bào trắng thêu hình đoá hoa hồng lớn. Nhưng vẻ mặt hắn không có chút vui sướng nào.

“Chúc mừng nhị hoàng tử.” Câu chúc phúc này, ta hô lên thế nhưng trong lòng thì lại khác, triều đình văn võ bá quan đều mỉm cười, có người là chúc phúc thực sự còn lại thì cười gian, còn ta thì chỉ miễn cưỡng cười, ta không dám nhìn Bạch Nguyệt Diệu lấy một lần, vì ta không biết phải dùng loại biểu tình gì đối mặt với hắn.

“Nhị hoàng nhi, chuyện hôn sự của con rốt cuộc trể cũng đã đạt được tâm nguyện rồi.” Ở cổ đại, nam tử đã hai mươi mà chưa thành gia thất chính là kết hôn muộn rồi, hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu cũng đã hai mươi hai, bậc làm cha làm mẹ nóng ruột cũng là hợp tình hợp lý thôi. Nhưng hoàng thượng không hề biết rằng, không yêu mà cưới sẽ đau khổ biết nhường nào.

Người cổ đại coi trọng lời cha mẹ, lời của mỗi mai. Cũng vì thế, mới có những đôi vợ chồng từ lúc cưới nhau cùng sống cho đến già mà không hề trải nghiệm qua tình yêu.

“Ha ha, nhị thần bất hiếu đã để phụ hoàng vì nhị thần mà bận tâm.”

“Thôi, thôi, nếu muốn tận hiếu, mau sớm học hoàng huynh con, vì trể mà sinh hạ quý tử.” Tâm nguyện của Hoàng thượng không khác gì tạo cho Bạch Nguyệt Diệu một áp lực, Bạch Nguyệt Diệu đã cùng với vô số nữ tử, có lẽ với Tân phi cũng thế, nhưng nếu sinh con, đứa bé kia sẽ vì tình yêu mà sinh ra ư?

Bạch Nguyệt Diệu không trả lời hoàng thượng, hắn không kháng cự sao? Có lẽ hắn cũng biết, không yêu mà sinh con thì buồn đau đến thế nào. Hắn vốn sinh ra trong Hoàng tộc, bên cạnh hắn chẳng phải có vô số ví dụ đó sao!

“Nhị hoàng phi giá lâm.”

Thiên kim tiểu thư của Hồng gia, Hồng Uyển Nghi tới, người mang mũ phượng lại được khăn hi che đi diện mạo, nếu không phải do vậy, lấy tư chất của Hồng Uyển Nghi mà nói, sẽ làm kinh ngạc cả Kim Loan điện.

Hồng Uyển Nghi được một vị tổng quản chừng năm mươi tuổi đỡ đến trước mặt hoàng thượng, nàng ấy tao nhã nhẹ nhàng quỳ gối xuống đất: “Hồng Uyển Nghi tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Từ bên trong khăn hi truyền ra một tiếng rất mê người, chỉ nghe tiếng kia thôi cũng có thể đoán biết

nàng ấy là một mỹ nhân tuyệt thế.

“Uyển Nghi, bình thân.” Hoàng thượng nói xong, Hồng Uyển Nghi lập tức được tổng quản kia đỡ dậy.

“Con là con dâu của trẫm, là Nhị hoàng phi, giờ trẫm ban cho con danh xưng Nghi phi!”

“Uyển Nghi tạ ơn hoàng thượng.”

“Chúc mừng nhị hoàng tử, chúc mừng nhị hoàng phi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 120: Động phòng

Sau khi Hoàng thượng ban thưởng Phi danh xong, giờ đến lúc Bạch Nguyệt Diệu cùng Hồng Uyển Nghi bái đường thực sự chứ không phải là diễn luyện nữa rồi. Ha ha, ngẫm lại mấy ngày trước, ta còn ở cùng với Bạch Nguyệt Diệu để diễn luyện bái đường, khi đó chỉ có mỗi Hắc Mạc Đức chứng kiến mọi chuyện, mà giờ đây Bạch Nguyệt Diệu đã bắt đầu chính thức bái đường, xem ra không chỉ có tất cả văn võ bá quan trong triều mà còn có toàn bộ dân chúng!

Tại thời điểm cúi đầu, trong nháy mắt, Bạch Nguyệt Diệu hướng ra phía ngoài, ta không rõ hiện giờ hấn đang nghĩ gì, ta chỉ biết ánh mắt hấn dừng lại một lúc lâu trên người ta, ta đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hấn và Hồng Uyển Nghi chính thức cúi đầu hành lễ rồi.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu diễn luyện thành thân không có lễ lạy thứ hai, hiện giờ hấn đang thi hành lễ lạy thứ hai với hoàng thượng...

Ba lạy cũng kết thúc, Hồng Uyển Nghi được bà tổng quản đỡ bước rồi khỏi Kim Loan điện.

Lễ thành hôn của bọn họ đã thực sự hoàn thành.

Ha ha, tất cả mọi người đều lui ra ngoài Kim Loan điện ăn mừng cho lễ cưới. Bạch Nguyệt Diệu cầm bầu rượu lần lượt đến tất cả các bàn, nhưng nét mặt hấn không hề có vẻ hạnh phúc sung sướng nào.

Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu đang dần dần tiến đến bàn của ta rồi, lòng ta có chút hốt hoảng. Làm thế nào bây giờ? Ta nên dùng loại biểu tình gì để đối mặt với Bạch Nguyệt Diệu đây? Chúc mừng? Chúc mừng sao? Lời chúc mừng từ miệng ta sẽ càng làm hấn thêm khó chịu thôi.

“Lam Hàn Lâm.” Bạch Nguyệt Diệu giờ ly rượu lên, đi về phía ta, hai gò má hấn đã có chút đỏ lên rồi, nhưng đôi mắt vẫn trong suốt như vậy, hấn giờ ly rượu lên giữa không trung bỗng dừng lại, mà ta cũng bất động nhìn hấn, ta không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này, ta và hấn dường như quên mất xung quanh còn có rất nhiều quan viên, không một lời nói, chỉ còn là ánh mắt nhìn nhau.

Ngươi nghĩ gì thế, Bạch Nguyệt Diệu? Ta cũng đang nghĩ gì thế này?

“Nhị hoàng tử...” Gã thái giám bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu cắt đứt ánh mắt của ta và Bạch Nguyệt Diệu. Ta nhanh chóng cầm lên một ly rượu.

Cụng ly với hấn, tay ta có chút run run, mặc dù ta vốn không uống rượu, nhưng vẫn uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay.

“Nhị hoàng tử... Tân hôn vui vẻ.” Ta vô lực thốt lên, rồi hơi chút run rẩy, dường như còn có cả chút chột dạ, trong lòng ta đang nghĩ cái quái gì vậy?

“Đa tạ Lam Hàn Lâm đã chúc phúc!” Hấn nói xong, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, nhưng đôi mắt vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, đích thị là cười, nhưng rõ ràng là cười khổ, hấn không hề uống ly rượu trong tay, mà đem cả bầu rượu giờ lên cao, rồi đổ cả vào miệng.

“Nhị hoàng tử điện hạ?!” Ta muốn tiến lên chặn lại, nhưng viên thái giám bên cạnh hấn vượt lên trước rồi.

“Bỏn hoàng tử muốn đi ngủ!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, không đợi tên thái giám kịp phản ứng, đã phát tay áo mà đi. Mặc dù hấn dường như đột nhiên rời chỗ như vậy là không phải phép, nhưng ít nhất còn hơn so với ở nơi này nghe những lời chúc phúc kia.

Nhìn bóng lưng Bạch Nguyệt Diệu rời đi, ta thở dài một tiếng.

Ta thở dài như vậy là vì ai?

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu rời đi, trong mắt các đại thần đều xuất hiện vẻ kinh ngạc. Lúc này, hoàng hậu vẫn nghiêm túc từ đầu lại như lộ ra một nét cười...

Hiện giờ hy sinh vì cung đấu đã không chỉ là mẫu thân Bạch Nguyệt Diệu, còn có cả hạnh phúc của Bạch Nguyệt Diệu nữa, nhưng nếu bắt buộc phải hoàn thành cuộc hôn nhân không có tình yêu này, vậy hạnh phúc của Bạch Nguyệt Diệu đang ở nơi nào?

Vì Bạch Nguyệt Diệu đã rời khỏi nên tiệc rượu cũng nhanh chóng đến hồi tàn cuộc. Ngoài cửa hoàng cung, ta bắt gặp Hắc Mạc Dực.

“Hắc huynh, sao không đến tham dự hôn lễ của nhị hoàng tử?”

“...” Hắc Mạc Dực không trả lời thắc mắc của ta, tiếp tục đi về phía trước.

Cũng đúng, Hắc Mạc Dực đến tham gia thì có thể nói được gì đây? Chúc phúc cho Bạch Nguyệt Diệu sao? Suốt bữa tiệc rượu, Bạch Tinh Ngân cũng không hề lộ ra chút vui sướng nào, có lẽ bạn bè của Bạch Nguyệt Diệu đều không thể chúc phúc cho hắn...

Bạch Nguyệt Diệu vô có phải nhận những ánh nhìn khó hiểu của bá quan văn võ, bị người của Đại hoàng tử cười nhạo. Bạch Nguyệt Diệu cũng muốn giả bộ đến cùng chứ.

Nhưng khi cung ly rượu kia với Lam Điệp Nhi, nghe được lời chúc phúc của nàng, tim hắn chợt cảm thấy đau đớn.

Lượng bạc tiêu tốn cho lễ thành hôn xa hoa lần này đủ để xây nên một huyện, nhưng đối với Bạch Nguyệt Diệu, lần diễn tập hôn lễ với Lam Điệp Nhi mới là thứ khó quên nhất.

Bạch Nguyệt Diệu vì phiền lòng lại thêm chút rượu mời lúc nãy, vì thế đi lại tránh không được có chút lơ đãng. Khi hắn về đến tẩm cung của mình, trong tẩm cung, các nha hoàn chờ đã lâu.

“Hoàng tử... Nghi phi nương nương đang đợi ngài.” Các cung nữ cung kính thưa.

“Ừm” Bạch Nguyệt Diệu vốn không e ngại bất kỳ nữ tử nào, nhưng giờ phút này hắn phải nhắm mắt đi vào phòng có Hồng Uyển Nghi.

Bạch Nguyệt Diệu đẩy cửa phòng ra, bọn nha hoàn canh giữ ở ngoài, Hồng Uyển Nghi nghe được tiếng cửa phòng mở lập tức khăn trương.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn mang dáng vẻ lơ đãng, cho đến lúc đứng trước mặt Hồng Uyển Nghi, Bạch Nguyệt Diệu dừng lại, hắn vươn tay kéo chiếc khăn hi trên đầu Hồng Uyển Nghi xuống, động tác rất là thô lỗ.

Lập tức hiện ra một gương mặt có chút đỏ ửng, đúng là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng Bạch Nguyệt Diệu không hề ngạc nhiên, ra vẻ khinh thường khẽ hừ một tiếng. Theo như lời đồn trước đây, Bạch Nguyệt Diệu đã từng phong lưu là thế, vậy mà bây giờ cô gái tuyệt đẹp ngay trước mặt, hắn xem ra cũng chỉ là một thể xác mà thôi, thứ hắn xem trọng giờ phút này lại là tâm.

“Hoàng tử...” Hồng Uyển Nghi ngượng ngùng khẽ kêu.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn không hề có chút động tâm, hắn xoay người bước tới trước bàn, nhìn bàn rượu giao bôi, đầu óc lại một lần nữa hiện ra hình ảnh Lam Điệp Nhi. Hắn cảm ly rượu lên, Hồng Uyển Nghi vốn định đứng lên tiếp nhận một ly rượu, nhưng Bạch Nguyệt Diệu đột ngột hất một ly xuống đất, ly còn lại thì uống một hơi cạn sạch.

“Điện hạ?!”

Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không để ý tới ngạc nhiên của Hồng Uyển Nghi, đem ly rượu trong tay ném đi, sau đó đẩy ngã Hồng Uyển Nghi lên giường.

Hắn thô bạo cởi bỏ hi phục trên người Hồng Uyển Nghi, Hồng Uyển Nghi khăn trương nhắm mắt chờ đợi hành động tiếp theo của Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu bỗng dừng lại, hắn vốn định làm theo lẽ tự nhiên thôi, nhưng trong đầu một lần nữa lại hiện lên bóng dáng Lam Điệp Nhi.

Cứ tiếp tục như vậy, Bạch Nguyệt Diệu không thể cùng với nữ tử khác làm chuyện đó.

“Điện hạ?” Hồng Uyển Nghi ngạc nhiên nhìn Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn hồng Uyển Nghi nói: “Nữ tử gì mà vô vị, bản hoàng tử đột nhiên không có hứng thú.” Lời nói này của Bạch Nguyệt Diệu chỉ là cái cớ mà thôi, nếu Hồng Uyển Nghi thật sự đúng như hắn mong muốn, thú vị, chủ động hấp dẫn hắn, hắn cũng không cách nào cùng Hồng Uyển Nghi làm chuyện ấy.

“Thanh nhi, Thúy nhi!” Bạch Nguyệt Diệu khẽ gọi một tiếng, hai nha hoàn ở cửa lập tức bước vào trong gian phòng.

“Thưa hoàng tử...”

Bạch Nguyệt Diệu đi tới bên cạnh Thanh nhi và Thúy nhi, ôm bờ vai của các nàng, thật sự là ngoài sức tưởng tượng của hai người, bọn họ ngạc nhiên nhìn Bạch Nguyệt Diệu...

## Chương 121: Nụ hôn của Huyền đại hiệp

Bạch Nguyệt Diệu ôm cả Thanh nhi lẫn Thúy nhi, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị: “Bỏn hoàng tử có thói quen để hai người cùng hầu hạ rồi!” Bạch Nguyệt Diệu nói ra những lời này, Hồng Uyển Nghi đã hiểu tất cả, nàng khoác quần áo lên che lấy thân thể mình, chạy đến cạnh Bạch Nguyệt Diệu.

“Điện hạ, Uyển Nghi đã làm gì sai sao?” Về mặt Hồng Uyển Nghi đầy thương tâm, trông thật tội nghiệp.

“Bỏn hoàng tử có nói người sai gì sao? Bỏn hoàng tử tuy không được phép lựa chọn phi tử, nhưng cũng có quyền lựa chọn yêu chiều nữ tử nào chứ?”

“Điện hạ... Nhưng mà hôm nay là ngày cưới của chúng ta.” Hồng Uyển Nghi hết sức cầu khẩn Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu vẫn không chút cử động, hất ra hiệu cho Thanh nhi và Thúy nhi đợi mình ở cửa ra vào, sau đó hất đóng cửa phòng lại, Hồng Uyển Nghi lập tức có chút vui mừng. Bạch Nguyệt Diệu lộ ra một nụ cười khinh bỉ: “Nghi phi, chúng ta đã mấy năm rồi không gặp nhỉ? Không ngờ người có thể giả bộ đáng thương cùng thanh cao đến vậy!”

Lời của Bạch Nguyệt Diệu vừa dứt, Hồng Uyển Nghi lại ngăn người ra. Đúng là vào năm Bạch Nguyệt Diệu khoảng mười tuổi đã từng gặp Hồng Uyển Nghi một lần, đáng nhẽ ra hai người tuổi tác tương đồng nên sẽ rất dễ dàng gần gũi mới đúng, nhưng lúc đó Hồng Uyển Nghi đang có mong muốn dành lấy ngôi vị hoàng hậu, nên tỏ ra xa lánh Bạch Nguyệt Diệu, chỉ tiếp cận Bạch Nhật Uyên. Bạch Nguyệt Diệu và Bạch Nhật Uyên thường tranh đấu gay gắt, cho nên dần dần Bạch Nguyệt Diệu mới sinh lòng căm ghét Hồng Uyển Nghi, cho rằng Uyển Nghi là loại nữ tử nịnh nọt.

Hồng Uyển Nghi vẫn cho rằng sẽ được gả cho Bạch Nhật Uyên và cai quản hậu cung, nào ngờ Bạch Nhật Uyên lại lấy con gái của Tử thừa tướng nên hiện giờ, hy vọng duy nhất của nàng chính là Bạch Nguyệt Diệu.

Hồng Uyển Nghi thu hồi bộ mặt vừa rồi, nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Điện hạ, phụ thân đã dặn dò Uyển Nghi sau này người có bất kỳ động tĩnh gì đều phải báo lại cho phụ thân.”

“Tại sao người nói với ta chuyện này? Người không sợ ta sẽ đề phòng người sao?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong thì ngồi xuống ghế.

Hồng Uyển Nghi tiến lên trước hai bước, ôm lấy Bạch Nguyệt Diệu từ phía sau lưng: “Điện hạ, mục đích của Uyển Nghi chỉ có một, cho nên Uyển Nghi sẽ không bán đứng điện hạ, cũng sẽ không cấu kết với Đại hoàng tử làm việc xấu, thậm chí có thể phản bội!”

“A, nữ tử xảo trá, nhưng đáng tiếc cho người, giúp ta xưng đế cũng không đến lượt loại nữ tử như người.” Lời của Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng dứt khoát, hơn nữa trong lời nói có hàm ý nếu như Lam Diệp Nhi so sánh cùng Hồng Uyển Nghi, hai người tuy đều thông minh. Nếu xét về đầu trí, Lam Diệp Nhi có thể sẽ thua Hồng Uyển Nghi, nhưng nếu xét về làm việc lớn, Hồng Uyển Nghi hẳn sẽ thua Lam Diệp Nhi, vì suy nghĩ của Hồng Uyển Nghi quá mức nông cạn.

“Điều đó không sao cả, hiện giờ Uyển Nghi đã là chính phi của điện hạ rồi, nếu điện hạ có yêu mến nữ tử nào khác thì chỉ có thể nạp làm trắc phi, chỉ cần điện hạ tin tưởng Uyển Nghi trung thành.” Nói xong Hồng Uyển Nghi dùng đôi môi ướt át của mình khẽ liếm lấy vành tai Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu tự hỏi có loại nữ tử nào mà hấn chưa từng gặp qua? Nếu đã muốn dùng cách quyến rũ như vậy, hấn cũng không thêm đêm xia nữa.

Bạch Nguyệt Diệu nở nụ cười tà mị, đảo mắt nhìn về phía ánh mắt đầy dụ dỗ của Hồng Uyển Nghi, khinh thường hỏi: “Người chỉ có bản lĩnh làm những thứ này thôi sao?”

Hồng Uyển Nghi khẽ ngăn người, sau đó mau chóng đưa đôi tay theo hướng bụng dưới Bạch Nguyệt Diệu đi xuống, khi nàng chạm đến nơi chất chứa dục vọng của Bạch Nguyệt Diệu, Hồng Uyển Nghi mới biết mình cố tình tỏ vẻ quyến rũ tà mị chỉ là phí công thôi, vì hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu không có bất kỳ dục vọng nào.

“Đã hiểu rồi chứ? Ta nói rồi, người không thể.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong thì đi tới bên giường, sau đó rút ra một cây dao găm trích một giọt máu lên tấm chăn: “Nếu người muốn yên ổn với vị trí hoàng phi của mình, tốt nhất là phối hợp cùng ta diễn trò đi, mặc dù ta không có quyền cự tuyệt người làm phi tử, nhưng ta nhất định có quyền phế bỏ người!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, hung hăng đập cửa đi ra.

“Hoàng tử...” Thanh nhi cùng Thúy nhi đã chờ sẵn ngoài cửa.

Bạch Nguyệt Diệu một tay ôm lấy hai nha hoàn vào ngực, lộ ra nụ cười: “Một nữ tử quả nhiên không thể thỏa mãn bỏn hoàng tử.” Hấn phóng túng nói xong, ánh mắt nhìn về phía một góc của tấm cung, nơi có một người đang nhìn về hấn, người nọ nghe xong lời của Bạch Nguyệt Diệu lập tức quay gót rời đi.

Thấy người kia đã đi, Bạch Nguyệt Diệu mới buông Thanh nhi và Thúy nhi ra, về mặt nghiêm túc:

“Thanh nhi, Thúy nhi, ta đột nhiên cảm thấy không thoải mái, các người đi ngủ đi.”

“Hoàng tử, ngài không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại, ta chỉ cần nghỉ ngơi là ổn.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong đã bước nhanh vào một gian phòng, trong phòng đó, từ trong rương, lấy ra một bộ quần áo...

Ta và Hắc Mạc Dực trở về phủ của mình, sau đó Hắc Mạc Dực cũng về gian phòng của hắn, ta nằm trên giường không cách nào ngủ được, cảm thấy trong ngực có một cảm giác khó chịu, không thở nổi, mới vừa rồi lúc ở trong cung, ta suýt không kịp được muốn xé bỏ chữ hỷ kia.

Ta tự hỏi mình ngàn vạn lần, hiện giờ thực sự là thế nào?

Nhưng ta vẫn không có cách nào đưa ra cho mình đáp án.

Ai giúp ta thoát ra khỏi đồng mịt mù này đi!!

Ta lấy từ dưới gối ra miếng ngọc bội Huyền Ngâm Phong tặng, hiện giờ chỉ có khối ngọc này có thể đem trái tim ta trở về trạng thái vốn có, ta yêu Huyền Ngâm Phong, không sai!!!

Nắm chặt ngọc bội trong tay, nước mắt ta chảy xuống, nước mắt này đang vì người nào mà chảy đây?

“Ai?” Ta đột nhiên nghe được âm thanh lạ trong phòng, lập tức nhanh chóng lau lau nước mắt rồi ngồi dậy, định chạy đi đốt cây nến nhưng một bóng đen kéo tay ta lại, sau đó bóng đen kia dùng sức lôi ta ôm vào trong ngực hắn, ta ngửi thấy mùi rượu rất đậm trên người hắn, nhưng trừ mùi rượu ta mơ hồ còn ngửi được mùi hương hoa nhài.

Là Bạch Nguyệt Diệu? Không, không, hiện giờ hắn còn đang động phòng mà, chẳng lẽ là Huyền Ngâm Phong? Không thể nào, sao hắn lại ôm ta? Thế này là sao, ta rốt cuộc làm sao vậy, nếu là trước kia ta sẽ nhớ tới Huyền Ngâm Phong đầu tiên, vậy mà bây giờ lại nhớ Bạch Nguyệt Diệu trước nhất.

“Người là...” Lời của ta còn chưa dứt, bóng đen kia đã đem môi của hắn đặt lên môi ta, hai tay hắn ôm ta rất chặt, ta dùng sức thoát thân, sợ ý một chút nên đánh rớt ly trà trên bàn, phát ra tiếng động giữa đêm, Hắc Mạc Dực vừa lúc nhảy vọt vào phòng của ta.

“Kẻ nào tập kích Lam Hàn Lâm?”

Bóng đen kia không nói gì, vẫn không ngừng hôn ta, Hắc Mạc Dực nhanh chóng thấp gối, trong nháy mắt ánh sáng lan tỏa khắp phòng, ta thấy rõ người hôn ta chính là Huyền Ngâm Phong.

Tại sao Huyền Ngâm Phong lại hôn ta? Môi của hắn dần dần rời khỏi môi ta, ta không kịp hỏi Huyền Ngâm Phong lý do tại sao, nhìn về phía Hắc Mạc Dực: “Hắc huynh...”

“Ta biết rồi.” Hắc Mạc Dực cắt lời ta mà nói... sau đó liếc nhìn Huyền Ngâm Phong, rồi ra khỏi phòng ta.

Gương mặt ta có chút nóng lên, ta không biết phải đối mặt thế nào với Huyền Ngâm Phong, ta cũng không dám hỏi hắn lý do vì sao hôn ta, không khí trong gian phòng sau khi Hắc Mạc Dực rời đi lại vô cùng lúng túng xấu hổ.

Huyền Ngâm Phong không hề nói gì, chỉ đứng bất động tại chỗ.

Cuối cùng ta đành phá vỡ bầu không khí lúng túng này...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 122: Ta yêu nàng

“Huyền đại hiệp... Lần trước cảm ơn huynh giải độc giúp ta!” Ta lúng túng nói, thật ra thì chủ yếu là do ta thật sự không biết nói gì thôi.

“Sao không hỏi nguyên nhân vừa rồi vì sao ta trêu ghẹo người? Vì sao không hỏi ta tại sao lần trước chia tay?” Huyền Ngâm Phong vẫn lạnh lùng như trước, hơn nữa giọng điệu lại có chứa chút chất vấn, ta không dám nhìn Huyền Ngâm Phong.

“Ha ha, chắc tại Huyền đại hiệp say rượu nên vừa rồi mới làm vậy với ta, hơn nữa lần trước Huyền đại hiệp âm thầm từ biệt cũng có thể là do có chuyện khác phải làm thôi.”

“Người thay ta tìm ra lí do đằng hoàng thật đấy.”

Huyền Ngâm Phong nói xong, ta chợt ngẩn ra, tại sao hắn phải nói như vậy? Tại sao? Ta ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt của hắn không phải lạnh lùng băng giá mà dường như là tràn đầy thống khổ.

“Lần trước ta rời đi chẳng qua là không muốn chịu trách nhiệm thôi, mà lần này cũng không phải do có nguyên nhân gì khác, chỉ là bỗng nhiên muốn trêu đùa người!”

Nghe Huyền Ngâm Phong nói xong, ta nghe như có sấm sét bên tai, vô lực lui về phía sau hai bước, ánh mắt có đôi chút mờ đi, nước mắt trào ra nơi khóe mắt, chẳng lẽ ta đã sai khi tin Huyền Ngâm Phong? Chẳng lẽ ta lại nhìn lầm, sao lại muốn làm tổn thương ta, Huyền Ngâm Phong?

Tại sao?

Ta lấy hết dũng khí, đi tới trước mặt Huyền Ngâm Phong, hung hăng cho hắn một cái tát, hắn không hề tránh né cũng không đánh trả, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào ta.

“Ta hận người!” Ta thống khổ gọi lên ba chữ, mà Huyền Ngâm Phong cũng đúng lúc đó nói ra ba chữ.

“Ta yêu nàng.”

Tại sao Huyền Ngâm Phong đột nhiên nói ra lời này? Ta không thể tin được, vừa mới khiến ta đau lòng, bây giờ lại như vậy? Rốt cuộc hắn đang làm gì vậy? Ta muốn đem cả đời giao phó cho hắn, chẳng phải hắn đã cự tuyệt ta sao? Lần trước không chịu trách nhiệm cũng là do hắn nói, mới vừa rồi cột nhà cũng không vì bất cứ lí do gì không phải là từ miệng hắn sao? Hắn rốt cuộc muốn thế nào đây????

“Đủ rồi, đừng đùa giỡn ta nữa, ta thật sự không chịu nổi nữa rồi!” Ta thống khổ nói.

“Ta vốn không muốn lấy thân phận này để yêu nàng, ta hi vọng nàng hận ta, nhưng ta lại không cách nào khống chế được tình cảm của mình...” Huyền Ngâm Phong không còn mang dáng vẻ lạnh lùng nữa mà ngược lại tràn đầy nỗi thống khổ.

Thân phận này? Vậy...

“Ý của huynh là?”

“Điệp nhi đừng hỏi ta, nàng chỉ cần biết ta yêu nàng là được rồi.” Huyền Ngâm Phong kích động nói xong thì ôm chặt lấy ta.

Đầu óc ta trở nên mịt mù, hỗn loạn, lòng ta vui ư? Xúc động ư? Ta không rõ ràng lắm, ta chỉ hi vọng Huyền Ngâm Phong nói lời yêu thật lòng là được rồi!

Ta và Huyền Ngâm Phong không thể gần nhau nữa, vì hiện giờ ta là Lam Hàn Lâm, mà hắn cũng có quá nhiều bí mật, hiện giờ ta chỉ mong hắn thực lòng yêu ta, khiến lòng ta lay động...

Huyền Ngâm Phong ôm chặt lấy Lam Điệp Nhi, trong mắt lại tràn đầy thống khổ, bất đắc dĩ, hắn bây giờ chỉ có thể dùng thân phận này để ở cùng Lam Điệp Nhi.

Hắn hôn nhẹ lên trán rồi lên môi Lam Điệp Nhi, trên người hắn tỏa ra mùi thơm ngát cùng với mùi rượu khiến Lam Điệp Nhi mê loạn, bản thân Lam Điệp Nhi cũng đã uống chút rượu khiến người không được tỉnh táo, hơn nữa hiện giờ Huyền Ngâm Phong dịu dàng hôn càng thêm khiến cho cả người Lam Điệp Nhi trở nên vô lực.

Huyền Ngâm Phong ôm Lam Điệp Nhi đến bên giường, nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng mịn, nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Điệp nhi, lần trước là vì ta phải giải độc cho nàng, bây giờ nói cho ta biết, nàng tình nguyện giao mình cho ta chứ?”

Lam Điệp Nhi bị Huyền Ngâm Phong hỏi như vậy càng thêm đỏ mặt, nàng cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ biết ngượng ngùng gật đầu.

Thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Lam Điệp Nhi, đối với Huyền Ngâm Phong lại vô cùng kích thích, hắn nhất thời căng thẳng, không kịp chờ đợi lập tức đặt nụ hôn lên môi nàng...

Bên trong phòng tràn ngập mùi vị tình ái. Trên giường, hai thân thể đang dây dưa, hương rượu thơm tràn ngập ở Huyền Ngâm Phong hòa quyện với lửa nóng từ cơ thể.

Lam Điệp Nhi nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, cảm nhận những nụ hôn nóng rực của Huyền Ngâm Phong lên khắp người nàng. Trong cơ thể, ngọn lửa dục vọng càng lúc càng mãnh liệt, cứ như đang muốn thiêu đốt hết tất cả mọi suy nghĩ trong đầu nàng. Trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, nàng chỉ có thể vô thức gọi tên người yêu: “Phong, phong...”

Bên tai quanh quẩn tiếng gọi ngọt ngào của Lam Điệp Nhi, trong lòng Huyền Ngâm Phong bỗng gợn lên một loại cảm giác trống rỗng, vì hắn hy vọng hơn rằng lời từ tiếng gọi của Lam Điệp Nhi không phải ‘Phong’, mà là...

Hắn tràn đầy yêu thương hôn nàng, lưu luyến không hề muốn rời đi, từ nơi mềm mại tròn trịa kia đến nơi bằng phẳng phía dưới. Dùng lửa nóng đầu lưỡi vẽ vòng tròn lên bụng nàng, tựa như nói lại một câu một câu ‘Ta yêu nàng’.

Hôn một đường dài trượt dần tới nơi bí ẩn hấp dẫn của nàng. Ngọn lửa dục vọng đốt sáng đôi mắt vốn lạnh lùng băng giá kia, hân tịa đầu chôn sâu ở giữa hai chân nàng, dùng đầu lưỡi linh hoạt nơi nhị hoa đầy mê hoặc kia, ngón tay mảnh khảnh không ngừng không ngừng trêu đùa nơi đó.

“A!” Sự kích thích này khiến Lam Diệp Nhi không khỏi rên rỉ ra ngoài, nàng cảm giác giữa hai chân có một dòng nước ấm, như có làn sóng hướng nàng vỗ tới, cả người run run, nàng chỉ có thể nắm chặt khăn trải giường.

Nghe được âm thanh rên rỉ hấp dẫn của Lam Diệp Nhi, Huyền Ngâm Phong không khỏi phát ra một tiếng thở gấp. Lửa dục xen lẫn khoái cảm trong cơ thể hân sôi trào. Hân nghĩ phải tăng gấp bội để cảm nhận nàng!

Huyền Ngâm Phong khẩn cấp đem thứ dục vọng căng cứng kia vào trong cơ thể Lam Diệp Nhi, kích thích này càng khiến cho Lam Diệp Nhi thêm mê loạn.

Nàng sợ mình sẽ phát ra tiếng khó nghe kia, nhanh chóng dán đôi môi mềm mại vào môi Huyền Ngâm Phong, nhưng theo sự gấp gáp của Huyền Ngâm Phong, nàng vẫn phát ra những tiếng rên rỉ.

“Ta yêu nàng, Diệp nhi.” Theo sau lời yêu tràn đầy nhu tình, hân không nhịn được phát ra cả tiếng gào nhẹ.

Mà Lam Diệp Nhi - ý thức trong đầu như dần dần mất đi, giống như cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa...

Vì mới vừa rồi trải qua một màn kích tình, Huyền Ngâm Phong vẫn còn thờ hồn hên, mà Lam Diệp Nhi đã sớm chìm vào giấc ngủ, hân thương yêu ôm ấp lấy Lam Diệp Nhi, chỉ sợ vừa buông tay, Lam Diệp Nhi sẽ biến mất không còn nữa...

Ta nhắm hai mắt, nhưng không cách nào ngủ, lồng ngực Huyền Ngâm Phong thật ấm áp, ta hi vọng hân cho là ta đã ngủ, vì giờ khắc này ta không cách nào đối mặt với hân, mới vừa rồi cùng hân kích tình, nhưng trong đầu ta không chỉ có hình ảnh Ngâm Phong, mà còn có Bạch Nguyệt Diệu...

Ta đang nghĩ, hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu cùng Hồng Uyển Nghi liệu có đang làm chuyện giống như ta và Huyền Ngâm Phong không, trong lòng ta ngàn vạn lần trách mắng mình, rõ ràng đang cùng một người đàn ông, mà trong đầu vẫn còn nghĩ tới một người đàn ông khác, đây chẳng phải là loại nữ tử bị bỏ bọm xấu xa hay sao?

Ta rốt cuộc là thế nào vậy? Ta rõ ràng yêu Huyền Ngâm Phong mà, rõ ràng Huyền Ngâm Phong cũng nói yêu ta! Ta hi vọng Huyền Ngâm Phong có thể giúp ta xóa sạch chút bối rối kia, nhưng vẫn không thể, hiện giờ ta ngược lại hoàn toàn mắc nợ Huyền Ngâm Phong.

Lúc đầu ta vốn cao ngạo mà cho rằng, nếu đã yêu, trong lòng sao có thể dung nạp hai người đàn ông, bạn học thời đại học cho rằng ta hạ tiện, hóa ra không sai! Ta quả nhiên rất hạ tiện!

Ta nghe tiếng hít thở đều của Huyền Ngâm Phong, lúc ngủ, hai tay của hân vẫn như cũ ôm thật chặt ta, ta tựa đầu dựa sát vào ngực Huyền Ngâm Phong, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.” Huyền Ngâm Phong, ta cầu xin huynh, khi tỉnh lại hãy để ta vẫn nhìn thấy khuôn mặt này, ta tin rằng mỗi ngày cùng huynh sát cánh, ta sẽ có thể tỉnh lọc tâm hồn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 123: Thân phận thật của Huyền Đại Hiệp

Có tiếng gà gáy sáng, giờ lâm triều cũng đã tới, ta vẫn đang nằm trọn trong lồng ngực ấm áp với một cái ôm chặt, lần này Huyền Ngâm Phong không hề rời đi. Khi ta mở mắt thì Huyền Ngâm Phong vẫn đang nhắm nghiền đôi mắt. Ha ha, hiện giờ ta không cần biết bộ mặt đằng sau chiếc mặt nạ kia nữa rồi, dù sao thì cũng đã quen với việc Huyền Ngâm Phong luôn đeo nó.

Ta nhẹ nhàng động đây, định bụng mặc lại quần áo.

“Diệp nhi.” Huyền Ngâm Phong nhẹ nhàng gọi ta, sau đó là ôm chặt ta vào lồng ngực.

“Xin lỗi Huyền đại hiệp, dường như ta đã đánh thức huynh.” Ta áy náy nói.

“Đêm qua chẳng phải nàng đã gọi ta là Phong sao?” Nghe Huyền Ngâm Phong nói vậy, mặt của ta nhất thời đỏ lên, ta thực sự mê loạn rồi. Ta cũng muốn gọi Huyền Ngâm Phong là Phong thôi, nhưng hiện giờ không hiểu sao ta lại không thể gọi tên như thế.

“Diệp nhi, cái bốt trên bả vai nàng có vẻ càng lúc càng rõ nhỉ?”

Cái gì? Huyền Ngâm Phong đang nói cái gì? Trên vai ta có bốt ư? Không thể nào. “Bốt?”

“Ừm, một cái bớt hình con bướm, lần trước ta thấy nó chỉ rất nhạt, nhưng xem ra lần này màu sắc có vẻ đậm hơn trước.”

“Bớt ở đâu?”

Ta hỏi Huyền Ngâm Phong xong, hắn cũng xoay mình xuống giường, nhìn hắn trần truồng, ta nhanh chóng nhắm hai mắt lại, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn trần truồng, mặc dù chúng ta đã trải qua chuyện chăn gối, nhưng hiện giờ trong phòng tràn ngập ánh sáng, ta thấy rất rõ ràng Huyền Ngâm Phong trần truồng, thật là vô cùng xấu hổ.

Sau đó hắn trở lại giường, giờ ra một chiếc gương: “Nàng xem”

Nghe Huyền Ngâm Phong nói vậy, ta vội mở mắt ra, nhìn thấy trong gương là hình ảnh phản chiếu của cái bớt trên vai phải, nó như ẩn như hiện, không quá rõ ràng. Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Ở hiện đại, trên vai ta tuyệt đối không có cái này bớt, tại sao vừa đến cổ đại lại xuất hiện?

Thế này là sao vậy nhỉ...

Huyền Ngâm Phong buông gương đồng trong tay xuống, lại ôm lấy ta, ta cảm thấy lúc này hắn thật dịu dàng, ta dường như muốn đắm chìm trong sự dịu dàng này mãi, nhưng sự thật là ta vẫn phải thiết triều ngay.

“Huyền đại hiệp, ta muốn rời giường.”

“Không nên đi.” Tại sao Huyền Ngâm Phong không hỏi nguyên nhân ta muốn rời giường mà trực tiếp nói với ta không nên đi? Lời của hắn rất kiên quyết, thậm chí có chứa giọng ra lệnh.

“Huyền đại hiệp, biết ta muốn đi làm gì sao?”

“Dĩ nhiên, Điệp nhi, ta rõ tất cả chuyện của nàng như lòng bàn tay.” Nghe vậy ta có chút kích động, lại có chút nghi ngờ cùng tự thẹn, ha ha, hắn biết tất cả ư, như vậy có nghĩa là hắn rất chú ý ta, nhưng hắn định giải thích như thế nào đây? Hơn nữa ta lại không hiểu rõ hắn.

“Huyền đại hiệp, nếu ta không làm triều, ta sẽ bị coi là khinh thường đáng quân vương.”

“Nàng định cả đời sống trong bộ dáng nam tử sao?”

Câu hỏi này rất thực tế, ta yêu Huyền Ngâm Phong, ta muốn cùng hắn mãi bên nhau, chỉ cần hắn đồng ý chờ ta.

“Giấy không thể gói được lửa, chỉ là, ta muốn tích lũy thêm chiến công cho mình mà thôi.” Ta không cách nào hình dung về mặt ta lúc này, ta chỉ biết khi ta nói xong trong mắt Huyền Ngâm Phong có ý như đã hiểu.

“Nàng đi đi.”

“Vậy còn huynh?”

“Ta chờ nàng.”

Huyền Ngâm Phong bảo chờ là có ý gì? Là đồng ý chờ đến lúc ta khôi phục lại hình dáng? hay là đồng ý chờ đến lúc ta lâm triều trở về?

Lam Điệp Nhi rời giường, Huyền Ngâm Phong cũng xuống theo, hắn đưa Lam Điệp Nhi đi rồi trở lại, trong phủ Lam Điệp Nhi sớm đã có người đợi hắn.

Đó chính là Hắc Mạc Dục.

Hắc Mạc Dục ném một thanh kiếm cho Huyền Ngâm Phong, giữ trong tay vô kiếm lao về phía Huyền Ngâm Phong. Huyền Ngâm Phong cũng giờ thanh kiếm lên rồi xoay người, Hắc Mạc Dục lập tức di chuyển về phía sau Huyền Ngâm Phong, mà Huyền Ngâm Phong cũng đã nhìn thấu đường kiếm của Hắc Mạc Dục, sớm đã biết rõ đối phương sẽ tấn công mình từ sau lưng, nên nhanh chóng xoay người, dùng một đường kiếm nhanh như chớp chỉ thẳng vào cổ họng Hắc Mạc Dục.

“Ta thua.” Hắc Mạc Dục vốn luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc nhất thời mỉm cười.

“Võ công của ngươi vẫn còn kém” Huyền Ngâm Phong nói xong thì buông kiếm xuống.

“Ngày ngày ta đều tập võ, nhưng vẫn không cách nào vượt qua được kẻ không hề luyện tập như ngài.”

“Ai nói ta không tập võ, mấy tháng trước chẳng phải ta dạy Điệp nhi luyện võ đó sao, mà cũng chính ta đánh nhau với Đại hoàng tử và đám thị vệ đó thôi.” Đúng là đêm đó tập kích hắn chính là mười Cao thủ đại nội của Bạch Nhật Uyên, Huyền Ngâm Phong rốt cuộc là ai?

“Ngài vẫn chưa cho Lam Hàn Lâm biết ngài là ai sao?”

Nghe xong câu hỏi của Hắc Mạc Dục, Huyền Ngâm Phong lại mang dáng vẻ đau khổ, cúi mặt xuống, sau lớp mặt nạ này không phải ai khác xa lạ, mà là...

Chính là -

Bạch Nguyệt Diệu!

Ban đầu, khi Lam Điệp Nhi rời cung, Bạch Nguyệt Diệu có chút hối hận đã truy xét Bạch Tinh Ngân chuyện Lam Điệp Nhi đến Huyện Bạch Tùng, hẳn vội hóa trang đeo mặt nạ thành Huyền kiếm khách đi tìm Lam Điệp Nhi, nhưng khổn khổ tìm mãi ở Huyện Bạch Tùng vẫn không thấy dấu vết của Lam Điệp Nhi đâu, hẳn lập tức nghĩ liệu có khi nào Lam Điệp Nhi đến Huyện Bạch Thanh không? Khi Bạch Nguyệt Diệu tới Huyện Bạch Thanh đã là chập tối, tình cờ ở cửa hàng nhìn thấy con ngựa của Bạch Tinh Ngân, vì vậy hẳn khẳng định Lam Điệp Nhi đúng là đang ở Huyện Bạch Thanh. Hẳn có chút mừng rỡ, khi đi ngang qua ngôi miếu đồ nát đã nghe được trong miếu đang xảy ra tranh chấp, trong đó có tiếng rất quen thuộc, hẳn nhanh chóng bước vào, lập tức nhìn thấy người mà hẳn đang cố công tìm kiếm - Lam Điệp Nhi.

Sau khi hẳn đuổi được hai tên cướp kia, vốn định cho Lam Điệp Nhi chút bạc rồi rời đi, nhưng Lam Điệp Nhi lại hết sức cầu khẩn mình dạy võ công, bản thân Bạch Nguyệt Diệu thì mắc nợ Lam Điệp Nhi, vì thế đã đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Bạc trong miếu đồ nát cũng là Bạch Nguyệt Diệu thừa dịp Lam Điệp Nhi ngủ say mà để lại.

Nhưng thân phận của hẳn là nhị hoàng tử Vân Long quốc, muốn tùy ý ra vào hoàng cung cũng không hề dễ dàng, chỉ có thể chờ đến đêm khuya yên tĩnh mới có thể len lén xuất cung chạy tới chỗ Lam Điệp Nhi để dạy võ công.

Thời gian dần trôi, mỗi đêm đều thấy Lam Điệp Nhi đối với hẳn đã thành thói quen, hẳn bỗng cảm giác được ở cùng Lam Điệp Nhi mấy canh giờ thật sự rất hạnh phúc, hơn nữa hẳn cũng bị nữ tử có ý chí kiên cường cùng đầu óc thông minh này làm động lòng rồi, lòng hẳn không ngừng vì Lam Điệp Nhi mà rung động.

Nhưng điều mà hẳn không ngờ là dùng thân phận Bạch Nguyệt Diệu thổ lộ lại bị Lam Điệp Nhi từ chối, mà thân phận Huyền Ngâm Phong lại khiến cho Lam Điệp Nhi rung động.

Hẳn đang ghen, hẳn đang ghen với chính mình!

Tại sao Lam Điệp Nhi không yêu Bạch Nguyệt Diệu? Mà lại yêu mình trong thân phận Huyền Ngâm Phong?

Hẳn vốn muốn Huyền Ngâm Phong vĩnh viễn biến mất trước mặt Lam Điệp Nhi, lần đó từ biệt, hẳn đem ngọc bội do chính mẫu thân tặng trao lại cho Lam Điệp Nhi, chính là dự định vĩnh viễn không gặp lại Lam Điệp Nhi nữa, nhưng không ngờ Lam Điệp Nhi lại thổ lộ tâm tư, càng làm tăng thêm ghen tị trong lòng!

Hẳn lấy thân phận Huyền Ngâm Phong lạnh lùng cự tuyệt Lam Điệp Nhi, dùng thân phận Bạch Nguyệt Diệu theo dõi thái độ của Lam Điệp Nhi với Huyền Ngâm Phong. Bạch Nguyệt Diệu hiểu rõ một điều rằng Lam Điệp Nhi luôn nhớ tới thân phận Huyền Ngâm Phong của mình.

Haiz, hẳn thật sự không hiểu, Huyền Ngâm Phong lạnh lùng kia mặc dù cũng là một mặt tính cách của mình, nhưng so sánh với bản chất thật sự, thì không hiểu mình rốt cuộc có chỗ nào không tốt?

Sau khi Lam Điệp Nhi trúng độc, hẳn vừa muốn mà cũng vừa không muốn xuất hiện trong thân phận Huyền Ngâm Phong, cái tên này vốn là tên thật của mẫu thân, cũng chỉ có Bạch Tinh Ngân và mình biết!

Cho nên Bạch Tinh Ngân mới dùng việc tranh dành Lam Điệp Nhi với Bạch Nguyệt Diệu.

Hẳn đã quyết định, đây là lần cuối cùng Huyền Ngâm Phong xuất hiện cứu Lam Điệp Nhi, Huyền Ngâm Phong sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng trong lòng hẳn lại bắt đầu xáo động, đêm tân hôn, Bạch Nguyệt Diệu đáng lẽ phải ở bên cạnh Hồng Uyển Nghi, nhưng hẳn rất muốn gặp Lam Điệp Nhi, bất đắc dĩ hẳn lại trở thành Huyền Ngâm Phong.

Hẳn cũng biết như vậy Lam Điệp Nhi sẽ càng ngày càng yêu Huyền Ngâm Phong, nhưng không còn cách nào khác, hẳn chỉ có thể dùng thân phận Huyền Ngâm Phong làm bạn với Lam Điệp Nhi, vì hẳn càng biết rõ, Lam Điệp Nhi không yêu Bạch Nguyệt Diệu, càng không muốn làm thiếp của Bạch Nguyệt Diệu.

Ngược lại, Huyền Ngâm Phong lại có thể chiếm được tình yêu của Điệp Nhi, tuy hèn hạ nhưng Bạch Nguyệt Diệu hiện chỉ cần có thể chiếm được tình cảm của Lam Điệp Nhi, chỉ cần có thể ở bên Lam Điệp Nhi, thì dầu có phải dùng thân phận Huyền Ngâm Phong này cũng phải cố để che dấu Lam Điệp Nhi!

“Haiz, nàng hiện giờ yêu Ngâm Phong, hơn nữa bây giờ thân phận thật của ta cũng không thể có được hạnh phúc.” Bạch Nguyệt Diệu không còn cách nào khác, chỉ biết thở dài ngồi xuống.

“Vậy Hồng tiểu thư...” Hắc Mạc Dục muốn nói lại thôi, hẳn biết bây giờ nhắc tới Hồng Uyển Nghi sẽ chỉ khiến Bạch Nguyệt Diệu thêm phiền não, hơn nữa hẳn cũng sẽ không gọi Hồng Uyển Nghi là Nhị hoàng phi, vì hẳn hiểu rõ Bạch Nguyệt Diệu chỉ yêu Lam Điệp Nhi.

“Nữ tử kia thật chẳng ra gì, ta vốn tưởng rằng Hồng Uyển Nghi sẽ thay đổi con người trước kia, có thể làm nên chuyện lớn, nhưng hóa ra bây giờ cũng vẫn như trước chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân, không biết hi sinh, nữ tử như vậy lại dễ đối phó nhất! Ngược lại có một nữ tử rất khó đối phó.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, gương mặt hiện lên nét cười dịu dàng.

“Lam Hàn Lâm sao?”

“Ừm, Điệp nhi khôn khéo lấy lòng phụ hoàng, có thể khiến Từ Thừa tướng kia tức giận, hơn nữa còn không bị cái tên ngụy quân tử Đại hoàng tử kia mê hoặc, nàng ấy không phải là rất bản lĩnh sao? Nàng không hề mất đi bản tính yêu chính nghĩa.”

“Đúng vậy, Lam Hàn Lâm quả thật tài hoa hơn người, nhưng theo lời Nhị hoàng tử thì Lam Hàn Lâm thực sự còn có một thứ bản lĩnh khác đây.” Hắc Mạc Dực tỏ ra thú vị.

Điều này khiến Bạch Nguyệt Diệu có chút ngạc nhiên, hần nhìn về phía Hắc Mạc Dực, Hắc Mạc Dực khẽ mỉm cười nói: “Bản lĩnh lớn nhất của Lam Hàn Lâm chính là trói chặt được trái tim của Nhị hoàng tử.”

“...” Bạch Nguyệt Diệu nghe xong lời của Hắc Mạc Dực, gương mặt nhanh chóng nóng lên, quả thật, Hắc Mạc Dực nói không sai, hiện giờ Lam Điệp Nhi đã giữ chặt được con tim của Nhị hoàng tử rồi.

Nhưng có điều này Bạch Nguyệt Diệu không biết đến, bất kể hần biến thành Ngâm Phong hay là chính con người thật của mình thì hần cũng đã nắm giữ được con tim của Lam Điệp Nhi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 124: Nhị hoàng tử cuồng hoan cả đêm

“Nhị hoàng tử không lên triều sao?” Hắc Mạc Dực tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đang dần dần lộ ra bản chất thực sự. Hôn lễ vừa mới diễn ra, nếu ngày đầu hần không lâm triều, chắc chắn sẽ bị cho là kẻ ham mê nữ sắc.

Nhưng thật ra Bạch Nguyệt Diệu đang khéo léo lợi dụng cơ hội này, để người khác nghĩ rằng hần đang chìm đắm trong niềm vui với tân nương, hần biết như vậy chẳng những không bị Hoàng thượng trách mắng, ngược lại sẽ khiến Hoàng thượng cao hứng, vì khi hần chưa ra đời, nghe nói phụ hoàng đã từng cung chiêu hoàng hậu đến độ hai ngày không lâm triều.

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày.” Bạch Nguyệt Diệu cũng không muốn vừa về tới cung đã phải tiếp tục nghe những lời chúc phúc kia cho nên không bằng hôm nay cứ không lên triều cho rồi. “Mạc Dực, hai ngày nữa ngươi phải vào làm thay chức vị của phụ thân ngươi.”

Hắc Mạc Dực nghe xong có chút ngẩn người, vì hần đã từng nói, ngày nào Bạch Nguyệt Diệu chưa làm thái tử, ngày đó hần sẽ không làm quan. Vậy nên hiện giờ không hiểu vì sao Bạch Nguyệt Diệu lại nóng lòng muốn hần ra làm quan?

“Hiện giờ ta và Đại hoàng tử đã chính thức khai chiến rồi, tạm thời Đại hoàng tử vẫn còn án binh bất động, chẳng qua là Từ Thừa tướng có vẻ như đang đợi chờ cơ hội tấn công, chỉ cần Đại hoàng tử chính thức châm ngòi. Không phải ta lo lắng cho phụ hoàng, nhưng Điệp nhi... Rất có thể nàng sẽ là mục tiêu tấn công của Đại hoàng tử, cho nên ngươi ở trong triều sẽ có thể ứng cứu, bảo vệ Điệp nhi!”

“Ta hiểu.” Hắc Mạc Dực gật đầu.

Bây giờ Hắc Mạc Dực thay thế chức vị tướng quân của phụ thân thì sẽ có thêm một gia tộc lớn ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu, mặc dù không lớn như thế lực của Bạch Nhật Uyên nhưng cũng có phần nào uy hiếp tinh thần đối phương.

Đúng lúc này Bạch Nguyệt Diệu cũng vừa nhận được tin tức của mật thám rằng Phong Minh quốc mấy ngày gần đây đã đem quân xâm nhập địa phận Vân Long quốc! Cho nên nếu Hắc Mạc Dực lên làm tướng quân, đây sẽ là thời cơ rất tốt để lập công!

-

Quanh đi quẩn lại, Lam Điệp Nhi ta rốt cuộc cũng được đáp lại tình cảm. Nghe được lời nói yêu của Huyền Ngâm Phong, vốn tưởng rằng ta sẽ vô cùng kích động sung sướng, nhưng không phải vậy, rốt cuộc là thế nào? Tại sao? Kể từ lúc ở cùng Bạch Nguyệt Diệu ở Phong Minh quốc mấy ngày, lòng ta bắt đầu mơ hồ rồi.

Mặc kệ đi, có lẽ ta đối với Bạch Nguyệt Diệu chỉ là tình cảm bạn bè mà thôi, thấy bạn bè không vui, ta cũng không vui, ha ha.

Đến lúc thiết triều, các đại thần sớm đã đến đông đủ, phe cánh Bạch Nhật Uyên đứng thành hàng vui vẻ trò chuyện, nhìn thấy ta bước vào, Bạch Nhật Uyên từ từ đến gần ta.

“Lam Hàn Lâm.” Hắn vẫn như trước thân thiện chào hỏi ta.

“Đại hoàng tử.” Ta cũng đầu kém, có cơ hội ai chẳng thế.

“Mấy ngày gần đây Lam Hàn Lâm vì hôn sự của Nhị hoàng tử mà vất vả không ít, thật cực khổ cho Lam Hàn Lâm quá.” Bạch Nhật Uyên khoe khoang sao? Khoe khoang hẳn thao túng được việc chọn phi tử của Bạch Nguyệt Diệu?

“Ha ha, Đại hoàng tử quá khen, đây vốn là chức trách của hạ thần mà.” Nói xong ta lại xoay người trở về vị trí cũ, vừa lúc đó thì bị Từ thừa tướng lên tung một cước ngang chân, cả người lao đảo đổ về trước. Áu trí! Từ Thừa tướng cũng nhiều tuổi rồi, còn ấu trĩ như vậy!

Đúng lúc đó Bạch Nhật Uyên đưa tay kéo cơ thể đang muốn đổ ụp về phía trước của ta lại...

Không ngờ tay hắn đặt vào đúng chỗ đệm trước ngực, ta nhất thời cảm thấy cả người toát mồ hôi lạnh.

“Ngài...” Ta hoang mang nhìn Bạch Nhật Uyên, nếu thân phận nữ bị phát hiện lúc này, ta chỉ có nước chết mất thôi.

“Lam Hàn Lâm, không sao chứ?” Nhìn vẻ mặt Bạch Nhật Uyên bình thường, chắc tại ta suy diễn nhiều mà thôi.

“Không sao, đa tạ Đại hoàng tử.” Ta nói xong lập tức trở lại vị trí của ta.

Lam Diệp Nhi nói xong vội xoay người trở về chỗ ngồi. Bạch Nhật Uyên nở nụ cười âm trầm, vừa rồi hắn ôm Lam Diệp Nhi và đã biết: “Hừ, thì ra là nữ tử.”

“Đại hoàng tử?” Từ Thừa tướng dường như thoáng nghe thấy lời Bạch Nhật Uyên.

Bạch Nhật Uyên khẽ mỉm cười: “Không có gì.” Nói xong, hắn trở lại vị trí của mình, vẫn nhìn chăm chú vào Lam Diệp Nhi.

Bạch Nhật Uyên vốn đã sớm cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu đối với Lam Diệp Nhi có điểm khác thường, nhưng không nghĩ ra lý do gì, giờ phát hiện ra sự thật này đã phần nào hóa giải bí ẩn đó.

Nghĩ tới đây Bạch Nhật Uyên lại nâng cánh tay lúc nãy đỡ Lam Diệp Nhi lên, nhẹ nhàng hít một cái: “Càng ngày càng thú vị.” Bạch Nhật Uyên lại nhìn Lam Diệp Nhi, con người này, vừa thâm trầm vừa sắc sảo...

Bình thường ta đứng ở trên Kim Loan điện, đã cảm thấy vô số ánh mắt như muốn giết chết ta, hôm nay ta thậm chí còn cảm thấy có ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo chiếu vào ta, khiến ta không khỏi rung mình.

Buổi thiết triều đã bắt đầu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bạch Nguyệt Diệu đâu, sao lại như vậy chứ? Hắn trước kia bất kể thế nào, buổi sáng lâm triều chưa hề vắng mặt, nhưng bây giờ...

Không phải là hắn mãi đắm chìm trong cuộc vui đến độ kiệt sức không đến nổi chứ?

...

Suốt cả buổi ta không biết hoàng thượng nói cái gì, trong đầu chỉ chất chứa hình ảnh Bạch Nguyệt Diệu, không thể thoát ra được.

“Lam Hàn Lâm, Lam Hàn Lâm?”

Đúng lúc ta nghe được âm thanh thì Bạch Tĩnh Ngân đã ở ngay trước mắt. “Hả?”

“Đã xong rồi, chúng ta đi xem tình hình Nhị hoàng huynh một chút đi.”

“À, được thôi, đi!” Nghe được lời này, ta không hề do dự lập tức đồng ý, sau đó nhanh chân đi về hướng tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu.

Ta muốn biết Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc vì chuyện gì mà lâm triều cũng không đến!!!

Vừa bước vào tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, ta mới phát hiện tẩm cung của hắn quả thật biến hóa khôn lường, bố cục vừa tao nhã, vừa trang trọng, quả thật hiện giờ hắn đã thành thân rồi, nếu vẫn để theo bố cục trước kia thì không thể.

Ta và Bạch Tĩnh Ngân ngồi ở sảnh chờ đợi Bạch Nguyệt Diệu, nhưng người xuất hiện lại là Hồng Uyển Nghi. Trang phục so với lần gặp trước đã khác, tóc cũng đã để kiểu búi, ha ha, đây chính là đặc trưng của phụ nữ đã có chồng thời xưa.

“Nghi phi nương nương.”

“Nhị hoàng tẩu.”

“Tam Hoàng đệ, Lam Hàn Lâm, điện hạ vẫn còn đang ngủ, không thể tiếp các vị.”

A, ha ha, thì ra là còn đang ngủ, thật cực khổ, cực khổ mà!!!! Cực khổ cả đêm!!!! Ta còn đang lo lắng cho hần, lo hần vì chuyện hôn lễ mà rầu rĩ, hóa ra hần không tởi nha!!! Được lắm, trong miệng nói không yêu, thực tế hóa ra Bạch Nguyệt Diệu người cực kì thích thú!!

Thôi, dù sao người ta bây giờ đã là vợ chồng, cho nên Bạch Nguyệt Diệu tin tưởng Hồng Uyển Nghi cũng phải, nhưng cũng đâu thể bỏ việc triều chính được chứ!!!

Bỏ bê việc nước!

Hóa ra Bạch Nguyệt Diệu cũng chỉ có thể mà thôi!

“Nghi phi nương nương tại hạ cáo từ trước.” Ta nói xong thì nhanh chóng rời khỏi tấm cung của Bạch Nguyệt Diệu, không thêm đợi Bạch Tĩnh Ngân.

Trong lòng ta sao phải tức giận phát hỏa vậy chứ?!!! Là tức Bạch Nguyệt Diệu không vào triều sớm, hay giận hần yêu chiều Hồng Uyển Nghi đây?

“Lam đệ.” Bạch Tĩnh Ngân nhanh chóng đuổi kịp ta: “Sắc mặt của đệ không tốt lắm, là vì chuyện tình cảm của Nhị hoàng huynh sao?”

“Ừ!” Ta không thêm suy nghĩ đã tức giận bật thốt lên, khiến Bạch Tĩnh Ngân sững sờ, ta mới phát hiện cử chỉ của ta quả thật có chút quá khích: “Không phải... nhưng thật ra là như vậy, ta cảm thấy Nhị hoàng tử sau hôn lễ mà ngày đầu tiên đã không lên triều khó tránh sẽ bị người ta nói xấu dèm pha.”

“Ta cũng thấy rất kỳ quái, đáng lẽ Nhị hoàng huynh không phải là loại người trầm mê nữ sắc mới đúng.” Nhưng hần chính là một kẻ đam mê nữ sắc! Đúng là có mỹ nhân rồi thì buông chuyện giang sơn xã tắc, Hồng Uyển Nghi đoan trang, xinh đẹp, có nam tử nào mà không động lòng. Bạch Nguyệt Diệu càng không thể nào là ngoại lệ!

“Nhị hoàng tử có lẽ rất ưa thích Nghi phi nương nương.”

Ta nói vậy khiến Bạch Tĩnh Ngân giật mình nhìn ta, ta nói sai gì à? Ta không hiểu nhìn hần.

“Lam đệ, lời nói vừa rồi giống như tràn đầy ghen tức, chẳng lẽ đệ yêu Nhị hoàng huynh?”

“... Không, không phải, ha ha, Tam hoàng tử nghĩ nhiều quá rồi.” Ta yêu hần sao? Làm sao có thể, người ta yêu chính là Huyền Ngâm Phong, là Ngâm Phong!

Nghe xong câu trả lời của ta, Bạch Tĩnh Ngân thờ phào nhẹ nhõm, thuận miệng nói: “Vậy thì tốt.” Hần nói xong lại nhìn ta, mà gương mặt cũng có chút đỏ lên, vội nhanh chóng cáo từ.

Ta ngơ ngẩn cả người, nửa ngày mới định hình lại được, mới vừa rồi Bạch Tĩnh Ngân có vẻ kỳ quái quá đi? Không biết nữa.

Đừng nói ta không rõ hành động của Bạch Tĩnh Ngân, hiện giờ ngay cả bản thân ta cũng không hiểu nổi mình.

A, kết thúc một ngày làm việc ta trở về phủ của mình, vừa bước vào, đã thấy Hắc Mạc Dực và Huyền Ngâm Phong đang luyện võ. Thật không ngờ, mới nửa ngày mà quan hệ của hai người bọn họ đã tốt như vậy.

Nghĩ lại mới thấy hành động to gan của ta và Huyền Ngâm Phong ở cổ đại là đáng cho vào lòng heo rồi, thật may Hắc Mạc Dực làm như không thấy gì.

“Điệp nhi.” Thấy ta trở về, Huyền Ngâm Phong buông kiếm trong tay, ha ha, nghĩ lại trước kia đều là ta đợi Huyền Ngâm Phong, đây là lần đầu tiên hần chờ ta.

“Huyền đại hiệp, Hắc huynh.”

“Lam Hàn Lâm, hôm nay Nhị hoàng tử có lâm triều không?” Hắc Mạc Dực hỏi xong, ta nhất thời bốc phát tức giận.

“Hần không có lên triều, cuồng hoan cả đêm!!!”

“Vậy trong triều quan lại có nói gì không?”

“Không có, hần càng hoang dâm thì đám người kia lại càng cao hứng!!!” Ta vừa tức giận vừa đi vào phòng cầm ly trà lên uống một ngụm lớn, hạ hỏa!

“Nam tử mê muội một nữ tử, chắc hẳn nhị hoàng tử rất thích nàng kia nên mới có thể cuồng hoan cả đêm như vậy?” Đây là Huyền Ngâm Phong đang nói giúp Bạch Nguyệt Diệu sao?

Mà nếu đúng như lời Huyền Ngâm Phong nói, vậy thì Bạch Nguyệt Diệu vì yêu mới cùng Hồng Uyển Nghi vui vẻ cả đêm sao? Thì ra Bạch Nguyệt Diệu còn yêu Hồng Uyển Nghi nữa à.

Thôi, thôi, như vậy, ít nhất thì hần vẫn hạnh phúc. Vậy ta còn đang lo lắng cái gì đây? Lòng ta có sao lại đau?

Từ lúc ăn cơm đến lúc đi ngủ, ta vẫn luôn buồn lòng, nản chí, không biết vì sao, rõ ràng đang ở cạnh Huyền Ngâm Phong cũng không thể nào vui vẻ.

Ta nằm trong lòng ngực Huyền Ngâm Phong, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hần, ngửi mùi hương thơm ngát, vậy mà bóng dáng con người kia vẫn không

thể nào xóa đi được trong tâm trí.

“Điệp nhi từ lúc trở về đến giờ có vẻ không vui?”

“Không có...”

“Chẳng lẽ là vì chuyện tình cảm của Nhị hoàng tử ư?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 125: Diễn luyện

Nghe Huyền Ngâm Phong hỏi vậy ta lập tức cảm thấy vô cùng áy náy, ngay cả hân cũng nhìn ra sự bất thường trong thái độ của ta. Ta vẫn luôn mong mỏi được cùng Huyền Ngâm Phong như bây giờ, vậy mà khi được rồi lại không biết quý trọng? Ngủ bên cạnh một người mà lòng lại nghĩ đến người đàn ông khác, ta rất quá đáng, thật sự rất quá đáng.

Thật xin lỗi, Huyền Ngâm Phong. Hãy cho ta một chút thời gian, ta bảo đảm về sau sẽ không bao giờ có chuyện ta nghĩ về người đàn ông khác nữa.

Ta chăm chú nhìn vào mặt Huyền Ngâm Phong, sau đó khẽ hôn hân, cái hôn này chính là thay cho sự áy náy của ta.

“Không phải do nhị hoàng tử đâu, ta ghét hân còn không kịp ấy chứ.” Ta hiểu rõ, ta bây giờ nghĩ một đằng nói một nẻo, ta thực sự không ghét Bạch Nguyệt Diệu, nhưng lại không muốn Huyền Ngâm Phong nghĩ ta là dạng nữ tử đứng núi này trông núi nọ.

Nhưng mà ta nghĩ một đằng nói một nẻo là để che dấu sự thật, vậy mà không làm Huyền Ngâm Phong hài lòng lại còn xuất hiện vẻ mặt mất mát, chẳng lẽ ta nói dối để bị người khác nhìn thấu vậy sao?

Huyền Ngâm Phong không nói nữa mà xoay người đè ta dưới thân, động tác của hân rất thô bạo, không có một chút dịu dàng, môi của hân chà xát lên môi ta, cũng rất bá đạo giống như đang trừng phạt ta vậy.

Ta bị hành động này của hân làm cho hết hồn, dường như hân phát hiện ra sự hoang mang đó, động tác từ từ mềm mại, cái hôn kết thúc và mọi thứ dừng lại.

Hân ôm chặt lấy ta: “Điệp nhi, sáng sớm ngày mai ta phải rời đi.”

Ta nhanh chóng ngồi dậy nhìn về phía hân: “Huyền đại hiệp muốn đi đâu?” Ha ha, ta quên mất, Huyền Ngâm Phong đã nói với ta rằng không nên hỏi chuyện của hân, có lẽ, hân đi lần này không biết tới lúc nào mới được gặp lại, như vậy cũng tốt, ít nhất ta có thêm thời gian để điều chỉnh lại tâm tư của mình: “Ta hiểu rồi, Huyền đại hiệp.” Ta nói rồi lại chui vào lồng ngực ấm áp của Huyền Ngâm Phong.

Huyền Ngâm Phong lục tìm trong túi áo, sau đó lấy ra một miếng ngọc bội, chính là một nửa của miếng ngọc đã đưa cho ta kia, ta ngạc nhiên nhìn hân, trong lòng có chút xúc động.

Ở cổ đại cái này gọi là tín vật, nhưng ở hiện đại nó được gọi là đôi lứa xứng đôi, ha ha, Huyền Ngâm Phong đưa cho ta xem ra là muốn nói với ta hân yêu ta sao?

“Ta vĩnh viễn sẽ đeo nó bên cạnh mình”. Huyền Ngâm Phong nói xong, ta tựa đầu vào trước ngực của hân.

“Ừm, ta cũng vậy sẽ vô cùng trân trọng một nửa kia...”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi ta tỉnh lại Huyền Ngâm Phong đã không còn ở đây. Ta sửa soạn để lên triều, hôm nay vào chầu, Bạch Nguyệt Diệu đã chịu xuất hiện, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Lam Hàn Lâm, một ngày không gặp có nhớ Bồn hoàng tử không?” Lời Bạch Nguyệt Diệu có chút mập mờ. Rõ ràng hân đã kết hôn, sao còn tới triều chọc ta?

“Hạ quan nghĩ Nhị hoàng tử nên cẩn thận lời nói, những lời này chỉ nên nói với Nghi phi nương nương thôi.”

“Ta cứ muốn nói với người như vậy đấy, không được sao?” Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng cố ý làm khó ta. Hiện đang ở ngay trên đại điện, chẳng nhẽ hân không biết thế nào là tự trọng ư?

“Ngay cả hoàng huynh cũng muốn nhớ hoàng đệ đây này, huống chi là Lam Hàn Lâm?” Bạch Nhật Uyên đột nhiên đi tới bên cạnh chúng ta, hân nói xong

còn mỉm cười khoác tay lên vai ta.

Bạch Nguyệt Diệu vốn đang tươi cười bỗng chuyển sang vẻ mặt nghiêm túc, hần tự tay gỡ cánh tay Bạch Nhật Uyên đang đặt trên vai ta ra. Bạch Nhật Uyên cũng không lấy đó làm tức giận mà vẫn giữ nụ cười.

Bạch Nhật Uyên bước lên trước hai nước, thì thầm bên tai Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng đệ, vẻ đẹp của Lam Hàn Lâm thật không tệ đấy.” Bạch Nhật Uyên nói rất nhỏ, chỉ có Bạch Nguyệt Diệu nghe thấy, hần nghe xong sắc mặt đại biến, còn Lam Điệp Nhi ngo ngắc không hiểu nhìn chăm chú vào hai người bọn họ.

Bạch Nguyệt Diệu cũng thì thầm lại: “Chẳng lẽ hoàng huynh lại có hứng thú với nam tử ư?” Bạch Nguyệt Diệu cố làm bộ trấn định nói, vì hần cũng không rõ Bạch Nhật Uyên đã biết thân phận con gái của Điệp nhi hay chưa.

“A? Ha ha, vậy xem ra khẩu vị của ta và đề không khác nhau là mấy rồi.” Bạch Nhật Uyên mỉm cười nói xong trở về chỗ ngồi, còn Bạch Nguyệt Diệu đứng đó lòng như có gai đâm, hần không sợ thân phận của Lam Điệp Nhi bị phơi bày, hần chỉ sợ Bạch Nhật Uyên sẽ dùng thủ đoạn hèn hạ để làm tổn thương nàng.

“Các người đang nói gì vậy?” Lam Điệp Nhi tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Người chú ý giữ gìn bản thân một chút không được sao?” Bạch Nguyệt Diệu tức giận nghi ngờ đồ xuồng đầu Lam Điệp Nhi, hần không biết làm thế nào mà Bạch Nhật Uyên phát hiện ra thân phận của nàng, nhưng nếu không phải là đã đụng chạm cơ thể thì tuyệt đối không thể nào biết! Hần là người cô đại, vì vậy việc nữ tử của mình bị đùa bỡn, dĩ nhiên là vô cùng tức giận!

...

Bạch Nguyệt Diệu bảo ta chú ý giữ gìn? Ta...

Ý của hần là cử chỉ của ta có chỗ không đứng đắn ư? Ta không biết Bạch Nhật Uyên và Bạch Nguyệt Diệu đã nói cái gì, chỉ biết rằng hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu đem ta ra trút giận. Cũng đúng, hiện giờ trong lòng ta đang có sự phân tâm, rất không đứng đắn!!!

Ta sẽ sửa mà!!!! Bạch Nguyệt Diệu tức giận trở về chỗ ngồi, cũng vừa lúc Hoàng thượng tới, buổi chiều chính thức bắt đầu.

“Trẫm muốn tuyên bố với các khanh một chuyện, Hắc lão tướng quân sẽ trao lại toàn bộ chức vụ cho con trai độc nhất là Hắc Mạc Dực.” Ý Hoàng thượng là Hắc Mạc Dực sẽ làm tướng quân? Không phải là Bạch Nguyệt Diệu cần thêm người trợ giúp đấy chứ?

“Hoàng thượng, vi thần cảm thấy có điều không ổn, dù sao Hắc Mạc Dực tuổi đời còn trẻ, không có kinh nghiệm, thần đề nghị Hắc lão tướng quân giữ chức thêm vài năm nữa, để hướng dẫn Hắc Mạc Dực tích lũy thêm kinh nghiệm.”

“Thần cũng cho là thế.” Từ Thừa tướng vừa nói xong, phe cánh của Bạch Nhật Uyên cũng lên tiếng phụ họa, bọn họ không muốn trao quyền cho Hắc Mạc Dực, dù sao Hắc lão tướng quân thuộc về phái trung lập, trong khi Hắc Mạc Dực lại là phe cánh của Bạch Nguyệt Diệu.

“Thần phản đối đề nghị của Từ Thừa tướng!”

Ta đột nhiên lên tiếng, Từ thừa tướng lập tức nhìn ta cau mày, giống như đang nói... tại sao ta cứ luôn đối đầu với hần, thật ra thì chẳng phải chính hần cũng cố tình gây khó dễ cho ta đó sao? “Thần cho là, từ xưa đã có biết bao anh hùng trẻ tuổi, hướng chi Hắc gia đã bao đời làm tướng quân, Hắc Mạc Dực nhất định đã sớm quen thuộc với binh pháp rồi, dù cho hần chưa có sự từng trải, nhưng vẫn có thể tích lũy dần dần.”

“Người cho rằng chuyện nhà binh là chuyện đùa sao?” Từ Thừa tướng hỏi ta.

“Từ Thừa tướng, ý ngài là sao? Chẳng lẽ trước đây cha ngài chưa từng huấn luyện cho ngài? Chẳng lẽ ý ngài là toàn bộ bá quán văn võ ở đây cũng như vậy không có ai chỉ bảo ư?”

“Người...”

“Nếu không phải vậy, Từ Thừa tướng cần gì áp đặt người khác? Ngài làm được, người khác chưa chắc không làm được!” mỗi lần ta tranh luận cùng Từ thừa tướng đều gay gắt đến đỏ cả mang tai. Nếu không phải đang ở trong triều, ta nghĩ nhất định cả hai sẽ có kẻ vung tay.

“Đủ rồi, đủ rồi, Từ ái khanh nói không phải không có lý, nhưng lời của Lam ái khanh cũng không phải là sai...” Lời của Hoàng thượng như thế nghĩa là gì, rút cục là theo ý ta hay ý Từ thừa tướng?

“Phụ hoàng, nhi thần có một đề nghị.” Bạch Nhật Uyên vừa nói vừa bước ra khỏi chỗ của mình: “Nhi thần cảm thấy nên tới chỗ quân đội diễn luyện một chuyến.”

“Diễn luyện?”

“Đúng vậy, đề Hắc Mạc Dực cùng một đội chiến mã đấu với một đội khác, nếu Hắc Mạc Dực có thể vận dụng binh pháp đứng đắn để dành chiến thắng thì sẽ được kế nhiệm chức tướng quân, còn nếu thua thì sẽ đề Hắc Mạc Dực và Hắc lão tướng quân ở đó học thêm vài năm.” Nghe xong lời Bạch Nhật Uyên, ta đột nhiên có một dự cảm không tốt!

“Được, vậy ai sẽ đấu cùng Hắc Mạc Dực đây?”

“Nhi thần nghĩ nên để Nhị hoàng tử và Hắc Mạc Dực so tài, dù sao đệ ấy từ thuở nhỏ cũng được khen là thiếu niên thiên tài, văn thao vũ lược, mà lâu rồi cũng không trở tài cho mọi người chiêm ngưỡng.”

Hồng бет! Đây chính là mục đích của Bạch Nhật Uyên sao? Quả nhiên Bạch Nhật Uyên ít khi ra tay, vừa ra tay là có thể đưa người vào chỗ chết, nếu Hắc Mạc Dực thắng, vậy chẳng phải Bạch Nguyệt Diệu là kẻ vô dụng sao, nếu Bạch Nguyệt Diệu thắng, chẳng khác nào chê Hắc Mạc Dực không có tài, không xứng với chức tướng quân, tóm lại cuộc chiến bất kể ai thắng ai thua, Bạch Nguyệt Diệu đều bất lợi.

Nhưng mà, ta cuối cùng vẫn cảm thấy mục đích của Bạch Nhật Uyên không chỉ có thế!

“Cũng tốt, vậy thì cho nhị hoàng nhi và Hắc Mạc Dực diễn luyện một trận, hơn nữa trăm cũng muốn tới để xem Nhị hoàng nhi đã thành thực tới mức nào.” Hí vọng của Hoàng thượng chẳng khác nào áp lực vô hình cho Bạch Nguyệt Diệu.

Khó khăn lần này, Bạch Nguyệt Diệu không thể từ chối, chỉ có thể bắt đắ dĩ đáp ứng, ba ngày sau sẽ tới trường diễn luyện, ta tự đề cử mình làm giám quân cho cuộc đấu lần này.

Cả buổi chiều ta ở trong Hàn Lâm viện suy nghĩ cách sao cho vẹn cả đôi đường, binh pháp Tôn tử lần này coi như không thể dùng tới rồi.

Sắc trời dần dần tối, ta trở về phủ của mình, vừa về đã thấy Huyền Ngâm Phong và Hắc Mạc Dực ngồi trước bàn.

“Huyền đại hiệp.” Ta có chút kích động kêu lên, tưởng rằng còn lâu nữa hẳn mới tới tìm ta, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại.

“Điệp nhi.”

“Huyền đại hiệp hôm nay...”

“Ta sẽ đi ngay.”

“Vậy sao?!” Ta có vẻ mất mát hỏi lại, hôm nay Huyền Ngâm Phong không phải tới tìm ta sao? Muốn tới tìm Hắc Mạc Dực ư? Từ lúc nào quan hệ của bọn họ tốt như vậy? Mới gặp nhau chưa bao lâu cơ mà.

Mặc dù Huyền Ngâm Phong nói muốn đi, nhưng phải tới lúc ta ngủ say rồi mới rời khỏi, cuối cùng ta cảm thấy tình cảm của ta và Huyền Ngâm Phong dường như thiếu hụt đi điều gì đó.

Quan tâm? Là quan tâm sao? Hẳn quả thật đối với ta vô cùng lạnh lùng, nhưng đó chẳng qua là tính cách mà thôi.

Ba ngày qua rất nhanh, trên sân đấu hai bên đã sắp thành hàng đứng đối diện nhau, đội đen do Hắc Mạc Dực làm chủ soái, đội trắng lại do Bạch Nguyệt Diệu làm chủ soái, bọn họ đều mặc áo giáp nai nịt gọn ghẽ trông oai phong lẫm liệt, mà người xem trên khán đài cũng đổ dồn ánh mắt về đây.

Theo khẩu lệnh, hai bên lao vào giao chiến, nhất thời cả sân đấu cát bụi cuộn cuộn, đây là lần đầu tiên ta thấy Bạch Nguyệt Diệu cười ngửa đánh giặc, so với hẳn thường ngày quả thật tưởng như hai người. Tay hắn cầm giáo dài, ung dung tự tại, vẻ mặt cũng cực kỳ nghiêm túc, ta vẫn cho là Bạch Nguyệt Diệu mảnh khoẻ thủ đoạn chỉ có thể chế phục nữ tử, không ngờ hắn có thể như thế này. Nghĩ lại ngày trước, ta và Huyền Ngâm Phong tập võ, còn muốn cùng Bạch Nguyệt Diệu phân cao thấp, giờ nhìn hắn thế này, ta nhận chắc phần thua rồi.

Trận đấu kéo dài chừng hai canh giờ, người xem vừa trò chuyện vừa quan sát rất nhàn hạ, còn ta làm giám quân chỉ có thể đứng ở trường đấu mà chịu khổ ăn bụi đất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 126: Chuẩn bị xuất chinh

Giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu đang giao chiến với Hắc Mạc Dực, Bạch Nguyệt Diệu chĩa thương về hướng Hắc Mạc Dực, Hắc Mạc Dực cũng không vừa nhanh chóng thay đổi tư thế, tránh được đòn tấn công của Bạch Nguyệt Diệu. Bạch Nguyệt Diệu lại xoay ngựa tấn công thêm một lần nữa.

Xem ra ta thấy Hắc Mạc Dực không hề có chút nhượng bộ nào. Nhưng phải nói rằng Hắc Mạc Dực đúng là một cao thủ của Vân Long Quốc, có bao nhiêu kẻ có thể vượt qua nổi hắn?

Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu lại là một trong số đó ư, thật không thể nhìn mặt mà đoán người.

Thời gian dần trôi qua, trận diễn luyện này nhẽ ra chỉ trong một canh giờ, nhưng đã quá ba bốn canh rồi mà hai bên vẫn còn đánh nhau, dù sao thì ai là người thua cuộc, Bạch Nguyệt Diệu cũng sẽ là người thua, trừ phi...

Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi! Mặc dù không biết kế hoạch của hai người bọn họ chính xác là thế nào, nhưng tuyệt đối là cao chiêu.

Ta giờ cao lá cờ trên tay, báo hiệu trận chiến kết thúc! Sau đó Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực cùng toàn bộ đội quân hai bên đều dừng lại.

“Lam Hàn Lâm, vì sao lại kết thúc như vậy? Vẫn chưa phân thắng bại cơ mà?” Hoàng thượng tò mò hỏi ta.

Ta xoay người nhìn về phía hoàng thượng, khẽ mỉm cười: “Hoàng thượng, chuyện dùng mấy cây thương tấn công mấy tấm khiên[1], không biết ngài đã nghe chưa?”

“Ý khanh là gì?” Hà? điển tích cổ này mà chưa từng nghe qua sao?

Ta bắt đầu đi phải chạy ra nơi diễn ra trận đấu, chọn lấy hai tên lính, cầm thương cùng khiên của họ chạy về phía Hoàng thượng.

“Thưa Hoàng thượng, thương và khiên này đều là của Vân Long quốc, tại hạ muốn hỏi hoàng thượng, ngài cảm thấy cây thương này sắc bén hơn hay là tấm khiên này bền chắc hơn?”

Hoàng thượng nghe xong câu hỏi của ta, do dự một chút, sau đó nói: “Thử thì sẽ biết.”

Ta đem tấm khiên đưa cho Bạch Nguyệt Diệu, sau đó giờ cao cây thương rồi đâm thẳng vào chiếc khiên, khi cây thương tiếp xúc với tấm khiên, cả hai đều không hề hấn gì.

“Bất phân thắng bại nhì.” Hoàng thượng nói xong, ta lại cười một lúc.

“Hoàng thượng, đây chính là lí do hạ quan muốn kết thúc cuộc đấu ở đây, Nhị hoàng tử Vân Long quốc và tướng quân tương lai Hắc Mạc Dực cũng như cây thương và tấm khiên này, thực lực đều mạnh, không cách nào phân thắng bại, cần gì phải cố phân minh chứ? Có đúng vậy không thưa Hoàng thượng?”

Ta rút cuộc cũng hiểu rõ tại sao Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực đánh nhau quyết liệt đến vậy, kéo dài những bốn canh giờ bất phân thắng bại rồi, cái này nhất định là do bọn họ đã bàn tính trước rằng cả hai đều sẽ là người chiến thắng, ai cũng không thiệt thòi!

“Ta và Mạc Dực thiếu chút nữa mất mạng rồi, nàng mới gọi ngừng.” Bạch Nguyệt Diệu bên cạnh ta nhỏ giọng nói.

“Gì chứ, ta đây đã hô lên từ sớm rồi, chỉ tại các người hăng hái suốt bốn canh giờ đấy chứ.”

“Muốn mưu sát chồng à?” Bạch Nguyệt Diệu khẽ nhếch môi, mang theo một nụ cười tà mị.

Bị Bạch Nguyệt Diệu trêu đùa như vậy, ta cảm giác gò má mình có chút nóng lên, nhưng vẫn không khỏi tức giận quát: “Ngươi nói linh tinh gì vậy!”

“Hai người chúng ta chẳng phải đã bãi đường đó sao.”

“Đó là luyện tập!”

“A? Vậy lần sau Bôn hoàng tử sẽ cùng nàng bãi đường thật sự nhé, thế nào?” Hắc vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào ta, sau đó híp mắt lại, cười xấu xa..

Nếu không phải hoàng thượng đang ở đây, ta thật sự muốn dạy dỗ tên Bạch Nguyệt Diệu này một phen, quả thật rất quá đáng, cũng đã là chồng người ta rồi, vậy mà vẫn có thể ăn nói tùy tiện như thế, vẫn luôn trêu chọc ta.

“Nghe Lam Hàn Lâm phân tích như vậy, quả thật ta cũng thấy Nhị hoàng nhi và Hắc Mạc Dực là kì phùng địch thủ, ha ha, đến đây nào Hắc Mạc Dực, trầm phong ngươi làm Đại tướng quân của Vân Long Quốc!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Sau khi Hoàng thượng phong cho Hắc Mạc Dực chức đại tướng quân, ta lập tức nhìn về phía Bạch Nhật Uyên, về mặt của hắn vẫn lãnh đạm như trước, không một chút tức giận, sao lại thế được nhì?

“Vỡ kịch hay đòi hỏi tài diễn xuất tốt.” Lời của Bạch Nguyệt Diệu khiến ta cả kinh, cái gì mà vỡ kịch hay chứ?

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong đã thấy Bạch Nhật Uyên ngồi dậy khỏi vị trí: “Phụ hoàng, nhi thần nhận được cấp báo, Phong Minh quốc liên tục xâm phạm đến lãnh thổ biên giới nước ta, nếu vừa rồi Nhị đệ cùng Hắc tướng quân xuất chúng như thế, nhi thần đề nghị, chỉ bằng gọi hai người cùng ra trận dẹp yên bọn giặc kia.”

Kể trùng kể!!!!

Hóa ra là Bạch Nhật Uyên dùng kể trùng kể ư, kể thứ nhất là muốn làm nhục Bạch Nguyệt Diệu, để Bạch Nguyệt Diệu đấu với Hắc Mạc Dực, nếu Bạch Nguyệt Diệu thắng, kể thứ hai sẽ là gọi Bạch Nguyệt Diệu ra trận. Trận này hai người đều thắng, như vậy hai người sẽ cùng đi. Xem ra trận chiến lần này

cũng sẽ không đơn giản như vậy, nếu là chuyện tốt thì Bạch Nhật Uyên đâu thể để cho nó diễn ra như thế. Hơn nữa nếu Bạch Nguyệt Diệu từ chối sẽ bị chỉ trích là hèn nhát.

Vừa rồi Bạch Nguyệt Diệu tưởng chừng chỉ nói đùa, xem ra hẳn đã sớm nhìn ra quỷ kế của Bạch Nhật Uyên rồi, ta thật sự muốn biết, huynh đệ các người rốt cuộc ai là kẻ lợi hại hơn đây?

“Nhị hoàng nhi, con có muốn xuất chinh hay không?”

“Nhị thần cam nguyện vì sự bình an của bá tánh Văn Long quốc, ngàn vạn lần chết cũng không chối từ. Nhưng, nhị thần còn có một thỉnh cầu.”

“Hoàng nhi cứ nói”

“Nhị thần muốn Lam Hàn Lâm cùng đi và làm Giám quân!” Không thể nào? Ta ư? Xem ra sẽ rất lâu mới được gặp lại Huyền Ngâm Phong rồi đây.

“Nhị hoàng đệ, Lam Hàn Lâm không có kinh nghiệm thực chiến, ta nghĩ đệ nên tìm người khác thì hơn.” Thế là thế nào? Đáng nhẽ ra Bạch Nhật Uyên nên để ta đi chứ, ba người chúng ta cùng đi, nếu cùng chết trên chiến trường không phải là đúng ý nguyện của hẳn hay sao? Nhưng tại sao hẳn lại muốn ngăn ta nhỉ? Sẽ không phải là hẳn nghĩ Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực đi xa sẽ thoải mái mà hành hạ ta trong chốn quan trường chứ?

“Nếu nàng đồng ý đi với ta, hãy dùng miệng lưỡi khéo léo của nàng mà thừa vớ phụ hoàng ta đi.” Bạch Nguyệt Diệu nhỏ giọng nói với ta, nhưng trong lời nói tràn đầy châm chọc, cái gì mà miệng lưỡi khéo léo chứ?

“Không muốn!” Ta tức giận nói.

“Vậy nàng ở lại theo đại ca ta đi!”

“...” Cho là Bạch Nguyệt Diệu lợi hại đi! “Hoàng thượng, vi thần tuy không có chút kinh nghiệm thực chiến nào, nhưng dù sao vi thần đã bao nhiêu năm đọc sách thánh hiền, cho nên vi thần tự tin rằng lần này có thể tham gia trận chiến!” Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu tỏ vẻ rất đắc chí. Thật ra thì, ta cũng không biết tại sao, trong thâm tâm ta lại thực sự muốn đi, mặc dù nếu ở lại có lẽ sẽ có thể nhìn thấy Huyền Ngâm Phong, đi như thế này ta lại phải sớm tối ở bên cạnh tên Bạch Nguyệt Diệu kia, ta nên ghét mới đúng chứ?!? Vậy mà ta còn cầu xin hoàng thượng để ta cùng đi với Bạch Nguyệt Diệu ra trận nữa!

“Học nhiều trong sách, cũng chỉ toàn là thứ lý luận suông thôi.” Từ Thừa tướng lại muốn đối đầu với ta rồi.

Ta nhìn Từ Thừa tướng, lúc này cũng không thêm khách sáo, trực tiếp giận dữ hét: “Giám quân đâu cần phải cười ngửa trực tiếp ra trận đâu!!! Không hiểu giám quân làm gì thì ngài nên xem lại bậc quan của ngài đi!! Như vậy thật là mất mặt đấy!” Ta nói xong đã nghe thấy mọi người cười rộ lên, nhưng những người này không phải cười ta, mà là cười Từ Thừa tướng. Từ Thừa tướng thoáng chốc cảm thấy mất mặt.

“Ngươi dám vũ nhục Bôn quan ư?” Từ Thừa tướng quát ta.

“Haiz, Từ Thừa tướng cũng đã nhiều tuổi rồi, cần gì so đo với tên tiểu tử này chứ?” Bạch Nguyệt Diệu sau khi cười nhạo Từ thừa tướng lại nói giúp ta.

“Hoàng thượng, vi thần cảm thấy Lam Hàn Lâm đối với địa thế chiến trường có những chú giải vô cùng tinh tế, chức vụ này giao cho Lam Hàn Lâm là vô cùng thích hợp.” Mỗi lần đến thời điểm mấu chốt đều có Hoàng Thượng Thưa ra tay giúp ta. Ta mỉm cười cảm kích với Hoàng Thượng Thưa.

“Được rồi, được rồi, trẫm muốn đi nghỉ ngơi rồi, chức giám quân kia giao cho Lam Hàn Lâm đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Sau khi Hoàng thượng rời đi, Từ Thừa tướng lại giận dữ nhìn ta, ta đắc ý lè lưỡi lại hẳn ta.

“Haiz, mấy ngày tới Lam Hàn Lâm phải cùng Nhị hoàng đệ ra chốn sa trường rồi, bảo trọng nhé.” Bạch Nhật Uyên nói rồi quan tâm ôm lấy ta.

Ta nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng, muốn đẩy hẳn ra nhưng như vậy là phạm thượng, làm thế nào đây. Trong lúc lơ đãng ta thấy đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy ngọn lửa tức giận, hẳn dùng sức kéo ta ra khỏi Bạch Nhật Uyên, Bạch Nhật Uyên nhìn thấy cảnh này, nở một nụ cười sau đó xoay người rời đi.

“Ngươi xem lại mình một chút đi!!!” Bạch Nguyệt Diệu tức giận đằng đặng đối với ta hằm hừ.

Ta? Ta thật sự không hiểu: “Là hẳn ôm ta mà?”

“Hắn ôm ngươi, ngươi cũng không thêm đẩy hẳn ra?”

“Hắn là Đại hoàng tử đó!”

“Được.” Bạch Nguyệt Diệu tức giận nói xong, ôm chặt lấy ta, ta vốn định đẩy hẳn ra, nhưng hẳn lại ở bên tai ta nhỏ giọng nói: “Ta chính là Nhị hoàng tử đó.”

“Ngươi phải nhớ rằng ta và Đại hoàng tử đều như nhau cả thôi, tốt nhất là cứ để ta ôm như vậy, đừng buông tay”. Ta lại tức giận phản kháng, Bạch Nguyệt Diệu mới buông lỏng tay.

“Hai người...?” Bạch Tinh Ngân không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, làm ta giật cả mình, hẳn ngạc nhiên nhìn thấy cảnh vừa rồi, vẻ mặt ần chứa chút

thống khổ cùng khó hiểu.

Ta cảm thấy vô cùng mất mát, những quan viên khác không biết thân phận thật của ta, nhưng cả Hắc Mạc Dực và Bạch Tinh Ngân đều biết rõ, dù sao đây cũng là cổ đại, ta đã cùng với Huyền Ngâm Phong từng bên nhau như vợ chồng, nay lại ôm ấp Bạch Nguyệt Diệu ở đây, không biết Hắc Mạc Dực sẽ nghĩ ta thế nào đây?

“Tam Hoàng đệ, vì sao phải ngạc nhiên?”

“Nhị hoàng huynh và Lam đệ đang làm gì vậy?”

“Đang bày tỏ tình cảm.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta kinh ngạc nhìn hắn.

Trời ơi hắn đang nói cái gì vậy? Nói như vậy chẳng khác nào đang nói ta là tiện nhân sao? Hắn là đàn ông có vợ, ta cũng đã có người trong lòng rồi, vậy mà hắn dám nói ta quan hệ tình cảm cùng hắn?

“À, đệ hiểu rồi.” Bạch Tinh Ngân nói với vẻ mất mát, ánh mắt dường như đang tránh nhìn vào ta.

“Ồi, thật ra thì như vậy, hắn là hoàng tử, ta là hạ thần, đây chẳng qua là quan hệ tình cảm giữa chủ và tớ, hơn nữa ta và Nhị hoàng tử còn là bạn bè mà, đúng không? Nhị hoàng tử cũng là có ý này thôi, đúng không?” Ta cắn răng nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, ánh mắt ta muốn cho hắn biết nếu hắn dám phủ nhận ta sẽ giết hắn ngay.

Bạch Nguyệt Diệu nghe ta giải thích như vậy, lại phá lên cười: “Ta vốn cũng có ý như thế, không lẽ Lam Hàn Lâm lại hiểu sang ý khác?”

...

Bạch Nguyệt Diệu, người được lắm! Thật là có gan lắm! Ta phục rồi đấy, cứ tiếp tục như thế đi, ta mãi bị hắn đùa bỡn không biết chán.

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, Bạch Tinh Ngân mới có vẻ hồi phục tinh thần.

Hắn đến bên Bạch Nguyệt Diệu nói: “Nhị hoàng huynh và Lam đệ đều xuất chinh, triều đình chỉ còn lại đệ...”

“Tam Hoàng đệ, nhớ chú ý bảo vệ mình!” Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu ra vẻ bề trên, thể hiện sự quan tâm của ca ca đối với đệ đệ của mình, ta thiết nghĩ chẳng qua Bạch Tinh Ngân ở lại sẽ không có gì đáng ngại, dù sao hắn cùng với Bạch Nhật Uyên cũng là quan hệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 127: Xuất chinh

Trước khi xuất chinh, trời cao đã ban cho chúng ta một món quà lớn, đó chính là việc lần trước cứu giúp Huyền Bạch Văn phát hiện vụ biến thủ tiên cứu trợ, Hoàng Thượng Thư đã chịu trách nhiệm điều tra sự việc, từ đại quan tam phẩm cho tới quan nhỏ cửu phẩm, tổng cộng ba mươi chín người ăn hối lộ phi pháp, tuy rằng con cá lớn không câu được, nhưng như vậy cũng có thể nói rằng đã tiêu diệt được phần lớn lực lượng bên phe Bạch Nhật Uyên rồi. Bạc thu hồi lại, được chia cho bá tánh khôn khổ. Như vậy cũng coi như tạo phúc cho trăm họ rồi...

Ngày mai chính là ngày phải xuất chinh, vậy mà mấy ngày liền ta chưa gặp lại Huyền Ngâm Phong, khiến ta có đôi chút nhớ hắn.

Khí trời dần dần lạnh, ta còn nhớ lúc ta mới đến Vân Long quốc, mọi cảnh vật đều xanh mơn mẫm, mà bây giờ cây cỏ đã héo tàn cả rồi.

Ta ngày càng thích nơi này, cảm thấy bản thân mình ở nơi đây có giá trị hơn so với thời còn ở hiện đại, hơn nữa cũng có nhiều người khiến ta lưu luyến.

Cứ an tâm mà ở lại chốn này thôi...

Sáng sớm hôm sau, trong khi chờ xuất phát, ta phát hiện đây là lần đầu tiên mình tham gia vào chiến tranh ở Vân Long quốc, ngồi trên lưng ngựa ngoài đầu nhìn lại, thấy binh lính được người thân tới đưa tiễn, vậy mà không hề xuất hiện bóng dáng của Huyền Ngâm Phong, hắn không tới thật rồi...

“Nàng đang chờ ai sao?” Bạch Nguyệt Diệu cưỡi ngựa đi đến bên cạnh ta.

Ta nhìn hắn, không thèm đáp trả, dùng sức quất vào bên ngựa, lên đầu dẫn đường...

Không hiểu được ánh mắt thâm sâu của chàng

Nhìn vó ngựa vội vã chạy thật nhanh

Hương mai thoảng qua, băng tuyết tan dần

Gió thổi...

Chỉ thấy mũ gấm lông ngựa điều tàn dưới ngò đồng

Đại mạc cô đơn gọn ánh đỏ sáng

Gió mang theo năm tháng cùng nhau lướt qua

Không ngừng...

Đành rằng kiếp này phải giả thành nam tử,

Chôn dấu giấc mộng thiếu nữ thật sâu,

Không cách nào nắm giữ được bàn tay dịu dàng của hân,

Chỉ có thể đợi chờ năm tháng trôi...

Ha ha, ngọc bội của huynh hiện giờ đang treo chung với thanh kiếm của ta, cũng coi như là huynh đang ở bên ta, Ngâm Phong...

Lần này ra đi ít nhất cũng phải ba ngày mới tới nơi, dọc đường ta gặp không ít người dân Vân Long quốc chạy nạn, ta không biết mọi người phải chịu cực khổ như thế, ta không hề thích chiến tranh, ta căm ghét nó, vì mỗi khi chiến tranh xảy ra thì chỉ có dân chúng là khổ nhất thôi, nhưng làm sao có thể tránh được cơ chứ!

“Ngừng!” Theo khẩu lệnh, tất cả binh lính quân đội người ngựa đều dừng lại, nhìn trời sắc cũng đã tối nên hạ trại nghỉ ngơi một chút.

Ta, Bạch Nguyệt Diệu cùng với Hắc Mạc Dực bước vào bên trong trại của chủ soái, Bạch Nguyệt Diệu châm đèn và đem một tấm bản đồ ra, đây chính là bản đồ của ba nước.

“Hiện giờ, nơi bị xâm phạm là Huyện Bạch Thủy, nhưng theo bản đồ thì huyện Bạch Thủy không phải ở gần Phong Minh quốc mà là gần Lôi Nguyệt quốc.”

Quả thật, ta đã sớm phát hiện ra vấn đề này, Phong Minh quốc muốn xâm nhập Vân Long quốc không cần phải xâm nhập huyện Bạch Thủy mới đúng!

“Ý của ngươi là?”

“Một là, tin của mật thám là giả, hai là, Phong Minh quốc và Lôi Nguyệt quốc đã liên minh!” Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, cả người ta có chút run lên, nếu chúng liên minh thật, chúng ta đánh trận này tuyệt đối không đơn giản chỉ là bảo vệ lãnh thổ mà còn phải đấu với sự liên minh của hai nước, chẳng trách Bạch Nhật Uyên lại tận lực để Bạch Nguyệt Diệu ra trận.

“Tại sao ngươi không xin Hoàng thượng gia tăng thêm binh lực?”

“Nàng thật sự nghĩ rằng phụ hoàng có thể cho ta ư?”

“Vậy bây giờ làm sao? Rõ ràng là chịu nhiều cực khổ, vất vả để bảo vệ lãnh thổ cũng bị cho là lẽ dĩ nhiên, nhưng nếu lỡ để thua thì sẽ bị chửi ngay! Hiện giờ mới chỉ có ba ngàn binh lực, đối phương có bao nhiêu người còn không biết, lại còn phải tính đến lương thảo nữa.” Ta cứ hết lời oán trách mà Bạch Nguyệt Diệu lại lấy tay nâng cằm tỏ vẻ buồn bã nghe ta nói, sau đó ta mới phát hiện ta giống như oán phụ đang ca thán vậy, lập tức im bật.

“Ca thán đủ rồi hả?”

Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta, ta áy náy cúi đầu, sau đó Bạch Nguyệt Diệu nhìn về phía Hắc Mạc Dực: “Mạc Dực, ngày mai ngươi mang theo một tiểu đội đi dò xét tình hình địch.”

“Rõ”

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

Như vậy là xong rồi? Là tại ta ham hố lập công quá ư? Thôi thì đi ngủ vậy.

Giường đệm trải cả trên mặt đất, căn bản không có gì chặn lại, như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ba người chúng ta cùng nằm chung ư? Không đùa đấy chứ?

“Vậy làm sao ngủ?”

“Lam giám quân! Hành quân đêm tối nơi rừng rậm, như thế này là tốt lắm rồi!”

... Bạch Nguyệt Diệu thật là đáng ghét! Ta biết ngay là sẽ như vậy mà.

Bạch Nguyệt Diệu dần dần vào ngủ, thấy Bạch Nguyệt Diệu nằm xuống, ta và Hắc Mạc Dực đều đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Hai người các ngươi không ngủ sao?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta.

“Xin mời, Lam giám quân.” Hắc Mạc Dực nói vậy, ta cũng vào nằm theo, sau đó ta đem cái chăn chặn lại ở giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nghiêng đầu nhìn ta cười tà mị, ta trừng mắt nhìn hấn rồi xoay người đi ngủ. Nói thật, buổi tối rất lạnh, chăn mền của ta đã đem làm tường chặn hết rồi, ta lạnh quá không thể ngủ được.

Đột nhiên, nghe tiếng Bạch Nguyệt Diệu trở người, ta vội giật mình, nhưng hóa ra hấn lấy chăn đắp cho ta, vì ta đang quay lưng về phía hấn, nên không biết được hấn lấy chăn của ai đắp cho ta.

“Nhị hoàng tử, ngài đừng của ta đi.” Hắc Mạc Dực nhỏ giọng nói.

“Hừ! Ngủ đi.”

Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu đem chăn của hấn cho ta ư? Hấn đang làm gì vậy?!!! Sao lại đối xử tốt với ta như thế, lại ngay lúc ta đang thiếu thốn tình cảm của Huyền Ngâm Phong nữa, đủ rồi! Đủ rồi! Bạch Nguyệt Diệu xin ngươi đừng hấp dẫn ta nữa.

Ta ngồi dậy, Bạch Nguyệt Diệu có chút đờ người, ta đem cái chăn trên người đắp lại cho hấn: “Ta không phải tiểu nhân!” Ta nói xong lại dùng chăn của mình đắp lên người, sau đó tiếp tục nằm quay lưng với hấn, chỉ nghe thấy ở sau lưng hấn khẽ cười một tiếng...

Ta cảm thấy cơ thể dần ấm lên, hơn nữa ta nằm tới nửa đêm mà không thấy Bạch Nguyệt Diệu động tay động chân, mới an tâm ngủ, nghĩ lại, Bạch Nguyệt Diệu sẽ không dám động thủ với ta đâu, chỉ là cái mồm của hấn không an phận cứ trêu chọc ta mà thôi.

Buổi sáng, Hắc Mạc Dực theo sự phân phó của Bạch Nguyệt Diệu dẫn theo một đội quân đi trước tới huyện Bạch Thủy, chúng ta cũng vội vàng lên đường, vì muốn nhanh chóng tới huyện Bạch Thủy nên sửa soạn gõ trại.

Mà nửa ngày sau, Hắc Mạc Dực đã dẫn theo đội quân trở lại, mang theo một tin tốt, căn cứ vào lời Hắc Mạc Dực thì quân địch chỉ có mấy ngàn người, hiện giờ đã rõ phương hướng, theo biểu hiện của chúng còn cho thấy đó là quân đội của Nguyệt quốc, chứng minh Bạch Nguyệt Diệu nói đúng, là thám tử báo sai rồi!

“Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai chính thức ra trận!” Bạch Nguyệt Diệu phân phó xong lập tức xoay người trở về trại.

Ta vội theo sau, mấy ngày nay Bạch Nguyệt Diệu trông có vẻ mất tinh thần, đôi mắt không được tinh táo như trước nữa. Hay là bị bệnh?

“Ngươi bệnh à?” Ta quan tâm hỏi hấn.

Nghe ta hỏi vậy, Bạch Nguyệt Diệu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Ngủ bên cạnh nữ tử mình yêu, thiên hạ có nam tử nào chịu được chứ?”

...

Tại sao? Tại sao lại nói những lời lẽ như thế? Nghe xong lời đó, lòng ta dường như có một lần sóng nhỏ, nhưng đan xen với nó là một nỗi đau khó nói.

Rõ ràng hấn cùng với thê tử của hấn đã báỉ đường, vào động phòng rồi, sao còn nói những lời đường mật như thế với ta chứ?

Chẳng lẽ hấn không hiểu như thế sẽ khiến ta xao động sao?

“Nhị hoàng tử, hạ quan sẽ ngủ ở chỗ khác, nhị hoàng tử nghỉ ngơi thật tốt đi!” Ta lãnh đạm nói hết, định rút lui ra ngoài.

Hấn đột ngột kéo tay ta lại: “Không cho nàng ngủ cùng nam tử khác!”

“Ngươi lấy thân phận gì mà nói ta?” Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc vẫn không hiểu, ta và hấn vốn dĩ không thể ở chung một chỗ, rõ ràng là không thể có tương lai, ta đã có nam tử trong lòng, hấn cũng có thê tử của hấn, hấn rốt cuộc muốn gì chứ? Ta và hấn kiếp này chỉ có thể là quan hệ quân thần mà thôi.

“Nàng làm vậy không phải là vì sợ phụ lòng Ngâm Phong chứ?”

“Ngươi... sao ngươi biết?”

“Mạc Dực nói.”

“Ta ở chung với ngươi đã là có lỗi với huynh ấy lắm rồi, bây giờ ngươi còn phải nhắc tới huynh ấy ư!?” Thật là khổ, Bạch Nguyệt Diệu vốn không hiểu, nếu ta ở cùng một nơi với hấn thì thật sự là có lỗi với Huyền Ngâm Phong, ta còn cảm thấy nói chuyện với Bạch Nguyệt Diệu như thế này cũng là phản bội Ngâm Phong nữa.

Bởi vì...

Ta không biết từ lúc nào...

Đã yêu Bạch Nguyệt Diệu rồi...

Đừng dụ dỗ ta nữa, đừng quan tâm tới ta, van xin người, Bạch Nguyệt Diệu, mỗi người đều đã có con đường riêng để đi, chúng ta không thể can thiệp vào chuyện tình cảm của đối phương nữa.

“Thôi, nếu nàng đã chán ghét ta như vậy, nàng cứ ngủ ở đây đi, ta và Mạc Dục sẽ ngủ ở chỗ khác!” Bạch Nguyệt Diệu nói rồi lập tức rời đi, để lại ta đau khổ một mình.

Hắn sẽ không bao giờ hiểu được nỗi khổ của ta.

Ta căm hận mình, căm hận sự chần chừ của ta, ta thật sự quá mức hèn hạ, rõ ràng đã ở chung cùng Huyền Ngâm Phong nhưng vẫn còn nghĩ tới Bạch Nguyệt Diệu, khi ở cùng Bạch Nguyệt Diệu thì lại cảm thấy có lỗi với Ngâm Phong.

Trời ơi...

Ta rốt cuộc là bị gì đây?

Một mình ta ở lại bên trong trại suốt đêm không ngon giấc, cuối cùng lê thân thể mệt mỏi cùng mọi người xuất phát, khi sắp tới Huyện Bạch Thủy, đại quân ngừng lại.

Ta vốn định hỏi Bạch Nguyệt Diệu vì sao phải dừng lại, nhưng hiện giờ ta không dám nhìn hắn.

“Lam giám quân cho dựng một trại ở đây, sau đó để lại một đội bảo vệ!”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, ta lấy hết dũng khí nhìn về phía hắn, ta biết rõ mục đích của hắn, nhưng ta là giám quân, sao có thể làm vậy được? Bạch Nguyệt Diệu chẳng lẽ không biết, làm vậy chẳng phải sẽ bị người khác đàm tiếu sao?

“Nhị hoàng tử, hạ quan đã đỡ rồi, có thể theo đoàn quân vào huyện Bạch Thủy.” Ta chỉ có thể viện lí do vì ta bị bệnh, Bạch Nguyệt Diệu mới để ta ở lại như thế.

“Ồ lại!” Bạch Nguyệt Diệu căn bản không thêm để ý lời ta, nhất quyết bắt ta ở lại.

“Nhị hoàng tử, hạ quan là giám quân, hạ quan hiểu ý tốt của nhị hoàng tử, nhưng hạ quan mang trọng trách không thể bỏ!” Ta kiên định nhìn Bạch Nguyệt Diệu, cuối cùng hắn phải lạnh lùng bảo ta: “Tùy người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 128: Mập mờ yêu

Cứ như vậy đoàn quân lại tiếp tục tiến về phía trước, đội quân do Nhị hoàng tử dẫn đầu tiên phong đi phía trước, toàn bộ đoàn ở phía sau lại do Hắc Mạc Dục bảo hộ, đoàn quân liền ngang bước vào địa phận huyện Bạch Thủy. Sau khi bước vào, ta rất đổ mồ hôi, khắp nơi khắp chốn từ mặt đường cho tới đồng bãi đều là xác người.

Ông trời ơi! Ta ghét chiến tranh, ta căm hận chiến tranh, vì chiến tranh mà bao nhiêu người phải phiêu tán trăm nơi? Vì chiến tranh mà bao nhiêu người mất đi người thân yêu? Có khi cha mẹ ta cũng đang phải chịu cảnh chiến tranh trong thời hiện đại.

Chiến tranh chẳng phải chỉ là đau khổ mà thôi sao?

Trên đường phố một người mẹ đang ôm một đứa nhỏ, đôi mắt người mẹ đỏ đẫm, giống như đang chờ chết, còn đứa trẻ thì đang gọi khóc thảm thiết.

Một bé gái chưa đến năm tuổi đang cố lay xác phụ thân, một cô gái trẻ tầm tuổi đôi mươi đang gào khóc tìm chồng, một bà lão đã già đang mò mẫm tìm con.

Đủ rồi, đủ rồi, ta không thể nhìn thêm nữa. Ta đang muốn nhảy xuống ngựa, Bạch Nguyệt Diệu đã gắt gao kéo ta lại.

“Thân phận của người hiện giờ là nam tử!” Đúng, đúng, ta bây giờ là nam tử, ta phải cố kiềm chế không để nước mắt rơi xuống, không thể để lộ ra sự yếu

ót kia.

Tìm được một chỗ rộng rãi, mọi người lập tức dừng lại dựng doanh trại, bên trong Huyện Bạch Văn là chỗ nghỉ, còn bên ngoài thành lại là chiến trường.

Ta nhanh chóng bước vào trong doanh trại, nước mắt không thể kìm nén thêm nữa, tại sao không thể sống hòa bình? Tại sao? Chẳng lẽ nhất định phải đánh nhau ư?

Một đôi tay ôm lấy ta từ phía sau, ta biết đó là tay của ai, nhưng ta không thể giả vờ, vì ta đang cần cánh tay này làm điểm tựa, ta xoay người bước vào lồng ngực của Bạch Nguyệt Diệu, nước mắt đã rơi đầy mặt, ta rõ là một đứa mất mát.

“Ta đã bảo nàng không nên vào thành mà.” Tiếng của hắn rất nhẹ nhàng, hơn nữa tay còn vuốt ve tóc của ta.

“Tại sao cứ phải đánh nhau chứ?” Ta thút thút hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Muốn không còn chiến tranh thì chỉ còn cách thống nhất thiên hạ!”

Lúc này ta chợt hiểu rõ dã tâm của Bạch Nguyệt Diệu, mục đích của hắn không chỉ có ngai vàng kia mà còn cả thiên hạ nữa.

“Nhưng như vậy không phải sẽ có rất nhiều người phải chết sao?”

“Ha ha, nàng còn nói muốn làm Thừa tướng nữa cơ mà, mới thế này đã không nhin nổi sao? Chẳng lẽ nàng không biết còn có thứ đáng sợ hơn cả thứ khói thuốc chiến tranh này ư?”

Giọng điệu Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng không khiến ta rung mình, quả thật lòng người so với chiến tranh kia còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần. Suy nghĩ của hắn thật nhạy bén, chẳng phải mẹ hắn cũng phải chết trong trận chiến đó sao.

Điều duy nhất ta có thể làm bây giờ là làm yên lòng dân chúng, tề lễ cho những vong hồn kia.

“Nhị hoàng tử.” Hắc Mạc Dực bước vào, cắt ngang cảm xúc của ta, ta hốt hoảng đẩy Bạch Nguyệt Diệu ra.

Khi ta đẩy hắn ra, ta nhận thấy trong ánh mắt hắn có vẻ phật ý và thất vọng.

Ta biết làm như vậy là quá đáng, lúc ta buồn chính Bạch Nguyệt Diệu đã cho ta cảm giác ấm áp, ta thật sự không muốn tránh cái ôm này nhưng ta cũng không thể lệ thuộc vào nó mãi được.

Ta nhìn Hắc Mạc Dực, vốn cho là hắn thấy ta tỏ vẻ lảng lơ như vậy ở đây sẽ vô cùng khó chịu, nhưng hóa ra không có, hắn bước tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, nhỏ giọng nói mấy câu sau đó cùng Bạch Nguyệt Diệu rời đi.

Ở cổ đại này, bao nhiêu lần ta rơi nước mắt, đều là vì ai? Đều là vì ai mà rơi? Buồn cười, Huyền Ngâm Phong, Bạch Nguyệt Diệu, mỗi lần ta khóc đều là vì các người, mà lần nào cũng bị các người nhìn thấy đáng về yếu đuối đó....

Ta sửa sang lại một chút rồi lấy hết dũng khí ra khỏi trường.

“Lam giám quân!”

“Gọi hai đại phu đến cho ta.”

“Tuân lệnh!” Người binh lính kia lập tức nhanh chóng gọi hai đại phu đến, ta mau chóng cùng hai vị kia ra khỏi doanh trại.

Mà vừa đúng lúc Bạch Nguyệt Diệu cười ngửa đi lướt qua ta, phía sau hắn là Hắc Mạc Dực cùng với mấy ngàn binh lính, chẳng lẽ?

Bạch Nguyệt Diệu muốn ngự giá thân chinh?

Sao lại làm thế, chẳng lẽ vì hành động hơi quá vừa rồi của ta đã khiến hắn mất bình tĩnh ư?! Thời xưa, từ Tần Thủy Hoàng đến Khang Hi, có không ít hoàng đế ngự giá thân chinh, quả thật kết quả rất tốt, nhưng cũng có những vị vì thế mà mất mạng, bây giờ vẫn chưa rõ cụ thể tình hình đối phương, nếu cứ như vậy mà đã giao chiến thì quả là bất lợi cho Bạch Nguyệt Diệu.

“Nhị hoàng tử! Nhị hoàng tử! Nhị hoàng tử!” Ta điên cuồng đuổi theo Bạch Nguyệt Diệu, nhưng làm sao có thể đuổi kịp đây... vì chạy quá nhanh nên ta sợ ý khiến cả người ngã xuống đất: “Nhị hoàng tử, ngài ngàn vạn lần không thể đi!” Ta không cam lòng, ra sức đánh mạnh xuống mặt đất.

“Tại sao?” Nghe được tiếng quen thuộc, ta kích động ngẩng đầu lên, là Bạch Nguyệt Diệu! Hắn lập tức nhảy xuống, kéo ta lên khỏi mặt đất.

Sau đó hắn tỉ mỉ phủi bụi đất trên người ta, mỗi lần động tay, lòng của ta cũng sẽ khẽ run, ta lại lùi ra sau hai bước.

“Đề ta tự làm được rồi.” Tiếng của ta có chút khiếp đảm, hắn vội dừng tay. “Nhị hoàng tử, hiện giờ chưa biết chính quả thực lực đối phương, nếu cứ như vậy ngự giá thân chinh, chỉ khiến cho nhị hoàng tử trở thành mục tiêu tấn công của địch mà thôi.”

“Lam giám quân, Bôn hoàng tử chỉ đưa quân đi dò xét tình hình trong huyện thôi, đâu phải ngự giá thân chinh gì đâu?”

Nghe vậy, cả người ta như trút được cả gánh nặng thiếu chút nữa xui lờ trên mặt đất, thật may có Bạch Nguyệt Diệu kéo ta lại.

“Điệp nhi sao có vẻ khẩn trương lo lắng cho ta vậy?” Tiếng của Bạch Nguyệt Diệu rất nhỏ, nhưng mỗi lần hắn nói kiểu mập mờ như thế lại khiến lòng ta xáo động.

Ta lập tức bỏ tay hắn ra, cổ làm ra vẻ tự nhiên: “Nhị hoàng tử, hạ quan đi thăm dân chúng trong thành đây.”

“Được rồi, nhớ chú ý bảo vệ bản thân.” Trong đôi mắt hắn hiện lên sự quan tâm.

“Đạ.” Ta thật sự không muốn hắn quan tâm ta như vậy, thật không muốn!!!!

Hai vị đại phu chẩn bệnh cho người dân bị thương trong thành, sau đó ta lại hạ lệnh dựng lều trại cho dân chúng có chỗ nghỉ ngơi, quân lính thì đang thao luyện, Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực cùng với quân đội binh lính quan trọng đang thương lượng phương án đánh lui quân đội Lôi Nguyệt quốc.

Thời gian dần trôi, trật tự bên trong thành căn bản đã khá ổn, mà quân đội cũng đã sẵn sàng, ước chừng ngày mai sẽ có thể giao chiến với Lôi Nguyệt quốc.

Thế nhưng hai ngày nay thời tiết vô cùng khắc nghiệt, nhiệt độ rất thấp, cứ như vậy liên tục mấy ngày, không chỉ dân chúng, ngay cả quan binh cũng chịu không nổi giá rét.

Ngồi trong doanh trường, ta không ngừng hà hơi vào tay để sưởi ấm, đúng lúc đó Bạch Nguyệt Diệu đem một cái áo choàng khoác lên người ta.

“Đạ nhị hoàng tử.” Ta tỏ ra thần nhiên nhưng thực chất trong lòng thì vô cùng cảm kích.

Hắn nắm lấy đôi bàn tay đã cứng vì lạnh của ta, dùng hai tay trắng muốt mảnh khảnh mà xoa nắn: “Lạnh thật.” Tiếng của hắn âm trầm mê người, làm ta không cách nào từ chối ý tốt của hắn.

“Nhị hoàng tử.” Một binh lính khẩn trương vọt vào trong doanh trường, tay ta và tay Bạch Nguyệt Diệu vội tách ra.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?”

“Trong thành dân chúng đang mắc phải dịch bệnh!” binh lính kia vừa nói xong, ta nghe như sét đánh ngang tai, trời đã giá rét đến đông cứng thế này, nếu lại thêm vào ôn dịch, thì đúng là họa vô đơn chí, trận chiến còn chưa bắt đầu, lòng quân đã dao động một nửa.

“Dẫn ta đi!” Ta nhanh chóng tiến đến bên người lính kia.

“Chờ một chút, ta đi cùng.”

Ta xoay người quỳ một chân trên đất: “Nhị hoàng tử, nếu chủ soái rời khỏi đây, vậy đồng nghĩa với cuộc chiến này chưa bắt đầu đã cảm chắc thất bại rồi, hãy để hạ quan đi kiểm tra tình hình rồi sẽ hồi báo cho Nhị hoàng tử sau!” Ta khẩn thiết yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu chấp nhận, hắn tuyệt đối không thể có chuyện được.

“Người lui ra ngoài trước đi.” Bạch Nguyệt Diệu vung tay, người lính kia lập tức ra ngoài. Hắn từ từ tiến tới gần ta, đỡ ta lên khỏi mặt đất.

Hắn dường như có lời muốn nói, nhưng sắp nói ra lại thôi, vẻ mặt thống khổ cứ chăm chú nhìn ta cuối cùng chỉ có thể khó khăn mà nói ra mấy chữ: “Cẩn thận đừng để bị lây!”

“Vâng!” Ta xúc động gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

-

Sau khi Lam Điệp Nhi đi, Bạch Nguyệt Diệu khổ sở ngồi xuống, hắn biết dịch bệnh rất đáng sợ, hắn cũng không muốn để Lam Điệp Nhi tự mình đi vào chốn nguy hiểm, nhưng hắn là chủ soái, là thủ lĩnh, nếu mù quáng đi tới chỗ có dịch, có thể tổn hại không chỉ là tính mạng của hắn, mà có thể là cả một đội quân ngàn người.

Tất cả đều phải lấy đại cục làm trọng, hắn hiểu, hắn biết, hắn đã tinh táo xử lý chuyện mấy ngày nay rồi, thật ra thì dịch bệnh lần này cũng chính là một cuộc chiến!

Vì quân đội phe địch không phải mấy ngàn người, mà là mấy vạn người, hắn sợ dao động lòng quân nên đã che giấu tình hình thực tế, kể cả giả thiết thứ hai, đó chính là Phong Minh quốc cùng hợp lực với Lôi Nguyệt quốc tấn công huyện Bạch Thủy, mà mục đích thực sự của chúng không phải vì quấy nhiễu, mà là muốn mượn cơ hội này để đầu tằm huyện Bạch Thủy. Nếu chiến dịch lần này của Bạch Nguyệt Diệu thua, kết quả chỉ có một, đó chính là hai nước kia sẽ được đà công kích Vân Long quốc, cho nên bất kể thế nào hắn cũng phải bảo vệ quốc gia mình!

Hắn và Hắc Mạc Dực cố tình kéo dài thời gian, vì hắn đã sớm viết một lá thư về triều đình để xin thêm viện trợ, nhưng chờ tới bây giờ vẫn không có hồi âm..

Đại quân phe địch đã bắt đầu khẩn trương rồi, hiện giờ...

Trong thành lại bắt đầu lan truyền dịch bệnh, chẳng lẽ ông trời muốn làm khó hấn sao? Hấn không phục, vì hấn còn chưa đạt được mục đích, nếu chết tại đây như thế, đời của hấn quả thực vô nghĩa.

Bạch Nguyệt Diệu muốn bảo vệ dân tộc! Bảo vệ quốc gia! Còn vì người hấn yêu nhất là Điệp nhi nữa, hấn không thể chết...

-

Ta đi tới lều trại của dân chúng, thấy nhiều người đã xuất hiện tình trạng giống bệnh sởi, ta nhìn thấy đã biết ngay đây là bệnh gì. Là thủy đậu, ở cổ đại còn gọi là thủy hoa...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 129: Dịch bệnh

“Đưa toàn bộ người bệnh đến tập trung ở một trại, cho những người còn lại chưa bị lây nhiễm cách ly sang nơi khác!”

“Tuân lệnh!” Nghe ta hạ lệnh, các binh lính nhanh chóng thi hành. Rất nhanh sau đó người bệnh đã được cách ly, ta đứng ngoài cửa trại của người đang bệnh.

“Nghe cho kỹ, kể từ ngày hôm nay, ta sẽ chăm sóc cho bọn họ cả ngày, các người hãy lập tức đi tìm hiểu xem đã có ai từng bị bệnh này hay chưa, gọi họ tới đây cùng ta chăm sóc người bệnh!”

“Lam giám quân, tuyệt đối không thể, sức khỏe của ngài làm sao có thể...!”

“Ta không sao đâu.” Ta nhất định sẽ không sao, vì năm ta bảy tuổi đã bị bệnh thủy đậu rồi, người hiện đại đều biết rằng người đã từng bị bệnh sẽ không có khả năng tái nhiễm.

“Xin Lam giám quân nghỉ lại.”

“Hãy tin ta.” Ta dùng giọng điệu bình tĩnh trấn an quân lính, bọn họ bắt đầu dĩ dựa theo sự phân phó của ta mà đi tìm những người đã từng mắc bệnh thủy đậu: “Còn nữa, thông báo cho Nhị hoàng tử, lần này không phải là đại dịch, nếu kẻ nào dám lan truyền tin vịt, ta sẽ lấy thân phận Giám quân xử lý hấn!” Cần phải tiêu trừ hết những khủng hoảng trong lòng binh lính thì bọn họ mới có thể an tâm chiến đấu.

Toàn huyện tìm được ba người đã từng mắc bệnh và đã được trị lành, ta cho những vị đại phu kia đi tìm rễ cây thảo dược, đem về sắc thành nhiều chén thuốc, loại thuốc này sau khi uống sẽ làm cho toàn bộ bệnh thủy đậu phát tác ra ngoài, sau một ngày bệnh tình sẽ càng thêm nghiêm trọng, xuất hiện triệu chứng nóng sốt, nhưng chỉ một ngày sau đó, nhiệt độ sẽ nhanh chóng hạ xuống, bệnh thủy đậu cũng sẽ từ từ mà khỏi.

Ta cho biến nơi này thành khu vực cấm, không có lệnh của ta không ai có thể bước vào, kể cả Bạch Nguyệt Diệu.

Trong doanh trại những tiếng rên đau đớn không ngừng vang vọng trong đầu ta, ta tin chắc bọn họ nhất định sẽ ổn cả thôi, vì ta là người hiện đại! Ta sẽ dùng những kiến thức hiện đại để giúp đỡ họ!

“Người của triều đình đều là lũ cầu tạp chúng!” Trong doanh trại có một vị đại thúc bị bệnh đậu mùa tức giận hô to.

“Đại thúc, ông đừng nóng giận, hãy tin ở Nhị hoàng tử, ngài ấy nhất định sẽ đánh thắng trận này, rồi mọi người sẽ có cuộc sống tốt.”

“A, Nhị hoàng tử cũng tới huyện Bạch Thủy mấy ngày rồi mà? Còn đang trốn trong doanh trại không chút động tĩnh gì, vậy mà dân chúng có người còn khen ngợi hấn nữa, xem ra cũng chỉ có thể mà thôi!”

Ta bị vị đại thúc này hỏi bất ngờ như vậy không biết nói gì, quả thật kể từ lúc Bạch Nguyệt Diệu tới Huyện Bạch Văn vẫn thao luyện binh lính, không hề có ý xuất binh. Ta vốn nghĩ rằng hôm nay sẽ xuất binh, nhưng hóa ra hấn vẫn như cũ không hề có động tĩnh, hấn đang suy tính gì vậy chứ?

“Đại thúc, ông hãy nhẫn nại một chút, nhị hoàng tử đang lên kế hoạch ti mi, đợi thời cơ tốt, nhị hoàng tử nhất định sẽ đánh một trận toàn thắng!” Ta tin tưởng Bạch Nguyệt Diệu, ta hoàn toàn tin tưởng hấn!

“Nói thật là dễ nghe nhỉ, đem những người bị bệnh đến chốn này, chẳng qua là không muốn bệnh dịch lây lan chứ gì?”

Đúng là lão già ngoan cố! Ta còn giải thích thêm với ông ta làm gì, ông ta nói như vậy khiến mọi người trong trại đều xuất hiện vẻ khủng hoảng.

Ta đứng lên nhìn về phía bọn họ: “Ta là quan tam phẩm triều đình Lam Hàn Lâm, cũng là giám quân, triều đình sẽ không bỏ rơi dân chúng đâu, Nhị hoàng tử sẽ không và ta cũng vậy! Từ giờ trở đi, ta sẽ không ra khỏi nơi này dù chỉ nửa bước, nếu có ai trong số các người mất mạng ta sẽ coi mủ từ quan!”

Lời của ta đầy kiên định, ta tin tưởng chính mình, ta tin tưởng cách của ta nhất định sẽ không để xảy ra chuyện đó!

Đêm dần khuya, ta mang tới rất nhiều chăn bông cho những người bệnh kia sưởi ấm, bọn họ uống thuốc xong là buồn ngủ, ta vẫn tiếp tục quan sát biểu hiện của bọn họ, quả nhiên buổi tối bệnh tình trở nên xấu đi rất nhiều.

“Khụ, khụ, khó chịu quá...” âm thanh phát ra từ một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, ta đã sớm chú ý tới nàng ấy, bệnh tình của nàng ấy nghiêm trọng nhất, hơn nữa còn là lần đầu tiên nhiễm bệnh.

“Có gắng một chút.” Ta tới lau mồ hôi trên trán nàng ấy, đầu của nàng ấy rất nóng, ta sợ nàng ấy chưa bị bệnh đậu mùa hành hạ đến chết thì đã sớm chết vì nóng. Ta đem áo choàng trên người mình trùm lên người nàng ấy.

“Cám ơn.” Một câu cảm ơn của nàng ấy khiến ta cảm thấy ấm áp, mặc cho thời gian này có khó khăn, mặc cho bệnh tật vô tình, chỉ cần bọn họ tin tưởng ta, hiểu ta, ta sẽ cảm thấy vô cùng an ủi.

Một đêm qua đi, biết bao khó khăn lại ập đến, vì bệnh tình diễn biến xấu đi, những bệnh nhân kia bắt đầu nảy sinh hoài nghi đối với ta.

“Ngài rốt cuộc đã cho chúng ta uống thuốc gì? Tại sao bệnh tình của chúng ta lại càng trở nên tội tệ thế này?” Lại là đại thúc lần trước, mỗi lần ông ta chất vấn lại khiến cho những bệnh nhân khác càng thêm sợ.

“Các người tin ta đi, tối hôm nay thôi, qua tối nay, ta bảo đảm bệnh tình của mọi người sẽ có chuyển biến tốt.”

“Tin tưởng? Chúng ta đã thử tin ngài, bây giờ thì thế nào? Mau thả chúng ta ra ngoài.”

“Thả chúng ta ra ngoài.”

Trời ạ, ta muốn phát điên lên mất, lòng thành của ta lại đem đến kết quả như thế này sao? Ta đã thề, nếu bọn họ có người tử vong, ta sẽ từ quan, như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

“Cha...” Là thiếu nữ đã nói cảm ơn ta đêm qua: “Cha, tin tưởng Lam Đại nhân đi, đêm qua Lam Đại nhân đã đưa áo trên người ủ ấm cho con, con mới có thể qua được một đêm.”

Thật tốt quá, thật tốt quá, lời nói của cô bé quả nhiên an ủi những bệnh nhân đang lo lắng kia, bọn họ dần dần trở lại bình thường, mà đại thúc kia thấy nàng ấy cầu xin như thế cũng hòa hoãn đi không ít.

“Lam giám quân!” Bỗng rèm trong doanh trướng bị nhắc lên, ta nhanh chóng kéo rèm lại.

“Không phải ta đã nói không có lệnh của ta ai cũng không được vào cơ mà!”

“Nhị hoàng tử điện hạ có thư giao cho ngài.”

Bạch Nguyệt Diệu có thư cho ta? người kia đến là để giao thư cho ta?

Điện nhi

Hai ngày nay thật vất vả cho nàng rồi, ta ở trong trại chủ soái cả ngày đứng ngồi không yên, sợ nàng bị lây bệnh, nhưng nàng lại ra lệnh cấm, ta không cách nào bước vào trong thăm nàng, hiện ta đang đợi tin bình an của nàng, nếu nàng vô sự, xin hồi đáp cho ta.

Diệu

Hắn...

Rốt cuộc là muốn gì vậy?

Hiện giờ lòng ta đang vô cùng mềm yếu, lúc này hắn lại gửi lời hỏi thăm tới, hắn muốn đánh tan phòng tuyến cuối cùng trong lòng ta sao?

Ta cắt phong thư vào áo, muốn ngay lập tức chạy đến nói với hắn ta không sao! Nhưng thực tế không cho phép ta làm như vậy.

“Nói với nhị hoàng tử, ta... dân chúng hiện giờ không có vấn đề gì cả.”

“Tuân lệnh”

Ta đang vô cùng thỏa mãn sao? Bạch Nguyệt Diệu quan tâm đến ta khiến ta vô cùng cảm động, mỗi lần như vậy đều khiến ta vô cùng vui vẻ.

Vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này? Ta càng muốn giữ khoảng cách với hắn, thì khoảng cách lại càng rút ngắn, hôn nhân của hắn không đổi lấy lời chúc phúc của ta, mà là nỗi đau khổ của ta. Ta và Huyền Ngâm Phong yêu nhau, ta không cảm thấy sung sướng mà lại cảm thấy áy náy...

Ta và Bạch Nguyệt Diệu có duyên gặp nhau, đều vì sự trêu đùa của hân, ta hận hân vô cùng, nhưng lại vì chữ hận này mới dẫn đến chuyện ta cùng với Huyền Ngâm Phong gặp nhau, khiến ta và Bạch Nguyệt Diệu càng xa nhau hơn, haiz, nhưng không thể ngờ sau khi tất cả hiểu lầm giải trừ, ta đã dần dần nảy sinh tình yêu đối với hân.

Thế nhưng tình yêu này ta nhận ra được là sau khi hân kết hôn, sau khi ta và Huyền Ngâm Phong nói lời yêu nhau.

Có duyên không phận nên đành chịu thôi...

Đêm mới dài làm sao, ta khổ sở chờ đợi bình minh, cẩn thận kiểm tra bệnh tình của mọi người, ha, đêm tối đã qua, bình minh lại sắp tới, bọn họ đã hạ nhiệt, hơn nữa bệnh đậu mùa cũng đã giảm bớt rất nhiều.

Rốt cuộc sau mấy ngày khổ chiến cũng nhận được kết quả tốt.

“Lam Đại nhân, cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn ngài.”

Vô số tiếng cảm ơn chính là vô số lời thừa nhận thành quả của ta, đôi mắt ta sớm đã uon ướn, ta mệt mỏi quá, thật mệt chết đi được, mấy ngày nay ta không chỉ hao tổn thể lực mà còn cả tâm trí nữa.

“Người đâu!”

“Lam giám quân!”

“Hạ lệnh dỡ bỏ trại này, dựng một trại mới, thông báo cho nhị hoàng tử bệnh tình của dân chúng đã khống chế được rồi.” Ta nói xong cũng cao hứng nhìn về phía mọi người: “Mọi người cùng ra ngoài hưởng ánh nắng mặt trời nào.” Nói xong, ta lập tức nhảy ra ngoài, thoát khỏi chốn tối tăm mấy ngày nay, ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía mặt trời, mặt trời chói mắt làm sao, khiến cho hai mắt của ta bắt đầu mơ hồ, nhất thời trước mắt trở nên tối mịt...

-

Lam Điệp Nhi vừa hạ lệnh bãi bỏ lệnh cấm, Bạch Nguyệt Diệu đã nhanh chóng đi tới chỗ Lam Điệp Nhi, đúng lúc nhìn thấy nàng đi ra khỏi trại.

Bạch Nguyệt Diệu kích động chạy tới, nhưng đúng lúc đó cả người Lam Điệp Nhi đột ngột đổ xuống, hân nhanh chóng giang hai cánh tay đỡ lấy nàng đang bất tỉnh.

“Điệp...” Hân vốn định lớn tiếng gọi Điệp nhi, nhưng xung quanh còn có nhiều binh lính, hân đành phải nuốt trở vào: “Lam giám quân.”

“Mau đi gọi đại phu!!!” Bạch Nguyệt Diệu lớn tiếng hét lên, rồi ôm Lam Điệp Nhi lên, trở về trại chủ tướng, hân nhẹ nhàng đặt Điệp Nhi lên giường, ngắm nhìn gương mặt tiêu tụy của nàng, Bạch Nguyệt Diệu thương yêu vuốt ve trán nàng lại cảm thấy trán nàng vô cùng nóng.

Lòng Bạch Nguyệt Diệu dường như muốn vỡ vụn, hân sợ, hân sợ Lam Điệp Nhi bị lây bệnh dịch.

“Nhị hoàng tử.”

“Mau! Mau! Nếu không cứu chữa được cho Lam Giám Quân ta sẽ chém đầu các ngươi!” Bạch Nguyệt Diệu điên cuồng hét lên với mấy vị đại phu. Một Bạch Nguyệt Diệu ôn hòa của mọi ngày lại trở nên nóng giận như vậy khiến mấy vị đại phu khiếp sợ chạy đến ngay bên Lam Điệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu vô cùng sốt ruột chờ đợi kết quả chẩn đoán của Lam Điệp Nhi.

Mọi người đều nhận thấy Bạch Nguyệt Diệu đang rất buồn bực, một Bạch Nguyệt Diệu luôn làm cho người ta có cảm giác phóng đảng, rất ít khi bày ra dáng vẻ nghiêm túc, mặc dù tính khí không ổn định, nhưng không bao giờ nổi giận như thế, ai cũng có suy nghĩ rốt cuộc Lam Hàn Lâm có vị trí như thế nào trong lòng Nhị hoàng tử đây? Vì sao nhị hoàng tử đối với Lam Hàn Lâm kì lạ như thế?

Hắc Mạc Dục nhìn thấu được nghi ngờ của mọi người, hân vội tiến gần tới bên Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng tử, biểu hiện vừa rồi của ngài đã khiến mọi người chú ý.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 130: Quyết đánh đến cùng

Nghe Hắc Mạc Dực nói vậy, Bạch Nguyệt Diệu sực bừng tỉnh, Lam Điệp Nhi tuy là nữ tử hấn yêu nhưng bây giờ đang mang thân phận nam nhi, để tránh dẫn đến những phiền toái không cần thiết, Bạch Nguyệt Diệu vội trấn an sự nóng nảy rồi ngồi xuống.

“Nhị hoàng tử, bệnh tình của Lam giám quân cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ vì thân thể quá yếu nên nhiễm gió lạnh mà thôi.”

“Chỉ thế thôi???” Nghe xong lời đại phu, trong đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu chợt bộc phát ngọn lửa giận dữ, đối với hấn bất cứ tổn hại nào đối với Lam Điệp Nhi cũng đều là không thể chứ đừng nói là nhiễm gió lạnh, thậm chí là cả một cái hắt hơi cũng đủ để khiến hấn lo lắng rồi.

“Nhị hoàng tử, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.” Vị đại phu kia hoảng hốt cầu xin.

“Biến ngay, cút ra ngoài! Lập tức bảo đầu bếp nấu cho Lam giám quân một chút cháo, còn nữa, đưa thuốc của Lam giám quân tới đây luôn.”

“Tuân lệnh Nhị hoàng tử”. Mọi người trong trường cũng dần rời khỏi, chỉ còn Hắc Mạc Dực ở lại.

“Nhị hoàng tử, khi nào chúng ta xuất binh?”

Nghe Hắc Mạc Dực hỏi vậy, ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu chợt tối lại: “Thư xin viện trợ gửi đi vẫn chưa có hồi âm sao?”

“Vẫn chưa thừa Nhị hoàng tử.”

“Chờ Điệp nhi khỏi bệnh lập tức cho xuất binh!” Trong lời nói của Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy uy phong của một đấng quân vương cùng với quyết tâm mạnh mẽ. Trận chiến với ngàn vạn quân giặc này hoàn toàn có thể chịu thất bại nhưng xem ra Bạch Nguyệt Diệu lại tuyệt đối không hề sợ hãi. Phải chăng hấn đã có tính toán gì rồi?

“Mạc Dực, trừ ngươi ra, không ai được phép bước vào đây.”

“Tuân lệnh Nhị hoàng tử”

Hắc Mạc Dực nói xong lập tức xoay người rời đi, còn Bạch Nguyệt Diệu đem áo choàng của mình đắp lên người Lam Điệp Nhi. Một lát sau, Hắc Mạc Dực đem toàn bộ thuốc và cháo tới.

Bạch Nguyệt Diệu cầm bát thuốc đưa lên uống rồi ngậm trong miệng, trực tiếp truyền vào miệng Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi chỉ ho nhẹ một tiếng chứ không có dấu hiệu tỉnh. Khi ngậm thuốc thứ hai được bón cho Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu không hề rời đi, mà nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi thường thức đôi môi của nàng. Hấn cảm thấy có một làn khí nóng từ bụng tràn lên tới tận trái tim, nhưng dù sao Lam Điệp Nhi cũng là bệnh nhân, hơn nữa đây cũng là trại lính, hấn vẫn phải tuân theo quân luật, không thể để dục vọng kia đánh bại, hấn đành phải rời khỏi đôi môi ngọt ngào của Điệp Nhi.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Lam Điệp Nhi, khóe miệng hấn hiện ra một nụ cười ngọt ngào, hấn nắm chặt tay nàng, cảm nhận hơi ấm của nàng.

“Phong... Phong...” Trong lúc mê man Lam Điệp Nhi gọi tên một người, một chữ ấy đủ để Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy vô cùng ghen tỵ, mặc dù Huyền Ngâm Phong cũng là hấn, nhưng rõ ràng nàng yêu hấn muốn chết mà ghét mình cũng là ghét muốn chết. Hấn đành phải dùng thân phận Huyền Ngâm Phong để có được tình yêu của Lam Điệp Nhi, cho nên hấn cũng ghét chính cái thân phận của mình. Hấn tức giận rồi bỏ đôi tay Lam Điệp Nhi, sau đó chỗ ngồi cũng cách Lam Điệp Nhi xa xa, nhưng chính vì hấn rời đi như thế nên hấn không nghe được câu cuối của nàng: “Yêu, Bạch Nguyệt Diệu...”

-

Ta nhớ là khi ta ra khỏi trại nhìn thấy ánh nắng chói chang lập tức bầu trời tối sầm lại, vậy giờ ta đang ở đâu? Cảm giác này thật là ám áp, thật là ám áp, không hề muốn rời đi chút nào.

Ta khẽ cử động thân thể, đầu hơi thấp xuống, hướng đến chỗ ám áp kia, tay cũng giơ lên ôm lấy ‘thứ’ ám áp đó.

‘Thứ’ ám áp?

Sao ta lại có cảm giác nó giống người như vậy?

Ta nhanh chóng mở hai mắt ra...

Sao lại thế này? Tại sao Bạch Nguyệt Diệu lại ngủ bên cạnh ta? Ta lập tức muốn gọi hấn dậy mắng chửi một trận, nhưng lại phát hiện quần áo trên người hấn cùng với trên người ta đều rất chỉnh tề, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện xấu gì. Nhìn đáng vẻ ngủ say của hấn, lòng mi dãi nhếch lên, đây là lần đầu tiên ta nhìn hấn gần như vậy, hấn thật sự rất đẹp trai.

Ta chậm rãi ngồi dậy, nhìn xung quanh. Đây chẳng phải là doanh trường chủ soái của Bạch Nguyệt Diệu sao, sao ta lại té xỉu ở chỗ này?

Ta nhẹ nhàng mở chăn ra bước xuống giường, nhìn thấy trên bàn có nửa bát thuốc bắc, cùng với một chén cháo trắng nhỏ. Xem ra là ta bị bệnh, ta sờ trán mình, xác định bệnh tình cũng đã ổn rồi.

Đi ra ngoài ta mới phát hiện trời đang dần sáng lên, xem ra ta đã ngủ cả ngày, bên trong trại lính vẫn có binh lính tuần tra.

Không khí sáng sớm thật là sáng khoái, hít thở thoải mái trong chốc lát, ta cảm thấy cả người nhẹ nhõm rất nhiều.

“Lam giám quân.” Tiếng của Hắc Mạc Dực đột ngột vọng đến từ phía sau.

“Hắc tướng quân.” Ta cũng khách sáo chào hỏi lại.

“Lam giám quân, bệnh của ngài thế nào rồi?”

“Bây giờ không sao nữa rồi.” Ta nói xong, cũng khẽ mỉm cười với Mạc Dực.

“Vậy còn nhị hoàng tử?”

“Vẫn còn đang ngủ.”

Trời đã sáng hoàn toàn rồi, nhưng vẫn chưa thấy Bạch Nguyệt Diệu rời giường, theo lý thuyết thì hoàn toàn không thể.

Chẳng lẽ...

Là vì ta sao? Hắc cả đêm qua chăm sóc ta sao? A, theo tính cách của hắc thì hắc là như vậy, ta không hề có ý phản đối hắc quan tâm ta như thế, nhưng hiện giờ hắc là nguyên soái, vậy là ta hại hắc, làm hắc phân tâm rồi.

Thật không ngờ cơ thể ta từ bé đã yếu, đúng thời điểm này lại sinh bệnh, hơn nữa còn là thời điểm sắp xuất chinh nữa chứ!

Ta và Hắc Mạc Dực đứng ở bên ngoài, ước chừng nửa canh giờ sau, thấy Bạch Nguyệt Diệu vén màn trướng đi ra, hơn nữa trên người hắc còn mặc...

Áo giáp?

Chẳng lẽ hôm nay chính là thời điểm xuất chinh ư?

Bạch Nguyệt Diệu bước đến nói mấy câu với Hắc Mạc Dực, sau đó Hắc Mạc Dực lập tức đi triệu tập binh lính tới Điểm Tướng Đài, ta cũng theo Bạch Nguyệt Diệu đi tới đó.

Đứng trên Điểm Tướng Đài, ta có thể liên tưởng đến quang cảnh nơi sa trường kia, hôm nay trời vào đông rồi, gió lạnh thổi đến thấu tận xương, nhưng khí thế của quân lính vẫn không đổi...

Nhưng.....

Sau khi nghe những lời Bạch Nguyệt Diệu nói, khí thế trăm quân dường như mất hết rồi.

“Giờ ta muốn nói với mọi người một chuyện, đó chính là theo tin tình báo có căn cứ xác đáng thì quân địch ước chừng khoảng ba vạn người”. Ba vạn? Quân ta chỉ có ba nghìn thôi mà, vậy chẳng phải quân địch đông gấp mười lần quân ta sao? Nếu không nói ra lúc này, quân địch cũng vẫn sẽ tấn công chúng ta. Giờ thì ta đã hiểu tại sao Bạch Nguyệt Diệu phải cố kéo dài thời gian, là vì muốn gửi thư xin viện binh. Xem ra là không có hồi âm rồi, nếu không thì Bạch Nguyệt Diệu cũng chẳng dám đem sinh mạng quân lính ra đùa giỡn như vậy.

Bạch Nhật Uyên lần này nhất quyết đưa Bạch Nguyệt Diệu ra trận, không ngờ là cố tình đẩy hắc xuống vực sâu như thế.

Nhưng tại sao vừa rồi Bạch Nguyệt Diệu thông báo một điều hệ trọng như vậy mà không hề xuất hiện chút khủng hoảng nào? Trái lại ý chí còn có vẻ sôi sục như vậy?

Quân lính phía dưới phần lớn đều đang khủng hoảng, vốn dĩ đây là phản ứng bình thường thôi, ngay cả ta cũng đang không ngừng run rẩy.

Bạch Nguyệt Diệu rút trường kiếm ra, dùng sức đâm thẳng xuống đất, tạo ra một âm thanh vang dội, lập tức phá tan sự khủng hoảng nơi lính tráng. Tất cả quân lính đều nhìn về hướng Bạch Nguyệt Diệu.

“Nghe cho kỹ đây! Trận đánh này rõ ràng là bất lợi đối với chúng ta, nhưng ta không cho phép bất kì ai có ý định đào ngũ!” Uy nghiêm của Bạch Nguyệt Diệu lan tỏa tới toàn bộ binh lính, nhưng một người không thể làm nên khí thế toàn cục, rõ ràng quan trọng nhất là phải thu phục lòng quân, tại sao hắc không giấu giếm chuyện đi, ít nhất còn có cơ hội...

“Quân cánh tả đâu.”

“Có thuộc hạ!”

Bạch Nguyệt Diệu tiến đến bên cạnh đồng lửa, cầm lên một cây đuốc: “Phóng hỏa đốt rụi tất cả lương thảo! Ngoại trừ một số ngựa bên ngoài, còn lại thiêu hủy toàn bộ cho ta!!”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, toàn bộ binh lính phía dưới đều xuất hiện vẻ bất mãn khó hiểu, cánh quân tả chậm chạp chưa chịu nhận lấy đuốc, lời

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, toàn bộ binh lính phía dưới đều xuất hiện bất mãn cực kỳ lớn cùng với khó hiểu. Tiên Phong bên cánh tả chậm chạp không chịu nhận lấy cây đuốc của Bạch Nguyệt Diệu, ta vội tiến đến nhận lấy cây đuốc, nhanh chóng đi tới kho lương thực ném cây đuốc vào!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía kho lương, tất cả đều nhuộm vẻ thất vọng vô cùng, chỉ có Bạch Nguyệt Diệu là đang nở nụ cười thỏa mãn.

“Nghe cho kỹ đây, hiện giờ chúng ta đã không còn đường quay đầu! Lương thảo đã đốt, hơn nữa còn phải đối đầu với hàng vạn quân địch, nếu mọi người vẫn muốn có thể bình an về nhà gặp lại người thân, thì hãy dốc hết toàn bộ tinh thần sức lực ra mà chiến đấu, nếu mọi người dúi bụng, sẽ phải nghĩ cách mà đoạt lấy thức ăn từ tay địch.” Hần nói xong lập tức cảm lấy thương của một quân lính, chọc thủng cái nôi lớn! “Mọi người hãy cùng nhau xoay chuyển tình thế, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!!!!”

Hần kích động hô to lôi kéo mọi người, tuy họ không hiểu vì sao Bạch Nguyệt Diệu lại có quyết định kinh khủng như vậy, nhưng ta lại hiểu, vô cùng hiểu. Ta chạy tới bên Bạch Nguyệt Diệu, dùng ánh mắt kính nể nhìn hần: “Quyết đánh đến cùng!” Hạng Vũ đã từng dẫn quân sang sông, bắt quân lính phải chìm đắm thuyền, đập vỡ nồi nấu cơm, đốt lều trại, chỉ mang theo lương thực trong ba ngày để tỏ rõ lòng quân quyết chiến, mà nay Bạch Nguyệt Diệu, không chút lương thảo, đánh ngàn vạn quân địch (\*), trận đánh này, ta tin tưởng cũng sẽ không thua!

Bạch Nguyệt Diệu đúng là người do đích thân hoàng thượng chọn, văn thao vũ lược toàn tài, cuộc đời làm sao có thể hạ gục hần được.

“Sau này ta có cần đề phòng nàng hay không đây?” Bạch Nguyệt Diệu nói rồi vẫn đưa mắt nhìn ta, ta thật không hiểu, ý hần là gì đây?

Quả thật, Bạch Nguyệt Diệu làm như vậy không phải là không có mục đích, kể này Bạch Nguyệt Diệu đã phải khổ sở suy nghĩ tận ba ngày, ngay cả đội quân tiên phong bên cánh tả kinh nghiệm là thế cũng không thể đoán ra, vậy mà Lam Điệp Nhi quả quyết nhận lấy cây đuốc, vực dậy khí thế ba quân, hình dung được đường đi nước bước của hần. Điều này không thể không khiến Bạch Nguyệt Diệu bội phục, Bạch Nguyệt Diệu đang nghĩ là nên khen Lam Điệp Nhi thông minh hơn người, hay là vì nàng hiểu rõ lòng dạ mình đây? Liệu có nên phòng bị với cái đầu thông minh của Điệp Nhi không, dù sao, rất nhiều nam tử đều không muốn nữ tử mình yêu nhìn thấu tâm can mình, huống chi Bạch Nguyệt Diệu còn là hoàng tử của vương quốc cổ đại này.

Dù thế nào cũng phải thừa nhận đầu óc Lam Điệp Nhi đúng là hơn người, nhưng đối với tình cảm nam nữ, vẫn nên có chỗ thua kém nam tử thì tốt hơn...

*Chú thích: (\*) Nói về sự kiện lịch sử: Sau khi giết Tống Nghĩa, uy thế của Hạng Vũ vang dội ở nước Sở, nổi tiếng khắp các chư hầu. Ông sai hai mãnh tướng là Anh Bố và Bô tướng quân cầm hai vạn quân vượt sông Hoàng Hà đến cứu Cự Lộc. Vì chiến sự còn ít thắng lợi, nên Trần Dư lại xin quân tiếp viện, Hạng Vũ liền đem tất cả đại quân vượt Hoàng Hà, bắt quân lính phải chìm đắm thuyền, đập vỡ nồi nấu cơm, đốt lều trại, chỉ mang lương thực trong ba ngày để tỏ rõ sĩ khí quyết tâm liều chết, không chịu quay về.*

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 131: Cực kì nguy hiểm

Theo yêu cầu của Bạch Nguyệt Diệu, ngoại trừ những thứ cần thiết cho cuộc chiến còn để lại bên trong trại lính, toàn bộ những thứ có thể đốt đều đốt hết, thứ nào có thể đập đều đập đi, mỗi người đều phải quyết tâm chiến đấu đến cùng.

Một chút lương thực cũng không mang theo, mục đích của Bạch Nguyệt Diệu chính là khơi dậy sự hăng hái nơi quân lính, nhưng mà không sớm thì muộn cũng sẽ kiệt sức, cho nên trận đánh hôm nay bất kể thế nào cũng phải dành được chiến thắng.

Ta cầm chiếc dùi trống lên dùng sức gõ một lúc trống xuất chinh, theo từng tiếng trống vang lên, khí thế của ba quân cũng có phần vực dậy.

Bạch Nguyệt Diệu nhảy lên ngựa đầu tiên, tiếp theo lần lượt đến quân lính, ta đang định lên ngựa của mình thì Hắc Mạc Dực tiến tới: “Lam giám quân, Nhị hoàng tử bảo ngài ở lại trong thành chờ tin tốt!”

“Không cần!” lần đầu tiên ta tỏ ra cố chấp với Hắc Mạc Dực, kiên quyết từ chối ý định đó, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, dù ta không mặc giáp, nhưng trong tay ta đã có thanh kiếm hỗ trợ, ta muốn cho Huyền Ngâm Phong nhìn thấy thành quá bấy lâu nay huấn luyện cho ta!

Đoàn quân hùng hực khí thế đi ra khỏi cổng huyện Bạch Thủy, Hắc Mạc Dực thúc ngựa chạy đến bên Bạch Nguyệt Diệu nói nhỏ gì đó, sau đó lại thấy Bạch Nguyệt Diệu tức giận nhìn về phía ta, may sao hần không ngăn cản ta nữa.

Là một giám quân, ta chỉ cần phụ trách trông chừng binh lính thao luyện là được, nhưng hiện giờ ta muốn tận mắt chứng kiến Bạch Nguyệt Diệu so với Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ không hề thua kém!!

Ta muốn tận mắt chứng kiến trận đấu không cân bằng thế lực này, Bạch Nguyệt Diệu sẽ làm thế nào đi tới thắng lợi!

Cờ quân ta đã lên cao rồi, chỉ còn cách doanh trại quân địch chừng trăm mét nữa thôi, ta tận mắt thấy cờ của Lôi Nguyệt Quốc, xem ra bọn họ cũng đã tính toán để nghênh chiến rồi.

Từ xa truyền đến tiếng trống trận giòn giã, vậy là cuộc chiến đã bắt đầu!

Quân địch mấy vạn người ào ào tiến gần tới quân ta, nhưng quân ta không hề có ý định thoái lui, trong mắt mọi người đều rùng rục ý chí quyết tâm.

“Giết!!!”

Theo tiếng hô của quân tiên phong, mọi người gào cao vũ khí xông tới phe địch, ta cũng nhanh chóng rút kiếm ra, chỉ cần không phải là quân ta, ta không hề niệm tình mà chém chết! Có lẽ bọn họ cũng có gia đình, có lẽ bọn họ cũng không phải muốn đánh nhau, nhưng nếu ba nước không thống nhất, ngày sau cứ mãi phân tranh thế này thì không thể nào sống yên ổn được, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người hi sinh nữa, có thể vài chục vạn, có thể là mấy triệu, cũng có thể là mấy chục triệu.

Cát vàng thi nhau nổi lên, tiếng kêu gào càng lúc càng lớn, ta quay đầu nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu ở cách ta không xa đang chiến đấu cùng tên thủ lĩnh của phe địch, đúng là bất giác phải bất vua trước, nhưng chiến trường đang loạn thế này, e rằng dù thủ lĩnh của bọn họ có chết cũng sẽ không có bất kỳ kẻ nào chú ý tới!

Ta thúc ngựa chạy về phía doanh trại của Lôi Nguyệt quốc, ta hiểu như vậy có lẽ rất nguy hiểm, nhưng ta nhất định phải loại bỏ lá cờ của bọn chúng! Làm suy giảm khí thế quân địch.

Lúc ta tới gần, có chừng mười tên đang núp sau công trại, toàn bộ mũi tên đều nhắm vào ta, sau khi một người trong đó ra dấu, mười mấy mũi tên đồng loạt bắn về phía ta.

“Lam giám quân!”

“Điệp Nhi...”

Ta nghe thấy có tiếng người đang gọi ta, nhưng xin đừng vì ta mà phân tâm, cũng xin đừng gọi khiến ta phân tâm, xin hãy tin ở ta!!

Ta nhanh chóng đưa kiếm ra đỡ, mấy chục mũi tên đều bị ta đỡ được, cuối cùng cũng tiến được tới gần hàng rào, mặc dù ta chưa quen với việc dùng ngựa, nhưng cũng coi như là có tài cưỡi ngựa, ta hiểu rõ nên làm như thế nào rồi!

Tay ta nắm chặt dây cương, tận dụng cơ hội ngựa vừa tiếp đất, lập tức dùng thanh kiếm trong tay chém liên tiếp vào đầu mấy tên cung thủ.

Con ngựa phi nước đại tới chỗ lá cờ của Lôi Nguyệt quốc, mấy tên lính quèn xung quanh không thể nào ngăn nổi ta, cuối cùng ta cũng dùng hết sức nhỏ đi lá cờ của Lôi Nguyệt quốc.

“OK rồi!” Ngoái đầu nhìn lại, đám binh sĩ Lôi Nguyệt quốc chỉ mới có một vài tên biết lá cờ của Lôi Nguyệt quốc đã bị rút xuống, nhưng ta đâu có đơn giản chỉ làm mỗi việc cướp lấy lá cờ của chúng? Ta giờ lá cờ của chúng lên cao, thu hút cái nhìn của đám giặc, dùng một chút sức lực xé tan lá cờ của chúng đi.

Nhìn quân địch lộ vẻ kinh hoàng, ta nở nụ cười thỏa mãn.

Mãi mê đắc chí thỏa mãn, ta không hề phát hiện có một mũi tên đang từ phía sau bay đến, đúng lúc ta xoay người khiến nó nhắm trúng vào vai phải của ta...

.

“Phong Việt Thần!” Là hấn! Là hấn! Chính hấn là kẻ bắn lên, ta đã từng gặp hấn một lần, vẻ đẹp trai cùng với khí chất của hấn thật khó khiến người ta quên được!

Tam vương gia của Phong Minh quốc là phe cánh của Lôi Nguyệt quốc sao.

Hấn đứng ở xa xa vẫn đang chăm chú nhìn ta, miệng của hấn khẽ nở ra, dường như muốn nói gì đó, nhưng vì khoảng cách quá xa ta không thể nghe thấy được, căn cứ hình dáng của miệng khi phát âm ta cảm thấy dường như hấn đang nói: “Hẹn ngày tái ngộ!!” Hấn nở một nụ cười âm trầm rồi biến mất.

Ta hoàn toàn không hề có ý định đuổi theo hấn, hướng hồ vết thương trên vai phải ta vô cùng đau đớn, máu đang nhỏ giọt xuống!

“Điệp Nhi!!”

“Lam giám quân! “

Cát bụi cuộn cuộn trong chiến trường, có rất nhiều âm thanh đang gọi ta, ta hoàn toàn không có cách nào phân biệt ra là ai đang gọi ta, nhưng tiếng ‘Điệp Nhi’ giúp ta nhận ra Bạch Nguyệt Diệu, hấn vẫn đang đánh nhau với tướng địch, nhưng kiếm pháp xem ra có vẻ hỗn loạn rồi.

Xin đừng vì ta mà phân tâm, Bạch Nguyệt Diệu!

Vì lúc này mãi khoe lá cờ địch bị ta phá nát mà ta bị thương, chắc đã khiến cho quân địch đang hoang mang phần nào hồi tỉnh, nhưng ta biết, không thể dễ dàng mà khôi phục đâu!

Ta nhìn vào vết thương do mũi tên gây ra, nếu ta rút ra, sẽ chẳng khác nào lại thêm một lần trúng tên nữa, nhưng chỉ có như vậy, ta mới có thể dùng niềm tin để khích lệ quân ta!

Ta cắn chặt răng! Nhắm hai mắt, để tay lên mũi tên, 3, 2, 1, “Aaaa!” Vì quá đau ta buộc phải rên lên một tiếng, bất quá tên đã được rút ra, nhưng dưới mắt ta đôi môi và cổ họng đều có vị máu, hóa ra ta đã tự cắn vào môi mình rồi.

“Giá!” Trán đã đầy mồ hôi lạnh, cầm theo cung tên ta cười ngựa chạy tới nơi chiến trường.

Quả nhiên thấy ta đứng vững vàng không ngã, binh lính như được tiếp thêm sức lực! Ta chịu đau đớn quả thực cũng đáng lắm!

“Điệp Nhi...” Bạch Nguyệt Diệu gầm lên giận dữ, hân hơ cao thanh kiếm chém đứt đầu tên tướng kia! Sau đó lập tức phi ngựa về phía ta.

Mà lúc này, bầu trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều cánh hoa màu trắng, ha ha, tuyết rơi à?

Nhìn chiến trường đầy máu, ba vạn quân địch hôm nay đã bị ba ngàn dũng sĩ quân ta chém giết chừng một vạn rồi, còn Bạch Nguyệt Diệu dùng sách lược bất giác phải bất vua trước thật rất đúng, chỉ là, hân chém tướng địch thì sẽ trở thành mục tiêu của vạn binh lính kia. Hân vẫn kiên định chém giết không ngừng mà tiến tới phía ta, nhưng áo giáp trên người hân cũng đã nát rồi...

“Mạc Dực, mang Điệp rời đi trước!!!” Bạch Nguyệt Diệu vừa vung kiếm, vừa ra lệnh cho Hắc Mạc Dực.

“Không...” Ta vốn định từ chối, nhưng thể lực của ta cũng đã đến cực hạn, mọi thứ trở nên tối sầm, ta dường như đang rơi...

-

Lúc này, Hắc Mạc Dực đã chạy tới bên cạnh Lam Điệp Nhi, hân nhanh chóng xuống ngựa đem nàng đi ngay lập tức, Bạch Nguyệt Diệu thấy vậy mới cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng, như vậy hân đã có thể toàn tâm chiến đấu rồi. Vì Bạch Nguyệt Diệu không chỉ có năng lực lãnh đạo mà ở hân còn có khí chất, có thể tác động đến tinh thần ba quân, khiến cho quân địch kính sợ ba phần!

Hắc Mạc Dực khó khăn vất vả phá giải từng vòng vây, nhưng không ngờ có hàng mấy trăm quân địch truy đuổi, hân rất muốn chiến đấu với chúng nhưng bên cạnh còn có Lam Điệp Nhi đang ngất xỉu thì biết làm sao?

Hân chạy tới một ngôi làng có vẻ yên tĩnh, nhằm hi vọng có thể cắt đuôi bọn người phía sau.

Mấy tên lính kia biết mình ở trên chiến trường cũng sẽ bị giết, thế nên mấy trăm tên này nghĩ nếu bắt được Hắc Mạc Dực, họ sẽ lập được công lớn.

Cuối cùng, chúng cũng dồn được Hắc Mạc Dực đến tận chân núi.

Mấy tên lính kia lộ ra nụ cười tà ác...

Hắc Mạc Dực không hề nao núng, vì vốn tính hân trước nay vẫn thế, dù gặp bất cứ chuyện gì, hân cũng sẽ không có chút xúc động nào, hân quay đầu nhìn xuống phía dưới vách núi, là một con sông, nhưng xem ra dòng nước vô cùng mạnh, lại thêm vào thời tiết đang là mùa đông, nhảy xuống đó nếu không chết đuối thì cũng sẽ bị chết rét! Mà Lam Điệp Nhi lại đang bị trọng thương nữa!

Cuối cùng Hắc Mạc Dực đưa ra quyết định đó chính là nhảy xuống vách núi, hân cảm thấy trừ Bạch Nguyệt Diệu ra, không ai xứng đáng lấy được tính mạng của hân!

Từ nhỏ hân đã được gọi là tiểu dũng sĩ của Vân Long quốc, tại bữa tiệc sinh nhật của Hoàng thượng, lần đầu tiên hân gặp Bạch Nguyệt Diệu lúc đó hơn hân một tuổi. Không hiểu vì sao, hân cảm giác hân cùng với Bạch Nguyệt Diệu như đã quen nhau từ lâu, bất giác cùng đến chơi với nhau, trò trẻ con vẫn thường chơi là ‘Cưỡi ngựa đánh gậy’. Vì vậy hân lợi dụng mình có võ công, đòi ‘tuyên chiến’ cùng Bạch Nguyệt Diệu. Cứ như vậy hai đứa trẻ bắt đầu khoa tay múa chân.

Hân vốn tưởng rằng sinh ra trong hoàng cung thì nhị hoàng tử sẽ được nuông chiều đến vô dụng nhưng kết quả cuối cùng hân lại là kẻ bại trận.

Hân không thể không phục Bạch Nguyệt Diệu rồi, ha ha, bao nhiêu năm qua, biết bao lần cùng tỉ thí nhưng Hắc Mạc Dực vẫn chưa một lần chiến thắng dù hân đã được tôn làm dũng sĩ của Vân Long quốc!

Tuy không mấy ai biết rõ Bạch Nguyệt Diệu mạnh như thế nào, nhưng Hắc Mạc Dực là người rõ nhất. Cho nên hân cam tâm trung thành với Bạch Nguyệt Diệu, cũng cam tâm đem tính mệnh của mình trao cho Bạch Nguyệt Diệu.

Đời này, Hắc Mạc Dực sẽ chỉ phục vụ một người là Bạch Nguyệt Diệu mà thôi!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 132: Nam nữ trong sơn động

Hắc Mạc Dực giữ chặt cổ áo Lam Diệp Nhi, ngay sau đó cõng Lam Diệp Nhi trên lưng rồi tung người xuống dưới đáy vực kia...

Khoảnh khắc rơi xuống, hắc nắm thật chặt tay Lam Diệp Nhi, chỉ sợ rơi xuống mặt nước sẽ bị chia cắt! Hắc nhất định phải bảo vệ Lam Diệp Nhi thật tốt, không những vì Bạch Nguyệt Diệu phân phó, mà bản thân hắc cũng rất muốn bảo vệ nàng!

Nước ở đây lạnh thấu xương. Khi đã rơi xuống nước, cả hai tuy không bị tách rời nhau nhưng vì nước lạnh đã làm cho Lam Diệp Nhi tỉnh lại.

“Khụ! Khụ!” Lam Diệp Nhi ho nhẹ một tiếng, không nói gì. Mặc dù tỉnh lại nhưng hóa ra chỉ là trong chốc lát, nàng vẫn tiếp tục chìm vào hôn mê.

Sắc mặt Hắc Mạc Dực lúc này đã có đôi chút trắng bệch, răng khể va vào nhau, thân thể thì trôi theo dòng nước.

Trước mặt đã là cuối dòng sông. Mà thật không thể ngờ đây lại là thác nước!

Đúng thật là xui tận mạng. Nhưng Hắc Mạc Dực không hề tuyệt vọng, hắc đỡ thân thể Lam Diệp Nhi, dùng tay nắm lấy chóp mũi đang đỏ lên vì lạnh của nàng, sau đó cùng nín thở.

Cứ như vậy hai người bọn họ theo thác nước trôi tuột xuống!

Ở chốn sơn cùng thủy tận này nhìn không ra một con đường, không biết có hi vọng tìm được cái thôn nào không, xem ra phải phụ thuộc vào Hắc Mạc Dực. Phía dưới thác nước là một dòng suối nhỏ, hai bên bờ đã có chút đóng băng rồi, nhưng mấu chốt không phải là ở đây!

Mấu chốt chính là hai bên dòng suối nhỏ có đất đai!

Như vậy bọn họ có thể lên bờ được rồi...

Hắc Mạc Dực ôm Lam Diệp Nhi đi tới bên bờ, lúc này sắc trời đã dần tối, mặc dù không biết đang ở chỗ nào, nhưng vẫn còn tốt hơn ở trong thứ nước lạnh thấu xương kia!

Cứ như vậy, Hắc Mạc Dực cố tìm người cứu giúp, có khả năng sẽ sưởi ấm được cho Lam Diệp Nhi, nhưng đã đi mấy canh giờ liền mà vẫn không hề thấy bóng dáng con người. Hắc Mạc Dực thì vẫn có thể nhẫn nại tiếp tục nhưng sắc mặt Lam Diệp Nhi đã trắng bệch ra rồi, vết thương cũ chưa xong lại thêm vào nhiễm lạnh, cứ thế này thì Diệp Nhi sẽ không thể nào chịu đựng được nữa!!

Cuối cùng, Hắc Mạc Dực cũng tìm thấy một hang động trong rừng sâu, hắc tìm chút rom rạ, trải lên trên đất, nhẹ nhàng đặt Lam Diệp Nhi lên đó.

Nhìn Lam Diệp Nhi, Hắc Mạc Dực khẽ nhắm hai mắt lại.

Nếu cứ để cơ thể Lam Diệp Nhi ướt sũng thế này, bệnh tình nhất định sẽ nghiêm trọng hơn, vốn nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa Lam Diệp Nhi còn là nữ tử mà Bạch Nguyệt Diệu yêu mến. Hắc Mạc Dực không hề muốn chạm tới nàng dù chỉ nửa phân. nhưng trong hoàn cảnh này, bắt buộc dĩ Hắc Mạc Dực không thể làm gì khác hơn ngoài nhắm hai mắt lại để thay bộ đồ ướt sũng của nàng ra.

Hắc cố bắt bản thân nghĩ Lam Diệp Nhi là nam tử, nhưng không thể duy trì mãi như thế, ngay lúc Hắc Mạc Dực cởi áo cho Lam Diệp Nhi, tay sợ ý đã chạm phải chỗ mềm mại của nàng.

Nhất thời, hai gò má của hắc đỏ lên, hơn nữa vẻ mặt cũng hơi có chút khổ sở, nhưng hắc trước sau vẫn nhắm chặt hai mắt.

Cuối cùng lý trí kiềm chế được dục vọng, Hắc Mạc Dực cũng đã cởi xong quần áo của Lam Diệp Nhi, hắc nhanh chóng nghiêng đầu thờ mạnh một hơi.

Hắc vắt khô quần áo của Lam Diệp Nhi, sau đó giữ mấy cái, tiếp đó lại tới cái của mình, rồi đem đồ Diệp Nhi ủ trong người mình, hắc hiểu rằng nếu không dùng hơi ấm cơ thể của hắc lúc này, không chừng quần áo của nàng sẽ kết thành băng!

Nam tử cuối cùng cũng là nam tử, sau một lúc nhiệt độ cơ thể của Hắc Mạc Dực cũng dần dần tăng lên, nhưng hắc cũng đồng thời phát hiện ra hơi thở của Lam Diệp Nhi càng ngày càng yếu!

Hắc lại nhắm hai mắt, quay người đi. Hắc do dự thật lâu, thật lâu. Cuối cùng, hắc kéo thân thể trần truồng của Lam Diệp Nhi vào ngực, sau đó hai tay chà sát từng tắc da của nàng để có hơi ấm!

Khí trời rét lạnh, trong sơn động tối tăm, nam nữ trần trụi ở chung một chỗ, nếu nói bọn họ không làm ra bất cứ chuyện gì thì khó ai tin nổi!

Nhưng Hắc Mạc Dực chưa hề có ý nghĩ không chính đáng nào với Lam Diệp Nhi!

Mặc dù bụng hắc còn cào tia lửa nóng, nhưng hắc hiểu rõ Lam Diệp Nhi yêu ai, hắc cũng biết rất rõ ai là người yêu Lam Diệp Nhi!

Nói thế nào đi nữa, hắc cũng là một nam tử, hắc cũng thích nữ tử! Mặc dù hắc đối với Lam Diệp Nhi rất lạnh lùng, nhưng không thể phủ nhận, hắc đối với

Lam Điệp Nhi vẫn có cảm tình!

Nhưng lí trí đã trói buộc hần, hần tuyệt đối sẽ không động chạm gì tới nàng!

Lam Điệp Nhi được sưởi ấm một lúc cũng dần có dấu hiệu ấm người trở lại, mà quần áo của nàng cũng từ từ khô. Hắc Mạc Dực vì sợ đụng chạm phải cơ thể Lam Điệp Nhi nên mặc quần áo cho nàng vô cùng cẩn trọng. Đôi mắt trước trăm quân hần cảm thấy nhẹ tựa lông hồng, nhưng mặc quần áo cho Lam Điệp Nhi đối với hần lại khó khăn gấp vạn lần. Cuối cùng thì cũng xong, hần chậm chậm mở hai mắt ra. Sau đó, Hắc Mạc Dực căn cứ vị trí vết thương của nàng rồi xé miếng vải chỗ đó đi.

Trong chế độ phong kiến, cho dù người con trai chỉ thấy một chút xú da thịt của người con gái cũng sẽ bị coi là hành động khiếm nhã, hiện giờ mặc dù bốn bề vắng lặng, mà Lam Điệp Nhi cũng đang hôn mê, nhưng tư tưởng của hần lại vô cùng thận trọng, bản tính hoàn toàn trái ngược với Bạch Nguyệt Diệu.

Nơi vết thương của Lam Điệp Nhi rõ ràng có chút sinh mủ rồi, nếu không kịp thời chữa trị thì Lam Điệp Nhi chắc chắn sẽ xuất hiện triệu chứng nóng sốt, hần lấy áo mình khoác lên người Lam Điệp Nhi, còn hần cứ để mình trần như vậy chạy ra khỏi hang tìm chút thảo dược.

Hần cố chịu đựng giá rét chạy tới khắp nơi trong rừng rậm bao la, mượn ánh trăng sáng rọi đường tới chỗ thảo dược.

“Tìm được rồi!” Hắc Mạc Dực tiến đến gần một cây nhỏ bên đường, người tập võ ít nhiều phải hiểu về mấy loại thảo dược trị thương cho nên Hắc Mạc Dực liếc mắt một cái cũng nhìn ra loại cây xen lẫn trong đám cỏ dại kia có thể chữa trị vết thương. Hoắc Hương!

Hần kích động chạy tới, nhanh chóng nhổ lấy thảo dược, vốn định trở về tìm Lam Điệp Nhi, nhưng nào ngờ từ đâu vọng lại tiếng dã thú gào rống.

Từ vị trí này có thể nhận thấy chỗ của con thú kia cũng không xa lắm! Hần sờ bên hông một cái! “Chết tiệt!” Hần bỏ kiếm lại trong động rồi.

Một bóng đen vô cùng đáng sợ cùng tiếng bước chân đang tiến gần tới Hắc Mạc Dực!

Theo bóng đen đang từ từ đến gần, Hắc Mạc Dực nhất thời phát hiện, hóa ra là một con Gấu đen, nhiều người khi gặp gấu sẽ chọn cách giả chết, nhưng Hắc Mạc Dực nhất quyết không làm vậy, dứt khoát đứng thẳng, không phải vì hần dạn, mà là...

Hắc Mạc Dực tung người nhảy lên, con gấu đen kia dùng móng vuốt lớn vỗ lấy Mạc Dực, hần dùng khinh công né tránh cú đánh đó, ngược lại còn ra một cước tấn công lại con gấu đen...

Liên tục như thế, cuối cùng, Hắc Mạc Dực cũng đánh bại được con gấu đen to lớn kia...

Trong Thủy Hử có chuyện Võ Tòng đánh hổ nhưng dù sao Võ Tòng kia cũng mang theo vũ khí, còn Hắc Mạc Dực tay không mà đánh chết được một con gấu lớn, không hổ là đại dũng sĩ của Vân Long quốc!

Hần đem xác gấu về lại hang, sau đó dùng kiếm xé da gấu. Đúng! Hần gặp gấu lớn không bỏ chạy hóa ra là có nguyên nhân, vốn là hần đã nhắm tới tấm da này rồi! Nếu có tấm da gấu giúp Lam Điệp Nhi ủ ấm, tình hình chắc chắn sẽ biến chuyển tốt.

Hần chưa vội đắp tấm da gấu lên cho Lam Điệp Nhi, mà trước hết đem thảo dược rịt vào chỗ vết thương của nàng.

Khi hần xoay người Lam Điệp Nhi lại và trùm tấm da gấu lên, hần chợt nhìn thấy nơi khóe mắt nàng có giọt nước mắt trong suốt long lanh chảy ra...

“Lam giám quân?” Hắc Mạc Dực cơ hồ cảm thấy Điệp Nhi đã hồi tỉnh.

-

Ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng trước đó, ta vẫn nhớ rõ, Hắc Mạc Dực đã đem theo ta nhảy xuống vực sâu, mà ta cũng nhớ, Hắc Mạc Dực không hề xem ta là gánh nặng, kiên quyết tìm hang động này giúp ta sưởi ấm. Ta cũng biết, ở nơi rét buốt như mùa đông này, hần lấy áo của mình trùm cho ta, ta vốn cho là hần vô cùng chán ghét ta, nhưng không ngờ, hần lại đối xử tốt với ta như thế.

Ta rất cảm động, ta chưa từng xem Hắc Mạc Dực là bạn của ta, nhưng hóa ra hần so với bạn còn tốt hơn nhiều!

“Hắc tướng quân...” Ta vô lực mở hai mắt ra, nhìn nửa người trên trần trụi của Mạc Dực, chỗ kia vốn là da thịt hồng hào, giờ đây đã vì giá lạnh mà đông cứng rồi.

“Ngài có chỗ nào không thoải mái?” Hần rất khẩn trương hỏi ta, ta hiểu hần hỏi thế bởi vì hần nhìn thấy ta khóc, nhưng nguyên nhân thực sự là vì...

Ta thật sự rất cảm động!

Ta cố đứng dậy, nhưng ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn, mà lòng ta thì cảm thấy ấm áp vô cùng, thân thể ta xem ra cũng đã ấm hơn, chỗ nào cũng có da gấu che chở, nếu không phải Hắc Mạc Dực đi đánh nhau với gấu, ta sao có thể có da gấu mà đắp thế này?

“Hắc tướng quân, lấy tấm da gấu ra khỏi người ta đi...”

“Có phải nó quá nặng nề không?”

“Không... Hắc tướng quân, huynh đã vì ta làm rất nhiều chuyện, mặc dù ý thức của ta có chút hôn mê, nhưng ta cái gì cũng biết, nếu ta còn độc chiếm tấm da gấu này, trời đất sẽ không tha ta mất!” Nghe ta nói vậy, Hắc Mạc Dực lại có biểu hiện áy náy cùng tự trách.

“Xin lỗi, Lam giám quân, bắt đắc dĩ, ta mới phải làm như vậy...” Lời của hắn dừng lại giữa chừng, ta hiểu hắn áy náy cái gì, tự trách cái gì. Trong chế độ phong kiến, nam nữ phải giữ khoảng cách, Hắc Mạc Dực lại vô cùng để ý điều đó chắc là phải đấu tranh nội tâm ghê lắm mới dám sưởi ấm cho ta, ha ha, nếu không phải vậy, giờ chắc ta đã chết lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 133: Không then với lương tâm

“Hắc tướng quân sao phải tự trách mình, ta còn muốn đa tạ Hắc tướng quân đã ra tay cứu giúp, thân thể của huynh đã đông cứng đến thế rồi, mau sưởi ấm chút đi!” Thái độ của ta rất kiên quyết, nhưng Hắc Mạc Dực vẫn nhất quyết không làm theo, hắn chỉ nhận lại cái áo hôm qua đã đắp lên cho ta mặc vào người.

“Như vậy là tốt rồi, Lam giám quân, ngài nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ nghĩ cách đưa ngài ra khỏi khu rừng rậm này!” Nói xong Hắc Mạc Dực tìm một vị trí cách xa ta ngồi xuống.

Nhất mực theo lệ xưa cũng tốt, nhưng mà nếu cứ như vậy sớm muộn gì hắn cũng bệnh ra mất.

“Không then với lương tâm!” Ta lầm bầm nói xong cũng nhìn về phía Hắc Mạc Dực, ta muốn nói cho hắn biết, ta và hắn là quan hệ đồng sự, không cần quan tâm đến quan hệ nam nữ, không cần quan tâm đến gì khác, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất: “Hắc tướng quân đắp chung với ta tấm da gấu này đi...” Lời của ta không hề có chút ngượng ngùng, nếu có thì không khác nào ta tự then với chính mình rồi, ta đây đã giả làm nam tử thì cũng như hắn phải tỏ ra là bậc trượng phu, bất kể như thế nào cũng phải sống sót ra khỏi sơn động này!

Hắn là bạn của Bạch Nguyệt Diệu, là người quan trọng đối với Bạch Nguyệt Diệu, cũng là trợ thủ đắc lực, ta phải bảo vệ hắn thật tốt, vì Bạch Nguyệt Diệu cần hắn!

Không biết, hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu ra sao rồi? Hắn vẫn khỏe chứ? Mong là hắn đã thắng trận. Ta vô cùng tin tưởng vào năng lực của hắn! Nhưng hắn có biết tình trạng hiện giờ của ta không nhỉ?

Hắc Mạc Dực trước sau vẫn ngồi tại đó không hề xê dịch, bắt đắc dĩ, ta dùng chút hơi sức còn sót lại đem tấm da gấu vén lên, hắn nhất thời hoảng hồn, mà tấm da gấu mới chỉ dời đi một chút ta đã nhận ra cái hang này lạnh đến chừng nào!

“Lam giám quân!”

“Nếu Hắc huynh không cùng ta dùng tấm da gấu này, vậy ta cũng sẽ không đụng tới nó!”

Cuối cùng vì ta kiên quyết như vậy, Hắc Mạc Dực không thể không dùng chung da gấu với ta, về mặt của hắn như thể bị làm khó vậy, khi người hắn ở trong tấm da, vẫn nhất quyết giữ một khoảng cách với ta.

Nếu ta dùng chung với Bạch Nguyệt Diệu, ta sẽ phải lo lắng đề phòng, nhưng với Hắc Mạc Dực, ta hoàn toàn không phải lo lắng chút nào, dù sao Hắc Mạc Dực cũng là người tuân thủ lễ đạo rất nghiêm chỉnh.

Ha ha, suy nghĩ một chút, hai người bọn họ tính cách hoàn toàn trái ngược, nhưng tình cảm lại vô cùng bền chắc!

Dần dần cũng đến bình minh, nhưng trong hang vẫn mờ tối, mà cơ thể ta không hiểu sao vẫn không có chút hơi sức nào, vết thương sau lưng vẫn đau nhói.

Hắc Mạc Dực từ từ đứng dậy, hắn quay đầu lại nhìn ta một cái, sau đó lại lập tức nhìn về phía trước: “Lam giám quân, ta đi trước dò xét địa hình rừng rậm nơi này, ngài cứ nghỉ ngơi đi.”

“Ừ” “Lúc này nếu ta cố gắng đi theo, sẽ chẳng khác nào gây thêm phiền toái cho Hắc Mạc Dực...”

-

Hắc Mạc Dực cảm kiểm lên rồi nhanh chóng ra ngoài.

Suốt đêm, hắn không thể chợp mắt chút nào, mặc dù trong lòng không có gì áy náy, nhưng người bên cạnh mình cùng đắp chung một chăn dù sao cũng là nữ tử. Lấy tư tưởng của Hắc Mạc Dực mà nói nếu Lam Diệu Nhi không có ý trung nhân rồi, chắc chắn hắn sẽ cầu hôn nàng, không cần phải mang tội bất nhã...

Hiện giờ hần chỉ muốn tìm được đường ra, bước chân không nghỉ ngơi, chạy băng băng trong rừng rậm, giờ phút này thân thể Lam Điệp Nhi vẫn chưa thể cử động, nếu hần không nhanh chóng tìm thấy đường ra, mau mau trở lại động, hần sợ rằng ở nơi rừng rậm này, có nhiều loài thú dữ sẽ tập kích Lam Điệp Nhi.

Hắc Mạc Dực không ngừng nghỉ trong vòng một canh giờ, nhưng rừng rậm này rất kì lạ, dường như vòng tới vòng lui đều ở một chỗ, bất đắc dĩ, Hắc Mạc Dực đành phải hái chút quả dại cùng với ít thảo dược trị thương rồi trở về hang động.

Xem ra tình hình bây giờ, bọn họ phải tiếp tục ở lại nơi rừng rậm này rồi, đành phải chờ vết thương của Lam Điệp Nhi hồi phục rồi kiếm cách khác thôi!

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, Lam Điệp Nhi và Hắc Mạc Dực đành phải ở lại trong hang động, còn Bạch Nguyệt Diệu thì sao?

Sau khi Mạc Dực đem Điệp Nhi đi, Bạch Nguyệt Diệu lại có thể chuyên tâm chiến đấu, lực chiến đấu tăng lên mấy lần, liên tục lấy đầu quân địch.

Cuối cùng, bọn họ trong giữa đêm khuya đã tiêu diệt được ba vạn quân địch!

Nhưng hần không hề nghỉ ngơi, cũng không có đắc chí, mà là mượn khí thế lúc này để hướng tới biên thùy Lôi Nguyệt quốc mà tấn công, hần biết, dù hần đã dẫn dắt ba ngàn binh lực tiêu diệt ba vạn quân địch rồi, có thể nói là chiến công huy hoàng trong lịch sử!

Nhưng phụ hoàng mình là người như thế nào, hần quá rõ.

Hần đã chiến đấu hết mình để bảo vệ quốc gia, nhưng nếu đồng thời hần còn chiếm được cả lãnh thổ của nước khác, phụ hoàng của hần nhất định sẽ vô cùng hài lòng, mà trận chiến này hần càng không muốn các binh sĩ hi sinh một cách vô ích!

Quả nhiên đội quân của Bạch Nguyệt Diệu tận dụng khí thế, bước vào lãnh thổ quân địch, dân trong thành thấy vậy lập tức mở cửa dâng thành cho hần!

“Quân tiên phong! Thông báo cho Hắc tướng quân tới huyện mới của ta ở đây!” Bạch Nguyệt Diệu ngồi trên lưng ngựa ra lệnh, sau đó xuống ngựa đi tới bên cổng thành!

Dân chúng trong thành tỏ ra hết sức sợ hãi, Bạch Nguyệt Diệu nhìn ra được họ sợ hãi là vì họ lo lắng mình sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành!

“Hỡi dân chúng Lôi Nguyệt quốc, ta là nhị hoàng tử của Vân Long quốc, từ giờ trở đi, các vị chính là dân của Vân Long quốc rồi, cho nên ta sẽ đối xử thật tốt với tất cả như chính con dân của mình!”

Lời của Bạch Nguyệt Diệu xem ra chưa làm cho dân chúng hoàn toàn tin tưởng, nhưng ngay lúc đó, trong dân chúng có một người hô to: “Nhị hoàng tử Vân Long quốc là người nhân hậu yêu dân, nếu hần đứng là nhị hoàng tử, hần tuyệt đối sẽ không làm hại chúng ta đâu!”

Tên tuổi của Bạch Nguyệt Diệu ở Vân Long quốc tuy có nổi, nhưng mà tại Lôi Nguyệt quốc cùng với Phong Minh quốc không thể được như vậy đâu, nhưng cũng may có mấy kẻ đi buôn vẫn truyền tai nhau, cho nên người nọ kéo theo người kia cũng dần dần có lòng tin!

“Nhị hoàng tử...” Quân tiên phong tới, sau đó lập tức bước tới thì thào vào tai Nguyệt Diệu, nghe xong, đôi mắt hần hiện lên vẻ kinh hoàng, hần vừa mới nhận được tin Hắc Mạc Dực và Lam Điệp Nhi đã bật vô âm tín.

Một người là huynh đệ tốt của mình, người kia là nữ tử mình yêu thích, hần không hề muốn bất cứ ai trong hai người đó gặp điều gì bất trắc.

Nhưng hần cũng không thể ngay lập tức phân phó quân lính tìm kiếm Hắc Mạc Dực và Lam Điệp Nhi được, vì hần hiểu rõ, quân lính đã chiến đấu rất khổ nhọc rồi, nhất định phải để họ nghỉ ngơi.

Đêm khuya yên tĩnh, Bạch Nguyệt Diệu lần theo con đường Hắc Mạc Dực đã đi, nhưng một người tìm kiếm đâu thể dễ dàng như vậy!

Từ lúc kết thúc trận chiến tới giờ Bạch Nguyệt Diệu không hề có một khắc nghỉ ngơi, vẫn mãi tìm kiếm bóng dáng của Hắc Mạc Dực và Lam Điệp Nhi, ngay cả áo giáp trên người hần đã rách nát cũng chưa kịp đổi.

Trời tờ mờ sáng, thời gian không phụ lòng người, Bạch Nguyệt Diệu phát hiện ra ngựa của Hắc Mạc Dực, theo lối con ngựa dẫn, Bạch Nguyệt Diệu đi tới bên vách núi, hần theo hướng vách núi nhìn xuống, thấy phía dưới là dòng sông nước chảy cuộn cuộn, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng đau đớn..

“Điệp nhi... Mạc Dực... Các người tuyệt đối không thể có chuyện được!!!” Bạch Nguyệt Diệu nhỏ giọng lắm bầm, hần hoàn toàn không cảm nhận nổi nỗi đau, phía sau hần đã có rất nhiều binh lính.

“Nhị hoàng tử, Hắc tướng quân và Lam giám quân sợ rằng đã...” Nghe vậy, đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu nhất thời tràn đầy lửa giận, nhưng hần không thể biểu hiện ra, hần cũng không muốn nghe mấy lời đó, vì hần không tin Lam Điệp Nhi và Hắc Mạc Dực có thể chết như vậy được. Nếu đó đúng là sự thật, vậy cũng là do lỗi của hần, nếu không phải hần mang theo Lam Điệp Nhi tới tham gia cuộc chiến này, Lam Điệp Nhi sao có thể bị thương? Nếu không phải hần phái Hắc Mạc Dực đưa Lam Điệp Nhi rời đi, bọn họ đâu đến nỗi phải nhảy xuống vách núi?

Bạch Nguyệt Diệu không để ý đến những binh lính khác, mà nhanh chóng lên ngựa, hướng về mấy thôn xung quanh mà phi ngựa đến: “Đại thúc, xin hỏi xung quanh vách núi, nơi nước chảy tới cuối là gì?” Bạch Nguyệt Diệu đem toàn bộ tâm tư tình cảm tạm thời gác lại, khách sáo hỏi một vị đại thúc.

Vị đại thúc kia do dự một chút, sau đó nói: “Là một khu rừng rậm...”

Không đợi đại thúc kia nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lập tức quay ngựa đi, trong lòng hấn đột nhiên xuất hiện hy vọng.

Nhưng do trong lòng khẩn trương mà không nghe được câu nói sau cùng của đại thúc: “Tiểu tử, rừng rậm đó là một mê cung!!!”

Bạch Nguyệt Diệu men theo vách núi tìm kiếm vị trí Lam Điệp Nhi và Hắc Mạc Dực đã rồi! Hiện giờ hấn không thể bình tĩnh nữa, hấn đã quên mất quân pháp rồi. Một thân một mình hành động, có thể nói là điều đại kỵ, bây giờ mặc dù trận chiến đã xong, nhưng còn có nhiều hậu quả cần khắc phục, nhiều chuyện còn chưa xử lý, tỷ như thư trả lời, bẩm báo cho hoàng thượng. Hấn không hề nghĩ tới chuyện làm như vậy là tạo sơ hở cho kẻ khác lợi dụng, tội của hấn chính là coi rẻ quân vương!

Cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu cũng tìm được khu rừng kia, hấn không hề do dự lập tức bước vào khu rừng rậm, lúc này, hấn không thể ngờ đã chính thức lọt vào mê cung rừng rậm rồi.

Hấn quẹo trái đi phải trước sau vẫn chỉ thấy một dạng địa hình, hơn nữa sắc trời đã tối, đưa tay không thấy được năm ngón, xem ra chỉ còn cách đợi ngày mai cho quân đến lục soát!

Nhưng..

Hấn đã lạc đường.

Thật trùng hợp hấn thấy một hang động, hấn vốn định hôm nay sẽ trú tạm ở đây, thế nhưng khi hấn bước vào bên trong, nhờ ánh trăng mờ ảo kia hấn đã nhìn thấy...

Lam Điệp Nhi nằm trên một lớp rơm rạ, mà Hắc Mạc Dực thì đang dùng môi hôn lên sống lưng Lam Điệp Nhi!!!

Cả người hấn đứng yên tại chỗ, trong lòng vừa vui mừng, lại vừa khó chịu, may mắn là huynh đệ của mình và nữ tử mình yêu mến chưa chết, nhưng nhìn thấy tình cảnh này, lòng hấn sao có thể không khó chịu? Hấn tuy cá tính phóng đảng đôi lúc không kiềm chế được, nhưng nhìn thấy nữ tử mình yêu cùng một nam tử tiếp xúc thân mật như thế tránh sao khỏi ghen tức, nhưng nghĩ lại, Hắc Mạc Dực tuyệt đối sẽ không phản bội mình! Hấn rất tin tưởng tình huynh đệ giữa mình với Hắc Mạc Dực!

Vậy chẳng lẽ là do Lam Điệp Nhi quyến rũ huynh đệ tốt của mình sao? Chỉ là, cũng không thể, hấn cũng rất tin tưởng vào nhân cách của Lam Điệp Nhi! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 134: Chuyện mờ ám trong sơn động

Hắc Mạc Dực đi chừng mấy canh giờ rồi trở lại, hơn nữa còn mang về rất nhiều loại quả, nhìn vậy ta cũng ngẫm hiểu được, xem ra Hắc Mạc Dực vẫn chưa tìm được đường ra rồi, hơn nữa chúng ta chắc còn phải ở lâu trong này.

Liên tiếp mấy ngày trời qua, bọn ta đều sống tạm bằng mấy thứ quả này, mà vết thương của ta cũng dần dần tốt hơn một chút, sức lực cũng khôi phục phần nào, sắc trời dần dần tối, Hắc Mạc Dực phải giúp ta bôi thuốc, ta không biết là thuốc gì, nhưng thoa lên trên vết thương lành lạnh, rất thoải mái.

Ta nằm trên rơm rạ, Hắc Mạc Dực đem thảo dược nhai trong miệng, sau đó hấn sẽ dùng miệng rít thuốc vào vết thương cho ta, mỗi lần đều rất cẩn thận không để môi của hấn đụng phải da thịt của ta.

“Ài?!” Hắc Mạc Dực đột nhiên rống lên một tiếng, ta vội nhìn về phía ngoài sơn động, nhất thời phát hiện một bóng dáng, bóng dáng kia lập tức tới gần: “Nhị hoàng tử?” Nghe Hắc Mạc Dực nói vậy ta đây mới nhìn kĩ, đúng là Bạch Nguyệt Diệu.

Ha ha, ha ha, ta đang nằm mơ sao? Không phải là hấn chứ? Thật không ngờ hấn sẽ tìm ra chúng ta, nhìn áo giáp tả tơi trên người hấn cùng vô số vết máu loang lổ, chẳng lẽ hấn chưa hề nghỉ ngơi chút nào sao? Nhưng mà có công đi tìm bọn ta như vậy chứng tỏ hấn đã đánh thắng trận kia rồi!

“Các người...” Ta nhìn thấy ánh mắt kì lạ của hấn, hấn nói xong là ngồi xuống, nhìn lưng ta sau đó ta nghe thấy giọng hấn hoan của hấn: “Các người không sao là tốt rồi!” Hấn nói xong vui vẻ phá lên cười, có gì mà buồn cười vậy? Mà ta chưa rõ một chuyện, nếu hấn đã tới, vậy chúng ta có thể thoát rồi chứ?

“Nhị hoàng tử, chúng ta đã thắng rồi sao?” Hắc Mạc Dực hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ừm, hơn nữa còn được Lôi Nguyệt quốc tặng kèm một thành trì!”

Ha ha ha ha, thật thoải mái! Lúc này Bạch Nguyệt Diệu coi như là lập được chiến công lớn, trở về mà hoàng đế không cho Bạch Nguyệt Diệu làm thái tử

thì thật có lỗi với chúng ta!

Ha ha, ta thật nóng lòng muốn xem biểu hiện của Bạch Nhật Uyên sẽ như thế nào? Trộm gà không được còn mất nắm gạo, vốn định lợi dụng chiến tranh để tiêu diệt Bạch Nguyệt Diệu, nhưng không ngờ Bạch Nguyệt Diệu lại thắng lợi, hơn nữa còn chiếm được cả một thành trì!

Không tệ, không tệ chút nào!

“Nàng đang nghĩ gì mà cười như vậy?” Bạch Nguyệt Diệu cất tiếng hỏi rồi tới ngồi bên cạnh ta.

Ta mỉm cười nhìn về phía hấn: “Ta đang nghĩ, trở về rồi có nên gọi ngươi là thái tử điện hạ không đây?”

Nghe ta nói xong hấn có vẻ suy tư, sau đó nhìn ta cười xấu xa: “Gọi ta là Thái tử quả thật không tệ, vậy có nên tính luôn gọi nàng là Thái Tử Phi không đây?”

Hấn vừa nói như vậy, ta cùng với hấn đều hơi xấu hổ, có lẽ hấn nói thế chẳng qua là lời nói đùa trong son động xa xôi này thôi, bởi vì hấn đã có phi tử rồi, là thê tử chính thức của hấn. Mà ta, cũng có trách nhiệm của ta!

Ta và Bạch Nguyệt Diệu vốn là hai đường thẳng song song, tuyệt đối không có giao điểm, nhưng khi hấn nói vậy, lòng ta chợt cảm thấy đôi chút đau đớn.

Hắc Mạc Dực không biết từ lúc nào đã lặng lẽ rời khỏi son động rồi, Bạch Nguyệt Diệu hỏi han tình hình vết thương của ta rồi cũng rời đi...

-

Bạch Nguyệt Diệu gọi Lam Điệp Nhi là Thái tử phi, tuy thật lòng, nhưng cũng có phần do thuận miệng. Hấn thấy nói ra những lời đó khiến sắc mặt Lam Điệp Nhi rất khó coi, lấy thân phận này cả đời hấn cũng không thể ở cùng một chỗ với Lam Điệp Nhi, nhưng mà chẳng lẽ cứ dùng thân phận ảo Ngâm Phong để lén lút qua lại với Lam Điệp Nhi cả đời sao? Thế thì quả là không công bằng cho Điệp Nhi rồi!

Còn một chuyện hấn không biết, đó chính là hấn trêu đùa như vậy, sắc mặt Lam Điệp Nhi không tốt cũng không phải vì Lam Điệp Nhi ghét những gì hấn nói, mà là vì nàng biết nàng và hấn không có khả năng, chính vì vậy mà thương tâm...

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu ra khỏi son động thì thấy Hắc Mạc Dực đang quỳ gối trên mặt đất, Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt đã nhìn ra nguyên nhân Hắc Mạc Dực làm vậy, vì Mạc Dực vẫn luôn là người chính trực như thế!

“Nhị hoàng tử, mấy ngày nay ta đã có một vài hành động không quân tử với Lam giám quân, xin nhị hoàng tử trách phạt!” Trong đôi mắt hấn hiện lên sự nghiêm túc, hơn nữa còn có cả áy náy.

Thật ra Bạch Nguyệt Diệu không muốn biết hai người họ mấy ngày qua đã làm những gì, hấn biết rõ con người Hắc Mạc Dực, nhưng nghĩ đến cô nam quả nữ sống chung trong một son động, Bạch Nguyệt Diệu vẫn không tránh khỏi chút ganh tỵ, hấn đỡ Hắc Mạc Dực lên: “Mạc Dực, chuyện xảy ra mấy ngày nay không cần nhắc lại, còn nữa... ngươi không cần nhận lỗi với ta, ngươi nên xin lỗi Huyền Ngâm Phong mới đúng!” Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy bất mãn với thân phận kia của chính mình, quả thật, hấn đang nghĩ, nếu thân phận thật của hấn có đụng vào Lam Điệp Nhi nhất định sẽ bị mắng gán chết, giờ hấn lấy thân phận gì trách cứ Mạc Dực đây? Thân phận kia thì lại hoàn toàn ngược lại, không ngừng đụng chạm Lam Điệp Nhi, hơn nữa còn có thể nghe được lời tình tứ của nàng, vừa nghĩ tới, Bạch Nguyệt Diệu đã vô cùng ghen tỵ!

Thấy Bạch Nguyệt Diệu có chút đùa với mình, Hắc Mạc Dực cũng biết Bạch Nguyệt Diệu không trách cứ mình, trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

“Mạc Dực, vì sao ngươi và Điệp nhi vẫn chưa rời khỏi rừng rậm này?” Bạch Nguyệt Diệu có chút ngạc nhiên hỏi.

“Rừng rậm này giống như một dạng mê cung vậy, căn bản không thể ra, Nhị hoàng tử, ngài đã tới đây, trước đó có thông báo cho quân đội không?”

“...” Bạch Nguyệt Diệu nghĩ thầm có chuyện không ổn rồi, thứ nhất, mình tới nơi này không có thông báo cho quân đội, chính là đã vi phạm quân luật. Thứ hai, mình cũng phát hiện rừng rậm này rất kỳ hoặc.

Nhưng nghĩ lại, vĩnh viễn ở lại khu rừng rậm này cũng không tồi, dù sao vừa có bạn bè tốt nhất, vừa có nữ tử mình yêu nhất bầu bạn, nếu có cả Bạch Tinh Ngân nữa thì đây đúng là chốn bồng lai tiên cảnh với họ rồi.

Nhưng ý niệm này chỉ là thoáng qua thôi, Bạch Nguyệt Diệu biết chuyện gì đang đợi hấn, là muôn dân trăm họ, là quốc gia xã tắc! Không nghĩ đến việc lớn mà chỉ chú ý đến việc cá nhân thì đúng là quá ích kỉ.

Xem ra chỉ còn cách đợi trời sáng rồi tìm cách ra khỏi đây thôi.

Không còn gì để nói Bạch Nguyệt Diệu cùng Hắc Mạc Dực lại trở về trong son động, lúc này Lam Điệp Nhi hình như đã ngủ rồi, tình tình Bạch Nguyệt Diệu quả nhiên phóng đảng, không cần Lam Điệp Nhi cho phép đã chui vào tấm da gấu, hơn nữa một cánh tay còn ôm ngang hông nàng, nếu Hắc Mạc Dực không vào, thì lúc này chẳng khác nào đôi vợ chồng đang ôm nhau ngủ, nhưng Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng vẫn dành chỗ cho Hắc Mạc Dực, cả ba cùng nằm bên trong tấm da gấu nghỉ ngơi...

-

Nghe được tiếng bước chân đi vào, ta nhanh chóng nhắm hai mắt lại, rồi cảm thấy tấm da gấu bị nhấc lên, hơn nữa còn có người chui vào, không cần hỏi,

nhất định là Bạch Nguyệt Diệu rồi, nhưng hắn cũng không thèm hỏi qua ta có đồng ý cho hắn vào hay không sao?

Bất đắc dĩ! Ta đành nằm yên, nhưng một tay của hắn lại ôm lấy ta?

Mà lúc này trái tim ta đột nhiên đập nhanh hơn hẳn, hơn nữa gương mặt cũng nhanh chóng đỏ lên, chỗ bị Bạch Nguyệt Diệu chạm vào cũng cực kỳ nóng rực.

Đây chính là cảm giác yêu một người ư? Hắc Mạc Dực ở bên cạnh ta mấy ngày nay, ta không hề có cảm giác gì, ngược lại Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên làm vậy lại khiến lòng ta nóng nảy bất an!

Ta sợ Bạch Nguyệt Diệu sẽ cảm thấy sự thay đổi của ta, nên vội tiếp tục xoay người lại giả vờ ngủ, đưa lưng về phía Bạch Nguyệt Diệu. Nhưng lúc này tay của hắn còn không an phận ôm người của ta nữa, mà là từ từ di chuyển, đầu của hắn cũng nhích tới gần cổ của ta, ta cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áp của hắn nơi cổ, mà tay của hắn cũng đang dừng lại ở ngực ta, hắn muốn làm gì vậy?

Đúng là ta có yêu hắn, nhưng hắn làm vậy thì có chút khinh người quá đáng rồi!

Dù sao ta và hắn không hề có quan hệ nam nữ thông thường! Chẳng lẽ hắn muốn ta làm tình nhân của hắn sao?

Ta nhanh chóng nghiêng đầu, tức giận nhìn về phía hắn, ta đột nhiên quay đầu vậy mà hắn không hề giật mình, lại còn nhìn ta với nụ cười tà mị, hắn giống như là đang cố ý đánh thức ta vậy!

“Người thật là quá đáng! Hắc tướng quân vẫn còn bên cạnh đó!” Ta cố gắng hạ thấp giọng nói với hắn.

“À? Ý của nàng là, nếu Mạc Dực không có ở đây thì ta có thể ư?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại cười xấu xa.

“...” Nghe hắn nói vậy, ta gần như hóa đá, sao hắn có thể nói như vậy được chứ? Thật là không biết xấu hổ mà.

Ta dùng sức cố ngồi dậy, nhưng hắn gắt gao ôm chặt lấy ta, cộng thêm thương tích trên người khiến ta không có sức chống cự.

Hắn kéo tay ta lại, sau đó đặt một cánh tay dưới đầu ta, khiến cho đầu của ta tựa vào cánh tay hắn, hắn thu hồi điệu cười tà mị, đôi chút nài nỉ nói với ta: “Cứ như vậy là được rồi, ta sẽ không làm chuyện gì khác với nàng đâu.” Hắn nói xong rồi ôm ta thật chặt.

Chẳng lẽ hắn cố ý làm ta tỉnh chính là hi vọng ta cho phép hắn ôm ta ngủ như vậy sao? Tư thế như vậy ta và Huyền Ngâm Phong đã từng có, nhưng mà lúc ấy đầu ta vùi trong ngực Ngâm Phong.

Giờ phút này ta cảm thấy thực sự có lỗi với Huyền Ngâm Phong, nhưng vẫn không tự chủ được tựa đầu vào lồng ngực Bạch Nguyệt Diệu.

Thật là ấm áp...

Như vậy có phải là ta không xứng với Huyền Ngâm Phong không?

Liệu ta có nên nói lời chia tay? Trước kia ta yêu Huyền Ngâm Phong, giờ lại yêu Bạch Nguyệt Diệu, ta cứ tưởng Huyền Ngâm Phong sẽ khiến ta quên đi tình cảm với Bạch Nguyệt Diệu, nhưng ai ngờ ta vẫn hết lần này đến lần khác làm chuyện không phải, đi thân mật với Bạch Nguyệt Diệu! Mà Bạch Nguyệt Diệu hắn cũng làm cho ta càng lúc càng thêm yêu hắn.

Hắn có thể từ bỏ của hắn, mà vẫn không ngừng dẫn dụ ta, hai người chúng ta thật sự rất quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Nên xuống Địa ngục!

Bất quá nếu có báo ứng thì tốt nhất nên báo ứng lên người ta đây!!

Mà thực ra khi trở về triều đình, ta và hắn rồi cũng sẽ mỗi người một đường mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 135: Thoát khỏi mê cung rừng rậm

Sáng hôm sau, mặt trời dần lên cao, Bạch Nguyệt Diệu tuân thủ lời hứa, chỉ ôm ta một đêm chứ không làm gì khác, mà ta cũng ngoan ngoãn nằm yên trong lồng ngực hắn.

Khi ta mở mắt đã thấy hắn đang chăm chú nhìn vào ta: “Người... Đã dậy rồi sao vẫn còn ôm ta?” Lời của ta mặc dù có chút tức giận, nhưng thực chất là ta lại đang ngượng ngùng vô cùng, chỉ là không biết nói với hắn câu gì đành quát hắn một câu như vậy.

“Ha ha, ta muốn nhìn nàng thêm một lúc.” Lời hắn nói có vẻ chân thành, càng khiến ta thêm ngượng ngùng.

Bất đắc dĩ, ta xoay người nằm ngang khiến hắn cũng chậm chậm rút tay về. Ta có thể cảm thấy lúc hắn rút tay về khuôn mặt thoáng nét khó chịu, chắc là vì cả đêm qua vẫn đề tay như thế nên tê rần chứ gì? Đã vậy sao không mau chóng đổi tư thế đi chứ?

Ha ha, ta mới phát hiện, Bạch Nguyệt Diệu còn cứng đầu hơn ta rất nhiều!

Cứ trầm mặc thế này ta cảm thấy không khí càng ngày càng lúng túng, đành phải lên tiếng: “Hắc tướng quân đâu rồi?” Ta hỏi Bạch Nguyệt Diệu, coi như thay đổi bầu không khí bất thường này.

“Tại sao nàng lại nghĩ đến hắn chứ?”

“...”

Hiện giờ ta thật muốn bóp chết tên Bạch Nguyệt Diệu này, trên tay ta nếu có đao nhất định sẽ băm chết hắn, sao hắn có thể nói như vậy chứ? Tất cả chẳng phải là do cái không khí bất thường này hay sao.

Ta và hắn lại bắt đầu cuộc chiến rồi đây, nhưng không thể không thừa nhận, trong lòng cả hai đều cảm thấy thích thú. Một lát sau Hắc Mạc Dực cũng trở lại, trong tay có thảo dược, lần này hắn không tha cho ta nữa mà đem giao lại cho Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhìn chăm chú vào ta, ta thì vẫn đang nằm.

Nhưng...

Ta nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Tại sao lại cởi quần áo của ta?”

“Không cởi quần áo của nàng thì ta bôi thuốc thế nào?”

“Mỗi lần Hắc tướng quân bôi thuốc cho ta đâu cần cởi quần áo của ta!”

“Đó là hắn, lần này là ta, đương nhiên phải theo cách của ta rồi...!” Hắn nói xong không đợi ta cho phép, lập tức lôi quần áo của ta xuống, thật may là ta bị thương sau vai, nếu bị thương phía trước, chẳng phải là hắn sẽ nhìn thấy hết sao?

Lại nói, hắn kéo quần áo ta xuống đến tận hông, ta chỉ bị thương ở bả vai thôi, sao lại cởi xuống nhiều như vậy chứ?

Không đợi ta chất vấn, môi của hắn cũng đã dính vào vết thương trên vai ta rồi, nhưng hắn và Hắc Mạc Dực bôi thuốc cho ta có chỗ không giống nhau, Hắc Mạc Dực thì cố hết sức để không chạm vào ta, còn hắn thì lại cố tình không chịu rời đi.

Trong lòng ta như có đợt sóng trào lên, rốt cuộc thứ mềm mại kia cũng rời đi, ta cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà ngay sau đó môi của hắn lại rơi vào phía sau lưng ta, hơn nữa đầu lưỡi còn như rắn ở sau lưng ta cứ thế quấy nhiễu...

“Ừm...” Âm thanh này phát ra nhất thời khiến ta xấu hổ vô cùng, ta đang bị Bạch Nguyệt Diệu quấy rối, mà con sinh ra khoái cảm, ta hình như có chút không phải?

“A.” Bạch Nguyệt Diệu nghe tiếng lơ đãng rên rỉ của ta, động tác càng thêm lớn mật, hắn từ từ hôn lên cổ.

Ta cảm giác cả người mê loạn rồi, muốn chống cự nhưng lời nói ở cổ họng lại không thể ra khỏi miệng, bàn tay hắn thì đang thăm dò khắp người ta...

-

Bạch Nguyệt Diệu nhìn chăm chú vào cơ thể Lam Diệp Nhi, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng giờ phút này dục vọng nhất thời nổi lên, nhìn hai gò má ửng hồng của Diệp Nhi thật mê người, gương mặt của hắn cũng nóng lên rồi, môi của hắn lại hôn nhẹ cổ nàng.

“Đừng...” Lam Diệp Nhi rút cuộc cũng phát ra được tiếng cự tuyệt, hai tay cố ngăn Bạch Nguyệt Diệu, nhưng xem ra âm thanh này là vô lực, hơi sức trên tay cũng là nhu nhược, so với dáng vẻ cự tuyệt trước đây quả thật hoàn toàn khác biệt, mà Bạch Nguyệt Diệu bây giờ căn bản cũng không thể nào dừng lại được.

Đầu lưỡi của hắn bắt đầu đi xuống, mãi cho đến chỗ đầy đặn mềm mại kia của nàng, hắn nhẹ nhàng ngậm lấy đôi nhũ hoa.

Lúc này, Lam Diệp Nhi bắt đầu thở dồn dập, nàng lặn ngụp trong dòng dục vọng xen lẫn lí trí, nếu cứ tiếp tục như thế này thì bọn họ chính xác là một đôi gian phu dâm phụ rồi!

“Đừng...”

“Diệp nhi... Diệp nhi... Ta muốn nàng! Ta không chịu đựng nổi nữa rồi!” Lúc này con người hoàn toàn đã mê ly rồi, tâm trí hắn cũng hoàn toàn mê loạn, hắn tiếp tục hôn xuống phía dưới, muốn giải trừ luôn cái chướng ngại còn lại.

Không biết vì nguyên nhân gì, Lam Diệp Nhi nhất thời tỉnh táo: “Đừng mà!” Nàng rống to một tiếng xong, còn cố chịu đựng vết thương đau đớn, hung

hăng cho Bạch Nguyệt Diệu một bạt tai, cái bạt tai này cũng làm Bạch Nguyệt Diệu tỉnh táo lại.

Hắn ngưng động tác, áy náy nhìn chăm chú vào Lam Điệp Nhi, lúc này trong đôi mắt nàng tràn đầy nước mắt, Bạch Nguyệt Diệu biết, hắn đại khái lại làm Lam Điệp Nhi đau lòng rồi.

-

Ta vốn định cứ như vậy cùng Bạch Nguyệt Diệu, nhưng ta lại không muốn cùng Bạch Nguyệt Diệu bị người ta mắng là đôi gian phu dâm phụ!

Ta thật là quá đáng, rõ ràng vừa rồi cũng rất muốn, lại cho hắn một bạt tai.

Nghĩ tới đây, nước mắt ta không cầm được mà chảy xuống.

“Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu kéo ta đến trước ngực hắn, áy náy gọi tên ta.

Có lẽ, Bạch Nguyệt Diệu vĩnh viễn cũng không biết được vì sao ta khóc, không phải vì hắn mà chảy, mà là vì chính ta, ta không phải vì hành động của hắn mà tức giận! Ngược lại ta cảm nhận được so với lúc cùng Huyền Ngâm Phong ta lại có khoái cảm hơn, bây giờ ta mới biết, ta yêu Bạch Nguyệt Diệu hơn rất nhiều so với Huyền Ngâm Phong!

Thực tế quả là tàn khốc, phũ phàng! Ta cũng có thể coi là nữ tử đã có chồng, mà bây giờ lại yêu Bạch Nguyệt Diệu, cũng không thể nói ra, đây là lỗi của ai chứ?

Đều là lỗi của ta, nếu ta có thể sớm rõ ràng tình cảm của mình, nếu ta có thể hiểu rõ Bạch Nguyệt Diệu, khi lần đầu tiên hắn nói chuyện cho ta làm phi, có lẽ ta nên đáp ứng ngay, nhưng giờ đã quá muộn!!!

Tất cả đã thành chuyện đã rồi!

Ta chưa kịp nói thêm điều gì, Bạch Nguyệt Diệu đã mặc quần áo vào cho ta, ta lại trở lại nằm trên rom rạ, còn hắn mang theo áy náy rời khỏi sơn động!

Liên tiếp mấy ngày, Bạch Nguyệt Diệu vẫn duy trì một khoảng cách đối với ta, mà ta cũng không nói chuyện nhiều với hắn. Thương thế của ta cũng đã từ từ khá hơn.

Chúng ta lập tức lên kế hoạch để thoát khỏi khu rừng này.

Mấy ngày liền ta không thấy ánh mặt trời rồi, vừa ra khỏi sơn động ta mới phát hiện ánh sáng ấy rất chói mắt, Bạch Nguyệt Diệu vội lấy tay che cho ta: “Nàng hãy nhắm hai mắt lại, để tránh ánh mặt trời làm tổn hại mắt của nàng” Hắn dịu dàng nói xong, ta lập tức nhắm hai mắt.

Hắn dìu ta ngồi xuống, còn hắn và Hắc Mạc Dực dắt ngựa đứng gần đây.

Sau đó ta mơ hồ nhìn thấy miếng vải xé từ quần áo buộc trên cây, ta có thể hiểu hành động này, đơn giản là để phân biệt con đường sẽ đi!

Nhưng rừng rậm này vô cùng lớn, khí trời lại rét lạnh như vậy, nếu cứ xé quần áo, Bạch Nguyệt Diệu sẽ sớm chẳng còn quần áo mặc.

“Nhị hoàng tử, ta đi thôi.” Hắc Mạc Dực nói xong cũng cởi áo ra.

Ha ha, Hắc Mạc Dực quả là trung thành với chủ hết mức. Mà Bạch Nguyệt Diệu cũng vô cùng tin cậy Hắc Mạc Dực, đây chính là sợi dây nối giữa bọn họ rồi.

Nhưng áo của Hắc Mạc Dực cũng chẳng mấy chốc mà hết, vì ta ở đây hắn cũng không thể cởi quần.

Ta không do dự cởi áo khoác của ta ra, dùng sức xé rách, Bạch Nguyệt Diệu lập tức ngoảnh lại nhìn ta.

Nếu ta nói trước chuyện sẽ xé áo đưa cho bọn họ, chắc chắn Bạch Nguyệt Diệu sẽ ngăn cản ta!

Ta ném áo cho Bạch Nguyệt Diệu, hắn nhanh chóng cởi áo của mình ném cho ta: “Mặc vào!” Bạch Nguyệt Diệu ra lệnh khiến ta không cách nào từ chối!

Cuối cùng, nỗ lực của chúng ta cũng được đền đáp, rốt cuộc đã ra khỏi rừng rậm mê cung này rồi, mà quần áo trên người Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực cũng không còn dư lại là bao...

Khu rừng này nằm trên địa phận Lôi Nguyệt Quốc, chỗ bọn ta thoát ra lại chính là tòa thành Bạch Nguyệt Diệu mới thu phục, ha ha, nếu lợi dụng đặc điểm của rừng rậm này, khi giao chiến cùng bọn Lôi Nguyệt quốc cứ đem nhốt tất cả bọn chúng vào đây!

Chúng ta nhanh chóng tìm một nhà trọ, mà cả ba cũng mua được quần áo mới.

“Nhị hoàng tử...” Ngoài phòng khách có người gọi Bạch Nguyệt Diệu.

“Vào đi!”

Bước vào là Tả Tiên Phong, hấn kích động nhìn ta cùng Hắc Mạc Dực, sau đó là ôm lấy bọn ta: “Thật tốt quá, Lam giám quân và Hắc tướng quân không có chuyện gì thật tốt quá!”

Chuyện này...

Chuyện này quả là ngoài dự đoán của ta, ta vốn không nghĩ đến sẽ có binh lính kích động như thế nghênh đón ta trở về, nếu là vì Hắc Mạc Dực hay Bạch Nguyệt Diệu thì còn hợp lý, nhưng còn ta thì..

“Rầm!” Bạch Nguyệt Diệu hung hăng vỗ xuống bàn, sau đó Tả Tiên Phong kinh hoàng buông ta cùng với Hắc Mạc Dực ra, kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, ta và Mạc Dực thì hiểu rõ nguyên nhân Bạch Nguyệt Diệu vỗ bàn: “Có con muỗi, có con muỗi.” Bạch Nguyệt Diệu vừa cười vừa nói.

Nhưng nghe hấn nói vậy Tả Tiên Phong càng thêm kinh ngạc, đang ngày đông giá rét, ở đâu ra muỗi? Bạch Nguyệt Diệu nói lão cũng phải cho một lý do hợp lý chứ.

“Nhị hoàng tử.” Tả Tiên Phong vừa nói vừa quỳ một chân xuống đất: “Nhị hoàng tử mấy ngày nay cực khổ rồi, vốn việc tìm kiếm hai vị Lam giám quân và Hắc tướng quân là trách nhiệm của quân lính, nhưng lại làm phiền nhị hoàng tử...”

“Được rồi, lát nữa ngươi triệu tập tất cả quân lính lại, ta có lời muốn nói.”

“Vâng thưa nhị hoàng tử!”

Tả Tiên Phong nói xong lập tức rời đi, Bạch Nguyệt Diệu cầm quần áo mới mua cùng Hắc Mạc Dực đi tắm rửa, hấn không quên phân phó người hầu đem một thùng gỗ lớn đổ đầy nước nóng đặt trong phòng khách.

Ta hiểu ý tốt của hấn, quả thật mấy ngày sống trong sơn động đầy thiếu thốn như vậy, ta cũng nên tắm rửa mới được. Sau khi cởi bỏ quần áo trên người, ta dùng gương đồng soi vết thương, nhất thời phát hiện vết thương đã khép lại, mà vết bớt hình bướm bướm kia lại càng ngày càng rõ, chuyện này là thể nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 136: Trở về

Tắm xong, ta lập tức cùng Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực đi tới chỗ quân lính tụ tập trong doanh trại, Bạch Nguyệt Diệu vừa bước vào đã cởi áo choàng của mình ra.

“Quan quân kỷ, ta hỏi ngươi, nếu binh lính không xin phép trước, tự tiện rời trại lính sẽ bị trừng trị thế nào?” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, tất cả mọi người đều hiểu ý hấn.

“Nhị hoàng tử...” Toàn bộ quân lính đã quỳ gối trên đất, mà quan quân kỉ cũng rất áp úng.

“Nói!” Bạch Nguyệt Diệu ra lệnh.

Vị quan kia nhanh chóng quỳ gối trên đất: “Nhị hoàng tử, nếu tự tiện rời khỏi đoàn sẽ phải chịu 30 gậy!”

“Được!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức rút gậy ra: “Ta là Thống soái, tự tiện rời khỏi đơn vị, nên phải chịu phạt gấp đôi, tiền phong cánh tả, ngươi tự mình thi hành đi!”

Rốt cuộc ta không biết nên đánh giá Bạch Nguyệt Diệu thế nào cho đúng đây, tuy hấn phóng đảng nhiều chuyện nhưng vô cùng cẩn thận tỉ mỉ trong chuyện chính sự, hấn làm vậy là muốn một điều, vương tử phạm pháp cũng phải chịu tội như dân thường.

Mà ta cũng cảm nhận được một điều là binh lính không ai nhỡ tâm ra tay với Bạch Nguyệt Diệu, không nhỡ tâm nhìn Bạch Nguyệt Diệu bị đánh.

Thật ra chuyện này tốt xấu thế nào cũng nên làm, nếu để kẻ nào lợi dụng thì sau này Bạch Nguyệt Diệu sẽ gặp nhiều phiền toái đây.

Nhìn vẻ mặt do dự của mọi người, xem ra lần này ta đành phải làm người xấu rồi.

Ta nhặt một cái gậy lên, tiến đến chỗ Bạch Nguyệt Diệu đánh vào mông hấn. Tất cả mọi người xung quanh đều nín thở tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc.

Bạch Nguyệt Diệu không hề kêu la một tiếng! Mà thực ra hấn cũng không đến mức phải kêu, mặc dù trông ta có vẻ dùng hết sức, nhưng là ‘giơ cao đánh khẽ’, chạm vào người hấn chỉ thật nhẹ, dù không phải do hấn yếu ớt gì, chẳng qua ta không đành lòng đánh hấn mà thôi!

Liên tiếp sau 58 quân côn, tất cả đều là giờ cao đánh khẽ, mặc dù nhìn thì có vẻ như Bạch Nguyệt Diệu bị đánh rất thảm, vẻ mặt hắn còn tỏ ra đau đớn, nhưng thực ra là không đau đớn gì cả, thiết là, Bạch Nguyệt Diệu diễn còn đạt hơn cả ta!

Bất quá tới đòn cuối cùng, ta lại không như trước mà đòn sức đánh thật mạnh, lập tức nghe thấy Bạch Nguyệt Diệu kêu lên một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía ta, ta cũng nở một nụ cười xấu xa với hắn.

“Nhị hoàng tử!” Mọi người quan tâm vây quanh hỏi han Bạch Nguyệt Diệu.

Vì để tránh làm lộ, ta cũng tỏ vẻ đau khổ không kém: “Mau, mau đưa thuốc giảm đau cho Nhị hoàng tử, Hắc tướng quân, nhanh chóng đưa nhị hoàng tử về nghỉ ngơi đi!” Nghe ta nói vậy, Hắc Mạc Dực vội đưa Bạch Nguyệt Diệu về phòng, ta cũng cầm thuốc giảm đau đi theo vào.

Ta đi vào, Bạch Nguyệt Diệu tiêu sái nằm trên giường: “Lam giám quân vừa rồi xuống tay thật không chút niệm tình đó!” Bạch Nguyệt Diệu châm chọc nói với ta.

Ta vừa làm chuyện tốt cho hắn, hắn đã không cảm ơn lại còn nói như vậy? Còn bảo ta ra tay không niệm tình nữa? Đã vậy ta cũng không cần khách sáo: “Ồ, Nhị hoàng tử, nếu cảm thấy không hài lòng, lần sau hạ quan bảo đảm xuống tay không như thế nữa đâu ạ!”

“Sau này nếu nằng cứ nhằm phát cuối mà mạnh tay như thế, ta sợ rằng nửa đời sau sẽ phải gắn liền với cái giường này mất thôi.” Ta toát cả mồ hôi, Bạch Nguyệt Diệu chỉ vì đòn cuối cùng mà công kích ta như vậy!!

“Lần sau sợ bị đánh như vậy, thì đừng có cố chống đỡ, vốn là có thể tránh mà!” Ta khinh bỉ nói rồi ngồi xuống ghế, Hắc Mạc Dực thì cười nhẹ một cái rồi rời khỏi phòng.

Thấy Hắc Mạc Dực đi rồi, Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng xuống giường tới trước mặt ta: “Nếu người khác đánh, đau thế nào ta cũng chịu được! Thật không ngờ nằng có thể đánh ta trước mặt nhiều người như vậy!?”

...

...

Không phải chứ? Ta thật sự không biết nên nói sao cho phải! Ha ha ha ha, dù sao hắn cũng là bậc đại trượng phu, mà ta là nữ tử, trước mặt nhiều người như vậy đánh hắn, dĩ nhiên hắn sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt! Bạch Nguyệt Diệu cũng có nghĩa khí đấy chứ. Ha ha

“Yên tâm, trừ ngươi và Hắc tướng quân ra, đâu còn ai biết ta là nữ tử chứ, những người khác không ai biết, mặt mũi ngươi vẫn giữ được mà!”

“Hừ!” Bạch Nguyệt Diệu nghe lời nói đùa của ta, càng thêm tức giận, hắn phát tay áo rồi trở về nằm ở trên giường: “Ồi.” Hắn thở nhẹ một tiếng, ta nhanh chóng nhìn về phía hắn.

“Nhị hoàng tử?”

“Nàng đi gọi Hắc Mạc Dực vào đây cho ta,... Còn nữa..., nằng chớ có vào!”

... Không phải là cái cuối cùng đó làm hắn đau thật chứ? hay là cả mấy cái trước cũng làm hắn bị thương? Ta đến gần hắn: “Nhị hoàng tử, liệu có cần thuốc giảm đau không?”

Nghe ta hỏi xong, sắc mặt của hắn nhất thời rất khó coi, sau đó vội quay lưng về phía ta: “Không phải, không phải! Nàng mau đi gọi Mạc Dực đi!”

“Hạ quan tuân lệnh!” Ha ha, ha ha, nhìn hắn ngượng ngập thế kia, cái mông chắc là đã nở hoa, may sao hắn không giờ trò bắt ta bôi thuốc cho hắn, ha ha!

Lúc đi ra ta còn không quên cười nhạo hắn mấy tiếng, bao nhiêu lần hắn trêu chọc ta, lần này rốt cuộc ta cũng trả được thù!

Chúng ta không thể ở lại nơi này lâu hơn nữa, Bạch Nguyệt Diệu cũng đã viết thư thông báo tình hình cho Hoàng thượng, nhận được thư trả lời, chúng ta lập tức rời đi, mà huyện này cũng đã chính thức thuộc về Vân Long quốc, gọi là huyện Bạch Diệu, đơn giản là nhờ công của Bạch Nguyệt Diệu mà. Ta biết ngay, Bạch Nguyệt Diệu xem ra có hi vọng với ngôi vị thái tử rồi đó.

Khi đi ngang qua huyện Bạch Thủy, bá tánh bên trong đã sớm quỳ gối ngoài cửa, ta nhất thời choáng váng.

“Mau đứng dậy đi!” Ta nói xong vội xuống ngựa đỡ mọi người, nhưng mọi người vẫn quỳ dưới đất không dậy.

“Lam hàn lâm, dân chúng bên trong thành gặp ân dịch, Lam hàn lâm ngày đêm không ngủ chăm sóc chúng thảo dân, cuối cùng mắc bệnh! Nhị hoàng tử lấy ba ngàn binh lực chống đỡ ba vạn binh lực của quân giặc, giúp chúng thảo dân giữ được mái nhà! Ban đầu chúng thảo dân đã không thấu hiểu cho ngài và Nhị hoàng tử, chúng thảo dân vô cùng áy náy!” Nói xong, tất cả dân chúng lại rạp đầu quỳ xuống.

“Các vị đừng tự trách mình, bảo vệ mọi người vốn là trách nhiệm của chúng tôi, không có mọi người thì đâu có nhà cửa chốn này! Cho nên mọi người không cần cảm kích! Ta chỉ xin mọi người một chuyện!”

“Nhị hoàng tử không cần phải xin đầu ạ, chỉ cần phản phò là chúng thảo dân sẽ làm hết mình!”

“Ha ha, hiện nay huyện Bạch Thủy đã thê thảm lắm rồi, ta trở về Đô thành sẽ cố gắng giúp đỡ mọi người, nhưng ta cũng hi vọng mọi người hãy chăm chỉ trồng trọt, tự cung tự cấp!” Nghe được những lời này của Bạch Nguyệt Diệu, cũng chính là ý của ta, vì Vân Long quốc đang bị tàn phá rất thê thảm, lương thực thiếu thốn, nếu chỉ dựa vào lương khô, sẽ chẳng bao lâu mà hết, rồi mọi người cũng sẽ chết đói mất thôi.

Bá tánh nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy chẳng khác nào nhận thánh chỉ, cũng không hề nhớ đến ta nữa, bá tánh liệu có tôn trọng như thế với ta không?

Suy nghĩ một chút cũng thấy thật buồn cười, từ Huyện Bạch Tùng, ta đã cùng với Bạch Nguyệt Diệu đến Huyện Bạch Văn chống lũ, đến bây giờ đường như mỗi lần ta lập công đều có Bạch Nguyệt Diệu ở bên!

Tới lúc nào thì ta mới có thể tự mình làm nên chuyện đây?

Nói chuyện với dân chúng xong, bọn ta lại quay ngựa lên đường, nhưng vừa mới ra đến cửa huyện thì có một nữ tử ngăn ngựa của ta lại, sau đó Bạch Nguyệt Diệu tò mò nhìn ta, mà cô gái đó ta biết, chính là nữ tử bị bệnh đậu mùa may có ta mà thoát chết!

“Lam hàn lâm!” Hiện giờ ta mới nhìn rõ cô bé kia rất là khéo léo, dáng dấp cũng rất thanh tú, “Tiểu nữ tử tên là Liễu Nhi.”

“Liễu Nhi có chuyện gì không?” Ta nói xong vội xuống ngựa.

“Mấy ngày trước đây, nếu không phải Lam hàn lâm cứu giúp, Liễu Nhi sợ rằng đã mất mạng rồi, Liễu Nhi vì báo đáp ơn cứu mạng của Lam hàn lâm, nguyện đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh ngài làm nô tỳ!” Liễu Nhi rất kiên quyết, nhưng nếu để nàng ấy ở bên cạnh ta, sớm muộn gì có một ngày, nàng ấy cũng sẽ biết ta là nữ tử!

Như vậy thật là làm khó cho ta, sau đó Liễu Nhi lại lên tiếng: “Dù Lam hàn lâm có ghét bỏ, Liễu Nhi cũng sẽ bám theo bằng được!”

...

“Chẳng lẽ người không biết hoàng thượng đã hạ lệnh cấm nữ tử sao? Nếu người cứ nhất quyết theo đại quân của ta đến kinh đô, chỉ sợ nửa đường đã bị bắt giết mất!” Bạch Nguyệt Diệu dùng giọng điệu đe dọa, nhưng cũng chính là đang giúp ta giải vây, ta chỉ hi vọng có thể hù dọa được Liễu Nhi.

Nhưng...

Ta sai rồi.

“Nếu trên đường bị giết, Liễu Nhi cũng không oán hận chút nào, dù sao mạng của Liễu Nhi cũng là do Lam hàn lâm cứu mà còn giữ được.”

“Ha ha, nữ tử này quả là rất xem trọng Lam hàn lâm đây mà.”

“Ta xem...”

“Quả là Lam hàn lâm của chúng ta có mị lực đó nha, xem ra lúc này Nhị hoàng tử và Hắc tướng quân cũng phải lép vế rồi!”

Binh lính xung quanh ồn ào, không quên lấy ta và Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực ra trêu nhiều lần, ta cũng không thể không xấu hổ: “Thôi đành vậy, nhưng mà có thể ngày sau người sẽ phải chịu nhiều uất ức đấy!”

“Liễu Nhi sẽ không bao giờ hối hận!”

Nói xong, ta lại lên ngựa, Bạch Nguyệt Diệu vẫn nhìn chăm chăm ta, thật ra thì cũng không có gì là không tốt, cùng lắm ngộ nhờ Liễu Nhi biết ta là nữ tử, bảo nàng ấy giữ bí mật là được mà.

Ta kéo lấy tay Liễu Nhi, tiếp tục lên đường.

Mấy ngày nay, vì có Liễu Nhi, Bạch Nguyệt Diệu tỏ ra rất quy củ với ta, ta phát hiện điều này cũng không tệ, trước kia Bạch Nguyệt Diệu trước mặt Hắc Mạc Dực vẫn có thể trêu ghẹo ta, nhưng hiện giờ dù sao cũng thêm một người, hẳn đáng hoàng hơn rất nhiều!

Rót cuộc đã đến kinh đô của Vân Long quốc, ta đưa Liễu Nhi về chỗ của ta, rồi cùng Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực vào cung gặp Hoàng thượng.

Vừa bước vào Ngự Thư Phòng của Hoàng thượng, phần lớn quan viên đều thay đổi ánh mắt khi nhìn Bạch Nguyệt Diệu, chỉ có Tử Thừa tướng và Hồng Thái là vẫn tràn đầy địch ý, haiz, nói thế nào thì Bạch Nguyệt Diệu cũng là con rết của Hồng Thái Phò, ông ta thật là không biết suy nghĩ, nếu trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu xưng đế thì có lợi biết bao nhiêu! Ông già này, sẽ có ngày ta dạy bảo ông ta một trận!

Khi ta nhìn bốn phía, phát hiện ánh mắt Bạch Nhật Uyên vẫn rất bình tĩnh, có đôi chút làm ta sợ, nhưng còn Bạch Tĩnh Ngân?

Vì sao ánh mắt hắn có vẻ xa lạ như vậy?

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Thần Lam Diệp tham kiến hoàng thượng.”

“Thần Hắc Mạc Dực tham kiến hoàng thượng.”

“Ha ha, Tốt lắm! Tốt lắm! Ta đã nhận được thư báo, thật không ngờ, hoàng nhi của ta càng ngày càng ưu tú, ba ngàn binh lực chiến thắng ba vạn binh lực địch, hơn nữa còn khiến cho biên giới Lôi Nguyệt quốc phải mở cửa cho Hoàng nhi của ta vào.”

“Phụ hoàng quá khen, đó là vì bọn họ e ngại quân đội của Phụ hoàng thôi.” Vô công nịnh hót của Bạch Nguyệt Diệu thật là siêu à nha.

“Ha ha ha ha, dù gì đi nữa, chiến công vĩ đại của Lam ái khanh trăm cũng có nghe thấy rồi, mà Hắc ái khanh lần đầu ra chiến trường cũng lập được công lớn, đều phải có thưởng! Mọi người nói trăm nên ban thưởng thế nào cho ba vị công thần này đây?”

“Hoàng thượng, có công được thưởng thì có tội cũng cần phải xử phạt chứ ạ?” Có thể nói ra lời này không cần xem cũng biết là Từ thừa tướng!

“Khanh nói rõ ta nghe?”

“Theo thần được biết, Nhị hoàng tử lúc hành quân đã tự tiện rời đi mấy ngày mà không báo lại! Hơn nữa báo tin về kinh thành cũng muộn mất mấy ngày, điều này chính là không xem trọng Hoàng thượng! “Nghe Từ thừa tướng nói vậy ta lập tức nhưc đầu!

“Thật sự nghiêm trọng như vậy sao? Sớm hay muộn cũng đều là tin chiến thắng mà, hơn nữa nhị hoàng tử cũng là vì tìm thần và Hắc tướng quân mới phải đột ngột rời khỏi đơn vị, nếu không phải...” Nước mắt của ta đang chực rơi khiến động lòng người: “Nếu không phải Nhị hoàng tử kịp thời tới, sợ rằng hoàng thượng đã không còn gặp lại thần và Hắc tướng quân nữa! Nếu muốn theo trình tự làm việc, e rằng thần và Hắc tướng quân đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi, không cách nào đốc sức cho Hoàng thượng được nữa!” Ta nói xong lại lấy tay áo lau nước mắt.

“À, xem ra hoàng nhi cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

“Hoàng thượng, nhị hoàng tử vì sai lầm bất đắc dĩ đó đã tự mình thi hành quân pháp, phải nằm liệt giường mất mấy ngày đấy ạ!”

“A? Nhị hoàng nhi, bây giờ đã khỏi chưa vậy?” Hoàng thượng có chút khản trương hỏi Bạch Nguyệt Diệu, lúc này mới có chút tình cha con sao, hử!

Lúc này gương mặt của Bạch Nguyệt Diệu tuy bất đắc dĩ, nhưng vẫn phối hợp giả bộ với ta: “Bẩm phụ hoàng, nhị thần đã không còn gì đáng ngại rồi!”

“À, vậy thì tốt.” Ha ha, Từ Thừa tướng lần đó gây thù với ta, trừ lần hạ xuân được thành công ra, không thể có một lần thành công nữa. Chỉ là lần đó, cũng khiến hấn mất đi rất nhiều, lại được rất nhiều, mất là trình tiết, được là hóa giải hiềm khích với Bạch Nguyệt Diệu!. “Tốt lắm, vậy mọi người nói xem Trăm nên thưởng gì cho ba người này đây?”

Hoàng thượng nói xong, mọi người ai nấy nhìn nhau, xem ra ta phải mở miệng trước rồi, lúc này ta cực độ nghiêm túc: “Hoàng thượng, thần có điều này xem ra hơi quá đáng, có lẽ hoàng thượng sẽ cảm thấy vi thần hơi lớn nghịch, nhưng thần vẫn phải nói!”

“Lam ái khanh có gì cứ nói, không sao!”

“Hoàng thượng, hiện nay ba vị hoàng tử đã đạt được thành tựu nhất định, căn cứ theo chế độ lập Thái tử của Vân Long quốc, Nhị hoàng tử mặc dù là thứ hai, nhưng đã cùng dân chúng chịu nhiều khổ cực, cùng với chiến thắng vừa rồi cũng đủ để thể hiện thực lực của nhị hoàng tử, hiện nay danh tiếng của nhị hoàng tử đã vang khắp thiên hạ, không chỉ dân chúng Vân Long quốc biết, mà ngay cả Phong Minh quốc cùng với Lôi Nguyệt quốc cũng đã nghe danh rồi, cho nên thần cái gì cũng không cần, chỉ cầu xin hoàng thượng có thể sắc lập nhị hoàng tử làm thái tử!” cầu xin của ta chưa nói hết lời đã quỳ gối trên đất, mà Bạch Nguyệt Diệu dường như cũng có chút khản trương, ta biết nếu lần này hoàng thượng cự tuyệt, như vậy e rằng lần sau khó mà có hi vọng được!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 137: Tấn kê tư thần

“Thần cũng không cần phần thưởng gì cả, chỉ cầu xin hoàng thượng sắc lập nhị hoàng tử làm thái tử!” Hắc Mạc Dực nói như vậy đã hoàn toàn tỏ rõ lập trường rồi.

Toàn bộ những người về phe Bạch Nguyệt Diệu cũng đều nhất loạt cầu xin hoàng thượng, toàn bộ Ngự Thư Phòng tổng cộng bốn mươi người thì có đến mười mấy người đã quỳ xuống.

Hoàng thượng đang trầm tư, trong ngự thư phòng nhất thời đầy không khí lo lắng chờ đợi, mỗi người cũng rất khản trương, cuộc chiến này cũng không hề đơn giản, đó là một cuộc chiến vô hình giữa các phe phái. Có một điều nằm ngoài dự liệu của ta, khiến ta khá bất ngờ đó chính là Bạch Tinh Ngân không

hề đứng ra ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu, rốt cuộc là thế nào? Tại sao khi ta gặp lại Bạch Tinh Ngân, dường như trong ánh mắt của hắn chứa đầy sự xa lạ vậy?

Hoàng thượng ngẩng đầu lên, nhìn về phía mọi người, tìm ta dường như ngừng đập để chờ đợi, nhưng đúng vào lúc này...

“Hoàng hậu giá lâm!” Nghe vậy Bạch Nhật Uyên khẽ mỉm cười, mà đám người của Từ Thừa tướng cũng không còn dáng vẻ khấn trương nữa, cứu tinh của họ đã đến rồi.

“Hoàng hậu có chuyện gì mà tới Ngự Thư Phòng vậy?” Hoàng thượng tò mò hỏi hoàng hậu.

Hoàng hậu cười đầy quyến rũ rồi ngồi xuống bên cạnh Hoàng thượng: “Có người thông báo Nhị hoàng tử đã trở về, thiếp là mẹ đương nhiên muốn tới đây nhìn ngắm đáng về con trai mình rồi.” Giả vờ tốt bụng! Hoàng hậu trông có vẻ tình cảm thân thiết, nhưng thực ra làm gì có thực tâm chứ!

“À, ra vậy.”

“Mọi người đang thảo luận chuyện gì sao?”

“Hiện giờ đang thảo luận chuyện sắc lập thái tử đây.”

“A, hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy sau này bản lại cũng không muộn, dù sao hoàng thượng còn khỏe mạnh như thế, bây giờ nói chuyện này chẳng phải quá sớm ư?”

Ta thường nghĩ hoàng hậu cổ đại thì có ba loại, hoặc là vô cùng tốt, hoặc cực kì yếu đuối, còn lại là đặc biệt xấu xa! Xem ra vị hoàng hậu này mềm yếu hay tốt đều không phải, chắc chắn chỉ có thể là loại thứ ba!

“Hoàng hậu, chuyện lập thái tử cùng với long thể của hoàng thượng có gì liên quan sao?” Lời của ta vừa dứt, Bạch Nguyệt Diệu lập tức lo lắng nhìn về phía ta. Mà những quan viên khác cũng đều run lấy lấy.

Nhất thời không khí trong ngự thư phòng càng thêm khấn trương, sắc mặt của hoàng hậu cũng cực độ nghiêm túc: “Thật to gan! Thái tử là để thừa kế vương vị của Hoàng thượng, người nóng lòng lập thái tử là muốn gì? Chẳng lẽ hi vọng hoàng thượng sớm thoái vị sao?”

Đúng! Ta chính là hi vọng hoàng thượng sớm thoái vị đây! Như vậy mới sớm loại bỏ được một vị hôn quân!

Nhưng ta đã thua bởi hoàng hậu rồi, nữ tử như ta thật không đấu lại Hoàng hậu, hiện giờ rốt cuộc ta hiểu rõ tại sao tất cả quan viên đều khấn trương, Bạch Nguyệt Diệu cũng lo lắng nhìn ta. người đàn bà này thật không đơn giản, khó trách ngồi được vào ghế Hoàng hậu, làm chủ cả tam cung lục viện, không tính ranh thì làm sao mà yên ổn ngồi ở vị trí đó chứ!

“Thần không có ý đó!” Ta ngậm ngùi nói như vậy khiến Từ thừa tướng có vẻ rất đắc ý, hắn ta mừng vì ta bị như thế này, xem ra Hoàng hậu đã giúp hắn ta nửa hân rồi!

“Hoàng thượng, ngài cảm thấy ý kiến của thần thiếp thế nào?” Hoàng hậu lập tức trở lại dáng vẻ vô cùng kiều mỹ, đúng là cáo đội lốt cừu! Ghê tởm!

Hoàng thượng trầm tư một lúc rồi: “Ừm...”

“Tần kê tư thần!!!” Ta vốn định nói thầm trong lòng ai ngờ đã buột miệng nói ra.

“Lam hàn lâm, người nói vậy là có ý gì?” Hoàng hậu lập tức hỏi ta.

Thôi xong! Dù sao cũng đã lỡ miệng, nếu đã không hiểu ý, ta đành giải thích một chút vậy: “Từ xưa gà trống gáy gà mái đẻ trứng là đạo lý trăm năm không đổi, hiện giờ đến gà mái cũng muốn tranh phần cát tiếng gáy, xem ra thiên hạ đại loạn rồi!!!!” Thôi xong, ta đang tự rước họa vào thân đây mà, may sao đang ở cái dáng vẻ nam nhi này!

“Người...”

“Lam hàn lâm ngay lập tức nhận lỗi với Hoàng hậu đi!” Bạch Nguyệt Diệu xoay người lớn tiếng quát ta! Nhưng những lời này ta nói là vì ai? Hắn không biết sao? Còn bảo ta nhận lỗi?

“Hoàng thượng, nữ tử xưa nay vẫn bị cảm đoán nhiều chuyện, đơn giản là vì không muốn để họ vượt quyền của nam tử, vậy tại sao Hoàng hậu lại tham dự quốc gia chính sự?”

“Lam Diệp!!!!” Bạch Nguyệt Diệu bước hai bước tiến lên hung hăng cho ta một bạt tai, nhưng trong đôi mắt hắn tràn đầy yêu thương, vậy là có ý gì? Ta không hiểu, ta không hiểu!

“Người đâu!!!!” Hoàng hậu giận dữ gọi người bên ngoài.

“Mẫu hậu, nhi thần đã dạy dỗ Lam hàn lâm chưa đúng phép dẫn đến hành động quá khích vừa rồi, hi vọng mẫu hậu có thể tha thứ cho sai lầm lần này của Lam hàn lâm.” Bạch Nguyệt Diệu vội vàng tiến lên cầu xin hoàng hậu, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn đi cầu xin người khác. Hắn thực sự làm sao vậy chứ?

“Mẫu hậu, xin người hãy tha thứ cho Lam hàn lâm.” Lúc này Bạch Tinh Ngân cũng vì ta mà cầu xin.

Ta rốt cuộc là phạm lỗi ở chỗ nào? Ta có nói gì sai sao? Đúng là vô lý, hết sức vô lý! Ta hận!

“Quý xuống!” Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lại ra lệnh cho ta, nhưng ta vẫn hiên ngang hùng dũng nhìn chăm chăm vào hoàng hậu.

Hắc Mạc Dực ở phía sau kéo ta xuống, sau đó nhỏ giọng nói: “Hãy hiểu cho hành động của Nhị hoàng tử, mau mau quý xuống tạ tội với Hoàng hậu đi!”

Hắc Mạc Dực đã nói như vậy, ta đành phải quý xuống, sau đó vô cùng miễn cưỡng nói: “Hoàng hậu, hạ quan lỗi, xin hoàng hậu tha tội.”

“Hừ! Được rồi được rồi.” Hoàng hậu còn tỏ vẻ khoan dung như vậy, được lắm! Ta đúng là trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo!

“Haiz, chuyện lập thái tử hãy bàn sau đi, bãi triều!” Hoàng thượng nói xong lập tức rời khỏi Ngự thư phòng.

Mà ta sợ mọi người cười nhạo cũng nhanh chóng rời đi! Thật là tức mà! Bạch Nguyệt Diệu dám đánh ta, hơn nữa còn chịu nhục mà cầu xin Hoàng hậu, ta càng nghĩ càng giận, nhanh chân trở về phủ.

“Lam hàn lâm”

Liễu Nhi tới gần ta chào hỏi, ta không để ý trực tiếp đẩy cửa bước vào phòng ngủ, tức giận ngã xuống giường: “Hu hu!!!” Ta lập tức đem uất ức trong lòng phát ra thành tiếng khóc lớn!

-

Bạch Nguyệt Diệu mặc dù đánh vào mặt Lam Diệp Nhi nhưng cũng chính là làm đau lòng bản thân, nếu hắn không cho nàng một cái tát như vậy không biết chừng nàng sẽ phải chịu đựng khổ sở gì, vì hoàng hậu là một người đàn bà cực kì nhỏ mọn, cho nên nếu không để Hoàng hậu bớt tức giận vì chuyện này, chưa biết sau này Lam Diệp Nhi sẽ bị những gì.

Hơn nữa Bạch Nguyệt Diệu lúc này xem như phải chịu nhục vì nàng rồi, hắn chưa từng gọi Hoàng hậu một tiếng ‘mẫu hậu’, cũng chưa từng cúi mình trước Hoàng hậu, vì hơn ai hết hắn hiểu rõ, ai chính là kẻ đã sát hại mẫu thân mình.

Nhưng hắn vì Lam Diệp Nhi mà cúi đầu, hoàng hậu có thể nhanh như vậy tha thứ cho Lam Diệp Nhi hoàn toàn là vì mấy tiếng cầu xin của hắn, hoàng hậu cảm thấy đó chính là sự cam chịu khuất phục, cái đó đã đủ làm nhục Bạch Nguyệt Diệu rồi!

Chuyện lập thái tử lần này, Bạch Nguyệt Diệu cũng cảm thấy nắm chắc mười phần, thế nhưng sự xuất hiện của Hoàng hậu đã làm đảo lộn mọi chuyện, nhìn ánh mắt hà hê của Bạch Nhật Uyên, Bạch Nguyệt Diệu cũng chắc được rằng chính hắn ta đã an bài mọi chuyện.

Thật ra thì từ lúc Hoàng hậu xuất hiện, Bạch Nguyệt Diệu cũng biết chuyện lập thái tử lần này sẽ không thành, nhưng ai biết, Lam Diệp Nhi lại vì hắn mà tận lực đến thế, hắn vừa cảm kích, lại vừa thống khổ, hiện giờ hắn chỉ cần Lam Diệp Nhi bình an vô sự, ngôi vị thái tử kia hắn cũng không cần!

“Nhị hoàng đệ, sao lại đánh Lam hàn lâm như vậy chứ?” Bạch Nhật Uyên giả bộ tốt bụng nói xong, sau đó lại nhích tới gần Bạch Nguyệt Diệu thì thầm: “Nếu là ta, sẽ chỉ làm nàng đau khi trên giường mà thôi!” Lời của Bạch Nhật Uyên không khác gì dội một gáo nước lạnh cho Bạch Nguyệt Diệu.

Sau đó Bạch Nhật Uyên kéo Bạch Tinh Ngân đi cùng, ánh mắt giễu cợt nhìn về Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu đã cảm thấy hôm nay Bạch Tinh Ngân có chỗ khác lạ, nhưng chỗ nào thì không rõ, nhưng giờ phút này hắn đã hiểu, Bạch Tinh Ngân đã phản bội mình rồi!

Ha ha, Bạch Nguyệt Diệu cũng chỉ có thể cười nhạo mình mấy tiếng, mình tự tay đánh nữ tử mình yêu mến, hơn nữa người thân cũng đã trở mặt.

Lòng hắn cực kì đau khổ!

Thấy Lam Diệp Nhi tức giận rời khỏi Ngự Thư Phòng, hắn lập tức cùng Hắc Mạc Dực tiến về phủ của nàng!

Ở trên đường, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu rất hỗn loạn, nhưng vẫn cố nghĩ cách xoa dịu Lam Diệp Nhi, hắn biết nàng không phải loại người ham mê trang sức, nhưng hắn vẫn mua một cây trâm hình bướm đem tặng cho nàng.

“Nhị hoàng tử, Hắc tướng quân.” Liễu Nhi lễ phép chào hỏi, sau đó Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt nhìn Hắc Mạc Dực, Hắc Mạc Dực cũng hiểu ý, đưa Liễu Nhi cùng rời đi.

Lúc này Bạch Nguyệt Diệu mới tiến tới cửa phòng Lam Diệp Nhi, hắn đứng trước cửa ổn định lại tâm trạng mình, rồi hắn mới nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng nàng...

-

Trong lúc ta đang nức nở thì nghe có tiếng gõ cửa, ta miễn cưỡng hỏi: “Ai đó?!!!”

“Diệp nhi, mở cửa đi.”

Là Bạch Nguyệt Diệu, hần tới tìm ta làm gì nữa chứ, ta ghê tởm hần, ta ghét hần! “Bạch Nguyệt Diệu, người mau rút đi, nghe người nói ta càng bức mình, ta càng không muốn nhìn thấy người!!!” Ta nằm lý ở trên giường tức giận nói xong lại cảm thấy ta như đang làm nũng vậy!

Ta nói vậy thì không thấy Bạch Nguyệt Diệu phản ứng nữa, thật là, đi nhanh như thế! Một chút nghị lực cũng không có, hần thật là đáng chết mà!

“Điệp nhi...”

Nghe âm thanh này ta nhanh chóng nhìn về phía cửa sổ, Bạch Nguyệt Diệu đang từ cửa sổ phòng ta chuẩn bị vào. Ta nhất thời lạnh cả người.

Lúc này thì hần đã hoàn toàn ở trong phòng rồi.

“Ai cho phép người leo cửa sổ vào???” Ta phẫn nộ hét lên!

Hần nhất thời buông lời cợt nhả: “Nàng không mở cửa cho ta vào, ta đành phải vào bằng đường ấy thôi.”

“Ai cho phép người cợt nhả hả? Người mau rút ra ngoài cho ta!” Ta nói xong lại chạy tới mở cửa ra, chờ hần đi ra ngoài.

“Không đi!” Hần nói xong một phát lật người đã nằm ở trên giường.

“Người làm vậy không biết xấu hổ ư?” Ta bước nhanh tới bên Bạch Nguyệt Diệu, kéo cánh tay của hần, nhưng không ngờ lại bị hần tóm lấy tay, dùng sức lôi kéo khiến ta cùng ngã lên giường.

Ta còn chưa kịp nói gì, tay của hần đã khẽ vuốt ve khuôn mặt ta rồi hỏi: “Đau không?” Lời nói vừa êm ái vừa tràn đầy yêu thương khiến ta vốn đang tức giận cũng dần dần nguôi ngoai, nhất thời đầu óc cũng tỉnh táo rất nhiều, Bạch Nguyệt Diệu mới vừa rồi đánh ta hoàn toàn là vì cứu ta, mà vừa rồi hần cũng phải nói năng nhún nhường trước Hoàng hậu, cũng là vì cứu ta, thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu cũng phải chịu uất ức chứ đâu chỉ mình ta. Vốn sắp đạt được mục đích làm thái tử lại bị gạt đi, còn phải vì ta mà cầu cạnh Hoàng hậu, thật không nên đổ lỗi cho hần.

Ta hơi làm nũng gật đầu một cái, thế nhưng không ngờ hần lại hôn lên mặt ta, khiến ta nhất thời nóng bừng cả mặt.

Đôi mắt của hần nhìn chăm chăm vào môi ta, mà mặt của hần cũng chậm chậm tiến gần tới, ta lại không tự chủ được nhắm hai mắt lại chờ đợi nụ hôn của hần.

Đang lúc này đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, ta chợt tỉnh ra, vốn là Huyền Ngâm Phong cũng biết chỗ này, ta đang làm gì vậy chứ? Cùng một người đàn ông nằm ở trên giường, hơn nữa còn đang đợi hần hôn ta? Ta nhanh chóng đẩy Bạch Nguyệt Diệu ra, khấn trương xuống giường.

“Lam hàn lâm” Người đi vào là Liễu Nhi, nhưng nàng ấy khẽ cứng đờ, vì nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu trên giường, xem ra Liễu Nhi sẽ nghĩ ta và Bạch Nguyệt Diệu là đồng tính luyến ái: “Buổi tối ngài định ăn gì ạ?” Liễu Nhi cố tỏ ra tự nhiên.

“Tùy người sắp xếp!” Bạch Nguyệt Diệu vẫn cau mày chăm chú nhìn Liễu Nhi.

“Vâng”

Liễu Nhi vừa đi ra ngoài, ta hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy? Chẳng lẽ nàng cho là Huyền Ngâm Phong xuất hiện?” Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy ghen tức nhìn chăm chú vào ta.

Ta không để ý hần, vì ta cũng tưởng như thế thật, nghĩ lại ta ra ngoài mấy ngày liền, không biết đạo này Huyền Ngâm Phong có ghé qua không.

Có điều, trước kia ta ngày nhớ đêm mong Huyền Ngâm Phong, hiện giờ lại hi vọng Huyền Ngâm Phong tạm thời đừng đến tìm ta, vì giờ đây ta đối với hần tràn đầy áy náy.

Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên xuống giường, sau đó đem một cái gì đó cắm vào búi tóc của ta, ta sờ một cái, cảm giác hình như là một cây trâm: “Cái gì vậy?” Ta hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đem gương đồng đến trước mặt ta, sau đó đứng bên cạnh ta, đôi tay lại đặt lên vai ta.

Thật sự là một cây trâm cài tóc, hơn nữa còn là hình bướm, nhưng sao tự dưng lại đem tặng ta? Chẳng lẽ là hần đang muốn chuộc lỗi ư?

“Cảm ơn đã tặng ta, ta lại không mang được!”

“Vì ta cảm thấy nó rất thích hợp với nàng, nàng nhất định phải quý trọng đó, Bồn hoàng tử chưa từng tặng đồ cho nữ tử nào đâu!”

“Vậy ta không cần!” Ta đây hoàn toàn là nói đùa, ai bảo hần cứ như vậy ép ta nhận lấy chứ.

“...” Bạch Nguyệt Diệu thấy ta nghiêm túc, nhanh chóng tươi cười: “Nhận lấy đi mà.”

“Người cầu xin ta thì ta sẽ nhận!”

“...” Bạch Nguyệt Diệu tỏ vẻ bất đắc dĩ cùng không cam lòng, nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Van xin nàng, Điệp nhi ngoan, nhận lấy quà tặng của ta đi!”

Ha ha ha ha, khiến hắn trở nên như vậy, ta vô cùng vui vẻ, ai ngờ hắn còn quăng thêm câu: “Ta thấy câu tẩn kê tư thần kia đúng là dành cho nàng đó!!!”

Hắn còn dám nhắc lại chuyện này, ta lại nhớ tới chuyện mất thể diện ở trên triều! Hắn nhắc tới, ta lại tức giận, hung hăng đưa tay đánh vào ngực hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 138: Lập Thái tử

Ta đem cây trăm cái đầu Bạch Nguyệt Diệu tặng cất đi, định tiễn hắn về, nhưng ai biết hắn giống như không có ý định về vậy?

“Trời đã tối rồi, người không phải trở về sao?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Nàng không mời ta ở lại ăn cơm à?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại nở nụ cười tà mị.

“...” Bất đắc dĩ ta đành mời hắn ở lại ăn cơm vậy.

Ta báo cho Liễu Nhi làm thêm vài món ăn. Lúc ở bàn ăn cơm Bạch Nguyệt Diệu không ngừng gấp thức ăn cho ta, hắn xem Hắc Mạc Dực và Liễu Nhi như không hề tồn tại, Hắc Mạc Dực thì có thể hiểu nhưng Liễu Nhi làm sao có thể! Đoán chừng Liễu Nhi bây giờ chắc chắn đã nghĩ ta và Bạch Nguyệt Diệu là một cặp đồng tính rồi.

Ta đá Bạch Nguyệt Diệu một cước dưới bàn, ý nói cho hắn biết mà tự kiểm điểm! Còn có người khác ở đây, vậy mà hắn vẫn tỏ ra như không!

“Xin hỏi, Lam hàn lâm có ở đây không?” Ngoài cửa bỗng có tiếng gọi, Liễu Nhi vội nhanh chóng chạy đi mở cửa.

“Ngài là?” Liễu Nhi hỏi.

“Tam hoàng tử!” Ta nhanh chóng chạy ra.

Liễu Nhi thấy ta gọi Bạch Tinh Ngân, vội vàng nói: “Nô tỳ tham kiến Tam hoàng tử.”

Sau đó ta lập tức dẫn Bạch Tinh Ngân vào trong đại sảnh. Bạch Tinh Ngân sau khi bước vào cũng có chút hơi ngần ngại ra khi nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu, ánh mắt hắn mờ hồ không dám nhìn thẳng Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng huynh.” Lời nói của hắn không còn thân thiết như trước, như là kẻ xa lạ vậy.

Rốt cuộc là thế nào? Rốt cuộc đã có chuyện gì với Bạch Tinh Ngân vậy?

“Ừm” Bạch Nguyệt Diệu đáp trả cũng có phần mất tự nhiên.

“Cái đó... Lam hàn lâm, lần sau ta sẽ tới vậy.” Không được, không được, tuyệt đối không thể để Bạch Tinh Ngân đi như vậy, nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, khi ta và Bạch Nguyệt Diệu không ở đây, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Không đợi ta chặn Bạch Tinh Ngân lại, Bạch Nguyệt Diệu đã lên tiếng bảo: “Tam Hoàng đệ đã đến rồi vậy cũng nên ở lại một lát đi.”

Gương mặt Bạch Tinh Ngân tỏ ra có chút bất đắc dĩ, cũng có chút áy náy đành ngồi xuống.

“Tam hoàng tử đã ăn cơm chưa?” Ta hỏi Bạch Tinh Ngân.

“Ăn rồi...”

“À! Đúng rồi, Liễu Nhi ta có cái này muốn cho người.” Ta vội nháy mắt với Liễu Nhi rồi cùng đi ra ngoài, hi vọng bất kể là chuyện gì xảy ra, hôm nay Bạch Tinh Ngân và Bạch Nguyệt Diệu có thể khôi phục tình huynh đệ...

-

Sau khi Lam Điệp Nhi rời đi, Hắc Mạc Dực cũng buông dưa đi ra khỏi đại sảnh, rồi khẽ đóng cửa lại.

Bạch Nguyệt Diệu không nói gì, vì hắn đang chờ Bạch Tinh Ngân mở miệng. Nhưng Bạch Tinh Ngân trước sau vẫn thùy chung không chịu mở miệng, lòng Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn thất vọng, hắn cầm một ly rượu lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Không phản đối sao?”

Bạch Tinh Ngân nghe xong thì ngơ ngẩn lắc đầu.

“À, từ lúc nào Tam đệ của ta đã trở nên giấu diếm tâm sự như vậy rồi?”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, Bạch Tinh Ngân lập tức tức giận đứng nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Huynh luôn nói đệ là đệ đệ của huynh, nhưng huynh lại không bao giờ nói chuyện gì cho đệ biết cả! Huynh rõ ràng yêu Lam cô nương, mà Lam cô nương cũng yêu huynh, tại sao huynh còn phải cười nhị hoàng phi? Không đối đãi thật tốt với Lam cô nương?!”

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong lời tức giận của Bạch Tinh Ngân thì cười khỏ một tiếng, hẳn biết Bạch Tinh Ngân mặc dù rất thông minh, nhưng đối với chuyện tình cảm nam nữ lại rất chậm hiểu, Bạch Tinh Ngân sẽ không thể tự mình nhận ra chuyện này, lời nói hôm nay khỏi phải điều tra cũng biết là do Bạch Nhật Uyên mà ra. Mà cũng tại mình coi Bạch Tinh Ngân là người ngoài mới không nói cho đệ ấy biết!

“Đại hoàng tử nói với đệ sao?” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, đôi mắt sắc bén lập tức nhìn chăm chú vào Bạch Tinh Ngân.

“Đừng hỏi đệ, không phải Đại Hoàng Huynh nói, đệ hỏi huynh, có bao giờ huynh xem đệ là người của mình không?! Mỗi lần huynh xuất binh cũng không thèm mang đệ theo, huynh sợ đệ làm hỏng việc hơn là được việc sao?”

A, Bạch Nguyệt Diệu cười lạnh một tiếng trong lòng, xem ra Bạch Nhật Uyên lần này còn sử dụng đến kế khích bác để ly gián huynh đệ nữa à? Hắn ta lại dụng sự trọng tình nghĩa của Bạch Tinh Ngân!

“Đúng!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đứng lên, túm chặt lấy cổ áo Bạch Tinh Ngân: “Ta cho đệ biết! Mang theo đệ đúng là dễ hỏng việc hơn là được việc, ta với đệ cùng nhau lớn lên, vậy mà đệ vẫn hoài nghi ta? Đi xa ư? Nếu cả ta và đệ cùng đi thì việc ở đây giao cho ai? Ta cũng nói cho đệ biết, ta yêu Điệp nhi, nhưng Điệp nhi vốn không yêu thích ta! Điều quan trọng khác là, đệ chẳng lẽ không biết, ta vốn không thể cự tuyệt lấy Hồng tiểu thư kia sao?”

“Nhưng Đại Hoàng Huynh nói, các người có quan hệ rất bí ẩn, chỉ là không nói cho ta biết mà thôi, hơn nữa Đại Hoàng Huynh còn nói, Lam cô nương lần trước bị đánh phải xuân dược, mà chính huynh đã đem Lam cô nương đi...” Lúc này trong mắt Bạch Tinh Ngân tràn đầy chất vấn.

Nhìn Bạch Tinh Ngân lúc này có chút đáng về ngây thơ, khiến Bạch Nguyệt Diệu vừa tức vừa buồn cười: “Hoàng đệ thật ngốc nghếch.” Nói xong Bạch Nguyệt Diệu cũng buông Bạch Tinh Ngân ra, rồi khẽ vuốt trán hắn: “Điệp nhi yêu thân phận giả Huyền Ngâm Phong của huynh, chứ không phải yêu thích huynh, cho nên huynh làm sao có thể có quan hệ khác với nàng ấy đây?” Nói xong, ngay lập tức trong mắt Bạch Nguyệt Diệu hiện lên sự mất mát.

Bạch Tinh Ngân đã phần nào hiểu ra, tuy là chưa hoàn toàn rõ ràng nhưng hẳn biết mình đã trúng kế khích bác của Bạch Nhật Uyên rồi, chỉ tại hắn nhất thời hồ đồ. Lúc này còn có chuyện hắn vẫn chưa rõ: “Lam cô nương yêu Nhị hoàng huynh trong dáng vẻ Huyền Ngâm Phong có khác gì yêu Nhị hoàng huynh đâu?” Đây chính là chỗ Bạch Tinh Ngân vẫn không hiểu.

Thật ra thì, Bạch Nguyệt Diệu cũng không hiểu, hắn vẫn luôn tự nói với mình, Lam Điệp Nhi thích chính là mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể nghĩ thông: “Huyền Ngâm Phong hoàn toàn không phải tính cách thật của huynh, cho nên, huynh hi vọng người Điệp nhi yêu là huynh, chứ không phải Huyền Ngâm Phong.” Đây chính là lý do, quá thật, Huyền Ngâm Phong vô cùng lạnh lùng, còn bản thân hắn lại thích vui đùa cùng Lam Điệp Nhi, hoàn toàn là hai người khác biệt, cho nên Lam Điệp Nhi yêu Huyền Ngâm Phong không thể là yêu chính mình rồi!

“...” Bạch Tinh Ngân lúc này có chút buồn cười với Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hết sức nhẫn nại không để lộ ra, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhị hoàng huynh, đệ còn nhớ trước kia huynh có hỏi đệ, chính là vấn đề này sao?”

Bạch Nguyệt Diệu hơi trầm tư, trong lòng đáp án đã rõ rồi, nhưng hắn còn cố làm ra vẻ mù mờ nhìn Bạch Tinh Ngân.

“Hiện giờ đệ có thể khẳng định, đệ yêu Lam cô nương rồi, cho nên đệ sẽ nắm đúng thời cơ ngõ lời với Lam cô nương!”

Bạch Nguyệt Diệu đã đoán trúng, hẳn biết Bạch Tinh Ngân yêu Lam Điệp Nhi, nhưng không muốn chuyện này thành sự thật, lúc này Bạch Nguyệt Diệu không thể không dội cho Bạch Tinh Ngân một gáo nước lạnh: “Tam Hoàng đệ có thể lựa chọn người yêu của mình sao? Phi tử của Tam Hoàng đệ chẳng phải đã được chọn rồi sao?”

Bạch Nguyệt Diệu tỏ vẻ khuyên răn nhưng Bạch Tinh Ngân căn bản không chấp nhận: “Không sao cả, cùng lắm thì để Lam cô nương làm trắc phi thôi, nếu Lam cô nương không muốn, ta lập tức mang Lam cô nương bỏ trốn!”

Ha ha, ý tưởng này của Bạch Tinh Ngân tuy có buồn cười, nhưng lại có phần khiến Bạch Nguyệt Diệu hâm mộ. Vì chính mình cũng từng nghĩ tới cảnh để Lam Điệp Nhi làm trắc phi, nhưng như vậy chẳng khác nào để Lam Điệp Nhi chịu uất ức, hắn cũng nghĩ tới việc cùng Lam Điệp Nhi bỏ trốn, nhưng Bạch Nguyệt Diệu không cách nào bỏ qua được khát vọng trong lòng, mà để cho Bạch Tinh Ngân ở lại một mình, hắn cũng không nỡ rời đi.

“Tam Hoàng đệ, nếu có dự định ấy, hoàng huynh sẽ không ngăn cản.” Bạch Nguyệt Diệu nói như vậy, không phải là hắn không muốn giữ Lam Điệp Nhi bên mình, mà là hắn có thể cho Lam Điệp Nhi cái gì đây? Thân phận trắc phi ư? ở lại trong cung đình đầy chướng khí như thế này sẽ chỉ làm tổn hại sự thanh khiết của nàng mà thôi, nhưng cũng không thể không thừa nhận Lam Điệp Nhi quả thực là khó lường trước.

“Thật xin lỗi, nhị hoàng huynh.” Bạch Tinh Ngân áy náy nói.

“Ha ha, không sao.”

“Nhưng Nhị hoàng huynh, chúng ta vẫn phải duy trì khoảng cách không thể gần nhau được.”

“Vì sao?”

“Vì Đại Hoàng Huynh đã biết thân phận nữ tử của Lam cô nương rồi, hần nói nếu chúng ta có biểu hiện thân mật sẽ đem phơi bày chuyện đó ra!”

“Tiểu nhân hèn hạ!!!” Bạch Tinh Ngân vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lập tức rống giận một câu, sau đó sớm tỉnh táo lại, đối mặt với Bạch Tinh Ngân nói: “Được rồi, để cứ tiếp tục ở lại bên cạnh Đại Hoàng Huynh đi, có chuyện gì thì báo lại cho ta.”

“Được, vậy để quay về tẩm cung đây.”

“Đi đi.”

-

Ta cùng Liễu Nhi và Hắc Mạc Dực ở lại trong dinh viện không bao lâu đã thấy Bạch Tinh Ngân đi ra, mà ánh mắt của hần cũng không còn vẻ xa lạ nữa, xem ra bọn họ đã nói chuyện ôn hòa rồi, bất kể chuyện gì đã xảy ra, mọi chuyện hòa hảo như cũ là tốt rồi!

“Lam hàn lâm, Mạc Dực, ta đi trước.”

“Vâng, Tam hoàng tử đi thông thả.”

“Tam hoàng tử đi thông thả.”

Tiền Bạch Tinh Ngân đi rồi ta lập tức trở về trong đại sảnh, Bạch Nguyệt Diệu đang một mình uống rượu, ta vội bước tới trước người hần, giành lấy ly rượu trong tay hần: “Người còn chưa đi sao?”

“Không thấy Bôn hoàng tử đang say sao? Nàng bảo Bôn hoàng tử trở về thế nào được?” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói vừa lộ ra một nụ cười xấu xa.

...

Hần có thể say? Ta nhỏ vào!

Vậy ý hần là muốn ở lại đây hôm nay sao? Không đùa đấy chứ? Ở chỗ hần còn có thể từ đang đợi chờ, hần ở lại đây coi sao được chứ!

“Hắc huynh, hãy đưa Nhị hoàng tử điện hạ về hoàng cung đi.” Ta cầu xin Hắc Mạc Dực nhưng xem ra hần không động tâm rồi.

“Ha ha ha ha, Mạc Dực cũng muốn ta ở lại nơi này mà!” Bạch Nguyệt Diệu đắc ý nói với ta.

Thấy vẻ mặt đắc ý kia của hần, ta cho hần một cái liếc mắt: “Liễu Nhi, chuẩn bị phòng khách cho nhị hoàng tử điện hạ!” Ta nói xong lập tức phát tay áo bỏ đi, mau chóng khóa chặt cửa chính và cửa sổ, tránh ban đêm tên Bạch Nguyệt Diệu kia lại dờ dỗi ra.

Rất nhanh đã đến sáng hôm sau, ban đêm trôi qua cũng rất yên ổn, mặc xong quan phục, hôm nay ta sẽ phải cùng Bạch Nguyệt Diệu vào lâm triều.

Nhưng không ngờ Hắc Mạc Dực báo lại với ta, trời còn chưa sáng, Bạch Nguyệt Diệu đã rời đi rồi, vì vậy ta vội cùng Hắc Mạc Dực vào triều. Lúc lâm triều mới bắt đầu, Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện cùng hoàng thượng, có chuyện gì vậy nhỉ?

Về mặt Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy vui sướng, hoàng thượng vừa vào ngồi sau đã nói: “Hôm nay trẫm có chuyện lớn muốn tuyên bố!” Sau khi nghe Hoàng thượng nói xong, tất cả mọi người nghi ngờ nhìn nhau, thâm tâm ta không ngừng kích động, ta cảm giác hình như có chuyện tốt sắp xảy ra!

“Trẫm quyết định sắc lập Nhị hoàng nhi Bạch Nguyệt Diệu làm thái tử!”

YES! YES! YES! Hiện giờ ta không cách nào kìm nén sự kích động trong lòng nữa rồi, nếu không phải đang ở trên đại điện, ta nhất định sẽ cao hứng nhảy dựng lên, thật ra thì nghĩ cho kĩ, điều này có quan hệ gì tới ta đâu? Nhưng mà ta lại cao hứng đến thế, có lẽ đây chính là cảm giác khi yêu một người, hần gặp chuyện tốt thì ta cũng vui không kém, ta hưng phấn liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, đôi mắt của hần không hề có bất kỳ ngạc nhiên, chỉ có vui sướng.

Ta nghĩ, sáng sớm hôm nay khi trời còn chưa sáng hần đã rời đi nhất định là đi tìm hoàng thượng, chỉ là, hần đã nói cái gì với hoàng thượng mà có thể khiến Hoàng thượng quyết định luôn như vậy?

“Đa tạ phụ hoàng!” Hôm nay đứng trước cả văn võ bá quan trong triều, nhưng mà ta lại chỉ thấy có Bạch Nguyệt Diệu cùng với đáng vẻ Thái tử đang cơ đứng bên cạnh Hoàng thượng, thực ra trong không hề khác biệt với lúc trước, chỉ là trên vương miện có khác đôi chút.

Bạch Nguyệt Diệu trước mắt ta từ hoàng tử đã trở thành Thái tử, ta không khỏi thờ dài, hần đã thành công, hần đang từng bước thực hiện khát vọng của hần, quả là kẻ có bản lĩnh! Ha ha.

Cả quá trình lâm triều, ta hầu như không hề để lọt tai cái gì, cho đến lúc bãi triều, ta cùng với Hắc Mạc Dực đều kích động chạy tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hồi lâu ta cũng không thể nói được điều gì với hần, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chăm chú vào hần.

“Chúc mừng thái tử điện hạ.”

“Chúc mừng thái tử điện hạ.”

Đám người ủng hộ Bạch Nhật Uyên phần lớn cũng tới chúc rồi, đúng là gió chiều nào xoay chiều ấy!

Ở giữa khung cảnh này, ta chăm chú nhìn đến Bạch Nhật Uyên, về mặt hán ta giờ phút này ta chưa bao giờ thấy qua, trong mắt giống như một lưỡi dao sắc bén, về mặt âm trầm thật giống như muốn hủy diệt thế giới, đây chính là về mặt thật của hán ta sao?

Không còn tinh táo? Không còn hiền hòa như trước đây nữa? Không còn tỏ vẻ hòa nhã nữa sao? Rốt cuộc cũng chịu lộ nguyên hình rồi sao?

“Lam hàn lâm! Lam hàn lâm!” Bạch Nguyệt Diệu gọi tiếng thứ hai ta mới nghe thấy, ta lập tức đến bên cạnh hán.

“Làm gì vậy!?” Ta tùy tiện đáp trả khiến đám quan viên nhìn ta đầy khinh bỉ, ta mới phát hiện hiện đang ở trên triều, phải chú ý vai vế: “Nhị... Thái tử điện hạ ngài có điều gì chỉ bảo ạ?!”

“Bản thái tử có thể được như ngày hôm nay không thể không kể đến công của Lam hàn lâm, hiện giờ bản thái tử muốn mời Lam hàn lâm cùng đến tẩm cung của ta ăn mừng, người thấy thế nào?”

“...” Ta không hề muốn đáp ứng, không muốn đi đến tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, vì nơi đó có phi tử của hán, còn có những nữ tử khác, ta không muốn nhìn thấy hán cùng nữ tử khác liếc mắt đưa tình, nhưng xung quanh đám quan đang nhìn chăm chăm ta, hơn nữa ta cũng không thể từ chối thái tử điện hạ: “Thần xin đa tạ Thái tử...”

Bất đắc dĩ, ta cùng Hắc Mạc Dục đi tới tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, lúc này Bạch Tinh Ngân đáng nhẽ ra cũng phải tới chứ? Tại sao hán không tới? Ngày hôm qua không phải mọi chuyện đã giải quyết rồi sao?

“Không mời Tam hoàng tử sao?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu khẽ nhủ mảy nói: “Nàng đang nhớ Tam Hoàng đệ sao?”

“...” Sớm biết thế này ta đã không hỏi! Bạch Nguyệt Diệu đúng là đồ ngốc mà!

Hỏi sau chúng ta đã đến tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu rồi, từ sau hôn lễ của hán, đây là lần thứ hai ta bước vào nơi này, đặt bước chân đầu tiên vào mà trong lòng vô cùng mâu thuẫn, tâm tình của ta giờ khắc này vô cùng nặng nề.

“Gia, Hắc tướng quân, Lam hàn lâm.” Các cung nữ mau chóng chào hỏi, ta và Hắc Mạc Dục đã vào đến bên trong rồi.

Như đứng trên đồng lửa chính là cảm giác lúc này rồi, ha ha, hi vọng Hồng Uyển Nghi đừng xuất hiện là tốt nhất, nhưng có một số việc vốn không cách nào trốn tránh.

“Thái tử điện hạ...” Hồng Uyển Nghi bước nhanh đến gần trong đại sảnh, trong đôi mắt có chút kích động, quả thật, mới chỉ cười nhau vài ngày Bạch Nguyệt Diệu đã phải ra trận, hơn nữa chính chiến trở về lại ở chỗ của ta...

“Tham kiến Thái Tử Phi.”

“Tham kiến Thái Tử Phi.”

“Lam hàn lâm, Hắc tướng quân, miễn lễ.” Hồng Uyển Nghi nhẹ nhàng nói hết lại đi tới bên Bạch Nguyệt Diệu: “Điện hạ, từ lúc chính chiến trở về đã ở đâu vậy?” Hồng Uyển Nghi dịu dàng hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng biểu tình của Bạch Nguyệt Diệu thì quả là ta không ngờ tới... Nhìn thấy thế tử như thế mà thái độ của hán còn cực độ nghiêm túc, thậm chí có chút ghét bỏ, coi như không hề muốn nghe tiếng nói của Hồng Uyển Nghi, Bạch Nguyệt Diệu cũng có vẻ mặt này sao?

“Bản thái tử đi nơi nào cũng phải báo lại cho người sao? Người nhớ cho kỹ, người chỉ là phi tần của ta mà thôi, đừng có hỏi nhiều!!”

A, thấy Bạch Nguyệt Diệu trả lời Hồng Uyển Nghi như thế, mà nhìn lại thấy ánh mắt Hồng Uyển Nghi kia có phần đậm đậm đáng yêu, ta không biết nên cao hứng, hay là nên xót xa cho nàng ta, ta thật hèn hạ hả!

Nếu ở hiện đại, thấy loại đàn ông vì nuôi vợ bé mà đối xử lãnh đạm với vợ cả, có lẽ ta đã tiến lên cho nam tử kia một bạt tai, nhưng giờ phút này ta thậm chí còn có chút cao hứng! Ta rất quá đáng, ta không phải là vợ bé của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng ta lại không cách nào nói rằng giữa ta và hán hoàn toàn trong sạch! Vì ta quá thật yêu hán!

“Xin lỗi, điện hạ, là lỗi của Uyển Nghi, Uyển Nghi xin được cáo lui trước.” Trong đôi mắt Hồng Uyển Nghi tràn đầy uất ức, sau khi nói xong lại miễn cưỡng cười với ta và Mạc Dục rồi rời đi.

Là ta sai lầm rồi sao? Là ta sai lầm đúng không? Thấy bộ dáng nàng ấy lúc bấy giờ, giống như là châm chọc ta vậy, ta căn bản có chút ích kỷ, tại sao ta có thể độc chiếm Bạch Nguyệt Diệu như vậy? Ta vốn không chấp nhận tình yêu với hán, vậy mà ta vẫn như đang quyến rũ hán, trước kia vẫn cho là hán đang

quyến rũ ta, nhưng hóa ra không phải thế, thật đúng là...!

“Các người lui ra cả đi.” Bạch Nguyệt Diệu phát phát tay, toàn bộ cung nữ trong đại sảnh lập tức rời đi.

Sau khi đám cung nữ rời đi, Bạch Nguyệt Diệu lại khôi phục dáng vẻ hiền hòa pha chút tà mị, hần nghiêng người dựa vào ghế tựa.

“Đệph nhì lại đây.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, còn vẫy vẫy tay về phía ta.

Sao thế này? Bạch Nguyệt Diệu mới gọi ta một tiếng, ta tựa như có âm hồn dẫn dắt vậy, bình tĩnh một chút nào!

“Thái tử điện hạ, người thuyết phục thế nào mà khiến cho Hoàng thượng ban ngôi vị Thái tử vậy?” Ta cố ý nói sang đề tài khác.

Bạch Nguyệt Diệu cười nhạt một chút nói: “Ta không hề thuyết phục, chỉ là chơi cùng phụ hoàng một ván cờ thôi.”

“Đánh cờ?” Đánh cờ là có thể dành được ngôi vị thái tử? Thật là choáng váng, biết vậy ta cũng sớm tìm Hoàng thượng chơi vài ván cờ rồi.

“Ha ha, ván cờ này đã giúp ta có được thiên hạ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 139: Tình yêu ngang trái

Bạch Nguyệt Diệu dần nhớ lại...

Lúc còn ở phủ Lam Đệph Nhì, trời còn chưa sáng, hần đã chạy thẳng tới tẩm cung của Hoàng thượng.

“Nhị hoàng tử, hoàng thượng còn chưa tỉnh giấc... “ Các cung nữ đều cúi mình nghênh tiếp Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng không cần nhiều lời, chỉ trước sau duy trì đứng ở cửa chờ Hoàng thượng.

Khi trời dần sáng, Hoàng thượng bước ra thì nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu chờ sẵn đã lâu.

“Nhị hoàng nhĩ?” Hoàng thượng có chút ngạc nhiên gọi Bạch Nguyệt Diệu.

“Phụ hoàng, nhĩ thần thật xin lỗi vì sớm như vậy đã tới quấy rầy phụ hoàng, nhưng hoàng nhĩ đột nhiên muốn cùng phụ hoàng đánh một ván cờ!”

“Đánh cờ?” Hoàng thượng càng thêm kinh ngạc, kể từ sau khi Bạch Nguyệt Diệu lên 12 tuổi rất ít khi nói chuyện cùng mình, mà lúc này lại chủ động tới tìm để đánh cờ là có chủ ý gì đây?

“Đúng vậy!”

Hoàng thượng cũng không từ chối mong muốn đó của Bạch Nguyệt Diệu, dù sao cũng là con trai của mình, hơn nữa vẫn chưa đến thời gian lên triều, đánh cờ giết thời gian cũng là một ý kiến không tồi!

Nghĩ vậy Hoàng thượng đã cùng Bạch Nguyệt Diệu đi tới Ngự Thư Phòng, trong ngự thư phòng, bàn cờ đã được sắp sẵn, Bạch Nguyệt Diệu giữ quân trắng còn hoàng thượng cầm trong tay cờ đen.

Trải qua nhiều nước đi thì quân cờ trong tay Bạch Nguyệt Diệu đã bị hoàng thượng ăn hết chỉ còn dư lại ba tốt, một xe và một mã.

Mà quân cờ còn trong tay Hoàng thượng dường như vẫn không ít đi! Tình thế lúc này xem ra Bạch Nguyệt Diệu đang vô cùng bất lợi, nhưng Bạch Nguyệt Diệu không một chút khẩn trương, chỉ cười nhạt một tiếng rồi nhận xét: “Đúng là trận đánh ác liệt”

“Chiếu tướng!” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, hoàng thượng mới chợt nhận ra là cờ đang ở thế thắng lại thành nước cờ thua rồi.

Hoàng thượng liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, có chút giật mình, sau đó hỏi: “Đây là cách của Hoàng nhĩ sao?”

“Phụ hoàng, tướng tất nhiên quan trọng, nhưng lại không cách nào qua sông, mà xe, mã, pháo và tốt lại có thể qua sông vùng vẫy khắp thiên hạ, nếu ta đem ngựa của ta ví như là Hắc tướng quân, còn quân xe, hoàng nhĩ cả gan coi là mình, chỉ cần như vậy hoàng nhĩ đã có thể khẳng định với phụ hoàng có thể lấy được thiên hạ!!!”

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói ánh mắt vừa tỏa ra vẻ hào khí vô cùng mãnh liệt, hần đang muốn khẳng định với hoàng thượng thực lực của mình! Hần đang

cho hoàng thượng thấy sự tự tin của hần! Hần đang cho hoàng thượng thấy rằng hần sẽ có thể vì Vân Long quốc đoạt được thiên hạ!

Hoàng thượng đã hiểu được ý của Bạch Nguyệt Diệu, khẽ mỉm cười nói: “Nếu hoàng nhi có quyết tâm như thế, vậy trẫm không thể không tận dụng con xe này rồi!”

“Đa tạ phụ hoàng”

Một bàn cờ chính là thiên hạ thu nhỏ, thao túng được bàn cờ này cũng chính là nắm được thiên hạ trong lòng bàn tay.

Nếu hỏi Bạch Nguyệt Diệu, Lam Điệp Nhi trong ván cờ này ở vị trí nào thì hần sẽ không chỉ ra, vì cờ tướng căn bản không có vị trí dành cho Lam Điệp Nhi, vị trí của Lam Điệp Nhi chỉ có ở trong cờ vua!

Ha ha, chính là cờ vua đấy...

Vị trí Hoàng hậu...

-

“Hay!” Nghe xong lời tự thuật của Bạch Nguyệt Diệu, ta vội vàng khen ngợi hần, Đường Kim hoàng thượng vẫn muốn mở rộng đất đai, có thể nói Bạch Nguyệt Diệu đã đánh vào ham muốn này của Hoàng thượng.

Có lẽ hần đã sớm nghĩ đến việc dùng kế này với hoàng thượng rồi, chỉ tại ta quá hấp tấp mà dẫn đến việc nhận lấy một cái tát thôi.

“Thưa, com tôi đã chuẩn bị xong.” Ngoài cửa một cung nữ bẩm báo, cả ba lập tức đứng dậy đi tới phòng ăn.

Vừa mới ngồi vào bàn, một cung nữ đã hỏi: “Thưa Thái tử, không cần gọi Nghi phi nương nương tới sao?”

Nghe vậy Bạch Nguyệt Diệu ngăn người một chút, ta cũng có vẻ xấu hổ.

“Không cần!” Bạch Nguyệt Diệu lạnh lùng quyết định rồi cầm đũa lên.

Trên bàn cơm, bọn ta nói chuyện với nhau cũng không nhiều, vì xung quanh có rất nhiều cung nữ, Bạch Nguyệt Diệu liên tiếp rót rượu vào ly của ta, ta cũng không từ chối mà uống ngay. Ai ngờ, ta đã không có cách nào dừng lại, ta không nhớ mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ đầu óc của ta dần dần mất tính táo, trước mắt cũng đã xuất hiện hình ảnh hai Bạch Nguyệt Diệu...

-

Lam Điệp Nhi uống hết ly này đến ly khác, thật ra thì có lẽ nàng đang mượn rượu giải sầu, dù sao nơi nàng đến cũng chính là chỗ của vợ chồng người ta, thân là người hiện đại nàng không thể không nghĩ chính mình là người thứ ba, mặc dù nàng một mực khắc chế tình cảm của mình với Bạch Nguyệt Diệu, nhưng trong lòng nàng thủy chung vẫn chất chứa hình ảnh của hần.

Còn Bạch Nguyệt Diệu? Trở lại tấm cung này chỉ càng làm hần thêm phiền muộn, ngay đêm hần cưới vợ đó, hần đã biến thành Huyền Ngâm Phong rồi động phòng cùng Lam Điệp Nhi, sau lại đi chinh chiến, chinh chiến trở về hần lại đến ở chỗ của Lam Điệp Nhi, thực tế là muốn tránh né về nơi tấm cung này. Nhưng ngày thứ hai, thứ ba và còn các ngày sau nữa, hần phải lấy lý do gì đây?

Vì hần không muốn rời xa Lam Điệp Nhi nên đành phải gọi nàng đến tấm cung của mình, chính là vì muốn được nhìn ngắm nàng.

“Lam hàn lâm?!” Hắc Mạc Dục có chút hốt hoảng gọi Lam Điệp Nhi, vì lúc này hai gò má nàng đã ửng hồng, hai mắt cũng có chút mơ hồ, rõ ràng là đã say rồi.

Bạch Nguyệt Diệu cũng nhận thấy điều đó nhưng hần không hề khẩn trương, vì hần hi vọng Lam Điệp Nhi say, đó sẽ là cái cớ để nàng ở lại đây. Bạch Nguyệt Diệu cũng không phải là muốn lợi dụng những lúc như thế này mà chỉ là muốn để nữ tử mình yêu thích ở lại cùng mình thôi, nếu không, tối nay Hồng Uyển Nghi nhất định sẽ tới phiền hần.

“Người đâu.”

“Có nô tì.”

“Đưa Lam hàn lâm vào phòng khách đi.”

“Vâng thưa Thái tử!” Cung nữ nói xong tuân lệnh đưa Lam Điệp Nhi đang say khướt vào phòng khách.

“Như vậy liệu có ổn không?” Hắc Mạc Dục có chút lo lắng hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Không sao đâu.” Bạch Nguyệt Diệu trước giờ luôn cẩn trọng, không thể nào không hiểu thế nào là tai vách mạch rừng, Lam Điệp Nhi ở lại trong tấm cung của Bạch Nguyệt Diệu, chắc chắn sẽ tạo cơ hội cho những kẻ muốn kiếm chuyện. Còn Hắc Mạc Dục thậm chí lo rằng với tính tình phóng đảng như Bạch Nguyệt Diệu sẽ không buông tha cho Lam Điệp Nhi đêm nay, thật đúng là...!

Sau khi Hắc Mạc Dực rời đi, Bạch Nguyệt Diệu nôn nóng tiến đến chỗ Lam Điệp Nhi, hơn nữa còn phân phó hai thị nữ thân cận ở ngoài cửa chờ đợi, không có lệnh của hần ai cũng không được phép vào!

Bạch Nguyệt Diệu ngồi ở bên giường, nhìn hai gò má ửng hồng của Lam Điệp Nhi, không tự chủ được đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt nàng.

Lúc này đôi mắt mê ly của nàng đột nhiên mở ra, Bạch Nguyệt Diệu thầm nghĩ đây quả là một đôi mắt quyến rũ.

“Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu nhẹ giọng gọi Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi cười ngượng ngùng, rồi bỗng nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu. Vốn đang say mềm, nàng không biết mình ở đâu, chỉ biết trước mặt nàng hiện giờ là người mà nàng yêu nhất.

Lam Điệp Nhi nhào vào lồng ngực của Bạch Nguyệt Diệu, tựa đầu thật sâu trước ngực của hần, Bạch Nguyệt Diệu khẽ ngăn người, nhưng vẫn ôm chặt lấy Lam Điệp Nhi.

“Ta rất yêu...” Lam Điệp Nhi vì say rượu nên đem toàn bộ tâm tư trút ra ngoài, giọng nàng ni non truyền tới tai Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời tràn đầy chờ mong.

“Điệp nhi, nàng muốn nói yêu người nào? Yêu người nào hả?” Bạch Nguyệt Diệu kích động hỏi Lam Điệp Nhi, dường như đang mong đợi Lam Điệp Nhi nói rằng người nàng yêu là Bạch Nguyệt Diệu!

“Ta rất yêu...” Lam Điệp Nhi nói đến một nửa đã ngủ gục trong lòng Bạch Nguyệt Diệu.

Gương mặt Bạch Nguyệt Diệu thoáng vẻ thất vọng, hần biết Lam Điệp Nhi nhất định là vì say rượu nên đã cho rằng người đang ở cạnh là Huyền Ngâm Phong, cho nên mới thổ lộ tiếng lòng. Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy có chút mất mát, đem Lam Điệp Nhi đặt lại trên giường.

Nhưng hần đã không hề biết, những lời thổ lộ đó của Lam Điệp Nhi vốn là dành cho hần.

“Các người mau tránh ra cho ta!” Ngoài cửa âm giọng chói tai của Hồng Uyển Nghi truyền tới tai Bạch Nguyệt Diệu, rồi sau đó là tiếng cửa phòng khách bị đẩy ra.

“Thái tử, Nghi phi nương nương...” Cung nữ giữ cửa vừa lấy tay giữ mặt vừa ấp a ấp úng nói, Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt là biết hần là nàng ấy đã bị Hồng Uyển Nghi cho một cái tát rồi.

“Các người lui ra đi.” Bạch Nguyệt Diệu phát tay, các cung nữ lập tức rút lui ra ngoài đồng thời đóng cửa lại.

“Thái tử điện hạ, người ba lần bốn lượt cự tuyệt ở cùng phòng với Hồng Uyển Nghi là có ý gì?” Hồng Uyển Nghi tức giận chất vấn Bạch Nguyệt Diệu, nàng ở trước mặt Lam Điệp Nhi và Hắc Mạc Dực hoàn toàn là con người khác!

Nghe một loạt lời nói chói tai của Hồng Uyển Nghi, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời muốn nổi trận lôi đình, nhưng vẫn kiềm chế tâm tình của mình lại, hần kéo chân cho Lam Điệp Nhi sau đó đứng lên: “Có gì đến đại sảnh nói.”

Bạch Nguyệt Diệu nhẹ giọng nói xong, Hồng Uyển Nghi lúc này mới chú ý tới Lam Điệp Nhi đang ngủ trong phòng khách.

Hồng Uyển Nghi và Bạch Nguyệt Diệu vừa mới bước vào đại sảnh, Bạch Nguyệt Diệu lập tức vung tay cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai, Hồng Uyển Nghi ôm má không hiểu nhìn Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu tiến tới: “Người vừa rồi ầm ĩ suốt nửa đã kinh động đến vị khách quan trọng của ta!”

“Vì điều này mà thái tử điện hạ đánh Uyển Nghi sao?” Hồng Uyển Nghi uất ức hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Đúng!” Hồng Uyển Nghi nào có thể biết được Lam Điệp Nhi có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng Bạch Nguyệt Diệu? Hơn nữa điều làm hần hận Hồng Uyển Nghi hơn cả đó là cũng chính Hồng Uyển Nghi là kẻ ngáng đường trong mối quan hệ của hần với Lam Điệp Nhi, nếu không thì hần cũng chẳng cần phải dùng thân phận Huyền Ngâm Phong để thân cận với Lam Điệp Nhi làm gì, giờ thì tốt rồi, Lam Điệp Nhi ngày càng yêu Huyền Ngâm Phong hơn!

“Hần chỉ là một hần lâm mà thôi, còn Uyển Nghi là người điện hạ kết tóc xe duyên cơ mà?” Hồng Uyển Nghi nói xong đã không cam lòng ngồi đến bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu.

“À” Bạch Nguyệt Diệu cười lạnh một tiếng, sau đó khước miệng nở ra nụ cười tà mị: “Người kết tóc xe duyên thì bốn thái tử cũng có rồi!”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, Hồng Uyển Nghi ngăn người một chút rồi nghi ngờ hỏi: “Uyển Nghi mới là thái tử phi chứ? Nếu thái tử điện hạ thật lòng yêu mến cô gái nào rồi thì cũng có thể nạp nàng ấy làm trắc phi.”

“Ha ha ha ha.” Nghe xong lời nói ngu muội kia của Hồng Uyển Nghi, Bạch Nguyệt Diệu cười to mấy tiếng, sau đó hai mắt lạnh như băng ngưng mắt nhìn Hồng Uyển Nghi: “Nếu nàng ấy đáp ứng làm phi tử của ta thì người phải là trắc phi mới đúng!”

Bạch Nguyệt Diệu nói không sai! Vì người Bạch Nguyệt Diệu chân chính báí đường lần đầu tiên chính là Lam Điệp Nhi, tuy không theo lời của cha mẹ

hay lời mới mai, nhưng bái thiên địa, rượu giao bôi đã làm! Ngay cả động phòng cũng đã có. Cho nên, người Bạch Nguyệt Diệu chân chính kết tóc xe duyên chính là Lam Điệp Nhi!

“Nữ tử kia là ai?” Hồng Uyển Nghi kinh hoàng nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nàng có thể cho phép Bạch Nguyệt Diệu nạp phi, nhưng một người ham mê quyền lực như nàng tuyệt đối không cho phép kẻ nào có thể gây hại tới ngôi vị thái tử phi của nàng!

Bạch Nguyệt Diệu nghe Hồng Uyển Nghi nói vậy lại đưa tay giữ lấy mặt Hồng Uyển Nghi: “Nói chuyện nên chú ý một chút! Không phải nữ tử kia, mà là người bốn thái tử kết tóc xe duyên, là chính phi của ta!” Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu cũng buông lỏng tay ra.

Hồng Uyển Nghi tức giận, nhưng nàng biết, mình còn có một phương án khác, đó chính là...

“Hoàng hậu tìm Uyển Nghi, muốn Uyển Nghi cùng thái tử điện hạ mau sớm sinh long tử, mặc dù thái tử điện hạ đối với Uyển Nghi rất vô tình, nhưng Thái tử giấu Uyển Nghi chuyện đã từng kết hôn là điều không được.” Đây chính là chỗ dựa của Hồng Uyển Nghi, dù sao Hồng Uyển Nghi cũng là phi tử được công nhận chính thức bởi Hoàng thượng và Hoàng hậu, hơn nữa nếu Bạch Nguyệt Diệu ban cho một long tử thì đúng là có chỗ dựa lớn rồi!

“Thế nào? Muốn ta cảm ơn người ư? Người đang uy hiếp ta à, nếu ta không động phòng với người, người sẽ đi mách Hoàng hậu?” Giờ phút này con người Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy khí lạnh, khiến Hồng Uyển Nghi lo sợ đến độ thở dốc.

“Nếu thái tử điện hạ cho Uyển Nghi một đứa con, Uyển Nghi sẽ an phận, không cần đau khổ nữa.” Hồng Uyển Nghi nghẹn ngào nói xong dựa vào vai Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu không hề bị vẻ điềm đạm đáng yêu này của Hồng Uyển Nghi làm rung động, ngược lại còn khiến hần cười nhạt, hần đẩy Hồng Uyển Nghi ra, sau đó nói: “Uyển Nghi ơi, người vốn dĩ không thể làm trò trước mặt ta, người muốn con, đơn giản là muốn củng cố cho vị trí thái tử phi của người thôi, đừng nói ta sẽ không động phòng với người, ta còn có thể cho người vào lãnh cung nữa kia!!!” Bạch Nguyệt Diệu nói vậy khiến Hồng Uyển Nghi lập tức thu hồi vẻ điềm đạm đáng yêu trước mặt, vẻ mặt trở nên dữ tợn, Bạch Nguyệt Diệu căn bản không thèm để ý tới, đứng dậy đi ra ngoài. Khi đến cửa, Bạch Nguyệt Diệu quay lại tăng thêm một câu: “Đúng rồi, bây giờ ta muốn đi chăm sóc bạn của ta, nếu người tới quấy rầy, ta nhất định sẽ xử phạt người!!!” Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu phất tay áo đi ra.

Toàn bộ sự tức giận của Hồng Uyển Nghi đều trút vào mấy bộ ly trà trên bàn, một tay hất toàn bộ xuống đất, hơn nữa trong mắt còn tràn đầy lửa giận cùng ghen tị: “Nữ tử kia rốt cuộc là ai!!!” Xem ra Hồng Uyển Nghi đã hận nữ tử trong lòng Bạch Nguyệt Diệu đến tận xương tủy rồi, nếu nàng biết nữ tử kia chính là Lam hân lâm, thì liệu sẽ có phản ứng gì đây?

Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng trở về phòng khách, ở trên đường Bạch Nguyệt Diệu suy nghĩ rất nhiều, hiện giờ hần càng ngày càng cảm thấy chán ghét cái tầm cung này rồi, vì vậy, hần quyết định ngày mai sẽ xin phụ hoàng đi chinh phạt Lôi Nguyệt Quốc, chuyến đi này ít nhất cũng phải một năm rưỡi nữa, ít nhất thì hần sẽ không cần thấy Hồng Uyển Nghi, hơn nữa cũng có thể mang Lam Điệp Nhi cùng đi.

Nhưng, liệu lần này Lam Điệp Nhi có thể đi cùng không?

Ngưng mắt nhìn gương mặt đang ngủ say của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy rất thỏa mãn, hần không hề có hành động nào khác, chỉ muốn nằm bên cạnh nàng an ổn đi vào giấc ngủ...

-

Ta nằm mơ thấy Huyền Ngâm Phong gỡ bỏ mặt nạ, thế nhưng sau tấm mặt nạ đó lại xuất hiện gương mặt của Bạch Nguyệt Diệu, ta biết đây là giấc mộng, ta biết mà! Vì bọn họ tuyệt đối không thể nào là một người, tính cách của hai người họ hoàn toàn khác biệt! Nhưng nếu giấc mộng này là thật thì tốt biết bao? Thật là tốt biết bao! Nếu vậy thì lòng ta cũng đỡ phải đau khổ rồi.

A, đừng tự kiểm soát cho bản thân nữa, ta đúng là kẻ xấu xa mà!

Đầu ta đau quá, miệng khát quá, mà ta đang ở đâu vậy?

“Khát quá.”

Ta mơ hồ kêu lên nhưng làm sao có thể có người lấy nước cho ta chứ? Trước kia ở nhà phát sốt 40 độ vài lần cũng không có người bạn nào bên cạnh ta, huống chi là hiện giờ?

“Chờ một chút.” Vẫn có người đáp lại ư? Vậy đây không phải là giấc mộng rồi.

Nhưng, ta cảm giác có một người đang ôm chặt ta, rất ấm.

“Uống đi.” Ta từ từ mở mắt, đầu còn choáng váng, ta ngất đi sao?

Ta nhớ ra rồi, hôm qua ở tấm cung của Bạch Nguyệt Diệu, dường như ta uống rất nhiều rượu, nhưng mà hiện giờ ta đang ở đâu? người đưa nước cho ta uống là ai vậy?

Ta nhanh chóng quay đầu lại, thấy người đó chính là Bạch Nguyệt Diệu, hần nở ra một nụ cười dịu dàng với ta.

“Ta đang ở đâu?”

“Tâm cung của ta.”

Trời ơi, ta đang ở tâm cung của Bạch Nguyệt Diệu ư? Hơn nữa tại sao ta và hân lại ngủ cùng nhau? Vậy Hồng Uyển Nghi đâu? Đường như ta đang ngày càng quá đáng. Lúc ở nhà, ta và Bạch Nguyệt Diệu đã mập mờ rồi, thế mà hôm nay lại còn tới tận nhà vợ chồng người ta mà làm thế này, thật là ghê tởm!!

“..Ấy...!!, không phải nói là khát nước sao?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lại đưa nước đến bên miệng ta, nhưng nước mắt của ta lại từ từ trào ra.

Đây chính là.. Giọt nước mắt sám hối..

“Điệp nhi, Diệp nhi? Sao vậy? Không thoải mái à?” Bạch Nguyệt Diệu vừa khăn trương vừa dịu dàng hỏi ta: “Có phải nàng cho là ta đã làm gì với nàng không? Nàng yên tâm chúng ta chưa hề làm gì đâu!” Bạch Nguyệt Diệu nhẹ nhàng dỗ dành ta, nhưng đó không phải là nguyên nhân làm ta khóc.

Giờ phút này ta không thể nào kìm được những giọt nước mắt đang rơi ra, ta đã nói điều mà lòng ta không muốn nhất: “Thái tử điện hạ, van xin ngài buông tha Diệp nhi đi!” Ta không biết Bạch Nguyệt Diệu có thể đáp ứng hay không, ta không biết! Ta chỉ biết, những lời này, ta đã phải dùng hết toàn bộ dũng khí của mình mà nói.

Rõ ràng ta yêu Bạch Nguyệt Diệu, mà hân cũng yêu ta, đây vốn là tình yêu đẹp, thế nhưng lại xảy ra không đúng thời gian địa điểm, đến khi ta nhận ra tình cảm trong lòng thì hân đã trở thành chồng của người khác rồi!

Ông trời ơi! Ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, Lam Diệp Nhi ta kiếp trước đã nợ điều gì ư?

Tình yêu như vậy quá đau khổ, thật quá đau khổ!! Ta không chịu nổi nữa, ta không muốn tiếp tục ở lại cố đại, ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà!

“Ta hiểu.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong là đứng lên, lòng của ta nhất thời cũng lạnh, hân đáp ứng ta, ta vốn nên cao hứng, nhưng đột nhiên ta lại không muốn nghe lời hân nói tiếp, ta di chuyển thân thể, một tay đỡ cốc gỗ bên giường: “Sau này ta sẽ không quấy rầy nàng nữa!” A, Bạch Nguyệt Diệu đáp ứng ta, hân đáp ứng ta rồi, sao lòng ta lúc này đau đớn thế! Tay ta chạm phải cốc gỗ dường như rất đau? Không biết, tay giống như đã không còn là của ta nữa, vì ta không cảm thấy nó đau! Ta chỉ biết lòng ta đang rất đau, tại sao lại đau như vậy! Vốn là ta muốn Bạch Nguyệt Diệu đồng ý đề nghị của ta mà.

Bạch Nguyệt Diệu, người không hiểu, người hoàn toàn không hiểu, người yêu ta sâu đậm hay không ta không rõ, nhưng mà ta yêu người thì không cách nào kiềm chế được nữa.

Nước mắt của ta không cầm được gần như khóc ra tiếng, nhưng ta vẫn miễn cưỡng nuốt nước mắt khổ sở kia vào trong! Vết thương trong lòng dường như đau đớn hơn bao giờ hết, lúc Huyền Ngâm Phong cự tuyệt ta, ta cũng chưa từng cảm thấy như lúc này. Thì ra đây mới thật sự là yêu, yêu đến khắc cốt ghi tâm nhưng lại không có kết quả.

“Diệp nhi, đừng khóc, không phải ta đã đáp ứng nàng rồi sao, sau này ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy nàng nữa.” Bạch Nguyệt Diệu lặp lại một lần nữa, cơ thể ta nhất thời run lên, đầu óc trống rỗng, thân thể giống như cái xác trống rỗng. Đột nhiên hân nhanh chóng tới bên cạnh lau nước mắt cho ta: “Được rồi, Diệp nhi, đã đến giờ lâm triều rồi, ta đi thay quần áo.” Nghe hân nói vậy đầu óc ta dần tỉnh táo trở lại, ta gật nhẹ, Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười rồi nhanh chóng rời khỏi gian phòng khách..

Bóng dáng hân lúc rời đi không hiểu sao trở nên mơ hồ, nước mắt hóa ra đã một lần nữa lại nhoe mi..

Ta nên làm thế nào đây? Ai có thể nói cho ta biết! Ba mẹ... Diệp nhi đã không còn là Diệp nhi lúc trước rồi, Diệp nhi đã trưởng thành, đã hiểu cái gì gọi là yêu, đã hiểu thế nào là vì yêu mà đau đớn, nhưng Diệp nhi vẫn không hiểu phải làm thế nào để khắc chế cái đau đớn này..

-

Khi Bạch Nguyệt Diệu rời khỏi phòng, nụ cười miễn cưỡng nặn ra lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng, thế nhưng đôi mắt ướt kia lại không hề hợp với vẻ mặt, dù là ai cũng không cách nào tưởng tượng được, gương mặt lạnh lùng này cất giấu bao nhiêu nỗi đau, đó là nỗi đau thấu xương, giống như bị mũi dao nhọn của dân trong tim hân!! Tay hân núm lấy phần ngực của mình, chân hân trong nháy mắt xụi lơ, hân chột quỳ một chân xuống đất, trong lòng đau, tựa như có lẽ đã vượt qua cả sức nặng của cơ thể. Hân hung hăng đầm xuống đất. Muốn tìm một chỗ để phát tiết loại đau đớn này! Lòng hân tựa như bị xé nát, hân đã từng đau khi mẫu thân bỏ hân mà đi, nhưng lần này tim hân lại một lần nữa như vỡ tan. Vì nàng mà đau đớn.

Hân không hề nghĩ tình yêu của hân với Lam Diệp Nhi lại làm cho nàng khóc, hân không muốn nhìn thấy nàng khóc, vì từng giọt lệ của nàng như từng mũi kim châm, một lần lại một lần làm đau nhói tim hân! Hân cũng không thể ngờ Lam Diệp Nhi lại ghét hân đến vậy..

Thật ra Bạch Nguyệt Diệu đã hiểu lắm, hơn nữa còn là mười phần sai! Lam Diệp Nhi không phải ghét hân, mà là quá yêu hân, nhưng thực tế không cho phép đoạn tình này có thể bắt đầu. Cho nên Lam Diệp Nhi đành phải nói với hân những lời như thế. Trên thực tế, nỗi lòng nàng cũng đau đớn không kém gì hân! Bạch Nguyệt Diệu không hề chú ý lúc nàng nói những lời đau đớn đó với hân, nàng đã phải dùng bao nhiêu dũng khí? Hân cũng không hề chú ý, khi nghe hân đáp ứng, nắm ngón tay nàng bấm vào cốc gỗ đầu giường đến bật cả máu, nàng đã phải đau khổ đến nhường nào khi nghe hân đồng ý? Thời điểm đó, nàng không hề muốn sống nữa, có ai biết? Cũng không ai biết..

Trái tim Lam Diệp Nhi đau đớn đến rỉ máu rồi..

Xem ra, lần này Bạch Nguyệt Diệu đành phải một mình ra chiến trường thôi, không có Lam Diệp Nhi làm bạn, hân sẽ rất cô đơn, nhưng trong khoảng thời gian này, có thể cũng sẽ giúp hân vượt qua được nỗi đau trong lòng.

Nghe xong cầu xin của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu cũng nghĩ tới chuyện buông tha nàng, dù sao chốn hậu cung tranh đấu cũng không thích hợp với Lam Điệp Nhi, dù sao hậu cung cũng không thể thành chốn tù ngục vây hãm con bướm xinh đẹp tự do thoát tục Lam Điệp Nhi được! Nàng cần tự do bay lượn.

Nhưng, không phải chuyện gì cũng như mong muốn, chuyện xảy ra ngày sau lại ngoài dự liệu của bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 140: Người thứ ba đau khổ

Ta thất hồn phách lạc một mình rời khỏi tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, ta không hề chào hân một câu, vì lúc này nếu ta nhìn thấy hân, ta thật sợ là sẽ không khống chế được mình mà nói ra hết tâm tư tình cảm cá nhân. Nếu như vậy thì toàn bộ sự nhẫn nại, công sức kìm giữ của ta bấy lâu nay đều tan thành mây khói.

Cho tới tận lúc lâm triều ta vẫn không dám nhìn Bạch Nguyệt Diệu lấy một lần.

Bạch Nguyệt Diệu thỉnh cầu Hoàng thượng cho hân nhận việc đi tấn công Lôi Nguyệt quốc, hoàng thượng đã phê chuẩn.

Ha ha, có lẽ, Bạch Nguyệt Diệu đi lần này, đoán chừng mất năm rưỡi là ít. Ta và hân cũng nên dùng nó mà quên đi đoạn tình cảm hữu duyên vô phận này đi.

Lúc Bạch Nguyệt Diệu xuất chinh, ta không đi tiễn coi như là tình đã đứt, phải đoạn tuyệt sạch sẽ, một khi đã lựa chọn chia lìa, thì không nên dài dòng dây dưa, ông trời ơi, xin hãy phù hộ Bạch Nguyệt Diệu bình an trở về, ta, Lam Điệp Nhi sau này chịu bao nhiêu khổ nạn cũng được, chỉ cần hân bình an là tốt rồi!

Kèn xuất chinh vang lên, ta nhìn không được, núp ở phía xa xa ngóng trông hình bóng Bạch Nguyệt Diệu rời đi...

-

Thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu cũng đang ngóng trông hình bóng Lam Điệp Nhi, hân nghĩ Lam Điệp Nhi sẽ không đến, ha ha, nhưng chính hân cũng không nhìn được mà ngóng trông nàng!

“Lên đường!” Bạch Nguyệt Diệu ra lệnh một tiếng, toàn bộ ba quân tướng sĩ xuất phát lên đường hướng đến Lôi Nguyệt quốc!

Gặp lại sau...

Bạch Nguyệt Diệu...

Màn đêm lấp lánh sao trời...

Một người lặng đứng bên khung cửa sổ

Dù có dung nhan khuynh thành

Ở chân trời kia

Dù là nhìn thấu đất trời

Cũng không thể đạt được tâm nguyện

Cho tới lúc tắt nắng

Buộc lòng phải chịu cảnh ngàn năm tóc trắng

Trong căn phòng rộng lớn diêm lệ

Mà lòng chỉ chất chứa một nỗi sầu bi

Than ôi...

Đây chẳng phải cảnh giam cầm xiềng xích ư

Chỉ tại sa vào mối tơ vương

Đề rồi ngàn năm dây dưa mãi...

-

Lúc ta quay trở về phủ, bất ngờ thấy Hắc Mạc Dực bên trong.

“Hắc huynh? Huynh không xuất chinh cùng Thái tử điện hạ sao?” Ta ngạc nhiên hỏi hấn.

“Không, lần xuất chinh này ta đã từ chối.” Hắc Mạc Dực nói dối, thực ra hấn không phải từ chối mà là Bạch Nguyệt Diệu muốn hấn ở lại bảo vệ ta đây mà!

A, chắc là Bạch Nguyệt Diệu nghĩ nếu để ta biết hấn cho Hắc Mạc Dực ở lại bên cạnh ta, ta sẽ cảm thấy hấn phiền.

Ha ha, thực sự chu đáo, chu đáo! Ta chỉ còn biết cười khò.

“Hắc huynh, huynh hãy lấy ngựa đuổi theo đoàn quân đi, ta không có Hắc huynh bên cạnh cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu thái tử điện hạ không có Hắc huynh sẽ chẳng khác nào mất đi cánh tay trái, ta nghĩ Hắc huynh cũng muốn đi đánh giặc đúng không?” Ở trong triều Hắc Mạc Dực cũng không thể hỗ trợ được gì nhiều cho ta, nhưng trên chiến trường Hắc Mạc Dực lại có thể làm được chuyện lớn cùng Bạch Nguyệt Diệu!

“Lam hàn lâm...”

“Đi đi.” Ta hơi cười với hấn một cái: “Nói với thái tử điện hạ, Điệp nhi cảm ơn ý tốt của ngài.”

“... Ta hiểu rồi, vậy ta đi, Lam hàn lâm bảo trọng.”

“Ừm...Đợi một chút...” Ta gọi Hắc Mạc Dực lại, muốn Hắc Mạc Dực chuyển lời tới Bạch Nguyệt Diệu là nhớ bảo trọng nhưng rốt cục không nói nên lời, ta đành nói: “Hắc huynh, cũng bảo trọng!”

“Đa tạ Lam hàn lâm đã quan tâm.” Hắc Mạc Dực nói xong lập tức nhanh chóng đuổi theo đại quân của Bạch Nguyệt Diệu...

“Hiiiiizz...” Ta ngồi xuống ghế, bắt chợt thở dài một tiếng.

“Hi hi, tỷ tỷ đang thở dài chuyện gì vậy?”

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Liễu Nhi vừa mới gọi ta là gì? Ta bị câu nói kia của Liễu Nhi dọa cho hồn bay phách tán rồi, ta mở to con mắt nhìn chăm chú vào Liễu Nhi.

Liễu Nhi lè lưỡi nói: “Muội cũng mới phát hiện thôi, hắc hắc, lúc mới bắt đầu, muội còn tưởng rằng tỷ tỷ cùng thái tử điện hạ là đồng tính thích trai đẹp nữa cơ, nhưng tỷ tỷ yên tâm, Liễu Nhi tuyệt đối sẽ giữ mồm giữ miệng!”

... Tiểu nha đầu này thật không thể xem thường, cơ mà nàng ấy cũng nhìn ra giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu có sự mập mờ ư!?! A, sau này xem ra không ổn rồi!

“Vậy nếu muội đã biết, ta cũng cảm thấy thoải mái hơn khi ở nhà.”

“Tỷ tỷ, muội thật sự bái phục tỷ đó, nữ tử đi làm quan, đúng là rất uy phong! “ Trong mắt của Liễu Nhi mang đầy vẻ sùng bái đối với ta, có điều uy phong thì uy phong thật, nhưng sau lưng chịu khổ nào ai biết, dù sao thân phận của ta chính là một quả bom hẹn giờ lớn đây mà!

“Tiểu nha đầu, chờ ngày nào đó, ta sẽ thỉnh cầu hoàng thượng cho phép nữ tử tham gia thi cử, muội cũng tới làm giám khảo để biết uy phong hay không uy phong.” Ta không phải đang nói đùa, ta không cách nào quên chuyện nữ tử bị nhốt lồng heo, ta nói rồi, ta sẽ bãi bỏ được lệnh cấm nữ tử của Vân Long quốc, đã nói được là phải làm được! Nếu hoàng thượng không đáp ứng, ta chắc rằng vị hoàng thượng trong tương lai sẽ đáp ứng!

Cùng nói chuyện phiếm tâm tình với Liễu Nhi, tâm trạng ta tốt hơn nhiều, trở lại gian phòng, cây trầm hình con bướm Bạch Nguyệt Diệu tặng ta vô tình rớt ra ngoài.

Nhìn cây trầm này, ta nhớ lại trước kia ta và Bạch Nguyệt Diệu đã cùng nhau trải qua bao nhiêu thăng trầm, buồn vui, chuyện đã qua dần hiện về trong tâm trí ta. Chỉ là, giờ đây mọi chuyện đã khác.

Ta bỏ cây trầm hình bướm kia vào trong ngăn kéo, đồng thời cũng đem cả ngọc bội Huyền Ngâm Phong tặng đặt vào đấy rồi khóa lại.

Cùng lúc đó, lòng của ta cũng đã khóa lại, ta không thể tiếp tục cùng với Huyền Ngâm Phong nữa, ta cần thời gian để suy nghĩ mọi thứ...

Cuộc sống cứ thế trôi đi, Bạch Nguyệt Diệu cũng đã đi được gần một tháng rồi, ta cứ cho là mình sẽ dần dần quên đi, nhưng hóa ra không phải.

Trong vòng một tháng này, ta chưa từng gặp lại Huyền Ngâm Phong, cũng chưa từng nghĩ tới Huyền Ngâm Phong, nhưng hình bóng Bạch Nguyệt Diệu lại luôn hiện lên trong tâm trí ta...

-

“Thái tử điện hạ, trận địa rừng rậm mê cung đã bố trí rất tốt, ngài hãy nghỉ ngơi đi, ngày mai là nghênh chiến rồi!”

“Ừm”

Thời gian cũng đã được một tháng, trong vòng một tháng này, chỉ cần có thời gian rồi là Bạch Nguyệt Diệu sẽ nhớ tới Lam Diệp Nhi, hẳn cũng cho là thời gian có thể giúp hẳn quên đi tất cả. Nhưng không phải, trong vòng một tháng chia lìa này chỉ toàn là hình bóng nàng trong tâm trí.

“Diệp nhi có vượt qua được không?” Bạch Nguyệt Diệu sợ, hẳn sợ lúc hẳn không có ở đó, Bạch Nhật Uyên sẽ gây chuyện với Diệp Nhi, hẳn sợ lúc hẳn không có ở đó, Lam Diệp Nhi sẽ bị khi dễ. Nhưng hẳn cũng sợ là càng gần nàng, Lam Diệp Nhi sẽ càng ghét hẳn hơn, hiện giờ người mà hẳn an bài ở bên bảo vệ Diệp Nhi là Mạc Dục cũng đã tới đây, hẳn chỉ mong là người khác mà hẳn an bài có thể bảo vệ Lam Diệp Nhi thật tốt, hẳn cũng hi vọng, người kia có thể làm cho Lam Diệp Nhi vui vẻ!

-

Lâm triều

“Các vị ái khanh, trăm muốn tuyên bố một tin tức tốt.”

Tin tức tốt? Ha ha, hiện nay tin tức tốt nhất chính là Bạch Nguyệt Diệu bình an vô sự.

“Hôm nay Thái tử đã mang binh quét ngang Lôi Nguyệt quốc rồi, trong thư nói, không có gì bất ngờ xảy ra cả, chỉ mới ba tháng thôi mà Thái tử đã chiếm được Lôi Nguyệt quốc rồi!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thái tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Ha ha, Bạch Nguyệt Diệu bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi, hẳn đã đi Lôi Nguyệt quốc ba tháng, chỉ ba tháng mà đã có thể trở về, lòng ta bắt đầu dao động.

Bước chậm chậm trong ngự hoa viên, nhìn thấy đình nghỉ mát, nhớ lại mấy lần cùng Bạch Nguyệt Diệu cãi vã ở đó, thật buồn cười, giờ muốn kiếm chuyện làm âm ỉ với hẳn cũng không được nữa rồi.

Ngồi trên băng đá, cảm giác lạnh như băng, khí trời từ từ ấm lên, thực vật tràn đầy sức sống, mà lòng ta lại như chết đi.

“Nghĩ phi nương nương giá lâm” Ngẩng đầu nhìn lại, Hồng Uyển Nghi đã đứng trước mặt ta.

“Nghĩ phi nương nương” Ta mỉm cười nhưng có phần cứng ngắc, trong lòng cũng có phần run rẩy, nhìn thấy phi tử của Bạch Nguyệt Diệu, ta vẫn có cảm giác cực kỳ thẹn với nàng ấy.

“Lam hàn lâm không cần đa lễ.” Hồng Uyển Nghi dịu dàng nói xong cũng vào ngồi trong đình.

“Nghĩ phi nương nương, hạ quan xin trở về Hàn Lâm viện trước.” Mau rời đi, mau rời đi thôi, không khí nơi này khiến ta không cách nào hô hấp.

“Chờ một chút, Lam hàn lâm, có thể bồi Bôn cung một lúc được không?” Tiếng Hồng Uyển Nghi tràn đầy cầu xin, khiến ta khó lòng từ chối. Tràn đầy áy náy, ta đành ngồi đối diện Hồng Uyển Nghi, giờ phút này, ta lại thấy được Hồng Uyển Nghi tràn đầy nước mắt: “Lam hàn lâm, ngài là bạn tốt của thái tử điện hạ, Bôn cung muốn hỏi ngài, thái tử điện hạ trừ Uyển Nghi ra, liệu có thể yêu thích một nữ tử nào khác chăng?”

Yêu thích một nữ tử khác? Hẳn yêu thích nữ tử khác đó là ai? A, nghe Hồng Uyển Nghi nói vậy, tim ta đập càng thêm nhanh: “Ta cũng không biết.” Ta nói mà có phần run rẩy.

“Có thật không?” Lúc này Hồng Uyển Nghi đã tràn đầy nước mắt rồi.

“Nghĩ phi nương nương?”

Hồng Uyển Nghi nhẹ chấm nước mắt, nói: “Không dám dối gạt Lam hàn lâm, thái tử điện hạ chưa bao giờ cùng Uyển Nghi động phòng, Uyển Nghi biết thái tử điện hạ có tin mừng là đã yêu người khác, Uyển Nghi cũng sẽ không ngăn trở thái tử điện hạ nạp phi, mà Uyển Nghi cũng sẽ đợi nữ tử thái tử điện hạ yêu mến kia cùng làm tì muội tốt, nhưng, hiện nay thái tử điện hạ không hề muốn động phòng cùng Uyển Nghi, hơn nữa còn ba lần bốn lượt tránh né Uyển Nghi, Uyển Nghi cầu xin Lam hàn lâm, hãy giúp Uyển Nghi...” âm giọng Hồng Uyển Nghi nghẹn ngào, mỗi chữ mỗi câu của nàng ấy đều đâm sâu vào lòng ta.

Nhưng khi nghe Hồng Uyển Nghi kể rằng chưa hề cùng Bạch Nguyệt Diệu động phòng, trong lòng ta lại có chút hoan hỉ, ta thật buồn nôn!

Nếu Hồng Uyển Nghi là một kẻ độc ác, ta đây dù có là người thứ ba có lẽ cũng sẽ không áy náy, mà bây giờ Hồng Uyển Nghi lại như vậy...

Điềm đạm đáng yêu, nhân nghĩa phúc hậu như vậy, biết để ý thức thời, khiến ta càng trở nên đất không dung trời không tha!

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi Hồng Uyển Nghi, ta tuyệt đối sẽ không chen ngang vào giữa nàng và Nguyệt Diệu nữa đâu, yên tâm đi: “Nghi phi nương nương... Thật xin lỗi...” Trong mắt ta tràn đầy áy náy, giờ phút này ta không thể nào diễn đạt được hết nỗi hổ thẹn trong lòng.

Hồng Uyển Nghi nghe xong lời ta nói xin lỗi lập tức có vẻ mặt nghi hoặc, nàng ấy nhẹ nhàng lau lau nước mắt rồi hỏi: “Vì sao Lam hàn lâm nói xin lỗi với Uyển Nghi?”

“Có thể ta không có cách nào trợ giúp Nghi phi nương nương, nhưng ta cảm thấy được thái tử điện hạ sau này chắc chắn sẽ tình nghĩa với nương nương thôi.” Chỉ vì không muốn phá hoại tình cảm của bọn họ, người thứ ba đã lựa chọn rời đi.

“Có thể sao? Ha ha, Uyển Nghi không dám cầu gì nhiều, hiện giờ Uyển Nghi chỉ cầu thái tử điện hạ hạnh phúc là tốt rồi.”

Hồng Uyển Nghi càng cao quý, rộng rãi như thế, lại càng khiến ta trở nên thấp kém, Bạch Nguyệt Diệu thật vô tình. Tại sao bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu có nữ tử tốt như vậy mà vẫn còn chấp nhất với ta? Ta vốn chỉ cho là ngoại hình kém so với Hồng Uyển Nghi thôi, nhưng bàn về nhân phẩm, đức hạnh, ta không chỉ kém nàng ấy một chút đâu.

Đất trời không dung, ta có thể gọi ai đây? Ta cảm giác khó có thể hít thở bên trong đình nghi mát, nhìn Hồng Uyển Nghi dịu dàng hiền hòa giống như Bồ Tát, Thiên Sư! Mà ta lại như yêu tinh, ở trước mặt nàng ấy run như cây sậy!

“Lam hàn lâm” Cứu tinh tới, là Bạch Tinh Ngân: “Nhị hoàng tẩu, cũng ở đây à!”

“Tam hoàng tử.” Hồng Uyển Nghi chào Bạch Tinh Ngân, không nhiều lời nữa lập tức rời đi, khiến ta thở phào nhẹ nhõm.

“Lam cô nương, nàng làm sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm!”

“U...ạ.” Ta nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên, chạy ra bên ngoài đình nghi mát, ta đã không cách nào chịu đựng thêm được nữa, lập tức trút toàn bộ bữa sáng ra ngoài, ta cảm thấy mình thật buồn nôn, thật sự rất ghê tởm!

“Lam cô nương? Nàng làm sao vậy?” Bạch Tinh Ngân nhẹ nhàng vỗ lưng ta.

Ta vẫn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, thứ tình cảm sai trái như vậy cuối cùng ta cũng bị báo ứng, trong lòng ta không ngừng tự khiển trách.

“Lam cô nương? Lam cô nương?” Bạch Tinh Ngân khẩn trương gọi ta, sau đó nhanh chóng lấy ra một cái khăn tay lau nước mắt cho ta: “Lam cô nương, có phải Nhị hoàng tẩu khi dễ nàng không?”

Nghe Bạch Tinh Ngân nói vậy, ta kinh hoàng nhìn về phía hán.

Tại sao? Tại sao Bạch Tinh Ngân cho rằng Hồng Uyển Nghi khi dễ ta? Rõ ràng là ta phụ nàng ấy! Chẳng lẽ là ta già bộ đáng thương sao? Rõ ràng đã làm sai, quyến rũ chồng người ta, ta còn đang khóc gì?

“Tam hoàng tử, Nghi phi nương nương là người tốt, cũng không có khi dễ ta, là do ta đột nhiên cảm thấy dạ dày không thoải mái mới rơi lệ thôi.” Ta nói xong thì cười cười xấu hổ.

“Đề ta đưa Lam cô nương đi tìm thái y.” Bạch Tinh Ngân dường như cho qua lời nói dối của ta.

“Không cần, một lúc nữa sẽ không sao.” Ha ha, hi vọng sau này cũng sẽ không có chuyện này nữa.

Vô số lần nước mắt rơi là vì ai mà chảy? Vì đâu mà chảy? Thì ra tình là như thế, người sở hữu tất cả thế giới cũng không thể tránh được một chữ tình, cái chữ tình này đã làm hại bao nhiêu người? Chỉ mới đêm của ta và Bạch Nguyệt Diệu thôi đã liên quan đến bốn người rồi.

Bạch Tinh Ngân đưa ta đến Hàn Lâm viện, ở trên đường, trùng hợp gặp Bạch Nhật Uyên, Từ Thừa tướng cùng với Hồng Thái Phó, trong mấy tháng này, Bạch Nhật Uyên vẫn giữ vững đáng vẻ khiêm tốn, mà Từ Thừa tướng và Hồng Thái Phó vẫn nịnh nọt Hoàng thượng, ta chỉ cần ho he, từ Thừa tướng sẽ cho ta vào rọ ngay.

“Hạ quan tham kiến Đại hoàng tử, Từ Thừa tướng, Hồng Thái Phó.”

“Đại Hoàng huynh.”

“Ừm, Lam hàn lâm không cần đa lễ.” Bạch Nhật Uyên nói xong lại bước tới gần ta, nắm tay ta nói: “Lam hàn lâm, chúng ta không phải bạn bè sao? Vì sao mấy tháng nay cứ kiêng dè ta? Chẳng lẽ Lam hàn lâm chán ghét người bạn này rồi hả?”

Bạch Nhật Uyên vừa nói gì vậy? Ta không phải đã nói rõ lập trường của ta rồi sao? Sao hán còn gọi ta là bạn? Hơn nữa giai đoạn này không nên chạm vào ta mới đúng chứ.

Hán càng như vậy, càng làm ta sợ, vì ta không thể nhìn thấu Bạch Nhật Uyên, ngược lại Từ Thừa tướng mặc dù cùng ta cãi vã thường xuyên, nhưng vẫn có thể nhìn được.

Thật đúng là không tỉnh mắt thì sẽ bị bắn lên sau lưng ngay, nếu ngày nào cũng như vậy, ta sớm muộn cũng xong đời.

“Đại Hoàng huynh.” Bạch Tinh Ngân nhẹ nhàng kéo ta ra, Bạch Nhật Uyên lúc đó mới chịu buông.

“Ha ha, Đại hoàng tử quá lo lắng, hạ quan vẫn là bạn của ngài như cũ mà, cũng không có bất kỳ kiêng dè nào.”

“À, có thể là ta đa tâm quá thôi.”

“Vậy hạ quan xin cáo lui trước.” Ta nói xong không đợi Bạch Nhật Uyên nói gì thêm lập tức rời đi, vừa lúc đó Hồng Thái Phó đuổi chân ra ngăn ta, khiến cả người ta lảo đảo nghiêng ngã hướng về hồ nước mà lao xuống.

“Lam hàn lâm!” Bạch Nhật Uyên kêu lên một tiếng, ngay lập tức tiến lên giữ được ta.

Không đúng! Không đúng! Bạch Nhật Uyên cũng không phải muốn giữ ta lại, ta cảm thấy, mặc dù hấn đụng phải phía sau lưng ta, nhưng rõ ràng là dùng sức đẩy ta ra ngoài.

Sao bọn họ ngu ngốc như vậy? Phải dựa vào cái này để chinh ta?

A, như bọn họ mong muốn, ta thật sự rơi vào trong hồ nước rồi, thật may là khí trời đã ẩm áp, hồ nước cũng không phải là quá sâu, còn không tới hông của ta, nhưng mà vì ngã nhào vào hồ nước nên toàn thân ta đã ướt đầm, tóc cũng tán lác mờ ra, mũi quan cũng chìm vào trong hồ nước rồi.

“Lam hàn lâm! Đứng...” Bạch Tinh Ngân còn chưa nói hết, ta đã từ trong hồ nước đứng lên.

Vừa lúc đó, ta chú ý tới Bạch Nhật Uyên đang khẽ mỉm cười, mà Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó đều ngẩn người.

Cúi đầu xem xét, ta mới biết là chuyện gì xảy ra.

Thì ra tiếng thét kinh hãi của Bạch Tinh Ngân báo ta đứng lên, là vì toàn thân ướt đầm, quần áo dính chặt vào người, cho nên đường cong toàn thân đã lộ ra ngoài rất rõ ràng, đặc biệt là phần ngực.

Xong đời!

Thân phận con gái của ta bị vạch trần rồi, xem ra Hồng Thái Phó kia cố ý chơi ta, còn Bạch Nhật Uyên mới là kẻ cố ý lộ ra chuyện này.

Vì lần trước đỡ ta hấn cũng đã biết, ta là nữ tử!

“Lam hàn lâm, ra nào.” Bạch Nhật Uyên khẽ mỉm cười đưa tay ra.

“Muốn tố giác thì tố giác đi!” Ta cau mày tức giận hét lên với hấn.

“Lam hàn lâm đang nói gì vậy? Bản hoàng tử không hiểu?”

... Bạch Nhật Uyên muốn gì? Sớm biết ta là nữ tử, hơn nữa vẫn không vạch trần, giờ lại cố ý hại ta chủ động lộ ra nguyên hình, nhưng hấn còn tỏ ra không có ý? Ta xem trong mắt Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó, bọn họ vẫn có chút đồ dẫn nhìn chăm chú vào ta.

Bạch Tinh Ngân vội nhảy vào hồ nước, sau đó đứng ở trước người ta, đem áo bọc lại: “Thật xin lỗi.” Bạch Tinh Ngân nhỏ giọng xin lỗi.

“Tam hoàng tử huynh nói gì?” Ta có chút tò mò hỏi.

“Các người đứng ở trong nước không lạnh sao? Tam Hoàng đệ cũng thật hồ đồ, dù có thương yêu Lam hàn lâm đến đâu đi nữa, cũng đâu cần phải cùng nhau rơi vào trong nước chứ?” ý trong lời nói của Bạch Nhật Uyên có phần là lạ, hai gò má Bạch Tinh Ngân cũng hơi có chút đỏ lên rồi.

“Đại Hoàng huynh, Tam Hoàng đệ xin rời đi trước.”

“Được rồi, được rồi.” Bạch Nhật Uyên nói xong khước miệng lại nở ra nụ cười âm trầm, lúc ánh mắt ta và hấn chạm nhau, ta có cảm giác hấn ta đang có một âm mưu lớn đợi ta dính vào!

Bạch Nhật Uyên mang theo Tử Thừa tướng cùng với Hồng Thái Phó rời đi, nhìn về mặt Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó, bọn họ giống như không thể tin được ta là nữ tử.

-

Sau khi rời đi, đầu óc Tử Thừa tướng thủy chung vẫn ngừng ở thoáng chốc lúc Lam Diệp Nhi từ trong nước đứng lên, giống như hoa sen mới nở, siêu phàm thoát tục, hấn không ngờ việc tên tiểu quý luôn cãi vã với mình lại là một tiểu nha đầu.

Hấn cũng không ngờ đến, kẻ suốt ngày làm mình giận sôi lên mới chỉ hơn con gái của mình vài tuổi.

Từ Thừa tướng ở độ tuổi chừng 16 là đã cưới vợ, 17 tuổi có con gái, khi con gái của hắn được 14 tuổi thì gả cho Bạch Nhật Uyên, hiện nay con gái của hắn đã 16 tuổi, so với Lam Điệp Nhi nhỏ hơn ba tuổi mà thôi!?

Hắn không thể tin được, Lam Điệp Nhi, tiểu nha đầu này thậm chí có thể can đảm đóng giả nam nhi để luận công danh.

“Từ Thừa tướng?” Bạch Nhật Uyên nhỏ giọng gọi Từ Thừa tướng, nhưng Từ Thừa tướng vẫn đắm chìm trong suy tư.

“Đại hoàng tử, Lam hàn lâm là một nữ tử, chúng ta có cần...?” Hồng Thái Phó gian trá hỏi Bạch Nhật Uyên.

Bạch Nhật Uyên lắc đầu một cái, sau đó cười nhạt, khoe miệng lộ ra một đường vòng cung, nụ cười này nhìn qua sao mà hư hỏng đến vậy. Hắn lại nhìn Từ Thừa tướng một cái, nhất thời phát hiện, hai gò má của Từ Thừa tướng có chút đỏ lên, liếc mắt cũng nhìn ra Từ Thừa tướng nhất định là đã đắm chìm trong sắc đẹp của Lam Điệp Nhi rồi.

Mặc dù Từ Thừa tướng là nhạc phụ của hắn, nhưng số tuổi hai người bọn họ chênh lệch cũng không lớn.

Từ Thừa Tướng tên gọi Từ Nguyệt quân, hai mươi tuổi thành tướng năm nay mới ba mươi ba tuổi mà thôi. Từ Thừa tướng tuy bị Lam Điệp Nhi gọi là kẻ Đại Gian Đại Ác, nhưng không thể không thừa nhận Từ Thừa tướng văn học xuất chúng, lại có chút bản lĩnh, chỉ là sau khi vào chốn quan trường này nhiệm lễ thói hủ thực, mới bắt đầu thành gian thần!

Nhưng có một thứ Từ Thừa tướng thủy chung chưa thay đổi, đó chính là hắn rất thích sắc đẹp, mà trong nhà mới chỉ có một thê tử môn đăng hộ đối mà thôi.

Trên mặt Từ Thừa tướng rặng mây đỏ như thế, sắc bén như Bạch Nhật Uyên chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra, Từ Thừa tướng nhất định là vừa thấy đã yêu Lam Điệp Nhi rồi!

“Từ Thừa tướng, nữ tử kia sớm muộn gì cũng sẽ là của ngươi!” Bạch Nhật Uyên vừa nói, trong mắt cũng nổi lên mưu tính sâu xa.

Hồng Thái Phó ở một bên nghe không hiểu, còn Từ thừa tướng thì căng thẳng trong lòng, nhất thời hỏi lại: “Đại hoàng tử, ngài đang nói gì vậy?”

Bạch Nhật Uyên mỉm cười liếc nhìn Từ Thừa tướng: “Ngài hiểu lẫn nhau đi!”

Bạch Nhật Uyên, Từ Thừa tướng, Hồng Thái Phó đã biết Lam Điệp Nhi là nữ tử, trừ bọn họ ra, còn ai biết nữa đây?

Còn một người biết nữa, người đó cũng là người khó dây dưa nhất! Chính là Hồng Uyển Nghi. Hồng Uyển Nghi tình cờ tản bộ ở Ngự hoa viên, đúng lúc Lam Điệp Nhi rơi xuống hồ nước, Hồng Uyển Nghi đứng cách đó không xa, Hồng Uyển Nghi đã thấy toàn bộ quá trình và cũng biết Lam Điệp Nhi là một nữ tử!

“Hừ! Thì ra con hồ ly tinh kia chính là ngươi!” Lúc này hai mắt Hồng Uyển Nghi tràn đầy lửa giận, gắt gao nhìn chăm chăm Lam Điệp Nhi đang ngâm trong nước kia! Nghĩ lại ngày đó, Bạch Nguyệt Diệu sợ mình làm hỏng giấc ngủ của Lam Điệp Nhi mà cho mình một cái bạt tai, nghĩ vậy nàng mới tới khóc lóc kể lể, không ngờ lại nhận được lời xin lỗi!

Thì ra người Hồng Uyển Nghi vẫn hận, không ngờ cũng là Lam hàn lâm, Hồng Uyển Nghi nhất thời cười to, nàng đã biết, xem ra Lam Điệp Nhi vĩnh viễn không cách nào trở thành chính phi của Bạch Nguyệt Diệu rồi, bởi vì, bản thân Lam Điệp Nhi đã phạm vào tội khi quân! Hơn nữa lại thêm vào thân thể bối cảnh như thế! Nhưng Hồng Uyển Nghi cũng không muốn Lam Điệp Nhi lên làm trắc phi, cho nên quyết định, trong lúc Bạch Nguyệt Diệu không có ở đây, giết chết nàng ấy!

Hiện giờ Lam Điệp Nhi xem như loạn giặc trong giặc ngoài rồi, trên triều đình có đám người Bạch Nhật Uyên vây công, trong hậu cung có Hồng Uyển Nghi âm mưu hãm hại! Xem ra Lam Điệp Nhi khó mà thoát được đại kiếp lần này!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 141: Tình yêu của Tam Hoàng tử

Sau khi Bạch Nhật Uyên rời đi, Bạch Tinh Ngân vẫn như cũ bao bọc ta trong hồ nước.

“Tam hoàng tử?” Ta nhẹ giọng gọi Bạch Tinh Ngân.

“Thật xin lỗi.” Bạch Tinh Ngân giọng điệu buồn rầu, đây đã là lần thứ hai ta nghe hắn xin lỗi từ khi ta rơi vào hồ nước, hắn xin lỗi ta cái gì? Cũng đâu phải do hắn đẩy ta xuống đâu chứ?

“Tam hoàng tử, cũng không phải lỗi của huynh mà.”

“Không phải vậy, là lỗi của ta, Nhị hoàng huynh trước khi đi đã ngàn lần căn dặn ta chăm sóc nàng thật tốt, nhưng ta vẫn để nàng bị Đại Hoàng Huynh khi dễ, là ta vô dụng.” trong mắt Bạch Tinh Ngân tràn đầy sự tự trách, hắn đang tự trách mình đã không làm tốt lời căn dặn của Bạch Nguyệt Diệu ư? hay là đang tự trách mình đã không bảo vệ tốt cho ta? Bất kể như thế nào, cũng có một điều chắc chắn là Bạch Nguyệt Diệu trước khi đi đã rất lo lắng cho ta! Hắn như vậy làm sao ta có thể quên hắn được đây?!!! “Lam cô nương, để nàng phải ở trong nước chịu ướt thế này, chờ một lát ta đi kiếm quần áo cho nàng, chờ ta.” Nói xong, cả người ướt nhẹp, Bạch Tinh Ngân chạy vội về tẩm cung của mình.

Còn ta vẫn đang bồi hồi bên trong hồ nước lạnh, hồi tưởng lại dáng vẻ của Bạch Nguyệt Diệu, từng cái nhăn mày, từng nụ cười..

“Cô nương, nàng làm sao vậy?” Tiếng vừa phát ra vô cùng dịu dàng, ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại.

Là một nam tử ước chừng hai mươi mấy tuổi, người mặc áo dài màu lam, làn da trắng nõn nà, hai hàng lông mày đậm, đôi mắt lộ vẻ nhu hòa, rõ ràng là lần đầu tiên thấy hắn nhưng ta không khỏi có cảm giác thân thiết, hơn nữa có cảm giác dáng vẻ của hắn cũng rất quen thuộc.

“Ta không phải cô nương.” Ta lúng túng nói.

Hắn khẽ mỉm cười rồi cởi áo trên người ra, sau đó đưa tới cho ta: “Đã bị như vậy rồi cũng đừng ngại mà mặc vào đi.”

Ta không biết tại sao, cũng không phải do bị vẻ ngoài anh tuấn của hắn làm cho mê muội, mà là không có lý do nào để từ chối ý tốt của hắn, ta vươn tay nhận lấy rồi khoác lên người.

Khi ta xoay người lại thấy hắn đưa tay ra trước mặt ta, ta cũng không từ chối đưa tay đặt vào trên tay của hắn, hắn lập tức kéo ta lên bờ.

“Cám ơn.” Mắt ta không chớp nhìn chăm chú vào hắn, hắn cũng không chớp mắt nhìn chăm chú vào ta, hai người bọn ta cứ như là có nhân gặp lại nhau vậy.

“Cô nương, nàng bao nhiêu tuổi vậy?”

“Ta đã nói rồi ta không phải cô nương.”

“Ha ha, tiểu huynh đệ, vậy đệ bao nhiêu tuổi?”

“19 tuổi.” Nghe ta nói hết, nam tử kia giống như nhớ tới cái gì đó, càng cẩn thận quan sát ta.

“Ta liệu có được phép hỏi đệ một điều, trong nhà đệ vẫn còn cha mẹ chứ?”

“Ta...”

“Lam hàn lâm!” Vừa đúng lúc ta định trả lời người con trai kia thì âm thanh vút đến của Bạch Tinh Ngân cắt ngang ta. Hắn đang lo lắng chạy tới.

“Tam hoàng tử điện hạ.” nam tử kia lễ phép chào hỏi Bạch Tinh Ngân.

“Là Lam Vân Triệt à.” Nghe Bạch Tinh Ngân nói vậy, ta mới bừng tỉnh hiểu ra, nam tử mặc áo lam này chính là con trai độc nhất của Lam gia: “Ha ha, hôm nay người có việc gì mà vào cung vậy?”

“Thưa, phụ thân hạ thần mấy ngày gần đây sức khỏe không tốt, nên sai ta đến gặp Hoàng thượng bẩm báo Thái sư.” Lam Vân Triệt nói xong lại ôn hòa khẽ mỉm cười.

Chức vị Thái sư là chỉ thừa nối thừa tướng thôi đó, Lam Vân Triệt này mới tầm hai mươi tuổi mà có thể lên làm Thái sư rồi. Ha ha, xem ra Vân Long quốc đã có người mới thay người cũ, không thể nghi ngờ Vân Long quốc là hội tụ nhân tài trẻ tuổi trong thiên hạ.

“Ha ha, vậy sau này người và Lam hàn lâm sẽ tiếp xúc nhiều rồi.”

“Lam hàn lâm?”

“Các người không biết sao? Ta nghĩ mấy người các người đều biết rồi chứ?”

Nghe Bạch Tinh Ngân nói vậy, ánh mắt sắc sảo của Lam Vân Triệt lập tức nhìn về phía ta: “Đệ chính là...”

Ta lúng túng cười, xem ra đã bị Lam Vân Triệt nhìn thấu thân phận con gái rồi, bây giờ lại nói với hắn ta là Lam hàn lâm, hắn nhất định là có chút ngạc nhiên: “Xin chào, ta tên Lam Diệp.”

“Xin chào...” Sau đó ta cùng với Lam Vân Triệt lại nhìn chăm chú vào đối phương hồi lâu, cuối cùng ta cảm thấy như có chỗ không đúng lắm, ánh mắt không thể rời khỏi Lam Vân Triệt.

Cho đến tận lúc Bạch Tinh Ngân nói ra ta mới biết nguyên nhân: “Ta cảm thấy diện mạo hai người các người giống như là huynh muội vậy.”

Thảo nào ta cảm thấy tuy đây là lần đầu tiên gặp Lam Vân Triệt mà lại không có cảm giác xa lạ, không khỏi cảm thấy thân thiết, đừng nói là Lam Vân Triệt, ngay cả lúc gặp Lam Thái sư ta đều cảm thấy rất thân thiết. Nguyên nhân là gì đây? Ta cảm thấy trong đôi mắt Lam Vân Triệt cũng khó hiểu như ta nhưng sau khi nghe câu nói của Bạch Tinh Ngân, mọi chuyện có vẻ như được hóa giải.

“Lam công tử, Hoàng thượng đã đợi ngài rất lâu tại Ngự Thư Phòng.” Sự xuất hiện của thị vệ mới cắt đứt ánh mắt nhìn nhau của ta và Lam Vân Triệt.

“Tại hạ cáo từ trước.” Lam Vân Triệt nói xong vội nhanh chóng tiến về Ngự Thư Phòng, lúc rời đi hắn vẫn không quên quay đầu lại nhìn ta một cái. Mà ta cũng nhìn chăm chú vào bóng lưng Lam Vân Triệt cho đến lúc khuất hẳn.

“Lam cô nương, Lam cô nương?” Bạch Tinh Ngân gọi ta, ta nhanh chóng nhìn về hắn: “Lam cô nương, sao cứ nhìn chăm chú vào Lam Vân Triệt vậy?”

“Ta cũng không biết, cảm giác thấy Lam công tử cứ như là thân quen từ lâu lắm. Tại sao lại có cái loại cảm giác này nhỉ, thật là kỳ quái!”

Nghe ta nói vậy, biểu tình của Bạch Tinh Ngân có chút không vui.

“Trước tiên mặc quần áo này vào đi đã.” Bạch Tinh Ngân nói xong cũng đưa quần áo trong tay hắn cho ta.

“Không cần đâu, Tam hoàng tử, ta đã có rồi.” Ta phát hiện lời này của ta càng làm cho Bạch Tinh Ngân lộ vẻ không vui, hình như là lỗi của ta. Tầm cung của Bạch Tinh Ngân rõ ràng cách hồ nước rất xa, nhưng hắn vẫn cố gắng thật nhanh trở lại vậy mà bây giờ ta còn từ chối ý tốt của hắn. Vì vậy lúc Bạch Tinh Ngân định thu tay lại thì ta giành lấy quần áo trong tay hắn, nói: “Cái áo này cũng bị ướt rồi, đành phải mượn quần áo của Tam hoàng tử dùng tạm vậy.” Ta không do dự đem bộ quần áo mặc vào người, lúc này, Bạch Tinh Ngân mới hơi nở một nụ cười.

Không nói thêm nhiều, ta và Bạch Tinh Ngân tách ra, lúc ta từ Hàn Lâm viện ra ngoài đang định về nhà, trùng hợp lại gặp Lam Vân Triệt.

“Lam hàn lâm, lên xe ngựa đi, ta tiễn ngài về.” Lam Vân Triệt từ cửa sổ thò đầu ra dịu dàng mời ta.

Ta do dự một chút, sau đó an vị lên xe ngựa của hắn, không biết vì sao ta cảm thấy có một loại tình cảm từ ánh mắt của Lam Vân Triệt. Mà ta cũng cảm thấy giữa ta và hắn có một loại hấp dẫn nào đó khó cưỡng lại, nhưng tình cảm này không phải là tình yêu, cũng không phải tình bạn, vậy là cái gì đây?

“Nhà Lam hàn lâm ở đâu?” Lam Vân Triệt hỏi xong ta lập tức nói cho hắn biết địa chỉ, sau đó hắn quay sang nói với người phu xe rồi lại cùng ta hàn huyên rất nhiều chuyện. Từ chuyện quốc gia xã tắc, đến an nguy của bá tánh, xem như không chỗ nào không nói.

“Rầm!”

Xe ngựa dường như bị thứ gì đó va phải, cả xe ngựa đều khẽ nghiêng ngả, khiến ta té vào trong ngực Lam Vân Triệt, ở trong ngực hắn, ta không hề có ý muốn né tránh, ngược lại cảm thấy rất quen thuộc, rất thoải mái, hai tay của Lam Vân Triệt ôm ta cũng không có ý muốn buông ra.

Ta và hắn rõ ràng là lần đầu tiên gặp nhau, vì sao lại có hành động lớn mật như thế này vậy?

“Lam hàn lâm, ngài là nữ tử đúng không?” Lam Vân Triệt hỏi xong cũng hơi buông hai tay của hắn ra, mà ta cũng chậm chậm rời khỏi ngực của hắn.

“Đúng vậy.” Vốn nên tiếp tục giấu giếm nhưng ta vẫn không tự chủ được gật đầu một cái.

“Lam hàn lâm trong nhà có cha mẹ không?”

“Có cha mẹ!” Nghe câu trả lời của ta về mặt Lam Vân Triệt có chút mất mát, hắn trầm tư một chút lại hỏi.

“Lam mẫu mạo muội hỏi thăm, cha mẹ của Lam hàn lâm có phải là cha mẹ ruột?”

Tại sao Lam Vân Triệt hỏi thế? Hắn làm sao biết cha mẹ của ta không phải là cha mẹ ruột? Hơn nữa lúc ta nói ta có cha mẹ, tại sao hắn có biểu tình mất mát như vậy? Ta càng ngày càng không thể hiểu nổi!

“Không phải.”

“Thật tốt quá.” Lam Vân Triệt nghe ta nói vậy thì kích động nắm lấy hai tay của ta, đối với vẻ vui sướng của hắn ta có chút khó hiểu, Lam Vân Triệt dường như cũng nghĩ đến lời nói của bản thân có chút không ổn vội vàng nói: “Lam hàn lâm, Lam mẫu không hề có ý gì xấu, nhưng Lam mẫu còn có một yêu cầu quá đáng.”

“Ngài nói đi.”

“Lam mẫu...” Lời nói mới chỉ được một nửa, về mặt Lam Vân Triệt đã có chút xấu hổ: “Lam mẫu muốn xin phép Lam hàn lâm cởi áo trên người xuống.”

...

Nghe xong thỉnh cầu của Lam Vân Triệt, ta nhanh chóng rút tay ra khỏi tay hắn, mặc dù ta cảm thấy Lam Vân Triệt quả thật cho ta cảm giác rất thân thiết nhưng... Thôi đi, làm sao có thể vì hắn mà cởi bỏ áo trên người chứ?

“Có thể không? Lam hàn lâm.” Lam Vân Triệt nói xong, lại đến gần ta, ta nhất thời có chút hốt hoảng, vội vã di chuyển người ra phía sau, lúc này Lam

Vân Triệt đã không kịp bỏ quần áo ta ra rồi.

“Người làm gì đấy?!” Ta có chút tức giận nắm lấy hai tay hắn.

Nhất thời Lam Vân Triệt sực tỉnh: “Xin lỗi, Lam hàn lâm, Lam mỗ cũng không có ý cợt nhả, Lam mỗ chỉ muốn xem vai phải của Lam hàn lâm mà thôi.”

“Vai phải?”

“Đúng, vai phải, có phải trên đó có một cái bốt hình con bướm?”

...

Làm sao hắn biết trên vai phải của ta có bốt hình bướm? Chuyện này vốn chỉ có Huyền Ngâm Phong và Bạch Nguyệt Diệu biết mà thôi, hơn nữa cái bốt này, cũng chỉ xuất hiện khi ta xuyên không về Vân Long quốc, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Đầu ta cũng loạn lên hết rồi.

“Lam hàn lâm, rốt cuộc có hay không?!” Về mặt Lam Vân Triệt càng lúc càng kích động, hoàn toàn trái ngược với vẻ dịu dàng ban đầu của hắn, hơn nữa hai tay của hắn nắm chặt bả vai của ta, thậm chí cũng có chút làm ta đau.

Ta khủng hoảng nhìn hắn, hắn cũng nhất thời cảm thấy hành vi của hắn quả thật quá mức.

“Xin lỗi, lam hàn lâm, ta đã dọa ngài rồi.”

“Xin hỏi, ngài hỏi ta có bốt hay không để làm gì?”

“Thật ra thì...”

“Thiếu gia, đã đến nơi ngài nói.” Thông báo của người đánh xe cắt đứt lời nói của Lam Vân Triệt.

Lam Vân Triệt vén rèm lên, sau đó nhìn về phía ta: “Lam hàn lâm, đã đến nhà của ngài, hôm nay Lam mỗ đối với lam hàn lâm đã đắc tội, xin được lượng thứ.”

“Không có gì... Không sao, ta còn phải cảm ơn quần áo của ngài nữa là, đợi sau khi tắm xong, ta sẽ cầm quần áo trả trở về cho ngài.” Nói xong, ta cũng xuống xe ngựa.

“Thật chứ? Lam hàn lâm, nhất định phải đưa đến phủ cho ta nhé.”

“...” Lam Vân Triệt lúc này lại hơi có vẻ kích động, nhưng ta vẫn đáp ứng yêu cầu của hắn.

Sau đó, hắn lập tức theo xe ngựa rời đi, mà ta cũng trở về phủ.

Bước vào nhà rồi, ta nhanh chóng vọt vào phòng ngủ, cởi quần áo xuống, dùng gương đồng soi vai phải, ta rõ ràng phát hiện, cái bốt hình con bướm kia càng thêm rõ ràng, giống như một loại hình xăm vậy.

“Tỷ tỷ.” Liễu Nhi nhanh chóng đi vào phòng của ta.

Trong khoảng thời gian này, tình cảm của ta cùng với Liễu Nhi tăng tiến rất nhiều, chúng ta thường xuyên tán gẫu, hơn nữa tình cảm còn tốt hơn cả tỷ muội.

Nghĩ lại ở hiện đại chưa từng có một ai thật lòng với ta, giờ đây ở cổ đại bạn bè ta càng ngày càng nhiều, một kẻ chưa bao giờ hưởng qua tư vị tình yêu như ta đây, cũng đã hiểu rõ thế nào là tình cảm, dường như, nơi đây đã trở nên quen thuộc, dường như ta vốn thuộc về nơi này. Ở hiện đại ta vốn không có bất kỳ quan hệ nào tốt. Cơ mà nghĩ tới việc tình yêu đau đớn thế, ta lại muốn trở về hiện đại rồi, ha ha. Đây chính là mâu thuẫn.

“Oa, tỷ tỷ, da của tỷ thật là trắng thật là mềm đó.” Liễu Nhi hâm mộ nhìn ta.

“Ha ha, Liễu Nhi, da của muội cũng rất trắng.”

“Nào có, muội chưa từng thấy tỷ tỷ mặc quần áo nữ tử, muội khẳng định nhất định là cực kỳ xinh đẹp đấy!”

“Ha ha...”

Nữ tử và nữ tử nói chuyện phiếm, có khi là chuyện nhà, có khi là cách chăm sóc sắc đẹp, hoặc là vấn đề tình cảm, mà nữ tử vốn không có cách nào đàm luận những thứ này cùng nam tử, vì nam tử đều sẽ cảm thấy rất phiền. Điểm tốt của việc có bạn nữ chính là đây.

Ta cùng với Liễu Nhi trò chuyện rất lâu, ăn xong bữa cơm, chúng ta lại trở về phòng của mình, chuẩn bị ngủ, ta mới vừa nằm xuống, chợt nghe thấy có chút động tĩnh trong phòng khách, sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến tới gần phòng của ta, ta không hề đứng dậy, vẫn nằm ở trên giường giả bộ ngủ.

Đúng lúc này cửa phòng ta bị đẩy ra, ta hít mắt suy nghĩ thấy một bóng đen, đang dần dần tiến tới gần, ta nhanh chóng ngồi dậy, hướng về người kia mà đánh tới, chợt ta dừng lại, vì bóng đen kia, chính là Huyền Ngâm Phong.

Huyền Ngâm Phong tới vào lúc này sao?

Ha ha, ta đã lâu không gặp Huyền Ngâm Phong rồi, nhưng giờ phút này thấy sự xuất hiện của hấn, ta lại không có chút vui sướng nào, mà trong lòng lại tràn đầy áy náy, cùng ảo não.

Kể từ sau khi Bạch Nguyệt Diệu ra đi, ta nghĩ có thể lợi dụng mấy tháng này để quên hấn đi, toàn tâm toàn ý nghĩ tới Huyền Ngâm Phong, nhưng không ngờ trong mấy tháng này đối với Huyền Ngâm Phong ta không hề nghĩ tới, còn đối với Bạch Nguyệt Diệu tình cảm càng ngày càng sâu đậm

Ta thật sự là thay lòng đổi dạ rồi, có mấy lời sớm muộn cũng sẽ phải nói với Huyền Ngâm Phong, vừa đúng lúc hấn tới, ta đành phải nói với hấn thôi.

Ta đi tới trước bàn, đốt cây nến lên, sau đó nhìn về phía Huyền Ngâm Phong: “Huyền đại hiệp.”

“Lam cô... Điệp nhi.”

“Huyền đại hiệp, ngồi xuống đi.” Ta nói xong Huyền Ngâm Phong lập tức ngồi ở bên cạnh ta, nhưng ánh mắt của hấn lại có vẻ lạ, không lạnh như băng, ngược lại có vẻ khẩn trương nhiều hơn.

“Điệp nhi...”

“Huyền đại hiệp...”

Ta và Huyền Ngâm Phong gần như cùng lúc nói ra, sau đó hai ta đều lúng túng nhìn đối phương.

“Nàng nói trước đi.”

“Huynh nói trước đi.”

“...”

“...”

“Điệp nhi, nàng... yêu ta không?” Huyền Ngâm Phong hỏi như vậy khiến ta khẽ ngẩn người, ta quả thực đã từng yêu Huyền Ngâm Phong, mong nhớ ngày đêm, lại hai lần cùng Huyền Ngâm Phong có quan hệ xác thịt, nhưng, có lẽ khi đó chỉ là cảm tình, ta căn bản không hiểu thế nào là yêu, cho nên mù quáng yêu Huyền Ngâm Phong, càng về sau này, ta mới hiểu rõ người ta thật sự đang yêu là Bạch Nguyệt Diệu. Nhưng ta cũng hiểu, bất kể thế nào, ta cũng không thể ở cùng Bạch Nguyệt Diệu, đã từng thống hận Bạch Nguyệt Diệu cướp đi lần đầu tiên của ta, sau lại may mắn phát hiện lần đầu tiên là dành cho Huyền Ngâm Phong, mà bây giờ ta lại hy vọng Bạch Nguyệt Diệu đã thật sự lấy đi lần đầu tiên của ta! Cho nên tất cả đã thành định cục, có lẽ, ta nên thuận nước đẩy thuyền, tiếp tục ở cạnh Huyền Ngâm Phong, nhưng như vậy thì quả là có lỗi với Ngâm Phong!

“Thật xin lỗi... Huyền đại hiệp, Điệp nhi đã từng rất yêu Huyền đại hiệp, nhưng... Hiện giờ trong lòng Điệp Nhi đã có đối tượng khác rồi, có lẽ, Huyền đại hiệp cảm thấy Điệp nhi là một dâm phụ, Điệp nhi căn bản không xứng với Huyền đại hiệp, cho nên...”

“Là ai?” Huyền Ngâm Phong kích động nắm lấy tay ta, ánh mắt của hấn không có bất kỳ mất mát nào, ngược lại còn có chút mong đợi cùng vui sướng, đây là ý gì vậy?

“Xin lỗi, Huyền đại hiệp, người kia ta không muốn nói, vì hấn thật sự rất xa vời, ta hiểu ta theo hấn căn bản là không thể, nhưng ta vẫn rất yêu hấn.” Ta nói xong cũng đem tay rút trở lại.

Nhưng về mặt Huyền Ngâm Phong không có bất kỳ biến hóa nào, sau đó do dự một chút hỏi: “Liệu đó có phải là hoàng tử?”

Tại sao Huyền Ngâm Phong lại đoán như vậy? Ha ha, chẳng lẽ vì ta thường nhắc tới Bạch Nguyệt Diệu khi ở cùng hấn hay sao?

“Đúng vậy.” Ta hơi gật đầu một cái.

“Nếu hoàng tử đó cũng yêu nàng thì sao?”

Thế này là thế nào? Huyền Ngâm Phong sao lại tích cực như vậy? Hơn nữa hôm nay ánh mắt của Huyền Ngâm Phong không hề lạnh như băng, không hề giống với Huyền Ngâm Phong thường ngày: “Huyền đại hiệp? Huynh không sao chứ?”

“Không sao, ta chỉ muốn hỏi Điệp nhi một chút, rằng nếu hoàng tử kia cũng yêu Điệp nhi, Điệp nhi có thể đáp ứng hay không?..”

“Ha ha, chưa kể đến thân phận, Điệp nhi vốn dĩ không cách nào xứng với hấn, huống chi...” Hấn còn có thể từ chối.

“Huống chi cái gì?”

... Sao ta lại có cảm giác, Huyền Ngâm Phong dường như so với ta còn tích cực hơn đây? “Không có... Không có gì.”

“Điệp nhi, nếu hoàng tử đó nguyện ý vì nàng buông tha tất cả, nàng có đồng ý theo hấn không?”

Nghe Huyền Ngâm Phong nói vậy xong, ta hơi nhú mồm, sau đó nhanh chóng nhìn lại, không đúng! Không đúng! Hắn không phải Huyền Ngâm Phong, trên người hắn không có mùi hương nhàn nhạt của hoa nhài, hơn nữa ánh mắt của hắn không giống, tiếng nói chuyện cũng không, hắn là ai?

“Người là ai?” Ta nhất thời nghiêm túc nét mặt, chất vấn cái tên Huyền Ngâm Phong giả trước mặt.

Hắn lúng túng cười, sau đó nói: “Điệp nhi, ta chính là ta mà.” Nói xong Huyền Ngâm Phong nắm lấy tay ta.

“Đừng đụng vào ta!” Ta nhanh chóng đứng lên, tức giận nhìn tên Huyền Ngâm Phong giả trước mặt: “Người rút cuộc là ai? Vì sao phải giả trang Huyền đại hiệp?”

“Điệp nhi... Nàng nói gì vậy?” Huyền Ngâm Phong cũng đứng lên rồi từ từ tiến lại gần ta.

Nhưng vào lúc này, ta nhanh chóng đưa tay lột mặt nạ Huyền Ngâm Phong trước mặt, xuất hiện ở trước mắt ta lại chính là Bạch Tinh Ngân

Tại sao Bạch Tinh Ngân muốn giả trang Huyền Ngâm Phong?

“Tam hoàng tử... huynh sao?”

“Điệp... Lam cô nương.” Ánh mắt Bạch Tinh Ngân xuất hiện vẻ áy náy: “Xin lỗi, Lam cô nương, ta không phải cố ý lừa gạt Lam cô nương, ta chỉ...” Bạch Tinh Ngân nói rồi bước hai bước tới gần ta, sau đó hắn bắt được hai tay của ta kích động nói: “Ta yêu Lam cô nương, ta tình nguyện vì Lam cô nương mà bỏ tất cả quyền lợi, hoàng tử mà Lam cô nương yêu đó có phải là ta không? Ta rất muốn biết lòng của Lam cô nương thế nào?”

...

Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Bạch Tinh Ngân lại đột ngột nói yêu ta? Ta căn bản không nhận ra được, đã từng có người nói, nam và nữ không thể nào làm bạn vĩnh viễn, vì nam tử chỉ biết cùng nữ tử hắn thích trở thành bạn tốt sau đó sẽ thành người thương mà thôi.

Ta cho là Bạch Tinh Ngân vẫn luôn coi ta là bạn, nhưng ta quá ngu ngốc sao? Không hề nhận ra? Còn nữa Bạch Tinh Ngân cũng không hề rõ ràng! Nếu ta biết trước Bạch Tinh Ngân có ý với ta, ta sẽ sớm cách xa hắn rồi, để tránh vì chuyện tình cảm mà làm hắn đau lòng, hiện giờ hắn đang mong đợi đáp án của ta, chuyện ta yêu hoàng tử không phải là giả, nhưng người kia là Bạch Nguyệt Diệu. Giờ đã thành chuyện đã rồi, xem ra dù không muốn ta vẫn phải làm tổn thương Bạch Tinh Ngân thôi, trên thế gian vốn dĩ không phải lúc nào cũng có chuyện tình cảm trọn vẹn.

“Thật xin lỗi...” Lời của ta còn chưa nói hết Bạch Tinh Ngân đã lấy tay che miệng ta lại.

“Đừng nói, haiz... Ta hiểu rõ rồi, ha ha, ta không biết nên hâm mộ nhị hoàng huynh, hay là nên cười nhạo nhị hoàng huynh đây, tốt lắm, Lam cô nương, ta đi nha.” Nói xong Bạch Tinh Ngân lại nở một nụ cười khổ, rồi nhanh chóng rời đi.

Ta ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích, sau này Bạch Tinh Ngân liệu còn có thể tiếp tục làm bạn của ta nữa không? Tâm lý của ta đã đủ phiền toái, tại sao lúc này còn có thêm sợi dây tình cảm quấn vòng quanh ta chứ?

Hơn nữa hắn nói cười nhạo Bạch Nguyệt Diệu là có ý gì?

-

Bạch Tinh Ngân nhanh chóng rời khỏi phủ của Lam Điệp Nhi, trong lòng hắn đau đớn như có ngàn vạn mũi tên đâm, lần đầu tiên yêu một nữ tử, tỏ tình đã bị cự tuyệt, hắn cảm thấy vô cùng vô cùng thống khổ.

Lần này hắn giả trang Huyền Ngâm Phong là để thử dò xét tình cảm của Lam Điệp Nhi, từ Bạch Nguyệt Diệu hắn biết Lam Điệp Nhi yêu Huyền Ngâm Phong, nhưng hắn vẫn muốn xác định lại.

Nhưng ai có thể tưởng, hắn nghe Lam Điệp Nhi nói yêu người khác, vốn định hỏi xem hoàng tử đó có phải là mình hay không, hắn có chút vui sướng, nhưng lại nghĩ liệu có phải là nhị ca không đây?

Khi Lam Điệp Nhi nói ra, hắn biết, xem ra người Lam Điệp Nhi yêu đúng là nhị ca rồi, bởi vì, mang theo mặt nạ che mặt mà Lam Điệp Nhi còn có thể phân biệt ra được thật giả, xem ra Lam Điệp Nhi vô cùng hiểu rõ Huyền Ngâm Phong rồi. Nhưng hắn còn thử dò xét tâm ý nàng nữa, khi hắn nghe được Lam Điệp Nhi xin lỗi, tim của hắn cũng tan nát...

“Một đôi ngu ngốc!” Bạch Tinh Ngân nhẹ giọng thốt lên, rồi lại lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu Lam Điệp Nhi có thể phân biệt ra được Huyền Ngâm Phong thật giả, chẳng lẽ không xác định được Bạch Nguyệt Diệu chính là Huyền Ngâm Phong sao? Bạch Tinh Ngân cảm thấy hai người bọn họ đều thật ngu ngốc!

Hiện giờ, Bạch Tinh Ngân biết, Lam Điệp Nhi hoàn toàn đã yêu Bạch Nguyệt Diệu rồi, nếu Bạch Nguyệt Diệu biết, chắc chắn sẽ hết sức vui mừng.

Nhưng...

Trong lòng Bạch Tinh Ngân xuất hiện một chút suy nghĩ đen tối, hắn không muốn nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết chuyện này, hắn không muốn Lam Điệp

Nhi và Bạch Nguyệt Diệu trở thành đôi, dù hiện giờ Lam Điệp Nhi không yêu mình, nhưng ít nhất mình còn có cơ hội, ngược lại Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu đến được với nhau, một chút cơ hội cũng không còn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 142: Con gái của Lam gia

Đối với những gì đêm qua Bạch Tinh Ngân nói với ta, thật sự khiến ta trấn trở cả buổi tối, có lẽ hầu như người con gái nào khi được nghe một người con trai thổ lộ đều vô cùng kích động, vô cùng cao hứng.

Nhưng mà ta lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với sự thổ lộ bất ngờ này, thực ra nguyện vọng của ta rất đơn giản, ta chỉ hy vọng có thể cùng người trong lòng sống cả đời, trước kia là Huyền Ngâm Phong, bây giờ là Bạch Nguyệt Diệu.

Bất quá ông trời hình như đang trừng phạt ta. Khi không có được Huyền Ngâm Phong thì ngày nhớ đêm mong, lấy được Huyền Ngâm Phong rồi thì lòng lại hướng về người khác!

A, trước mắt cứ lên triều đã, chuyện này chuyện nọ ừn ừn kéo tới, ta giả làm thân nam nhi chỉ sợ cũng nhanh chóng đến ngày bị vạch trần rồi, ta chỉ muốn trong mấy ngày ngắn ngủi này làm được điều gì đó có ích cho bá tánh Vân Long quốc thôi!

Ở Kim Loan điện, ta chậm chạp không dám bước vào, nghĩ lại thì Bạch Nhật Uyên dường như không có ý định vạch trần thân phận con gái của ta, nhưng còn Từ Thừa tướng và Hồng Thái Phó thì sao đây?

Đang lúc quẩn quanh, trùng hợp đụng vào Từ Thừa tướng đến từ phía sau, về mặt ta nghiêm túc nhìn thẳng hấn, mà Từ Thừa tướng cũng nhìn ta chăm chăm, sau đó phũ phàng lên quần áo của mình: “Thật không hiểu lẽ phép!”

...

Từ Thừa tướng dường như không khác gì ngày thường, vì hấn nói chuyện vẫn khiến ta có cùng một loại cảm giác: “Xin lỗi, Thừa tướng đại nhân! Là sao ạ?” Ta cũng hướng tới hấn về dò xét.

“Thái độ gì vậy!” Từ Thừa tướng nói xong cũng bước nhanh vào trong Kim Loan điện, ta cũng đi vào theo.

Từ Thừa tướng không hề nhắc đến chuyện thân phận con gái của ta, chẳng lẽ hấn cũng không có ý định vạch trần ta? Bây giờ không phải là thời cơ tốt cho hấn sao? Từ Thừa tướng không có lý do nào lại buông tha ta cả. Chẳng lẽ từ Thừa tướng còn có âm mưu lớn hơn?

“Hoàng thượng giá lâm!” Lúc Hoàng thượng bước vào, ta phát hiện hôm nay Bạch Tinh Ngân chưa tới lâm triều, chẳng lẽ hấn vì chuyện đêm qua bị ta cự tuyệt sao?

“Các ái khanh, có chuyện gì muốn bẩm tấu?”

“Hoàng thượng.” Ta nói xong lập tức bước hai bước tiến đến trước điện.

“Lam ái khanh, có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, hiện giờ đã là mùa xuân, vừa đúng dịp cây bừa vụ xuân thu hoạch vụ thu, thần có ý kiến, hoàng thượng hãy phân phát lương thực, cho dân chúng mùa xuân này nhiều lương thực một chút, chờ mùa thu thu hàng.”

Không đợi hoàng thượng đáp lời, Từ Thừa tướng đã kích động phũ quyết đề nghị của ta: “Lam hàn lâm không biết bộ phận cấu tạo và tính chất đất đai của Vân Long quốc ta không dễ trồng cây nông nghiệp sao?”

“Từ Thừa tướng, ngài đã nói như vậy, Vân Long quốc ta hằng năm dựa vào việc thông lương cùng các nước là đã tặng không cho nước khác bao nhiêu bạc? Nếu để bá tánh tự cung tự cấp, Vân Long quốc ta sẽ không cần mua lương thực nước khác nữa rồi.” Đơn giản mà nói, phần lớn lương thực Vân Long quốc đều là được mua về từ Phong Minh Quốc, như vậy Phong Minh quốc thì càng ngày càng lớn mạnh, mà Vân Long quốc thì càng ngày càng nghèo đi.

Về phần thổ nhưỡng có thể trồng trọt cây nông nghiệp hay không, chỉ cần dựa vào độ PH. Ta cũng đã được học môn Hóa, chế tạo ra hóa chất điều chỉnh, như vậy sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần dựa vào chuyện đơn giản này ở hiện đại, thì thế giới cổ đại sẽ nổi danh thôi, hơn nữa loại hóa chất này cũng không khó làm.

“Nhưng nếu dân chúng khổ cực trồng trọt mà mùa thu cũng không thu được thêm, vậy sẽ vừa tốn thời gian lại phí công sức, không phải sao Lam hàn

lâm?!” Trời ạ, ta thật hy vọng mọi người không có ở đây, ta sẽ nhảy tới bóp chết tên Tử Thừa tướng này, hắn ta là đầu gach sao?

“Hoàng thượng.” Ta nói xong lại quỳ gối trên đất: “Hoàng thượng, xin cho hạ quan một cơ hội, hạ quan có cách thay đổi thổ nhưỡng cấu tạo và tính chất của đất đai!”

“Hoàng thượng, cấu tạo và tính chất của đất đai cũng có thể cải tạo ư?” Tử Thừa tướng ở bên khinh thường nói.

“Có thể, ta làm được! Xin hoàng thượng cho hạ quan một cơ hội!” Cho ta cơ hội đi, nếu bây giờ không cố gắng thì ngày nào đó khi thân phận của ta bị vạch trần, ta sẽ không còn cách nào vì dân chúng ra sức nữa.

“Được rồi, Lam hàn lâm, ta cho phép khanh, nhưng nếu thất bại, Lam hàn lâm khanh phải gánh vác tất cả tổn thất!”

“Đa tạ hoàng thượng, nếu thất bại thần nguyện từ quan!”

“Hoàng thượng.” Tử Thừa tướng còn muốn thế nào nữa?

Hắn nói xong đã quỳ gối bên cạnh ta: “Hoàng thượng, nếu Lam hàn lâm thất bại, thần đề nghị đem hân hạ xuống bậc tam là được, không cần phải từ Quan.”

Oạch? Thế này là sao? Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây ư? Tử thừa tướng đang cầu xin giúp ta sao?

“Ta từ quan không phải là hợp ý ngài sao?” Ta nhỏ giọng lầm bầm.

“Người mà đi ta tìm ai giải buồn đây?” Được rồi, nghe Tử Thừa tướng nói vậy ta cũng có thể hiểu, hân vốn chỉ coi ta là công cụ chơi đùa giải trí mà thôi.

“Tốt! Trẫm chuẩn tấu.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Nói xong ta lại cùng Tử Thừa tướng trở về chỗ.

“Hôm nay, trẫm muốn tuyên bố một chuyện, gần đây sức khỏe của Lam Thái sư không được tốt, nên sẽ chính thức giao chức vị Thái sư cho con trai là Lam Vân Triệt tiếp nhận!”

Hoàng thượng nói xong, Lam Vân Triệt lập tức đi vào Kim Loan điện, hân khẽ mỉm cười với ta, ta cũng lễ phép cười lại với hân.

Khi buổi chiều kết thúc, ta nhanh chóng chạy tới Hàn Lâm viện, sau đó lại tới ngành khác điều động một ít quan viên, ta ra lệnh bọn họ trong vòng ba ngày tìm hiểu thổ nhưỡng toàn huyện, sau đó ta lợi dụng bùn đất và nước, còn có vôi để thử thuộc tính đất, nếu như cùng một dạng vôi nước uống bình thường thì đó là tính kiềm, nếu không cùng là tính axit rồi.

Trong ba ngày qua, ta phát hiện cấu tạo và tính chất đất đai của Vân Long quốc quả thật không thích hợp trồng trọt lương thực, nơi thì có tính axit, nơi lại có tính kiềm.

Sau ba ngày làm việc vất vả ở Hàn Lâm viện, lập đi lập lại bao lần thí nghiệm, cuối cùng, thí nghiệm về tính kiềm cũng ổn, sử dụng thạch cao, còn có thể dùng thạch cao lân, a- xít sun-phu-rit, bột lưu huỳnh, a-xít tính phong hóa than đá. Nghiên cứu ra được hỗn hợp.

Còn cần phải thay đổi tính axit nữa, ta muốn sử dụng vô cơ lân nhưng vô cơ lân ở Vân Long quốc vốn là không có, nói không có thật ra thì cũng có, nó chính là nước tiểu của con người.

Trong đó đất đai của Huyện Bạch Văn là loại có tính axit.

“Người đâu!”

“Lam hàn lâm?”

“Thông báo cho tất cả dân chúng Huyện Bạch Văn, tưới... nước tiểu vào trong ruộng.”

“Vâng”

Bây giờ ta chỉ có thể chờ đợi mà cũng bất tri bất giác thấy mười ngày đã trôi qua, ta đang đợi xem thổ nhưỡng liệu có biến chất hay không, có vẻ như mọi chuyện đang tiến hành đúng hướng. Ta lại phân phó những người khác chọn lựa đất đai vùng khác để làm thí nghiệm.

Cuối cùng...

“Truyền lệnh xuống, bắt đầu có thể trồng trọt rồi, đợi đến mùa thu là có thể thu hoạch tốt!” Tất cả thổ nhưỡng tới giờ đã thích hợp để trồng trọt lương thực rồi, ta tin rằng nhất định khi mùa thu tới sẽ thu hoạch tốt, mà khi đó Bạch Nguyệt Diệu cũng đã trở về.

Ta ở Hàn Lâm viện đợi gần hai mươi ngày, nghiên cứu hai mươi ngày này, ta đã hiểu tại sao trước kia mẹ có ít thời gian dành cho ta rồi, vì mẹ mỗi ngày vừa mệt lại rất vội, hiện giờ rất nhiều con cái cũng như ta trước kia không hiểu được nỗi khổ của cha mẹ. Giờ thì ta đã hiểu, nhưng xem ra đã muộn rồi...

Ra khỏi Hàn Lâm viện, ta lập tức hướng về phủ, nhưng vừa ra cửa cung thì ta thấy xe ngựa của Lam Vân Triệt.

“Lam hàn lâm”

“Lam Thái sư.”

“Ha ha, Lam hàn lâm không nhớ đã từng đáp ứng ta chuyện gì sao?” Lam Vân Triệt mỉm cười hỏi xong, ta mới chợt nhớ ra, ta đã từng hứa sẽ tự mình mang quần áo đưa đến phủ hắn, nhưng vì quá bận rộn với chuyện đất đai gần đây, nên vẫn chưa có cơ hội thực hiện lời hứa.

“Nhớ chứ, ha ha, nếu hiện giờ Lam Thái sư không bận, ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Đương nhiên là có thời gian, đến đây đi.” Nói xong Lam Vân Triệt lập tức kéo ta lên xe ngựa, sau đó cùng ta đi về phủ của hắn.

Rất nhanh đã tới phủ của hắn, trước cổng phủ chễm chệ hai con sư tử bằng đá rất to, mà cửa phủ cũng rất trang nghiêm, khi người phu xe gõ cửa, người trông cửa lập tức mở ra.

“Thiếu gia.”

Cửa mở ra, đập vào mắt ta là một bức bình phong bằng đá, vòng qua bình phong chính là trang viện của Lam phủ. Ta cùng với Lam Vân Triệt bước vào đại sảnh, mọi thứ trong mắt ta đều cảm thấy quen thuộc, rõ ràng là lần đầu tiên tới nhưng không hề có cảm giác xa lạ.

Sau đó Lam Vân Triệt trực tiếp dẫn ta đến một gian phòng bày biện đơn giản, bên trong có một cái nôi trẻ con, ta không khỏi bị thu hút, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cái nôi đó, dường như nhớ ra cái gì đó nhưng lại quên ngay.

Không biết vì sao mà nước mắt của ta dần dần đã ươn ướt hốc mắt, không hiểu vì nguyên nhân gì ta lại như vậy.

Ta vuốt ve cái trống lắc trên bàn, cảm giác cũng vô cùng quen thuộc, Lam Vân Triệt cầm cái trống lên nhẹ lắc mấy cái, âm thanh thanh thúy kia nhất thời truyền vào trong đại não ta.

Thoáng chốc, ta cảm giác như đầu óc mình trở nên hỗn loạn, nhiều đoạn ký ức gần chợt thoáng hiện, có khi rõ ràng, khi lại mơ hồ, đầu ta rất đau, giống như bị ai đánh vào vậy! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Ta đau đớn ôm đầu.

“Lam hàn lâm?” Lam Vân Triệt buông cái trống nhỏ trong tay chạy lại gần ta.

Sau đó, ta từ từ ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn chăm chú vào Lam Vân Triệt!

Ta hiểu rồi! Ta nhớ ra rồi! Toàn bộ những mảnh vụn kí ức trong đầu ta rốt cuộc cũng đã được khâu chuỗi!

Ta lập tức té ngã vào lòng ngực Lam Vân Triệt, mà Lam Vân Triệt cũng ôm chặt lấy ta.

Rõ ràng ta là người hiện đại, lúc cha đi khảo cổ đã mang về nhà một đứa con nít hai tuổi là ta, ta vốn không nhớ những chuyện xảy ra khoảng nửa năm sau khi hai tuổi, nhưng chuyện trước đó ta vẫn nhớ rất rõ, ta nhớ, ta xuất thân từ một nơi cổ xưa, mà nơi đó có phụ thân, mẫu thân của ta, còn có ca ca hơn ta sáu tuổi, ca ca thường dỗ dành khi ta khóc, mỗi lần khóc, ca ca cũng sẽ nhẹ nhàng lắc cái trống con kia, mà mỗi lần như vậy ta đều cười thật tươi. Ta chỉ nhớ được những thứ này, chuyện sau này, ta nhớ không nổi nữa.

Ta không cách nào giải thích cái gì đã khiến ta xuất hiện ở thời hiện đại, nhưng ta lại có thể xác định một chuyện, ta là người cổ đại, ta là người của Vân Long quốc, ca ca của ta chính là Lam Vân Triệt!

“Ca ca.” Ở trong lòng ngực Lam Vân Triệt, ta cảm thấy vô cùng ấm áp, thảo nào lần đầu tiên nhìn thấy Lam Vân Triệt thì đã có cảm giác quen thuộc, cũng không trách lần đầu tiên thấy Lam Thái sư đã có cảm giác thân thiết, vì đó chính là cha ruột của ta.

“Muội muội... Quả nhiên huynh không đoán sai, lần đầu tiên nhìn thấy muội, huynh đã cảm thấy muội vô cùng quen thuộc.” Đây chính là máu mủ tình thâm sao? Bất kể thời gian ngăn cách có là bao lâu cũng không ngăn cản được thân tình dẫn dắt! “Muội có biết ca ca tìm muội cực khổ biết bao nhiêu không!” Tiếng Lam Vân Triệt lúc này có chút nghẹn ngào, mà ta cũng lệ rơi không ngừng.

“Muội muội, nói cho huynh biết bao năm nay muội đã sống như thế nào?” Lam Vân Triệt hỏi ta, lại buông lỏng hai tay đang ôm chặt ta ra, ngồi xuống ghế.

Ta lập tức đem toàn bộ chuyện từng sống ở thời hiện đại nói cho Lam Vân Triệt biết, ban đầu ca ca không hiểu, nhưng Vân Triệt nói thời điểm ta mất tích cũng rất kỳ hoặc...

Năm đó phụ thân mời được cao nhân tới xem bói cho ta, thế nhưng đạo nhân kia nói đứa bé vừa sinh ra lúc đó là ta vào năm hai tuổi sẽ gặp đại kiếp, nếu có thể tránh được sẽ bình an vô sự, nếu không sẽ phải chết non, người trong nhà ai cũng bàng hoàng, rất sợ ta sẽ gặp phải đại kiếp này.

Sinh nhật hai tuổi của ta cũng nhanh chóng đến, trong nhà mời vị cao nhân đó đến làm lễ cầu cho ta, nhưng không biết vì sao, lễ kia vừa mới làm được một nửa, ta đã biến mất không thấy đâu trước mắt mọi người. Sau đó người trong nhà không ngừng tìm kiếm ta, có điều cao nhân kia nói, có như vậy ta mới có thể tránh được đại kiếp, hơn nữa khi ta mười chín tuổi sẽ có thể trở về, vì vậy bọn họ đã mỗi ngày đều mong mỏi ta trở về!

Ha ha, nghĩ lại thì thấy ta biến mất chính là xuyên không đến thời hiện đại rồi? Có lẽ có chút kỳ hoặc, nhưng tại sao không nghĩ rằng ta có thể từ hiện đại

xuyên về cổ đại được thì vốn cũng có thể từ cổ đại xuyên đến hiện đại chứ?

Hiện giờ, ta rút cuộc cũng hiểu được chút ít điều bí ẩn đó rồi, vì sao đến cổ đại thì vết bớt mới xuất hiện, hơn nữa trong quyển sách ‘Kinh đô Vân Long’ kia có nói đại huynh của Thừa tướng là Lam Thái sư! Ha ha ha ha, theo đúng như vậy thì Lam Thừa tướng xem ra tuyệt đối sẽ là ta!

Ta phát hiện có một số việc đã được an bài, nếu ta không bị dẫn đến hiện đại, có lẽ hiện giờ ta đã chết non? Nếu ta không quá ngốc ở hiện đại, cũng sẽ không có ý niệm làm quan chốn cổ đại! Ha ha, con người vốn không thể tránh được sự an bài của số mệnh mà!

Thật ra thì, trước kia ta vẫn cho là ta bị bỏ rơi, do cha mẹ không nuôi nổi ta hoặc là không quan tâm ta nữa, nhưng bây giờ nhìn lại, cha mẹ của ta hóa ra rất thương ta, còn có ca ca nữa, nếu không, tại sao ca ca nói mọi người tìm ta rất cực khổ?

Ta cúi áo trên người ra, lộ ra phần vai phải, sau đó ở sau lưng, Lam Vân Triệt nhẹ nhàng vuốt ve cái bớt kia, rồi kích động ôm lấy ta từ phía sau.

“Huynh rất nhớ muội, muội muội, huynh rất nhớ muội.” Lam Vân Triệt có lẽ thương ta rất nhiều, khi đó ta còn nhỏ, cũng không rõ lắm, ta chỉ nhớ một cách mơ hồ, câu đầu tiên ta nói được, chính là ca ca!

“Ca ca...”

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, người bước vào chính là cha ta, trước kia ở trên triều đã gặp cha nhiều lần, ta chưa từng nhận ra, hiện giờ nhìn thấy cha ta lại cảm thấy người đã già đi rất nhiều.

“Cha...” Lúc này tiếng của ta có phần run rẩy cùng kích động, Lam Vân Triệt buông lỏng hai tay đang ôm ta ra, ta từng bước một tiến tới gần cha ruột của mình.

Cha ta có chút khó tin, nhưng khi Lam Vân Triệt bên cạnh gật đầu một cái, cha đã hiểu tất cả: “Con...” Ba đôi mắt đều đã ươn ướt, cha vội kéo ta vào ngực, giờ phút này ta đã hiểu được thế nào là hạnh phúc.

Lúc ở trên triều cha ta vô cùng nghiêm nghị, nhưng trước mặt người giờ là đứa con gái mất tích trở về, sự nghiêm túc thường ngày đã biến mất, thay vào đó là triu mến yêu thương vô hạn.

Trong gian phòng ta đã ở khi còn nhỏ này, rốt cuộc ta đã hiểu được thế nào là tình thân, ta cũng đã hiểu trước kia vì sao ta có cảm tình với Lam Vân Triệt, đây chính là tình cảm gia đình.

Ở hiện đại, ta thiếu thốn đủ thứ thì ở đây dường như ta lại có đầy đủ. Bất kể là tình thân, tình bạn, hay là...

Tối nay, ta ngủ lại trong căn nhà này, Lam Vân Triệt vẫn ngồi cạnh giường ta, như khi còn bé, dỗ dành ta ngủ, nhìn ta ngủ.

“Muội muội, muội hãy nói thật với Hoàng thượng đi, đến lúc đó huynh sẽ cố xin Hoàng thượng miễn tội cho muội.” Lam Vân Triệt vừa vuốt ve trán ta vừa nói.

Nhưng, ta không thể đáp ứng theo lời ca ca, không phải vì ta sợ phải nói ra sự thật, mà là, nếu thật sự hoàng thượng không chịu tha cho ta, vẫn khép tội khi quân, sẽ phải xử trảm cả nhà!

Ta chưa bao giờ có một ngày hiếu đạo với cha mẹ, mà mẹ ta cũng đã vì bệnh tật mà qua đời, ta đã không thể ở bên cạnh bà, nếu lúc này còn vì ta mà hại đến cả nhà, thì ta đúng là loại người bất trung bất hiếu rồi.

“Ca ca, muội muội có một chuyện muốn nhờ huynh!”

“Chuyện gì vậy?”

“Muội muội cầu xin ca ca đừng đem chuyện muội già nam nói cho bất kì ai!” Nói xong, ta vội từ trên giường ngồi dậy, chờ đợi câu trả lời chắc chắn của Vân Triệt.

“Muội muội, có lẽ muội sợ liên lụy người trong nhà, nhưng muội biết không, bất kể là cha hay là huynh, cũng sẽ không sợ, muội là nữ tử duy nhất của Lam gia, cũng là muội muội duy nhất của huynh, cho nên, muội tuyệt đối không nên xuất hiện nữa, chỉ nên ở nhà hưởng thụ cuộc sống của một thiên kim tiểu thư thôi.”

Tư tưởng của Lam Vân Triệt không khỏi có chút cô hủ, nhưng ta cũng hiểu đây là huynh ấy muốn tốt cho ta, dù sao quan trường cũng là chốn phức tạp, ta lại là một nữ tử giả nam từ ngày ngày giao thiệp với chốn đó dù sao cũng không tốt, nhưng ta đã quen với cuộc sống hiện đại rồi, loại chuyện bon chen như vậy, ta vốn không để ở trong mắt.

“Ca ca, van xin huynh, mặc dù trước mặt người khác, muội không thể gọi ca ca, nhưng huynh luôn là ca ca tốt nhất của muội.” Nói xong ta cũng dang tay ôm cổ Vân Triệt, dựa vào ngực Lam Vân Triệt huynh.

Thấy ta làm nũng như thế, Lam Vân Triệt đành phải bắt đầu đi nói: “Thôi được, ca ca thật hết cách với muội rồi, có điều sau này chuyện gì cũng phải cẩn thận, nếu có người biết chuyện giả nam, muội phải coi như biến mất, trở về thân phận con gái an phận ở trong nhà!”

Thực ra cũng đã có nhiều người biết ta là nữ, nhưng ta sẽ không trốn! Ta không làm bất kỳ việc gì trái với lương tâm, tại sao phải chạy trốn chứ? Chẳng lẽ

nữ tử làm quan là làm nhục thể diện triều đình sao? Nhưng ta vẫn đáp ứng yêu cầu của ca ca: “Dạ.”

Bất kể ngày sau như thế nào, hiện giờ ta cũng thật tốt, ta có nhà, tối nay ta đã trở về nơi mà ta đã phải rời đi mấy chục năm, ta ngủ rất thoải mái. Tối nay, có Vân Triệt huynh ở bên cạnh làm bạn với ta, sợ ta sẽ lại biến mất không thấy đâu.

Nhưng ngày tiếp theo ta vẫn phải về phủ của mình, ta không thể ở lâu dài trong Lam gia, tuy nơi đó có ca ca và cha già, nhưng nếu ra vào đó nhiều thì chắc chắn sẽ trở thành chuyện đàm tiếu cho thiên hạ! Để giảm bớt phiền toái không cần thiết, ta đành phải.. ‘nhân’ nhện có nhà mà không thể về.

Thật may là mỗi ngày làm triều ta vẫn gặp được Lam Vân Triệt ca ca của ta! Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 143: Sự việc bại lộ

Thời gian dần trôi qua cuối cùng cũng được một tháng, Bạch Tinh Ngân vẫn chưa hề xuất hiện lần nào, nghe nói là mang bệnh nhẹ, ta muốn đi thăm hần, nhưng vừa đến cửa thì cung nữ đã chặn lại không cho ta vào.

Rõ ràng là Bạch Tinh Ngân cố ý tránh né ta. Thôi, vẫn là câu nói kia, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, làm mờ tất cả vết sẹo, ta hi vọng lúc ta và Bạch Tinh Ngân gặp lại nhau lần nữa, sẽ vẫn có thể tiếp tục chuyện trò vui vẻ, làm bạn bè bình thường!

Dù rằng đó chỉ là ý nguyện của cá nhân ta mà thôi.

Bánh xe thời gian không ngừng chuyển động, Bạch Nguyệt Diệu đã chinh chiến tận nửa năm rồi, trong thời gian này, ta không ngừng dò la tin tức của hần, ta biết hần vẫn mạnh khỏe, hơn nữa sẽ lập tức khai hoàn trở về, nghĩ tới đây, lòng ta lại như có lửa đốt.

Ta vẫn không quên được hần...

Hần thì sao? Giờ đây đã buông ta chưa?

-

“Thái tử, ngài bị nhiễm phong hàn không nên tiếp tục thức khuya nữa, xin hãy nghỉ ngơi đi.” Trong vòng nửa năm, Bạch Nguyệt Diệu luôn ngủ sớm dậy muộn, ngày đêm không ngừng chém giết kẻ địch nơi chiến trường, cuối cùng vất vả lâu ngày thành tật, nhiễm phong hàn, nhưng hần vẫn chưa ngừng nghỉ ngày nào, vì sao hần phải như vậy?

“Mạc Dực, người nghỉ ngơi đi, ta không sao.” Bạch Nguyệt Diệu trước mặt rất tiêu tụy, không một chút sức sống, hần gầy, râu ria lâu lắm rồi cũng không được cắt tỉa.

“Thái tử, ta hiểu ngài mong có thể sớm trở về Vân Long quốc, nhưng trước mắt Lôi Nguyệt quốc đã bị chúng ta chiếm hết, nếu trên đường ngài có bất kỳ sơ suất gì, cũng sẽ khiến chúng ta thất bại trong gang tấc!” Lời của Hắc Mạc Dực quả không sai. Bạch Nguyệt Diệu cố gắng như thế, chỉ mong sớm trở về Vân Long quốc, vì hần ngày nhớ đêm mong, luôn nghĩ đến nữ tử hần yêu là Lam Điệp Nhi!

Hần vốn định dùng thời gian xa cách để làm phai nhạt đi tình yêu này, nhưng ai biết được, hần và Lam Điệp Nhi đã hợp thành một, càng chia lìa, lại càng thương nhớ!

Bạch Nguyệt Diệu buông bút trong tay xuống, dời mắt đến Hắc Mạc Dực, hỏi: “Nàng vẫn khỏe chứ?”

Hắc Mạc Dực biết rõ ‘nàng’ mà Bạch Nguyệt Diệu nhắc tới ở đây là ai, vì nhiều tháng nay chinh chiến, Bạch Nguyệt Diệu vẫn luôn sai mình về Vân Long quốc dò thăm tin tức của Lam Điệp Nhi.

“Lam hần lâm lấy bậc quan ra thỉnh cầu Hoàng thượng để dân chúng Vân Long quốc tự cung tự cấp, sau đó nàng tự nghiên cứu chế nước thuốc, làm cho thổ nhưỡng biến đổi thích hợp để có thể trồng cây nông nghiệp, hiện nay, cây nông nghiệp đã nảy mầm, hoàng thượng cực kỳ vui mừng, phong Lam hần làm làm nhị phẩm Thượng Thư Bộ Hình rồi.”

Nghe Hắc Mạc Dực nói xong, Bạch Nguyệt Diệu rất vui sướng, hần không những biết hiện giờ Lam Điệp Nhi vẫn mạnh khỏe, hơn nữa còn biết Lam Điệp Nhi như trước làm được rất nhiều chuyện, không khác gì mình đánh thắng trận, hần lại nhắc bút lên, múa bút thành văn, giờ phút này, hần chỉ muốn nhanh chóng tiêu diệt Lôi Nguyệt quốc để có thể nhanh chóng trở về, nhìn thấy Lam Điệp Nhi, dù là chỉ một lần, hần cũng có thể thỏa mãn nỗi tương tư này rồi...

-

“Chúc mừng Lam hàn lâm được thăng chức Lam Thượng Thư.”

“Chúc mừng Lam hàn lâm được thăng chức.”

Ha ha, vì công trình nghiên cứu chế tạo nước thuốc thành công, sau này dân chúng có thể tự cung tự cấp rồi. Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, cho nên phong ta làm nhĩ phẩm Hình Bộ Thượng Thư, các quan viên xung quanh không ngừng tăng bốc ta, ta đành phải lên tiếng phụ họa.

“Ha ha, đa tạ các vị.”

“Lam hàn lâm, không đúng, không đúng, nên gọi là Lam Thượng Thư mới đúng! Chúc mừng.” Bạch Nhật Uyên mỉm cười đi tới bên cạnh ta.

“Đa tạ Đại hoàng tử.” Hơn một tháng này, Bạch Nhật Uyên vẫn chưa vạch trần thân phận nữ tử của ta, hơn nữa vẫn đối xử với ta rất mềm mỏng, khiến ta vô cùng bất an.

“Lam hàn lâm, hôm nay ta đặc biệt đặt một bữa tiệc ở quán rượu, chính là để ăn mừng Lam Thượng Thư lên chức đấy!” Lại muốn gì đây? Định hạ độc trong thức ăn của ta sao? Nhưng sao lại chọn quán rượu? Hơn nữa Bạch Nhật Uyên nói như vậy, khiến ta hoàn toàn không có cách từ chối! Đã vậy, ta sẽ mời tất cả quan viên cùng nhau đi, hắn sẽ không thể làm gì được ta.

“Vậy không thể phụ lòng Đại hoàng tử rồi, nếu Đại hoàng tử không ngại liệu có thể mời các đồng liêu đi cùng không?”

“Không sao, không sao, vậy tối nay không gặp không về.” Bạch Nhật Uyên nói xong cười yếu ớt hai tiếng rồi đi. Chẳng lẽ lần này hắn thật lòng muốn ăn mừng cho ta hay sao?

“Muội muội, tối nay huynh cũng đi.” Vân Triệt ca ca đi tới bên cạnh ta nhỏ giọng nói.

“Dạ.”

Không lâu sau đã tới buổi tối, ta và Lam Vân Triệt hẹn gặp nhau tại cửa quán, nhưng nửa đường đến chỗ hẹn, ta bị mấy bóng đen che mặt cản lại.

“Các người là người phương nào? Lại dám chặn đường mệnh quan triều đình!” Dám chặn ta ngay dưới chân Thiên tử thế này liệu có mấy người chứ? Không phải ta đã nói sẽ đến quán rượu sao? Bạch Nhật Uyên sao còn phải phái người tới đây phục kích ta? Chẳng lẽ, hắn có dụng ý khác? Ăn cơm là lời dẫn, người đi càng nhiều càng tốt, như vậy những vị quan đó coi như sẽ là nhân chứng cho hắn? Vậy hắn muốn làm gì đây? Dạy dỗ ta? Hay ám sát ta? Nhưng nếu muốn giết ta hắn đã có thể làm điều đó từ lâu rồi mà?

Hiện giờ ta chỉ một thân một mình, nên muốn dùng lời uy nghiêm dọa chúng, tìm cơ hội chạy đi.

Ai ngờ, ta vừa mới lui về phía sau mấy bước, đám người kia đã tiến lên trước ta, xem ra hôm nay phải vận động một chút rồi, ta vừa mới đứng dậy định đánh nhau với bọn kia, nào ngờ không biết bọn chúng vung cái gì lên, một phát trúng ngay người ta, sau đó hai mắt ta tối sầm, rơi vào hôn mê bất tỉnh...

-

Đám người áo đen kia bỏ Lam Điệp Nhi vào bao tải, sau đó thả vào một rương gỗ ở bên trong xe, cho xe đi khắp nơi.

Xe ngựa đi lòng vòng rồi cũng đến trong hoàng cung, đến cửa sau tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, xe ngựa rốt cuộc dừng lại, bọn áo đen này là người của ai?

Lúc này, có một người bước ra từ cửa sau, người này chính là Hồng Uyển Nghi.

“Mang tới đây!” Hồng Uyển Nghi mỉm cười nói xong, đám người kia lập tức khiêng hòm gỗ lớn vào phòng ngủ của Hồng Uyển Nghi, mở rương gỗ ra, đám người kia đem Lam Điệp Nhi ra ngoài, nằm trên đất.

Hồng Uyển Nghi hai bước tiến lên mở bao ra thấy rõ là Lam Điệp Nhi, nhất thời nổi trận lôi đình: “Hò ly tinh!” Hồng Uyển Nghi cực kỳ tức giận, giơ chân lên hung hăng đá vào người Lam Điệp Nhi: “Các người thông báo cho Đại hoàng tử biết, Lam Điệp Nhi đã rơi vào tay ta rồi.”

“Vâng” nghe Hồng Uyển Nghi phân phó, đám người áo đen kia rời khỏi tẩm cung, tới chỗ quán rượu, những người đó lại đổi quần áo thành thị vệ bước vào bên trong.

Lúc này, trong quán rượu, tân khách đã chật cả sảnh đường, nhưng duy chỉ có Lam Điệp Nhi chậm chạp vẫn chưa tới, Lam Vân Triệt có chút đứng ngồi không yên.

Vì vậy Bạch Nhật Uyên lại phái vài thị vệ tới phủ Lam Điệp Nhi, mấy tên thị vệ kia chính là đám người áo đen đã bắt Lam Điệp Nhi, sau đó lại tới nhà Điệp Nhi giả mù sa mưa hỏi thăm tìm người.

Đám thị vệ trở lại, Lam Vân Triệt lo lắng nhìn chúng.

“Đại hoàng tử, thuộc hạ tới phủ của Lam Thượng Thư, nha hoàn nói Lam Thượng Thư đã đi rồi.”

“Sao? Vậy sao Lam Thượng Thư còn chưa tới?” Bạch Nhật Uyên làm bộ làm tịch nói: “Thôi, các vị đành cố chờ Lam Thượng Thư thôi.”

Thời gian từng chút trôi qua, hai canh giờ rồi mà Lam Điệp Nhi vẫn không lộ diện, cho nên cuộc vui lần này đành phải giải tán.

Lam Vân Triệt lo lắng tìm tới phủ Lam Điệp Nhi, trong khi chờ đợi Lam Điệp Nhi, hắn nào biết, Lam Điệp Nhi đã bị dính vào một âm mưu lớn rồi.

Ra khỏi hội trường Bạch Nhật Uyên nở nụ cười mang theo Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó lén lút đi tới khuê phòng của Hồng Uyển Nghi, nàng ta chờ đợi đã lâu.

“Đại hoàng tử, cha, Tử Thừa tướng.”

Giờ phút này Lam Điệp Nhi quần áo xốc xếch nằm trong khuê phòng của Hồng Uyển Nghi, Bạch Nhật Uyên bước hai bước lên lách lư Lam Điệp Nhi mấy cái, sau đó lộ liễu mỉm cười: “Đúng là loại nữ tử dễ tiện, làm hỏng bao nhiêu chuyện tốt của ta!” Giờ phút này vẻ mặt Bạch Nhật Uyên chính là âm trầm, hắn nói xong, lại đem tất cả tức giận hóa thành một bạt tai, giáng vào mặt Lam Điệp Nhi đang mê man bất tỉnh.

Lam Điệp Nhi quả thật đã nhiều lần phá hỏng kế hoạch của Bạch Nhật Uyên, nhưng điều khiến hấn tức giận nhất chính là đề nghị cho chế độ tự cung tự cấp, vì thực chất Bạch Nhật Uyên đã cấu kết với Tam vương gia của Phong Minh quốc, trong ứng ngoại hợp chơi đùa Vân Long quốc, đối với Bạch Nhật Uyên mà nói làm vậy có ích lợi gì chứ? Là vì hấn muốn mượn thực lực của Phong Việt Thần, giúp mình cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, sau đó sẽ cứu giúp Vân Long quốc, như vậy sẽ không ai màng hấn tranh quyền đoạt vị, nói không chừng còn có người cho hấn là minh quân nữa! Ai ngờ kế hoạch của Lam Điệp Nhi đã khiến cho việc thông đồng giữa Vân Long quốc và Phong Minh Quốc ngưng hẳn, Tam vương gia của Phong Minh quốc vô cùng giận dữ suýt nữa là từ mặt Bạch Nhật Uyên. Bạch Nhật Uyên đã phải tốn rất nhiều công sức mới giữ lại được mối quan hệ này!

“Dựa theo kế hoạch mà hành động!” Bạch Nhật Uyên nói xong lập tức đứng lên.

“Ta muốn thêm một chuyện.” Hồng Uyển Nghi nói xong lại thâm hiểm nhìn chăm chú vào Lam Điệp Nhi đang ngủ say.

“Nói đi.”

“Trước khi nữ tử này bị trảm, ta muốn nàng ta phải chịu đủ mọi sự lăng nhục!” Hồng Uyển Nghi đúng là loại khẩu phật tâm xà, nữ tử khi đã ghen tỵ quả thật rất đáng sợ!

“Tùy ngươi.”

“...”

“Chờ một chút.” Tử Thừa tướng căn Hồng Uyển Nghi chuẩn bị cho gọi người, sau đó bước tới bên cạnh Lam Điệp Nhi, bế Lam Điệp Nhi lên: “Giao nàng ấy cho cha đi.”

“A? Ha ha ha ha, đúng, đúng., ta đã từng đáp ứng Tử Thừa tướng, sẽ đem nữ tử này giao cho ngươi, vừa đúng, vậy ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi, nhạc phụ!” Bạch Nhật Uyên cười xấu xa rồi mang theo đám người Hồng Thái Phó cùng với Hồng Uyển Nghi rời đi.

Lúc này gương mặt Tử Thừa tướng có chút ửng đỏ, hấn ôm Lam Điệp Nhi đi tới bên giường, sau đó đặt Lam Điệp Nhi xuống giường, đưa tay định cởi áo nàng ra nhưng rồi lại sửa áo cho nàng.

Sau khi sửa lại áo cho nàng, hấn cũng ngồi ở bên giường, nhìn chăm chú vào Lam Điệp Nhi: “Qua hôm nay rồi, nàng có muốn cải vã với ta, e là thể được.” Trong lòng tử thừa tướng tràn đầy những điều khó nói, hấn biết Lam Điệp Nhi căn bản không nghe được, hấn cũng biết trong lòng Lam Điệp Nhi luôn nghĩ hấn là người xấu, có điều hấn cũng không cầu xin nàng coi hấn là người tốt được.

Vì kế hoạch lần này hấn cũng có tham dự, để đền bù lỗi lầm của mình, điều duy nhất hấn có thể làm chính là giữ lại một phần trong sạch cho nàng.

Ước chừng một canh giờ trôi qua, Tử Thừa tướng mở cửa phòng ra, Bạch Nhật Uyên và Hồng Thái Phó đều cười xấu xa nhìn Tử Thừa tướng: “Thật không ngờ nam tử ba mấy tuổi như ngươi cũng có thể kéo dài một giờ.”

Tử Thừa tướng không nói bất kỳ lời nào, chỉ cười cười xấu hổ.

“Mọi người đi đi, việc còn lại cứ giao cho ta!” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng nhảy vào phòng, sau đó đóng cửa phòng lại, tử Thừa tướng qua khe cửa đang từ từ khép chặt, thâm tình nhìn Lam Điệp Nhi...

Ha ha, Tử Thừa tướng có chút buồn cười, mình cũng đã ba mươi mấy tuổi đời rồi, thế mà lại yêu nữ tử chỉ vừa lớn hơn con gái mình, hấn cũng không nhớ từ lúc nào đã coi Lam Điệp Nhi là cái đinh trong mắt hấn, từ mai đã không còn được cùng cải vã với Lam Điệp Nhi nữa rồi, thế nhưng trong lòng lại không hề muốn?

Tình yêu vốn chẳng phân biệt tuổi tác, chẳng phân biệt giới tính, cũng chẳng phân biệt địa vị, chẳng phân biệt quốc gia, chỉ cần muốn yêu là sẽ yêu! Tình yêu cũng không hấn là suốt ngày nói lời ngọt ngào, có khi nó sinh ra từ những trận cãi vã, giống như Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu, lại cũng như Tử Thừa tướng với Lam Điệp Nhi vậy...

Ta nhớ là đã bị bọn áo đen bịt mắt đưa đi, sau đó thì sao? Ta đang ở đâu đây? Ta mơ mơ màng màng ngồi dậy, phát hiện có người nằm bên cạnh.

Hồng Uyển Nghi???

Chuyện gì đã xảy ra???

Lúc này, Hồng Uyển Nghi hơi khê động thân rồi đột nhiên mở hai mắt ra: “A -” Hồng Uyển Nghi lớn tiếng hét lên.

Hiện giờ đầu óc ta dường như rối loạn rồi, nhanh chóng từ trên giường lăn xuống, sao ta lại ở trên giường của Hồng Uyển Nghi?

Hồng Uyển Nghi hai mắt dâng đầy nước, khủng hoảng nhìn chăm chú vào ta, sau đó cầm chăn che lại thân thể mình.

“Nghi phi nương nương...” Ta muốn giải thích, nhưng ở xã hội cổ đại phong kiến này, trừ phi ta nói ta là nữ tử, nếu không căn bản không có lý do nào để giải thích, nàng ấy còn là phi tử của Bạch Nguyệt Diệu, hiện giờ ta không khác nào làm trò dâm loạn ở hậu cung của hắn rồi.

“Đừng... đừng tới đây.” Hồng Uyển Nghi nhất thời tỏ ra sợ hãi đến thất kinh.

“Nghi phi nương nương, nghe ta giải thích, ta cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này, ta thật sự không biết gì hết.”

Nghe ta nói hết, Hồng Uyển Nghi lại lớn tiếng khóc: “Điện hạ... Điện hạ vốn dĩ đã không yêu ta, nếu biết ta cùng với Lam Thượng Thư ngủ trên một giường... không bằng Uyển Nghi chết đi cho rồi.” Nói xong Hồng Uyển Nghi lại lao đến cột giường, ta nhanh chóng tiến lên kéo Hồng Uyển Nghi lại, nàng ấy là thể tử của Bạch Nguyệt Diệu, không thể vì ta mà hại nàng ấy được.

Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, nhất định là ta và nàng ấy đều bị dính bẫy, người kia nhất định là muốn hại ta và Hồng Uyển Nghi mang tội thông dâm, làm cho Bạch Nguyệt Diệu hổ thẹn, thuận tiện diệt trừ ta, thật là hèn hạ! Bạch Nhật Uyên khốn kiếp!

“Nghi phi nương nương, ta sẽ bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không để nàng có chuyện, nàng và Thái tử hãy sống thật tốt.” Ta giữ chặt Hồng Uyển Nghi đang cố tìm cái chết.

Trong mắt Hồng Uyển Nghi tràn đầy tuyệt vọng: “Hãy để Uyển Nghi chết đi! Để Uyển Nghi đi đi, Uyển Nghi không còn mặt mũi nào nữa, Lam Thượng Thư là bạn tốt của điện hạ, Uyển Nghi lại cùng ngài ngủ chung một giường, mặc cho Uyển Nghi với ngài chưa hề làm chuyện gì, cũng sẽ không ai tin, hãy để Uyển Nghi chết để chu toàn cho ngài, đến lúc đó Lam Thượng Thư cứ nói là Uyển Nghi đã dụ dỗ Lam Thượng Thư, như vậy Lam Thượng Thư sẽ không sao, còn Uyển Nghi cũng sẽ biết điều khai báo.”

Hồng Uyển Nghi rốt cuộc là nữ tử như thế nào? Vì sao lại thiện lương như thế? Biết đề ý đến thế? Đã đến nước này rồi mà vẫn vì Bạch Nguyệt Diệu bảo vệ cho ta? Hồng Uyển Nghi căn bản cũng không biết ta chính là hồ ly tinh phá hỏng hạnh phúc của bọn họ! Ta chính là người thứ ba đó.

Đù rồi, nếu để Hồng Uyển Nghi chết không bằng ta chết cho rồi, như vậy tôi thiếu ta cũng có thể đền bù lại được tội lỗi dụ dỗ chồng người.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, bước vào là mấy thị vệ, bọn họ nhất thời ngẩn người.

“Nghi phi nương nương và Lam Thượng Thư?”

“Hãy bắt ta đi, không liên quan đến Nghi phi nương nương.” Ta nói xong, Hồng Uyển Nghi ngạc nhiên nhìn ta.

“Nếu có người hỏi chuyện này, Nghi phi nương nương cứ nói, là ta đột nhiên xông vào phòng của nàng là được.” Ta nhỏ giọng nói xong, lại cười cười với hồng Uyển Nghi.

“Lam Thượng Thư...” Trong mắt Hồng Uyển Nghi tràn đầy cảm kích nhìn ta, ha ha, đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm vì Hồng Uyển Nghi, xem ra, Hồng Uyển Nghi không phải là loại nữ tử bị cha nàng khống chế, nàng ấy là một nữ tử tốt. Thù của ta và Bạch Nhật Uyên tuyệt đối không thể để liên lụy đến nàng ấy...

Nhìn Lam Diệp Nhi bị quan binh bắt đi, Hồng Uyển Nghi cảm kích nhìn chăm chú vào Lam Diệp Nhi, đến khi Lam Diệp Nhi biến mất, khóe môi Hồng Uyển Nghi không khỏi lộ ra một nụ cười thâm hiểm.

Mục đích của nàng, không phải là mình trực tiếp hại Lam Diệp Nhi, mà mục đích của nàng là muốn Lam Diệp Nhi không hận mình nhưng vẫn chết! Thật đúng là giết người vô hình.

Ta bị bọn quan binh trực tiếp trời đến đại điện, vừa nhìn là biết tất cả mọi chuyện đã được sắp xếp sẵn, nếu không sao Hồng Uyển Nghi vừa la lên đã có nhiều quan binh như vậy? Hơn nữa còn trực tiếp giải ta vào Kim Loan điện?

Nhất thời mọi người thấy sự xuất hiện của ta, khê lạng đi, chỉ có Bạch Nhật Uyên vẫn tỏ ra nhàn nhã.

Đúng là một mũi tên trúng hai đích!

Thứ nhất, nếu ta nhất quyết giữ thân phận nam tử thì sẽ phạm phải tội đùa giỡn phi tử của Thái tử, đó là tội chết!

Thứ hai, nếu ta nhận là nữ tử, lại phạm tội khi quân, cũng là tội chết.

Dù thế nào thì ta cũng phải chết, thì ra Bạch Nhật Uyên chưa vạch trần sự thật là vì chờ ngày hôm nay sao.

“Chuyện gì thế này?” Hoàng thượng tò mò hỏi.

“Hoàng thượng, Lam Thượng Thư ở trong gian phòng của Nghi phi nương nương...” Thị vệ không nói tiếp, vì mọi người đều đã hiểu ý, trong Kim Loan điện nhất thời xôn xao, sắc mặt Lam Vân Triệt cũng có chút trắng bệch, ta nhìn chăm chú vào Lam Vân Triệt, hy vọng ca ca của ta đừng tới cứu ta vào lúc này! Nếu không ta sẽ liên lụy đến huynh ấy.

Sắc mặt Hoàng thượng nhất thời đại biến, hung hăng vỗ xuống ghế rồng: “Lam Điệp to gan, sao ngươi dám cùng hoàng phi thông dâm?!”

“Hoàng thượng, không phải là thông dâm, mà là sáng nay thần đột ngột xông vào phòng Nghi phi nương nương!”

Nghe lời lẽ khí khái hung hồn của ta xong, hoàng thượng càng thêm tức giận: “Ngươi được đấy Lam Điệp, thật không ngờ vẫn còn dám nói! Trêu ghẹo hoàng phi, ngươi có biết đó là tội chết?”

“Ha ha, hoàng thượng, thần làm sao có thể đùa giỡn với hoàng phi được?” Nói xong ta lại tiến lên: “Hoàng thượng, nữ tử sao có thể trêu ghẹo nữ tử!” Ta nói xong trên Kim Loan điện nhất thời chìm vào yên lặng, hoàng thượng rõ ràng ngăn cả người.

“Muội...”

“Lam Thái sư! Ngài muốn nói làm sao có thể?” Ta bước nhanh tới trước mặt Lam Vân Triệt, dùng ánh mắt cầu xin nhìn huynh ấy, ta đang cầu xin huynh ấy, cầu xin huynh ấy đừng nói ra chuyện ta là muội muội của huynh ấy! “Ta vốn tên Lam Điệp Nhi, là một nữ tử!” Nói xong ta lập tức tháo búi tóc trên đầu xuống, tất cả mọi người không dám tin nhìn chăm chú vào ta.

“Hò đồ, hò đồ!!!! Ngươi lại dám lừa gạt sự tin tưởng của Trẫm đối với ngươi!!!!”

“Hoàng thượng, xin hỏi Lam Điệp Nhi có gì để lừa gạt hoàng thượng? Kể từ khi Lam Điệp Nhi làm quan tới nay vẫn an phận thủ thường, vì dân ra sức, không cầu áo đẹp cơm ngon, chỉ cầu dân chúng com no áo ấm, thần không hề muốn khoe khoang những chuyện đã làm! Nhưng...” Ta bước nhanh tới trước mặt hoàng thượng, nhưng bị thị vệ cản lại: “Nhưng... Lam Điệp Nhi sao lại phải thua nam tử? Ai nói nữ tử không thể làm quan!!!! Chỉ vì hoàng đế không lí lẽ mới cho ra loại lệnh cấm nữ tử đó!!!!” Ta lớn tiếng rống giận, phát tiết tất cả những bất mãn đối với Hoàng thượng, tiếng của ta vang vọng cả trên Kim Loan điện, ta lúc này tràn đầy sự bùng binh, ta không cam lòng!

Không lẽ vì ta là nữ tử mà phải bỏ mạng!

“Ngươi dám nhục mạ trẫm!!!!”

“Hoàng thượng! Lam Điệp Nhi không muốn mắng hoàng thượng, nhưng chuyện Hoàng thượng làm, quả thật không thể khiến Lam Điệp Nhi tin phục!”

“Ngươi...”

“Ngài là quân, thần là thần, quân muốn thần chết thần không thể không chết! Nhưng Lam Điệp Nhi không muốn vì lý do là nữ tử này mà bị hoàng thượng giết! Hoàng thượng, nếu cho rằng Lam Điệp Nhi từ khi kể nhiệm chức hàn lâm đến Thượng Thư tới nay có gì không ổn, vậy hoàng thượng có giết Lam Điệp Nhi, thần tuyệt đối đưa đầu ra mặc cho hoàng thượng chém!!!!” Ta vẫn tràn đầy khí phách đối với hoàng thượng, không một lời yêu cầu tha mạng, vẫn là câu nói kia, ta không làm gì sai cả, không cần thiết phải xin tha!

Lúc này, hoàng thượng đã bị ta làm cho thở không ra hơi, Hồng Thái Phó tiến lên hai bước nói: “Lam Thượng Thư, chỉ bằng tội này đã đủ để ngươi chết rồi, ngươi còn gì để nói?”

Bây giờ thành thế này rồi hả? Từ Thừa tướng không nói thì Hồng Thái Phó lộ đầu? Ta thấy Từ Thừa tướng căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt ta, hơn nữa trong mắt tràn đầy áy náy, haiz, nhìn một cái cũng biết đây là kế hoạch của bọn chúng, chỉ là Từ thừa tướng áy náy thật là ngoài sức tưởng tượng của ta!!!!

Ta đảo mắt nhìn về phía Hồng Thái Phó: “Hồng Thái Phó! Ngài có biết con rể của ngài là ai không?”

“Dĩ nhiên biết, là thái tử điện hạ.”

“Vậy ngài còn cam nguyện làm chó của Bạch Nhật Uyên? Ngài có đại khí của con rể, vậy mà còn đi giúp Bạch Nhật Uyên, chẳng lẽ ngài không tính đến chuyện này sao?” Ta chất vấn khiến Hồng Thái Phó nhất thời ngẩn ra.

“Đủ rồi! Ngươi đâu, giải Lam Điệp Nhi vào thiên lao năm ngày sau đem nàng ta ra xử trảm.”

Đời người chỉ có một lần chết, hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng tựa Thái Sơn, ta đây chết, thật nhẹ!

“Hoàng thượng, Lam Điệp Nhi tất nhiên phạm tội khi quân, nhưng tội không đáng chết.” Là ca ca Lam Vân Triệt, nhìn ra tròng mắt của huynh ấy đã ươn ướt, ha ha, vừa mới nhận ca ca được mấy ngày, lúc này ta cũng không hề muốn lại rời xa. “Lam Điệp Nhi đã lập được công lớn, cho nên thần nghĩ hoàng thượng nên khai ân.”

“Vi thần cũng hi vọng Hoàng thượng có thể mở rộng lòng, tha cho Lam Điệp Nhi tội chết.” Hoàng Thượng Thư nói chuyện với ta cũng không nhiều, nhưng vẫn giúp ta, ha ha, có lúc bạn bè cũng không cần cả ngày ở chung một chỗ, chỉ cần có lòng thành với nhau cũng đủ rồi.

“Nhiều lời vô ích, hiện giờ trẫm đã quyết, các khanh còn cầu xin, trẫm sẽ giết luôn cả các khanh.” Hoàng thượng tức giận nói xong, thị vệ lập tức kéo ta ra ngoài, ta vẫn cố nở nụ cười cảm kích với Lam Vân Triệt ca ca và Hoàng Thượng Thư, khi ta rời khỏi Kim Loan điện, ta chú ý tới Bạch Nhật Uyên đang nở nụ cười hài lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 144: Phụng chỉ lấy chồng

Lúc này Lam Điệp Nhi sắp chịu xử trảm, những người khác đang suy nghĩ gì?

Lam Vân Triệt từ nhỏ đã rất thương yêu Lam Điệp Nhi, phải chịu cảnh chia lìa mười mười vài chục năm, vừa mới nhận được nhau nay lại phải chia biệt một lần nữa, hơn nữa lần này chia cách còn là âm dương cách biệt, phải làm thế nào đây? Hắn không biết, hắn không biết nên giải thích thế nào để cứu mười mười duy nhất của mình, nhất thời trong lòng không tránh khỏi cảm giác tự trách mình, hắn cảm giác mình rất vô dụng, rất vô dụng!

Hoàng Thượng Thư coi như là Bá Lạc\* rồi, hắn tìm ra Lam Điệp Nhi, là vì hắn nhìn ra tài năng của nàng. Sau này với thái độ vì dân quên mình của Lam Điệp Nhi đã thật sự ảnh hưởng sâu sắc tới hắn. Hắn không biết nàng là nữ tử, cũng chưa từng nghĩ tới nàng là nữ tử. Một nữ tử mà có chí lớn như thế, hắn càng thêm bội phục rạp đầu xuống đất. Quốc gia hưng vong, nữ tử làm quan có gì mà không thể? Nhưng việc gì nên làm cũng đã làm rồi, hoàng thượng xem ra nhất định sẽ không tha cho tính mạng của nàng.

Từ sau khi Bạch Tinh Ngân bị Lam Điệp Nhi cự tuyệt, cả ngày sa sút tinh thần trốn trong tấm cung, hắn vốn không biết gì về chuyện bên ngoài, nếu hắn biết Lam Điệp Nhi sắp bị xử trảm, liệu hắn có tự trách bản thân đã phụ lòng nhờ vả của Bạch Nguyệt Diệu không? Hắn vẫn sẽ tự trách mình không bảo vệ tốt cho Lam Điệp Nhi chứ?

Từ Thừa tướng lúc này cũng khó có thể dùng ngôn ngữ nào để nói lên lòng của hắn, hắn biết, hắn thẹn với Lam Điệp Nhi, hắn còn biết hắn đã yêu nàng.

Hồng Thái Phó bị câu nói kia của Lam Điệp Nhi chất vấn khiến bản thân trở nên phân tâm, chính mình muốn giúp Bạch Nhật Uyên vì cảm thấy sau này hắn có thể sẽ lên làm Hoàng đế, nhưng bây giờ ông đã là nhạc phụ của Bạch Nguyệt Diệu rồi, hơn nữa Bạch Nguyệt Diệu cũng đã lên làm Thái tử, vậy tại sao mình còn phải giúp Bạch Nhật Uyên chứ?

Bạch Nhật Uyên coi như là đạt được tâm nguyện của mình rồi, giết Lam Điệp Nhi thực chất là còn có mục đích khác, chính là muốn xem khi Nhị đệ Bạch Nguyệt Diệu trở về phát hiện nữ tử mình yêu thương không còn, hắn sẽ còn tâm trí cho việc đánh lấy giang sơn này sao? Bạch Nhật Uyên đã sớm nhìn ra địa vị của Lam Điệp Nhi trong lòng Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Hồng Uyên Nghi, diệt trừ được đại họa của mình, nàng vô cùng thoải mái, không có Lam Điệp Nhi, nàng tin chắc mình sẽ có thể dễ dàng lấy được lòng Bạch Nguyệt Diệu!

Lam Điệp Nhi bị nhốt trong thiên lao ba ngày rồi, chỉ còn hai ngày nữa là tới lúc nàng bị lôi ra xử trảm, ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời như thiên lao, nàng suy nghĩ rất nhiều, có điều tất cả đều là về Bạch Nguyệt Diệu...

Khi Lam Điệp Nhi bị giam đến đêm thứ ba thì tin tức cuối cùng cũng tới tai Hắc Mạc Dục, hắn biết tin này, trong lòng nhất thời cực kỳ hoảng hốt. Lúc này, bọn họ chỉ cần công phá một thành nữa thôi là sẽ hoàn toàn chiến thắng Lôi Nguyệt quốc, nhưng giờ mà báo tin của Lam Điệp Nhi cho Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu chắc chắn sẽ từ bỏ tất cả để chạy tới cứu nàng.

Nhưng...

Hắn không muốn Lam Điệp Nhi có chuyện! Cuối cùng, hắn quyết định nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, nếu Bạch Nguyệt Diệu đi giải cứu Lam Điệp Nhi, thành trì kia chỉ cần hắn phá vỡ là được rồi.

“Thái tử điện hạ.” Hắc Mạc Dục chạy như bay vào trong doanh trại, bệnh phong hàn của Bạch Nguyệt Diệu đã tốt hơn và lại tinh thần cũng khôi phục, dù sao mấy ngày liên tiếp đều đánh thắng trận cho nên Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy tinh thần rất tốt.

“Thế nào Mạc Dục, sao hốt hoảng vậy?” Bạch Nguyệt Diệu tò mò hỏi Hắc Mạc Dục.

“Thái tử điện hạ, Lam Thượng Thư....nàng ấy...”

“Điệp nhi thế nào?” Nhìn biểu tình của Hắc Mạc Dục, Bạch Nguyệt Diệu kích động đứng lên, lo lắng hỏi, hắn có dự cảm không lành.

“Hoàng thượng hạ chi, giờ Ngọ ngày kia chém đầu Lam Thượng Thư.”

“...” Nghe xong lời nói của Hắc Mạc Dực, Bạch Nguyệt Diệu cảm giác như mọi thứ xung quanh đều đổ sập, thiếu chút nữa ngã lăn ra, nhất thời lòng hấn như lửa đốt, khẩn trương vô cùng, đối mặt với trăm vạn đại quân hấn cũng không lo lắng như vậy, nhưng biết được tin này, hấn dường như toát mồ hôi lạnh ra khắp toàn thân: “Mau! Chuẩn bị ngựa.”

Bây giờ, nếu lên đường, Bạch Nguyệt Diệu sẽ tới Vân Long quốc vào buổi sáng, còn có thể cứu Lam Điệp Nhi, mặc dù Bạch Nguyệt Diệu không biết nguyên nhân nàng bị xử trảm, nhưng cũng có thể đoán được phần nào.

Hắc Mạc Dực không ngăn cản Bạch Nguyệt Diệu, nhanh chóng chuẩn bị ngựa.

“Cám ơn người Mạc Dực.” Bạch Nguyệt Diệu biết Hắc Mạc Dực là người nghiêm túc, mà lần này lại không ngăn cản hành động của hấn, Bạch Nguyệt Diệu rất cảm kích.

Hắc Mạc Dực quỳ một chân xuống đất: “Thái tử, xin ngài hãy cứu Lam Thượng Thư.”

Hắc Mạc Dực cầu xin như vậy khiến Bạch Nguyệt Diệu hơi khiếp sợ, nhưng hấn đã không còn tâm trí mà hỏi han vì sao Hắc Mạc Dực lại lo lắng cho Điệp Nhi đến thế, hấn dẫn theo hai thị vệ, nhanh chóng chạy về kinh đô Vân Long.

“Bây giờ các người lập tức đến huyện Bạch Văn, huyện Bạch Thủy, huyện Bạch Thanh, cùng các huyện lớn khác, nói về chuyện Lam Thượng Thư bị xử trảm!” Bạch Nguyệt Diệu cười ngựa tới bên cạnh hai thị vệ ra lệnh. Bạch Nguyệt Diệu đang muốn sử dụng tiếng nói của quần chúng để ngăn cản cái chết của Lam Điệp Nhi, dù sao danh tiếng của nàng ở Vân Long quốc cũng không phải thấp, hơn nữa nhân duyên cũng rất tốt, cho nên Bạch Nguyệt Diệu cần lợi dụng điểm này để cứu nàng, nhưng chỉ bằng cách này thì không được, hấn còn một diệu kế muốn sử dụng, đó chính là...

Bạch Nguyệt Diệu đi liên tục hai ngày đường, không hề ngừng nghỉ, cũng không ăn uống gì, khi ngựa dừng vó ở kinh đô Vân Long quốc cũng vừa kịp ngày thứ năm xử trảm Lam Điệp Nhi.

Hấn phái hai thị vệ đi phát tán tin Lam Điệp Nhi bị xử trảm, khiến bá tánh không ngừng bàn luận, đồng thời cũng vì Lam Điệp Nhi mà sẵn sàng bạo động, chuyện đến được tai Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, rất nhiều bá tánh các huyện đã vì Lam Điệp Nhi mà cầu xin, thậm chí còn dẫn đến bạo động!”

Lúc này hoàng thượng đang ở trong Ngự Thư Phòng, nghe người bẩm tấu hết chuyện này, hoàng thượng không ngờ bá tánh lại làm vậy vì Lam Điệp Nhi, điều này càng khiến Hoàng thượng thêm căm hận Lam Điệp Nhi!

“Thái tử giá lâm!” Tiếng hô truyền đến khiến hoàng thượng hơi bị cả kinh.

Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng bước vào trong ngự thư phòng.

“Hoàng nhi, không phải đang đánh trận sao?”

“Phụ hoàng, nhi thần đột nhiên trở lại, hy vọng phụ hoàng đáp ứng nhi thần một chuyện.”

“Hoàng nhi cứ nói.”

“Nhi thần muốn cưới Lam Điệp Nhi làm vợ!” Đây chính là kế hoạch khác của Bạch Nguyệt Diệu, hấn biết chỉ dựa vào lực lượng quần chúng thôi thì chưa đủ để cứu Lam Điệp Nhi, hấn đành phải khéo léo dùng kế với Hoàng thượng, chỉ là, hấn biết nếu cố ý cưới Lam Điệp Nhi, nàng sẽ hận mình, nhưng đã không còn cách nào, chỉ có như vậy mới có thể cứu được Lam Điệp Nhi!

“Hò đồ!” Hoàng thượng nhất thời lớn tiếng quát lên.

“Phụ hoàng, hiện nay dân chúng bốn phương đều vì Lam Điệp Nhi mà không tiếc thân, không thể không thừa nhận Lam Điệp Nhi quả thật rất được lòng dân. Hơn nữa, phụ hoàng tuyệt đối không thể coi thường quần chúng, nếu cứ rắn đàn áp họ, bá tánh sẽ nảy sinh úy kỵ với triều đình. Phụ hoàng khẳng định là Lam Điệp Nhi lừa gạt người, nhưng nhi thần cũng có tội, nhi thần đã sớm biết Lam Điệp Nhi là nữ tử lại không bẩm báo với người. Hôm nay, nếu Lam Điệp Nhi trở thành phi tử của nhi thần, vừa có thể trấn an bá tánh, vừa có thể đem nhân khí của Lam Điệp Nhi vào hoàng tộc, phụ hoàng người cảm thấy thế nào?” Đó không phải là điều Bạch Nguyệt Diệu muốn, hấn biết nếu hoàng thượng đáp ứng, Lam Điệp Nhi sẽ làm trắc phi, điều này Bạch Nguyệt Diệu cũng không hài lòng, nhưng trước mắt đành tiến từng bước mà thôi.

“Đề trăm suy nghĩ một chút.” Những lời này của Hoàng thượng không khác gì đã đáp ứng Bạch Nguyệt Diệu. Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu có thể nói là vượt qua mình, mang bình sát phạt được Lôi Nguyệt quốc, nếu không làm những gì Bạch Nguyệt Diệu muốn, ngộ nhờ nó không đánh trận nữa thì làm thế nào? Dù sao đem Lam Điệp Nhi gả cho Bạch Nguyệt Diệu cũng chưa hẳn là chuyện xấu, Lam Điệp Nhi cũng chưa phải là phạm sai lầm quá lớn!

Nghe xong lời nói đó của Hoàng thượng, Bạch Nguyệt Diệu lập tức xoay người rời đi, hấn cố gắng lê thân thể mệt mỏi chạy về thiên lao, nhưng ở cửa ngục... hấn nhìn thấy...

Lam Điệp Nhi đang gục trong lòng một nam tử, nhìn kỹ thì nam tử đó chính là con trai lớn của Lam gia Lam Văn Triệt, vì sao bọn họ thân mật như thế? Sự ghen tức của Bạch Nguyệt Diệu nổi lên...

Hôm nay là ngày thứ năm, ta sẽ bị chặt đầu, ha ha. Sinh mạng ta tuy ngắn ngủi, nhưng ta đã được cảm nhận đủ ngũ vị của nhân gian, chua, ngọt, khổ, cay, mặn. Cũng cảm nhận được ba thứ tình như tình thân, tình bạn, tình yêu, thế là đã đủ rồi.

“Lam Điệp Nhi, có người tới thăm ngươi!” Nghe cai ngục nói xong, ta nhìn ra phía bên ngoài phòng giam, là ca ca Lam Vân Triệt của ta, cai ngục vừa mở cửa, ca ca ta lập tức chạy vào.

“Lam Thái sư.”

“Muội...” Ta nhanh chóng bịt miệng ca ca, vì lúc này cai ngục vẫn chưa đi hẳn.

Lam Vân Triệt không để ý cứ vậy ôm ta vào lòng, nhất thời ta cảm thấy cái ôm trong ngực này rất ấm áp, vô cùng thân thiết.

“Các ngươi!!!!” âm thanh tức giận này vừa phát ra, Lam Vân Triệt vội buông lỏng tay đang ôm chặt ta, ta và ca ca rồi rít nhìn ra bên ngoài phòng giam.

Bạch Nguyệt Diệu...

Tại sao hắn lại ở đây? Không phải hắn đang đánh trận sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Thật tốt quá! Thật tốt quá! Ta vốn nghĩ rằng vĩnh viễn không có cách nào gặp mặt Bạch Nguyệt Diệu lần nữa, nhưng hóa ra trước khi chết vẫn có thể gặp được hắn lần cuối, ta thật sự chết đi mà không có gì hối tiếc rồi. Hắn có vẻ gầy đi nhưng vẫn cao lớn như trước.

“Tham kiến thái tử điện hạ.”

“Mở cửa ra!”

“Vâng” canh ngục nhanh chóng mở cửa ra, sau đó Bạch Nguyệt Diệu tức giận bước vào.

“Tham kiến thái tử...” Không đợi Vân Triệt ca ca nói xong, Bạch Nguyệt Diệu đã xông lên hung hăng đâm vào mặt Vân Triệt một quyền rất mạnh.

“Lam Thái sư!” Ta thật nhanh chạy tới bên người ca ca, Bạch Nguyệt Diệu sao lại đánh Vân Triệt ca ca? Chẳng lẽ hắn hiểu lầm?

Hắn -

Chẳng lẽ vẫn chưa buông tha ta?

Ta không biết nên vui mừng, hay là nên tức giận hắn đã đánh ca ca của ta.

“Ngươi ngao mạn quá rồi đó!” Ta lớn tiếng quát Bạch Nguyệt Diệu.

“Lần sau chuyện quan hệ nam nữ như thế này đừng để ta thấy! Nếu không ta gặp một lần là đánh một lần!” Nghe được trong giọng Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy ghen tức.

Ta không biết mình nên khóc hay nên cười đây.

“Không phải ta đã bảo ngươi buông tha ta sao? Không phải ngươi đã đáp ứng rồi sao? Ta và ngươi bây giờ có quan hệ gì chứ?” Ta hỏi Bạch Nguyệt Diệu như vậy là vì ta muốn xác định một chuyện, Bạch Nguyệt Diệu có còn yêu ta hay không? Ta thật sự muốn trước khi chết biết được hắn có còn yêu ta hay không.

“Bây giờ ta đổi ý rồi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng kéo ta đến bên cạnh hắn, ta thấy canh ngục kia cũng rời đi rồi, lại nở nụ cười với Vân Triệt ca ca. Ta cười, là vì vui mừng Bạch Nguyệt Diệu không bỏ rơi ta, mặc dù ta và hắn sẽ phải chia ly, ta sẽ không còn là người thứ ba chen giữa hắn và Hồng Uyển Nghi nữa nhưng ta vẫn thầm mong trước khi ra đi biết được hắn vẫn yêu ta.

“Các ngươi cười cái gì?” Bạch Nguyệt Diệu không hiểu hỏi.

“Thái tử điện hạ, tại sao ca ca của Điệp Nhi lại phải chịu trận cho việc ăn dấm chua của ngài vậy?” Lam Vân Triệt không trách Bạch Nguyệt Diệu đánh mình, ngược lại giọng nói rất bình thản.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn không bớt giận, nhìn chăm chú vào Lam Vân Triệt: “Ngươi cho rằng ngươi làm ca ca kết nghĩa của Điệp nhi là có thể lừa gạt được tình yêu của Điệp nhi sao?” Quả thật, Bạch Nguyệt Diệu không tin Vân Triệt ca ca cũng là hợp tình hợp lý thôi, dù sao, ta cũng đã nói với hắn chuyện ta là người hiện đại rồi, đột nhiên có anh ruột ở cổ đại, không giải thích tận tình thì chắc chắn hắn sẽ không tin.

“Không phải kết nghĩa, là ruột thịt đấy!” Ta hàm hồ với Bạch Nguyệt Diệu.

“Nàng lấy đâu ra anh ruột chứ?” Bạch Nguyệt Diệu lúc này chắc hắn đã bị ta làm cho đầu óc mụ mị rồi.

Sau đó, Lam Vân Triệt ca ca đem toàn bộ câu chuyện nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, Bạch Nguyệt Diệu lúc này mới chợt hiểu ra.

“Vừa rồi quả thật thất lễ, anh vợ.” Bạch Nguyệt Diệu nói vậy khiến ta nóng cả mặt.

“Ngươi vô duyên vô cớ đánh ca ca của ta, giờ lại gọi ca ca thân mật như vậy, ngươi có chút tự trọng nào không vậy?”

“Mới nửa năm không gặp, nàng vẫn nhanh nhẹn nhanh nhép như thế nhỉ?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong còn nheo mắt của ta.

Ta tức giận gỡ tay của hắn ra chất vấn: “Ngươi nói ai đó?”

“Nói nương tử tương lai của ta, Điệp nhi.” Có ý gì? Tại sao lại là nương tử tương lai? Ta sẽ chết mà?

“Ngươi có ý gì?”

“Nàng đó, cứ đàng hoàng ngồi đợi ở đây thôi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại đi về phía Vân Triệt ca ca: “Anh vợ, ta có lời muốn nói cùng huynh.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Vân Triệt ca ca cũng cùng hắn rời khỏi phòng giam.

“Nè!”

Lúc này trong phòng giam chỉ còn lại mình ta, có điều bất kể chuyện gì sắp xảy ra, ta đột nhiên cảm thấy cái chết không còn đáng sợ như vậy nữa, đầu miệng cùng Bạch Nguyệt Diệu khiến tâm tình của ta cũng khá lên rất nhiều, hôm nay ta sẵn sàng chờ đợi một đao kia rồi...

Bạch Nguyệt Diệu ra khỏi phòng giam lại mang vẻ mặt rất nghiêm túc, mà Lam Vân Triệt theo sát sau lưng Bạch Nguyệt Diệu, vừa ra khỏi phòng giam, Lam Vân Triệt lập tức quỳ gối trên đất: “Thái tử điện hạ, ta thấy ngài đối với Điệp nhi có ý, ta cầu xin ngài hãy cứu mạng muội muội của ta, sau này Lam Vân Triệt nguyện vì thái tử điện hạ hi sinh mình.” Lam Vân Triệt thật lòng cầu xin Bạch Nguyệt Diệu, vì hắn nhìn ra Bạch Nguyệt Diệu vừa rồi có thái độ thế nào với Điệp Nhi, hắn cũng biết, hôm nay chỉ có Bạch Nguyệt Diệu mới có thể cứu Điệp Nhi thôi.

“Ha ha, lam Thái sư mau đứng dậy đi.” Bạch Nguyệt Diệu đỡ Lam Vân Triệt dậy, trong đôi mắt nhất thời hiện lên vẻ đau thương: “Ta đã xin phụ hoàng được cưới Điệp Nhi làm vợ rồi, nếu Lam Thái sư không ngại gả muội muội cho một người mà nàng ấy không thương, ta hi vọng Lam Thái sư có thể lấy danh nghĩa của Lam gia, phối hợp cùng ta, để Lam Điệp Nhi lên làm chính phi.” trước kia Bạch Nguyệt Diệu cũng đã nói, sẽ không để người mình yêu phải rơi vào chuyện tranh đấu chốn hậu cung, nhưng hiện giờ không còn cách nào khác, chuyện đến giờ đã vô cùng cấp bách rồi, hắn nhất định phải cưới Lam Điệp Nhi, hơn nữa hắn cũng nhất định phải để nàng làm chính phi, để nàng không phải chịu uất ức.

Nghe xong lời nói của Bạch Nguyệt Diệu, Lam Vân Triệt quả thật không thể tin vào tai mình, hắn đã nhìn ra Bạch Nguyệt Diệu quả thật yêu muội muội của mình rồi, nhưng lại không biết, Bạch Nguyệt Diệu còn yêu đến mức muốn nàng lên làm chính phi! Lần này Lam Vân Triệt rất yên tâm, hắn tin tưởng Bạch Nguyệt Diệu tuyệt đối sẽ không bạc đãi muội muội hắn yêu thương.

“Lam Vân Triệt cảm tạ thái tử đã ưu ái lệnh muội.”

Sau đó, Lam Vân Triệt và Bạch Nguyệt Diệu chờ bên ngoài ngự thư phòng, chờ đợi hoàng thượng triệu kiến.

Bạch Nhật Uyên cũng đã nhận được tin tức Bạch Nguyệt Diệu vào cung, hơn nữa, còn nghe nói, Bạch Nguyệt Diệu yêu cầu phụ hoàng cho cưới Lam Điệp Nhi, nếu Bạch Nguyệt Diệu thật sự cưới được Lam Điệp Nhi, không thể không kể đến một phần ‘công lao’ rất lớn của Bạch Nhật Uyên.. Cho nên! Hắn tuyệt đối không thể để Bạch Nguyệt Diệu có thể đắc ý.

Hắn nhanh chóng đi tìm Bạch Tĩnh Ngân, vừa bước vào tẩm cung đã thấy khắp nơi đầy mùi rượu, mà Bạch Tĩnh Ngân thì có vẻ không tinh táo ngồi trên ghế uống rượu.

“Đại hoàng tử.” Nghe các cung nữ gọi, Bạch Tĩnh Ngân nâng mí mắt lên sau đó khẽ hừ một tiếng.

“Tam Hoàng đệ vì chuyện gì mà buồn như vậy?”

“Không có gì, Đại Hoàng huynh lần này tới có chuyện gì không?”

“Hôm nay ta đến, là có hai chuyện phải nói cho hoàng đệ biết, đầu tiên, chuyện Lam Thượng Thư là nữ tử đã lộ rồi, hôm nay sẽ bị xử trảm.” Ly rượu trong tay Bạch Tĩnh Ngân rơi xuống, Bạch Tĩnh Ngân thật không thể tin vào tai mình, mình và Lam Điệp Nhi đã lâu không gặp, nhưng làm sao có thể bị xử trảm được?

“Điều huynh nói nhất định không đúng!!!” Ánh mắt Bạch Tĩnh Ngân tràn đầy tức giận, hắn tức giận túm lấy cổ Bạch Nhật Uyên.

“Tam Hoàng đệ không nên tức giận, huynh còn chuyện thứ hai phải nói với Tam đệ, đó là Nhị hoàng đệ đã về đến kinh đô rồi, hơn nữa còn xin phụ hoàng được cưới Lam Thượng thư làm vợ.”

Cõi lòng Bạch Tĩnh Ngân một lần nữa lại như bị ai giằng xé, hắn buông lỏng tay đang túm lấy Bạch Nhật Uyên rồi ngồi phịch xuống ghế, nhất thời vô cùng thương tâm, chuyện hắn không mong muốn nhất đã xảy ra. Nhưng chỉ cần có thể cứu được Lam Điệp Nhi là tốt rồi.

“Hiện giờ phụ hoàng vẫn còn đang suy tính, đệ cũng biết, nhị hoàng đệ đã có chính phi, nếu đệ ấy cưới Lam Thượng Thư, nàng ấy sẽ phải làm trắc phi,

một nữ tử tốt như Lam cô nương nếu phải làm trắc phi không khỏi có chút đáng tiếc. Thật ra thì Tam Hoàng đệ cũng có thể xin phụ hoàng cưới Lam cô nương mà, hơn nữa nếu phụ hoàng không đáp ứng, huynh chắc chắn sẽ trợ giúp Tam Hoàng đệ.” Lúc này lời nói của Bạch Nhật Uyên như ma chủ truyền vào tai Bạch Tĩnh Ngân, trong lòng Bạch Tĩnh Ngân một lần nữa xuất hiện khối tà ác, hắn muốn chiếm Lam Điệp Nhi, tuy hiện giờ Lam Điệp Nhi không yêu mình, nhưng chỉ cần kết hôn, rồi từ từ bồi dưỡng tình cảm cũng không muộn.

Bạch Tĩnh Ngân nhanh chóng đi tới ngự thư phòng, đồng thời Bạch Nhật Uyên cũng theo sau với nụ cười âm trầm..

-

Lúc ta đang chờ đợi thời khắc tử thần đến thì canh ngục đột nhiên mở cửa tù.

“Lam Điệp Nhi, hoàng thượng muốn gặp ngươi!”

Gặp ta? Chẳng phải muốn giết ta sao, còn muốn gặp ta? Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu vì ta mà đã xin tha? hay còn chuyện gì khác? Thôi, suy nghĩ nhiều cũng không được gì, gặp được hoàng thượng là biết ngay tìm ta có chuyện gì mà.

Ta mặc áo tù, bị thị vệ dẫn tới Ngự Thư Phòng, ta thấy Bạch Nguyệt Diệu và Lam Vân Triệt cũng đứng ở trong ngự thư phòng.

Ta vẫn nhìn chăm chú vào bọn họ, sau đó từ từ đi đến chỗ hoàng thượng.

“Lam Điệp Nhi, hiện giờ trẫm quyết định không giết ngươi nữa.” Không giết ta? Xem ra đúng là Bạch Nguyệt Diệu đã xin tha cho ta rồi. Nhưng hoàng thượng dường như chưa nói xong.”Ngươi phạm tội khi quân, lý ra nên xử trảm, nhưng trẫm niệm tình ngươi có khá nhiều chiến công, nên ban cho ngươi cùng nhị hoàng nhi thành thân!”

...

...

Không! Chuyện này so với giết ta còn thống khổ hơn, trước khi chết, ta đã biết Bạch Nguyệt Diệu còn yêu ta, ta thật sự vui sướng. Nhưng nếu không giết ta, còn nói gả ta cho Bạch Nguyệt Diệu thì ta tuyệt đối không thể đáp ứng!!!! Ta bây giờ không chỉ đơn giản là người thứ ba, mà còn là làm thiếp nữa, là quang minh chính đại làm hại đến một nữ tử tốt như Hồng Uyển Nghi.

Ta nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không làm người thứ ba, cho nên: “Dân nữ tử chối.”

Bạch Nguyệt Diệu, Lam Vân Triệt ca ca cùng với hoàng thượng đều ngẩn người.

“Nàng...” Bạch Nguyệt Diệu hai bước đi tới trước mặt ta, tức giận mà hỏi: “Nàng vẫn cứ chán ghét ta sao? Dù chết cũng không muốn gả cho ta?” Nhìn ánh mắt đau đớn của hắn, ta vô cùng áy náy, ta đã làm Bạch Nguyệt Diệu đau lòng nhưng ta không hề vì ghét mà không lấy hắn, là vì ta không muốn làm Hồng Uyển Nghi đau lòng, ta hiểu yêu một người không yêu mình thì đau khổ biết nhường nào, ta hiểu!

Hồng Uyển Nghi yêu Bạch Nguyệt Diệu, cũng là thể tử của Bạch Nguyệt Diệu, nàng ấy cả ngày một mình trong phòng chỉ biết khóc, tất cả chuyện này đều do ta mà ra, nếu không có sự xuất hiện của ta, Bạch Nguyệt Diệu nhất định sẽ yêu Hồng Uyển Nghi.

Cho nên, ta sẽ không gả cho Bạch Nguyệt Diệu.

“Muội muội!” Lam Vân Triệt ca ca nói xong, ta giật mình nhìn lại, không phải ta đã nói không được vạch trần thân phận huynh muội giữa chúng ta rồi sao?

“Muội muội?” Xong rồi, hoàng thượng đã nghe được.

“Hoàng thượng...”

Vân Triệt ca ca cắt đứt lời của ta: “Hoàng thượng, Lam Điệp Nhi là muội muội đã thất lạc nhiều năm của vi thần. Cũng là con gái duy nhất của Lam gia.” Nghe xong lời của Vân Triệt, hoàng thượng nhất thời có chút giật mình.

“Lam Điệp Nhi đã là người của Lam gia rồi, Lam Điệp Nhi, hiện giờ trẫm hỏi ngươi có đồng ý gả cho nhị hoàng nhi hay không?”

Hỏi bao nhiêu lần cũng giống nhau thôi, không thể nào, không thể nào!

“Phụ hoàng.” Bạch Tĩnh Ngân đột nhiên đẩy cửa bước vào Ngự Thư Phòng, đi theo sau hắn còn có Bạch Nhật Uyên. Bạch Tĩnh Ngân từ lúc bước vào Ngự Thư Phòng vẫn nhìn chăm chú vào ta, Bạch Nhật Uyên thì khẽ mỉm cười. Hừ, nếu không phải do hắn ta, ta đâu đến nỗi rơi vào cảnh ngộ này.

“Tam Hoàng nhi thế nào rồi?”

“Đa tạ phụ hoàng quan tâm, đã không có gì đáng ngại nữa.”

“Tam Hoàng nhi đột nhiên tới là có chuyện gì?”

Hoàng thượng hỏi xong, Bạch Tĩnh Ngân lập tức quỳ gối trên đất: “Hoàng nhi hi vọng phụ hoàng gả Lam Điệp Nhi cho nhị thần!”

...

...

Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hết người này tới kẻ nọ muốn cưới ta làm vợ, ta rốt cuộc có điểm nào tốt chứ?

Đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu nhất thời tràn đầy vẻ khó hiểu, nhưng khi thấy Bạch Nhật Uyên mỉm cười thì đã rõ tất cả, xem ra Bạch Tinh Ngân lại bị Bạch Nhật Uyên lợi dụng.

Hắn biết Bạch Tinh Ngân yêu Lam Diệp Nhi, nhưng giờ phút này hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ nàng!

“Như vậy đi, Lam Diệp Nhi, ngươi đã là con gái của Lam gia, có thể ngồi vào ghế chính phi, nếu ngươi không muốn gả cho Nhị hoàng nhi làm trắc phi, vậy trăm ban cho ngươi một cơ hội khác, đó chính là làm chính phi của Tam Hoàng nhi. Nếu ngươi còn từ chối nữa thì chỉ có con đường chết, hơn nữa ngươi phạm tội khi quân, theo lý thì tài sản của cả nhà ngươi cũng bị tịch thu, ngay cả Lam Thái sư cũng sẽ bị dính líu.”

Hoàng thượng, thế này là bức tử ta à, lấy người nhà ta ra để uy hiếp ta? Đủ rồi, đủ rồi! Ta mệt mỏi lắm rồi, mặc dù ta yêu Bạch Nguyệt Diệu, nhưng ta lại không cách nào tránh được sự khiển trách trong lòng, mặc dù ta không yêu Bạch Tinh Ngân, nhưng lại có thể sống nhẹ nhõm một chút nếu chọn hắn, có điều như vậy có phải là ta đã ích kỉ quá rồi không? Rõ ràng không yêu lại đi kết hôn? A, vì cứu người nhà, ta đành phải ích kỉ, chỉ hy vọng sau này có thể bồi dưỡng tình cảm với Bạch Tinh Ngân.

Cả Bạch Tinh Ngân lẫn Bạch Nguyệt Diệu đều đang chờ đợi đáp án của ta, ta thâm tình nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái coi như lời từ biệt của ta, sau này gặp lại chỉ biết chúng ta nhất định là hữu duyên vô phận.

“Hoàng thượng, ta nguyện gả cho...”

“Ngoại trừ ta ra, Lam Diệp Nhi không thể nào gả cho người khác, bởi vì Lam Diệp Nhi và ta đã sớm động phòng”, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ta nhanh chóng nhìn về hắn, đúng, ta quên mất một điều, ta không còn là tằm thân xử nữ rồi, nhưng sao Bạch Nguyệt Diệu vẫn còn muốn lấy ta? Bạch Nguyệt Diệu đã nói vậy, ta căn bản không cách nào từ chối nữa rồi, nếu ta còn từ chối, hoàng thượng chắc chắn sẽ giận dữ. Đến lúc đó ngộ nhờ liên lụy đến người nhà của ta, bất kể Bạch Nguyệt Diệu nói thế nào, cũng không thể đền bù, nói vậy ta nhất định phải làm người thứ ba sao?

“Hò dò, quả thật hò dò! Lam Diệp Nhi, hiện giờ trăm thấy ngươi chỉ có thể cùng Nhị hoàng nhi thôi.”

“Phụ hoàng...”

“Tam Hoàng nhi, không cần nhiều lời nữa, Lam Diệp Nhi đã cùng Nhị hoàng nhi động phòng rồi, cho nên Tam Hoàng nhi con tuyệt đối không thể cưới Lam Diệp Nhi được đâu!” Ngay cả người dân bình thường cũng không thể chấp nhận một người con gái đã mất đi sự trinh trắng, huống chi là hoàng tộc?

Bạch Tinh Ngân sau khi nghe tuyên bố của Hoàng thượng, trong mắt nhất thời tràn đầy mất mát cùng thương cảm, lẽ nào hắn có thể tiếp nhận một kẻ như ta sao?

“Phụ hoàng, nếu ngươi đã đồng ý gả Lam Diệp Nhi cho Nhị thần rồi, hoàng nhi còn có một chuyện muốn cùng thương lượng với phụ hoàng.” Bạch Nguyệt Diệu nói với Hoàng thượng.

“Nói đi.”

“Lam Diệp Nhi đã là con gái của Lam gia, bàn về bài vị, Lam gia ở trên Hồng gia, cho nên hoàng nhi muốn sắc lập Lam Diệp Nhi làm chính phi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ta kinh ngạc nhìn hắn, ta coi như đã chán ở giữa hắn và Hồng Uyên Nghi rồi, nếu còn làm chính phi, đó chẳng phải là mới đoạt cử sao? Sao có thể như vậy? Ta biết Bạch Nguyệt Diệu yêu ta, nhưng, hắn càng yêu ta, ta lại càng thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

“Càng ngày càng lẩn lút, chẳng lẽ Nhị hoàng nhi chưa từng nghe qua tuần tự trước sau sao.” Thật may là hoàng thượng không đáp ứng: “Như vậy đi, Lam Diệp Nhi và Nghi phi ngồi ngang hàng, đều là chính phi.”

“Hoàng thượng...”

“Đủ rồi, Lam Diệp Nhi không cần ngươi nhiều lời nữa, trăm vì chuyện của các ngươi mà đầu đầu muốn chết, mọi chuyện cứ quyết định vậy đi, nếu ngươi còn lẩn lút, trăm sẽ đem cả nhà ngươi ra xử trảm.” Hoàng thượng nói xong lập tức nhanh chóng rời đi.

Ta xụi lơ ngồi dưới đất, nước mắt chảy xuống, đây là tội nghiệt, rõ ràng đã trốn tránh, cuối cùng vẫn không thể tránh được, đây là lỗi của ai đây?

Bạch Tinh Ngân và Bạch Nhật Uyên tức giận rời khỏi Ngự Thư Phòng, còn Bạch Nguyệt Diệu cũng không có chút vui vẻ nào nhìn ta, ta hiểu hắn nhất định cho là ta vô cùng ghét hắn.

Ha ha, còn có thể giải thích gì đây? Không cần giải thích nữa.

Vân Triệt ca ca bước tới bên cạnh ta, kéo ta lên, sau đó lau nước mắt cho ta: “Muội muội, đừng khóc, muội sắp xuất giá kia mà, nên vui mừng mới đúng.”

Ta sao có thể vui mừng chứ, vui mừng thế nào đây? Nếu ở hiện đại, ta nhất định sẽ bị người đời chửi rủa, nhưng ở cổ đại thì đó vốn là chuyện bình

thường, chỉ là càng như vậy, càng không ai nể ta, ta càng thấy mình thật hèn hạ!!

*Chú thích: \* Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ những người giỏi phát hiện, tiền cứ, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài. “Bá Lạc” không chỉ dùng để chỉ một cá nhân mà có thể dùng để chỉ một tập thể.*

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 145: Đợi gả

Bạch Nguyệt Diệu vì được kết hôn cùng Lam Điệp Nhi nên rất vui mừng, nhưng thấy nàng khóc như thế thì lại thương tâm, hẳn cho là Lam Điệp Nhi vì không được gả cho Huyền Ngâm Phong nên mới đau buồn như thế. Nhưng trùng hợp là lần này Lam Điệp Nhi không muốn gả cho Huyền Ngâm Phong, nàng đã không còn yêu nam tử này nữa rồi, người nàng yêu hiện giờ chính là Bạch Nguyệt Diệu! Có điều Bạch Nguyệt Diệu lại không biết những điều này. Hắn quyết định sau khi kết hôn bất kể thế nào cũng phải khiến Lam Điệp Nhi quên đi Huyền Ngâm Phong!!!! Tuyệt đối sẽ không đóng giả Huyền Ngâm Phong xuất hiện trước mặt Lam Điệp Nhi nữa!!!

Còn Bạch Tinh Ngân? Sau khi ra khỏi Ngự Thư Phòng, hốc mắt đầy nước, hắn biết mình không còn chút hi vọng nào nữa.

“Haiz, vốn nên là thê tử của đệ, nhưng lại bị nhị hoàng đệ đoạt đi.” Bạch Nhật Uyên nói xong lại thở dài vô vô bã vai Bạch Tinh Ngân, lúc này hắn vẫn không quên thêm dầu vào lửa, có một chuyện nằm ngoài dự đoán của hắn là Lam Vân Triệt lại là ca ca của Lam Điệp Nhi, xem ra sau này Bạch Nguyệt Diệu sẽ càng khó đối phó!

Hắn cũng nhìn ra được thù hận trong mắt Bạch Tinh Ngân, rõ ràng là đặt thù hận lên Bạch Nguyệt Diệu, xem ra bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu có thêm Lam Vân Triệt thì bên cạnh hắn sẽ có thêm Bạch Tinh Ngân...

-

Bạch Nguyệt Diệu càng nhìn Lam Điệp Nhi đang ngồi khóc dưới đất lại càng tức giận, hắn không thêm an ủi vội cất bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, vì lúc này chính hắn cũng cần được an ủi, người ta kết hôn, tân nương phải vui mừng mới phải, còn tân nương này của hắn kiêu hoa còn chưa lên đã khóc rồi, làm cho Bạch Nguyệt Diệu ôm một bụng bực tức.

Hắn trực tiếp đi tới tẩm cung của mình, vừa rồi ở bên ngoài ngự thư phòng Lam Vân Triệt đem toàn bộ chuyện tại sao Lam Điệp Nhi bị lộ thân phận nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, Bạch Nguyệt Diệu nghĩ ngay ra nhất định là Nghi phi đã cùng đại ca mình hợp mưu hại Lam Điệp Nhi!

“Thái tử điện hạ?!” Các cung nữ còn chưa nhận được tin tức Bạch Nguyệt Diệu hỏi cung nên nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện rất đồi ngạc nhiên, một cung nữ nhanh chóng đi báo cho Nghi phi. Bạch Nguyệt Diệu ngồi trong đại sảnh cầm lên một ly trà lạnh, uống một ngụm lớn, phải hạ hỏa!

“Điện hạ...” Hồng Uyển Nghi nhanh chóng đi vào đại sảnh, giờ phút này có chút bất an, nhưng đã quá giờ Ngọ rồi, Lam Điệp Nhi chắc hẳn đã đầu lìa khỏi cổ.

“Nghi phi.” Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười nhìn về phía Hồng Uyển Nghi, khiến Hồng Uyển Nghi có chút khó hiểu, chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu vẫn chưa biết chuyện Lam Điệp Nhi? Hồng Uyển Nghi nghĩ tới đây nhất thời vui vẻ.

“Điện hạ, sao người về sớm vậy?” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng ngồi xuống bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười một cái: “Ta về là vì muốn cảm ơn Nghi phi”.

Hồng Uyển Nghi tò mò nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu: “Vì sao người lại cảm ơn Uyển Nghi?”

“Ha ha, ta muốn cảm ơn Uyển Nghi vì đã giúp Điệp nhi khôi phục thân phận nữ tử, nếu không phải nhờ nàng, hoàng thượng đã không để Điệp Nhi làm chính phi của ta rồi!!!” Giọng của Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy châm chọc, hẳn cố ý chọc giận Hồng Uyển Nghi, giúp Lam Điệp Nhi hả giận.

Hồng Uyển Nghi nghe xong lời của Bạch Nguyệt Diệu thì vô cùng sững sờ, nàng không hề nghĩ tới việc gian kế lại trở thành tác hợp cho đôi cầu nam nữ kia. Giờ đây Lam Điệp Nhi có thể quang minh chính đại ở cạnh Bạch Nguyệt Diệu, hơn nữa còn là thân phận chính phi, vậy mình là gì đây? Vậy mình là thân phận gì? Tương lai mình sẽ thế nào đây? Hồng Uyển Nghi nhất thời nói trợn lời đinh: “Ha ha ha ha, điện hạ tình nguyện cưới một nữ tử đã qua tay người khác sao?!”

Bạch Nguyệt Diệu vừa nghe, cả người giật thót, hắn cảm giác lời của Hồng Uyển Nghi ám chỉ kẻ mà Lam Điệp Nhi đã cùng phòng không phải Huyền Ngâm Phong, mà là người khác, nhìn ánh mắt khinh bỉ của Hồng Uyển Nghi không giống như đang bịa chuyện.

Bạch Nguyệt Diệu là một nam tử cô đại, có thể nào chấp nhận được nữ tử mình yêu thích cùng với nam tử khác? Hắn tóm lấy cổ Hồng Uyển Nghi, trong

mắt tràn đầy tức giận: “Người có ý gì?”

“Ý gì ư? Điện hạ không biết sao, năm ngày trước, Lam Điệp Nhi cùng phòng với Từ Thừa tướng mới để lộ thân phận con gái đó.” Nói xong, Hồng Uyển Nghi lại phá lên cười, là cười nhạo, là cười gian, nàng tuyệt đối sẽ không để Bạch Nguyệt Diệu sống hạnh phúc với Lam Điệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn về mặt xấu xa của Hồng Uyển Nghi, lập tức hung hăng cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai. Hẳn tin rằng nhất định không phải Lam Điệp Nhi chủ động với Từ Thừa tướng, nhất định là bị cưỡng bức. Hẳn thậm chí có thể tưởng tượng ngày đó Lam Điệp Nhi bị cưỡng bức như thế nào, hơn nữa hẳn khẳng định Lam Điệp Nhi tuyệt đối cũng không biết chuyện này, nếu không Lam Điệp Nhi sẽ không có biểu hiện như bây giờ!

Nhưng nghĩ tới đây, hẳn cảm thấy trong lòng không hề thoải mái, giờ phút này hẳn hận mình hơn bao giờ hết! Hận mình sao phải xuất chinh, hận mình sao không thể ở bên cạnh để bảo vệ Điệp Nhi. Hơn nữa hẳn còn hận, hận Hồng Uyển Nghi, hẳn hận không thể giết chết Hồng Uyển Nghi, chỉ có thể kiềm chế, dù sao hẳn cũng sắp cưới vợ rồi, nếu gặp phải rắc rối khác, đối với hẳn sẽ chỉ là bất lợi.

“Nghe cho kỹ đây, nếu người tiết lộ chuyện này ra ngoài hoặc sau này dám làm tổn thương Điệp Nhi, ta nhất định sẽ cho người sống cũng không được, chết cũng không xong!!!” Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ nghiêm túc, hẳn phải giữ kín chuyện này, bằng không với tính tình của Lam Điệp Nhi, nếu biết mình bị vũ nhục, chắc chắn sẽ vô cùng đau khổ!

Hồng Uyển Nghi nghe thấy lại giật mình, nàng nghĩ, vì sao Bạch Nguyệt Diệu không hề ngại chuyện Lam Điệp Nhi đã cùng với nam tử khác? Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng! Nữ tử bản thủ như thế mà Bạch Nguyệt Diệu vẫn muốn, vì sao không để ý đến mình? Hồng Uyển Nghi âm thầm thề trong lòng, sau này sẽ không để cho hai người họ sung sướng hạnh phúc!

Bạch Nguyệt Diệu dùng dùng nổi giận siết tay thành nắm đấm trở về phòng ngủ của mình, hiện giờ hẳn chỉ hận không thể lập tức vọt tới phủ Từ Thừa tướng để giáo huấn hẳn ta một trận, nhưng nếu chuyện này mà làm lớn ra, mọi người sẽ biết chuyện Lam Điệp Nhi và Từ Thừa tướng, như thế sẽ ảnh hưởng không tốt tới Lam Điệp Nhi.

Bất đắc dĩ giờ phút này, chỉ có thể kiên nhẫn, ngâm bồ hòn làm ngọt để bảo toàn danh tiết cho Điệp Nhi. Đợi đến thời cơ thích hợp, hẳn sẽ chém chết toàn bộ đám người kia, để thỏa con hận cũng như trả thù cho Điệp Nhi!!!

-

Lam Vân Triệt điu ta ra khỏi thư phòng, ngồi bên trong xe ngựa ca ca dường như có lời gì muốn nói với ta nhưng lại nuốt trở vào.

“Ca ca, huynh nói đi.”

Lam Vân Triệt ngần ngại một chút, sau đó ngồi ở bên cạnh ta, nắm lấy tay ta: “Muội muội, ca ca nhìn ra được, thái tử điện hạ rất yêu yêu muội muội, nhưng ca ca cảm giác muội muội gả cho thái tử lại vô cùng đau khổ, tại sao vậy? Muội muội rất ghét thái tử điện hạ sao?”

Không phải vậy, ta muốn nói với ca ca, ta muốn đem tất cả mọi chuyện nói với ca ca, vì nỗi khổ đó giấu ở trong lòng quá mức đau khổ: “Ca ca, muội mới đầu đúng là không thích thái tử điện hạ, muội vốn đã có ý trung nhân, nhưng sau này ở bên cạnh Thái tử điện hạ lâu ngày, muội phát hiện ra mình yêu thái tử điện hạ, nhưng...”

“Vậy muội nên vui mừng mới đúng chứ, muội sẽ kết hôn với nam tử mình yêu cơ mà.”

“Ha ha, đâu có đơn giản vậy? Muội sống ở hiện đại, đối với chuyện kết hôn rất xem trọng, ở hiện đại hành động của muội sẽ bị người phi nhỏ, hơn nữa thái tử của thái tử điện hạ là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn tồn nhã nhặn, muội không thể trở thành người thứ ba xen vào giữa họ được.” Nói xong nước mắt ta lại tuôn rơi, sau đó dựa vào trong ngực Lam Vân Triệt ca ca mà khóc.

“Muội muội ngốc, muội nên nhớ một điều, muội hiện giờ đang sống ở cổ đại, chuyện nam tử tam thê tứ thiếp rất bình thường, cho nên đừng bị tư tưởng của người hiện đại gò bó, như vậy cuộc sống của muội sẽ rất mệt mỏi, mỗi nơi có một phong tục, muội đã cùng thái tử điện hạ ưng thuận hôn sự này, sau này hãy vui vẻ sống cùng điện hạ, muội vui vẻ có lẽ chỉ có một người đau khổ nhưng nếu muội không vui vẻ, sẽ có đến ba người đau khổ.”

Nếu là trước kia có lẽ ta sẽ không cách nào tiếp nhận được, nhưng ta quả thực đã bị tư tưởng hiện đại làm ảnh hưởng, ta từng mắng lễ thói của người cổ đại ngoan cố cổ hủ, nghĩ lại chẳng phải ta cũng đang một mực giữ lấy cách sống của người hiện đại sao? Câu nói sau cùng của ca ca rất đúng, nếu ta không vui, cả ngày sầu bi, ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu còn có Hồng Uyển Nghi cũng sẽ không vui, nếu ta chịu khó một chút, ta và Bạch Nguyệt Diệu có lẽ sẽ thoải mái, nhưng Hồng Uyển Nghi vẫn sẽ buồn khổ, có điều Hồng Uyển Nghi là người hào phóng, ta tin rằng mình nhất định sẽ có thể làm bạn với nàng ấy. Nhưng nếu ta gả cho Bạch Nguyệt Diệu, sẽ không thể chia sẻ Bạch Nguyệt Diệu cùng nàng ấy, ta rất áy náy với Hồng Uyển Nghi, chỉ có thể dùng hành động của ta để đền bù thôi.

Ta còn một chuyện vẫn giữ trong lòng, có nên nói với ca ca không? Chuyện này ta nói xong, ca ca chắc chắn sẽ mắng ta.

“Ca ca...”

“Chuyện gì muội muội?”

Ta tránh khỏi lòng ngực Lam Vân Triệt ca ca, sau đó nhìn chăm chú vào huynh ấy nói: “Ca ca, trình tiết của muội không phải là cho thái tử điện hạ, mà là cho người muội đã từng yêu.” Nghe vậy ánh mắt ca ca có chút bất đắc dĩ, người hiện đại có lẽ rất cởi mở, nhưng biết nữ tử mình yêu đã từng với người khác, dù là người cổ đại hay hiện đại cũng sẽ bận tâm.

“Muội.....!” Lam Vân Triệt tràn đầy bất đắc dĩ, ngay cả ca ca của ta mà cũng vậy, xem ra Bạch Nguyệt Diệu sẽ khó mà tiếp nhận nổi, giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu luôn có vô vàn vấn đề ngăn cách. Tại sao ông trời muốn hành hạ chúng ta như vậy? “Ca ca hỏi muội, thái tử điện hạ có biết chuyện muội không còn trong trắng không?”

“Biết!”

Ta nói xong thì vẻ mặt lo lắng của ca ca lập tức nhẹ nhõm hẳn, huynh ấy ôm chặt lấy ta: “Muội muội, muội đã được gả cho một người đàn ông tốt.” Nghe ý vị sâu xa trong lòng ca ca, lòng ta dâng lên một loại áy náy vô cùng tận.

Ta hiểu lời nói của huynh ấy, ta không ngốc, huynh ấy muốn nói rằng Bạch Nguyệt Diệu vẫn đón nhận ta, huynh ấy đang nói rằng Bạch Nguyệt Diệu thật sự rất yêu thích ta, trước mặt hoàng thượng Bạch Nguyệt Diệu nhận lãnh chuyện ta thất trinh, gánh vác tất cả mọi chuyện trên người của mình.

Xem ra để đền đáp cho Bạch Nguyệt Diệu, ta chỉ còn cách sau này sống thật tốt với hắn, không nghĩ đến Huyền Ngâm Phong nữa, chỉ toàn tâm với Bạch Nguyệt Diệu mà thôi.

Ngày hôn lễ đã định rồi, năm ngày sau ta và Liễu Nhi ở trong Lam phủ chờ Bạch Nguyệt Diệu đến đón.

Trước lễ cưới truyền đến một tin tốt, đó chính là thành trì cuối cùng của Lôi Nguyệt quốc đã bị Hắc Mạc Dực đánh hạ. Đây là một tin cực tốt, chinh chiến lâu như vậy cuối cùng cũng kết thúc, Lôi nguyệt quốc giờ có thể coi là đất của Bạch Nguyệt Diệu, do hắn và Hắc Mạc Dực đánh được.

Khi không có ta ở bên, không biết đã có bao nhiêu chuyện hay xảy ra. Ha ha, Bạch Nguyệt Diệu, xem ra thiên hạ chỉ còn cách ngươi không xa...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 146: Đêm động phòng bi thương

Ngày đại hôn của ta và Bạch Nguyệt Diệu cuối cùng cũng đến, bên ngoài chiêng trống rộn rã, tiếng pháo nổ khắp nơi, trong khuê phòng, bọn nha hoàn đều đang bận rộn vì ta mà lo liệu tất cả. Một ngày nay, ta vẫn mặc trang phục của nữ tử chưa chồng nhưng hôm nay tóc dài đã được búi cao, ta sắp thành phụ nữ có chồng rồi.

“Tỷ tỷ, cái này có mang theo không?” Liễu Nhi lấy từ hộp trang sức ra một khối ngọc bội cùng một cây trâm cài tóc.”

Ngọc bội...

Chính là vật đính ước Huyền Ngâm Phong cho ta, ta vốn đã xác định tâm ý sau này rồi, định đem ngọc bội trả lại cho Huyền Ngâm Phong, nhưng nửa năm qua hắn lại không hề xuất hiện, có lẽ hắn cũng đã quên ta rồi.

Miếng ngọc bội kia rất ý nghĩa, ta vốn không nên đem nó theo bên người, có điều hắn đã từng nói ngọc bội đó là di vật của mẹ hắn, đối với hắn rất quan trọng, nên ta đành tạm thời cất giữ nó, đợi sau này có dịp sẽ trả nó về.

“Đem trâm cài tóc và ngọc bội vào cung luôn đi.”

“Dạ.”

Bọn nha hoàn đã mặc xong quần áo cho ta, ta cũng được đưa vào kiệu hoa, ha ha đón dâu ở cổ đại, chú rể sẽ cưỡi ngựa tới đón tân nương, Vân Long quốc cũng không ngoại lệ. Nhưng người trong hoàng tộc không phải là người thường, chú rể sẽ không nhận tân nương, mà là do tân nương cũ đem tân nương mới đưa vào trong cung, thể hiện uy nghiêm của hoàng tộc.

“Con à...” Nghe tiếng đó, ta nhanh chóng vén khăn hỉ trên đầu lên.

Ngoái đầu nhìn lại, người cha già mấy ngày nay ở bên cạnh ta đang đầm lệ, bệnh của phụ thân càng ngày càng nghiêm trọng, ta biết ta và phụ thân sẽ sớm phải âm dương cách biệt, ta lại chưa có một ngày được tận lòng hiếu đạo, phụ thân mấy ngày nay thì yêu thương ta, coi ta như hòn ngọc quý trên tay: “Cha, người không cần xuống giường đâu.” Ta nhanh chóng chạy tới bên người phụ thân, đỡ người dậy.

“Con... cha không nỡ bỏ con.”

“Con cũng không bỏ được cha.” Ta và người cha ruột thịt ôm nhau chặt nhau, tình thương của cha ta đã được hưởng, nghĩ lại cả hai người cha đều rất thương ta, còn ta, ta nợ bọn họ quá nhiều, quá nhiều.

“Cha, kiệu hoa cũng chờ lâu rồi, đừng để muộn giờ.” Người lần này đưa ta vào cung chính là Lam Vân Triệt ca ca, ca ca nói xong lập tức đưa ta ra cửa

chính, cho đến khi rời đi ta vẫn không thôi nhìn người cha đáng kính.

Ca ca phủ khăn hi lên đầu ta, lần này theo ta vào cung là Liễu Nhi, muội ấy đang chuẩn bị dẫn ta bước vào kiệu hoa thì bước chân lại đột nhiên dừng lại.

“Liễu Nhi?” Vì vương khăn hi, ta không biết là chuyện gì, nên nhẹ giọng gọi muội ấy một câu.

Đúng lúc này, một đôi tay nghiêng người ôm lấy ta, chân ta lập tức rời khỏi mặt đất, ta cảm giác bị người nọ bế vội nhanh chóng vén khăn hi lên.

“Sao ngươi lại tới đây?” Ta cả người ngồi ở trên lưng ngựa, ngạc nhiên hỏi Bạch Nguyệt Diệu. Theo lý hẳn phải ở hoàng cung chờ ta chứ? Hắn xuất hiện thế này khác nào phá vỡ quy củ của hoàng tộc, đây chẳng phải là người có địa vị cao lại nhân nhượng người có địa vị thấp ư?

“Tại sao ta lại không thể tới nghênh đón nương tử của ta?” Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười nói xong, ta nhất thời cảm thấy gương mặt nóng lên, nghĩ lại trước kia hẳn đã từng gọi ta là nương tử, nhưng lúc đó không có cảm giác gì, hiện giờ ta lại thấy ngượng ngùng.

“Tham kiến thái tử điện hạ.” Bá tánh cùng với người đưa dâu toàn bộ đã quỳ gối trên đất.

“Bình thân.” Bạch Nguyệt Diệu ngồi trên ngựa uy nghiêm mà nói, xong lại quay sang Lam Vân Triệt: “Anh vợ, ta muốn dẫn Thái Tử Phi đi trước, các người đến cửa hoàng cung chờ ta.” Không đợi Lam Vân Triệt và ta có phản ứng, Bạch Nguyệt Diệu đã ôm ta thật chặt, thúc vào thân ngựa, con ngựa lập tức phi thẳng.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu cúi đầu nhìn qua ta một cái, sau đó lộ ra nụ cười tà mị: “Ta nhớ đã từng nghe nàng nói ở trên lưng ngựa mà nói chuyện cẩn thận cẩn phải lưỡi.” Nói xong, hắn lại nhanh chóng dính vào môi ta, hơn nữa đầu lưỡi còn bá đạo đẩy hàm răng ta ra, lưỡi vào đến trong miệng ta, dây dưa đầu lưỡi.

Đây là đường cái đó? Hắn thật sự là người cổ đại sao? hay hắn cũng là người xuyên không? Sao có thể không ngại ngùng như vậy...

Ta dùng sức đẩy hắn ra, môi của hắn mới tách ra, ta có chút căm tức nhìn chăm chú vào hắn, hắn chỉ bất cần đời khẽ hừ một tiếng.

-

Nhìn Lam Điệp Nhi có chút căm tức như vậy, Bạch Nguyệt Diệu cho là vì Lam Điệp Nhi không cách nào tiếp nhận được mình nên mới thế, nhìn thì cười nhưng trong lòng rất buồn bực. Phải chinh phục nàng! Chinh phục nàng! Đây là suy nghĩ trong lòng Bạch Nguyệt Diệu, Lam Điệp Nhi càng khó thuần phục, Bạch Nguyệt Diệu lại càng muốn chinh phục nàng. Lam Điệp Nhi căm tức không phải vì hắn hôn nàng, phải chăng vì ngượng ngùng?

Bạch Nguyệt Diệu lại tiếp tục hôn Lam Điệp Nhi, lúc này Lam Điệp Nhi có chút không nhịn được, nụ hôn này căn bản nàng không ghét, chẳng qua là vì đang ở trên đường lớn, nên Lam Điệp Nhi cảm thấy ngượng ngùng mà thôi, có điều phản ngượng ngùng này không làm giảm cảm xúc của nàng.

Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi vừa cười đùa vừa hôn nhau trên đường lớn, thu hút ánh nhìn của mọi người, hắn lặp đi lặp lại nhiều lần, hôn Lam Điệp Nhi mà không hề ý đến lễ nghi cổ đại chính là muốn nói cho dân chúng toàn thành biết Lam Điệp Nhi là nữ tử của hắn, là phi tử của hắn! Hắn còn muốn mọi người biết hắn yêu nàng đến nhường nào. Lam Điệp Nhi cũng không còn cách nào khác là phải phối hợp với tuyên cáo này của hắn trước thiên hạ...

-

Bạch Nguyệt Diệu thật là quá đáng! Tại sao có thể lặp đi lặp lại loại hành động thế này trên đường lớn chứ? Hắn không biết xấu hổ ư?

“Nè! Ngươi đừng quá phận!” Ta tức giận nói xong, lập tức quay lưng về phía hắn, chỉ sợ hắn lại tiếp tục.

“Có gì mà quá phận? Nàng đã là thê tử của ta rồi, ta hôn thê tử của ta thì có gì quá đáng?”

Nhưng cũng phải chọn đúng thời điểm chứ. Hiện giờ ta và hắn đang cười đùa trên ngã tư đường, còn muốn hôn tiếp?

“Là hoàng thượng ép buộc, ta mới cùng ngươi...” Không phải, không phải như thế, ta cũng yêu Bạch Nguyệt Diệu, mặc dù hôn nhân của ta và hắn là vì hắn muốn cứu ta, nhưng lại đúng là ta cũng yêu hắn, hoàn toàn không phải vì hoàng thượng ép buộc. Ta cũng mong sau này có thể sống với hắn thật tốt, vì sao ta lại nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy chứ? Nhất định là vì hành động phóng túng vừa rồi của hắn, ta mới cố ý nói vậy để làm hắn giận, nhưng lúc ta quay đầu nhìn hắn, nụ cười của hắn đã hoàn toàn biến mất, nhìn hắn lúc này ta cảm thấy có chút khủng hoảng.

Trên lưng ngựa không khí nhất thời đọng lại, nhưng con ngựa vẫn chạy băng băng trên đường phố, bá tánh thấy Bạch Nguyệt Diệu đi ngang qua, rồi rít chức phúc cho hôn sự của ta và hắn, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ bất mãn, ra chiều mất hứng.

Đều là của ta lỗi, tại ta nói sai, mới khiến hắn đang vui mà trở nên tức giận.

Ta cùng với hắn đi trên phố chừng nửa canh giờ nữa, gần như đi hết cả kinh đô, hắn mới lên đường đến Hoàng cung, hắn dẫn ta đi khắp kinh thành Vân Long mục đích là gì đây?

Chẳng lẽ?

Hắn đang nói cho mọi người ta là thê tử của hắn.

Hắn lần lượt hôn ta như vậy là muốn cho tất cả biết rằng hắn rất yêu ta sao?

Xem ra...

Ta lại hiểu lầm hắn rồi.

Ngựa dừng lại ở cửa hoàng cung, Bạch Nguyệt Diệu lấy khăn hi trùm lại trên đầu ta, ôm ta xuống ngựa, nhưng hắn có ý không muốn thả ta ra.

“Tự ta đi được rồi.” Ta nói xong, hắn vẫn không để ý tới ta. Xem ra hắn vẫn còn giận ta vì câu nói lúc nãy đây.

“Thái tử điện hạ...?” Lam Văn Triệt chờ đã lâu bên ngoài cửa cung, thấy Bạch Nguyệt Diệu ôm muội muội của mình, hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Lam Thái sư, ta muốn tự mình bế phi tử của ta bước vào Kim Loan điện.” Giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Thần hiểu.” Lam Văn Triệt bắt đầu đi dẫn đội ngũ đưa dâu hùng dũng đi theo sau lưng Bạch Nguyệt Diệu.

Cứ như vậy, Bạch Nguyệt Diệu bế nữ tử mình yêu nhất hướng về Kim Loan Đại Điện, bọn cung nữ và thị vệ nhìn thấy cảnh này đều ngạc nhiên sững sờ.

Hàng động này của Bạch Nguyệt Diệu coi như là lần đầu tiên ở Vân Long quốc này, có thể xem là làm mất mặt hoàng tộc, nhưng hắn vốn không bị trời buộc bởi những lễ nghi này, hắn cho rằng hắn yêu Lam Điệp Nhi, hắn sẽ tự mình đón nàng vào tận trong cung.

Rốt cuộc, Bạch Nguyệt Diệu cũng dừng bước trước Kim Loan điện, hắn cũng đặt Lam Điệp Nhi xuống.

“Điệp nhi, lần trước báỉ đường, mặc dù ta lấy lý do là luyện tập, nhưng lần đó ta đã khắc ghi trong tâm khảm, có lẽ nàng đã sớm quên, nhưng lần này báỉ đường khắp thiên hạ đã biết nàng là phi tử của ta, ta không cho phép từ giờ trở đi nàng còn để một ai khác trong lòng!” Bạch Nguyệt Diệu rất nghiêm túc, ta hiểu ý hắn, giờ ta và hắn đã chính thức là vợ chồng, cho nên hắn hi vọng ta quên Huyền Ngâm Phong! Nhưng ta không cách nào quên được Huyền Ngâm Phong, là chuyện trước kia, giờ đây ta đã hiểu ta với Ngâm Phong vốn không phải tình yêu! Còn nữa, lần trước báỉ đường cùng Bạch Nguyệt Diệu, ta cũng khắc ghi vào trong tâm khảm.

“Ta hiểu.”

“Còn một điều nữa ta muốn nói cho nàng biết, đó là từ khi sinh ra nàng đã được quyết định làm thê tử của ta rồi!” Bạch Nguyệt Diệu nói vậy là có ý gì?

“Vậy là sao?”

“Theo định ước, con gái của Tử gia gả cho Đại Hoàng huynh, con gái của Lam gia thì gả cho ta đấy, nhưng, phụ hoàng và ta cho là Lam gia không có con gái, nên phụ hoàng mới gả con gái của Hồng gia cho ta.”

...

...

Buồn cười, thật sự rất buồn cười, là số mạng đang trêu đùa ta và Bạch Nguyệt Diệu sao? Theo lời Bạch Nguyệt Diệu thì chẳng phải nếu lúc hai tuổi ta không xuyên không đến hiện đại thì hiện nay ta và hắn đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận rồi sao? Vậy mà người coi bói nói ta lúc hai tuổi sẽ có đại kiếp, cho nên xin trời cao phù hộ, đưa ta đến hiện đại. Mười chín tuổi ta vô tình mở cổ thư, ai mở cổ thư cũng sẽ ngã bệnh hoặc gặp chuyện, chỉ có ta lật xem cổ thư thì lại một lần nữa trở về thế giới đích thực của ta. Cuộc sống ở hiện đại rất vô vị, đó là vì nơi đó vốn không thuộc về ta, thế giới cổ đại lại để ta ném hết ngọt bùi cay đắng, vì nơi này mới là nơi thuộc về ta.

Chẳng trách Hoàng thượng dứt khoát đáp ứng để ta và Hồng Uyển Nghi cùng làm chính phi của Bạch Nguyệt Diệu.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu đã bị số mệnh dẫn dắt, xuyên không trở về, người ta gặp đầu tiên chính là hắn, ha ha, đây có lẽ chính là duyên số chỉ duyên tới duyên đi. Nhưng quá là bất bēnh, vì hiện giờ, giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu còn tồn tại nhiều điều bất ổn, ta chỉ hi vọng sau khi kết hôn, ta và hắn có thể thuận lợi chút thôi.

Nhớ lại mỗi một chương trong cuốn ‘Kinh đô Vân Long’, ta đã nghĩ mình sẽ là ‘Lam Thừa tướng’ rồi, nhưng, hôm nay ta đã trở thành phi tử, sao có thể đi vào chốn quan trường được nữa?

Trời ơi, quyền sách kia không lẽ nói sai sự thật? Nhưng sao có thể giả được, rất nhiều chương đều ứng nghiệm, còn có ngay sau đó là chương ‘ba ngày cung chiêu Điệp nhi’ rồi, lúc ta thấy chương ấy, ta đã nghĩ kẻ này chắc hẳn là một kẻ hoang dâm rồi! Nhưng, bây giờ nhìn lại, Điệp nhi kia chính là ta, cung chiêu ta xem ra là Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Làm sao có thể chứ? Dù sao hắn bây giờ là thái tử rồi, cung chiêu ta ba ngày? Như thế không phải sẽ bị người đời mắng chết à? Ta muốn hắn phân biệt được chuyện công chuyện tư.

Cho nên, đoán chừng quyền sách kia nói sai rồi! Xem ra ta cũng không có hy vọng làm Lam Thừa tướng rồi.

“Cho mời thái tử điện hạ.” Tên quan ngoài cửa hô, Bạch Nguyệt Diệu vội dẫn Lam Điệp Nhi bước vào đại điện, lý ra Lam Điệp Nhi sẽ do mama dẫn vào mới đúng, nhưng lần này Bạch Nguyệt Diệu tự mình đưa vào, nhất thời bá quan trong Kim Loan điện tràn đầy kính sợ với Lam Điệp Nhi, vừa nhìn đã biết, Lam Điệp Nhi sau này nhất định sẽ được sủng ái!

Trên Kim Loan điện, chỉ có hoàng thượng ở đây, hoàng hậu cùng với Bạch Nhật Uyên và Bạch Tĩnh Ngân đều vắng mặt, đây chẳng phải là không cho Bạch Nguyệt Diệu mặt mũi hay sao. Bạch Nguyệt Diệu cũng đã phát hiện ra thái độ của Bạch Tĩnh Ngân, bắt đặc dĩ đành để tình huynh đệ ở đó, chờ ngày sau từ từ giải quyết, nhưng liệu có thể không?

Hoàng thượng mặc dù bất mãn trước hành động không theo quy củ của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng cũng không nói gì, vì thực lực của Bạch Nguyệt Diệu quá rõ ràng. Tuy là con trai của mình, nhưng hiện giờ Hoàng thượng cũng không dám không xem thể diện của hắn, ai ngờ bản lĩnh của con trai mình đã vượt quá mức bình thường, xa mình đến vậy?

Bạch Nguyệt Diệu cầm tay Lam Điệp Nhi chậm rãi bước vào Kim Loan điện, ánh mắt của hắn vẫn chăm chú vào Từ Thừa tướng, trong lòng vô cùng tức giận, người đàn ông này đã chạm vào nữ tử mình yêu nhất, dù có giết hắn ta ngàn lần vạn lần, cũng không thể làm tan đi mối hận trong lòng Bạch Nguyệt Diệu.

Hiện nay, biết chuyện này có Hồng Uyển Nghi, Bạch Nhật Uyên, Hồng Thái Phó, Bạch Nguyệt Diệu, nhưng biết chân tướng sự thật chỉ duy nhất có Từ Thừa tướng. Hắn vốn không hề chạm vào nàng, thậm chí còn bảo vệ Lam Điệp Nhi nữa. Nhưng Từ Thừa tướng là loại người yếu lòng mà mạnh mẽ, khi hắn biết Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi sẽ kết hôn, thì cũng biết rằng chuyện này khẳng định bao không nổi lửa. Có điều trừ phi Lam Điệp Nhi tự mình đến chứng thực, nếu không dù là ai tới, hắn cũng sẽ không giải thích gì. Nhìn con giận dữ trong mắt Bạch Nguyệt Diệu, Từ Thừa tướng xác định Bạch Nguyệt Diệu đã biết tất cả. Không sao cả, nếu Bạch Nguyệt Diệu muốn giết mình cũng được, dù sao Từ thừa tướng cũng biết, chuyện hắn làm có giết mười lần cũng không đủ!

“Lam Điệp Nhi, ngươi là con gái của Lam gia đã thất lạc nhiều năm, căn cứ vào đó, ngươi có thể có được danh phận chính phi, giờ trăm ban thưởng cho ngươi danh hiệu Điệp phi, phải xử lý chuyện hậu cung cho tốt đó!”

“Đa tạ hoàng thượng.” A, chính phi thì thế nào? Trắc phi thì sao chứ? Một khi vào hậu cung rồi, nhất định sẽ có người bị tổn thương. Ta đối với Hồng Uyển Nghi có vạn lần xin lỗi, vạn lần áy náy, nhưng ta sẽ không vì chuyện này mà đẩy nữ tử khác tới bên cạnh hắn đâu!

Mặc dù Hồng Uyển Nghi tốt tính, nhưng hiện giờ trông coi hậu cung là hoàng hậu, là người từng cho ta một cái bạt tai! Cũng là người đã hại chết mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu! Ta có dự cảm, ngay lúc ta đặt chân vào chôn này, thì ta đã phải đối mặt với chuyện tranh đấu trong cung rồi, nam tử và nữ tử ai đáng sợ hơn? Ta không biết, cũng chưa nắm rõ! Nhưng ta sẽ dũng cảm đối mặt với tất cả!

“Nhất Bái Thiên Địa.” Lễ lạy này là để ông trời chứng giám, giờ đây ta và Bạch Nguyệt Diệu đã chính thức thành vợ thành chồng.

“Nhị bái hoàng thượng.” Lễ lạy này là hoàng thượng chứng giám, hôm nay ta đã là người của Bạch gia rồi.

“Phu thê giao bái.” Lễ lạy này là ta và hắn cùng kết một lời thề, kể từ nay, hắn là phu quân của Lam Điệp Nhi, ta là thê tử của Bạch Nguyệt Diệu, tuy không phải một chồng một vợ, nhưng ta mong hắn và ta sẽ toàn tâm toàn ý cùng nhau!

“Điệp nhi, bảo vệ tốt bản thân!” sau khi kết thúc ba lạy, Bạch Nguyệt Diệu nói với ta như thế, cuối cùng ta cảm giác lời của hắn dường như không hề đơn giản, hơn nữa ta cũng có loại dự cảm xấu.

Mama đưa ta vào tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu, đây là lần đầu tiên ta lấy thân phận nữ tử bước vào đây, cũng là lần đầu tiên lấy thân phận thê tử của Bạch Nguyệt Diệu mà bước vào, từ giờ trở đi, nơi này chính là nhà của ta, chỉ là nữ chủ nhân không chỉ có mình ta.

Khăn voan ta vẫn phải chờ đợi Bạch Nguyệt Diệu tới bỏ ra, mama đỡ ta vào phòng, ta cảm giác giờ phút này gian phòng có chút mờ mờ, cây nến đang không ngừng lóe sáng, ngồi ở trên giường, ta sắp ngênh đón lần đầu làm vợ nhưng lại không phải là lần đầu tiên.

Lòng ta thực rồi rấm, đau đớn, không cách nào đền bù cho Bạch Nguyệt Diệu từ phương diện thân thể rồi, sau này đành dùng tình cảm đền bù cho hắn vậy, đợi Bạch Nguyệt Diệu bước vào, ta sẽ nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, ta thích hắn, ta yêu hắn!

“Thì ra Lam hàn lâm là nữ tử.”

“Sau này sẽ là chủ tử của chúng ta nữa đó.” Các cung nữ ở ngoài bàn luận xôn xao, nhưng lời nói của các nàng ấy lại làm thay đổi hoàn toàn ý định của ta.

“À! Ta nhớ ra rồi, ngày đó Lam hàn lâm bị bắt ở trong gian phòng của Nghi phi nương nương, hình như quần áo xốc xếch lại bị một nam tử bế vào phòng khách, lúc ấy ta muốn tiến lên hỏi, nhưng bị Đại hoàng tử cản lại.”

“Không thể nào? Điệp phi nương nương.....? nam tử kia là ai?”

“Nhìn bóng lưng hình hình như là Từ Thừa tướng.”

Ta hoàn toàn không thể tin vào tai mình, hai hàng nước mắt đã rơi, đêm đó ta bị làm cho bất tỉnh, khi tỉnh lại đã ở trên giường Hồng Uyển Nghi rồi, mà quá trình như thế nào, ta căn bản không biết gì, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ nghe các cung nữ bàn luận xôn xao, lòng ta đều muốn vỡ tan ra, lời đồn dừng lại.....xem ra...

Đêm đó...

Đám người Bạch Nhật Uyên muốn hại ta, không chỉ là đưa ta vào chỗ chết, trước khi chết, Từ Thừa tướng còn....ta...

Ta không muốn nghĩ tới nữa, ta thật sự không có bất kỳ mặt mũi nào để nói yêu Bạch Nguyệt Diệu rồi, thật nhơ bẩn, thật nhơ bẩn!

“Các người nói những gì vậy?” Hồng Uyên Nghi ở ngoài cửa mắng đám cung nữ, sau đó hung hăng cho mấy cái bạt tai, lại đẩy cửa bước vào hi phòng của Lam Điệp Nhi.

Giờ phút này, Lam Điệp Nhi bị khăn voan che kín, nhưng nước mắt lại không cảm được nhỏ xuống, Lam Điệp Nhi chỉ có cảm giác mình rất ghê tởm, rất dơ bẩn, đầu óc trống rỗng.

Hồng Uyên Nghi thấy nước mắt Lam Điệp Nhi nhỏ xuống từ bên trong khăn voan, khóe miệng giương lên đắc ý mỉm cười. Không sai, các cung nữ bàn chuyện đó chính là do nàng an bài, nhưng nàng sợ lộ nhiều quá, nên chỉ để lộ Bạch Nhật Uyên và Từ Thừa tướng.

“Lam hàn lâm... Không, muội muội... mấy lời vừa rồi...” Giờ phút này Lam Điệp Nhi suy nghĩ cực kì hỗn loạn, nàng nghe tiếng Hồng Uyên Nghi, nhanh chóng nắm lấy tay Hồng Uyên Nghi.

“Nghi phi nương nương, nàng còn nhớ rõ đêm đó chứ, ta cứ như vậy ở trên giường của nàng sao?” Giờ phút này Lam Điệp Nhi kích động hỏi Hồng Uyên Nghi, nhưng nàng càng như vậy, Hồng Uyên Nghi lại càng cao hứng.

“Ngày đó tỷ chỉ theo thói quen thường ngày đi ngủ, khi tỉnh lại đã thấy muội ở bên cạnh tỷ rồi.” Hồng Uyên Nghi biết, nói như vậy còn chưa đủ để làm tổn thương Lam Điệp Nhi, lại nói thêm: “Muội muội, vốn là tỷ không muốn bước vào, nhưng nghe những cung nữ kia nói xong, tỷ lại sợ muội để trong lòng, thật ra thì, chuyện muội ở trên giường tỷ, nhất định là có người muốn điện hạ khó chịu, mới sắp đặt ra loại chuyện này, chính tỷ đã gián tiếp hại muội rồi. Cho nên bọn họ nói chuyện muội và Từ thừa tướng, căn bản là không thể...” Hồng Uyên Nghi thở dài, muốn nói lại thôi.

“Còn gì nữa sao?”

“Tỷ thấy muội muội và từ Thừa tướng có ân oán, hơn nữa ta thấy Từ Thừa tướng lúc đó cũng không biết thân phận muội là nữ tử, cho nên cung nữ kia nhất định là nói vậy thôi.” Hồng Uyên Nghi vừa nói xong, khóe miệng lại hiện lên nụ cười gian, nàng biết, khi nói như vậy Lam Điệp Nhi nhất định sẽ để trong lòng, hơn nữa kế hoạch của nàng hôm nay, chính là khiến Lam Điệp Nhi không cách nào cùng động phòng với Bạch Nguyệt Diệu được. Vì lần trước, chính mình cũng đã vì Lam Điệp Nhi mà không thể động phòng, cho nên Hồng Uyên Nghi muốn trả thù Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu!

Nàng đã thành công! Tâm hồn yếu đuối của Lam Điệp Nhi đã bị tổn thương, lát nữa chắc khó mà động phòng cùng Bạch Nguyệt Diệu...

-

Ta nắm chặt tay Hồng Uyên Nghi, ha ha, chuyện đó dựng nên rốt cục cũng do ta mà ra, vì ta và Từ Thừa tướng quả thật có ân oán, hơn nữa Từ Thừa tướng sớm đã biết rõ ta là nữ tử rồi. Tại sao? Tại sao ta chỉ muốn một cuộc sống hạnh phúc mà cũng khó khăn đến thế?

Ta vừa mới thuyết phục được bản thân chuyện Huyền Ngâm Phong, giờ lại tới chuyện với Từ Thừa tướng, nếu Bạch Nguyệt Diệu biết chuyện này thì sẽ thế nào? Ta không dám nghĩ!!! Ta sắp điên rồi.

“Muội muội, điện hạ sắp tới rồi, tỷ đi trước, ha ha, lại nói, thì ra người vẫn ở trong lòng điện hạ chính là muội muội, tỷ đã an tâm, chúc muội và điện hạ hạnh phúc.”

“Xin lỗi.” Thật không ngờ giờ phút này Hồng Uyên Nghi vẫn thật lòng chúc phúc cho ta, ta so với nàng ấy quả thật mặc cảm, nàng ấy có thân thể trong sạch, có một tấm lòng bác ái, còn ta? Dơ bẩn không chịu nổi, lúc nhìn thấy nàng ấy và Bạch Nguyệt Diệu bái đường, ta hận không được xông lên làm loạn, ta là loại người xấu xa đến thế nào? Ta thật sự có tư cách xứng với Bạch Nguyệt Diệu sao?

Bây giờ ta giao Bạch Nguyệt Diệu cho Hồng Uyên Nghi liệu có tốt không? Nhưng ta không bỏ được.

“Muội muội, sao phải nói xin lỗi? Ha ha, tỷ không cách nào lấy được sự tin yêu của điện hạ, là vì điện hạ không yêu tỷ, muội hãy thay thế tỷ chăm sóc tốt cho điện hạ.” Hồng Uyên Nghi nói xong lập tức rời đi...

Nước mắt không cách nào ngăn cản, lòng ta đau đớn thống khổ, ta nên chờ đợi, hay là trốn đi? Ta thật sự không cách nào đối mặt với Bạch Nguyệt Diệu nữa rồi, không cách nào đối mặt, ta muốn đi, ta muốn đi!

Ta nhanh chóng nhắc khăn hi trên đầu ra, giống như người điên chạy đến định mở cửa, nhưng đúng lúc này, Bạch Nguyệt Diệu trùng hợp mở cửa phòng ra.

Ta và hắn bốn mắt nhìn nhau, nước mắt làm nhòe hai mắt ta, ta tránh ánh nhìn chăm chú của hắn, áy náy lui về phía sau hai bước.

“Nàng định đi đâu?” Bạch Nguyệt Diệu có chút khó hiểu chất vấn ta.

Ta không muốn nói cho hắn biết, ta không muốn cho hắn biết chân tướng sự tình, hận ta đi, Bạch Nguyệt Diệu, hận ta đi.

“Ta không muốn kết hôn với người nữa, ta vẫn không quên được Huyền đại hiệp!”

Lam Điệp Nhi nói vậy vì muốn để Bạch Nguyệt Diệu hận mình, không đụng tới mình, như vậy nàng mới cảm thấy phần nào tốt hơn, nhưng phản ứng của nàng lại làm mọi chuyện diễn ra khác đi.

Nàng nói trong nước mắt, nhất thời khiến Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy như có sấm sét giữa trời quang, hẳn cảm giác mình vẫn không thể nào hơn được Huyền Ngâm Phong. Vì sao chứ? Huyền Ngâm Phong đã lâu không xuất hiện trước mặt Lam Điệp Nhi, vì sao nàng vẫn không thể quên được hắn ta?

“Nàng còn nhớ lúc vào Kim Loan điện ta đã nói gì với nàng không?”

Lam Điệp Nhi sao có thể quên? Nàng còn nghĩ sẽ sống thật tốt với Bạch Nguyệt Diệu nữa, nhưng chuyện đột ngột xảy ra đã kích Lam Điệp Nhi, làm sao nàng có thể vui vẻ bên Bạch Nguyệt Diệu đây?

“Ta nhớ, nhưng ta đã hối hận, van xin người...”

Lam Điệp Nhi còn chưa nói hết, Bạch Nguyệt Diệu đã thô lỗ hôn nàng, một tay hắn ôm chặt Lam Điệp Nhi, một tay đóng cửa phòng lại.

Lam Điệp Nhi không cầm được nước mắt, nàng nỗ lực nghĩ cách đẩy Bạch Nguyệt Diệu ra, nhưng Bạch Nguyệt Diệu lại làm ngược lại, bế nàng lên, bước nhanh tới bên giường, không một chút dè dặt ném Lam Điệp Nhi lên giường.

“Người định làm gì?” Lam Điệp Nhi biết Bạch Nguyệt Diệu có ý gì, nàng sợ, nàng sợ sự đụng chạm với Bạch Nguyệt Diệu.

“Ta đã nói, nàng là vợ ta, cho nên ta muốn làm gì đều được!” Trong đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu chứa vài phần hận ý, hắn nói xong lại lấy từ bên giường một khối tơ lụa buộc hai tay Lam Điệp Nhi vào sau lưng.

“Không... đừng mà!! Van xin người.” Lam Điệp Nhi cầu khẩn nói, nàng cảm thấy một kẻ bản thủ như nàng không thể để người mình yêu đụng vào!

Nhưng lời cầu xin của nàng hoàn toàn không ngăn được hành động của Bạch Nguyệt Diệu, thấy lệ rơi đầy mặt Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu tức giận giật hi phục trên người nàng ra, nhất thời da thịt mịn màng xinh đẹp lập tức hiện ra trước mặt hắn.

Nhưng giờ phút này trong lòng hắn không có chút dục vọng nào, vì hiện giờ hắn có chút hận Lam Điệp Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 147: Ba ngày cung chiều Điệp nhi

Đôi môi Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng từ cổ Lam Điệp Nhi dần xuống phía dưới, hắn hoàn toàn không nghe thấy lời cầu khẩn kia của nàng, hắn chỉ muốn nàng nhớ mình, nhớ tất cả của mình, tất cả!

Không có khúc dạo đầu đầu đầy đủ, hắn không một chút dè dặt đem dục vọng đưa vào trong cơ thể Lam Điệp Nhi, nhất thời Lam Điệp Nhi cảm thấy hạ thể xé rách đau đớn.

Hiện giờ Lam Điệp Nhi đã không còn chút gì gọi là phản kháng, nàng khóc trong tuyệt vọng, nước mắt theo gương mặt từng giọt từng giọt chảy xuống, nàng hung hăng cắn môi dưới, không hề kêu lên một tiếng. Thế nhưng tiếng khóc lại tràn đầy áy náy, nàng cho rằng đây là lần đầu tiên của nàng và Bạch Nguyệt Diệu, nàng cảm thấy vô cùng có lỗi. Nhưng có những chuyện đã rồi nàng có muốn cũng không thể thay đổi được. Nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi!

Bạch Nguyệt Diệu nghe được tiếng khóc thê thảm của Lam Điệp Nhi, trong lòng cũng vô cùng thống khổ, nhưng dục vọng không cách nào dừng lại khiến nàng tổn thương: “Hãy nhớ lấy! Nàng phải nhớ ta, vĩnh viễn không bao giờ được nghĩ đến người khác!” Giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu vô cùng đau đớn pha lẫn ham muốn tột độ, hắn muốn rửa sạch thân thể Lam Điệp Nhi, hắn muốn để lại dấu vết của hắn thật sâu bên trong cơ thể nàng, muốn Lam Điệp Nhi vĩnh viễn khắc ghi cơ thể hắn, chỉ hắn mà thôi.

Bạch Nguyệt Diệu ở trong cơ thể Lam Điệp Nhi chạy nước rút, tuy nhiên một chút khoái cảm cũng không có, mà Lam Điệp Nhi cũng chỉ biết nhẫn nại chịu đựng, cũng không hề khoái cảm.

Hai người bọn họ vốn yêu nhau, có sao ông trời lại ngăn cách họ như vậy? Tại sao bọn họ yêu nhau lại trở trêu đến thế! Nếu như có thể, họ mong có một cuộc sống vợ chồng bình yên. Cả đêm kích tình triền miên, hai người đều đau khổ vượt qua. Cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu cũng không phát tiết dục vọng của hắn nữa, còn Lam Điệp Nhi đã sớm mất đi tri giác.

Trời tờ mờ sáng, Bạch Nguyệt Diệu nhìn Lam Điệp Nhi bị chính mình thô bạo cả đêm làm cho ngất đi, trong lòng tràn đầy áy náy. Hắn tháo sợi dây đang giữ tay nàng ra, nhìn dấu vết trên cổ tay, hắn nhẹ nhàng hôn, nụ hôn vô cùng êm ái cùng thương yêu...

Tại sao? Rõ ràng đêm qua thô bạo coi ta chẳng khác gì một công cụ tình dục, mà vừa rồi lại nhẹ nhàng yêu thương đến thế, đừng... dịu dàng với ta, ta hoàn toàn không xứng đáng! Ta không dám mở mắt ra, bây giờ nếu nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu trước mắt, nước mắt ta sẽ lại rơi ra mắt.

“Thái tử điện hạ, đã đến lúc lâm triều.” Nghe tiếng cung nữ ngoài cửa vọng lại. Ta mong Bạch Nguyệt Diệu có thể rời đi, nhưng..

“Thông báo ba ngày tới bản thái tử sẽ không vào triều, còn nữa..., đúng giờ này đưa com vào đây.”

“Dạ.”

Ba ngày? Vậy ‘Ba ngày cung chiều Điệp nhi’ chính là đây sao? Ha ha, người đời nhất định cho là ta và Bạch Nguyệt Diệu ba ngày nay hưởng thụ chuyện vui nam nữ chứ gì? Nhưng đêm động phòng hoa chúc vốn là nên vui, đêm động phòng của ta lại thành đau khổ cùng cực...

Hình như ta đang từng bước chứng thực cho quyển sách ‘Kinh đô Vân Long’, chương tiếp theo là...

Phế truật phi tử.

Là ta?

Hay là Hồng Uyển Nghi?

Ta thật sự muốn biết nội dung quyển sách là như thế nào, mỗi một chương mỗi một đề mục đều khiến ta run sợ, mà toàn là chuyện đau khổ, xem ra nội dung trong sách vẫn còn cần ta từng bước một chứng thực.

Hôm nay, Bạch Nguyệt Diệu lại không ngừng đòi lấy thân thể của ta, ta không cự tuyệt, có điều chỉ lặng im như một xác chết, nhưng ta cũng không thấy trên mặt hần có chút hưởng thụ nào, thậm chí, ta cùng với hần cơ hồ đều đau khổ mà làm vậy.

“Điệp nhi! Kêu tên ta!” Bạch Nguyệt Diệu không ngừng chạy nước rút trong cơ thể ta, lời hần lạnh như băng, bây giờ ta căn bản không cách nào gọi lên tên của hần, cổ họng như bị mắc kẹt đau đớn, đồng thời, tâm cũng theo giọng nói lạnh lùng của hần mà đóng băng. Hần hoàn toàn không biết đến những chuyện ta để trong lòng! Hần chỉ biết phát tiết trên người ta mà thôi!!!

Ta không nói bất kỳ lời nào, chỉ nhắm hai mắt lại chờ đợi hần phát tiết xong dục vọng, ta yêu hần, nhưng ta càng thương hần, lại cho hần một thân thể không trong sạch như thế này thì thật là thua thiệt cho hần.

Bạch Nguyệt Diệu không tiếp tục nữa mà là cúi người, tay hần nắm được cằm của ta: “Rõ ràng thân thể của nàng đã chịu đựng như thế rồi, vì sao còn chưa từng kêu một tiếng? Cầu xin ta dừng lại đi! Tại sao không nói lời nào? Chỉ cần nàng cầu xin ta, chỉ cần nàng hừ một tiếng, ta cũng sẽ dừng lại. Nàng chán ghét ta đến thế sao? Nói cho ta biết, rốt cuộc phải làm thế nào ta mới có thể lấy được lòng của nàng? Ta muốn tình yêu của nàng mà...” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói vừa từ từ buông tay. Giọng hần khàn khàn, khiến ta nghe mà đau lòng.

Từ lâu trái tim ta đã bị hần chiếm giữ, nhưng giữa ta và hần có quá nhiều sự ngăn cách..., mà ngăn cách lớn nhất ta không thể nào quên được chính là thân thể nhơ bẩn của ta. Ta tình nguyện để hần nghĩ là ta còn yêu Huyền Ngâm Phong, ta không muốn nói cho hần biết ta yêu hần, thà là thế còn hơn nói cho hần biết ta đã từng qua tay Tử thừa tướng.

A, Nguyệt Diệu... Ta thật sự nghĩ cho chàng, nhưng ta không làm được. Vì ta bản thủ, người của ta bản thủ!! Ta hận chính ta, ta hận thân xác này của ta. Nếu có thể, ta thật sự vô cùng mong muốn cho chàng một tâm thân trọn vẹn...

“Thật xin lỗi.” Lại một lời xin lỗi thật lòng, từ đêm qua ta vẫn ní non cho tới hôm nay, thật ra thì, ta còn muốn nói nhiều nữa. Nhưng ngàn vạn ngôn ngữ ta chỉ có thể nói thành một câu thật xin lỗi.. Có lẽ lời xin lỗi này là vô nghĩa với hần. Nhưng ta chỉ có thể nói như vậy. Mỗi câu nói ra là lòng ta lại rỉ máu.

Bạch Nguyệt Diệu thật không hiểu vì sao cả đêm Lam Điệp Nhi chỉ biết xin lỗi? Theo tính tình của nàng cả đêm bị đối xử thô bạo như vậy, ít nhất sẽ mắng to mình mấy câu, nhưng bây giờ nàng lại ngoan ngoãn nằm bên cạnh mình, mà trong mắt không có lấy một tia sáng, không lẽ đúng như hần đã nghĩ Lam Điệp Nhi, con bướm này không thuộc về hoàng cung sao? hay là Lam Điệp Nhi quá yêu Huyền Ngâm Phong?

Bạch Nguyệt Diệu nếu đã lấy được Lam Điệp Nhi, quyết sẽ không để Lam Điệp Nhi đi! Hần thà tình nguyện bẻ gãy đôi cánh của nàng. Nghĩ tới đây, Bạch Nguyệt Diệu lật người Lam Điệp Nhi lại đặt ở phía dưới, không ngừng xuất ra dấu vết của mình trong người nàng, hần muốn Lam Điệp Nhi cả đời chỉ nghĩ đến mình! Cho dù là hận cũng được.

Ngày thứ hai tới, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi vẫn không có bất kỳ tiến triển nào, hần đối với Lam Điệp Nhi khi thì dịu dàng, lúc thì thô bạo, dường như sử dụng đủ loại tính tình, cũng không cách nào khiến Lam Điệp Nhi cười. Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu chỉ mong Lam Điệp Nhi giận dữ cũng được, chỉ cần nàng có thể nói chuyện với mình mà thôi. Đối với một Lam Điệp Nhi cố chấp Bạch Nguyệt Diệu đã hết cách rồi.

“Điện hạ.” Các cung nữ đưa com đến.

“Vào đi.” Bạch Nguyệt Diệu vừa gọi, cửa đã bị mở ra, hần không ngờ, hôm nay người tới đưa com ngoài cung nữ còn có thị vệ. Hần nhanh chóng đứng

dậy lấy chân che trên người Lam Điệp Nhi, nhất thời trong mắt tràn đầy tức giận. Lúc này, ham muốn chiếm hữu của Bạch Nguyệt Diệu là vô cùng mạnh, từ hân ra, không một nam tử nào có thể thấy da thịt Lam Điệp Nhi, không thể tha thứ!

Lúc này thị vệ kia có chút hoảng hồn, đã vào giữa trưa rồi, hân căn bản không biết giờ phút này thái tử điện hạ và Điệp phi nương nương còn có thể triển miên trên giường.

Nhìn Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy tức giận, hân nhanh chóng quỳ gối trên đất: “Thái tử điện hạ tha mạng, tiểu nhân chưa hề nhìn thấy gì.”

Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không để ý lời nói của thị vệ, bất kể thị vệ kia có nhìn thấy thân thể Lam Điệp Nhi hay không, hân đều không thể tha thứ. Hân cầm một bộ quần áo khoác lên người, chạy vọt tới chỗ tên thị vệ kia cho một cước! Tên thị vệ lập tức ngã lăn ra đất. Nhưng Bạch Nguyệt Diệu vẫn chưa thấy hả giận trong lòng, rút ngay thanh kiếm bên hông tên thị vệ, lúc này ánh sáng từ thanh gươm lướt qua mắt Điệp Nhi, khiến nàng nhất thời bưng tỉnh.

-

Hai ngày nay ta dường như đắm chìm trong bóng tối, giống như chết đi vậy, nhưng đúng lúc nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu vung đao, ta nhất thời tỉnh ngộ. Mấy ngày vừa rồi không chỉ mình ta bị hành hạ, còn có Bạch Nguyệt Diệu, hân luôn đối xử tốt với thuộc hạ của mình, hân hiểu rõ, một người lãnh đạo tốt cần phải biết quan tâm tới thuộc hạ, nhưng lúc này, hân làm vậy, chỉ vì ta...

Vì ta mà hân vung đao định chém người nọ. Hân muốn ta trở thành tội nhân thiên cổ sao? Nếu như người kia chết dưới tay hân, vậy khác nào ta gián tiếp giết người!

“Thái tử điện hạ, xin dừng tay.” Ta ôm chặt bao quanh người ngồi dậy.

Nhất thời Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lại nhìn về phía ta, ánh mắt của hân đầy ngạc nhiên, thoáng chốc khóe miệng hân hiện lên vẻ tà mị: “Điệp phi có chuyện gì?”

“Thái tử điện hạ, xin hãy tha thứ cho thị vệ kia đi, căn cứ vị trí này, người thị vệ kia hoàn toàn không thể nhìn thấy ta mà.”

“Thái tử điện hạ, tiểu nhân thật sự không hề nhìn thấy Điệp phi nương nương...” Lúc này giọng của thị vệ kia vô cùng run rẩy, Bạch Nguyệt Diệu đã từng cho bọn họ ấn tượng là bậc minh quân đáng khâm phục, nhưng lúc này đây, trong mắt hân lại chỉ có sợ hãi, Bạch Nguyệt Diệu đã không khác gì tên bạo chúa.

Bạch Nguyệt Diệu khẽ hừ một tiếng, sau đó đi về phía ta: “Điệp nhi, nàng rút cuộc cũng chịu nói chuyện rồi, vậy mà câu đầu tiên lại là đi xin xỏ cho một nam tử khác, cho dù hân không nhìn thấy gì, ta cũng muốn giết hân!!”

Âm giọng lạnh lùng của Bạch Nguyệt Diệu lan khắp phòng, các cung nữ đều không ngừng run rẩy, sắc mặt thị vệ kia cũng đã trắng bệch, ta thấy trong đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu có một sự tàn bạo, ta không trách hân, chính vì hai ngày nay ta quá cố chấp nên mới khiến hân thành ra như vậy.

“Nguyệt Diệu, bỏ qua cho thị vệ kia đi, có được không?” Ta nói xong, nhất thời toàn bộ sát ý trong mắt Bạch Nguyệt Diệu đều biến mất, ta phát hiện ra trong lòng hân vô cùng coi trọng ta, chỉ là một câu gọi tên hân đơn giản cũng khiến hân vốn đang tức giận bỗng trở nên nhu tình.

Ta hướng đến thị vệ kia, tỏ ý bảo bọn họ rời đi, thị vệ kia và các cung nữ lập tức nhanh chóng rời khỏi phòng.

-

Bạch Nguyệt Diệu quả thật không thể tin vào tai mình, Lam Điệp Nhi bất ngờ gọi tên hân một cách thân mật, hân quên hết ngay mọi tức giận, hân đi tới trước mặt nàng: “Điệp nhi, gọi ta nữa đi.” Bạch Nguyệt Diệu ngưng mắt nhìn Lam Điệp Nhi, chờ đợi nàng lên tiếng.

“Nguyệt Diệu.” Lam Điệp Nhi nhẹ nhàng lên tiếng rồi khẽ mỉm cười. Chỉ cười nhẹ, mặc dù không tính là thiên kiều bá mị, khuynh quốc khuynh thành, nhưng ở trong lòng Bạch Nguyệt Diệu đây là nụ cười đẹp nhất.

Toàn bộ buồn khổ suốt mấy ngày nay của Bạch Nguyệt Diệu bị nụ cười này làm cho tan thành mây khói, hân kéo tay Lam Điệp Nhi đến trước mặt mình: “Điệp nhi, nàng biết không? Trái tim ta chỉ vì nàng mà rộn ràng.” Buồn khổ mấy ngày nay của Lam Điệp Nhi cũng vì một câu nói này của Bạch Nguyệt Diệu mà hoàn toàn tan biến, nàng không còn cách nào để nén tình yêu của mình đối với Bạch Nguyệt Diệu nữa...

Nàng quyết định đem chuyện mình không thể dối mặt nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, giờ phút này trong mắt Lam Điệp Nhi lại dâng đầy nước mắt: “Nguyệt Diệu, thiếp và Từ Thừa tướng...” Lam Điệp Nhi mới nói một nửa, sắc mặt Bạch Nguyệt Diệu đã đại biến, nhất thời bịt kín miệng nàng!

“Ai nói cho nàng biết?” Bạch Nguyệt Diệu không hỏi Lam Điệp Nhi sự tình cụ thể, ngược lại hỏi Lam Điệp Nhi ai là người đã nói ra, Lam Điệp Nhi lập tức hiểu ngay, chuyện mình vẫn đề trong lòng hóa ra Bạch Nguyệt Diệu đã sớm biết.

“Chàng... biết?”

“Ta đang hỏi nàng là ai đã nói cho nàng biết!” Ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy lửa giận, không phải là bất mãn với Lam Điệp Nhi, lúc này Bạch Nguyệt Diệu vô cùng căm hận Hồng Uyển Nghi, hân biết nhất định là Hồng Uyển Nghi sử dụng gian kế báo cho Lam Điệp Nhi!

“Đêm qua, thiếp nghe các cung nữ nói.” Lam Điệp Nhi run rẩy nói xong, lại áy náy cúi đầu: “Thật xin lỗi...” Phần áy náy này không chỉ vì chuyện nàng bị

Từ thừa tướng làm ô uế mà còn vì Bạch Nguyệt Diệu đã sớm biết chuyện mà không hề trách cứ, mấy hôm nay thái độ của mình lại như vậy thật không phải.

Hắn khẽ vuốt giọt nước mắt đang rơi trên má Diệp Nhi, hơn nữa trong mắt cũng chứa yêu thương: “Nàng không hề có lỗi, Diệp nhi, đừng khóc. Nếu nói ai đó có lỗi, thì đó phải là ta, là ta không bảo vệ được nàng.” Giọng Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy thương yêu, nhưng đột nhiên phần nhu tình này hóa thành sát ý: “Sau này ta nhất định sẽ giết hắn!” Nhìn hai mắt tràn đầy sát ý của Bạch Nguyệt Diệu. Lam Diệp Nhi không hiểu nổi lòng mình, nàng có chút vui mừng vì Bạch Nguyệt Diệu không ghét bỏ mình, hơn nữa còn thương yêu mình như thế. Nhưng nàng còn có chút sợ, vì thấy thái độ của Bạch Nguyệt Diệu với tên thị vệ, nàng biết, Bạch Nguyệt Diệu sau này chắc chắn sẽ giết Từ Thừa tướng, chuyện này nàng không sợ, chỉ sợ Bạch Nguyệt Diệu sẽ đụng tới cả Huyền Ngâm Phong..

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong cũng đem Lam Diệp Nhi áp xuống giường, giờ phút này hắn nhìn hai mắt trong suốt của Lam Diệp Nhi, vẻ mặt nàng có chút uất ức, không khỏi có ham muốn ‘khi dễ’ nàng, mà lần này Lam Diệp Nhi cũng không còn chống cự nữa, ngược lại hai mắt nhắm đuối nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu vô cùng tinh ý, đã sớm nhận ra mấy ngày nay bên ngoài cửa luôn có người rình theo dõi mọi chuyện bên trong, hắn cũng sớm biết đó là người của Hồng Uyển Nghi.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn ngoài cửa một cái, sau đó khẽ hừ một tiếng, có lẽ hôm qua hắn và Lam Diệp Nhi khốn khổ như thế sẽ khiến chúng đắc ý, nhưng cơ hội tốt đã tới, hắn sẽ cho bọn chúng biết hắn yêu chiều Lam Diệp Nhi đến mức nào, cho chúng biết bọn họ động phòng vui vẻ ra sao!

Hắn nhẹ nhàng liếm đôi môi của Lam Diệp Nhi, nàng vốn tưởng đây là một nụ hôn, nhưng hóa ra là Bạch Nguyệt Diệu đang trêu đùa nàng. Lam Diệp Nhi muốn ngênh đón nụ hôn của hắn, nhưng Bạch Nguyệt Diệu cố tình không cho Lam Diệp Nhi chạm được, cố ý tránh đôi môi của nàng, mà một tay Bạch Nguyệt Diệu cũng từ từ chạy trên da thịt trắng nõn của nàng, động tác của hắn vô cùng êm ái, như chuồn chuồn lướt nước trên thân thể nóng đỏ của Lam Diệp Nhi. Ngón tay ma lực dần tiến tới vùng trước ngực nàng, ngăn trở của hắn chạm tới hạt đậu của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, nhẹ nhàng vuốt ve, hạt đậu của nàng vì sự kích thích này mà cứng lại, Lam Diệp Nhi ôm cổ Bạch Nguyệt Diệu, chủ động đem môi hôn tới, Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười lập tức cùng nàng phối hợp, hai đầu lưỡi nhanh chóng mút mát nhau.

Thấy lúc này Lam Diệp Nhi có vẻ chủ động, Bạch Nguyệt Diệu rất đắc ý, nhưng hắn còn chưa thỏa mãn, hắn muốn Lam Diệp Nhi càng thêm mê loạn cùng điên cuồng!

Hắn vừa hôn Lam Diệp Nhi, vừa vuốt ve tiểu đậu đậu của nàng, sau đó ngừng công kích nơi đó mà đưa tay từ từ hướng về phía dưới, đi tới miền bí ẩn, ngón tay của hắn khẽ vuốt ve nơi đó, thấy thời cơ chín muồi, hắn lại đưa ngón tay vào trong

“Ừm...” Hai gò má Lam Diệp Nhi ửng hồng, nhắm chặt mắt, chỉ phát ra tiếng âm ư nhẹ.

Bạch Nguyệt Diệu rời môi khỏi Lam Diệp Nhi, muốn nghe rõ tiếng của nàng, ngón giữa hắn không ngừng khuấy động nơi bí mật kia, mà môi cũng rơi xuống tiểu đậu đậu của nàng.

“Ừm... Ừm...” Lam Diệp Nhi khép chặt hai mắt.

Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười, khẽ cắn tiểu đậu đậu của nàng.

“A...” Tiếng kêu này không phải do đau đớn mà là kích thích, vì Bạch Nguyệt Diệu khẽ cắn, Lam Diệp Nhi nhất thời cảm thấy cả người như có dòng điện chạy qua.

“Diệp nhi, đã như vậy rồi à?” Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lại đem ngón tay từ nơi bí ẩn giờ ra trước mặt nàng.

Nhìn ngón tay ướt át của Bạch Nguyệt Diệu, gò má Lam Diệp Nhi đỏ ửng, ngượng ngùng, nàng nhanh chóng xoay đầu.

“Hừ.” Bạch Nguyệt Diệu khẽ hừ một tiếng, môi lại rơi xuống ngực nàng, nhưng dần dần lại tiến xuống phía dưới.

Đầu lưỡi của hắn không ngừng trêu đùa nhụy hoa của nàng, hắn hận không thể hút hết thứ mật ngọt kia, nhưng bất kể thế nào, chất mật kia đều liên tục không ngừng chảy ra.

Lam Diệp Nhi không chịu nổi thứ kích thích trêu đùa đó, nàng cảm thấy hạ thân trống trải: “Thiếp muốn, cho thiếp...”

Bạch Nguyệt Diệu vui mừng đắc thắng ngẩng đầu nhìn Lam Diệp Nhi: “Cái gì? Ta không nghe thấy.”

Lam Diệp Nhi biết Bạch Nguyệt Diệu đang làm chuyện xấu, nhưng giờ đây trong lúc mê loạn nàng không còn cách nào khác: “Thiếp muốn, cho thiếp! Cho thiếp đi!” Tiếng Lam Diệp Nhi tràn đầy cầu xin, Bạch Nguyệt Diệu hài lòng nhìn ra ngoài cửa một cái, bóng người kia cũng chậm chậm rời đi.

Bạch Nguyệt Diệu đắc ý cười một tiếng, đem thứ dục vọng sớm đã bành trướng vào trong cơ thể Lam Diệp Nhi, hắn cũng bất tri bất giác rên lên, tiếng này chính là biểu hiện sự sung sướng, giờ phút này hắn và nàng đã hoàn toàn hợp nhất.

Hắn không ngừng chạy nước rút, khiến Lam Diệp Nhi không ngừng rên rỉ, sau cùng hắn gầm nhẹ một tiếng, cả căn phòng tràn ngập hơi thở của họ.

Đây chính là yêu, thân thể cảm thấy thoải mái đến cực điểm, hiện giờ ta cảm thấy mình thật hạnh phúc, vẻ mặt của Bạch Nguyệt Diệu so với đau khổ hôm trước hoàn toàn khác biệt, nếu ta có thể sớm nói ra, sẽ không phải đau khổ mất một ngày, giờ ta đã hiểu hai người muốn ở bên nhau phải rõ ràng mọi chuyện.

“Ngày mai chàng nên lâm triều chứ?” Ta hỏi Bạch Nguyệt Diệu, nếu cứ tiếp tục ba ngày cung chiều Điệp nhi, sớm muộn gì cũng sẽ bị thiên hạ nói chết.

“Không phải ta đã nói là ba ngày sao? Còn thiếu một ngày!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng lộ ra một nụ cười tà mị.

Ta liếc hân: “Không sợ phụ hoàng nắng chàng hoang dâm à?”

“Nếu chúng ta cho phụ hoàng một đứa bé, phụ hoàng mừng còn không kịp đấy.”

“Thôi đi, thiếp mới 19 tuổi, sinh con liệu có quá sớm không?” Nói xong ta lập tức ngồi dậy, định mặc lại quần áo.

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu một tay đoạt lại quần áo của ta: “Nhưng hiện giờ nàng đang ở ở cổ đại mà. Theo lý nàng nên có ít nhất ba đứa nhỏ đó.”

“Chàng cho thiếp là heo à? Mau đưa quần áo cho thiếp!”

“Bản thái tử sẽ để nàng mặc sao?” Lại nữa, Bạch Nguyệt Diệu lại bắt đầu nữa, hân nói xong, lại kéo ta vào trong ngực của hân: “Tiếp tục đi!”

“Còn tiếp tục nữa ư?”

“Dĩ nhiên, ta cung chiều nàng cả đời cũng không ngán!”

“Đừng á...”

-

Giờ phút này, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi thật sự hạnh phúc, ngày thứ nhất đã làm tổn thương nhau đến thế, ngày thứ hai và ngày thứ ba lại hưởng thụ vô cùng ngọt ngào. Bọn họ đã hai ngày liền ở trên giường trền miên, hai ngày hạnh phúc, Bạch Nguyệt Diệu không cần xác định Lam Điệp Nhi có yêu mình hay không, hân cảm thấy chỉ cần Lam Điệp Nhi cười với mình là tốt rồi. Lam Điệp Nhi cũng không muốn lòng mình bị chuyện khác khuấy phức, nàng cảm thấy chỉ cần có thể cùng Bạch Nguyệt Diệu hạnh phúc là tốt rồi.

Nhưng ba ngày Bạch Nguyệt Diệu yêu chiều Lam Điệp Nhi đã bị nhân sĩ giang hồ truyền khắp nơi, không thể nghĩ ngờ đây là chuyện xấu nhưng cũng là lần cuối cùng trong lịch sử hân bị viết như thế.

Ngày sau, nếu muốn nói về nam tử làm việc lớn mà trầm mê nữ sắc quên đi chính sự, sẽ bị gọi là ‘ba ngày cung chiều Điệp nhi’.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 148: Hậu cung phức tạp

Ba ngày trôi qua rất nhanh, ba ngày này Hồng Uyển Nghi không ngừng sai người đi dò xét chuyện phòng the của Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi. Vốn là trong ngày đầu tiên, Hồng Uyển Nghi cho là gian kế của mình được như ý rồi, nàng biết Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi ở bên trong động phòng vô cùng đau khổ, vui mừng không kìm nén được, nhưng đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, tình cảm của hai người đó lại biến chuyển, khiến Hồng Uyển Nghi giận sôi máu.

“Thật không ngờ loại nữ tử bản thủ như vậy mà Thái tử cũng muốn!!” Hồng Uyển Nghi khinh bỉ nói xong, mama bên cạnh vội lên tiếng.

“Nghĩ phi nương nương, ngày sau sợ rằng tiểu yêu tinh đó sẽ mang trong mình long thai đấy” Đây là mama đã đỡ Hồng Uyển Nghi hôm bái đường, cũng chính là nhũ mẫu đã nuôi lớn Hồng Uyển Nghi.

Nghe lão mama nói vậy, trong lòng Hồng Uyển Nghi run lên, nàng biết, hiện giờ nàng và Lam Điệp Nhi ngồi ngang hàng. Nhưng sau lưng Lam Điệp Nhi còn có chỗ dựa vững chắc là Lam Thái sư, tuy hiện giờ ngoài phụ thân mình còn có Bạch Nhật Uyên và Từ thừa tướng làm chỗ dựa, nhưng nàng cũng biết, ba người họ đã biết trong lòng mình có suy nghĩ khác rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế, Lam Điệp Nhi sẽ có con trước, sau này vị trí Hoàng hậu nhất định là của Lam Điệp Nhi đây!

Nàng không cam lòng, ngồi một mình trong căn phòng vắng lạnh, Hồng Uyển Nghi một lần nữa nghĩ kế hoạch đẩy Lam Điệp Nhi xuống bờ vực thẳm!

“Rời giường thôi.” Hôm nay đã là ngày thứ tư rồi, ta thật sự cùng Bạch Nguyệt Diệu ở trên giường gần ngơ ba ngày rồi.

“Đang ngủ mà.” Nói xong Bạch Nguyệt Diệu lại kéo ta vào trong ngực.

Nhìn da thịt trắng nõn của Bạch Nguyệt Diệu cùng với hình dáng tuyệt mỹ, nếu hần là nữ tử, nhất định là khuynh quốc khuynh thành. Có điều như vậy thì ta đã không bị hần mê hoặc rồi. Ta khẽ ngồi dậy, đem môi kề bên tai hần: “Dậy đi nào!!!” Sau khi nghe tiếng hét to của ta, Bạch Nguyệt Diệu mở to mắt nhìn chăm chú vào ta, dường như mới vừa rồi đã bị ta làm cho sợ hết hồn.

“Điệp nhi...” Bạch Nguyệt Diệu bắt đầu dĩ ngồi dậy, sau đó đứng dậy cầm quần áo: “Phi tử của người ta thì hận không nhận được nhiều sủng hạnh, nàng thì tốt rồi, lại hận không thể đá ta ra ngoài ngay.” Bạch Nguyệt Diệu lúc này tỏ vẻ oán trách.

Có một số việc ta không cách nào thay đổi được, ha ha, khi ta còn làm quan chuyện tốt duy nhất có thể làm là đề ra phương án cho dân chúng tự cung tự cấp, nhưng cuối cùng ta lại không thể dùng thân phận nữ tử mà ra mặt. Hiện giờ ta cũng đã bước vào trong thâm cung rồi, ta chỉ còn cách cầu xin Bạch Nguyệt Diệu ban phúc cho dân chúng, cầu xin Bạch Nguyệt Diệu hoàn thành tâm nguyện còn dang dở kia mà thôi.

“Mau mặc quần áo vào đi.” Bạch Nguyệt Diệu vẫn cầm nguyên quần áo trong tay, ta thúc giục hần, hần lại xoay người cười xấu xa nhìn ta.

“Điệp nhi chẳng lẽ không biết, chuyện bản thái tử mặc quần áo, phải giao cho nàng mà.” Nói xong, hần lại đưa quần áo của hần cho ta.

“Chàng không tự mặc được sao?” Không thèm để ý tới hần, ta đã mặc quần áo xong nên xuống giường, còn hần vẫn trước sau không rời. Bắt đầu dĩ, ta đành lấy quần áo trong tay hần mặc vào cho hần.

Mặc quần áo xong, ta ngồi ở trước gương đồng, định chải đầu nhưng...

Ta căn bản không ngờ Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy ta, sau đó cảm lược lên: “Để ta.” Hần nói xong cũng nhẹ nhàng chải đầu cho ta.

“Thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương bọn nô tỳ có thể vào không?” Ngoài cửa, các cung nữ đã sớm chờ lâu.

“Có thể.”

Các cung nữ cầm đồ dùng rửa mặt bước vào phòng, thế nhưng khi những cung nữ kia thấy Bạch Nguyệt Diệu và ta, một người trong đó đột nhiên đánh rơi bồn rửa mặt xuống đất.

Ta nhất thời giật thót mình.

Trong gương ta thấy chân mày Bạch Nguyệt Diệu khẽ nhíu lại.

“Thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương, xin tha lỗi cho nô tỳ.” Cung nữ kia rung rung nước mắt.

“Ra ngoài! Sau này không có ta phân phó không ai được bước vào phòng của Điệp phi!” Bạch Nguyệt Diệu lúc này tràn đầy lửa giận, ta không hiểu hần đang tức giận chuyện gì.

Những cung nữ kia run rẩy ra khỏi phòng, ta chú ý thấy Liễu Nhi cũng ở trong đó, ánh mắt muội ấy vẫn chăm chú vào ta và Bạch Nguyệt Diệu.

Sau khi các cung nữ đã rời khỏi, biểu tình của Bạch Nguyệt Diệu mới chậm rãi hóa giải.

“Sao lại phải tức giận đến thế?” Ta không hiểu hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ai bảo bọn chúng tay chân vụng về, làm Điệp nhi của ta hoảng sợ!” Nói xong Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười: “Được rồi, được rồi.” Nhìn vẻ mặt dịu dàng của Bạch Nguyệt Diệu trong gương đồng, nghĩ lại lúc cung nữ kia làm rơi bồn rửa, nguyên nhân Bạch Nguyệt Diệu cau mày chính là vì ta, vì cung nữ kia làm ta giật mình.

Ta không biết nên nói thế nào đây? Hần quá mức cưng chiều ta, hần có biết có bao nhiêu hôn quân vì cưng chiều phi tử mà bị người đời phi nhổ không? Lại có bao nhiêu hôn quân vì cưng chiều phi tử mà mất đi giang sơn? Ta thật sự sợ, tình yêu của Bạch Nguyệt Diệu đối với ta sẽ bị người đời phi nhổ.

Rửa mặt xong, Bạch Nguyệt Diệu chuẩn bị rời đi, vừa đi đến cửa, hần quay đầu lại nhìn về phía ta, giờ phút này ánh mắt của hần vô cùng nghiêm túc: “Điệp nhi, cách xa Hồng Uyển Nghi một chút.” Hần nói xong lập tức ra khỏi phòng, để lại ta một mình ngẩn ngơ, có lẽ Bạch Nguyệt Diệu còn chưa tiếp xúc với Hồng Uyển Nghi, cho nên mới bảo ta cách xa Hồng Uyển Nghi một chút, nếu hần tiếp xúc nhiều hơn...

A, mâu thuẫn quá, ta thật sợ Bạch Nguyệt Diệu tiếp xúc nhiều với Hồng Uyển Nghi, sợ hần sẽ yêu thương tỷ ấy, nhưng ta lại cảm thấy tỷ ấy thật đáng thương.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” Liễu Nhi thần thần bí bí bước vào phòng ta. Sau khi bước vào muội ấy vẫn không quên nhìn xung quanh.

“Sao lại thần bí như vậy?” Ta tò mò hỏi Liễu Nhi.

“Thái tử điện hạ đã hạ lệnh, không có sự phân phó của ngài, không cho ai bước vào phòng của tỷ tỷ mà, nhưng Liễu Nhi vẫn mạo hiểm không sợ bị chém đầu.”

Tiểu nha đầu này luôn tinh quái như vậy, ta nhìn muội ấy rồi khẽ mỉm cười: “Ngồi đi, Liễu Nhi.”

“Không dám, không dám, Liễu Nhi đến tìm tỷ tỷ, là vì muốn nói cho tỷ tỷ một chuyện.” Liễu Nhi ghé sát ta nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì?” Ta tò mò hỏi Liễu Nhi.

“Tỷ tỷ biết vì sao vừa rồi cung nữ kia lại đánh rơi bồn rửa mặt không?”

“Không biết.”

“Hi hi, nói thật, không chỉ mình nàng ấy giật mình, ngay cả muội cũng sợ choáng váng.”

“Rốt cuộc là sao?”

“Nam tử Vân Long quốc chải đầu cho thế tử là biểu hiện sự khuất nhục, cả đời sẽ sợ vợ!!” Liễu Nhi nói xong cũng khanh khách cười.

...

...

Nghĩ lại đây cũng không phải lần đầu Bạch Nguyệt Diệu chải đầu cho ta, lần đầu tiên chải đầu cho ta cũng khiến cho Hắc Mạc Dực vô cùng kinh ngạc, còn lần này thì lại khiến các cung nữ...

Thì ra nam tử Vân Long quốc chải đầu cho vợ là thể hiện sự khuất phục? Bạch Nguyệt Diệu là thái tử thì không phải tin này mà truyền đi sẽ càng làm trò cười cho mọi người sao? Nhưng ta cảm thấy việc đó có gì đâu chứ? Xã Hội Phong Kiến đúng là Xã Hội Phong Kiến!

“Tỷ tỷ, muội ra ngoài trước nha.”

“Đợi chút, Liễu Nhi, cùng theo ta ra ngoài tản bộ một chút.” Ở liền trong phòng ba ngày khiến ta cảm giác có chút ngột ngạt.

Ta cùng với Liễu Nhi đi ra khỏi phòng, đột nhiên phát hiện ánh mặt trời vô cùng chói mắt, Kim Loan điện hùng vĩ trắng lóa phía nơi xa.

“Không phải tỷ tỷ muốn đi đón thái tử điện hạ lâm triều về chứ?” Liễu Nhi nói xong, ta mới phát hiện, bước tiến của ta là hướng về Kim Loan điện, ha ha, ta vẫn còn muốn làm quan ư, hôm nay đã là ngày thứ tư làm vợ Nguyệt Diệu rồi, hiện giờ ta cảm thấy vô cùng nhàm chán, cứ thế này sau này chắc khó mà chịu nổi.

Nhàm chán chết đi được! Ta bước nhanh tới Ngự Hoa Viên, bẻ một nhánh cây rồi múa may mấy đường kiếm.

“Tỷ tỷ thật là lợi hại!” Liễu Nhi ở một bên reo lên, ta càng thêm phần vui vẻ, ngay cả khi có vô số ánh mắt nhìn ta chăm chú ta cũng không hề hay biết.

“Thế này còn ra thể thống gì!!!!” Một câu rống giận vang lên làm ta giật mình quay lại, nhánh cây trong tay vung ra ngoài.

Là Hoàng thượng ư? Hơn nữa còn có Bạch Nguyệt Diệu, Lam Vân Triệt ca ca cùng Hắc Mạc Dực?? Còn có mấy đại thần nữa!! Sao lại tụ tập ở đây thế này? Sao nhầm đúng lúc vậy? Đúng lúc này lại chen chúc tới Ngự hoa viên này.

Nhưng đúng lúc này cành cây trong tay ta văng ra bay thẳng về phía Hoàng thượng.

“Mau tránh ra.” Ta hét lớn một tiếng, nhưng đoán chừng là đã quá chậm.

May sao Hắc Mạc Dực đã tung người tóm được nó, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Nói xong ta lập tức quỳ gối trên đất, nhất thời khiến mọi người cười to, ta mới phát hiện, giờ ta đã là nữ tử, vội nhanh chóng đứng lên, rồi theo lễ nghi của nữ tử: “Tham kiến phụ hoàng.”

Ta ngẩng đầu nhìn, Hoàng thượng có vẻ rất tức giận, mà Bạch Nguyệt Diệu và Lam Vân Triệt ca ca đang mỉm cười nhìn.

“Hoàng nhi, con quần áo phi tử của con thế này sao???” Hoàng thượng tức giận chất vấn Bạch Nguyệt Diệu.

“Phụ hoàng bớt giận, Điệp nhi mới vừa vào cung, nhiều lễ nghi cần phải từ từ học.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng đi tới bên cạnh ta, nhỏ giọng lầm bầm: “Nàng được lắm, ở Ngự Hoa Viên múa kiếm, sợ người khác không biết mình có võ công sao?” Thôi đi, ta nào biết sẽ có nhiều người như vậy chứ!! Bình thường lúc này vẫn đang trên triều mới đúng, giờ lại toàn tụ tập ở đây, chắc là tới Ngự thư phòng. Ta không thêm để ý Bạch Nguyệt Diệu, nhìn chăm chú vào hoàng thượng.

“Tham kiến phụ hoàng.” Lúc này Hồng Uyển Nghi cũng trùng hợp xuất hiện, ta liếc mắt thấy vẻ mặt Bạch Nguyệt Diệu lộ vẻ nặng nề.

“Tham kiến Nghi phi nương nương.” Trong ngự hoa viên trừ người của Bạch gia, toàn bộ đều hướng về Hồng Uyển Nghi hành lễ, quả nhiên ta không bằng Hồng Uyển Nghi, bất kể từ khí chất đến sự uy nghiêm.

“Vừa đúng lúc Uyên Nghi tới, trầm nhở bên cạnh con có một mama phải không?” Hoàng thượng đối với Hồng Uyên Nghi nhu hòa không ít.

“Bẩm phụ hoàng đúng thế ạ.”

“Tốt lắm, con lập tức bảo mama của con dạy cho Lam Điệp Nhi lễ nghi của hoàng gia đi!”

“Không cần đâu! Phụ hoàng, nhi thần sẽ tự dạy lễ nghi cho Điệp Nhi, không cần người khác dạy.” Bạch Nguyệt Diệu kích động nói. Ta nhìn chăm chú thấy Hồng Uyên Nghi giờ phút này vô cùng lúng túng.

“Hoàng nhi, con có biết ba ngày con cung chiều Điệp phi đã gây xôn xao dư luận rồi không, con bây giờ còn có công dạy Lam Điệp Nhi lễ nghi? Hoàng nhi, con...”

“Đa tạ ý tốt của phụ hoàng, Lam Điệp Nhi chắc chắn sẽ cố gắng học tập lễ nghi với mama của Nghi phi nương nương.” Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lập tức tỏ ra mất hứng, ba ngày cung chiều Điệp nhi, haiz, ta biết ngay, sau này sẽ thành chuyện mà, Bạch Nguyệt Diệu dừng vì ta mà bị mắng nữa, học lễ nghi với ai cũng như nhau thôi mà.

Nghe ta nói xong hoàng thượng mới cùng các đại thần rời đi, còn Bạch Nguyệt Diệu quay lại nhìn cảnh cáo Hồng Uyên Nghi.

Ta nhìn ra được thái độ của Hoàng thượng đối với ta là chán ghét, trước kia ta không quan tâm, nhưng bây giờ dù sao cũng là cha chồng, ít nhiều cũng hi vọng được yêu mến.

“Muội muội.” Hồng Uyên Nghi nói xong lại khẽ mỉm cười với ta.

“Nghi phi nương nương.”

“Ha ha, sau này chúng ta là tỷ muội, cho nên muội gọi ta là tỷ tỷ được không?”

Ta đáng để được nhận làm tỷ muội sao? Nói thì dễ dàng, nhưng ta vốn thua Hồng Uyên Nghi quá nhiều, ta xứng để gọi nàng ấy là tỷ tỷ sao? Có lẽ nàng ấy vốn không hề có ý phân biệt, hào phóng như vậy chỉ khiến ta cảm thấy mình ti tiện hơn.

“Tỷ tỷ.” Ta chân thành gọi một tiếng tỷ tỷ.

“Ừ, ha ha, muội muội, Lý mama vốn là người tốt, nhưng tính khí không phải dễ chịu, sau này muội học lễ nghi sợ rằng sẽ phải chịu khổ rồi, nếu không chịu được thì nói Hoàng thượng đổi người nhé.”

“Không quan trọng, thầy tốt thì trò mới giỏi được, muội có thể nhẫn nại.” Bất kể như thế nào, Lý mama là người của Hồng Uyên Nghi, ta tin rằng cũng sẽ rất tốt, bất luận nghiêm khắc thế nào, ta cũng sẽ không yêu cầu Hoàng thượng đổi người, nếu không hoàng thượng nhất định sẽ ghét ta hơn!

Hồng Uyên Nghi cùng ta và Liễu Nhi trở về tẩm cung, ta về phòng của ta và Bạch Nguyệt Diệu...

Thật ra thì cũng không thể nói là phòng của ta và Bạch Nguyệt Diệu, vì đều là chính phi, cho nên phòng của ta và phòng của Hồng Uyên Nghi đều là phòng của Bạch Nguyệt Diệu mà, ha ha, phòng của ta cách phòng Hồng Uyên Nghi cũng không xa.

Đây là lần đầu tiên ta bước vào phòng của nàng ấy, ta cảm giác có chút vắng lạnh, có lẽ đây chính là nỗi khổ chốn hậu cung khi nữ tử không được sủng ái, mặc dù nàng ấy không bị cho vào lãnh cung, nhưng cũng không khác biệt là bao.

“Lý mama.” Hồng Uyên Nghi gọi, ta lập tức thấy một lão mama chừng năm mươi tuổi tiến đến, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn dáng vẻ rất nghiêm nghị, không biết vì sao ta đột nhiên nghĩ đến Dung mama trong ‘Hoàn Châu cách cách’, hi vọng chỉ là giống bề ngoài, chứ trong lòng khác biệt.

“Tham kiến Nghi phi nương nương, Điệp phi nương nương.”

“Bà khỏe chứ, Lý mama.” Ta khách sáo khẽ mỉm cười với Lý mama.

“Lý ma ma, hoàng thượng phân phó bà dạy Điệp phi chút lễ nghi, cho nên Lý mama hãy dạy muội ấy thật tốt nhé!” Ặc, không biết vì sao, ta nghe Hồng Uyên Nghi nói xong câu đó, cả người không tự chủ được rung mình một cái.

Nghe Hồng Uyên Nghi nói xong, lão mama cũng nhìn về phía ta: “Điệp phi nương nương, lão nô là người không để ý đến chuyện tình cảm cũng như thể diện, lão nô sẽ không bận tâm người là nương nương hay thân phận có gì đặc biệt, không biết nương nương còn muốn cùng lão nô học tập lễ nghi không?”

“Muốn chứ, muốn chứ.” Ha ha loại xu nịnh võ ngựa là ta ghét nhất rồi, xử lý mọi việc công bằng mới là bậc cao nhân.

“Vậy bắt đầu đi.”

“Tỷ tỷ...”

“Chát!” Liễu Nhi chưa dứt lời, đã bị lão mama kia hung hăng cho một bạt tai, nhất thời, ta có chút không biết làm sao.

“Làm nha hoàn của nương nương, không được phép gọi người là tỷ tỷ, phải là Điệp phi nương nương hoặc chủ tử!” Lý mama ti mỉ nói xong, Liễu Nhi chỉ biết ôm mặt.

Lúc này, trong gian phòng không khí có chút xấu hổ, Hồng Uyển Nghi vội vàng tiến lên nói: “Được rồi, được rồi, Lý ma ma, tiểu nha đầu kia không hiểu chuyện, bà không cần phải tức giận, đúng rồi, Hi nhi.”

“Hi nhi nghe lệnh.”

“Người đưa nha hoàn của Điệp phi nương nương sang phòng khác, cũng dạy nàng ấy chút lễ nghi đi.”

“Vâng” Hi nhi nói xong lại khẽ mỉm cười, chạy đến bên Liễu Nhi, Liễu Nhi tràn đầy lo lắng lui về phía sau hai bước, cái tát này muội ấy phải chịu oan rồi, vì ta cũng là kẻ không hiểu lễ nghĩa.

Ta tò ý bảo muội ấy đừng lo lắng, cuối cùng muội ấy bị Hi nhi mang đi.

Ta cùng Lý mama và Hồng Uyển Nghi vào phòng chuẩn bị huấn luyện lễ nghi.

Lý mama đem một quyển sách đặt ở đỉnh đầu của ta, sau đó lại dùng một sợi dây cột vào chân ta, khẽ chừa lại một chút khe hở. Ta biết cái này gọi là huấn luyện đi bộ, đi bộ muốn đúng kiểu, phải bước không quá lớn, trước kia ta vẫn đi theo kiểu nam tử.

Cứ như vậy, ta khẽ bước hai bước, sách trên đầu đột nhiên rơi xuống, Lý mama cầm chổi lông gà lập tức quét vào trên người của ta.

“A.” Tuy nhẹ nhưng vô cùng đau, ta kinh hô ra ngoài.

“Lý mama.” Hồng Uyển Nghi thấy tình huống như vậy nhanh chóng bước tới: “Lý ma ma, muội muội là phi tử mà thái tử điện hạ sủng ái, nếu bà đánh muội ấy bị thương, thái tử điện hạ chắc chắn sẽ giận dữ.”

“Nếu cái này mà Điệp phi nương nương đã không chịu nổi, lão nô không cách nào dạy Điệp phi nương nương lễ nghi rồi.”

“Không có... Không sao, tỷ tỷ, Lý mama là vì muội thôi.” Ta nói xong, Hồng Uyển Nghi trìu mến nhìn ta một cái, ta cảm thấy Hồng Uyển Nghi đúng là tỷ muội tốt.

Cả buổi chiều ta đều chịu khó học tập, chỉ là ta đúng là không có tiền đồ, rước lấy không ít đau đớn cho da thịt, Lý mama quả thật là người thiết diện vô tư, đánh ta cũng không chút thương tình, nhưng ta không trách, vì cũng là tốt cho ta mà thôi.

“Tốt lắm, Điệp phi nương nương, nghỉ ở đây đã.”

“Cám ơn Lý mama.”

“Muội muội, thương thế của muội...” Hồng Uyển Nghi tràn đầy áy náy nhìn ta, ha ha, thật ra thì cũng không phải do nàng ấy.

“Không sao đâu.”

“Nếu vết thương này muội muội để thái tử điện hạ thấy, thái tử điện hạ chắc chắn sẽ tới tìm ta vấn tội.” Nói xong Hồng Uyển Nghi lại thương tâm mà rơi nước mắt.

“Lão nô đánh Điệp phi nương nương, nếu thái tử điện hạ bất mãn, có thể tìm lão nô hả giận.” Lý mama nói chuyện lớn tiếng dọa người, không chút khủng hoảng.

“Yên tâm đi, muội tuyệt đối sẽ không để thái tử điện hạ nhìn thấy, cho nên tỷ tỷ không cần lo lắng, muội biết hôm nay Lý mama vì muội mới làm vậy, mới có thể đánh muội, không phải là thấy tốt thì trờ gió sao được.” Ta hết nói lại cười trấn an Hồng Uyển Nghi, lúc này nàng ấy mới có vẻ yên tâm.

Ra khỏi phòng của Hồng Uyển Nghi, ta thở phào một cái, ta chỉ cảm giác sau lưng nóng hừng hực, lúc này, Liễu Nhi cũng đứng lúc đi ra, ta thấy hai mắt Liễu Nhi còn vương nước mắt, đoán chừng muội ấy chắc cũng bị đánh rồi.

Ta dỗ dành Liễu Nhi rất lâu, Liễu Nhi mới dừng khóc, nghĩ lại, đối mặt với Bạch Nguyệt Diệu phải dấu chuyện này thế nào đây?

Đẩy cửa ra, Bạch Nguyệt Diệu đã ở trong phòng, thấy ta vào, hần khăn trang chạy đến chỗ ta: “Hồng Uyển Nghi có khi dễ nàng không?”

“Ha ha, tỷ tỷ rất tốt, không khi dễ thiếp đâu mà.” Ta nói xong, chân mày Bạch Nguyệt Diệu lập tức nhăn lại.

Hần kéo ta đến bên giường, lộ ra nụ cười xấu xa hỏi: “Điệp nhi, ban ngày không thấy ta, có nhớ ta không?”

“Không hề.”

“Không?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lại đem ta kéo đến giường, sau đó xoay người đè trên ta.

Nhất thời sau lưng tiếp xúc với giường cảm thấy vô cùng đau nhói, chân mày nhăn lại nhưng ta vẫn cố không phát ra tiếng kêu đau đớn: “Hôm nay thiếp

hơi mệt chút, không có tâm tình!” Nét mặt của ta tràn đầy vẻ không vui, thật ra thì cũng không phải do bất mãn gì Bạch Nguyệt Diệu, mà vì vết thương sau lưng.

Ta đã nói thế... mà hấn vẫn không hề ngừng lại, trực tiếp hôn lên môi ta, tay khẽ hoạt động dưới thân thể ta, sau đó tay hấn lại hướng về phía lưng ta, hôm nay hấn sao thế? Sao lại có chuyện tấn công chỗ vết thương của ta vậy? Ta không nhịn được một tay đẩy hấn ra, sau đó quát: “Thiếp đã nói hôm nay không có tâm tình rồi mà!!!!”

Ta vừa hét lên, vẻ mặt của hấn cũng tràn đầy nghiêm túc: “Nàng rốt cuộc có coi ta là phu quân của nàng không vậy?”

“Nếu không coi chàng là phu quân sao có thể quan hệ thân thiết như vậy chứ?” Với tính cách của Bạch Nguyệt Diệu, nếu hấn thấy được thương thế của ta, nhất định sẽ giận dữ đi tìm Hồng Uyển Nghi tính sổ. Ta không muốn như vậy, không muốn vì ta mà càng tăng thêm thành kiến của Bạch Nguyệt Diệu với Hồng Uyển Nghi, ta không phải loại nữ tử thích mách lẻo, hi vọng Bạch Nguyệt Diệu đừng trách ta hôm nay cự tuyệt hấn.

“Ý ta không phải thế!!!” Bạch Nguyệt Diệu tức giận đi xuống giường: “Thôi, đi dùng bữa nào.”

Vậy ý Bạch Nguyệt Diệu là gì? Hấn luôn có ý khác, mà ta không cách nào hiểu được: “Hôm nay thiếp rất mệt, không muốn ăn, thiếp muốn đi ngủ.” Nói xong ngay cả quần áo cũng không cởi, ta nằm luôn trên giường, Bạch Nguyệt Diệu cũng không thêm khuyên ta mà tức giận xô cửa đi ra.

-

Sau khi Lam Điệp Nhi vào phòng, sắc mặt có chút không tốt. Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt đã biết ngay Lam Điệp Nhi bị chinh, hấn cũng nghĩ chuyện thân thiết với nàng hôm nay là không thể rồi. Hấn chỉ hi vọng Lam Điệp Nhi có thể đem chuyện liên quan đến Hồng Uyển Nghi tâm sự với hấn, hấn cảm thấy mình là phu quân của Lam Điệp Nhi, mà sao nàng không thêm khóc lóc kể lể với mình chứ? Không thêm dựa vào mình sao? Lại còn tự mình che giấu.

Đối với chuyện Lam Điệp Nhi cố chấp như thế, bất đắc dĩ, Bạch Nguyệt Diệu chỉ còn cách đem một chút thức ăn vào cho nàng nhưng vì quá mệt mỏi, Lam Điệp Nhi đã lăn ra ngủ say như chết rồi.

Bạch Nguyệt Diệu vội cởi áo của nàng ra, hấn muốn xác nhận xem phần lưng có phải bị thương hay không, vì hấn thấy rõ ràng, khi hấn đè Lam Điệp Nhi ở trên giường, nàng đã nhúu mảy, hơn nữa vẻ mặt còn ra chiều thống khổ.

Khi hấn cởi áo của nàng xuống nhất thời phát hiện sau lưng Lam Điệp Nhi có vô số vết lằn màu đỏ.

Giờ phút này, lòng hấn như bị xé nát, nhìn nữ tử mình yêu bị người khác khi dễ thành ra như vậy, con giận dữ xông thẳng tới tìm.

Hấn khẽ hôn xuống lưng nàng, rồi đến chỗ hòm thuốc mang tới chút thuốc bôi, sau khi đắp chăn cho Lam Điệp Nhi lại hùng hăng xông đến phòng của Hồng Uyển Nghi.

Bạch Nguyệt Diệu vừa tới cửa đã một cước đạp bay cửa phòng của Hồng Uyển Nghi, khiến cho Lý mama và Hồng Uyển Nghi bên trong giật mình run rẩy.

“Uyển Nghi tham kiến thái tử điện hạ.”

“Lão nô tham kiến thái tử điện hạ.”

Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy tức giận đi tới chỗ Hồng Uyển Nghi, vung một bạt tai: “Ta đã nói nếu ngươi dám làm tổn thương Điệp nhi, ta sẽ giết ngươi!” Đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu giờ phút này tràn đầy sát ý!

“Thái tử điện hạ bớt giận, là lão nô đánh Điệp phi nương nương, Nghi phi nương nương không hề liên quan.”

“A.” Bạch Nguyệt Diệu hừ nhẹ một tiếng, không thêm đề ý tới lời của Lý mama: “Nhớ cho kỹ, sau này bất kể người nào dám khi dễ Điệp nhi, tất cả đều đổ lên đầu ngươi, Hồng Uyển Nghi!” Bạch Nguyệt Diệu biết, không có Hồng Uyển Nghi ra lệnh, lão mama đó căn bản không dám đánh Lam Điệp Nhi, hấn cũng biết phải nghiêm khắc trị Hồng Uyển Nghi mới bảo vệ được Lam Điệp Nhi.

“Không sao cả, thái tử điện hạ cứ tùy ý đánh ta đi, nếu Hồng Uyển Nghi còn là chính phi một ngày, ta sẽ khiến con hồ ly tinh kia không thể sống vui vẻ dù chỉ một ngày!” Hồng Uyển Nghi tin rằng Bạch Nguyệt Diệu sẽ không dám đưa nàng vào lãnh cung, dù sao Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi mới cưới, nếu đem Hồng Uyển Nghi vào lãnh cung, chính là tự chuốc tai tiếng!

“Ngươi...” Bạch Nguyệt Diệu lúc này tức giận không nói nên lời.

Hồng Uyển Nghi càng đắc ý hơn, nàng khẽ mỉm cười: “Thái tử điện hạ, nếu muốn sau này Lam Điệp Nhi không phải chịu khổ, hôm nay hãy ngủ lại phòng Uyển Nghi đi, Uyển Nghi bảo đảm ngày sau sẽ không gây hại Lam Điệp Nhi nữa, thế nào?”

Bạch Nguyệt Diệu nhất thời cau mày, nữ tử qua tay hấn thì đếm không xuể, kể như Hồng Uyển Nghi không nhiều nhưng cũng không hề thiếu. Nhưng từ khi có Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu chưa hề nghĩ đến ai khác, cho nên lần này...

“Ngươi tưởng ta dễ bị loại nữ tử như ngươi uy hiếp sao? Nực cười!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức phát tay áo đi ra, hấn biết lần này hấn từ chối thỏa hiệp với Hồng Uyển Nghi, ngày sau Lam Điệp Nhi sẽ còn phải chịu không ít thiệt thòi. Nhưng nếu hấn chấp nhận thì lòng hấn sẽ vô cùng hổ thẹn với Điệp Nhi, cho dù nàng không yêu mình đi nữa...

Nghĩ lại, lúc làm quan Lam Đệp Nhi khôn khéo là thế, lần này lại bị Hồng Uyển Nghi lừa gạt đủ trò, Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy mười Lam Đệp Nhi cũng không lại một Hồng Uyển Nghi. Dù sao Lam Đệp Nhi trời sinh tính thuần lương, không có tâm kế, lại càng không hiểu rõ lòng dạ đàn bà nhiều khi còn hiểm ác hơn đàn ông gấp trăm ngàn lần.

Ra tới cửa, Bạch Nguyệt Diệu chợt thấy Liễu Nhi, nhất thời ngẩn ngơ, Liễu Nhi ở cửa phòng Hồng Uyển Nghi đã nghe được tất cả, lúc này Liễu Nhi nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu, trong lòng không khỏi dấy lên một ít gợn sóng. Liễu Nhi và Bạch Nguyệt Diệu đối mặt không chỉ một lần, quả thật đáng về Bạch Nguyệt Diệu rất tuần tú, oai phong. Liễu Nhi biết rõ, đó là phu quân của tiểu thư nhà mình, nhưng mà giờ phút này, Liễu Nhi lại động lòng với chính người đó, vì nàng chưa từng thấy nam tử nào như thế, hướng chỉ hân còn là thái tử.

“Ngươi đã nghe thấy hết?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi Liễu Nhi.

Liễu Nhi lúc này mới bình tĩnh lại: “Dạ, đúng vậy.”

“Ngươi là nha hoàn thân cận của Đệp Nhi, nên hãy nói cho Đệp Nhi biết, ai là người tốt, ai là người xấu!” Bạch Nguyệt Diệu căn bản không thể nói cho Lam Đệp Nhi biết rằng Hồng Uyển Nghi có nhiều điểm xấu, dù sao hân cũng là nam tử, không thể xen ngang vào chuyện nữ tử tranh đấu. Nhưng, hân lại không muốn để Lam Đệp Nhi chịu bị khi dễ, còn không biết ai tốt, ai xấu, chỉ đành phải nhờ Liễu Nhi báo cho Lam Đệp Nhi vậy!

Liễu Nhi dường như đã hiểu rõ ý của Bạch Nguyệt Diệu, hơi gật đầu một cái, lại đưa mắt nhìn Bạch Nguyệt Diệu rồi đi. Hồng Uyển Nghi chú ý tới ánh mắt Liễu Nhi nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nàng ta khẽ mỉm cười, sau đó đi ra khỏi gian phòng của mình. Liễu Nhi không nhận thấy Hồng Uyển Nghi đi tới, nhất thời để Hồng Uyển Nghi phát tiết mọi bực bội lên người.

Hồng Uyển Nghi nắm lấy tóc của Liễu Nhi: “Vì sao không hành lễ với bản cung?! Xem ra hôm nay ngươi học còn chưa đủ phải không?” Hồng Uyển Nghi dừ tợn nói, hôm nay Liễu Nhi học lễ nghi bị đánh không ít, mà cũng đã khóc lóc kể lể với Lam Đệp Nhi. Nhưng Lam Đệp Nhi cũng chưa từng làm chủ cho mình, nàng đã vì Lam Đệp Nhi chịu đau đớn đâu có kém gì? Nghĩ đến đó Liễu Nhi lại càng cảm thấy mất mát.

“Nghi phi nương nương,” trong hốc mắt Liễu Nhi lại có chút nước mắt. Nàng thống khổ gọi Hồng Uyển Nghi.

Hồng Uyển Nghi nhìn theo hướng Bạch Nguyệt Diệu đi, sau đó nhìn về phía Liễu Nhi: “Nếu muốn lên làm bậc bề trên, nếu muốn lấy được người thương yêu, ngươi phải không chừa thủ đoạn nào! Nếu không, chỉ có thể chịu nhục thôi!” Lời của Hồng Uyển Nghi không khác nào liều thuốc mê hoặc với Liễu Nhi, muốn không bị khi dễ, muốn có được tình yêu của Bạch Nguyệt Diệu thì không được chừa thủ đoạn nào. Hồng Uyển Nghi đang cố lợi dụng mối quan hệ giữa Lam Đệp Nhi và Liễu Nhi.

“Nghi phi nương nương, nô tỳ không hiểu.”

“Không hiểu? Ngươi phục vụ tận tình từ ăn uống đến ngủ nghỉ, vậy mà ngươi bị đánh, bị chửi, mà nàng ta chỉ biết nằm trên giường cao gối mềm cùng nam tử nàng ta yêu, còn ngươi thì ở một bên thêm khát. Liễu Nhi! Làm nữ tử, hoặc là cả đời làm nha hoàn, hoặc là làm nữ tử trên đầu thiên hạ, ngươi hiểu chưa?” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng buông lỏng Liễu Nhi ra, nhất thời trong lòng Liễu Nhi bắt đầu lay động..

Bạch Nguyệt Diệu trở về phòng của Lam Đệp Nhi, nằm bên cạnh nàng, mỗi lần nhìn thấy thương thế của nàng, tim hân lại càng đau đớn, ôm Lam Đệp Nhi, hân không biết Lam Đệp Nhi còn có thể chịu đựng những gì nữa, hân cố đem Lam Đệp Nhi lấy được vào hoàng cung, rốt cuộc có phải là sai lầm lớn không?

Lam Đệp Nhi và Lý mama tiếp tục học không ít lễ nghi, nhưng mỗi lần học xong trở về, trên người lại xuất hiện sẹo mới, là người trung thực, vì để tránh cho Bạch Nguyệt Diệu trách tội Lý mama, nàng chỉ đành phải tránh Bạch Nguyệt Diệu. Bạch Nguyệt Diệu không trách nàng cự tuyệt mình, ngược lại trời vừa tối sau khi Lam Đệp Nhi ngủ say sẽ bôi thuốc cho nàng, đó là điều duy nhất hân có thể làm, hân lại càng thêm thương yêu Lam Đệp Nhi. Có lúc hân thậm chí cảm thấy Lam Đệp Nhi có chút ngu ngốc, nhưng mà loại ngu ngốc này ngược lại là ngu ngốc một cách đáng yêu.

Ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn trong đêm tối một vầng trăng sáng, Bạch Nguyệt Diệu cảm giác mệt mỏi quá, ngoài đầu nhìn lại Lam Đệp Nhi một chút, haiz, hân thật sự rất muốn mang Lam Đệp Nhi đến một nơi không ai biết, rồi hai người sẽ sống một cuộc sống bình lặng.

Kể từ khi Lam Đệp Nhi vào cung, không còn tiếp xúc chuyện trong triều, nàng cũng cả ngày học tập lễ nghi, căn bản không rảnh mà hỏi thăm Bạch Nguyệt Diệu.

Trong triều đình, tuy bộ phận lớn mọi người đều đứng về phía Bạch Nguyệt Diệu, nhưng Bạch Nguyệt Diệu đã mất đi huynh đệ quan trọng nhất, đó chính là Bạch Tinh Ngân.

Sau lễ thành hôn của Bạch Nguyệt Diệu và Lam Đệp Nhi, Bạch Tinh Ngân cả ngày buồn buồn không vui, cố ý tránh né Bạch Nguyệt Diệu, cuộc sống hiện giờ cũng bắt đầu thảm hại, nàng cóc một mình không cười không nói, hơn nữa còn ngày đêm vui với ca nữ, không khác gì Bạch Nguyệt Diệu ngày xưa.

Bạch Nguyệt Diệu cho rằng sự thay đổi của Bạch Tinh Ngân trong thời gian qua chính là do hân, hân nghĩ nếu có một ngày Bạch Tinh Ngân muốn ngôi vị thái tử của mình, hân sẵn sàng nhường cho, nhưng Lam Đệp Nhi, hân tuyệt đối sẽ không nhường!

Mặc cho Bạch Nguyệt Diệu vốn dĩ mạnh mẽ cũng khó mà chịu nổi trong ngoài tấn công, trên triều đình người lừa gạt không nói, hậu cung thì Hồng Uyển Nghi cố tình khi dễ nữ tử mình yêu. Hân biết, hoàng hậu còn chưa ra tay, nếu hoàng hậu ra tay, không biết Lam Đệp Nhi còn gặp nỗi khổ gì. Hân mệt mỏi, hân quá mệt mỏi, thứ duy nhất có thể giải trừ phần mệt nhọc kia là nhìn Lam Đệp Nhi ngủ.

Đúng lúc này Liễu Nhi đi qua cửa sổ, nhất thời gương mặt có chút ửng đỏ, nửa tháng nay, Liễu Nhi quả thật chịu không ít khi dễ, nhưng Lam Điệp Nhi không hề có chút quan tâm Liễu Nhi, khiến trong lòng nàng ấy cảm thấy cô đơn. Có lẽ là Lam Điệp Nhi không nhận ra nàng ấy bị khi dễ, nhưng nàng lạnh lùng như vậy đã làm tổn thương Liễu Nhi.

“Thái tử điện hạ.”

Thấy Liễu Nhi hơi đỏ mặt, Bạch Nguyệt Diệu khẽ nhún mày, hẳn không hy vọng Liễu Nhi nhìn thấy mình sẽ toát ra vẻ mặt như thế, vì Liễu Nhi hiện giờ là tâm phúc duy nhất của Điệp Nhi, nếu Liễu Nhi có tình cảm với mình, sẽ chỉ làm khổ Điệp Nhi mà thôi, hẳn biết, nữ tử có thể vì người mình yêu mà làm ra bất kỳ chuyện gì!

“Người không nói với Điệp Nhi chuyện Hồng Uyển Nghi?”

Bạch Nguyệt Diệu hoặc là không nói chuyện với Liễu Nhi, hoặc là nói chuyện với nhau thì nói về Điệp Nhi, Liễu Nhi không hiểu tại sao Bạch Nguyệt Diệu không thêm hỏi mình một câu về cuộc sống trong hoàng cung chứ?

“Đã nói, nhưng Điệp Nhi nương nương hoàn toàn không tin.” Liễu Nhi đang nói dối! Đây không thể nghi ngờ là đang nói dối, vì nàng ấy chưa từng nói với Lam Điệp Nhi, không biết Liễu Nhi muốn thế nào, chẳng lẽ thật sự đã bị Bạch Nguyệt Diệu đoán trúng? Nữ tử vì người mình yêu, có thể làm ra bất kỳ chuyện gì? Không ngờ Liễu Nhi bây giờ đã có lòng dạ khác với Lam Điệp Nhi rồi.

“Vậy sao.” Bạch Nguyệt Diệu không nhìn ra Liễu Nhi đang nói dối, hẳn chỉ biết gạt đầu.

Liễu Nhi nói xong thì nhanh chóng đi tới phòng mình, sau đó cầm món áo choàng muốn đưa cho Bạch Nguyệt Diệu, lúc này, đợi nàng đi rồi, Bạch Nguyệt Diệu cũng đóng cửa sổ lại, nàng nhất thời cảm thấy mát mát, xuyên qua khe cửa, nàng nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu đang ôm chặt Lam Điệp Nhi đang ngủ.

Nàng vô cùng khát vọng người nằm trên giường không phải Lam Điệp Nhi mà là nàng. Dù chỉ một lần, một lần cũng được.

Bạch Nguyệt Diệu phát hiện ngoài cửa sổ có người, hẳn thậm chí có thể đoán ra là ai, nhưng hẳn hi vọng muốn nói cho người đó biết, trong tim hẳn chỉ có Lam Điệp Nhi, tuyệt không thể có người thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 149: Nữ tử ngốc nghếch

Nửa tháng nay, ta cảm thấy vô cùng thiệt thòi cho Bạch Nguyệt Diệu, mỗi lần hẳn định thân thiết với ta, ta đều cự tuyệt hẳn, nhưng cũng bởi ta không muốn cho hẳn biết trên người ta có thương tích, nếu không hẳn nhất định sẽ rất lo lắng. Hơn nữa giờ đây ta và Hồng Uyển Nghi cũng đã thành bạn tốt, nếu ta bán đứng lòng tốt của nàng ấy thì ta chẳng khác nào mấy người bạn của ta khi còn ở hiện đại rồi.

Khi ngồi trước gương, Bạch Nguyệt Diệu lại muốn chải đầu cho ta, nhưng ta nhất quyết từ chối, vì Lý mama nói, Bạch Nguyệt Diệu là thái tử điện hạ, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi.

“Đề thiếp tự làm” Nói xong ta vội cầm lấy lược, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời có chút mát mát, nhưng hẳn cũng không nói gì nữa.

“Điệp Nhi, nàng học lễ nghi cũng đã được nửa tháng rồi, có hơn được gì không? hay hôm nay đừng đi nữa.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, từ phía sau lưng ôm chặt ta.

“Có thể là do thiếp quá ngu ngốc, nên Lý mama nói thiếp còn phải học thêm nửa tháng nữa.”

“Ai nói Điệp Nhi của ta ngu ngốc? Ta mặc kệ, hôm nay lâm triều trở lại ta muốn thấy nàng, nàng hãy xem ta trị nàng thế nào!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong còn cắn vào vành tai ta, nhất thời ta cảm thấy được một luồng cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân.

Khi ta đang lặng người đi, Bạch Nguyệt Diệu lại khẽ hôn nhẹ vào cổ ta, một loại khoái cảm lớn hơn đánh úp về phía ta, ta có thể cảm thấy cả ta lẫn Bạch Nguyệt Diệu đều bắt đầu thờ dốc không đều.

Tay của hẳn đã thâm nhập bên trong quần áo ta, vuốt ve phía trước của ta, dù muốn từ chối nhưng toàn thân ta đã xụi lơ vô lực.

“Thái tử điện hạ, đã đến lúc lên triều.” Tiếng cung nữ bên ngoài gọi đến cắt đứt khung cảnh ta và Bạch Nguyệt Diệu thân mật, ta nhanh chóng thức tỉnh, mà hẳn cũng rút tay ra khỏi ngực của ta.

Hắn cười tà mị, sau đó khẽ hôn xuống gương mặt của ta: “Nhớ đấy, chờ ta lâm triều trở về, ta dẫn nàng xuất cung đi chơi.”

Ngồi đến đi chơi, ta không khỏi sung sướng gật đầu một cái, vì mấy ngày nay, chỉ có học lễ nghỉ rồi lại học lễ nghỉ, quả thật nhàm chán muốn chết.

Ta đứng dậy trực tiếp đi đến phòng của Hồng Uyển Nghi: “Tỷ tỷ.”

“Muội muội tới rồi à? Sao hôm nay đến sớm vậy?.”

“Không phải vậy, tỷ tỷ, hôm nay muội muốn tới xin phép nghỉ một ngày.”

Ta nói xong, sắc mặt Hồng Uyển Nghi có chút thay đổi: “Sao lại thế? Là vì muội cảm thấy mấy ngày gần đây cực khổ quá sao? Vẫn cảm thấy Lý mama quá hà khắc, cho nên muội không muốn học nữa?”

“Không phải vậy...”

“Nếu Điệp phi nương nương không muốn tiếp tục, lão nô xin mời Điệp phi nương nương tìm khác người khác để học đi.”

Lý mama rõ ràng rất mất hứng, ta thấy Lý mama nói cũng không sai, Lý mama mỗi ngày cực khổ dạy ta lễ nghi, mà ta vì được đi chơi đã không muốn học nữa, đúng là ta thật quá đáng. Còn nữa, ta cũng không thể nói là Bạch Nguyệt Diệu muốn dẫn ta ra ngoài chơi, nếu không Hồng Uyển Nghi chắc sẽ rất khó chịu, thôi, lần này đành để Bạch Nguyệt Diệu thất vọng vậy.

“Thật xin lỗi tỷ tỷ, Lý ma ma, xin Lý mama tiếp tục dạy ta lễ nghi.”

Lam Điệp Nhi quá mức đơn thuần, thậm chí có thể nói là có chút ngu ngốc, thật ra thì Hồng Uyển Nghi và Lý mama nửa tháng nay hành hạ Điệp Nhi, về phần lễ nghi Lam Điệp Nhi từ lâu đã học được tương đối tốt rồi, chỉ là Hồng Uyển Nghi còn muốn hành hạ Lam Điệp Nhi mà thôi, nên cố ý kéo dài thời gian.

Lần này, Hồng Uyển Nghi cũng biết Lam Điệp Nhi xin nghỉ nhất định là đã có hẹn với Bạch Nguyệt Diệu, hơn nữa nàng ta cũng biết, Lam Điệp Nhi vì che giấu thương tích trên người mà nửa tháng nay không hề chăn gối với Bạch Nguyệt Diệu, đối với Hồng Uyển Nghi là chuyện tốt, Hồng Uyển Nghi còn không biết cảm ơn, ngược lại cảm thấy Lam Điệp Nhi đáng đời!

Nhìn thấy Lam Điệp Nhi đáp ứng việc huấn luyện hôm nay, Hồng Uyển Nghi nhìn Lý mama một cái, sau đó ngồi xuống ghế, Lý mama cầm một tấm đệm đặc chế ra, đặt trước mặt Hồng Uyển Nghi: “Điệp phi nương nương, hôm nay học tư thế quý.” Lý mama nói xong, Lam Điệp Nhi căn bản không hề nhìn tới vị trí đặt tấm đệm, nàng không hề để ý rằng nàng sẽ quý xuống ngay trước mặt Hồng Uyển Nghi.

Lam Điệp Nhi vừa quý xuống, nhất thời cau mày, trán toát ra chút mồ hôi lạnh, bên trong tấm đệm kia toàn bộ là đá cục! Lam Điệp Nhi vẫn không một tiếng oán trách, vì cái này đã là nhẹ nhàng rồi, mấy ngày trước đây còn hành hạ Lam Điệp Nhi ác hơn!

“Điệp phi nương nương, chuyện phải quý thì có thể xảy ra ở bất cứ đâu, thỉnh thoảng cũng có thể là trên con đường đầy đá, cho nên...”

“Ta hiểu.” Lam Điệp Nhi nói xong lại khẽ mỉm cười, Lam Điệp Nhi không chút nghi ngờ, không biết là nàng quá tốt bụng hay quá ngu ngốc, nhưng có điều nàng càng như vậy, càng khiến Bạch Nguyệt Diệu yêu thương, cũng không biết đó là phúc hay họa nữa.

Quý chừng nửa canh giờ, Lam Điệp Nhi gần như đã nhịn không nổi nữa rồi, lúc này nàng hoàn toàn không biết đầu gối của mình đã tứa máu, còn Hồng Uyển Nghi đang nhàn nhã uống trà.

Lam Điệp Nhi muốn thay đổi tư thế dưới chân, Lý mama bước lên lập tức một cây roi quất vào trên người Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi vẫn như cũ chỉ cắn môi, không kêu thành tiếng, vì Lam Điệp Nhi không muốn Hồng Uyển Nghi biết nàng đang đau, sợ Hồng Uyển Nghi tự trách mình.

Vì vậy mà nàng càng thống khổ, còn Hồng Uyển Nghi lại càng cao hứng, lúc này Hồng Uyển Nghi hận không thể để Lam Điệp Nhi quý nát cả hai chân, như vậy nàng sẽ không thể đi theo Bạch Nguyệt Diệu được nữa.

Thời gian dần trôi qua, hôm nay lâm triều kết thúc rất nhanh, Bạch Nguyệt Diệu cao hứng mang theo Hắc Mạc Dục và Lam Vân Triệt tới tẩm cung của mình, không ngờ đẩy cửa phòng Lam Điệp Nhi ra lại không thấy nàng ở đó, trong lòng có chút buồn bực.

Có lẽ nào....?

“Người đâu?!” Bạch Nguyệt Diệu nhất thời lo lắng.

“Thái tử điện hạ...”

“Điệp phi đâu?”

“Trong phòng Nghi phi nương nương ạ.” Cung nữ nói xong, sắc mặt Bạch Nguyệt Diệu đại biến.

Hắn tin rằng Lam Điệp Nhi không phải cố tình lờ hẹn với mình, nhất định là Hồng Uyển Nghi đã quán lấy Lam Điệp Nhi không để nàng rời đi.

“Tiện nhân!” Bạch Nguyệt Diệu thuận miệng mắng, khiến Hắc Mạc Dục và Lam Vân Triệt có chút ngạc nhiên, họ không hiểu Bạch Nguyệt Diệu đang mắng ai là tiện nhân.

“Thái tử, có phải lệnh muội...” Lam Vân Triệt tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ta không chửi Điệp nhi, Vân Triệt, Mạc Dực, lát nữa cùng ta đến phòng Hồng Uyển Nghi, sau khi bước vào, bất kể các người thấy gì cũng không được tức giận.” Bạch Nguyệt Diệu không dám nhìn Lam Điệp Nhi bị ngược đãi, hấn sợ mình sẽ nhìn không được mà giết Hồng Uyển Nghi. Hấn cũng biết, nửa tháng nay, quan hệ của Lam Điệp Nhi và Hồng Uyển Nghi đang rất tốt, nếu hấn giết chết Hồng Uyển Nghi, Lam Điệp Nhi chắc chắn sẽ hận mình!

Lam Vân Triệt và Hắc Mạc Dực nghe vậy, trong lòng nhất thời căng thẳng, bọn họ biết, xem ra trong phòng Hồng Uyển Nghi chắc chắn có chuyện làm cho mình tức giận.

Đi tới cửa phòng Hồng Uyển Nghi, Bạch Nguyệt Diệu chấn chỉnh trong lòng, vừa đúng lúc này Liễu Nhi đi ngang qua: “Thái tử điện hạ, Lam Thái sư, Hắc tướng quân.”

“Vừa đúng, Liễu Nhi, người cùng theo ta vào đây đi.”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức đẩy cửa phòng Hồng Uyển Nghi ra, nhìn thấy ngay Hồng Uyển Nghi ngồi ở ghế trên, mà Lam Điệp Nhi quỳ gối trên đệm, Lý mama trong tay cũng đang cầm roi.

Nhìn kỹ một chút thì sắc mặt của Lam Điệp Nhi có chút trắng bệch, hơn nữa trán cũng có nhiều mồ hôi lạnh.

Trong lòng Bạch Nguyệt Diệu nhất thời vô cùng chua xót. Còn Lam Vân Triệt căn bản không hiểu, muội muội của mình rốt cuộc đã làm sai điều gì mà phải quỳ xuống trước mặt Hồng Uyển Nghi? Hắc Mạc Dực cũng không thể nào hiểu nổi.

Bạch Nguyệt Diệu nắm chặt quả đấm chạy tới bên Hồng Uyển Nghi, Lam Điệp Nhi nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu nắm chặt quả đấm rồi, khẩn trương nói: “Thái tử điện hạ.” Nàng biết chỉ cần nàng đứng dậy sẽ lập tức ngã xuống đất.

“Nghi phi nương nương, lệnh muội rốt cuộc đã làm sai điều gì, vì sao phải quỳ như vậy?” Lam Vân Triệt chất vấn Hồng Uyển Nghi.

Hồng Uyển Nghi lại giả bộ làm vẻ mặt vô tội, Lam Điệp Nhi vội vàng giải thích: “Ca ca, Nghi phi tỷ tỷ đang dạy muội lễ nghi thôi, cho nên muội mới phải quỳ.”

Mọi người chỉ thấy chuyện bên ngoài, do Lam Điệp Nhi tự quỳ xuống trước mặt Hồng Uyển Nghi, nhưng thực chất, mọi người căn bản không phát hiện bên trong tấm đệm có bí mật.

“Điệp nhi đứng lên đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Lam Điệp Nhi vẫn không dám đứng dậy, trước sau vẫn quỳ gối trên tấm nệm: “Điệp nhi?” Bạch Nguyệt Diệu có chút kỳ quái, tại sao Lam Điệp Nhi còn không đứng dậy.

“Mọi người đi nhanh đi, ta còn phải cùng Nghi phi tỷ tỷ học tập lễ nghi nữa.”

Nghe xong lời nói của Lam Điệp Nhi, lòng Bạch Nguyệt Diệu rất khó chịu, hấn không biết Hồng Uyển Nghi đã cho Lam Điệp Nhi loại bùa chú gì, lại có thể khiến nàng như thế, phải chăng nàng đang chuộc lỗi với Hồng Uyển Nghi? Nàng cảm thấy mình là vật cản giữa Bạch Nguyệt Diệu và Hồng Uyển Nghi, nên đành lấy tấm lòng để chuộc tội, vì nàng sẽ không buông tay với Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn Lam Vân Triệt một cái, dù sao Lam Vân Triệt cũng là ca ca của Điệp Nhi, nếu muốn đem nàng đi, Lam Điệp Nhi khó có thể cãi lời.

Lam Vân Triệt lập tức đi tới bên cạnh Lam Điệp Nhi, kéo nàng dậy...

Lúc này bọn họ mới thấy dưới tấm nệm toàn là máu.

Nhất thời, Lam Vân Triệt ngán cả người, Hắc Mạc Dực cũng lui về phía sau hai bước, chỉ có Bạch Nguyệt Diệu vẫn chưa thay đổi, hấn cố gắng không nhìn vào vết máu đó.

Lam Điệp Nhi lúc này hoàn toàn không thể đứng thẳng, lập tức xụi lơ, thật may là Lam Vân Triệt đã nhanh chóng đỡ nàng.

“Liễu Nhi, đỡ Điệp phi trở về.”

“Thái tử điện hạ...” Lam Điệp Nhi biết sự việc đã bại lộ rồi, nàng sợ, Bạch Nguyệt Diệu sẽ tức giận lên Hồng Uyển Nghi.

“Liễu Nhi! Đỡ Điệp phi trở về!” Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không để ý đến lời nói của Lam Điệp Nhi, còn tức giận quát lên.

Lam Vân Triệt thận trọng giao Lam Điệp Nhi cho Liễu Nhi, Lam Điệp Nhi sao có thể cứ như vậy mà rời khỏi?

“Thái tử điện hạ, có thể cùng Điệp Nhi trở về không?” Lam Điệp Nhi nói vậy, vì sợ Bạch Nguyệt Diệu làm điều gì bất lợi cho Hồng Uyển Nghi, nhưng trong mắt Hồng Uyển Nghi thì chẳng khác nào Lam Điệp Nhi đang cố thị uy với mình.

“Đúng vậy, thái tử điện hạ, chẳng phải giờ muội muội đang cần Thái tử điện hạ đó sao?” Hồng Uyển Nghi mỉm cười nói xong, Lam Điệp Nhi thế mới biết mình nói sai, bây giờ Lam Điệp Nhi đòi hỏi Bạch Nguyệt Diệu trở về cùng mình, chẳng khác nào nói với Hồng Uyển Nghi rằng Bạch Nguyệt Diệu chỉ thuộc về mình.

Nàng áy này nhìn Hồng Uyển Nghi một cái, sau đó vừa nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Thái tử điện hạ, tỷ tỷ đối với Điệp nhi thật sự rất tốt!”

Nghe xong lời của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu nắm chặt tay thành nắm đấm, sau đó khẽ mỉm cười: “Ta hiểu, ta hiểu, Điệp nhi về trước đi, ta có mấy câu muốn nói với Uyển Nghi.”

Thấy Bạch Nguyệt Diệu cười, Lam Điệp Nhi lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, an tâm khép khênh đi theo Liễu Nhi trở về phòng.

Thấy Lam Điệp Nhi rời đi, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời âm trầm kinh khủng, hấn phát tay, Hắc Mạc Dực lập tức đóng cửa phòng lại.

“Thái tử điện hạ, sao hôm nay lại rảnh rồi tới chỗ Uyển Nghi?” Hồng Uyển Nghi hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đi tới trước tấm nệm rồi cầm lên, giờ đã hiểu thì ra bên trong toàn là đá tảng, Lam Vân Triệt cũng bước qua sờ thử. Vừa sờ vào thì lòng chột chưa xót.

Bạch Nguyệt Diệu một tay vẫn chạm vào tấm nệm, tay kia hung hăng cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai, cái bạt tai này làm miệng Hồng Uyển Nghi tóe máu.

“Thái tử điện hạ?” đang lúc có người ngoài ở đó, Hồng Uyển Nghi lại giả bộ đáng thương, nàng lúc này là diễm đam đáng yêu, nhưng vô dụng thôi, Lam Vân Triệt căn bản sẽ không đồng tình, Lam Vân Triệt rất mực thương yêu muội muội duy nhất của mình. Dù có nguyên nhân gì, hấn cũng chỉ nghĩ tới tấm nệm đã nhuốm đầy máu kia. Còn Hắc Mạc Dực, tính tình lạnh lùng, đối với việc Hồng Uyển Nghi bị Bạch Nguyệt Diệu đánh, hấn không hề ngạc nhiên, thậm chí cảm thấy Hồng Uyển Nghi đúng là đáng bị đánh!

Bạch Nguyệt Diệu vẫn không thay đổi về mặt tiếp tục cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai.

“Thái tử điện hạ, chuyện này không hề liên quan đến Nghi phi nương nương...” Lý mama vừa nói vừa quỳ gối trên đất.

Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lộ ra một nụ cười âm trầm, sau đó giành lấy roi trong tay Lý mama nói: “Ta có nói liên quan sao? Hơn nữa, ta thấy kẻ nên học lễ nghi là người mới đúng chứ? Bây giờ tới phiên người lên tiếng sao?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại thu hồi nụ cười, sau đó vung roi: “Người trừng phạt Điệp nhi như vậy sao?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi xong thì thu tay lại, nhưng hấn giờ phút này vốn dĩ không cách nào phát tiết tức giận trong lòng, sau đó một cước đá vào bả vai Lý mama. Lý mama bay cả người ra ngoài, Bạch Nguyệt Diệu tiến lên, đạp chân trên người của Lý mama: “Lý ma ma, nghe nói người có một cậu con trai ở chỗ Hắc tướng quân phải không?”

Lý mama vừa nghe, nhất thời hoảng hồn: “Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, xin ngài tha cho lão nô.”

“Tha cho người? Mạc Dực, nhớ cho kỹ, sau này nhớ chú ý chăm sóc con trai của Lý ma ma!” Bạch Nguyệt Diệu hung hăng nói xong lại dùng sức đạp Lý mama.

“Vâng thưa thái tử điện hạ.” Hắc Mạc Dực không phải loại người lấy việc công trả thù riêng, nhưng vì Lam Điệp Nhi, hấn tình nguyện trừng phạt con trai của Lý ma ma, hấn cũng muốn để Lý mama biết, người bà ta đắc tội là ai.

“Thái tử điện hạ, van xin người, sau này lão nô sẽ không khi dễ Điệp phi nương nương nữa.” Lý mama nhất thời sợ hãi mà khóc, vì bà tuy ác độc nhưng vẫn rất thương yêu con trai mình.

“Ha ha, sau này? Còn có sau này?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, hung hăng cho một cước, Hồng Uyển Nghi thấy Lý mama khoe miệng cũng tứa máu, nhất thời trong lòng có chút khản trương, nàng biết lát nữa mình cũng sẽ bị đánh: “Nhớ cho kỹ, người là nô tài, Điệp phi cho dù không có ta làm chủ, các người cũng phải biết nàng ấy là người của Lam gia, nếu người nhà Lam gia nổi giận, người nhà Hồng gia các người sẽ làm thế nào?” Nói xong đôi mắt sắc bén của Bạch Nguyệt Diệu lại nhìn Hồng Uyển Nghi, Hồng Uyển Nghi nhất thời sợ hãi, khẽ run rẩy.

“Quý xuống!” Bạch Nguyệt Diệu gầm lên giận dữ, Hồng Uyển Nghi ngoan ngoãn quỳ gối trên đất: “Quý trên tấm đệm kia!” Bạch Nguyệt Diệu chỉ vào tấm đệm trên đất.

Hồng Uyển Nghi biết nếu quỳ lên đó phải chịu đau đớn nhường nào, nàng không ngóc, chỉ có kẻ ngu ngốc như Lam Điệp Nhi mới có thể quỳ lên đó thôi.

“Thái tử điện hạ, cái đó...” Không đợi Hồng Uyển Nghi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu túm lấy tóc Hồng Uyển Nghi kéo đến, hấn nhìn Lam Vân Triệt một cái, Lam Vân Triệt lập tức tiến đến xê dịch tấm đệm qua, Bạch Nguyệt Diệu thuận tay đè Hồng Uyển Nghi quỳ lên tấm đệm.

“A -” Hồng Uyển Nghi thống khổ rên rỉ một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, nhưng Bạch Nguyệt Diệu lại gắt gao đè xuống bả vai của nàng, khiến nàng căn bản không cách nào đứng dậy nổi.

“Đau đến thế sao? Vậy vừa rồi Điệp Nhi của ta liệu có đau không?” Bạch Nguyệt Diệu châm chọc chất vấn Hồng Uyển Nghi.

“Thái tử điện hạ, thật sự rất đau, van xin người bỏ qua cho Uyển Nghi.”

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong tiếng cầu khẩn của Hồng Uyển Nghi, lại khẽ mỉm cười: “Làm sao có thể chứ? Uyển Nghi, nàng cũng đừng giả bộ, chắc là không đau đâu đúng không?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại dùng sức nhấn xuống bả vai Hồng Uyển Nghi, hấn lại dùng ngôn ngữ cực kỳ âm trầm nói: “Nếu đã nhận là tỷ tỷ tốt, sao có thể để Điệp nhi quý gối trên đó chứ?!!!!?”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức xoay người ngồi xuống ghế, sau đó trong đôi mắt hần tràn đầy nét âm trầm nhìn chăm chú vào Hồng Uyển Nghi: “Nghe kỹ lời ta đây, Hồng Uyển Nghi, nếu ngươi đem chuyện ngày hôm nay nói cho Điệp nhi biết, ngươi nói một lần, ta cho ngươi quý một tháng, ngươi nói hai lần ta cho ngươi quý một năm, ngươi nói quá ba lượt ta sẽ cho ngươi quý cả đời trên tấm đệm này!” Mặc cho Bạch Nguyệt Diệu đối với người khác vô tình, hần đối với Lam Điệp Nhi tình thâm ý trọng. Hần biết, nếu Hồng Uyển Nghi nói cho Lam Điệp Nhi biết chuyện mình đối đãi với Hồng Uyển Nghi, vì lòng tốt của tỷ muội, nàng sẽ làm khó mình, để tránh gây gổ, hần chỉ có thể uy hiếp Hồng Uyển Nghi không cho nói ra.

“Uyển Nghi nhất định sẽ giữ kín chuyện này, xin thái tử điện hạ cho Uyển Nghi đứng dậy.” Giờ phút này, Hồng Uyển Nghi không thể đối trả được rồi, nàng vốn được cưng chiều chưa lúc nào phải chịu khổ, hôm nay quý gối trên tấm đệm này quả là đau đớn mà khóc ròng.

Thấy Hồng Uyển Nghi như vậy, Bạch Nguyệt Diệu lạnh lùng cười cười mà nói: “Đứng dậy? Lúc này Điệp phi quý, ngươi có cho nàng ấy đứng dậy hay không?”

“Thái tử điện hạ... Uyển Nghi biết sai rồi! Xin ngài cho Uyển Nghi đứng dậy đi” Hồng Uyển Nghi cầu khẩn, nước mắt cũng rơi ra không ngừng.

Bạch Nguyệt Diệu liếc Hồng Uyển Nghi một cái.”Được, nhưng ta có một điều kiện.”

“Thái tử điện hạ cứ nói.” Hồng Uyển Nghi không còn chờ được nữa, lúc này Hồng Uyển Nghi đã rất đau đớn, đừng nói một điều kiện, mười điều kiện cũng có thể đáp ứng, nhưng tuân thủ hay không tuân thủ thì chưa rõ.

“Hãy nói với Điệp Nhi, chuyện học lễ nghi đã tương đối ổn, nên bảo nàng ấy đừng tới tìm ngươi nữa, còn nữa..., cách xa Điệp nhi ra, ta bảo đảm ngươi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, nếu ngươi còn đến gần Điệp nhi, coi như ngươi đang cố tình làm khó quan hệ giữa ta và Điệp nhi, ta sẽ không để ngươi ở nơi hậu cung này hưởng an nhàn đâu!” Điều duy nhất hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu có thể làm để bảo vệ Lam Điệp Nhi chính là bảo Hồng Uyển Nghi không đến gần Lam Điệp Nhi nữa.

“Uyển Nghi biết rồi.” Hồng Uyển Nghi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu hài lòng cười một tiếng mang theo Hắc Mạc Dục cùng Lam Vân Triệt rời đi.

“Thái tử điện hạ, Uyển Nghi có thể đứng dậy rồi chứ?” Bạch Nguyệt Diệu nghe được câu hỏi kia, nhưng lại làm bộ không nghe thấy ngênh ngang rời đi.

Hồng Uyển Nghi lần này không ngờ bị Bạch Nguyệt Diệu giầy vò như vậy, nhưng đối với Bạch Nguyệt Diệu mà nói, thế vẫn chưa đủ cho chuyện Lam Điệp Nhi bị thương. Nghĩ tới đây, hần lại nhìn về phía Lam Vân Triệt.

“Thật xin lỗi, anh vợ, ta không bảo vệ tốt Điệp nhi.” Giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu nhất thời đối với Lam Vân Triệt tràn đầy áy náy.

Lam Vân Triệt vừa mới thấy đầu gối đầy máu của Lam Điệp Nhi, lòng vô cùng đau xót, nhưng hần không muốn Bạch Nguyệt Diệu biết, mà chuyện hậu cung tranh đấu, chỉ có nữ tử mới có thể bảo vệ tốt cho mình, đối mặt với muội muội đơn thuần như vậy, Lam Vân Triệt không khỏi lo lắng cho tương lai của nàng: “Thái tử điện hạ ngài không cần thiết phải nói vậy.”

“Không, ta bây giờ đối với Điệp nhi thật sự hết cách rồi, ta muốn cầu xin anh vợ một chuyện.” Bạch Nguyệt Diệu cầu xin Lam Vân Triệt.

“Thái tử điện hạ cứ nói.”

“Xin anh vợ nhất định phải nói cho Điệp Nhi biết Hồng Uyển Nghi là một người như thế nào.” Bạch Nguyệt Diệu thành khẩn nói xong, Lam Vân Triệt có chút khó hiểu, tại sao Bạch Nguyệt Diệu không tự mình nói? Nhưng hần không hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Thật ra thì Bạch Nguyệt Diệu nghĩ gì trong lòng đây?

Cũng do hần cho là Lam Điệp Nhi hiện giờ không yêu mình, mà cùng mình sống qua ngày như vậy là quá tốt đối với hần rồi. Hần vô cùng thỏa mãn, hần không dám cầu xin nàng điều gì, cũng không dám yêu cầu Lam Điệp Nhi có thể nghe lời mình, hần rất sợ mất nàng, hết sức nâng niu trong tay. Đó chính là cách hần thương yêu Lam Điệp Nhi.

Cho nên, hần mới hi vọng Lam Vân Triệt có thể đánh thức Lam Điệp Nhi.

-

Ta được Liễu Nhi đỡ vào trong phòng, không biết vì sao lòng ta bất ổn lo lắng cho Hồng Uyển Nghi, hi vọng Bạch Nguyệt Diệu chỉ là đơn thuần có lời muốn nói cùng nàng ấy.

“Điệp phi nương nương, đầu gối người tại sao chảy máu như vậy?” Liễu Nhi không hiểu hỏi ta.

“Không có gì.” Ta cười xấu hổ, ta không muốn nói với Liễu Nhi, không muốn để Liễu Nhi lo lắng cho ta. Ta cũng biết Liễu Nhi mấy ngày nay đã chịu không ít khổ sở, ta đây làm bạn mà không thể quan tâm tới muội ấy, chủ yếu là ta không biết quan tâm muội ấy thế nào, vì dù sao chúng ta đều phải đi học tập lễ nghi.

Ta gian nan nằm ở trên giường, xem ra hôm nay không thể đi chơi cùng Bạch Nguyệt Diệu rồi, vì chân ta thực sự rất đau.

“Liễu Nhi, muội ra ngoài trước đi.”

“Dạ.”

Sau khi Liễu Nhi rời khỏi, ta rút cuộc nhìn không được mà rơi nước mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống, lần này không phải vì chịu uất ức, mà là do đầu gối ta đau, thật sự rất đau.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, ta biết nhất định là Bạch Nguyệt Diệu vội nhanh chóng lau khô nước mắt, chỉ cần thấy ta khóc Bạch Nguyệt Diệu chắc hẳn sẽ rất đau lòng.

“Điệp nhi...” Bạch Nguyệt Diệu, Lam Vân Triệt ca ca và Hắc Mạc Dục cùng bước vào phòng ta.

“Ca ca, Hắc tướng quân.” Ta chào hỏi xong lại miễn cưỡng cười với bọn họ.

Bạch Nguyệt Diệu bước nhanh tới bên cạnh ta, nhìn chăm chú vào đầu gối của ta, giờ phút này ánh mắt của hắn bao hàm rất nhiều tình cảm, ta không cách nào hình dung được, chỉ cảm thấy, lần này, ta đã để Bạch Nguyệt Diệu lo lắng rất nhiều. Hắn nhanh chóng chạy tới trước ngăn tủ, lấy ra một bình thuốc, Hắc Mạc Dục cũng tự động ra khỏi phòng.

“Muội muội...” Lam Vân Triệt nhẹ nhàng sờ đầu gối của ta một cái, nhất thời ta cảm nhận được cơn đau lan đến trái tim, chỉ là, ta chỉ hơi hơi nhú mày không hề lên tiếng: “Cùng ca ca về nhà ở hai ngày được không? Có được không muội muội?”

“Không được, ca ca, muội còn phải cùng tỷ tỷ học lễ nghi đây.”

Ta cảm thấy lời của ta rất bình thường, nhưng sắc mặt ca ca lại đột nhiên âm trầm: “Ca ca nhớ muội, trước mắt hãy cùng huynh về nhà ở hai ngày có được không?”

“Nhưng...”

“Đúng vậy, Điệp nhi, hãy về nhà với ca ca hai ngày đi, nàng cũng muốn về nhà mà phải không?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại đi đến phía ta.

“A, nhưng, Nguyệt Diệu, chàng hãy nói với tỷ tỷ một tiếng.”

“Ta đã nói rồi.”

“Cứ làm vậy đi, thái tử điện hạ, ngài bôi thuốc cho muội muội đi, ta ở ngoài cửa chờ.” Lam Vân Triệt ca ca nói xong lập tức đi ra khỏi phòng ta.

“Nằm xuống đi.” Bạch Nguyệt Diệu nhẹ nhàng nói với ta.

“Chờ một chút, thiếp tự mình bôi.” Nếu còi quần, vết thương trên người ta sẽ bị Bạch Nguyệt Diệu thấy hết.

“Ha ha, ta đã biết hết rồi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lại đỡ ta nằm xuống.

“Biết rồi ư?”

“Ừ, nếu không phải vừa rồi Uyển Nghi nói cho ta biết, ta còn không biết đâu.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong còn cười nhạt, nhưng Hồng Uyển Nghi nói cho Bạch Nguyệt Diệu ư?

Bạch Nguyệt Diệu có phải đã...? “Chàng...”

“Ta không trách Uyển Nghi, ha ha.” Không biết vì sao nghe Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, lòng ta chợt khó chịu, ta phát hiện ta cuối cùng lại vì yêu mà tự mâu thuẫn. Lúc đó, sợ Bạch Nguyệt Diệu biết trên người ta có thương tích mà hỏi tội Hồng Uyển Nghi, hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu đã biết, cũng không trách Hồng Uyển Nghi, ta lại cảm thấy giống như Bạch Nguyệt Diệu không quan tâm tới ta.

Hơn nữa nghe Bạch Nguyệt Diệu gọi Hồng Uyển Nghi là Uyển Nghi, ta cũng không thoải mái... Chỉ là, bất mãn nhưng ta không biểu hiện ra ngoài, vì ta không muốn Bạch Nguyệt Diệu biết ta là nữ tử nhỏ mọn như vậy.

-

Nếu thật Lam Điệp Nhi biểu hiện ra đáng điệu ghen tuông, Bạch Nguyệt Diệu chẳng phải sướng chết rồi sao?

Bạch Nguyệt Diệu thận trọng còi quần Lam Điệp Nhi ra, mặc dù, Bạch Nguyệt Diệu sớm đã biết rõ vết thương của nàng chồng chất, nhưng mà khi hiện ra trước mắt đúng là làm cho trái tim hắn đau đớn.

Hắn nhẹ nhàng như với một đứa trẻ, hắn biết bôi thuốc rồi sẽ đỡ đau hơn, nhưng hắn vẫn phải nghe tiếng than nhẹ của nàng, lòng hắn đau đớn vô kể.

Bôi thuốc thượng hạng xong, hắn lại mặc quần áo trở lại cho nàng, sau đó bế Lam Điệp Nhi ra khỏi phòng, hắn hi vọng, mình cùng Lam Điệp Nhi đến phủ Lam gia sẽ có thể có mấy ngày thoải mái! Sau đó còn có chuyện quan trọng hơn chờ hắn...

## Chương 150: Về nhà

Bạch Nguyệt Diệu ôm ta ra khỏi phòng, vậy là ta sắp được gặp lại cha rồi, nhưng Bạch Nguyệt Diệu cùng ta trở về nhà thế này liệu có ổn không?

“Chàng cũng muốn đến nhà thiếp sao?”

“Thế nào? Chẳng lẽ nàng không muốn ta đi?” Bạch Nguyệt Diệu trêu đùa, khóe miệng hiện lên nụ cười xấu xa.

“Nhưng như vậy không đúng quy củ cho lắm!”

“Quy củ là do người định!” Bạch Nguyệt Diệu tuy là người cô đại nhưng rất ít tuân theo những lễ lối cũ đó, ngược lại, ta là người hiện đại lại rậm rắp sợ nó, phải chăng ta đã thoái hóa?

“Thả thiếp xuống đi.” Lý mama đã nói, thân thiết cùng thái tử điện hạ là tốt, nhưng không thể không chú ý đến lễ tiết, quả thật, nếu Bạch Nguyệt Diệu bé ta xuất cung như thế này, nhất định sẽ có người nói ta vô phép, không hiểu quy củ.

Có lẽ Bạch Nguyệt Diệu cũng hiểu ý ta, hấn không nhiều lời lập tức để ta xuống, nhưng vẫn đi từng bước.

“Thái tử điện hạ, xe ngựa đã dừng ở bên ngoài cung.” Lam Vân Triệt ca ca nói xong, lại theo Bạch Nguyệt Diệu cùng nhau đỡ ta, ta cảm thấy ca ca của ta cũng rất thương ta, đau thay cho nỗi đau của ta. Hiện giờ ta vô cùng hạnh phúc.

Đúng lúc bọn ta đi qua Ngự thư phòng thì Bạch Nhật Uyên và Bạch Tinh Ngân đi ra, nghỉ lại, lần đó ở Ngự Thư Phòng, ta vốn định lựa chọn Bạch Tinh Ngân, nếu không phải Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên lên tiếng, hiện giờ người bên cạnh ta đã là Bạch Tinh Ngân rồi.

Ha ha, lúc đó ta thật sự quá lỗ mãng, vì nghĩ tới hạnh phúc của Bạch Nguyệt Diệu và Hồng Uyển Nghi mà suýt nữa đã hại ta đến với Bạch Tinh Ngân, nếu không phải Bạch Nguyệt Diệu vẫn không hắt hủi ta, chỉ sợ, ta bây giờ hối hận không kịp.

Mặc dù, hiện giờ trong lòng ta vẫn nghĩ tới Hồng Uyển Nghi, nhưng ít nhất, ta bây giờ rất hạnh phúc.

Lúc này ánh mắt Bạch Tinh Ngân nhìn ta đã khác trước, hấn đã thay đổi, ta nhận thấy ánh mắt của hấn giờ chỉ có sự âm u, không còn vẻ thấu đáo trước đây, chẳng lẽ vì chuyện tình cảm của ta và hấn sao? Tam Hoàng từ ngày xưa đâu rồi? hay là, cuối cùng hấn cũng bị Bạch Nhật Uyên mê hoặc?

“Điệp nhi.” Bạch Tinh Ngân thấy bước chân ta khập khiễng vội đi tới trước mắt ta, có lẽ ta nên cảm kích hấn còn quan tâm ta như vậy, nhưng bây giờ ta đã là hoàng tẩu của hấn rồi, trước kia hấn không gọi ta là Điệp nhi, mà bây giờ lại gọi thân thiết như vậy, nhìn sang Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu đang nhìn Bạch Tinh Ngân với ánh mắt xa lạ, chẳng lẽ tình huynh đệ ngày xưa đã không còn sao?

“Tam Hoàng đệ.” Bạch Tinh Ngân không thèm chào hỏi Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng không để ý tới Bạch Tinh Ngân. Ta cứ theo lễ nghi gọi Bạch Tinh Ngân một tiếng ‘Tam Hoàng đệ’, có một phần là ta muốn nói cho hấn biết, ta bây giờ đã là chị dâu của hấn rồi.

Nghe ta xưng hô như thế, Bạch Tinh Ngân khẽ lạnh người, hai mắt nhất thời hơi tức giận nhìn Bạch Nguyệt Diệu: “Nhị hoàng huynh, huynh liệu mạng cùng đệ tranh đoạt Điệp nhi, giờ lại đối đãi với Điệp nhi như vậy sao?”

Đủ rồi, đủ rồi, không phải lỗi của Bạch Nguyệt Diệu, không phải lỗi của ai cả, chỉ là mấy vết thương nhẹ, xin đừng vì ta mà cãi vã!

“Tam Hoàng đệ, nên gọi Điệp nhi là hoàng tẩu chứ?” Giọng điệu Bạch Nguyệt Diệu vừa lạnh như băng lại vừa xa lạ, ta quả thật hoàn toàn không thể tin nổi.

“Hoàng tẩu không phải là Nghi phi sao?” Giờ phút này, Bạch Tinh Ngân ngang nhiên tỏ ra đối đầu với Bạch Nguyệt Diệu, nhưng chẳng lẽ hấn không biết, hấn nói lời này hoàn toàn là làm tổn thương ta sao?

“Ôi, ôi, Tam Hoàng đệ, nhị hoàng đệ tuy có hai vợ, nhưng theo quy củ, đệ vẫn phải gọi Lam Điệp Nhi một tiếng hoàng tẩu đó. Đúng không, tiểu muội!” Bạch Nhật Uyên vẫn giáo hoạt như vậy. Hấn gọi ta là tiểu muội, đơn giản nói trắng ra là Nguyệt Diệu có hai vợ, luận đi lên, ta là nhỏ, không sao cả! Bất kể lớn hay nhỏ, ta đều không quan tâm!

Nhưng, nếu không phải vì loại hồ ly này, nói không chừng hiện giờ ta còn ở trên quan trường làm Thượng Thư, nếu không phải hấn nhúng tay vào thì hiện giờ ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng không kết hôn, nhưng... Ta không hối hận! Hấn đã giúp ta và Bạch Nguyệt Diệu.

“Ha ha, Đại Hoàng huynh, Điệp nhi rất hâm mộ Đại Hoàng huynh thế thiếp thành đoàn, Điệp nhi bây giờ còn muốn vì thái tử điện hạ tuyển thêm phi tần nữa, coi như là giải bớt ưu phiền!” Ta có ý tăng thêm âm lượng hai chữ ‘Thái tử’ để chọc tức Bạch Nhật Uyên. Ta cũng muốn nói với Bạch Nhật Uyên rằng đừng hòng đem những chuyện này ra để khích bác quan hệ giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu. Ta nói vậy khiến Bạch Tinh Ngân cúi đầu.

Bạch Nhật Uyên nghe xong lời của ta vẫn không chút biến hóa nào, mỉm cười như trước, hần từ từ bước đến gần ta, khoe miệng xuất hiện nụ cười âm trầm “Nam tử thể thiếp thành đoàn thì càng tốt, nhưng nữ tử không trinh tiết thì chắc là không ổn rồi.”

-

Thoáng chốc, lời của Bạch Nhật Uyên khiến đầu óc Lam Điệp Nhi trống rỗng, thậm chí cảm thấy trước mắt có chút mờ lung, nàng biết Bạch Nhật Uyên đang nói đến cái gì, rõ ràng hần đang nói đến chuyện nàng cùng Tử Thừa tướng, trời ơi, Lam Điệp Nhi vốn đã quên đi vết thương lòng này, nhất thời lại bị Bạch Nhật Uyên khơi lại.

Nàng túm chặt cánh tay Bạch Nguyệt Diệu, nước mắt chực tuôn rơi, giờ phút này Lam Điệp Nhi hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Bạch Nguyệt Diệu có thể cảm nhận được lòng Lam Điệp Nhi lúc này, hần siết tay thành quả đấm, muốn cho Bạch Nhật Uyên một quyền thật mạnh, nhưng hần biết, nếu một quyền này tung ra, Bạch Nhật Uyên chỉ càng đắc ý mà thôi.

“Ha ha ha, Đại Hoàng Huynh rảnh rồi để ý những chuyện khác, không bằng nên cố gắng một chút, phụ hoàng đã nói trong năm nay sẽ đem ngôi vị hoàng đế giao cho đệ đấy.” Bạch Nguyệt Diệu cười đắc ý, nụ cười rất tự nhiên, nhưng đằng sau đó ẩn chứa cái gì? Lời nói của Bạch Nhật Uyên không chỉ là làm tổn thương Lam Điệp Nhi, mà còn cả Bạch Nguyệt Diệu nữa!

Bạch Nguyệt Diệu nói xong lập tức bế Lam Điệp Nhi lên nhanh chóng hướng ra ngoài cung, Bạch Nhật Uyên lúc này vẫn đang tức giận đứng tại chỗ không nhúc nhích, Bạch Tinh Ngân thì lưu luyến nhìn Lam Điệp Nhi rời đi.

“Điệp nhi! Điệp nhi!” Bạch Nguyệt Diệu gọi tên Lam Điệp Nhi, hần thấy đôi mắt nàng giờ không khác gì ngày động phòng hôm ấy, xám xịt không ánh sáng, hần sợ, hần sợ Lam Điệp Nhi không thể chịu nổi đã kích.

Lam Điệp Nhi không đáp, hai mắt nén lệ, ngược nhìn bầu trời.

“Muội muội?” Lam Vân Triệt cũng đã nhận ra việc không bình thường: “Muội muội?”

Không nghe thấy, Lam Điệp Nhi cái gì cũng không nghe thấy, Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng ôm Lam Điệp Nhi đi về phía xe ngựa, Lam Vân Triệt và Hắc Mặc Dực ngồi trước, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Lam Điệp Nhi cũng không nhìn được sự uất ức trong lòng, nước mắt rớt cuộc rơi ra, Bạch Nguyệt Diệu thấy Lam Điệp Nhi khóc nhất thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, Lam Điệp Nhi khóc là tốt rồi, hần chỉ sợ nàng giữ mãi trong lòng.

Lam Điệp Nhi vùi vào áo Bạch Nguyệt Diệu, rúc vào lồng ngực hần, nàng như muốn trốn tránh tất cả.

“Muội muội...” Lam Vân Triệt rất muốn hỏi nàng.

Bạch Nguyệt Diệu thở dài một tiếng khiến Lam Vân Triệt dừng câu hỏi. Hai tay hần ôm chặt lấy Lam Điệp Nhi trong lòng, giờ phút này hần chỉ có thể làm thế, chỉ có thể yêu nàng bằng tình yêu vô tận, không bao giờ ghét bỏ nàng.

-

Nước mắt không cảm được cứ chảy mãi, ta sợ, ta sợ, nhưng Bạch Nguyệt Diệu lúc này ôm chặt lấy ta, lồng ngực ấm nóng cho ta dựa vào, ta hiểu hần đang nói cho ta biết, hần không hề ghét bỏ ta. Ta chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt nào với hần, thậm chí chưa từng nói ta yêu hần, thế nhưng hần lại lần lượt làm cho ta bao nhiêu chuyện khiến ta không thể nào quên được.

Ta thật sự hiểu hần chỉ muốn là người duy nhất trong lòng ta! Bất kể thế nào, hiện giờ điều duy nhất ta có thể làm là toàn tâm toàn ý với hần, từ lúc nào ta muốn một lòng một dạ với Bạch Nguyệt Diệu vậy? Ta cũng không biết nữa.

Ta chỉ biết, ta thật sự yêu hần!

Xe ngựa dừng lại rồi, ta đã về nhà, tuyệt đối không thể để cha lo lắng cho ta. Cố gạt nước mắt, ta cũng rời khỏi lồng ngực Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười dịu dàng, hần đang khích lệ ta sao?

Ha ha...

“Điệp nhi, vừa rồi nàng nói muốn cho Thái tử nạp thêm phi tần là thật lòng sao?”

Bạch Nguyệt Diệu đang cố chọc giận ta, hần biết, ta tức giận nghĩa là ta đã không sao: “Đúng vậy, là thật lòng.”

“A? Vậy nàng cảm thấy bản thái tử nên nạp mấy người thì tốt nhỉ?” Bạch Nguyệt Diệu cố làm ta rơi vào chỗ khó nói.

“Miễn thái tử điện hạ thích, mà trước tiên phải để Điệp Nhi nghỉ ngơi đã!”

“Thôi đi, vậy ta cũng không cần.” Hần nói xong, ta cũng khẽ mỉm cười, nhưng hần lại nói: “Đừng quá cao hứng, ta sợ ta bỏ nàng rồi sẽ không ai cần đến nàng nữa thôi.”

...

...

“Ai nói? Coi như không ai muốn Điệp nhi, ca ca cũng sẽ nuôi Điệp nhi.” Ta nói xong lại nhìn về phía Lam Vân Triệt ca ca: “Đúng không, ca ca?”

“Không được, ca ca bây giờ nuôi chị dâu cũng đã cùng cực lắm rồi, thêm cả muội nữa, chỉ sợ ngày sau Lam gia sẽ tàn mất, tốt nhất là muội cứ để thái tử điện hạ nuôi đi.”

...

...

Nhất thời, ta cảm thấy mình không chỗ dung thân, chỉ là, ta quả thực vui vẻ, những lời Bạch Nhật Uyên vừa nói đã bỏ lại sau lưng.

Bước vào nhà, Bạch Nguyệt Diệu lại để ta xuống, ta và Bạch Nguyệt Diệu đi tới chỗ cha.

“Nô tỳ tham kiến thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương.”

“Cha ta bây giờ đang ngủ trưa sao?”

“Không ạ.”

Nghe bọn nha hoàn nói xong, chúng ta lập tức bước vào phòng của phụ thân, vừa đẩy cửa ra, phụ thân ta lập tức nhìn thấy bọn ta. Ta cảm thấy người rất tiêu tụy, nhưng vừa thấy chúng ta vào, thoáng chốc trong mắt hiện lên thần sắc vui mừng khôn xiết.

“Phụ thân.”

“Con.”

“Phụ thân, con rất nhớ người.” Ta kích động nhào vào vòng tay phụ thân.

“Thật là, mới vừa gả đi được mấy ngày đã đòi về nhà rồi hả? Nếu thái tử điện hạ không cùng đi với con, cha cho là con bị đuổi về đấy.”

... Ta phát hiện, bất kể là cha ta hay là ca ca, cũng đều tồn tại tế bào hài hước, giống như cả ngày hy vọng ta bị đuổi về vậy.

“Ta nào dám đuổi con gái cưng của Lam gia chứ?”

“Cựu thân tham kiến thái tử điện hạ.” Cha ta nói xong định hành lễ, nhưng bị Bạch Nguyệt Diệu ngăn lại.

“Nhạc phụ không cần đa lễ.”

“Mọi người hôm nay tới là...?”

“Điệp nhi nhớ nhà, nên ta đưa Điệp nhi về ở mấy ngày.”

“Thái tử điện hạ, chuyện tốt này liệu có hơi trái quy củ?” Ta hiểu cha ta không phải là không muốn giữ chúng ta lại trong nhà, mà là sợ, ta ở cùng Bạch Nguyệt Diệu thế này sẽ rước phiền toái cho cả hai.

“Nhạc phụ không cần lo lắng, còn nữa... nhạc phụ sau này cứ gọi ta là Nguyệt Diệu, đừng gọi gì khác cả.” Thôi đi, Bạch Nguyệt Diệu rõ là đang lấy lòng cha ta mà, nhưng ta biết hấn yêu ta, tự nhiên cũng sẽ yêu người nhà của ta, hấn rất tốt với ta, cũng tự nhiên sẽ đối xử tốt với người nhà ta.

Chúng ta ở phòng cha ta hàn huyên một lúc, bọn nha hoàn an bài cho ta và Bạch Nguyệt Diệu ở phòng khách, ăn xong bữa cơm, Hắc Mạc Dục cũng rời đi.

Nói thật, trước kia dù sao ta và cha cũng là quan đồng liêu, cha ta khi đó vốn không phải bên phe Bạch Nguyệt Diệu, cũng chưa từng ủng hộ Bạch Nguyệt Diệu, nhưng Bạch Nguyệt Diệu bây giờ đối với cha ta lại vô cùng tốt, nghe bọn họ nói chuyện trên triều, xem ra ca ca hiện giờ đã về bên Bạch Nguyệt Diệu rồi, đồng thời, ta cũng nghe được, dường như ở trên triều Bạch Nguyệt Diệu gặp không ít trở ngại, mà ta bây giờ căn bản đã không cách nào trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu được rồi, không biết bao giờ lại có thể ra mặt nữa đây? Cũng không biết ta có thể làm quan nữa hay không.

Chẳng lẽ ở chương một của ‘Kinh đô Vân Long’, Lam Thừa tướng không phải là ta sao?

Sắc trời dần dần tối, ta và Bạch Nguyệt Diệu bước vào gian phòng bọn nha hoàn đã chuẩn bị, sau khi bước vào, Bạch Nguyệt Diệu lập tức ôm lấy ta từ phía sau: “Đầu gối còn đau không?” Tiếng Bạch Nguyệt Diệu rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn kèm thêm một ít mùi rượu, vừa rồi hấn đã uống không ít với cha và ca ca ta.

“Đờ hơn nhiều rồi.” Vì để tránh cho cha lo lắng, ta vẫn luôn cố gắng cho mình tự nhiên, nói không đau căn bản là không thể.

“Điệp nhi, thật xin lỗi.” Không biết là do Bạch Nguyệt Diệu say, hay thế nào, đột nhiên nói xin lỗi ta? Ta có chút không hiểu.

Ta kéo lấy hai tay Bạch Nguyệt Diệu đang ôm ta, sau đó đỡ hần ngồi vào giường: “Nghỉ ngơi đi.” Ta nói xong định cởi quần áo cho hần.

Đột nhiên hần nắm lấy hai tay ta, sau đó kéo cả người ta gục trên ngực hần, rồi xoay người, ta và hần đã ở trên giường.

“Điệp nhi, tối nay không được cự tuyệt ta!” Giọng điệu Bạch Nguyệt Diệu có chút ra lệnh với ta, nghỉ lại ngoại trừ ba ngày liên tiếp động phòng kia, sau đấy ta chưa từng một lần thân thiết với hần, hơn nữa thương thế của ta hần cũng đã biết, nên không còn bất kì lí do nào mà cự tuyệt hần nữa rồi.

Lam Điệp Nhi ngượng ngùng gật đầu, Bạch Nguyệt Diệu lập tức không kịp chờ đợi cởi bỏ ngay quần áo của nàng ra, nhìn thân thể trắng nõn mịn màng trước mặt nay lại đầy vết thương, Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy thương yêu, hần hôn vào từng vết thương trên người Lam Điệp Nhi, động tác hết sức nhẹ nhàng, lần này Bạch Nguyệt Diệu vô cùng cẩn thận, sợ mình sẽ làm Điệp Nhi đau đớn.

Nụ hôn của Bạch Nguyệt Diệu kéo dài từ cổ cho tới chỗ đầu gối sưng đỏ, sau đó đầu lưỡi của hần lại từ chỗ đầu gối trượt lên phía trên, hôm nay Bạch Nguyệt Diệu muốn cho Lam Điệp Nhi được hưởng thụ sự vui thích của một nữ tử.

Hần không nóng lòng phát tiết dục vọng của mình, mà không ngừng hôn lên từng tấc da thịt của Lam Điệp Nhi.

“Ừm...” Lam Điệp Nhi nhẹ nhàng rên rỉ khiến Bạch Nguyệt Diệu sung sướng. Theo âm thanh tuyệt vời kia, Bạch Nguyệt Diệu càng ra sức khiến nàng vui vẻ.

Một tay của hần véo nhẹ tiểu đầu đầu của nàng, tay kia xâm nhập nơi sâu kín bí ẩn, đầu lưỡi cũng dần di chuyển đến đấy.

“A... Ừm...” Lam Điệp Nhi nhất thời cảm thấy toàn thân giống như có dòng điện chảy qua, theo một lúc co rút, Lam Điệp Nhi dần lên đỉnh.

Bạch Nguyệt Diệu vẫn không hề nóng lòng đem dục vọng vào trong cơ thể Điệp Nhi, mà một lần nữa hôn vào đôi môi nàng, Lam Điệp Nhi giờ phút này vội vàng cuốn theo đầu lưỡi của Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu ôm Lam Điệp Nhi, sau đó chuyển động một cái, hần nằm ở trên giường, Lam Điệp Nhi lại ngồi ở trên người của hần, đồng thời đem dục vọng của hần đâm vào trong cơ thể Lam Điệp Nhi.

Tư thế này khiến Lam Điệp Nhi ngượng ngùng vô cùng, nàng muốn tránh nhưng Bạch Nguyệt Diệu lại dang tay ôm lấy nàng: “Điệp nhi, hãy phối hợp cùng ta!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, cũng chuyển động một cái, Lam Điệp Nhi khẽ hừ.

Theo Bạch Nguyệt Diệu chạy nước rút, Lam Điệp Nhi không tự chủ được phối hợp lên xuống theo Bạch Nguyệt Diệu, đúng như Bạch Nguyệt Diệu hy vọng, nàng ở trên người cùng hần phối hợp.

Động tác của Bạch Nguyệt Diệu dần dần tăng nhanh, Lam Điệp Nhi lại cảm thấy như mình đang ở chốn mật mù.

“Điệp nhi... ta ra đây.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lại phát ra một tiếng gầm nhẹ vui sướng, đồng thời trút xuống dục vọng của mình.

Cuối cùng Lam Điệp Nhi xụi lơ ở trong ngực Bạch Nguyệt Diệu, hai người vẫn chưa thỏa mãn mà đi ngủ...

-

Sáng sớm hôm sau, không biết ta đã ngủ thẳng tới mấy giờ, lúc mở mắt ra đã thấy Bạch Nguyệt Diệu quần áo chỉnh tề ngồi ở bên cạnh.

Hần thấy ta tỉnh lại, cũng khẽ mỉm cười, có điều...

“Chàng không lâm triều ư?” Chuyện gì thế này? Ba ngày kết hôn đành mặc cho hần càn quấy, nhưng còn hôm nay sao hần lại không đi chứ?

“Ừ.” Hần gật đầu một cái rồi mỉm cười, chẳng lẽ hần muốn ta bị người đời mắng là hồng nhan họa thủy sao?

“Chàng rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là quốc gia xã tắc, an nguy của bá tánh không? Chàng có hiểu đạo vua tôi? Chàng có hiểu cái gì gọi là hoang dâm vô đạo không hả?” Ta nói xong cũng tức giận dùng chân đạp trườn qua đầu.

“Nếu ta cung chiều nữ tử khác, nữ tử ấy chắc vui mừng không nói hết...”

Lời của hần còn chưa nói hết, ta đã tức giận cắt ngang: “Vậy chàng đi mà cung chiều nữ tử khác!”

“Ha ha, điều ta thích ở nàng chính là luôn lấy đại cục làm trọng, hơn nữa, bảo bối của ta, Điệp nhi, nàng cũng không thèm xem giờ này là giờ nào rồi, mặt trời lên cao rồi, ta đã sớm lâm triều trở về rồi.”

... Ngất, ta ngủ thẳng đến tận trưa sao? Còn nữa..., hần đã lâm triều trở về, sao lại làm ta hiểu lầm là không đi? Chẳng lẽ, cả ngày hần chỉ biết trêu chọc ta cho vui thôi sao? Chẳng qua ta đã biết, hần không có hoang phế triều chánh, nghe hần nói xong, ta lập tức nhắc chân lên tức giận: “Có phải một ngày không bị thiếp mắng thì chàng sẽ cảm thấy khó chịu không hả?”

Nghe ta tức giận hỏi vậy, Bạch Nguyệt Diệu tựa đầu trên người ta nói: “Haiz, ta có một người vợ như nàng, nào dám lo là chuyện triều chánh? Ta thật sự sợ, ta mà lo là một chút, Điệp nhi sẽ lập tức bỏ rơi ta.”

“Thôi đi, được rồi, thiếp muốn mặc quần áo.”

“Không cần mặc.”

“Tại sao?”

“Vi mặc vào rồi phải cởi ra mà!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong chẳng khác nào kẻ hão sắc nhào tới trên người của ta.

“Điệp phi nương nương, lão gia cho gọi người ạ.” Ngoài cửa vang lên tiếng của nha hoàn, Bạch Nguyệt Diệu có chút phật ý, còn ta lại đắc ý nở nụ cười với hân.

Mặc quần áo xong, Bạch Nguyệt Diệu cùng với ta bước vào phòng của cha ta, ca ca của ta cũng ở đây, lúc này, ta thấy Lam Vân Triệt ca ca có chút khấn trương, còn cha ta lại có chút nặng nề.

“Cha.”

“Nhạc phụ đại nhân.”

Nghe ta gọi, cha ta càng dùng sức với cái gậy trong tay.

“Cha, người cảm thấy trong người thế nào?” Ta thấy cha ta dường như đang rất tức giận.

“Nhạc phụ đại nhân?” Ta và Bạch Nguyệt Diệu cùng tiến đến chỗ cha ta.

Cha ta đứng lên, đi đến trước mặt ta cho một bạt tai, tại sao đột nhiên cha lại đánh ta vậy? Ta thật sự không biết, ta che gò má đỏ ửng của mình không hiểu nhìn cha.

“Nhạc phụ đại nhân sao lại đánh Điệp nhi?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi xong vội đi tới vuốt vào má nơi ta bị đánh.

“Thái tử điện hạ, cự thân không biết cách dạy dỗ con gái, để tiểu nữ ngu ngốc tới tận lúc mặt trời lên cao mới rời giường đúng là thất lễ với điện hạ.”

Nghe cha nói như vậy xong, ta hung hăng tròn mắt nhìn Bạch Nguyệt Diệu một cái, đây là lần đầu tiên cha đánh ta từ lúc nhận mặt nhau tới nay, cũng vì ta ngủ tới lúc mặt trời lên cao, nếu ta không xuất giá, dù có ngu như thế chắc chắn cũng sẽ không bị đánh, nhưng mà ta lại xuất giá rồi, cho nên cha già mới nghiêm khắc với ta như vậy.

Bạch Nguyệt Diệu cũng không dám nói gì nhưng ta xem ra hân có chút bất đắc dĩ, thật ra thì còn không phải vì hân ta mới bị đánh đó sao?

Nghe cha dạy dỗ, mặc dù ta có rất nhiều bất mãn, nhưng ta không hề cãi lại một câu, dù sao người cũng là cha của ta.

Trở về phòng ngủ, Bạch Nguyệt Diệu vẫn cố dỗ dành ta, ta cũng mượn cơ hội này đem cục tức kia phát tiết trên người hân, mà ta xem ra, đối với việc cố tình gây sự của ta, hân chỉ cười cười, không có bất mãn, hân thật sự rất thương ta, nhưng đối với phần cung chiêu này của hân, ta có chút sợ, ta sợ một ngày kia, nếu hân nổi giận thực sự với ta thì đến cơ hội làm hòa cũng không có.

“Điệp nhi, chúng ta đi chơi thôi.”

“Không đi!” ta mới vừa bị cha dạy dỗ một trận, nào dám đi ra ngoài nữa? Nếu ra ngoài có khi cha còn đánh ta thêm, dù sao hiện giờ ta cũng là nữ tử, muốn tuân thủ ra công trước cũng phải bước qua được đạo lý công trong, hơn nữa Văn Long quốc còn có lệnh cấm túc nữ tử, nếu Bạch Nguyệt Diệu lấy thân phận thái tử đưa ta ra ngoài, khẳng định sẽ bị người ta nói xấu.

“Nàng chắc không? Vậy ta và ca ca của nàng ra ngoài nhé?”

“...” Lời của Bạch Nguyệt Diệu rất hấp dẫn, thật ra thì ta đã sớm rạo rức háo hức muốn đi chơi rồi, nhưng vẫn đành: “Không đi!”

“A?” Bạch Nguyệt Diệu cười xấu xa, đã đi tới cửa, khi cất bước ra ngoài còn quay đầu nhìn ta.

Cuối cùng, ta thật sự nhịn không được, vội gọi hân lại, hân đắc ý cười cười, Stop! Ta biết ngay là hân cố ý trêu ta mà.

Ai bảo ta không phải loại người an phận thủ thường chứ? Không nhịn được cáu đồ của hân! Hân bảo ta đổi sang giả làm nam tử, còn hân mặc thường phục, len lén cùng ta ra khỏi nhà, mà ca ca ta cùng với Hắc Mạc Dực cũng đã chờ sẵn ngoài cửa từ lâu, bọn họ cũng không mặc trang phục đặc biệt mà là thường phục.

Sao ta cảm thấy lần này Bạch Nguyệt Diệu gọi ta ra ngoài lại không giống như đi chơi? Giống như đi làm chuyện chính sự vậy? Có điều nếu là việc chính sự thật, lòng ta lại càng kích động, dù sao ta cũng không được nhúng tay vào chuyện chính sự lâu rồi!

## Chương 151: Tìm Kiếm Thiên tử

Ta cùng với Bạch Nguyệt Diệu, ca ca ngồi trên xe ngựa, còn Hắc Mạc Dực ở ngoài điều khiển xe ngựa, trong xe ngựa, Bạch Nguyệt Diệu thu hồi khuôn mặt tươi cười, chăm chú nhìn bản đồ.

“Mạc Dực, chạy nhanh về hướng nam!”

Hướng nam? Quả nhiên! Ta đoán đúng rồi, lần này Bạch Nguyệt Diệu dẫn ta ra ngoài không phải đơn giản là muốn du ngoạn, mà là có việc chính sự muốn làm.

“Lần này Phụ hoàng lại sai chàng làm gì vậy?” Ta nghĩ, lần này nhất định là bị hoàng thượng phái đi rồi, mà không chỉ đi một ngày, Bạch Nguyệt Diệu có vẻ âm trầm như vậy, xem ra đã sớm lên kế hoạch kỹ càng, sớm bàn kỹ với ca ca rồi, gọi ta về nhà chẳng qua là để dễ dàng dẫn ta ra ngoài thôi.

Chẳng trách ngày đó ta đang cùng Hồng Uyển Nghi học lễ nghi thì ba người họ cùng nhau xuất hiện!

Đúng là khó lường!

Nghe ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười, sau đó liếc nhìn Lam Vân Triệt: “Anh vợ, ta đã nói mọi mọi của người rất thông minh mà, vừa tới đây đã biết đi làm gì rồi.”

“Xem ra sau này thái tử điện hạ muốn quản mọi ấy cũng khó rồi.”

Nghe Lam Vân Triệt nói xong, Bạch Nguyệt Diệu làm bộ nghiêm túc: “Anh vợ đừng xem thường ta, ta cũng là nam tử hiếm có đó.”

Nhìn ca ca và Bạch Nguyệt Diệu phối hợp mỗi người một câu, cảm giác bọn họ rất hòa hợp, ta vốn nên gia nhập vào bầu không khí này nhưng, rõ ràng bọn họ đang có nói sang chuyện khác, ta nghiêm túc hỏi Bạch Nguyệt Diệu: “Nhiệm vụ lần này rất khó xử lý sao?”

-

Nghe Lam Điệp Nhi hỏi như thế xong, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Vân Triệt nhất thời thu hồi nụ cười, hai người bọn họ đúng là cố ý nói sang chuyện khác, nhưng vẫn không thoát tình ý của Lam Điệp Nhi. Lam Điệp Nhi đã đoán đúng, từ mấy ngày trước Bạch Nguyệt Diệu đã lên kế hoạch này, vì hoàng thượng muốn Bạch Nguyệt Diệu đi tìm Kiếm Thiên Tử, thanh kiếm này vốn là bảo vật của Hoàng tộc, tượng trưng cho uy nghiêm, là vật đã khiến nhiều người trăm phương ngàn kế nghĩ cách có được, bây giờ thiên hạ đã hai phần, Bạch Nguyệt Diệu lấy được thanh kiếm này là lấy lòng dân chúng trăm họ!

Hoàng thượng đem trọng trách này giao cho Bạch Nguyệt Diệu, chính là hi vọng Bạch Nguyệt Diệu sớm có được thiên hạ!

Nhưng nếu Bạch Nguyệt Diệu đi mà để Lam Điệp Nhi ở lại trong cung, sợ rằng nàng sẽ bị Hồng Uyển Nghi khi dễ, nên hẳn và Lam Vân Triệt bàn bạc trước tiên đưa Lam Điệp Nhi về nhà, sau đó lấy cớ đi du lịch dẫn Lam Điệp Nhi theo.

Nhưng nhiệm vụ lần này cũng không đơn giản, tuy là tìm kiếm, nhưng vị trí của thanh kiếm là ở trên ngọn núi giao giữa Phong Minh quốc và Vân Long quốc, hơn nữa hiện giờ Tam vương gia của Phong Minh quốc Phong Việt Thần cũng đang tìm kiếm thanh kiếm này. Cho nên Bạch Nguyệt Diệu càng hi vọng Lam Điệp Nhi chỉ đơn thuần là đi du lịch, thừa dịp Lam Điệp Nhi nghỉ ngơi sẽ cùng Hắc Mạc Dực và Lam Vân Triệt lên núi tìm kiếm.

Có điều, vẫn không tránh được sự tình ý của Lam Điệp Nhi.

“Đi tìm Kiếm Thiên Tử!” Bạch Nguyệt Diệu nói ra khiến ta nhất thời cả kinh.

“Là thanh kiếm do người thời nhà Ngu làm ra sao?”

“Đúng vậy!”

Ôi trời! Lịch sử Vân Long quốc không hề ghi lại! Nhưng sao lại có Kiếm Thiên Tử chứ? Hơn nữa còn đúng là do người thời Ngu làm.

Thời nhà Ngu là thời đại đúc kiếm, tổ tiên đã từng đúc một thanh kiếm đệ nhất thiên hạ, kiếm này dùng sáu loại kim loại cực nóng ở phương Nam theo quẻ Càn, sáu loại cực hàn nơi phương Bắc theo quẻ Khôn mà luyện thành, Càn Khôn quần quít nhưng không tương hợp, cho nên nó có tên là ‘Kiếm Thiên Tử’. Người giữ Kiếm Thiên Tử sẽ là người thống nhất thiên hạ. Vậy mà kiếm này ngày đúc thành không những lấy máu người tế kiếm, lại còn thích giết chóc, giết luôn cả chủ của nó.

Tần Thủy Hoàng từng dùng kiếm này, sau khi Tần Thủy Hoàng chết, kiếm kia không biết có kết cuộc ra sao.

Rồi sau đó rơi vào tay Hạng Vũ, Phạm Tăng hết lời khuyên Hạng Vũ kiếm này tuy tên là: Kiếm Thiên Tử, truyền thuyết kể rằng có được thanh kiếm này sẽ có được thiên hạ, có điều Âm dương không hòa hợp, nếu mang theo kiếm này sớm muộn gì cũng phải chết, Hạng Vũ không nghe lời Phạm Tăng khuyên, cuối cùng sử dụng kiếm này rồi nhảy sông tự vẫn.

Ta biết Bạch Nguyệt Diệu muốn có được thiên hạ, nhưng sao ta dám tin là Bạch Nguyệt Diệu sẽ không làm như truyền thuyết chứ? hay là sử dụng quan niệm của người hiện đại không tin mê tín mà cản Bạch Nguyệt Diệu nhỉ?

“Nếu Điệp nhi hi vọng chàng bỏ việc tìm kiếm này đi, chàng có bằng lòng không?” Ta nói xong lại cẩn thận nhìn chăm chú vào hai mắt Bạch Nguyệt Diệu, phản ứng đầu tiên chính là nhất định phải tìm được kiếm này, không thể buông tha: “Thiếp chỉ đùa thôi, nhưng chàng đi tìm kiếm tuyệt đối không được bỏ lại thiếp!”

Bạch Nguyệt Diệu vẫn không nói cho ta biết nguyên nhân, đơn giản đúng là định thừa dịp ta không để ý mà đi lấy kiếm, bất kể thế nào cũng không thể để hấn bỏ lại ta!

“Điệp nhi, nghe nói Phong Việt Thần cũng đang tìm kiếm bảo vật ở đây, nếu gặp nhau khó tránh khỏi chém giết, cho nên...”

Phong Việt Thần? A, lần trước mới thù hấn bắn lén tên vào người ta, ta vẫn còn ghi nhớ trong lòng, hấn còn nói hẹn lần sau gặp lại, xem ra có thể là lần này rồi đây. Ta cũng muốn nhân cơ hội để báo thù, cho nên ta càng nhất định phải đi!

“Ý của chàng là cảm thấy Điệp nhi là gánh nặng ư?”

“Muội muội...”

Lam Vân Triệt ca ca cũng muốn ngăn cản ta sao? Ta cắt đứt lời của ca ca, sau đó kiên định nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Nếu thái tử điện hạ cảm thấy Điệp nhi là gánh nặng, Điệp nhi sẽ xuống xe ngựa, một mình tự đi tìm kiếm, nếu thái tử điện hạ tin tưởng Điệp nhi có thể giúp thái tử điện hạ một tay, thì hãy để Điệp nhi cùng đi về phía trước!”

Nhìn ánh mắt quyết tâm của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu biết, hấn không cách nào từ chối nàng được, hấn biết Lam Điệp Nhi không phải gánh nặng, nhưng hấn làm thế cũng chỉ vì sự an toàn của nàng mà thôi.

Bất đắc dĩ, Bạch Nguyệt Diệu đành thỏa hiệp, hấn chỉ mong không gặp phải Phong Việt Thần là tốt rồi.

Vừa rồi không khí nhất thời có chút khẩn trương, Bạch Nguyệt Diệu không muốn trên đường vì chuyện Kiếm Thiên Tử làm mọi người lo lắng, nên thu hồi bản đồ trên tay, sau đó lộ ra một nụ cười tà mị nhìn về phía Lam Điệp Nhi.

-

“Điệp nhi vừa rồi gọi ta là gì nhỉ?” Thấy Bạch Nguyệt Diệu cười như vậy, biết ngay là lại đến lúc hấn trêu chọc ta đây mà. Nhưng ca ca của ta vẫn còn ở bên cạnh, Bạch Nguyệt Diệu không biết xấu hổ hay sao. Hấn có thể không biết nhưng ta làm sao giống hấn không biết xấu hổ được chứ? Ta đành im lặng không lên tiếng, giả bộ không nghe thấy.

Đoán chừng ca ca nhìn ra ta đang ngượng ngùng, cũng đi ra khỏi xe ngựa, ngồi vào vị trí đánh xe cùng Hắc Mặc Dực.

Bạch Nguyệt Diệu thấy ca ca ta đã rời đi, càng thêm lớn mật, hấn kéo lấy tay ta ôm vào lòng, nhẹ giọng nói: “Điệp nhi, lần này không được hành động theo cảm tính, tất cả phải nghe theo lệnh của ta.”

“Ừm.” Mặc dù tính ta tương đối ương ngạnh, nhưng nghe xong tiếng trầm thấp tràn đầy ma lực kia của Bạch Nguyệt Diệu, chỉ còn cách phải đáp ứng.

Xe ngựa tiến về phía nam chừng một ngày trời, cuối cùng cũng tới vị trí giao nhau giữa Vân Long quốc và Phong Minh quốc, Huyện Bạch Nhục.

Mặc dù dưới chân thiên tử nhưng không thể gọi là quốc thái dân an, huyện này quả thật trông như không hề có người quản lý, ngồi trong xe ngựa mà ta nghe thấy tiếng la cướp hơn một lần rồi.

“Điệp nhi, thay quần áo đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng cầm quần áo chia cho mỗi người, quần áo kia là áo gai vải thô. Quả thật, nếu giờ mà bọn ta mặc loại áo quần tự lợa, ở một nơi như thế này quả thật quá mức chói mắt, như vậy có thể thấy được chuyện tìm kiếm lần này là loại chuyện tuyệt đối bí mật. Nếu không hấn sẽ không chỉ đem Hắc Mặc Dực cùng ca ca đi đâu. Nhưng chuyện này sao phải giữ bí mật chứ?

Ta hiểu rồi! Ha ha, xem ra hoàng thượng rất ưu ái Bạch Nguyệt Diệu, nếu nhiệm vụ lần này là hoàng thượng đưa ra, như vậy cũng chính là hoàng thượng yêu cầu giữ bí mật đây mà! Hoàng thượng có ba con trai, mặc dù Bạch Nguyệt Diệu đã là thái tử rồi, nhưng dù sao vẫn chưa thể xác định ngôi vị hoàng đế, mà Kiếm Thiên Tử là tượng trưng cho ngôi vị hoàng đế. Vậy có thể thấy được, hoàng thượng trăm phần trăm là muốn truyền ngôi cho Bạch Nguyệt Diệu rồi, nhưng hoàng thượng cũng đủ thông minh, bảo Bạch Nguyệt Diệu giữ bí mật, chính là sợ đến tai Bạch Nhật Uyên hấn ta sẽ lại gây chuyện, haiz!

Sắc trời dần dần tối, xe ngựa rút cuộc cũng dừng lại ở một nhà trọ tồi tàn, xuống xe ngựa, ta phát hiện một vấn đề rất quan trọng, đó chính là mặc dù Bạch Nguyệt Diệu mặc quần áo thường dân, nhưng vẫn không che nổi khí chất quý tộc trên người hấn, làn da của dân thường thì ngăm đen thô ráp, mà da Bạch Nguyệt Diệu vừa mịn lại vừa trắng, cho nên hấn nguy trang thành dân chúng cũng thật khó khăn.

Hắc Mạc Dực thì ngược lại, bản thân hắn là võ tướng, cả ngày giải nắng dầm mưa, da dẻ cũng có phần thô ráp và ngăm đen, nên mặc quần áo thường dân cũng sẽ không sinh nghi, còn ca ca thì là quan văn, mặc dù không có khí chất như Bạch Nguyệt Diệu, nhưng cũng không thể không gây ra nghi ngờ đối với mọi người.

Nhóm người bọn ta đóng giả dân thường cũng thực khó khăn.

Bước vào trong nhà trọ tồi tàn này, bốn người bọn ta thu hút ánh nhìn từ những người khác, trong nhà trọ này loại người gì cũng có, chúng ta vốn ăn mặc bình thường nhưng đáng vẻ lại quá khác thường.

Đoán chừng Bạch Nguyệt Diệu cũng phát hiện thấy ánh mắt xung quanh, hắn nhanh chóng ra tiền thuê hai phòng, sau đó kéo bọn ta vào phòng.

“Hôm nay đi đường mệt rồi, ngày mai hãy tiếp tục bàn chuyện tìm kiếm.”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Hắc Mạc Dực cùng ca ca đi về phòng kia.

Bạch Nguyệt Diệu mở cửa sổ phòng sau đó chỉ về một nơi xa xa: “Kiếm Thiên Từ ở trên ngọn núi đó.”

Theo ngón tay hắn chỉ, xa xa ta thấy có một ngọn núi cao chọc trời, thật khó đoán được nó cao bao nhiêu, nếu Kiếm Thiên Từ quả thật ở trên núi đó, xem ra chưa nói đến chuyện lấy kiếm có nhiều khó khăn, chuyện đầu tiên chính là leo núi cũng mất cả ngày rồi.

“Có phải kiếm này rất khó lấy không?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu, nếu dễ lấy thì sao Hoàng thượng không tự mình đi lấy? Lại nhất định phải sai Bạch Nguyệt Diệu đi?

“Không khó, biết vị trí chính xác của thanh kiếm này chỉ có vua của ba nước, nhưng mỗi người chỉ được tới lấy một lần, phụ hoàng và hai vị kia đều đã từng đến đây, nhưng đều tay không trở về.”

“Vậy còn không khó khăn ư?” Đến đây rồi mà phải tay không trở về sao?

“Trên đỉnh núi đó có hai thanh kiếm, nhưng chỉ có một thanh là kiếm Thiên Từ, nếu lựa chọn sai tức là thất bại.” Thuật che mắt sao? Xem ra kiếm cũng có thể chọn chủ nhân là thế này đây, đúng là Thiên từ thật, xem ra chỉ có người có duyên với kiếm mới đoạt được nó, ta tin rằng lần này Bạch Nguyệt Diệu có thể dành lấy được, nếu thất bại thì thật sự là đã kích lớn đối với hắn.

“Được rồi, đã chạy một ngày đường, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong đóng cửa sổ lại. Sau đó kéo ta tới bên giường.

“Đúng rồi, ngày mai khi ra ngoài chàng tốt nhất nên cải trang thêm.”

Nghe ta nói xong, hắn cởi giày nằm ở trên giường, ta cũng cởi bỏ giày, chuẩn bị ngủ, hắn kéo ta nằm lên người của hắn rồi hỏi: “Vì sao?”

“Chàng quá đẹp trai, cho dù mặc áo gai vải thô cũng sẽ bị nhìn ra tuyệt đối không phải người thường.” Ta nói xong định xuống khỏi người hắn, nhưng hắn lại kéo ta, kết quả ta vẫn ở trên người của hắn.

“Đẹp trai là gì?” À đúng! Đúng! Người cổ đại như hắn không hiểu đẹp trai là thế nào, nghĩ lại, lần đầu tiên gặp Bạch Tinh Ngân, Bạch Tinh Ngân cũng hỏi ta đẹp trai là gì, ha ha. Nghĩ tới Bạch Tinh Ngân, ánh mắt hiểm độc của hắn ta lại hiện lên trong đầu ta. Có virus, loại virus hiểm ác, độc địa khiến cho ánh mắt hoàn toàn khác biệt, chẳng lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi tất cả sao? Thay đổi nhân phẩm của một con người sao?

“Ý thiếp là rất tuân tu.” Ta nói xong còn véo má Bạch Nguyệt Diệu.

Nhất thời, vẻ mặt của hắn có chút cứng ngắc, quên mất, quên mất, Bạch Nguyệt Diệu có cái tội nam nhi khá lớn, ta véo má hắn như thế chắc là hắn cảm thấy rất mất mặt.

“Nàng...” Hắn nửa ngày cũng không nói ra thành câu, sau đó hai tay hắn giữ lấy gương mặt của ta, trực tiếp hướng tới ta mà hôn, ta cũng không có ý né tránh.

Nhưng...

“- ủa -” hai ngày gần đây không hiểu sao ta luôn cảm thấy buồn nôn.

“Điệp nhi?” Bạch Nguyệt Diệu khàn trương gọi ta.

“Không sao, có chút buồn nôn thôi.” Ta nói xong lại từ trên người Bạch Nguyệt Diệu bò xuống.

“Nàng không phải là...” Bạch Nguyệt Diệu nói được một nửa, ta cũng nhìn về phía hắn, sau đó hắn cố làm bộ tức giận nói: “Không phải vì nàng cảm thấy hôn ta rất ghê tởm đó chứ?”

Mồ hôi, vừa rồi ta còn cảm thấy hôn Bạch Nguyệt Diệu là chuyện vô cùng ngọt ngào, hơn nữa mỗi lần cùng hắn hôn lòng ta cũng sẽ có một lúc gợn sóng, chỉ là, ta sẽ không nói cho hắn biết! “Ừ, quả thật rất ghê tởm.”

Bạch Nguyệt Diệu lập tức nhủ mảy, nhưng dường như không có ý hòa hoãn, chẳng lẽ hắn tức giận thật? Chẳng lẽ hắn không nhìn ra ta đang nói đùa sao?

hay là hấn đang hoài nghi tình yêu của ta đối với hấn?

Hấn không nói gì, chỉ là lẳng lặng nằm ở bên người ta, hơn nữa so với nhiệt tình đối với ta lúc trước, tối hôm nay rõ ràng lạnh lùng rất nhiều...

-

Mặc cho Bạch Nguyệt Diệu cơ trí, sáng suốt thế nào, trước mặt Lam Điệp Nhi, hấn lại trở nên vô cùng ngốc nghếch, hấn thật sự không có cách nào nhìn thấu được lòng của Lam Điệp Nhi, thỉnh thoảng hấn cảm thấy Lam Điệp Nhi yêu mình, thỉnh thoảng hấn lại cảm thấy Lam Điệp Nhi chỉ là đang phối hợp cùng mình sống qua ngày. Trong ấn tượng của hấn, nàng rất ít khi dịu dàng với hấn, cũng ít khi nói những lời tình cảm ngọt ngào, trừ mấy tiếng Nguyệt Diệu làm lòng mình ấm áp, không còn chuyện gì nữa.

Bạch Nguyệt Diệu không ngừng an ủi mình, thôi, chỉ cần có thể khiến Điệp nhi vui vẻ mỗi ngày là được rồi, cho nên hấn đã không cầu Điệp nhi yêu mình.

-

Sáng sớm hôm sau, chúng ta tụ tập ở trong gian phòng, thương lượng phương án đi lấy kiếm, căn cứ theo lời bọn họ, núi này có hai cửa vào, một ở Phong Minh quốc, một ở Huyện Bạch Nhực, nhưng cả hai cửa đều có trọng binh canh giữ, vì phải phòng ngừa hai bên thông qua ngọn núi này mà đánh lên.

Chúng ta quyết định mặc trang phục giả làm tiểu phu lên núi, đem mấy món vũ khí đã chuẩn bị đặt ở trong túi. Còn Bạch Nguyệt Diệu đội một cái nón lớn trên đầu, che lấp gò má anh tuấn trắng mịn.

Trước mắt chính là chân núi rồi, ta ngẩng đầu nhìn lên, từ dưới chân núi căn bản không cách nào thấy đỉnh núi, chung quanh mây trắng phủ dày, hình dáng núi này cũng rất quái dị, có vẻ giống như Đại Phật, dáng núi cũng tương đối thẳng tắp, xem ra núi này không dễ lên đầu.

“Đứng lại, các người là người ở đâu?” Thị vệ dưới chân núi căn bản người chúng ta lại.

Ca ca vội tiến lên nói: “Bọn ta...”

“Chúng thảo dân là tiểu phu.” Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên nói một câu cắt đứt lời của ca ca ta, sau đó ta nhìn chăm chú đến Bạch Nguyệt Diệu thấy gò má hấn có chút ửng đỏ, khiến ta cũng cố gắng nhịn cười.

Ngữ điệu hấn vừa nói rõ thật buồn cười, giọng của hấn nói chuyện vốn là trầm thấp mê người, mà bây giờ lại nói ra thế, ha ha ha ha ha.

“Được rồi vào đi.” Thị vệ kia hơi nhìn lên nhìn xuống đánh giá chúng ta xong, cũng để bọn ta vào.

Sau khi bước vào, ta không nhịn được nữa, lập tức phá lên cười: “Chúng thảo dân là tiểu phu, chúng thảo dân là tiểu phu, ha ha ha ha.” Nhạo báng của ta càng làm cho Bạch Nguyệt Diệu thêm ngượng.

Lam Vân Triệt bước hai bước tới gần ta sau đó bịt miệng ta lại, hung hăng trợn mắt nhìn ta một cái.

“Xin lỗi, thái tử điện hạ, là ta không có suy tính chu toàn.” Lam Vân Triệt ca ca có chút áy náy nói, ta hiểu rồi, vừa rồi ngữ điệu nói chuyện của ca ca hoàn toàn không giống một người dân thường. Bạch Nguyệt Diệu đã nhanh chóng che mắt bọn chúng, ta cũng biết là hấn thông minh, nhưng vẫn không khỏi buồn cười.

“Không sao.” Giờ phút này, hai gò má Bạch Nguyệt Diệu vẫn hơi ửng đỏ, ánh mắt của hấn cũng không dám nhìn vào ánh mắt chăm chú của ta.

“Xin lỗi.” Bất đắc dĩ, ta đành nói xin lỗi, sau đó đi tới bên cạnh hấn kéo tay hấn lại, chờ đợi sự tha thứ của hấn.

Hấn cũng không nói lời nào, mà nắm lấy tay ta, tiếp tục đi về phía trước.

Nghĩ lại lúc đầu ta và Bạch Nguyệt Diệu mới quen biết, vẫn luôn là hấn không ngừng khi dễ ta, nhưng từ sau hôn lễ, giống như hấn lại bị ta ngược. Chẳng lẽ đúng như người ta nói hôn nhân là nắm mờ? Bạch Nguyệt Diệu đã thoái hóa thành thanh niên rồi ư?

-

Thật ra thì cũng không phải thế, Bạch Nguyệt Diệu vẫn khiêm nhường Lam Điệp Nhi, chính là thể hiện tình yêu của hấn đối với nàng, hấn cảm giác Lam Điệp Nhi sẽ ghét cái kiêu cợt nhả và nụ cười tà mị của hấn, hấn đâu biết thật ra Lam Điệp Nhi lại thích cái phần đó của hấn.

Núi này lúc mới bắt đầu rất dễ đi, nhưng theo độ cao tăng dần, con đường phía trước rõ ràng quanh co khúc khuỷu.

“Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lại đưa tay ra kéo ta.

Nhưng ta lắc đầu một cái, từ chối lòng tốt của hấn. Vì hôm qua ta đã nói, nếu lên núi, Lam Điệp Nhi ta nhất quyết không thể trở thành gánh nặng của Bạch Nguyệt Diệu.

Cẩn rằng chịu khó tiến từng bước một, nhưng mấy ngày trước đầu gối bị thương nên hiện giờ việc leo núi có chút quá sức, chỉ là ta không thể để lộ ra, khiến Bạch Nguyệt Diệu lo lắng.

Nhưng hần dường như nhìn thấu khó khăn của ta, nhất quyết kéo tay ta, dẫn ta leo lên phía trên. Xem ra lần này ta đành trở thành gánh nặng của hần rồi, vốn là Bạch Nguyệt Diệu có thể an nhàn lên núi, nhưng cộng thêm cả ta khiến hô hấp của hần cũng có chút dồn dập.

Ước chừng đi được khoảng năm canh giờ, con đường phía trước rõ ràng có chút thay đổi, không đầy đó quanh co nữa mà xuất hiện con đường hoa liễu rữ.

Chính nó có thể giúp bọn ta hóa giải một nhọc suốt quãng đường rồi đây.

“A -” ta lớn tiếng hét chói tai xong, cả người nhảy vào trong ngực Bạch Nguyệt Diệu.

“Điệp nhi?”

“Muội muội, sao vậy?”

Biểu hiện khác thường của ta khiến cả ba người cùng hiếu kì, sau đó ta run rẩy chỉ về hướng xa xa, chỗ làm ta hét chói tai, ta thấy một người đang nấp trên cây.

“Đừng sợ.” Bạch Nguyệt Diệu ôm ta trong ngực như ôm một đứa trẻ, sau đó hần cùng với Lam Vân Triệt và Hắc Mạc Dực chậm chậm tiến gần tới cái cây.

Vừa nhìn vào lập tức cả người ta ngậy ra, trên đường đầy các thi thể, chuyện gì xảy ra vậy? Hơn nữa các thi thể trên đường cũng không phải quan binh.

Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên bịt kín hai mắt ta lại, thật ra thì ta cũng không sợ, lúc ở trên chiến trường ta đã gặp qua vô số tử thi rồi, hơn nữa cũng đã tự tay chém đầu kẻ địch, nhưng với sự quan tâm này của Bạch Nguyệt Diệu ta cũng rất cảm động.

“Ở đây toàn là dân bản xứ, bị giết chết bởi vũ khí, căn cứ vào nhiệt độ cơ thể ta đoán là chết cũng chưa được bao lâu.” Là tiếng của Hắc Mạc Dực, hần nhận ra đây là dân bản xứ, ai lại tàn nhẫn giết chết những sinh mạng vô tội này chứ?

“Nguy rồi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong ôm lấy ta rồi đột nhiên chạy, Hắc Mạc Dực và Lam Vân Triệt ca ca cũng theo sát sau lưng.

“Thái tử điện hạ, có chuyện gì mà khẩn trương vậy?” Ca ca vừa chạy vừa hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Phong Việt Thần đã vượt trước chúng ta tới chỗ thanh kiếm rồi”. Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại càng tăng tốc độ chạy. Phong Việt Thần? Vậy những người vừa rồi là do hần ta giết sao? A, người này quả nhiên rất tàn bạo, giết người dân chẳng khác nào giết mấy con kiến, người như hần có ngại làm chuyện gì chứ!!!

Trên đường Bạch Nguyệt Diệu đều che mắt ta, nên ta chỉ có thể dựa vào mùi để biết, Phong Việt Thần đã giết không ít người, vì chạy một lúc lâu sau mùi máu tanh nồng nặc mới bắt đầu đỡ hơn.

Bạch Nguyệt Diệu dừng bước chân, cũng đặt ta xuống, lúc này ta mới nhìn thấy trước mặt là một ngã ba.

“Thái tử điện hạ, đi đường nào?” Hắc Mạc Dực hỏi Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu đi về phía trước hai bước, sau đó cúi đầu, dường như đang tìm cái gì đó.

“Phong Việt Thần đã đi đường này.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong ta mới hiểu, vừa rồi hần cúi đầu tìm kiếm vết máu, Phong Việt Thần vừa mới giết người, thị vệ của hần ta và hần ta cả người sẽ dính đầy vết máu, cho nên muốn tìm ra hướng hần ta đi rất đơn giản.

“Vậy chúng ta?”

“Đuổi theo Phong Việt Thần.” Bạch Nguyệt Diệu nói không sai, đây là con đường rẽ, tuy không chắc chắn Kiếm Thiên Tử ở đường nào, nhưng nếu chúng ta cố ý tránh né Phong Việt Thần, mà đi đường khác, có thể sẽ có Kiếm Thiên Tử, cũng có thể không. Nhưng nếu Phong Việt Thần chọn đúng đường, vậy không thể nghi ngờ hần ta sẽ có lợi, nếu bây giờ chọn đường khác mà không đúng thì khi trở lại nói không chừng Phong Việt Thần đã đi mất rồi, không bằng cứ đi theo hần ta, nếu không gặp thì trở lại.

“Đi thôi.” Nói xong ta vội hướng đến con đường đó.

“Chờ một chút!” Bạch Nguyệt Diệu kéo ta lại: “Điệp nhi và Lam Thái sư đi đường khác!”

“Tại sao?” Có lẽ đây là một cách tốt, binh chia hai lối, nhưng Phong Việt Thần dẫn theo bao nhiêu người ai mà biết? Nếu hần dẫn theo hơn trăm người, Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực sẽ gặp nguy hiểm, ta không biết mình có thể giúp được gì, nhưng nếu đi cùng ta còn có thể giết hộ hần vài người.

“Điệp nhi! Trước khi tới đây nàng quên là đã答应 ta chuyện gì sao?” Giờ phút này ngữ điệu Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy uy nghiêm, ta nhất thời nhớ tới答应 của ta rằng sẽ tuân theo mọi sự phân phó của hần.

“Biết rồi.” Nói xong ta lại cùng ca ca chạy vào một con đường khác, Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực theo hướng Phong Việt Thần.

Bạch Nguyệt Diệu xác định đường hần đi có thể tìm được Kiếm Thiên Tử, vì trước khi tới đây phụ hoàng có nói với hần sẽ gặp ngã ba này rồi, muốn có Kiếm Thiên Tử phải qua ngã ba này, nhưng hần vẫn cố ý giấu Lam Điệp Nhi, vì hần không muốn Lam Điệp Nhi dính vào nguy hiểm, hần biết nếu không

giao cho Lam Điệp Nhi chút nhiệm vụ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thoát khỏi Lam Điệp Nhi, ít nhất hiện giờ Lam Điệp Nhi còn ôm 50% cơ hội đi tìm kiếm Kiếm Thiên Từ. Hắn không biết lát nữa sẽ đối mặt với bao nhiêu kẻ địch, hắn cũng không biết mình có thể thuận lợi lấy được Kiếm Thiên Từ hay không, hắn chỉ cần Lam Điệp Nhi vô sự là tốt rồi...

Ta cùng với ca ca đi đường khác, nhưng ta cứ có cảm giác không đúng chỗ nào đó.

“Ca ca, huynh không cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ sao?” Ta hỏi ca ca bên cạnh.

“Không có đâu, tiếp tục đi thôi, sắp đến đỉnh núi rồi.” Ca ca lúc này có chút mơ hồ, như đang đầu ta điều gì đó.

Đúng rồi! Ta rốt cuộc biết chỗ nào không đúng rồi! Phong Việt Thần cũng dẫn theo người đến, tuyệt đối không thể nào chỉ có mình hắn ta, vậy tại sao hắn ta không chia thành hai nhóm? Ngược lại chỉ lựa chọn một đường duy nhất? Chắc chắn con đường kia mới có Kiếm Thiên Từ, Bạch Nguyệt Diệu cũng đã sớm nhìn ra, hắn không muốn để ta dính vào nguy hiểm, mới cố ý lừa gạt ta đi đường này! Ta thật sự ngốc mà!

“Ca ca, quay lại đường kia đi!” Ta nói xong vội quay đầu lại.

Đột nhiên ca ca kéo ta lại: “Không được đi!”

“Ca ca, có phải huynh cũng muốn theo mưu kế của Thái tử không?”

“Thái tử diện hạ không muốn mọi gặp nguy hiểm, mới cố ý để mọi đi đường này, cho nên mọi hãy làm theo ý tốt của Thái tử đi.”

“Ca ca! Huynh cũng không biết Phong Việt Thần dẫn theo bao nhiêu người, bây giờ để thái tử và Hắc tướng quân đi đường kia chính là đi vào nguy hiểm!” Nói xong, ta muốn thoát khỏi ca ca, nhưng không biết là ta dùng quá lực hay ca ca ta quá yếu, lại bị ta đẩy ngã: “Ca ca? Chẳng lẽ huynh không biết võ công ư?”

Ta nói xong, ca ca có chút tự thẹn cúi đầu: “Huynh chỉ là quan văn thôi mà.”

“...” Đúng rồi, ta quên mất, ca ca là Thái sư, cho nên không cần thiết học võ, vậy sao Bạch Nguyệt Diệu còn mang ca ca tới? Xem ra là hi vọng ca ca ta làm tham mưu mà thôi. Còn Hắc Mạc Dục là võ tướng, có một văn một võ này trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng coi như làm nên chuyện lớn rồi.

Hình như ta nghĩ hơi xa rồi? Hiện giờ đi trợ giúp Bạch Nguyệt Diệu mới là mấu chốt: “Ca ca, huynh ở đây chờ mọi đi.” Ta nói xong lại đỡ ca ca dậy rồi định rời đi, nhưng ca ca vẫn sống chết kéo ta ở lại.

“Không cho đi! Muốn đi đâu cũng phải đi cùng huynh!”

“Ca ca, nhưng huynh không có võ công mà.”

“Nhưng mọi đi như vậy sẽ khiến Thái tử phân tâm!”

“Không đâu!”

“Mọi...”

“Ai cãi vớ ở đó vậy?” Tiếng này phát ra, ta và ca ca đồng loạt quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 152: Thiên chi kiều tử cùng thiên chi kiều nữ

Trời ơi! Người đang nói kia là tiên nữ sao? hay thần tiên?

Chỗ đỉnh núi xuất hiện một người mặc đồ trắng, tóc cũng trắng dài tới tận hông, trong mắt ta người đó như thể lúc ẩn lúc hiện, gió khẽ lay động quần áo cùng với mái tóc dài, cả người toát ra vẻ hấp dẫn.

Chẳng lẽ người này thật sự là thần tiên sao?

“Ngài là...?” Ta và ca ca đồng thanh hỏi.

“Vừa hay hai vị đã tới nơi này, coi như là có duyên, sao không lên đây ngồi một lát?” Tiếng của người kia như ẩn như hiện, nghe giống như tiếng của nam tử, nhưng lại xen lẫn mấy phần êm ái, hơn nữa nghe âm giọng này ta cảm thấy tuổi của hắn cũng không lớn lắm, sao tóc hắn lại màu trắng như vậy? Hắn nói xong, lại biến mất ở đỉnh núi.

Ta và ca ca nhìn nhau rồi cùng đi đến chỗ đỉnh núi, trên đỉnh núi có một căn nhà lá, vị thần tiên kia đang ngồi với một cái đàn cổ, bên cạnh hắn còn có một nữ đồng.

Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, ta mới phát hiện dáng dấp người này vô cùng tuấn mỹ, ngũ quan cực kỳ thanh tú, vẻ ngoài của hắn so với Hồng Uyển Nghi còn muôn phần hơn, mặc dù tóc hắn bạc nhưng lại rực rỡ vô cùng, số tuổi tối đa cũng ở chừng hai mươi lăm, có điều ta vẫn không cách nào đoán được người này là nam hay nữ.

Nhưng người này cho ta cảm giác rất nhẹ nhàng, ta cảm thấy hắn giống như một đám mây trắng trên đỉnh núi này vậy.

Ta nhìn sang ca ca, thấy ánh mắt huynh ấy nhìn vị thần tiên này có phần ngây dại.

Đột nhiên, những ngón tay mảnh khảnh đẹp đẽ kia chạm vào dây đàn, lập tức phát ra những nốt nhạc vô cùng đẹp đẽ, ta không biết người này đang đàn khúc gì, khiến cho tâm thần người nghe vô cùng sáng khoái, giờ phút này ánh mắt người ấy trong suốt như mặt nước, khiến người khác không thể nào dừng việc thưởng thức.

Bất tri bất giác, ca ca ta giống như mê muội tiến về phía hắn, ta kéo tay ca ca lại, nhưng huynh ấy vẫn đột ngột rút ra.

“Ca ca?” Ta chạy theo bên cạnh huynh ấy, nghĩ tới việc ca ca ta làm vậy sẽ vô cùng thất lễ, nhưng ánh mắt ca ca lại như thể không nhìn thấy gì, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy ta ra.

Thế này là thế nào? Phải chăng tiếng đàn của người này có vấn đề? Ta chạy tới trước mặt người kia, sau đó đưa tay đề xuống đàn của hắn, nhưng hắn không hề tức giận trước hành động thất lễ của ta, ngược lại khóe miệng hơi giương lên một nụ cười nhạt.

Lúc này, ca ca ta mới định thần lại: “Vừa rồi huynh làm sao vậy?” Lam Vân Triệt ca ca tò mò hỏi ta.

Ta nhìn người kia, sau đó hơi tức giận hỏi: “Người rốt cuộc là loại người gì vậy?”

“Ta là một u hồn trên thế gian, ở chỗ này khổ đợi người ta cần đã hơn mười năm.” Hắn nói xong lại đứng lên, thân thể của hắn cao rất cao, đoán chừng một thước tám nhưng không to lớn, ngược lại có chút mảnh mai.

“U hồn? Người định lừa gạt ta hả? Người rõ ràng là người thật mà.”

“Ha ha, u hồn cũng không phải là người đã chết, người sống vô tâm cũng có thể xưng là u hồn.” Người này nói chuyện càng ngày càng quái dị, giọng của hắn cũng nhẹ như mây. Nếu không phải người này là người thật, ta thật sự sẽ nghĩ là u hồn rồi.

“Vô tâm?”

“Ta đang chờ đợi người ta cần.” Nói xong hắn lại liếc nhìn nữ đồng bên cạnh hắn: “Gọi vị cô nương này thử một chút.”

“Thưa cung chủ.”

Công chúa? Nữ tử? Mà nàng ta liếc mắt một cái đã nhìn ra ta là nam hay nữ sao? Người này quả nhiên không đơn giản, khảy một khúc đàn có thể không chế lòng người, hơn nữa còn phân biệt ra được ta là nam hay nữ.

Nữ đồng kia nghe phân phó xong lập tức xoay người mở khối vải đỏ ở sau lưng ra, bên trong chính là...

Một thanh kiếm!

Thanh kiếm kia đang bị cấm ở trong đá.

Chẳng lẽ là Kiếm Thiên Tử? Nhưng trông dáng vẻ nó cực kỳ bình thường.

“Đây chính là Kiếm Thiên Tử sao?” Ta tò mò hỏi người kia.

Người nọ cười nhạt một tiếng, sau đó nói: “Không phải, đây là Kiếm Thiên nữ.”

Kiếm Thiên nữ? Ta chưa từng nghe nói về truyền thuyết Kiếm Thiên nữ, hơn nữa Bạch Nguyệt Diệu chắc hắn cũng không biết Kiếm Thiên nữ.

“Cô nương, nàng có thể thử rút thanh kiếm này ra không?” Người kia nói xong rồi đưa ngón tay chỉ thanh kiếm kia.

Ta nhìn sang ca ca ta một cái, sau đó ca ca ta hơi gật đầu, ta mới tiến lên trước, hai tay nắm lấy thanh kiếm nhỏ nó lên, nhấc thời, gió thổi mây bay, thanh kiếm trong tay ta tỏa ra vô vàn ánh sáng. Thanh kiếm kia lập tức đổi cả dáng vẻ, kiếm vốn là màu đất không thu hút lúc này lại trở thành màu trắng, trên chuôi kiếm cũng nổi lên hình một con Phượng Hoàng trông rất sống động.

“Cái này...?” Ta ngạc nhiên nhìn về phía người nọ, người nọ giờ phút này hai mắt đã tràn đầy lệ.

“Cung chủ!” Nữ đồng bên cạnh nàng ta kinh ngạc gọi lên, thế nhưng người đó không để ý đến, chỉ dần dần tiến gần đến chỗ ta.

Nàng ta đi từ từ đến gần ta, sau đó đưa tay ôm ta vào trong ngực, ta cảm giác trên người nàng ta toát ra một luồng khí lạnh, không khỏi khiến ta run lập cập: “Nàng có biết ta đã chờ đợi hơn mười năm rồi, rốt cuộc chờ được nàng tới đây, xin hãy dẫn ta rời khỏi ngọn núi này, đưa ta đi tìm kiếm lòng của ta.”

... Chuyện gì xảy ra vậy? Ta không hiểu, sao đột nhiên nàng ta lại nói ta là người nàng ta đang chờ đợi?

“Công chúa.” Ta hô xong, nàng ta lập tức buông lỏng ra nắm lấy hai tay của ta, sau đó nhìn về phía ta.

“Ta tên U.” Ha ha, thì ra nàng ta tên U sao? Quả thật cái tên này rất phù hợp với phong cách thanh nhã ẩn dật của nàng ta.

“U cô nương, ta không hiểu nàng đang nói gì.”

“Tỷ tỷ, kiếm này là Kiếm Thiên nữ, chỉ có thiên nữ mới có thể rút ra, mà cung chủ vẫn ở trên đỉnh núi này, chính là chờ đợi sự xuất hiện của tỷ tỷ.” Nữ đồng kia giải thích, nhưng ta vẫn còn chút mơ hồ.

“Thiên chi kiều nữ

Vượt qua cổ kim

Tụ họp nơi đỉnh núi

Tìm được thần kiếm

Đường lui nhấp nhô

Ép hồng nhan giận

Điệp Biến vì Phượng

Giải cứu Thương Sinh”

U nói với ta hết mấy lời này.

Câu thơ khiến ta nhất thời lạng người, trước những lời này... cái gọi là vượt qua cổ kim, nói cách khác ta xuyên qua cổ đại và hiện đại? Tụ họp tại Thiên Sơn, chính là ta đến núi này tìm được thần kiếm, mà Kiếm Thiên nữ đã ở trong tay ta. Nhưng còn sau đó đường nhấp nhô, cùng với ép hồng nhan giận những chuyện này chưa xảy ra, còn Diệp Biến vì Phượng, ý chỉ là tên ta Lam Diệp Nhi sao?

“Bài thơ này....?”

“Đây là bí mật, xin hỏi cô nương tên là Diệp nhi?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, câu thơ sư phụ để lại đã ứng nghiệm rồi, Diệp nhi cô nương liệu có thể để U làm bạn được không?” U cầu xin mà nói rồi quỳ xuống.

“Muội muội, người này có chút quái dị!” Ca ca đi tới bên cạnh ta nhỏ giọng.

Nghĩ lại thì người này quả thật vô cùng quái dị, nhưng nếu nói nàng ấy là thần tiên thì quả thật không quá, ha ha, nếu không tuổi còn trẻ như thế sao lại tóc bạc chứ?

“Nếu U cô nương không ngại đi theo Diệp nhi chịu khổ, vậy rất hân hạnh được làm bạn với nàng.” Ta nói xong cũng đỡ U dậy.

“Muội muội, muội bây giờ là Thái Tử Phi, sao có thể dẫn nàng ta theo bên người chứ?”

Mặc dù hiện giờ ta là Thái Tử Phi, lại bị nhiều lễ nghi hạn chế, mà dáng ngoài của U cũng rất quái dị, nhưng ta lại cảm thấy nàng ấy rất đáng thương. Sống ở đỉnh núi này để chờ đợi người cần tìm, bất kể ta có phải là người nàng ấy mong hay không, ta sẽ đưa nàng ấy xuống núi cái đã, để nàng ấy hiểu cảm giác làm người là thế nào, ha ha, mà U không lẽ không cần ăn uống sao?

“Không quan trọng, ca ca, khi trở lại muội nói một tiếng với Thái tử điện hạ là được rồi.”

“Đa tạ chủ nhân.” U nói xong cũng gạt lệ cười nhạt.

Sau đó nàng ấy đột nhiên vùng tay lên, nữ đồng lập tức biến mất, ta và ca ca đều không dám tin vào mắt mình, chẳng lẽ U thật sự là thần tiên sao?

Xem ra có nàng ấy tương trợ, chắc chắn sẽ có lợi cho Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Nhưng sao nàng ấy gọi ta là chủ nhân? Choáng!!! “U cô nương, nàng không phải gọi ta là chủ nhân đâu, bàn về tuổi tác nàng nhất định lớn hơn ta, gọi ta là Điện Nhi hoặc muội muội là được rồi.”

“U nguyên ý nghe theo phân phó của chủ nhân.”... Hiện giờ ta không chỉ cảm thấy U rất phiêu, còn cảm thấy nàng ấy như người máy tuân theo mọi mệnh lệnh của ta vậy.

Chỉ lo cùng U nói chuyện, ta nhất thời nhớ tới Bạch Nguyệt Diệu!

“Mau, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau đến chỗ Thái tử điện hạ đi!” Ta nói xong vội quay đầu đi về hướng khác.

Nhưng U kéo ta lại, sau đó ôm ta trong ngực, ta nhất thời ngẩn người, nàng ấy khỏe vậy sao? Nàng ấy không nói gì chỉ lui về phía sau hai bước, rồi đứng dậy nhảy một cái, nhẹ nhàng bay lên.

Choáng quá!! Ta hiện giờ lại có một loại cảm giác như mình đang cười mây đạp gió, cả người của ta cũng ngu luôn.

“Muội muội!!!” Ca ca kinh ngạc gọi ta.

“Điện Nhi, có thể nhờ lệnh huynh giữ cây đàn hồ ta được không?”

“Được.” Ta gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía ca ca: “Ca ca, làm phiền huynh đem theo cây đàn của U nha.” Ta nói xong lại cảm thấy ca ca dần dần cách xa ta, ta nhìn U, tò mò hỏi: “Nàng có thể bay sao?”

U nhàn nhạt cười: “Ta cũng không phải thần tiên làm sao có thể bay chứ? Điện Nhi muốn đến khu vực đặt Kiếm Thiên Tử, từ nơi này nhảy xuống là tới rồi.” Choáng, là kinh công sao? Chỉ là giọng U nói thật sự rất dễ nghe, rất ôn nhu. Hơn nữa nàng ấy nói mình không phải thần tiên, ta lại cảm thấy nàng ấy so với thần tiên còn giống hơn, có thể đem theo một người to như vậy khinh công mà vẫn không sao.

Ước chừng một phút sau, ta đã nghe được tiếng của đao kiếm đang chém nhau. Ta nhìn xuống dưới thấy Bạch Nguyệt Diệu và Hắc Mạc Dực đang chém giết với bọn Phong Minh quốc.

“Nguyệt Diệu.” Theo tiếng hô to của ta, tất cả mọi người đều ngẩng lên nhìn, nhất thời, bọn họ dừng tay chém giết nhau, đồng loạt nhìn ta và U dần dần hạ xuống.

U chạm đất cực kì nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn, quả thật, thần tiên xuống đất đúng là không giống bình thường, nàng nhẹ nhàng đặt ta xuống, ta vội chạy tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu không hề nhìn đến ta mà chỉ nhìn chăm chú vào U, sau đó hần tà mị cười nói: “Thiên Sơn U Linh.” Nhìn Bạch Nguyệt Diệu lúc này không khỏi khiến lòng ta có chút không thoải mái, dù sao trước kia hần vốn phong lưu, hơn nữa bộ dáng của U quả thật rất xinh đẹp, đến tận khi ta đến bên cạnh, hần mới nhìn về phía ta: “Điện Nhi làm sao gặp được Thiên Sơn U Linh vậy?”

Hần vừa lên tiếng đã hỏi ta chuyện của U, hần coi trọng U thật rồi hả? “Lát nữa sẽ nói cho chàng biết.”

“Kiếm Thiên Tử?!” Tiếng này chính là của Phong Việt Thần, hần đang nhìn chăm chú vào thanh kiếm trong tay ta.

Mà người của hần đều đang tiến gần về phía ta, Bạch Nguyệt Diệu lập tức tiến lên chắn phía trước ta: “Phong Việt Thần, ngươi nghĩ Kiếm Thiên Tử sẽ nhận một nữ tử làm chủ sao?”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Phong Việt Thần khẽ mỉm cười: “Ta quên mất, nữ tử kia là phi tử của ngươi, nếu không phải vì nàng ta, lần trước ở Phong Minh quốc đã có thể bắt được ngươi rồi!” Phong Việt Thần nói xong cũng thu hồi nụ cười: “Lần này, ngươi và phi tử của ngươi sẽ cùng nhau đến Diêm Vương luôn.”

Không đợi Phong Việt Thần nói xong, U như gió đến bên cạnh hần: “Ngươi làm tổn thương kẻ nào khác thì ta không quan tâm, nhưng nếu ngươi làm tổn hại tới chủ nhân của ta, ta nhất định sẽ máu rửa toàn bộ Phong Minh quốc của ngươi.” Giờ phút này tiếng của U không còn mềm mại nữa, mà là lạnh như băng.

Lời của nàng ấy khiến Phong Việt Thần khẽ rung mình, U nói xong lại xoay người tới gần ta: “Điện Nhi, tới đây, ta dẫn nàng rời khỏi nơi đầy máu tanh dơ bẩn này.”

Không biết vì sao, ta nhất thời cảm thấy U có chút ích kỷ, không biết có phải là ta yêu cầu quá cao hay không, U đã nghe Phong Việt Thần nói nên phải biết quan hệ của ta và Bạch Nguyệt Diệu chứ, ta làm sao có thể bỏ lại Bạch Nguyệt Diệu mà rời đi?

“Thiên Sơn U Linh, nữ tử của ta, ta có thể bảo vệ được, không cần người khác nhúng tay!” Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy ghen tức, ban đầu ta còn tưởng Bạch Nguyệt Diệu để ý đến U, không ngờ hần có thể ăn dấm với nàng ấy.

“U, Nguyệt Diệu là phu quân của ta, cho nên ta không thể rời đi với nàng được!”

Ta nghiêm túc nói xong, thì nhận lại nụ cười của U: “Vợ chồng vốn như chim rừng, tai vạ đến nơi tự ai nấy lo. Điện Nhi, không cần lo cho hần, theo ta đi.” Nói xong U lại gần ta.

Lúc gặp U ta có cảm giác nàng ấy như thần tiên vậy, nhưng hóa ra những lời của nàng ấy lại rất ích kỷ.

“U! Người phải đi là nàng ấy!” Ta rống giận nói xong, ánh mắt của U tỏ vẻ khó hiểu, ta nghĩ, nàng ấy nhất định cho là nàng ấy đối với ta tốt thế, vì sao ta có thể quát nạt nàng ấy, có lẽ, nàng ấy thật sự là kiểu sống vô tâm, nên căn bản không thể hiểu được thế nào là tình nghĩa!

Nhìn ta kiên định như thế, Bạch Nguyệt Diệu cười vui sướng, sau đó cùng Hắc Mạc Dực tiếp tục giờ kiểm tấn công bọn người Phong Việt Thần, ta cũng rút kiếm trong tay đánh ở phía sau, ta cảm thấy kiếm này không giống như kiếm thường, lúc rút ra rất nhẹ như thể không cầm gì trong tay, nhưng lại là vô cùng sắc bén.

Ba người chúng ta cứ như vậy tiếp tục đánh nhau với người của Phong Việt Thần.

Đúng vào lúc này Lam Vân Triệt ca ca cũng thở hổn hển chạy đến, U nhận lấy chiếc đàn trong tay ca ca, sau đó tay trái giữ đàn, tay phải bắt đầu gảy.

Lúc này ngoại trừ ta cùng Bạch Nguyệt Diệu và Phong Việt Thần ra, toàn bộ mọi người đều ném kiếm trong tay ra, y hệt như ca ca, đi thẳng về phía U.

Sau khi U gảy xong một khúc, nhất thời đất rung núi chuyển, Bạch Nguyệt Diệu ôm chặt lấy ta. Ngay lúc này, ngọn núi đột ngột tách ra làm đôi, bên trong có cắm hai thanh kiếm.

“Kiếm Thiên Từ!” Bạch Nguyệt Diệu và Phong Việt Thần đồng thanh hô to, sau đó lần lượt nhìn nhau rồi chạy tới gần hai thanh kiếm.

Đôi tay U lúc này dùng sức vỗ vào dưới dây đàn, ta lập tức có cảm giác từ từ rơi xuống.

“Điệp nhi?” Bạch Nguyệt Diệu quay đầu lại nhìn về phía ta.

“Đừng nghĩ tới thiếp, mau lấy kiếm.” Ta nói xong, cảm giác người dần dần rơi xuống.

“Điệp nhi!” Bạch Nguyệt Diệu không tiếp tục đi lấy kiếm nữa, mà là chạy tới cạnh ta, một tay hân giữ lấy ta đang sắp rơi xuống vách đá.

Phong Việt Thần cũng đã lấy được một thanh kiếm, thanh kiếm kia làm thế nào cũng không rút ra được, bắt đầu đi đánh bỏ qua. Ta không biết tại sao Kiếm Thiên Từ có hai cây, nhưng ta biết, trong đó có một thanh nhất định là thật, mà thanh còn lại sẽ là giả, ta cũng không có cách nào xác định thanh kiếm trong tay Phong Việt Thần có phải là thật không.

“Kiếm Thiên Từ bị Phong Việt Thần mang đi rồi!!!”

“Đừng lo tới kiếm, không có Diệp nhi, dù ta có gì cũng vô dụng!” Hắc nói xong lập tức dùng sức kéo ta lên, sau đó cả người ta té nhào vào trong ngực hắc.

“Ha ha ha ha, Kiếm Thiên Từ đã rơi vào tay ta, ta chính là thiên từ!!!” Phong Việt Thần đắc ý mà nói.

Lúc này ta cảm thấy mất mát, ta vốn không nên tới đây, lần này ta thật sự trở thành gánh nặng cho Bạch Nguyệt Diệu rồi: “Thật xin lỗi.” Ta tràn đầy áy náy nói.

Bạch Nguyệt Diệu trấn an cười với ta: “Không cần nói xin lỗi.”

“Ta không hiểu.” U nói xong cũng đi tới chỗ ta và Bạch Nguyệt Diệu: “Không phải ngươi tới đây để lấy kiếm sao? Vì sao ngươi không đi lấy kiếm, ngược lại đi cứu Diệp nhi?”

“Vì Diệp nhi đối với ta mà nói quan trọng hơn bất kì thứ gì. Còn ngươi nữa, đừng có thân thiết với Diệp Nhi như thế!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại đỡ ta đứng lên, nghe xong lời của hắc, ta thật sự cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, mà cũng cảm thấy buồn cho U, nàng ấy quả thật không có tâm, vì nàng ấy không hiểu được thế nào là tình yêu.

“Vì đáp tạ ngươi đã cứu Diệp nhi, ngươi có thể thử đi lấy thanh kiếm, nhưng nếu ngươi lấy được thanh kiếm này, ta sẽ giết ngươi!” Giờ phút này hai mắt U tràn đầy vô tình, ta không hiểu vì sao nàng ấy phải nói như thế.

“Thê tử của ta thì ta cứu, không cần ngươi đáp tạ.” Bạch Nguyệt Diệu đối với lời nói của U tràn đầy khinh thường, sau đó hắc lại nói: “Ngươi thật sự cảm thấy ngươi giết được ta sao?” Nhất thời, ta cảm thấy trên người Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy khí phách cùng vẻ tự tin, đây chính là tính cách của hắc, hắc sẽ không sợ kẻ nào, cũng sẽ không bị bất cứ chuyện gì uy hiếp. Hắc nói xong cũng đi tới chỗ thanh kiếm, sau đó hắc rút thanh kiếm kia ra, giờ phút này, trong mắt Phong Việt Thần đầy khó hiểu, hắc cũng vừa mới rút thử, căn bản không có cách nào rút ra, mà Bạch Nguyệt Diệu lại nhẹ nhàng rút ra được, ta cảm thấy lúc Nguyệt Diệu rút kiếm cũng giống như lúc ta rút Kiếm Thiên nữ vậy, mây gió nổi lên, kiếm trong tay hắc tỏa sáng mạnh mẽ, ngay sau đó biến thành màu đen, chuôi kiếm cũng xuất hiện hoa văn hình rồng, ha ha, xem ra kiếm trong tay Bạch Nguyệt Diệu chính là Kiếm Thiên Từ rồi.

Nhưng vào lúc này, không ai để ý đến Phong Việt Thần, hắc lập tức rút kiếm trong tay hướng Bạch Nguyệt Diệu đâm tới, khi ta nhìn thấy thì kiếm đã sắp kề đến bụng Nguyệt Diệu rồi.

“Nguyệt Diệu..!!!” Ta nhanh chóng chạy tới, đúng lúc kiếm trong tay Phong Việt Thần sắp chạm đến Bạch Nguyệt Diệu thì đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Trời ơi, quả thực thật không thể tưởng tượng nổi! Tất cả đều giống như chuyện thần thoại vậy. Phong Việt Thần cũng cảm thấy khó hiểu, cũng nhìn chăm chú vào kiếm trong tay Bạch Nguyệt Diệu.

Quân của Phong Việt Thần khôi phục thần trí vội xông về phía Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực cũng xông lên chặn bọn chúng.

“Ta nói rồi, nếu ngươi có thể lấy được Kiếm Thiên Tử, ta sẽ giết chết ngươi.” U lạnh như băng nói xong, trong mắt nhất thời tràn đầy sát khí, nàng ấy khẽ vuốt tay xuống cây đàn, rồi nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

Lúc này quả thật bất lợi đối với Bạch Nguyệt Diệu, không chỉ có quân của Phong Việt Thần mà còn thêm cả U đang đầy sát khí nữa.

Ta đã đi tới bên người Bạch Nguyệt Diệu, sau đó tức giận nhìn U: “U, nếu ngươi thật sự coi ta là chủ nhân của ngươi, thì ta không cho phép ngươi hại phụ quân của ta!”

Sau đó U chất vấn hỏi: “Điệp nhi có biết truyền thuyết về Kiếm Thiên Tử và Kiếm Thiên nữ không?”

“Biết, người có được Kiếm Thiên Tử là người có được thiên hạ!”

“Phải, nhưng người có Kiếm Thiên nữ cũng có thể có được thiên hạ, Diệp nhi đã được định là thiên chi kiều nữ, chắc chắn thiên chi kiều tử sẽ gây trở ngại cho Diệp nhi lấy được thiên hạ, ta phải thanh trừ trở ngại cho nàng, nếu không đến cuối cùng chắc chắn hẳn cũng sẽ phụ Diệp nhi!”

...

...

Ta chưa từng nghĩ tới việc có được thiên hạ, YES, có lẽ ta đã từng hâm mộ Vô Tắc Thiên, nữ hoàng nắm trong tay thiên hạ, nhưng ta cũng đã từng nói, ước mơ của ta đã thay đổi, đó chính là Lữ Tri, ta hi vọng giống như nàng ấy có thể trợ giúp phụ quân dành được thiên hạ.

Hơn nữa U nói là Nguyệt Diệu sẽ phụ ta ư? Ta thấy U toàn làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi, lời của nàng ấy có lẽ sẽ linh nghiệm, nhưng ta chỉ biết giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu đối với ta là một lòng một dạ, vậy là đủ rồi! Không cầu Thiên Trường Địa Cửu, chỉ cầu được như vậy thôi.

“U, ta không ham muốn có được thiên hạ.” Ta nói xong, biểu tình của U tràn đầy mất mát.

“Là ta sai lầm rồi sao? Là ta tìm nhầm chủ nhân sao? Đã chờ đợi hơn mười năm, đổi lấy là đáp án này sao?” Nhất thời biểu tình của U trở nên hờ hững, một tay nàng ấy còn ôm cây đàn.

Giờ phút này âm thanh trở nên hỗn loạn, ta không hề cảm thấy tâm thần sáng khoái, ngược lại cảm thấy vô cùng hỗn loạn, mà những người khác cũng đều thống khổ ôm đầu.

“Đủ rồi, đủ rồi, U! Dừng tay!” Ta rống giận nói: “U, ngươi quả thật vô tình mà, ngươi không hiểu thế gian hữu tình, tình thân và tình yêu, ta có thể chỉ cho ngươi rõ, đến lúc đó ngươi sẽ hiểu tất cả!” Ta hiện giờ cảm thấy U rất tùy hứng, nàng ấy không cao hứng sẽ làm tổn thương người khác, không hiểu được thế nào là quan tâm và tình cảm. Nàng ấy có chút đáng thương, lại có chút đáng hận.

Rốt cuộc U cũng dừng lại, mọi người cũng dần dần thoát khỏi vẻ mặt thống khổ.

“Thiên Sơn U Linh, ta sẽ không phụ Diệp nhi, ta có được thiên hạ thì đồng nghĩa với việc Diệp nhi có được thiên hạ, vì nàng ấy cuối cùng sẽ là hoàng hậu của ta!” Bạch Nguyệt Diệu kiên định nói xong kéo tay ta lại.

“Hoàng hậu của ngươi không phải là Diệp nhi, mà là một cô gái khác, hơn nữa ngươi chắc chắn sẽ phụ Diệp nhi, đây chính là vận mệnh! Sau này, Diệp nhi nhất định sẽ bị chúng sinh thế gian xa lánh! Mặc dù Diệp nhi hiện giờ vô ý có được thiên hạ, nhưng ta biết hồng nhan kia đã giận dữ rồi.” Nghe xong lời U nói, ta có chút sợ, ta cũng không biết tại sao ta lại tin lời nàng ấy, vì dù sao Bạch Nguyệt Diệu quả thật còn có một thế tử.

“Nếu ngươi nói đây là số mệnh! Vậy Bạch Nguyệt Diệu ta sẽ thay đổi vận mệnh!” Bạch Nguyệt Diệu nói, nhất thời vang vọng cả trong sơn cốc, hẳn khiến ta có cảm giác vô cùng an ủi.

Ha ha, ta nên tin U? hay là nên tin Bạch Nguyệt Diệu đây? Ta không biết, ta chỉ biết, ta thật sự sợ những gì U nói sẽ thành sự thật.

“Bạch Nguyệt Diệu, mau đem thanh kiếm trong tay ngươi giao ra đây!” Phong Việt Thần cuối cùng cũng mở miệng.

“Vô dụng thôi, có lẽ ngươi có số mệnh làm vua, nhưng ngươi không có cách nào rút được Kiếm Thiên Tử, dù kiếm có đưa cho ngươi thì cũng thành phế vật.” U lạnh nhạt nói với Phong Việt Thần khiến hắn tràn đầy tức giận, hẳn cảm thấy U coi thường hắn.

Hắn vốn định xông lên đoạt lại kiếm, ai ngờ từ trên đỉnh núi đá vụn đột ngột lăn xuống, chặn ngang trước mặt Bạch Nguyệt Diệu và Phong Việt Thần. Mà ca ca và Hắc Mạc Dực cũng ở bên này, xem ra hôm nay ông trời cũng không muốn để Bạch Nguyệt Diệu và Phong Việt Thần đánh nhau.

Đỉnh núi này dường như muốn sụp đổ rồi, U nhanh chóng đi về phía ta, đưa hai tay của nàng ấy ra, nhưng bị Bạch Nguyệt Diệu ngăn lại, Bạch Nguyệt Diệu một tay ôm lấy ta, sau đó nhìn về phía U: “Nàng ấy là nữ tử của ta, cho nên không cho phép ngươi đụng vào nàng ấy!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong về mặt U không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là có chút không hiểu.

Vì vậy, chúng ta lập tức nhanh chóng xuống núi, xa dần đỉnh núi, cuối cùng cũng thoát được.

Ta khẽ mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt Diệu: “Sao chàng có thể ăn dấm chua với cả nữ tử vậy?”

Ta hỏi xong, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời ngẩn người, sau đó quay đầu lại nhìn về phía U, rồi lại nhìn về phía ta: “Ta hỏi nàng, trừ việc hắt ôm nàng xuống núi ra, hắt có chiếm tiện nghi gì nữa không?” Bạch Nguyệt Diệu khẩn trương hỏi ta.

“Không có.”

Nghe ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu hai mắt có chút nổi giận nhìn U: “U Linh, lần sau nếu ngươi còn giả làm nữ tử để chiếm tiện nghi nữ tử của ta, ta sẽ biến ngươi thành nữ tử luôn.”

Bạch Nguyệt Diệu đang nói cái gì vậy? Cái gì giả bộ nữ tử? U vốn là nữ tử mà?

“Ta chưa hề tự nhận là nữ tử.” U xem thường nói xong, ta và ca ca nhất thời ngẩn người. Trời ạ

“Ngươi là nam tử?” Ta và ca ca đồng thanh hỏi.

“Nam tử cũng tốt, nữ tử cũng được, có gì khác nhau đâu?”... U là nam tử? Sao nữ đồng lại gọi hắt là công chúa? Chẳng lẽ là cung chủ? Đồ mờ hồ!!@@! Hơn nữa vừa rồi ta bị ăn dấm chua mà? Còn nữa Bạch Nguyệt Diệu phân biệt được nam hay nữ sao? Ta hiểu rồi! Ngày trước Bạch Nguyệt Diệu cũng có thể dễ dàng phân biệt ra được ta là nam hay nữ, đúng là dày dạn kinh nghiệm!!! Chỉ là, ta cảm thấy U không bị vướng bụi trần. Thấy lúc này U có phần thanh nhả nhưng cũng bốc đồng, ta cảm thấy hắt giờ phút này tương đối đáng yêu.

“Khác nhau chứ, nếu Điệp nhi là nam tử, thì ta sẽ vô cùng buồn khổ rồi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại khẽ mỉm cười với ta, sau đó vừa nhìn về phía U: “Lần cuối cùng ta nói cho ngươi, không được thân thiết với Điệp Nhi nữa!”

Nghe xong câu nói tràn đầy ghen tức kia, ta cũng gờ tay chế trụ gương mặt hắt: “Trước kia chàng từng nói với thiếp cười ngửa nói chuyện sẽ cắn đầu lưỡi, giờ thiếp cho chàng biết! Đi bộ nói chuyện cũng sẽ cắn đầu lưỡi đó!” Ta nói xong còn đem môi hôn lên môi hắt, ha ha, ta cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu đầu tiên là ngẩn người, sau đó về mặt của hắt lại tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng.

Nụ hôn này xem như là bồi thường cho ngày hôm qua, nhưng mà hình như đây là lần đầu tiên ta chủ động hôn Bạch Nguyệt Diệu? Hơn nữa xung quanh thậm chí có nhiều người như vậy, ta phát hiện ta theo Bạch Nguyệt Diệu lâu ngày đã học theo thói phóng túng của hắt rồi, có điều ta chỉ phóng túng với mỗi mình hắt mà thôi!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 153: Tranh tú cầu

Dọc trên đường xuống núi, U dường như không thể hòa hợp với nhóm bọn ta, quả thật có thể dùng từ siêu phàm thoát tục để hình dung U.

Đúng rồi, nghĩ kỹ một chút, Hắc Mạc Dực thật ra thì cũng có thể gia nhập một đội với U, vì bọn họ đều rất kiệm lời, rất ít nói.

Phần lớn thời giờ của bọn họ đều là nghe ta và Bạch Nguyệt Diệu nói chuyện với nhau, ta cũng đem chuyện ta cùng với U gặp nhau và cả chuyện Kiếm Thiên nữ kể cho Bạch Nguyệt Diệu nghe. Thật ra thì, nếu U là tài năng trời cho, có thể biết trước tương lai, như vậy ta đúng thật là chương ngại lớn nhất của Bạch Nguyệt Diệu rồi, nhưng hắt lại không hề tỏ ra đổ kỵ, đối với lời của U lại còn cười nhạt.

Ta không hy vọng lời của U sẽ thành sự thực, vì ta thực sự ghét cái cảm giác bị mọi người, bị bạn bè xa lánh kia..!

Bạch Nguyệt Diệu không phản đối ta đem U theo, ta nghe ra trong tâm tư hắt cảm thấy U có giá trị, U đúng là một vị thần quan tuyệt vời, mà Bạch Nguyệt Diệu đều đã có quan văn quan võ, duy chỉ còn thiếu một vị thần quan, nhưng tính tình của U lại cực kỳ quái đản, hắt chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn ra sức vì Bạch Nguyệt Diệu, xem ra sau này phải từ từ giúp U hiểu rõ những thứ tình cảm này, cũng phải để U từ từ hiểu Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng từ trong khẩu khí của Bạch Nguyệt Diệu ta biết hắt không muốn ta thân thiết quá với U, nếu không hắt sẽ đuổi U ra khỏi hoàng cung. Ha, Bạch Nguyệt Diệu còn rất nhỏ mọn đấy!

Khi tới chân núi, Bạch Nguyệt Diệu đưa cho U một cái mũ rộng vành.

U liếc nhìn chiếc mũ rộng vành Bạch Nguyệt Diệu đưa: “Sao lại đưa mũ cho ta?”

“Ngươi không cảm thấy tóc của ngươi rất khác người sao?”

“Trời cao tạo ra mỗi người khác biệt, tất nhiên có những điểm khác nhau, người cảm thấy màu tóc ta quái dị, thì ngược lại ta cũng có thể nói tóc người quái dị.” Choáng! Bạch Nguyệt Diệu coi như tìm được đối thủ rồi, lời nói của U cũng ngang chẳng kém gì hân. Mà loại người siêu phàm thoát tục như U chắc cũng khó mà ngoan ngoãn chịu đội mũ. Nhưng nếu hân không mang theo cái mũ, diện mạo cực độ tuấn mỹ lại thêm vào tóc trắng, chắc chắn sẽ thành mục tiêu của nhiều người.

“U đội vào đi.”

“Được, nếu Diệp nhi đã nói vậy.” U nói xong lập tức cầm lấy cái mũ trong tay Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời cảm thấy mất mặt. Ta càng đắc ý, nghĩ lại bình thường Hắc Mạc Dực luôn nghe lời hân, hôm nay ta cũng có U luôn vâng lời ta rồi.

Bọn ta trở về nhà trọ cũng đã là xẩm tối, Bạch Nguyệt Diệu cho U vào cùng phòng với Hắc Mạc Dực và ca ca, ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Dẫn U vào cung rồi chàng định làm gì với hân?” Ta tò mò hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Ta ghét U Linh, có điều phụ hoàng sẽ thích hân, đoán chừng sẽ sớm phong hân làm thân quan thôi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong nằm xuống bên người ta.

“Phụ hoàng biết U sao?”

“Biết chứ, trước khi tới đây, phụ hoàng cũng đã nói, trên đỉnh Thiên Sơn có một người tài, nếu đem hân về làm trọng thần sau này Văn Long quốc nhất định như hổ thêm cánh.” Quả nhiên đúng như ta nghĩ, U không hề vâng lời Bạch Nguyệt Diệu, ngạo mạn như hân sao có thể dẫn U theo bên người được. Lần này khiến Bạch Nguyệt Diệu nhần nại như vậy, U quả thật là kẻ bần lĩnh.

Thật ra thì U vẫn cố chấp cho Bạch Nguyệt Diệu là trở ngại của ta, theo lý thuyết thật ra thì ta mới là trở ngại của Bạch Nguyệt Diệu chứ? Nếu ta thật sự có số mệnh thiên nữ, chắc chắn sẽ là uy hiếp lớn với Bạch Nguyệt Diệu rồi: “Lời U nói chàng không để ý sao?” Ta nói xong cũng ngồi dậy nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nhàn nhạt cười: “Ta đã nói, nếu ta có được thiên hạ thì thiên hạ đó cũng là của nàng, nếu ta phụ nàng, nàng có thể dùng thanh Kiếm Thiên nữ mà đâm chết ta, Bạch Nguyệt Diệu ta không một câu oán hận!” Nếu ta vô tình có được thiên hạ trong tay, ta thật sợ là Bạch Nguyệt Diệu sẽ phụ ta, mặc dù ta đã vô số lần phụ bạc hân, huống hồ lúc này ta đã đem tất cả tình yêu cho hân. Nhưng nghe xong lời hứa của hân, ta nhất thời cảm thấy ấm áp, từ từ nằm xuống, tựa đầu dựa vào ngực Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu từ từ nâng khuôn mặt ta lên, ta cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại, hân đem môi áp trên môi của ta, ta cũng đáp lại nụ hôn ngọt ngào đó của hân.

Đúng lúc này...

Ngoài cửa có bóng người, ta sợ quá vội kéo chăn lên che người, Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng đầy tức giận, nhanh chóng ngồi dậy nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy con tức giận lập tức nguôi đi.

“Anh vợ, sao đột nhiên tới đây vậy?” Ca ca ta? Ta cũng ngồi dậy nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy ca ca ta hai mắt vô hồn, hơn nữa sắc mặt có chút trắng bệch.

“Quý rầy thái tử điện hạ ngủ rồi, Lam Văn Triệt có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Nói đi, anh vợ.”

“Xin hãy cho Lam Văn Triệt nghỉ tại phòng thái tử điện hạ một đêm.” Ca ca cầu xin nhìn ta và Bạch Nguyệt Diệu. Tại sao ca ca đột nhiên tới phòng của chúng ta ngủ?

“...”

“Ca, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Ta hỏi xong, hai mắt ca ca nhất thời tràn đầy bất đắc dĩ.

“Tên U kia gây đàn, ta căn bản không cách nào ngủ được, ta ngủ trên mặt đất cũng được, sẽ không quấy nhiễu hai người đâu.” Choáng! Theo tính U mà nói thì có lẽ hân dám gây đàn cả đêm thật. Về mặt của ca ca trông thực sự thông khổ.

“Ca, còn Hắc tướng quân?” Ta tò mò hỏi.

“Hân ư, hân không thèm để tâm cứ thế ngủ.”... Khiếp thật, quả nhiên Hắc Mạc Dực xứng tầm với U, ta thật sự phục cả hai người. Nghe ca ca oán thán xong, ta cũng nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu cười lại với ta, sau đó nói với ca ca: “Sao có thể để anh vợ ngủ trên đất được. Anh vợ tới nằm bên cạnh ta đi.” Ta thật sự cảm thấy hân đối xử rất tốt với người nhà ta, nếu là người khác đột nhiên xông vào phòng, Bạch Nguyệt Diệu nhất định đã đánh cho người đó một trận rồi, mà bây giờ không những không làm gì còn cho ca ca ta ngủ cùng.

Nhưng ca ca cũng biết lễ nghi, nên từ chối, sau mấy lần từ chối, cuối cùng ba người chúng ta chen chúc trên một cái giường, mà Bạch Nguyệt Diệu thì bị

kep ở giữa.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có một âm thanh truyền vào bên tai ta.

“Điệp nhi? Điệp nhi?” Ta bị âm thanh mơ hồ này làm tỉnh lại, ta nhìn về phía phát ra tiếng.

“U?” Hần hiện giờ đứng như u linh đứng ở trước giường ta, ta kinh ngạc ngồi dậy, liếc nhìn bên cạnh, Bạch Nguyệt Diệu và ca ca còn đang ngủ, chẳng lẽ bọn họ không nghe thấy U gọi ta sao?

“Điệp nhi, hiện giờ ta đang ở trong mộng của nàng, cho nên những người khác không nghe được tiếng của ta.” U nói xong hơi cười một tiếng.

“U, người tìm ta có chuyện gì không?” Ta tò mò hỏi.

U đưa tay của hắn ra: “Điệp nhi, đi theo ta.” Hắn nói xong, ta vội khoác tay hắn, thoáng chốc, ta cảm thấy được tay của hắn rất lạnh, ta biết chuyện này là mộng, nhưng từ lần đầu tiên tiếp xúc với U, ta đã cảm thấy nhiệt độ trên người hắn so với người thường thấp hơn rất nhiều rất nhiều.

Ta được U đưa ra khỏi nhà trọ, trong nháy mắt đi khỏi phòng, ta thấy thân thể của ta đang ngủ say bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu.

Ra khỏi nhà trọ chúng ta tới một chỗ sân cỏ trống trải, ngón tay U chỉ hướng bầu trời: “Điệp nhi, có thấy ba ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia không?”

Theo hướng U chỉ, quả thật có ba ngôi sao lớn lại rất sáng, nhưng hai trong số đó đang dần tối đi, một viên lại có sắc tím.

“Ngôi sao sáng nhất trước mặt là Vi Đế Vương Tinh, cũng chính là phu quân của Điệp Nhi, còn ngôi sao màu tím hơi âm đạm còn lại là Đế nữ tinh, cũng chính là Điệp nhi, một ngôi sao khác có màu tối dần đi là Trùng Vương Tinh cũng chính là Phong Việt Thần.” Đế vương Tinh, Đế nữ tinh ta hiểu rồi, Trùng Vương Tinh? Chẳng lẽ Trùng Vương Tinh chính là sát tinh, cũng chính là đối đầu của Bạch Nguyệt Diệu?

Không đúng!! Vì sao kia đã dần nhạt màu, chứng tỏ đại sự của Phong Việt Thần đã qua rồi.

“Điệp nhi.. U khuyên Điệp nhi một câu cuối cùng.” U nói xong lại nhìn về phía ta, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, mà đôi tay lạnh như băng kéo hai tay của ta thật chặt: “Đế nữ tinh trở nên âm đạm là vì Điệp nhi sau này sẽ gặp đại kiếp, nếu bây giờ Điệp nhi giết phu quân, sẽ không phải chịu đại kiếp nữa, Đế nữ tinh cũng sẽ khôi phục ánh sáng rực rỡ, nếu Điệp nhi vẫn cố giữ tâm hồn lương thiện, chỉ sợ U ngày sau cũng không cách nào giữ được Điệp nhi rồi...” U nói xong, trong mắt cũng xuất hiện vẻ thương cảm.

Ha ha, vẫn là câu nói kia, ta không muốn xưng vương xưng đế, chỉ là làm bạn ở bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu mà thôi, nếu ngày sau hắn thật sự phụ ta, ta cũng không oán trách hay hối hận!

Ta yếu ớt cười một cái: “U, ta không giết Bạch Nguyệt Diệu để giữ tâm hồn lương thiện, mà là vì tình yêu, vì ta yêu Bạch Nguyệt Diệu, cho nên ta sẽ không giết chàng, chỉ có thể yêu chàng mà thôi.” Nói xong ta cũng rút tay khỏi tay U rồi ngồi xuống trên cỏ.

U cũng ngồi xuống bên cạnh, không hiểu hỏi ta: “U không hiểu tình yêu là gì.”

Ta xoay người nhìn về phía U: “U, tình cảm chia thành rất nhiều loại, ta với Bạch Nguyệt Diệu là tình yêu nam nữ, sau này khi người tìm được một người khác phải tương hợp thì sẽ hiểu, còn bây giờ trước hết hãy hiểu hai loại khác đi đã.” Nghĩ lại trước đây ta cũng không hiểu tình yêu là gì cả, không ngờ thời gian trở về cổ đại đã hiểu ra tình yêu chua xót và ngọt ngào thế nào.

“Hai loại khác?” U càng thêm tò mò hỏi ta.

“Ừm, U có cha mẹ không?”

“U chỉ là u hồn của thế gian, nên không có cha mẹ.” Mỗi lần ta nghe được lời nói lạnh nhạt đó của U đều thấy đau lòng. Trong mắt của ta, U có cảm giác mình một chút giá trị cũng không có, hắn tự thấy giá trị duy nhất để tồn tại là tìm kiếm một người mà người kia chính là ta. Ta phải cho U biết, thế gian còn có rất nhiều thứ tốt đẹp! Ta cũng phải cho U biết giá trị của hắn!

“U có người thân cận nào không? Tỷ như nữ đồng đó ấy.”

“Người nữ đồng kia chỉ là ảo ảnh do U tạo ra mà thôi.” Lúc này hai mắt U lại tràn đầy tịch mịch, haiz, ảo ảnh kia là hắn dùng để giải buồn sao? Hơn mười năm qua cuộc sống của U nhất định rất buồn khổ. Nghĩ lại, nếu ta mà như hắn ở chỗ lạnh lẽo như vậy mà cô độc đến hơn mười năm, nhất định sẽ... Nghĩ tới đây, tự dung nước mắt ta trào ra...

U đưa tay ra đón một giọt nước mắt của ta rồi nhìn một lúc lâu: “Đây là cái gì?”

“Nước mắt.”

“Nước mắt?”

“Ừ, lúc trong lòng cảm thấy thương cảm sẽ rơi nước mắt, lúc cảm động cũng sẽ rơi nước mắt, thậm chí vui vẻ cũng có thể rơi nước mắt.”

“Vậy Điệp nhi giờ là thương tâm sao? hay là cảm động? hay là vui mừng?” Ta không biết chính xác tuổi của U, nhưng khẳng định hắn lớn tuổi hơn ta và

Bạch Nguyệt Diệu, nhưng giờ phút này hắn giống như một đứa trẻ, cái gì cũng đầy tò mò, cái gì cũng không hiểu.

“Thương tâm...” Lời này của ta vừa dứt, đôi môi lạnh lẽo của U đột ngột rơi vào trên môi của ta. Nhất thời khiến ta tràn đầy kinh ngạc, hắn đang làm gì vậy?

“U.... người...?”

“Hôm nay lúc xuống núi, Điệp nhi làm vậy với phu quân của nàng, sau đó phu quân của nàng lập tức vui vẻ lên.”

...

...

Đối mặt với đôi mắt có chút ngây thơ kia, ta không biết là nên khóc tiếp hay cười nữa, ta hiểu, U thấy lúc ta xuống núi hôn Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu lập tức vui vẻ hơn, U cũng muốn khiến ta vui vẻ như vậy.

Nhưng...

“U, loại chuyện như vậy người chỉ có thể làm với nữ tử mà người yêu thôi, hiểu không?” Buồn bực, ta bây giờ căn bản khó mà giải thích cho rõ ràng, U ngây thơ như vậy thật khó mà vào cung được! Nào cung nữ khóc, nào phi tử khóc, hắn đều an ủi như vậy, có ngày sẽ bị chém đầu!!

“Yêu?”

Giải thích bây giờ xem ra cũng khó: “Sau này người sẽ hiểu, nói chung đừng có thân mật với nữ tử khác! Còn nữa..., ngay cả ôm cũng phải chú ý, biết không?”

“Ừ.”

Đề tài giống như mỗi lúc một ra xa, lúc này ta muốn nói cho hắn về tình bạn: “U, trước hết người hãy bắt đầu hiểu từ tình cảm bạn bè đi!”

“Tình bạn?”

“Đúng, tỷ như tối nay người gây đàn, ca ca của ta không cách nào ngủ được, cho nên mới chạy tới phòng của ta!”

“Là ta làm ảnh hưởng đến hắn sao? Sao hắn không nói cho ta biết? Nếu hắn nói, ta nhất định sẽ dừng lại.” Thôi đi, U luôn tùy hứng, bây giờ hắn nói dừng lại, nhưng ta đoán lúc đó nếu ca ca gọi hắn dừng lại, hắn có khi còn đàn lớn hơn, rồi đến lúc hắn tức giận, bắn ra cả mớ âm thanh, đoán chừng toàn bộ người trong trấn cũng phải điên mất.

“Là quan tâm lẫn nhau đó, U, người nên hỏi thăm ca ca ta xem người làm vậy có được không, còn nữa, tỷ như khi trời lạnh, người nên hỏi người bên cạnh có cảm thấy lạnh không, như vậy sẽ rất tốt! Người hãy nghĩ cách để kết bạn với Hắc tướng quân, ca ca và phu quân ta đi.”

Nghe ta nói liên hồi, U có chút cái hiểu cái không, sau đó ta còn nói thêm rất nhiều về tình bạn, hi vọng hắn có thể dần dần cùng những người bên cạnh ta trở thành bạn tốt, ta nói chuyện cùng U ước chừng hơn hai canh giờ mới chuẩn bị trở về phòng từng người.

Có điều lúc chia tay, U nghiêm túc cầu xin ta một chuyện, đó chính là hắn nói cho ta biết ngày sau nếu gặp bất kể gặp khó khăn gì đều không được chấm dứt tính mạng của mình, hơn nữa còn U nói, có thể lúc ta khó khăn nhất hắn không thể ở bên cạnh ta, nghe U nói xong những lời này, ta không khỏi có chút sợ hãi, nhưng bất kể thế nào, ta đều sẽ kiên cường sống tiếp!

Bước vào phòng của ta, định trở về lại thân thể của mình, nhưng đột nhiên cửa sổ phòng trọ mở ra, sau đó một bóng đen nhảy vào. Hắn nhìn xung quanh, sau đó đi về chỗ bọc quần áo của ta, thì ra là ăn trộm sao?!

Ta thật sự ngạc nhiên, vị trí của nhà trọ này đâu phải chỗ vắng vẻ, vậy mà có trộm đột nhập, Huyện Bạch Nhược này.... quả thật trị an rối loạn quá!

Đột nhiên Bạch Nguyệt Diệu ngồi dậy, ta vốn cho là hắn mộng du, nhưng mà trong bóng tối của căn phòng, ta rõ ràng chú ý thấy hai mắt hắn lúc này cực độ sáng ngời.

Hắn nhẹ nhàng lật người vượt qua ca ca rồi xuống giường, tên ăn trộm kia vẫn đang hết sức chăm chú tìm đồ, căn bản không chú ý thấy Bạch Nguyệt Diệu đã thức dậy.

Khi hắn phát giác, Bạch Nguyệt Diệu đã chạy tới bên cạnh, sau đó một tay bóp cổ tên trộm.

“Muốn tiền thì cho tiền, nhưng nếu đánh thức người quan trọng của ta, đừng nói tiền, ngay cả mạng của người đều phải để lại!” Giờ phút này ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng, ta mới phát hiện Bạch Nguyệt Diệu sáng suốt đến cỡ nào, mà những lời này của hắn cũng không khỏi khiến ta nhớ đến Huyền Ngâm Phong.

Nhớ ngày đó trong miếu đồ nát, nghe xong nỗi khổ tâm của hai tên cướp kia, Huyền Ngâm Phong không giết bọn họ, còn nghĩ cho bọn chúng. Khi đó, ta cảm thấy Huyền Ngâm Phong rất đẹp trai.

Mà bây giờ Bạch Nguyệt Diệu cũng cùng một suy nghĩ với Huyền Ngâm Phong, hẳn cũng hiểu người này làm trộm cướp nhất định có chỗ khó xử. Ha ha, ta đã phát hiện điểm hấp dẫn của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng lại phát hiện hơi trễ!

Tên ăn trộm kia đang hoảng cảm chút tiền từ cửa sổ khẽ rời đi, Bạch Nguyệt Diệu đóng cửa sổ lại, rồi nằm lại trên giường, sau đó hẳn nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người ta.

Hắn có biết hành động này khiến ta cảm động lắm hay không?

Trên TV vô số lần nhìn thấy nam tử đắp chăn cho người mình yêu, cũng vô số lần thấy cha mẹ đắp chăn cho con Nhưng..

Ta lại là lần đầu tiên được hưởng cái cảm giác đó.

Lúc này Bạch Nguyệt Diệu yêu chiều ta như thế khiến ta vô cùng ấm áp, ta nhanh chóng trở lại thân thể của mình, mở hai mắt ra nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu hơi sững sờ sau đó hỏi: “Ta đánh thức nàng sao?”

“Không có.” giờ phút này hai mắt ta có chút ướt át nói.

“Điệp nhi, sao lại khóc?”

“Không có gì, nằm mơ thôi.” Ta nói xong còn ôm thật chặt Bạch Nguyệt Diệu.

Đúng vậy, nằm mơ, từ khi quen Bạch Nguyệt Diệu ta đã cho là con ác mộng bắt đầu, nhưng con ác mộng này lại trở thành mộng đẹp của ta, hiện nay ta đã trầm luân trong mộng cảnh rồi, ta chỉ hi vọng mãi mãi không bao giờ tỉnh khỏi giấc mộng đẹp này!

Lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng, ca ca và Bạch Nguyệt Diệu đã rời giường, không ngờ ta là người cuối cùng rời giường.

“Muội muội, chuyện này mà để cha biết, muội nhất định sẽ bị phạt tai.” Ca ca ngồi trên ghế chằm chọc nói xong, Bạch Nguyệt Diệu ở bên cười khanh khách.

Theo như lời ca ca, nữ tử nên dậy sớm, vì bọn họ phải chuẩn bị điểm tâm, đồ dùng rửa mặt, còn phải mặc quần áo cho phu quân, haiz, nam tử cổ đại thật là thoải mái! Nhưng ta chưa hề làm thế bao giờ, cũng lắm là mới chỉ mặc quần áo cho Bạch Nguyệt Diệu mà thôi.

Thật ra thì nếu đêm qua không phải rời giường nói chuyện với U, hôm nay cũng không đến mức dậy muộn như thế.

“Huynh không được nói cho cha đâu đấy!” Ta nói xong thì xuống giường, sau đó rửa mặt hỏi Bạch Nguyệt Diệu: “Hôm nay không phải về cung sao?”

“Không vội, phụ hoàng cho ta thời gian mười ngày tìm kiếm, giờ mới ba ngày thôi, thời gian còn lại, chúng ta ở lại đây đi du ngoạn một chút.”

Huyện này có gì mà du ngoạn? Ta xem Bạch Nguyệt Diệu nói là du ngoạn, không khéo lại có mưu ma chước quỷ gì rồi đây! Coi bộ quan lại nơi đây nên cẩn thận, có sự giả của Hoàng thượng tới tận đây rồi...!

Đúng lúc mọi người bước ra khỏi cửa thì thấy Hắc Mạc Dực cũng vội vàng ra khỏi phòng, lúc này gò má hẳn có chút ửng đỏ, bị sốt sao?

“Mạc Dực, không khỏe à?” Bạch Nguyệt Diệu tiến đến hỏi thăm.

Hắc Mạc Dực khăn trương lắc đầu một cái, sau đó U cũng ra khỏi phòng nửa người trên lộ ra hết, phía dưới chỉ mặc mỗi một cái quần.

Bộ dáng này của U, cùng với biểu tình của Hắc Mạc Dực, thoáng chốc khiến tất cả mọi người ngẩn ra, Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng đến gần ta, che hai mắt ta lại, sau đó giọng điệu hơi tức giận nói: “U! Người có biết trần truồng như vậy trước mặt phi tử của ta là đáng bị xử tử không hả!?”

“U cũng chỉ có ý tốt thôi mà, sáng nay thấy Hắc Mạc Dực lúc ngủ co rút thành một cục, nên dùng thân thể giúp hắn sưởi ấm, ai ngờ, hắn ngay lập tức đẩy ta ra rồi bỏ đi, còn nói muốn chém ta nữa, ta không biết đã làm sai chỗ nào.”

Nghe xong lời vô tội của U, ca ca thì tiến lên mặc quần áo cho hắn, Bạch Nguyệt Diệu cũng từ bỏ tay ra khỏi mắt ta.

Lúc này, biểu tình mọi người đều quái quái, gò má Hắc Mạc Dực càng đỏ hơn, còn Bạch Nguyệt Diệu và ca ca thì cố nhịn cười, điều này cũng có thể hiểu, một đại nam tử sang sớm vừa mở mắt, đã thấy một đại nam tử khác ôm mình, nhất định sẽ điên mất.

Có điều ta hiểu vì sao U làm vậy, vì ngày hôm qua ta nói với hắn, tình bạn phải bắt đầu từ sự quan tâm, cho nên hắn mới sưởi ấm cho Hắc Mạc Dực.

Chuyện này không thể trách ai, vì U quả thật không hề làm gì có lỗi, mà U cũng đang từ từ thay đổi mình, ta tin có một ngày, hắn nhất định sẽ là bạn tốt của chúng ta.

Cứ như vậy, U ở lại trong phòng trọ, còn ta và Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực, ca ca thì ra ngoài.

Đi trên đường cái, nhìn thấy cảnh tượng ảm đạm trước mắt, lòng ta không khỏi xót xa, lối đi không những ít hàng quán mà người qua lại cũng rất ít.

Đột nhiên Bạch Nguyệt Diệu kéo tay ta, ta ngạc nhiên nhìn về phía hân: “Làm gì vậy?” Hiện giờ ta là nam tử đó, sao có thể nắm tay như vậy được?

“Đừng nhìn ta, tiếp tục nhìn đường phía trước đi.” Bạch Nguyệt Diệu tự nhiên nói xong, sau đó kéo tay áo ta xuống, tiếp tục nắm tay ta.

Đây là lần đầu tiên đứng không nhí? Lần đầu tiên ở trên đường, được Bạch Nguyệt Diệu nắm tay? Mặc dù không thể quang minh chính đại, nhưng như vậy đã khiến cho lòng ta xốn xang rồi.

Nhưng biểu tình của Bạch Nguyệt Diệu một chút biến hóa cũng không có, hừ! Như vậy quá không công bằng, ngón tay của ta động đậy, sau đó cũng cùng hân đan xen mười ngón tay, đoán chừng hân chưa bao giờ làm loại hành động này rồi.

Quả nhiên, bước chân của hân đột nhiên ngưng, gương mặt cũng hơi ửng đỏ nhìn ta.

“Đừng nhìn ta, tiếp tục nhìn đường phía trước đi!” Ta học đúng về mặt và giọng điệu mới rồi của hân, sau đó khoe miệng của hân giương lên một nụ cười xấu xa.

“Mạc Dực.” Hân gọi Hắc Mạc Dực, Hắc Mạc Dực nhanh chóng tiến đến gần chỗ ta, hân kề tai nói mấy câu với Hắc Mạc Dực, lại cười xấu xa nhìn ta, chỉ biết Hắc Mạc Dực lập tức đứng quay lưng về phía chúng ta, mà Bạch Nguyệt Diệu một tay khẽ nâng mặt ta lên.

Nhưng vào lúc này...

Môi của hân đã dính vào trên môi ta.

Mẹ ơi! Ta hiện giờ là nam tử, nam tử và nam tử KISS? Hơn nữa còn là trên đường cái? Ta đã phục cái da mặt của Bạch Nguyệt Diệu rồi đó!

Quả nhiên là rất dày!

Nụ hôn này kéo dài cũng không lâu, nhưng sự khẩn trương trong lòng ta lại khiến nó dài ra! Bạch Nguyệt Diệu kề môi gần bên tai ta nhẹ giọng hỏi: “Điệp nhi, hôn trên đường thế này cảm giác thế nào?”

Nghe lời trêu đùa của hân, ta đưa tay cố đẩy hân ra, hơi ngượng ngập nói: “Da mặt của chàng thật dày quá đi!”

Lúc này, một số ít người trên đường đều chạy đến tầng hai của một quán rượu, ta cũng tò mò kéo Bạch Nguyệt Diệu chạy tới.

“Nghe nói tiểu thư nhà Huyện thái gia muốn ném tú cầu chọn phu.”

“Nghe nói tiểu thư đáng đáp rất xinh đẹp.”

“Ta cũng nghe nói vậy.”

Ta hiểu rồi, đây là muốn chọn chồng đúng không? Trên ti vi đã thấy nhiều, cái gì mà tiểu thư nhà này ném tú cầu, tiểu thư nhà kia cũng ném tú cầu, lần đầu ta được thấy chuyện này, nhưng ta không quan tâm lắm, ta là nữ tử, Bạch Nguyệt Diệu cũng có thể từ, cho nên chúng ta không tham dự chuyện này.

“Đi thôi!” Ta nói xong cũng nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu, lúc này Bạch Nguyệt Diệu đang cười xấu xa nhìn chăm chú trên lầu.

“Chờ giành tú cầu đã!” Hân nói xong, ta quả thật không thể tin vào tai mình, chẳng lẽ bệnh phóng đãng của hân lại tái phát? Tức chết đi được!

“Chàng cứ chờ mà giành đi, nghe nói tiểu thư nhà kia rất xinh đẹp! Cướp được thì lại thêm phi tần. Thật tốt ha!” Ta nói xong, lại dùng sức hất tay hân ra, nhưng hân vẫn không chịu buông.

“Ghen sao?” Bạch Nguyệt Diệu đắc ý nhìn ta.

“Chàng đi chết đi, thiếp không yêu chàng, làm gì phải ghen với chàng!” Ta tức giận nói xong, hân lập tức thu hồi nụ cười, nhưng lần này ta tuyệt không hối hận, ai bảo hân phóng đãng như vậy!!!

“Tới rồi, tới rồi!” Dân chúng xung quanh hô to, từ trên lầu hai một tú cầu được ném xuống.

Nhưng lúc này tú cầu lại bay tới ngay trước mặt ta và Bạch Nguyệt Diệu, vì tay ta bị hân giữ, cho nên đồng thời cả hai đều tóm được tú cầu..

“Là ai bắt được tú cầu của tiểu thư nhà ta?” Trên lầu hai có người hỏi vọng xuống.

Ta vừa tức giận định đẩy tú cầu cho Bạch Nguyệt Diệu, nhưng Bạch Nguyệt Diệu so với ta nhanh hơn một bước buông lỏng tú cầu ra, sau đó nói: “Là hân!” Hân nói xong còn chỉ về hướng ta.

“Sao cơ?” Ta không thể tưởng tượng nổi nhìn Bạch Nguyệt Diệu. Chuyện gì vậy chứ? Không phải hân nói muốn giành tú cầu sao? Sao lại đổ mọi trách nhiệm lên cho ta? Hơn nữa ta còn là một nữ tử, hân rốt cuộc nghĩ gì vậy!!!

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong, người ở trên lầu hai nhanh chóng dẫn ta vào trong quán rượu, Bạch Nguyệt Diệu cùng Hắc Mạc Dực và ca ca đi theo

sau. Ta hiểu rồi, chắc chắn Bạch Nguyệt Diệu vì câu nói ta không yêu hấn của ta nên cố ý chính ta đây mà, được lắm!!! Lát nữa ta sẽ kết hôn với tiểu thư nhà người ta, thành phu quân của người ta luôn! Một mình hấn trở về mà làm thái tử đi!!!!

Bạch Nguyệt Diệu là tên khốn kiếp, Bạch Nguyệt Diệu là tên khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 154: Phối hợp ăn ý

Trên lầu hai, có một vị quan huyện đang ngồi, ta nghĩ có lẽ là con gái của ông ta sắp lập gia đình, hơn nữa ông ta chắc chắn là Huyện lão gia huyện Bạch Nhục

“Người chính là người nhận được tú cầu?” Quan huyện hỏi xong lại nhìn ta từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy.” Ta hơi nhẹ gật đầu.

“Ba người ở phía sau là người phương nào?” Quan huyện nói xong, ánh mắt dời về phía bọn Bạch Nguyệt Diệu

“Bạn của ta!”

“Trong nhà người có bao nhiêu thê thiếp?” Ta đồ mò hôi? Vị quan huyện này đang chọn rể hay đang thăm tra án?

Bản thân ta bị Bạch Nguyệt Diệu dính tới phiền não, ông ta vẫn chưa hỏi xong, ta không nhịn được rút ra cái ghế ngồi xuống: “Không có!” A, Bạch Nguyệt Diệu chàng cứ dang hoàng đứng phía sau đi!

“Hiện giờ người đang làm gì?”

“Ta nói, nhạc phụ tương lai, nếu ông muốn nhận ta làm con rể thì hãy giữ ta lại, còn cảm thấy ta nghèo, thì cứ bảo ta cút đi!” Thật nhịn không được mà, ta làm gì có thời gian để tán gẫu với ông ta? Nếu thực sự phải kết hôn với con gái ông ta, thì phải làm sao đây?

“To gan! Ta chỉ vì tương lai của tiểu nữ mới hỏi người mấy câu mà thôi, người đã giống như không nhẫn nại nổi? Ngày sau làm sao quý trọng con gái nhà ta?”

Cái này gọi là hỏi mấy câu à? Nếu ông ta đã không yên lòng như vậy còn ném tú cầu làm gì? Trực tiếp chọn con rể không phải đã xong rồi sao? Biết rõ ném tú cầu là phải chọn bất cứ hạng người gì rồi, còn hỏi.

“Vậy coi như xong, ta đi nha.” Ta vừa định đứng lên, Lam Vân Triệt lại nhấn ta vào chỗ ngồi.

“Đại Lão Gia, công tử nhà ta có chút kinh doanh nhỏ ở huyện nhà, sau đó bán xưởng đi, muốn hồi hương cưới vợ.” Lam Vân Triệt nói xong, còn vỗ vỗ vào bên hông hơi có chút căng phồng của mình.

Mẹ của ta ơi! Lam Vân Triệt sao cũng điên khùng theo Bạch Nguyệt Diệu luôn rồi? Ý của hấn là nói ta là người có tiền, bảo vị quan huyện đó hãy nhận ta? Có gì không đúng rồi? Hai người bọn họ chẳng lẽ có dự tính trước? Sao lại ăn ý kẻ xưởng người họa thế kia. Chẳng lẽ trước lúc ta thức dậy bọn họ đã thương lượng sẵn muốn đào hố cho ta nhảy vào rồi sao? Nhưng mà cũng không đúng, bọn họ tuyệt đối không thể nào biết chuyện Huyện thái gia chọn rể mà.

“A?” Quan huyện kia đưa mắt nhìn hông của Lam Vân Triệt, sau đó nhìn về phía ta: “Có thể ở rể hay không?”

“Một đại nam tử như ta, làm sao có thể...”

Lời của ta mới nói được một nửa, Bạch Nguyệt Diệu lại đè bả vai ta xuống: “Có thể!”

...

...

Trò đùa này có phải quá lớn rồi không? Ta quay đầu lại tò mò liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu không có bất kỳ áy náy nào nhìn ta khẽ mỉm cười.

Quan huyện kia nghe xong lời nói của Bạch Nguyệt Diệu, hải lòng nở nụ cười: “Tốt! Tốt! Người tên gì?”

“Lam...”

“Trương A Cầu...”... Những lời này là Hắc Mạc Dực nói.

Không biết vì sao giờ phút này ta lại cảm thấy ba người bọn họ xa lạ sao ấy, có phải bọn họ đều trùng tà hết rồi không? hay là bị quỷ nhập thân rồi? Tại sao khản cập bảo ta cưới con gái của vị quan huyện này?

Bất đắc dĩ, bốn người chúng ta bị quan huyện kia dẫn vào trong tòa nhà của ông ta, vừa bước vào, ta mới phát hiện tòa nhà này hào hoa đến bậc nào, quả thực là tiên cảnh nhân gian, núi giả, dòng suối, cái gì cần đều có, vườn hoa trong tòa nhà này hoàn toàn không thua kém gì Ngự Hoa Viên của hoàng cung, haiz, huyện Bạch Nhục nghèo như vậy, sao lại có trạch viện đồ sộ như thế này, không thể nghĩ ngờ, vị quan này chắc chắn là tham quan rồi!

Lúc đi ngang qua vườn hoa, ta gặp một cô gái mang khăn che mặt đang khây đàn trong đình, nhìn từ đằng xa nàng kia xinh đẹp giống như mỹ nữ trong tranh, quả thực là Thi Cầm Họa Ý.

“Trương A Cầu, đó là tiểu nữ.”

Quan huyện kia nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lại kéo ta một cái, ta mới kịp phản ứng, ta là Trương A Cầu, xem đi, Hắc Mạc Dực đặt cái tên quái quỷ gì thế này.

“Oh.” Chỉ là, nàng kia nhìn từ xa mỹ lệ động lòng người như thế, ném tú cầu tìm phu quân thật là đáng tiếc!

Đại khái đi được năm phút đồng hồ, thì gặp một cửa vào, trên cánh cửa có viết ba chữ Tây Hương viện.

“Đây là Tây viện của bốn quan, không ai đến đây đâu, các người cứ ở tạm chỗ này trước. Ngày đại hôn đã định vào ba ngày sau, đến lúc đó Bốn quan sẽ phái người tới đón người.” Quan huyện kia nói xong lập tức quay đầu rồi đi.

Mà ta và Bạch Nguyệt Diệu, Hắc Mạc Dực cùng với Lam Văn Triệt ba người đẩy cửa một gian phòng bước vào, vừa bước vào ta cũng không nhìn được, hai mắt tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt Diệu.

“Chàng muốn cưới nàng kia, sao lại đẩy đến trên người thiếp?”

Nghe xong chất vấn đầy tức giận của ta, khoe miệng Bạch Nguyệt Diệu khẽ cong thành một nụ cười xấu xa. Sau đó xoay người ngồi trên ghế lớn: “Đây chính là duyên phận, chứng minh nàng và tiểu thư kia có duyên, ta thấy nàng nên cưới tiểu thư kia đi, chờ nàng vào ở rể, ta sẽ cùng Mạc Dực và anh vợ trở về.” Bạch Nguyệt Diệu đem lời nói xong, trên mặt tràn đầy vẻ không đành lòng, hơn nữa còn thở dài một hơi, bên cạnh hần Lam Văn Triệt cùng với Hắc Mạc Dực toàn bộ phồng miêng lên, cổ nhin cười.

“Được!! Được!!! Bạch Nguyệt Diệu chàng đừng hối hận! Thiếp thấy mặt mũi cô nương kia không tồi, ở đây có ăn có uống, cùng lắm thì ta không cùng cô nương kia sinh hoạt vợ chồng là được chứ gì!”

“Haiz!” Bạch Nguyệt Diệu thở dài, lập tức đứng lên, sau đó đi về hướng một gian phòng khác, mà ta thì đi theo phía sau hần vẫn mắng hần!

Cho đến khi Bạch Nguyệt Diệu đẩy một cửa phòng ra, ta mới ngưng mắng hần, căn phòng này giống như tắm cung ‘Tứ Trì Nhục Lâm’ của Bạch Nguyệt Diệu, bên trong là một hồ tắm lớn, hơn nữa nhìn giống như chưa có người nào dùng qua, ta kinh ngạc, chỉ là một Tây viện thôi, chỗ ở dành cho khách có cần làm tốt như vậy không? Vậy chỗ ở của bản thân ông ta không phải còn hào hoa hơn sao?

Bạch Nguyệt Diệu thừa dịp lúc ta còn đang ngây ngốc, dùng tay đẩy ta vào trong bồn tắm, nước cũng không sâu, chỉ đến hông của ta thôi, nhưng với hành động bất thành linh của Bạch Nguyệt Diệu, ta vẫn cực kỳ tức giận.

“Chàng thật là quá đáng!!” Nói xong ta đi về hướng bên hồ tắm.

Nhưng, hần cũng đột nhiên nhảy vào trong bồn tắm, sau đó đi vòng qua sau lưng ta, ôm lấy ta: “Ba ngày sau chúng ta sẽ phải chia tay, cho nên mượn cơ hội này thân thiết vậy!” Hần nói xong tay lại tập kích vào ngực của ta.

Tức chết ta rồi! Tức chết ta rồi! cho dù ba ngày sau thật sự phải chia tay, ta cũng sẽ không thêm thân thiết với hần! Ta dùng hết hơi sức đẩy hần ra, quay đầu tức giận nhìn hần: “Bạch Nguyệt Diệu khôn kiếp! Bạch Nguyệt Diệu Khôn kiếp!”

Hần cũng không có phản kháng, mà là mặc ta phát tiết, hần cười tà mị, môi rơi vào trên môi của ta, hai tay của ta đang đánh bộ ngực của hần cũng chậm chậm đình chỉ rồi, hai tay ta lúc này chỉ còn chống đỡ ở trước ngực của hần...

Bị Bạch Nguyệt Diệu hôn, Lam Diệp Nhi thở dốc, dù sao hai người đã thật lâu không thân thiết qua, quần áo trên người bọn họ đã bị ao nước này thấm ướt từ lâu, dần thật chặt ở trên người, đáng người to lớn hoàn mỹ vô khuyết của Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn hiện ra ngoài, mà đáng về thướt tha mềm mại đầy đủ của Lam Diệp Nhi cũng hiện rõ.

Đêm qua Bạch Nguyệt Diệu cũng đã không nhẫn nại được lừa dục của mình rồi, nhưng khổ nỗi Lam Văn Triệt ở bên cạnh, chỉ đành phải nhẫn nại thôi, mà giờ khắc này, thời điểm Lam Diệp Nhi bị mình đẩy vào trong ao, đối mặt với Lam Diệp Nhi tràn đầy hấp dẫn, dục vọng của Bạch Nguyệt Diệu đã không cách nào khống chế bành trướng lên, cho nên chính hần cũng không còn tự chủ đã nhảy vào trong ao nước.

Nụ hôn kịch liệt mà triển miên này kéo dài thời gian rất lâu, cho đến khi cả gian phòng ám lại. Bạch Nguyệt Diệu cùng Lam Điệp Nhi đều lưu luyến không rời từ từ đem bốn cánh môi tách ra.

Tiếng thở của Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu đều nhấp nhô bất định, mà Bạch Nguyệt Diệu khẽ liếm đôi môi hơi khô khốc của mình, chợt vung tay xé quần áo của Lam Điệp Nhi, sau đó không kịp chờ đợi, dùng miệng ngậm bầu ngực sữa tròn trịa của Lam Điệp Nhi.

Bị Bạch Nguyệt Diệu đối đãi có chút thô bạo, Lam Điệp Nhi cũng không cảm thấy sợ, mà ngược lại có một khoái cảm lớn hơn đánh tới, nàng chỉ cảm thấy cả người mình như có dòng điện lan tràn khắp cả người, hạ thân cũng ngứa ngáy khó nhịn.

Bạch Nguyệt Diệu thấy Lam Điệp Nhi hưởng thụ như thế khoái miệng dâng lên một nụ cười xấu xa: “Nếu nàng thật sự cưới nàng kia thì cả đời không cách nào sinh hoạt vợ chồng, ta thật sợ nàng sẽ không chịu nổi tịch mịch đâu.”

“Nếu thiếp cưới nữ tử kia, vậy không phải đúng ý chàng rồi sao, chàng đã có thể tìm nhiều nữ tử hơn?” Lam Điệp Nhi hơi ghen tức hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

Nghe xong lời nói của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu khẽ cắn đỉnh non mềm của Lam Điệp Nhi.

“Ồi...” Vì đau đón mà kích thích khoái cảm, khiến Lam Điệp Nhi phát ra một tiếng rên khẽ.

Bạch Nguyệt Diệu cười tà mị nói: “Có thể khiến cho Điệp nhi phát ra âm thanh tuyệt diệu như thế này cũng chỉ có ta, mà có thể thỏa mãn ta cũng chỉ có Điệp nhi mà thôi.”

“Ghét!” Bị lời nói trêu đùa của Bạch Nguyệt Diệu như thế, Lam Điệp Nhi ngượng ngừng đánh vào sau lưng của Bạch Nguyệt Diệu.

“Ghét?” Bạch Nguyệt Diệu trêu cợt, ngược lại ngừng không vuốt ve Lam Điệp Nhi nữa.: “Vậy ta ngừng nhé?”

Bạch Nguyệt Diệu này vừa dừng lại, không thể nghỉ ngơi làm cho Lam Điệp Nhi cảm thấy trống rỗng vô cùng, nàng khẽ cắn môi dưới, lại đem lời vô cùng ngượng ngừng nói ra: “Đúng, đúng, thiếp nhất định sẽ không chịu nổi tịch mịch, cho nên hãy thỏa mãn thiếp đi.”

Thấy Lam Điệp Nhi đầu hàng, Bạch Nguyệt Diệu lúc này mới hài lòng hôn Lam Điệp Nhi: “Lúc này mới ngoan, ta làm sao có thể để Điệp nhi của ta tịch mịch chứ? Cho nên vào trước lễ thành thân chúng ta sẽ rời đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong mượn sức nước buong lỏng ôm lấy Lam Điệp Nhi, sau đó hai chân của Lam Điệp Nhi phối hợp quấn ở bên hông của Bạch Nguyệt Diệu.

“Vì sao phải ba ngày sau mới rời đi?” Lam Điệp Nhi không hiểu hỏi.

“Bí mật!” Bạch Nguyệt Diệu thần bí nói xong cũng lấy dục vọng của chính mình bỏ vào trong cơ thể của Lam Điệp Nhi.

“Ừm...” Giờ phút này Lam Điệp Nhi cảm thấy vô cùng tràn đầy, không kìm hãm được phát ra một tiếng than nhẹ.

“Bây giờ nàng hãy hưởng thụ đi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong còn dùng đôi tay ôm hông của Lam Điệp Nhi không ngừng đâm chọc dục vọng đã sớm căng cứng của mình vào hoa huyệt...

Đây là lần đầu tiên ta theo Bạch Nguyệt Diệu thân thiết trong nước, chỉ là, cảm giác cũng vô cùng kích thích, không biết là vì quá lâu không có âu yếm? hay là vì đôi chỗ thân thiết sang nơi xa lạ.

Ngẫm lại những lời hạ lưu ta mới vừa nói ra đó, đã cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu vẫn ngậm trong nước, thân thể của Bạch Nguyệt Diệu tựa vào dọc theo bên hồ tắm, mà đầu của ta thì dựa vào trước ngực Bạch Nguyệt Diệu.

“Lần này rốt cuộc chàng lại bày ra mưu ma chước quỷ gì vậy hả?” Thật ra thì vừa rồi cũng do ta giận đến choáng váng, ngẫm lại nếu Bạch Nguyệt Diệu không phải quý nhập thân, làm sao có thể bảo ta kết hôn cùng nữ tử khác?

Bạch Nguyệt Diệu khẽ cười một tiếng, sau đó vuốt ve trán của ta: “Lần này là trừng phạt nàng, cho nên chuyện này giữ bí mật với nàng, đến lúc đó nàng cứ chờ đào hôn đi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng đứng dậy ra khỏi hồ tắm.

Nhưng hán nói trừng phạt? Sẽ không phải là vì câu nói lấy ta mới vừa nói không yêu hán đó chứ, hán còn chú ý sao? Tên ngốc này, thật nhỏ mọn! nhưng nghĩ kĩ lại thì dường như ta cũng chưa bao giờ nói qua với Bạch Nguyệt Diệu rằng ta yêu hán, vẫn luôn nói ghét hán, không yêu hán, ta có quá đáng lắm không?

Nhìn Bạch Nguyệt Diệu ra khỏi hồ tắm, ta mới phát hiện quần áo của ta: “Này! Quần áo của thiếp bị chàng kéo hư hết rồi, chàng bảo thiếp làm sao ra ngoài đây?” Hôn nữa hiện giờ trong tay chúng ta hoàn toàn không có quần áo thay thế, lần này phiền toái rồi, mới rồi chỉ đắm chìm trong khoái cảm thân thiết, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện quần áo.

Bạch Nguyệt Diệu dường như cũng mới phản ứng kịp vấn đề quần áo của ta, hán quay người sang, liếc mắt nhìn nửa người trên trần trụi của ta, hơi cười nói: “Nàng đó, cứ ở trong nước ngâm đi.”

“Chàng không lấy đúng không?”

Hắn từ từ đi về phía ta, sau đó đứng ở cạnh hồ tắm nói: “Nếu nàng nói yêu thích ta, ta sẽ đi lấy quần áo cho nàng ngay.”

“Không nói!” Vì ta hoàn toàn là yêu hắn, cho nên, ta không muốn dưới tình huống bị uy hiếp mà nói yêu hắn.

“Vậy nàng cứ ở đó đi.” Bạch Nguyệt Diệu cười xấu xa nói, sau đó nhanh chóng ra khỏi gian phòng.

“Này!!!” Làm thế nào đây? Ta làm sao đi ra ngoài...

Khoảnh khắc lúc Bạch Nguyệt Diệu rời khỏi hồ tắm, mặc dù vẻ mặt hơi nhu hòa còn có mấy phần cười, nhưng trong lòng lại cũng vô cùng chua xót, hắn cảm thấy hắn chỉ là muốn nghe Lam Điệp Nhi nói một câu yêu mình mà thôi, tại sao lại khó khăn như vậy? Dù là Lam Điệp Nhi lừa mình cũng tốt rồi.

“Càng ngày càng không có cách nào thỏa mãn.” Bạch Nguyệt Diệu thống khổ nói xong cũng lấy tay lướt dưới mái tóc dài ướt át. Quả thật, mới đầu Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy Lam Điệp Nhi chỉ cần cùng mình an tâm sống qua ngày mình sẽ thỏa mãn, từ từ mà phát triển. Hắn quả thật cảm thấy Lam Điệp Nhi đã chấp nhận chuyện cùng hắn trở thành vợ chồng, cũng đón nhận mình rồi, nhưng mà, hiện giờ, hắn lại cảm thấy chỉ bấy nhiêu đó cũng không cách nào thỏa mãn được, hắn vẫn muốn nghe chính miệng Lam Điệp Nhi nói một câu yêu mình, cùng mình kết hợp cũng tốt, lập gia đình cũng được đều là vì yêu mình, mà không phải là thuận theo tự nhiên.

“Thái tử điện hạ, quần áo của ngài?” Lam Vân Triệt và Hắc Mạc Dục vẫn ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu toàn thân ướt nhẹp trở lại, vội bước đến chào hỏi.

“Ha ha, không có gì đâu.” Bạch Nguyệt Diệu miễn cưỡng cười cười.

“Đúng rồi, thái tử điện hạ, quan huyện này quả nhiên tham nhũng không ít, chỉ bằng tòa nhà này đã có thể đem ông ta cách chức điều tra được rồi.” Lời nói của Lam Vân Triệt không thể nghi ngờ là vạch trần nguyên nhân vì sao Bạch Nguyệt Diệu bảo Lam Điệp Nhi giành tú cầu.

Chưa bao giờ tới huyện Bạch Nhược này, Bạch Nguyệt Diệu muốn tìm hiểu về quan huyện nơi đây, vì huyện Bạch Nhược và huyện Phong Minh giáp ranh với nhau, đây chính là con đường thông thương. Nếu muốn qua lại với Phong Minh quốc thì phải đi ngang qua huyện này, cho nên huyện này tuyệt đối không thể nào rách nát như thế được, không thể nghi ngờ tất cả lợi nhuận nơi này đều bị gã quan huyện kia bòn rút tất cả, hắn đã từng phái thêm người điều tra kỹ về vị quan huyện này, nhưng đều tay không trở về, về phần nhà cửa của quan huyện hào hoa như thế, ông ta lấy cớ là bên nhà vợ có tiền lắp liếm cho qua.

Lần này Bạch Nguyệt Diệu tự mình đến huyện, tuyệt đối không thể tay không mà về, vì vậy sáng nay vào lúc Lam Điệp Nhi vẫn còn chưa tỉnh, đã cùng Lam Vân Triệt thương lượng xem nên lấy lý do gì lên vào nhà quan huyện?

Nhưng ai ngờ lại đúng dịp, hôm nay là ngày quan huyện này trùng hợp kén rể, Bạch Nguyệt Diệu thấy vô cùng vui vẻ, chỉ đành phải uất ức Lam Điệp Nhi rồi.

“Không, chỉ dựa vào tòa trạch viện này cũng đã đủ để chúng ta cách chức ông ta rồi, tối nay chờ Điệp nhi ngủ, chúng ta lục xét toàn bộ khu này đi.”

“Đúng rồi, muội muội của thuộc hạ đâu?” Đến giờ Lam Vân Triệt mới nghĩ đến sao không thấy Lam Điệp Nhi? Vì sao không có bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu?

“Hồ tắm.” Bạch Nguyệt Diệu không nói chi tiết, đi thẳng vào phòng khách cảm thấy quay trở lại hồ tắm, khi hắn bước vào hồ tắm kia, trong thoáng chốc nhanh chóng nở nụ cười, nhưng nụ cười đó chỉ là nụ cười gượng...

Ta ở trong nước đại khái đợi một lúc lâu, Bạch Nguyệt Diệu tiện tay cầm cái chặn trở lại bồn tắm.

“Làm gì? Đột nhiên đại phát thiện tâm rồi hả?” Ta nói ừ ừ.

Bạch Nguyệt Diệu chậm rãi đi tới bên cạnh ta, sau đó mở khăn tắm bọc ta lại rồi đem ta từ trong ao ôm ra ngoài: “Đến đây đi, Điệp nhi, chúng ta về ngủ thôi.”

“Sắc trời vẫn còn sáng mà? Sao lại phải đi ngủ?”

“Nếu không thì làm gì?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong là khẽ trầm tư, sau đó lộ ra vẻ mặt xấu xa: “Nếu không, chúng ta đi xem nương tử tương lai của nàng nhé?”

Hừ! Còn nói nữa, ta dùng sức néo mặt của hắn nói: “Là chàng muốn nhìn chứ gì?” Ta nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nở nụ cười xấu xa, hừ! gã phong lưu thành tánh này!

Hắn nhanh chóng ôm ta đến một gian phòng khách không có ai, còn hắn thì đi ra khỏi Tây viện, tìm bọn nha hoàn yêu cầu một bộ nam trang cho ta mặc.

Vì vậy, ta cùng với hắn đi đến chỗ ‘Nương tử’ tương lai của ta, ta đã suy nghĩ xong hết rồi, lát nữa, nếu Bạch Nguyệt Diệu thấy ‘Nương tử’ tương lai của ta, mà dám nhìn trực tiếp, ta sẽ lập tức ly hôn với hắn!!!!

“Xin hỏi tiểu thư nhà người ở đâu vậy?” Ta hỏi thăm nha hoàn đi ngang qua.

Nha hoàn kia chỉ một gian phòng cách đó không xa, ta lập tức đi theo hướng nha hoàn vừa chỉ, nhưng Bạch Nguyệt Diệu vẫn đứng tại chỗ hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Đi thôi!” Bạch Nguyệt Diệu nhất định là điên rồi, ngay cả nha hoàn người ta cũng không bỏ qua! Ta rống to xong, hần mới thu hồi tinh thần, nhanh chóng đi theo ta.

“Xin hỏi ngài là?” Nha hoàn canh cửa căn ta lại hỏi.

“Tại hạ là tướng công tương lai của tiểu thư nhà ngài.”

“A, ngài chính là Trương công tử, mời vào.” Nha hoàn kia vừa nói xong, lập tức dẫn ta bước vào phòng ‘Nương tử’ tương lai của ta.

Ngồi ở vị trí ghế chủ giữa phòng khách là một cô gái mang khăn che mặt màu hồng, nàng ấy đương nhiên là cô gái trong lương đình, tại sao nàng ấy ở nhà còn phải đeo khăn che mặt? Chẳng lẽ là bảo thủ? Ta cố ý quay đầu lại liếc nhìn Bạch Nguyệt Diệu xem hần có nhìn chăm chú vào người ta hay không, nhưng về mặt của hần vẫn giống như mất hồn mất vía hết nhìn đông rồi tới nhìn tây.

Đồ mờ mờ!©,®! Rốt cuộc hần bị gì vậy?

“Trương công tử.” Giọng nói của nàng kia vẫn một mực mềm mại dịu dàng, đoán chừng nhất định là một Đại Mỹ Nhân rồi.

“Tiểu thư, nàng khỏe chứ.” Ta nói xong còn chậm rãi đi về phía nàng, vào lúc ta vừa mới đến trước mặt nàng ấy, nàng ấy kéo cánh tay ta lại, sau đó trong đôi mắt tràn đầy hoa đào nhìn ta xong rồi lại nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Trương công tử! Xin hỏi người tới cùng với công tử là người phương nào?” Ngất! Giờ phút này giọng của nữ tử đó đã thay đổi, không có chút cảm giác căng thẳng nào, cũng không dịu dàng, chẳng lẽ nàng ấy coi trọng Bạch Nguyệt Diệu rồi?

“Là bạn ta!” Ta nói xong, nàng ấy dùng sức nắm chặt cánh tay của ta.

“Thật sao? Vậy bạn của công tử cũng ở rể nhà ta sao?” Há???? Nàng ấy thật sự là nữ tử cổ đại ư? Chẳng lẽ có khuynh hướng nữ tôn? Xem ra nàng ấy thật sự coi trọng Bạch Nguyệt Diệu rồi?

“Cái đó...”

Không đợi ta nói xong, nữ tử kia đã kích động chạy tới bên người Bạch Nguyệt Diệu, ta rõ ràng nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu sợ hết hồn, nữ tử kia nhìn Bạch Nguyệt Diệu từ trên xuống dưới: “Chàng rất tuấn tú.”

Nghe xong lời nói của nữ tử kia, khóe miệng Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng co giật mấy cái, cười lạnh nói: “À, cảm ơn tiểu thư khen ngợi.” Hần nói xong cũng bất đắc dĩ lui lại mấy bước về phía ta. Hừ, coi như hần còn có lương tâm, không có phạm vào tật xấu phong lưu kia.

Đột nhiên, tiểu thư kia cầm lấy khăn che mặt, lúc này...

Ta mới hiểu được, tại sao nàng ấy phải mang khăn che mặt ở trong nhà, hơn nữa ta cũng hiểu tại sao nàng ấy phải ném tú cầu tìm bạn trăm năm. Mẹ của ta ơi, nhìn từ xa thì làm người ta muốn phạm tội, còn nhìn gần thì khiến người xem muốn rơi lệ, nàng ấy rằng hô không nói, hơn nữa còn mặt rỗ, trời ơi!!!!

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng ngẩn người một chút, sau đó cười nhạt nhìn về hướng ta nhỏ giọng nói: “Thật là đẹp.”

“...” Ta bây giờ chỉ có dở khóc dở cười.

“Ta rất yêu mến các chàng!” Nàng kia nói xong lại chạy về chỗ ta và Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu lập tức trốn ở phía sau ta.

“Nương tử, chỗ này giao lại cho nàng, tướng công ta còn có chuyện!” Hần nhỏ giọng nói với ta xong, lập tức nhanh chóng lao ra khỏi gian phòng.

Bạch Nguyệt Diệu hần quả thật không phải người mà, ngay lúc này ném ta lại đây, bảo ta làm sao thoát thân!!!!

Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng chạy ra khỏi khuê phòng của con gái quan huyện, sau đó hần nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên hần bỏ Lam Diệp Nhi lại một mình, không phải hần không có lương tâm, mà là hần biết Lam Diệp Nhi rơi vào trong tay một tiểu nữ tử tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, dù sao Lam Diệp Nhi cũng có võ công.

Hần sửa sang lại quần áo của mình, bắt đầu kế hoạch của hần, hần vốn định nhân lúc đêm tối điều tra ngôi nhà này, chỉ là xem ra hiện giờ hần đã có thể hành động.

Bạch Nguyệt Diệu mặc dù mặc áo gai vải thô, nhưng vẫn là câu nói kia, khí chất của chính bản thân hần vĩnh viễn cũng không cách nào thay đổi, Long chính là Long, giờ phút này hần đi ở trong đình viện, không thể nghi ngờ đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của bọn nha hoàn.

Hần giờ tay nhắc chân, đều có thể làm cho bất kỳ nam tử, nữ tử nào cũng thần hồn điên đảo.

Xem kia, hần chỉ cười nhẹ một cái cũng đã làm cho nha hoàn đang đâm đầu đi tới té xỉu.

“Cô nương, cô nương không sao chứ?” Nha hoàn suýt nữa té xỉu kia, nghe được âm thanh cùng với tiếng nói trầm thấp mê người của Bạch Nguyệt Diệu,

đừng nói té xỉu, ngay cả máu mũi cũng sắp chảy cả ra.

“Không sao...” Nha hoàn đỏ bừng mặt đáp lời Bạch Nguyệt Diệu, mà một nha hoàn khác đã trợn trắng mắt rồi, Bạch Nguyệt Diệu cười thầm. Nghĩ thầm, mình còn chưa dung đến Mỹ Nam Kế, đám nữ tử này đã như vậy, nếu Điệp nhi của hần cũng dễ khổng chế như đám nữ tử này thì tốt biết bao?

“Xin hỏi thư phòng lão gia nhà cô nương ở đâu?” Đương nhiên Bạch Nguyệt Diệu đã tính trước rồi, theo lý thuyết một người xa lạ hỏi thư phòng của chủ nhân, bọn nha hoàn cũng sẽ không nói, nhưng hần là ai? Hần chính là Bạch Nguyệt Diệu có dung mạo khuynh quốc khuynh thành đó.

Mấy nha hoàn gần như bị mê hoặc, lập tức nói cho Bạch Nguyệt Diệu vị trí thư phòng của lão gia nhà mình, hơn nữa còn dẫn đường cho Bạch Nguyệt Diệu, giờ phút này lão gia nhà bọn họ đang ở trong thư phòng.

Được rồi, xem ra Bạch Nguyệt Diệu phải hành động vào buổi tối, theo lý thuyết mà nói hần nên trở về chỗ của Lam Điệp Nhi xem một chút, nhưng ngộ nhờ tiểu thư kia đối với hần dẫu đưa không thả, chỉ sợ hần nhẫn nại không được đánh tiểu thư kia sẽ hồng đại sự.

Bất đắc dĩ, hần vẫn nên quay về Tây viện trước, vừa bước vào Tây viện, Lam Điệp Nhi quần áo xốc xếch đã chờ hần ở Tây Uyển, còn Hắc Mạc Dục và Lam Vân Triệt đang ở một bên gần như cười không thể khép miệng nổi.

Bạch Nguyệt Diệu vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì, đơn giản là bảo bối Điệp nhi của mình mới vừa rồi đã bị tiểu thư đối khát kia trêu ghẹo quá mức, nhưng hần không tức giận, ai bảo đó là tiểu thư chứ? Nếu là nam, Bạch Nguyệt Diệu đã sớm đem cừu tộc của Huyện thái gia ra tru sát.

Tức chết người đi được! Tức chết người đi được! Ta mới vừa bị tiểu thư kia thiếu chút nữa vô lễ, thật may là ta trốn nhanh! Nếu không thân phận nữ tử của ta đã phải bại lộ.

“Chàng còn có mặt mũi trở lại hả?” Thấy Bạch Nguyệt Diệu ta lại tức càn hông, hoàn toàn là hần đẩy ta vào hố lửa mà.

“Hừ! Có phải cô nàng đó khi dễ Điệp nhi của ta rồi không? Giờ ta lập tức nói cho bọn họ biết ta là thái tử, sau đó đem cả nhà họ tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!”

Liếc về mặt thành thật của Bạch Nguyệt Diệu, thật ra thì hần chỉ đang trấn an ta thôi, nhưng nếu ta bảo hần chém, Bạch Nguyệt Diệu thật sự sẽ chém. Nhưng ta cũng không phải loại nữ tử không thức thời đó, ta hiểu lúc này Bạch Nguyệt Diệu phải giữ bí mật hành tung, bất kể tình huống thế nào cũng không thể lộ ra thân phận thực sự, mặc dù Kiếm Thiên Tử đã rơi vào tay hần, cũng nhất định phải giữ bí mật, nếu không sau khi trở về triều Bạch Nhật Uyển chắn chắn sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để đoạt Kiếm Thiên Tử của Bạch Nguyệt Diệu!

“Hừ! Chàng đi chết đi!” Ta nói xong lập tức đứng lên đi về hướng phòng ngủ, chỉ nghe phía sau ta truyền đến tiếng cười đùa, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng dậm mặt đi theo sau ta cùng bước vào phòng ngủ...

Thật ra thì cẩn thận suy nghĩ một chút, kể từ khi ta và Bạch Nguyệt Diệu ra khỏi hoàng cung đến giờ, cảm giác cũng rất tốt. Mặc dù Bạch Nguyệt Diệu có lúc vô cùng xấu xa, có lúc da mặt lại rất dày, chỉ là, ta vô cùng thích những thứ này. Ngắm lại những ngày ở hoàng cung, tâm lý của ta có phần áp lực vô hình cùng với áy náy, hơn nữa còn phải chú ý mấy thứ lễ tiết gì gì đó, lại phải cẩn thận sợ người khác nói xấu, thực sự sống rất mệt mỏi!

Nhưng, ta có thể chịu nổi, dù sao nam tử mà ta yêu cuối cùng sẽ có ngày trở thành Nhân Trung Chi Long, mà ta cuối cùng vẫn phải quay về Kim Loan điện đó!

Trời đêm dần dần đến, ăn xong bữa cơm, Hắc Mạc Dục len lén trở về quán trọ nói cho U biết chúng ta tạm thời ở trong phủ của Huyện thái gia mấy ngày, bảo hần cứ yên tâm ở lại quán trọ.

Chỉ chớp mắt đã đến ngày thứ hai rồi, đêm qua mặc dù ta và Bạch Nguyệt Diệu ngủ cùng nhau, nhưng ta lại cảm giác được Bạch Nguyệt Diệu ngủ cũng không an, hơn nữa ban đêm còn đi ra ngoài, chỉ là ta quá mệt nhọc, cũng không cản hần, lại cũng không biết hần trở về lúc nào.

Hôm nay, ta cẩn thận ngẫm nghĩ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, từ lúc Bạch Nguyệt Diệu chụp được tú cầu nở một cười xấu xa, rồi sau đó hần lại đem tư cách tân lang tặng cho ta, khi đến lúc trong phòng vị tiểu thư kia, Bạch Nguyệt Diệu hết nhìn đông tới nhìn tây...

Khốn kiếp!

Bạch Nguyệt Diệu muốn điều tra quan huyện này cũng không nói cho ta biết, ngược lại lấy ta làm bia đỡ đạn cho bọn họ! Chuyện gì cũng không cho ta chơi cùng, thật là quá đáng! Tối hôm nay ta cũng giả ngủ giống như hần! Bất gian! Hừ!

Đêm đã khuya, Bạch Nguyệt Diệu quả nhiên thấy ta ngủ thiếp đi lại bắt đầu hành động, thấy hần mới vừa rời khỏi phòng, ta cũng lập tức đứng dậy đi theo phía sau hần, nhưng ở khoảng cách rất xa, vì sức quan sát của Bạch Nguyệt Diệu thật sự quá mạnh mẽ, đầu tiên hần đi tìm Hắc Mạc Dục và Lam Vân Triệt, ta lại thấy kỳ quái, Lam Vân Triệt không biết võ công, tìm huynh ấy còn không bằng tìm ta.

Ba người bọn họ cùng nhau ra khỏi Tây viện, ước chừng khi bọn họ rời đi mấy phút, ta mới vội vàng bước nhanh theo sau.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn chung quanh, sau đó đẩy một cửa phòng ra, Hắc Mạc Dục và Lam Vân Triệt cũng theo sau đuôi bước vào gian phòng kia, haiz, xem ra chúng cứ mà quan huyện ăn hối lộ kia đang được giấu ở trong thư phòng rồi!?

Ta núp ở phía sau núi giả nhìn bọn họ bước vào gian phòng kia, khẽ mỉm cười, ha! Ai bảo bọn họ lừa nhau gạt ta! Xem ta chính bọn họ thế nào! Ta vốn định tới chỗ căn phòng kia, sau đó đẩy cửa ra hù dọa bọn họ một phen, ai ngờ, ngay lúc ta muốn đến gần gian phòng đó, Huyện thái gia dẫn theo rất nhiều

người đang từ hành lang bước nhanh về hướng gian phòng!

Nguy rồi! Bọn họ nhất định sẽ bị bắt tại trận, đó cũng không phải điều làm ta sợ.

Chủ yếu ta sợ là, thân phận của Bạch Nguyệt Diệu sẽ bị vạch trần, hơn nữa sẽ bứt dây động rừng, hấn lén lút điều tra quan huyện này như vậy, ngoài việc sợ vạch trần thân phận còn phải thu góp tội chứng, sau khi trở về sẽ phải người đến trừng trị quan huyện này. Giờ nếu quan huyện biết chứng cứ phạm tội của mình đã bị người phát hiện, nhất định sẽ tiêu hủy, làm sao đây?

Có rồi! Đang lúc quan huyện đẩy cửa phòng ra, ta đứng trên núi giả lớn tiếng quát: “Các huynh đệ!!! Chúng ta lộ rồi!” Ta vừa rống xong, ánh mắt của quan huyện cùng với toàn bộ thuộc hạ nhìn chăm chú vào ta.

Mà đám người Bạch Nguyệt Diệu cũng nhanh chóng chạy tới cửa phòng.

“Các người rốt cuộc là người phương nào?” Quan huyện kia hỏi chúng ta.

Không đợi Bạch Nguyệt Diệu nói chuyện, ta lập tức nói: “Lên núi kiếm ăn, xuống sông kiếm nước, hiện nay thùng mồi nhà ông đã được huynh đệ Phi Hổ trại bọn ta coi trọng rồi, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông!” Ngát! Ta cũng không biết ta giả bộ có giống giặc cướp hay không, ta nói xong lại nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Huynh đệ! Tiền tài tới tay chưa?”

“Bẩm Đại đương gia, còn chưa có.”

...

...

Lạnh quá!! Chuyện cười này thật là lạnh!

Chỉ là, tuy Bạch Nguyệt Diệu phản ứng quả thật rất cơ trí, nhưng nhất thời ta lại cảm thấy lạnh lẽo quẩn quanh thân.

“Thì ra các người là giặc cướp?” Quan huyện kia nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

Trong lòng ta không khỏi mừng rỡ, đúng vậy, tốt nhất cứ hãy cho chúng ta là giặc cướp, như vậy sau khi chúng ta đi rồi ông ta cũng sẽ không hủy diệt chúng cơ.

“Thôi đi, các huynh đệ, lần này xông vào nhà trống rồi, lần sau chúng ta đến huyện khác cướp đi!” Lúc này, lời nói của ta thật là đồng dạng, không khác gì thủ lĩnh của bọn cướp, ta nói xong lập tức quay người sang, lén phi cười, sau đó ta lập tức nhanh chóng chạy nhanh ra khỏi phủ.

Chỉ nghe phía sau truyền đến âm thanh đánh nhau, hiện giờ, cả phủ đệ đều được thắp đèn sáng rực rỡ, lúc này, cũng dẫn tới không ít gia đình, nhưng những gia đình kia làm sao là đối thủ của ta chứ? Chỉ vung tay đá chân mấy cái, ta đã nhanh chóng chạy ra khỏi phủ đệ rồi.

Vì vậy, ta đứng ở cửa phủ đệ chờ bọn Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện, thật ra thì theo lý thuyết bọn họ trốn ra khỏi vòng vây đó không khó, làm sao lâu như vậy còn chưa ra?

Đúng lúc này, đột nhiên có một đôi tay từ sau lưng bẻ ta lên vọt chạy.

“Ai?” Ta nói xong cũng phát tay đánh sang, người nọ bắt lại đôi tay đang vung loạn xạ của ta.

“Đương gia, ngài chạy thật đúng là chậm!” Tiếng này phát ra, ta ngẩng đầu nhìn lại thì ra là Bạch Nguyệt Diệu.

“Ai chạy chậm chứ? Thiếp mới là người chờ các chàng quá lâu chứ?” Giờ phút này hai tay của Bạch Nguyệt Diệu vẫn còn đang ôm lấy ta chạy, mà phía sau cũng có rất nhiều truy binh đang đuổi theo.

“Ai chờ ai vậy? Lúc nàng vừa nói xong câu kia, ta cùng Mạc Dục và anh vợ đã leo tường nhảy ra ngoài rồi, ta vốn định dẫn nàng cùng ra ngoài, ai ngờ nàng chạy mất, ta đành phải nhảy tường ra tìm thôi.”

... Ngát, có chuyện này sao? Đúng rồi, ta quên mất, bọn họ cũng biết khinh công, buồn bực, sớm biết thế ta đã chạy theo chân bọn họ rồi.

Truy binh ở phía sau vẫn đuổi đến tận cùng không buông, mà Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên dừng bước, ta nhìn theo, thì ra là một chiếc xe ngựa dừng ở trước mặt, Hắc Mạc Dục cùng Lam Vân Triệt đang ngồi bên trong xe ngựa, người đánh xe là U.

Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng ôm ta lập tức lên xe, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Ta cũng thờ phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi lúc Bạch Nguyệt Diệu ôm ta chạy, toàn thân ta cũng đau chết đi được. Chỉ là không ngờ U lại đến đây tiếp ứng, chẳng lẽ U cũng gia nhập nhóm bọn họ gạt một mình ta?

“Điệp nhi lần sau nếu nàng dám gạt ta, ta không tha cho nàng đâu.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng lau lau mồ hôi trên trán ta, hừ! Hấn đang nói là chuyện ta giả ngủ, vậy còn hấn thì sao?

“Cái này gọi là ác nhân cáo trạng trước biết không? Không phải mọi người cũng hợp nhau để gạt thiệp sao?” Ta tức giận nói, cũng gạt cái tay của Bạch Nguyệt Diệu đang lau trên trán ta ra.

“Ồ, Điệp nhi thông tuệ hơn người của ta, sao chúng ta có thể lừa gạt Điệp nhi được chứ? Thật ra thì ta đã biết, Điệp nhi của ta đã sớm nhận rõ âm mưu quỷ kế của chúng ta rồi, nên không vạch trần chúng ta có đúng hay không?”

... Miệng lưỡi của Bạch Nguyệt Diệu này! Ta xem như phục hấn rồi, giận hấn cũng không được, mà không giận hấn cũng không xong, nếu giận thì chẳng lẽ ta là ngu ngốc, bị bọn họ lừa gạt, buồn bực!! Bạch Nguyệt Diệu chết tiệt!

“U không có lừa gạt Điệp nhi, U không biết kế hoạch của bọn họ, chỉ là U tính được giờ này các người sẽ cần xe ngựa mới có thể ở chỗ này chờ Điệp nhi thôi.”

Đang đánh xe ở phía trước, U cũng quay đầu lại cười một tiếng với ta, ha ha, thì ra U không có phản bội, chẳng qua ta phát hiện ra một vấn đề, đó chính là, tương lai U nhất định sẽ là trợ thủ giỏi của Bạch Nguyệt Diệu.

Không biết từ khi nào, nhóm chúng ta đã có thể phối hợp tốt như vậy? Nhóm chúng ta không cần phải bàn bạc trước với nhau!! Không cần kế hoạch!! Chỉ liếc mắt nhìn nhau đã có thể hiểu bước tiếp theo của kế hoạch, ha ha.

Xem ra, thiên hạ này coi như đã nằm trong tay của Bạch Nguyệt Diệu rồi!

Đúng lúc này, ta cảm giác đột nhiên bên cạnh ta có một đám lửa đang bốc phát, xoay người nhìn lại, hai mắt Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy lửa giận nhìn chăm chú vào U đang đánh xe ở trước mặt: “U, ta đã nói với ngươi rồi, không được gọi Điệp nhi thân thiết như thế!!!”

“U gọi Điệp nhi, có liên quan gì tới ngươi?”

“Ta là phu quân của Điệp nhi.”

“Chẳng qua là phu quân thôi, đâu cần quản quá nhiều như vậy?”

“...”

Ha ha ha ha ha, ta thấy người có thể đấu võ mồm với Bạch Nguyệt Diệu cũng chỉ có U mà thôi, có lẽ nghe lời của bọn họ xem ra giống như đang gây gỗ, nhưng giọng điệu của U rất bình thản, mà Bạch Nguyệt Diệu mặc dù tràn đầy lửa giận, nhưng lại gây gỗ với U như một đứa trẻ con. Cho nên không khí bên trong rất là ‘hòa thuận’, mọi người đều đắm chìm trong phần không khí vui vẻ này.

Mà Bạch Nguyệt Diệu cũng lấy trộm được từ trong thư phòng Huyện thái gia sổ sách của ông ta, quả thật Huyện thái gia này tham ô không ít, ông ta cứ chờ bị trừng trị đi.

Bây giờ chúng ta đang lên đường trở về hoàng cung.

Nhưng giờ phút này trong lòng ta, lại có mấy phần bất an...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 155: Tư hình của hoàng hậu

Bạch Nguyệt Diệu rời cung ước chừng mười ngày, hoàng thượng tự mình phái Bạch Nguyệt Diệu làm việc cho nên Bạch Nguyệt Diệu vẫn không thể xuất hiện lâm triều. Khi bọn họ rời đi mười ngày, Bạch Nhật Uyên đã biết Bạch Nguyệt Diệu đi tìm Kiếm Thiên Tử rồi, cũng không phải là Bạch Nguyệt Diệu giấu giếm không tốt, mà là Bạch Nhật Uyên và Phong Việt Thần của Phong Minh Quốc có lui tới, cho nên Phong Việt Thần đem tất cả mọi chuyện trên núi đều nói cho Bạch Nhật Uyên nghe. Bạch Nhật Uyên nghe xong trong lòng vô cùng ghen tỵ, nghĩ tới đây, hấn cũng hiểu, xem ra phụ hoàng của mình không có ý định truyền ngôi cho mình rồi!

Bạch Nhật Uyên là người ti tiện, âm hiểm, cho nên thứ mà hấn không có được, cũng sẽ không để người khác lấy được, vậy chi bằng đem Văn Long quốc phá hủy đi, chi bằng phá hủy Bạch Nguyệt Diệu đi!

Hấn không biết Bạch Nguyệt Diệu bắt đầu dần dần lớn mạnh từ lúc nào, rõ ràng trước kia hàng đêm sênh ca, hưởng thụ nữ sắc, mà bây giờ không ngừng chuyên chú vào một nữ tử, hơn nữa còn có thể dụ dỗ hoàng thượng đến nỗi xoay vòng vòng.

“Hừ, chuyên chú!” Bạch Nhật Uyên khề hừ một tiếng, không thể nghi ngờ Lam Điệp Nhi là nhược điểm lớn nhất của Bạch Nguyệt Diệu, hấn thật sự muốn nhìn thử xem, sau này khi Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi tách rời ra, Bạch Nguyệt Diệu còn có thể giữ vững khí thế hùng hực như vậy nữa hay

không!

Hồng Uyển Nghi mười ngày này không thể khi dễ Lam Điệp Nhi rồi, hơn nữa Lam Điệp Nhi lại cùng rồi cung với Bạch Nguyệt Diệu, nàng ta chỉ nghĩ đến thôi mà đã ghen tị đến chết đi được! Đương nhiên nàng ta sẽ dùng Liễu Nhi để hả giận, dù sao Liễu Nhi cũng là nha hoàn cận thân của Lam Điệp Nhi, chỉ bao nhiêu đó cũng đã đủ giải trừ phần hận trong lòng đối với Lam Điệp Nhi!

Nhưng Liễu Nhi mấy ngày nay đã sớm đoán ra được, haiz, nàng không hiểu tại sao Lam Điệp Nhi rồi cung mà không dẫn theo mình đi? Khiến nàng ở đây bị Hồng Uyển Nghi khi dễ. Lam Điệp Nhi cả ngày có Bạch Nguyệt Diệu thương không nói, hơn nữa còn cả ngày hưởng thụ ăn ngon, mặc đẹp, còn mình thì sao?? Nàng nhất thời nhớ tới câu nói kia của Hồng Uyển Nghi, làm nữ tử một là số mệnh làm nha hoàn, một là số mệnh làm tiểu thư!! Nàng tự nhận về thùy mị của mình cũng đâu kém Lam Điệp Nhi, cho nên nàng không cam lòng cả đời chỉ làm nha hoàn!!!

Rốt cuộc Bạch Nguyệt Diệu cũng hồi cung, Lam Điệp Nhi một mình trở về tắm cung trước, Bạch Nguyệt Diệu thì mang theo Lam Vân Triệt cùng với Hắc Mạc Dực và U đến Ngự Thư Phòng của hoàng thượng. Đến trước cửa Ngự Thư Phòng, về mặt Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn nghiêm túc, dọc theo đường đi hần và U đều là cãi vã, nhưng cũng không quá gấp.

Mà bây giờ toàn thân hần tản mát ra vẻ uy lực khiến người không thể nghi ngờ: “U, nếu ngươi muốn ở lại trong hoàng cung này, nếu thật sự xem Điệp Nhi là chủ nhân của ngươi, thì phải giữ một khoảng cách với Điệp Nhi, còn nữa, nếu nhìn thấy Điệp Nhi, chỉ có thể gọi là Điệp phi nương nương. Quan trọng nhất là, ngươi tuyệt đối không thể nói Điệp Nhi là chủ nhân của ngươi!” Lời của Bạch Nguyệt Diệu giờ phút này cũng không phải là đang ghen, mà là vì muốn tốt cho U và Điệp Nhi thôi, dù sao hoàng cung cũng không giống với những địa phương khác, nhất định phải hiểu ai là quân ai là thần, nếu không xui xẻo nhất định là U.

“Hiểu.” U là người nghĩa sĩ tài ba, tính khí có chút cổ quái là lẽ thường, mà hần lại ở trong núi lâu năm cho nên có thể sẽ có rất nhiều thái độ nhân tình không hiểu lắm, nhưng hần thông minh hơn người, thông qua thời gian ngắn ngủi chung đụng với đám người Bạch Nguyệt Diệu, hần đã hiểu ra rất nhiều chuyện, cho nên giờ phút này hần cũng có thể hiểu Bạch Nguyệt Diệu là đang muốn tốt cho hần.

Mà hần cũng biết rõ con đường tương lai của mình, và cả con đường tương lai của Lam Điệp Nhi, chỉ tiếc hần không cách nào tính ra kết cục của mình cũng như kết cục của Lam Điệp Nhi!

Sau khi đẩy cửa bước vào, hoàng thượng nhìn thấy U mặc lụa trắng cùng với một đầu tóc bạc thì lập tức hiểu ngay, hần chính là vị tiên trên đỉnh Thiên Sơn kia, có được người này Vân Long quốc không thể nghi ngờ sẽ như hổ thêm cánh.

“Hoàng Nhi, con có Kiếm Thiên Tử rồi hả?”

Nghe xong câu hỏi của hoàng thượng, Bạch Nguyệt Diệu từ trong tay lấy ra một gói đồ nhỏ, sau khi mở ra, Kiếm Thiên Tử hiện ra trước mặt hoàng thượng.

Thấy thanh kiếm này hoàng thượng cực kỳ kích động, dù sao đó cũng là thanh kiếm mình đã từng lên ngọn núi đó tìm, nhưng lại thất bại quay về, vậy mà bây giờ con trai của mình lại lấy được. Đây không phải chứng minh Vân Long quốc ngày sau sẽ có thể có được thiên hạ sao! Nhưng ông cũng không biết về sự tồn tại của Kiếm Thiên tử...

Hoàng thượng cầm thanh bảo kiếm Bạch Nguyệt Diệu dâng lên trong tay vốn định cẩn thận thưởng thức, nhưng ai biết thanh bảo kiếm kia lại biến thành màu đất, ảm đạm không có ánh sáng, hoàng thượng rất ngạc nhiên.

“Hoàng thượng, kiếm này chỉ nhận chủ nhân đầu tiên của nó.” U nói rất mực cung kính, nghe xong lời nói của U, Bạch Nguyệt Diệu không nhịn được cười một tiếng, vốn mình còn lo lắng U sẽ chọc phụ hoàng tức giận, ai ngờ U lại lĩnh ngộ mau như thế? Hơn nữa U thậm chí còn biết, nếu nói thật cho hoàng thượng nghe, rằng kiếm này chỉ xứng với Thiên Tử, người không phải Thiên Tử cầm kiếm này sẽ mất đi hiệu lực, hoàng thượng nhất định sẽ tức giận. Cho nên U chỉ nói kiếm này nhận chủ.

“A, người chính là tiên nhân trên núi ngày đó?” Hoàng thượng nhìn U từ trên xuống dưới, nhưng lại không cách nào xác định được giới tính của U, vì U xinh đẹp đến lạ thường, đến nỗi hoàng thượng nhìn cũng không tránh được nuốt nước miếng mãi.

“Hồi hoàng thượng, tiểu nhân tên là U, chỉ là cư ngụ ở trong núi sâu kia lâu năm, cũng không phải tiên nhân.”

“Ha ha, U có bằng lòng ngày sau vì Vân Long quốc ta dốc sức hay không?”

“U rất vinh hạnh.”

“Tốt! Trước tiên, ngươi phải nói cho trẫm biết ngươi là nam, hay nữ.” Hoàng đế háo sắc này, trong lòng đang âm thầm nghĩ, nếu U là nam tử thì cho hần quan vị, nếu U là nữ tử sẽ đem mỹ nhân ở lại bên cạnh ông ta. A, nếu Bạch Nguyệt Diệu không phải là con trai ông ta hơn nữa còn là nữ tử, vậy hoàng đế háo sắc kia nhất quyết sẽ lập Bạch Nguyệt Diệu làm hoàng hậu rồi.

Đôi mắt sắc bén của U nhìn thấu lòng người, lập tức xác định được hoàng đế háo sắc kia là loại người như thế nào, nhưng hần biết nếu nói mình là nam tử, ngày sau muốn cùng Lam Điệp Nhi hơi tiếp xúc chắc chắn sẽ rất khó khăn, mà nói mình là nữ tử thì hoàng đế háo sắc này cũng sẽ không bỏ qua cho mình: “Hồi hoàng thượng, tiểu nhân không phải nam tử cũng chẳng phải nữ tử.” U vừa cất lời nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời ngăn người, những lời này có bao nhiêu khuất nhục? Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng nhất? hay thật sự U là người lưỡng tính? Bạch Nguyệt Diệu bắt đầu hoài nghi.

“Ah... Ha ha.” Hoàng thượng có chút nhất thời mất mát, tất cả những chuyện này đều rơi vào trong mắt Bạch Nguyệt Diệu, suy nghĩ một chút nam tử trước mắt này là cha mình, là phụ quân của mẫu thân mình, thấy hoàng thượng háo sắc như thế, Bạch Nguyệt Diệu cũng cảm thấy trong lòng hơi rối rắm,

dù sao chính hắn trước kia cũng không phải là người tốt lành gì. Hoàng thượng sau khi suy tính thì nói: “Như vậy, trăm ban thưởng quan vị cho ngươi, cư ngụ ở trong nội cung, hơn nữa có thể tự do đi lại trong hậu cung.”

Hoàng thượng nói thế, không thể nghi ngờ đã làm U hoàn toàn đắc ý, vậy là mình có thể tận dụng năng lực lớn nhất để bảo vệ Điệp nhi rồi.

Nhưng cũng buồn khổ cho Bạch Nguyệt Diệu, nếu sau này có người muốn gán tội danh dâm loạn hậu cung cho U thì làm sao hắn thoát tội?

Ra khỏi Ngự Thư Phòng, Bạch Nguyệt Diệu lộ ra một nụ cười tà mị, sau đó nhanh chóng xoay người đưa tay sờ vị trí ở bụng U: “A, quả nhiên là một nam tử bình thường, ngươi không sợ ngày sau sẽ bị người ta vạch trần chém đầu của ngươi sao?”

“Nếu cần thiết U sẽ tự cung.” U vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu, Lam Vân triệt cùng với Hắc Mạc Dực toàn bộ ngăn người, nhớ lại những thái giám trong hoàng cung, nếu không phải trong nhà không có tiền, ai nguyện ý làm người lưỡng tính? Nhưng U lại...

“Ngươi...”

“U sống chỉ vì khổ đợi chủ nhân, bất luận là nam tử hay làm nữ tử, chỉ cần được làm bạn bên cạnh Điệp nhi.” Đúng vậy, U vô tâm, hoàn toàn không quan tâm đến sự vui vẻ gì đó của nam tử, U không dính khối lửa của nhân gian, cho nên bất kể nam hay nữ, hắn vẫn là hắn, nhưng, sau này nếu hắn hiểu rõ tình yêu của nam nữ rồi, liệu hắn có còn nói thế nữa hay không?

Về điểm này, Bạch Nguyệt Diệu xem như có thể yên tâm, hắn biết U là một lòng bảo hộ cho chủ, đối với Lam Điệp Nhi tuyệt không có ý khác, cũng tốt, như vậy lại thêm một người bảo vệ Lam Điệp Nhi rồi...

Ta cùng với đám người Bạch Nguyệt Diệu sau khi tách ra thì tự trở về tẩm cung của mình, nhưng không ngờ.

Trong nháy mắt, lúc ta vừa đẩy cửa tẩm cung kia ra...

“Điệp phi tham kiến mẫu hậu.” Vì sao hoàng hậu lại đến tẩm cung của Bạch Nguyệt Diệu? Ta nhớ từ sau buổi tân hôn đó, hoàng hậu không hề xuất hiện qua, hơn nữa còn có mối ân oán của ta và hoàng hậu trước kia, giờ bà ấy đến, tuyệt không phải chỉ là đơn thuần tới thăm ta, mà giờ phút này biểu tình của hoàng hậu cũng cực kỳ nặng nề

Bà ta nâng mí mắt khinh miệt nhìn ta một cái: “Điệp phi, nghe nói ngươi ở chỗ của Nghi phi học không ít lễ nghi quy củ?”

“Hồi mẫu hậu, đúng vậy.”

Nghe xong lời của ta, hoàng hậu chậm rãi đứng lên đi về phía ta, mà trong lòng ta không khỏi có chút run rẩy, vì ta biết, ta sắp gặp xui xẻo rồi.

Quả nhiên, bà ta đi tới trước người của ta thì cho ta một bạt tai: “Học lễ nghi? Ta xem ngươi một chút cũng không học được! Về nhà mẹ đẻ lại dám đi đến mười ngày! Quả thực là hoang đường!”

Ta biết ngay mà, ta trở về nhà mẹ nhất định sẽ rước lấy rắc rối, nếu để hoàng hậu biết ta theo Bạch Nguyệt Diệu ra ngoài thì chuyện sẽ không chỉ dừng lại ở một bạt tai đâu.

Ta cắn răng ăn nói khép nép nói: “Điệp phi biết sai rồi.” Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ngấm lại Bạch Nguyệt Diệu cũng đối với hoàng hậu có mấy phần kính sợ, có thể nói người đàn bà này có chút khó dây dưa.

“Chát!”

Hoàng hậu lại vung một bạt tai đánh mạnh vào mặt của ta, lúc này ta thật sự không cách nào nhẫn nại nổi nữa, đánh một cái ta không lên tiếng bà ta lại đánh thêm? Quả thật quá đáng! “Hoàng hậu, xin hãy tôn trọng một chút!”

Nghe tiếng gầm giận dữ của ta, hoàng hậu không hề tức giận, ngược lại lộ ra một nụ cười âm trầm, bà ta từ từ dán sát vào bên tai của ta nhỏ giọng nói: “Mỗi hận đó, ai gia đang không biết làm sao báo đây, vừa đúng lúc tiểu tiện nhân ngươi lại giúp ai gia rồi.” Hoàng hậu nói xong, ta nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, nếu mới vừa rồi ta nhin một chút cũng sẽ trôi qua, nhưng bây giờ...

Ta không thể nghi ngờ đã phạm vào tội bất kính với hoàng hậu.

“Ngươi đâu! Bắt Điệp phi lại cho ta!” Hoàng hậu ra lệnh một tiếng, thị vệ tẩm cung vốn thuộc về ta toàn bộ phản bội đồng loạt ấn ta ở trên mặt đất: “Dẫn Điệp phi vào tẩm cung của ai gia!”

“Dạ!”

“Đợi chút, nếu hoàng hậu muốn xử trí Điệp phi có thể đưa ta đến Hình bộ, vì sao phải đến tẩm cung của hoàng hậu?” Ta nói xong lại vùng vẫy, nhưng thị vệ vẫn không chịu buông tay.

Hoàng hậu đưa tay véo hai má của ta, khẽ mỉm cười: “Uổng công ngươi đã từng làm qua chức Hàn lâm, chẳng lẽ không biết nữ tử toàn bộ hậu cung này là do ai gia trông coi sao?” Hoàng hậu nói xong cũng buông lỏng tay đang nắm má ta, sau đó dứt khoát nói một câu: “Dẫn đi!”

Xong đời, hoàng hậu dẫn ta đến tẩm cung của bà ấy nhất định sẽ dùng trọng hình hành hạ ta, ha ha, ta biết ngay mà, trở lại hậu cung này sẽ không có

chuyện tốt!

“Điệp phi nương nương.” Liễu Nhi khẩn trương gọi ta.

Ta khẽ nhú chân mày, cũng không để ý tới Liễu Nhi, vì ta sợ hoàng hậu cũng sẽ bắt tội luôn Liễu Nhi.

Khi vừa đến tẩm cung của hoàng hậu, đám thị vệ đang giữ chặt ta lập tức y theo chỉ thị của hoàng hậu, ném ta vào một gian phòng tối, hơn nữa họ còn trói tay chân ta lại.

Hoàng hậu an vị ở trong phòng tối ngưng mắt nhìn ta, sau khi thị vệ rời khỏi, lập tức có mấy mama bước vào, trong đó có một mama cầm trong tay một ít bao đồ.

Hoàng hậu lộ ra nụ cười âm trầm, sau đó cầm nước trà trên bàn lên tinh tế thưởng thức: “Bắt đầu đi.”

Hoàng hậu nói xong, một mama trong đó mở bọc nhỏ kia ra, ta thấy bên trong đựng tất cả đều là châm, ta hiểu! Ta đã từng xem qua trong phim cổ trang!

Hậu cung của Hoàng cung có một vài phương pháp đen tối xử lý người phạm lỗi, có thể làm cho người khác không nghiệm ra thương tích, hơn nữa còn có thể hành hạ người đến chết.

Xem ra ta chạy trời không khỏi nắng rồi, không cần thiết cầu xin tha thứ, không cần thiết kêu gào, khẽ cắn răng có lẽ sẽ trôi qua thôi.

“Không cầu xin sao?” Hoàng hậu nói xong cũng buông ly trà trong tay xuống, nhìn về phía ta.

Ta không để ý đến lời nói của hoàng hậu, lúc này, một mama trừng mắt, rút ra một cây châm lập tức cắm ở phía sau lưng ta.

Chịu đựng! Ta cảm thấy môi của ta co quắp, cũng không phát ra bất kỳ tiếng thống khổ nào, nhưng ngược lại hoàng hậu thấy ta như thế nhất định là rất khó chịu, bà ta nhú mày thật sâu, mấy mama còn lại cũng rút châm ra ghim vào trên người ta. Một mama trong đó cầm tay của ta lên, lại đem kim châm bén nhọn đâm vào ngón tay của ta...

Kim châm ở trên thịt làm sao có thể không đau? Tay đứt ruột xót xa, lòng của ta nhói nhói, cả người cũng bốc lên mồ hôi lạnh, hơn nữa môi cũng bị ta cắn nát, nước mắt quần quanh trong mắt nhưng không hề bật khóc, giờ phút này, ta cảm giác thân thể của ta đã sắp không phải là của ta nữa rồi, ta thật sự hi vọng, hoàng hậu có thể chém ta mà không phải hành hạ ta như thế này.

Hoàng hậu thấy ta vẫn không cầu xin tha thứ cùng kêu gào nên có chút ngồi không yên, bà ta đi nhanh tới chỗ ta, tiến lên thì cho ta một bạt tai: “Người quả nhiên tiện nhân không khác gì mẹ của thái tử!”

Mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu? Ha ha ha ha ha, từ trong lời nói của hoàng hậu ta có thể biết, bà ta cũng đã từng hành hạ mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu như thế này. Hơn nữa ta nhìn ra mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu nhất định cũng giống ta, không cúi đầu trước hoàng hậu, hiện giờ, ta thật sự rất muốn biết mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu rốt cuộc là một nữ tử vĩ đại như thế nào? Chỉ là, không có cơ hội, bà đã không có ở đây.

Nếu là ở hiện đại, ta nên gọi thân mẫu của Bạch Nguyệt Diệu một tiếng mẹ chứ? Ha ha, dáng vẻ của bà ấy nhất định rất xinh đẹp, nếu không hoàng hậu tuyệt đối sẽ không hành hạ bà như vậy! Bà nhất định rất tao nhã, nếu không hoàng hậu sẽ không coi bà là cây đinh trong mắt! “Bà đúng là ác phụ đồ kị mã!” Ta gian nan phun ra mấy chữ với bà ta!

Nghe xong lời của ta, hai mắt hoàng hậu nhất thời tràn đầy lửa giận: “Dùng sức hành hạ nó cho ta!” Bà ta ra lệnh một tiếng, mấy mama kia đồng loạt giơ kim châm lên ghim vào khắp người ta.

Ha ha, nếu Hồng Uyển Nghi cũng ác như vị hoàng hậu này, vậy mười ta cũng không đủ chết rồi, ta hiện giờ thật may mắn, có tỷ muội tốt như Hồng Uyển Nghi vậy...

Lam Diệp Nhi vì kim châm đau đớn đã mất đi tri giác, ngất đi, trước khi ngất đi, nàng không cầu xin tha thứ một tiếng, cũng không hề kêu gào một tiếng.

Nhưng trong trí óc của nàng hơi có chút thất lạc, đó chính là tại sao hoàng hậu lại đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung của nàng? Đáp án lập tức được công bố rồi.

“Hoàng hậu, Nghi phi nương nương tới.”

“Biết rồi.” Nghe xong âm thanh này truyền đến, hoàng hậu đi ra khỏi phòng tối, lúc sắp ra đến cửa hoàng hậu quay đầu hướng mấy mama nói một câu: “Khiến nó tỉnh lại! Tiếp tục hành hạ!”

Hoàng hậu nói xong cũng đã đi đến thiên sảnh của mình, Hồng Uyển Nghi đã sớm đợi từ lâu: “Uyển Nghi tham kiến mẫu hậu.”

“Uyển Nghi, con tới có chuyện gì?”

Hoàng hậu hỏi xong, Hồng Uyển Nghi liếc nhìn người bên cạnh của hoàng hậu, hoàng hậu lập tức phát tay đuổi tất cả đi, Hồng Uyển Nghi lúc này mới há mồm nói: “Mẫu hậu, Lam Diệp Nhi đâu?”

“Ai gia cũng biết con tới là muốn hỏi chuyện này, mới vừa ngất đi.”

Nghe xong lời nói của hoàng hậu, trong lòng Hồng Uyển Nghi vô cùng vui mừng gần như không ngấm miệng được, nhưng mặt lại tràn đầy thương tiếc: “Mẫu hậu, đừng nghiêm khắc với Điệp phi muội muội như vậy?”

“Uyển Nghi, ai gia nhìn con lớn lên, con cũng không cần ở trước mặt ai gia già bộ nữa đâu, con lên lên nói cho ai gia biết chuyện Lam Điệp Nhi về nhà mẹ đẻ mười ngày, không phải là muốn mượn tay ai gia sửa chữa Lam Điệp Nhi sao?”

Không sai! Thông báo cho hoàng hậu tới chính là hồng Uyển Nghi, nàng ta biết mình không cách nào mượn cơ hội khi về Lam Điệp Nhi nữa rồi, cho nên muốn mượn tay hoàng hậu sửa chữa Lam Điệp Nhi, nhưng nàng ta nào dám nói rõ? Nghe xong lời nói của hoàng hậu, nàng ta lập tức khẩn trương quỳ gối trên đất: “Mẫu hậu, Uyển Nghi tuyệt không ý đó.”

“Có ý đó cũng tốt, không ý đó cũng được, ai gia cũng không phải kẻ ngu, chỉ là ai gia quả thật muốn sửa chữa Lam Điệp Nhi mà thôi, cho nên cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của con đây!”

Hoàng hậu nói xong lại cười quỷ dị một tiếng, thật ra thì hoàng hậu đã tràn đầy kinh nghiệm ở hậu cung, làm sao có thể không nhìn ra Hồng Uyển Nghi đang tranh giành tình nhân? Hơn nữa bất luận là Hồng Uyển Nghi hay Lam Điệp Nhi cũng đều là phi tử của Bạch Nguyệt Diệu, theo lý thuyết hoàng hậu không nên nhúng tay vào chuyện của các nàng ta, mặc cho các nàng tranh nhau đến lười rách cá chết, nhưng quả thật bà ta cũng muốn trả mối thù với Lam Điệp Nhi mà thôi!

Cho nên, Hồng Uyển Nghi cũng không phải là tìm được núi dựa chân chính, tâm lý của nữ tử trong hậu cung này, ai ai cũng có tính toán riêng, đơn giản đều là nhìn chằm chằm vào vị trí hoàng hậu này, mà Hồng Uyển Nghi cũng biết rõ hoàng hậu không thể nào thật lòng giúp mình, chỉ là, chỉ cần nàng ta biết Lam Điệp Nhi bị hành hạ là nàng ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi...

Liễu Nhi thấy Lam Điệp Nhi bị đưa đi, thật ra thì không hề lo lắng gì, bản thân mấy ngày nay cũng bị Hồng Uyển Nghi ngược đãi, nên Liễu Nhi cũng muốn để cho Lam Điệp Nhi ném thù một chút cảm giác bị ngược đãi, nàng ta khẽ mỉm cười, còn ngồi vào vị trí Lam Điệp Nhi thường ngồi.

“Vị trí của người là của ta, nam tử của người cũng phải thuộc về ta!” Liễu Nhi lầm bầm lầu bầu câu nói kinh khủng này như đang nói cho ai nghe? Nàng ta vô cùng muốn nói cho Lam Điệp Nhi và Hồng Uyển Nghi nghe, vì giờ khắc này nàng ta hận hồng Uyển Nghi, ghen tỵ Lam Điệp Nhi.

Đột nhiên, ngoài đại sảnh truyền tới tiếng bước chân, Liễu Nhi nhanh chóng từ vị trí của Lam Điệp Nhi đứng bật dậy, sau đó hai mắt tràn đầy nước mắt, Liễu Nhi biết, nếu như không ngoài suy đoán, người tới chính là Bạch Nguyệt Diệu.

Quả nhiên, người đẩy cửa bước vào là Bạch Nguyệt Diệu, nhìn thấy Liễu Nhi một thân một mình khóc thút thít, Bạch Nguyệt Diệu có chút không hiểu, hần tiến lên hỏi: “Liễu Nhi? Đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Nhi chậm rãi nâng hai mắt hoa lệ đầm lệ của mình lên nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương người...”

Lời Liễu Nhi nói đến một nửa, trái tim của Bạch Nguyệt Diệu đã muốn thót lên tới cổ họng, hần kích động nắm lấy bả vai Liễu Nhi hỏi: “Điệp nhi thế nào?”

Liễu Nhi mượn cơ hội này lập tức té nhào vào trong ngực Bạch Nguyệt Diệu, thút thít nói: “Nghi phi nương nương báo cho hoàng hậu nương nương, nói Điệp phi nương nương về nhà mẹ đẻ mười ngày, sau đó Điệp phi nương nương đã bị hoàng hậu nương nương dẫn đi rồi.” Liễu Nhi vốn nghĩ sau khi nghe lời nói này, Bạch Nguyệt Diệu sẽ an ủi mình, bảo mình đừng khóc, nhưng ai ngờ Bạch Nguyệt Diệu vừa nghe xong lời nói của Liễu Nhi, đã đẩy Liễu Nhi ra, chạy nhanh ra ngoài cửa.

Liễu Nhi nhú mày, không cam lòng hằm hừ, sau đó khước miệng lập tức nở nụ cười âm trầm, mục đích của Hồng Uyển Nghi là muốn làm cho Lam Điệp Nhi bị hành hạ nhiều hơn, nhưng Liễu Nhi không nghĩ vậy, à ta cảm thấy hành hạ chân chính đó chính là dùng đầu óc! Nếu muốn chia rẽ Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi nhất định cần phải để oán hận tích lũy, đương nhiên Bạch Nguyệt Diệu muốn cứu Lam Điệp Nhi sẽ cùng hoàng hậu xảy ra tranh chấp, mà hoàng hậu cũng sẽ vì tranh chấp đó mà đặc biệt chú ý Lam Điệp Nhi rồi.

Mà Liễu Nhi thì hoàn toàn không cần thiết phải thông báo với hoàng hậu.

### Chapter\_13

Là Hồng Uyển Nghi, à ta cố ý đem tội danh này đổ hết lên đầu của Hồng Uyển Nghi, sau khi Bạch Nguyệt Diệu biết, khẳng định cũng sẽ không dễ dàng tha cho hồng Uyển Nghi, nếu như vậy Hồng Uyển Nghi sẽ càng thêm hận Lam Điệp Nhi thôi.

Thật đúng là ngao cò tranh nhau Ngư Ông Đắc Lợi, chính là đạo lý này rồi, người mà Liễu Nhi à muốn thanh trừ, không chỉ là Lam Điệp Nhi còn có hồng Uyển Nghi nữa!!!

Lúc này U được thị vệ trong cung dẫn hần đến thần điện tương lai hần sẽ ở, tòa thần điện này rất lớn, rất trống trải, hơn nữa không khí rất lạnh, thị vệ kia sau khi bước vào cả người không khỏi run mình một cái vội vã rời đi. Nhưng U căn bản là không cảm giác được bất kỳ lạnh lẽo nào, ngấm lại hần một thân một mình ở trên sơn dã sinh sống cũng hơn mười năm rồi, cho dù cực nóng hay rét lạnh, hần sớm đã thành thói quen.

Cây đàn cổ trong tay hần cũng không rời tay, vì đó là thứ duy nhất có thể giúp hần phát tiết buồn bực của mình, chỉ có chiếc đàn cổ này. Hần đem cầm đặt ngang ở trên bàn, tay nhẹ nhàng đưa bốn dây đàn, nhưng đột nhiên một sợi dây đàn cứng lại, bắn ra đả thương ngón tay của U.

U đưa ngón tay ngấm vào trong miệng, nhất thời lộ ra một nụ cười khổ: “Điệp nhi, khó khăn cho nàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi.” U có năng lực biết trước

tương lai, cho nên Lam Điệp Nhi chịu khổ ở chỗ hoàng hậu hẳn cũng đã nhận ra, đáng tiếc hẳn không cách nào đi ngăn cản, vì chuyện này đều là ý trời an bài, nếu hẳn có ý nghịch thiên, chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn. Bây giờ nhất thời hẳn cảm thấy ngực có một chút đau đớn, hẳn không hiểu đây là cảm giác gì, tóm lại vừa nghĩ đến tương lai của Lam Điệp Nhi, tim hẳn cũng không ngừng nhói lên.

Bạch Nguyệt Diệu đã chạy đến cửa tam cung của hoàng hậu, hai mắt hẳn đầy tức giận muốn xông vào, nhưng bị thị vệ ở cửa chặn lại: “Tham kiến thái tử điện hạ.”

“Cút ngay!!!!” Bạch Nguyệt Diệu giận dữ mắng một tiếng, hai thị vệ kia lập tức run rẩy. Nhưng vẫn chặn lại Bạch Nguyệt Diệu.

Hai hàng chân mày của Bạch Nguyệt Diệu gần như giao sát nhau, hẳn nhấc chân lập tức đá vào trên người một thị vệ, thị vệ kia bị một cước này của Bạch Nguyệt Diệu đá văng ra vài mét, mấy tên thị vệ còn lại thấy thế cũng ngoan ngoãn tránh đường.

Bạch Nguyệt Diệu tăng nhanh bước chân xông thẳng vào tam cung của hoàng hậu, lúc này Hồng Uyển Nghi đã rời đi, chỉ còn lại một mình hoàng hậu ngồi ở trong đại sảnh, thấy Bạch Nguyệt Diệu, hoàng hậu khẽ mỉm cười nói: “Không biết ngọn gió nào lại đem thái tử điện hạ thổi qua tam cung của ai gia vậy?”

“Hoàng hậu! Điệp phi đâu?” Bạch Nguyệt Diệu mất đi tinh táo trong quá khứ, tức giận chất vấn hoàng hậu.

“Hừ!” Hoàng hậu dùng sức vỗ vào bàn, tức giận đứng lên nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Đây là giọng điệu người nói chuyện với ai gia sao? Có phải người đã bị Lam Điệp Nhi đê tiện đó lấy nhiễm đến mức không biết lễ nghi luôn rồi không?”

Nghe xong lời nói của hoàng hậu, Bạch Nguyệt Diệu nắm quả đấm thật chặt, hẳn đối với việc hoàng hậu vũ nhục Lam Điệp Nhi như vậy tràn đầy bất mãn, nhưng người đàn bà hẳn vô cùng căm hận trước mắt này chính là hoàng hậu, hiện giờ hẳn không có cách nào sửa chữa bà ta được cả! Nếu không phải tới cứu Lam Điệp Nhi, hẳn thật sự cả đời cũng không muốn nhìn mặt người đàn bà ghê tởm này, bất đắc dĩ Bạch Nguyệt Diệu khôi phục biểu tình bình thản, giọng nói cũng hơi có vẻ bình thản nói: “Mẫu hậu, nếu Điệp phi thật sự phạm sai lầm, cũng không nên do mẫu hậu tự mình xử lý chứ?”

“Ai gia là người nắm quyền hậu cung này, nữ tử hậu cung này phạm sai lầm, không để ai gia xử lý thì do ai xử lý?”

“Ha ha, mẫu hậu người phải biết, Điệp phi là Thái Tử Phi của nhi thần! Trước khi người xử lý cũng nên hỏi qua nhi thần một tiếng!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng dùng sức phất mạnh tay áo, vẻ mặt cũng chưa vô tận uy nghiêm: “Bây giờ người đem vị trí thái tử của nhi thần đặt ở chỗ nào rồi?”

Bạch Nguyệt Diệu không muốn hỏi hoàng hậu rốt cuộc Lam Điệp Nhi phạm vào lỗi gì, phải bị phạt như thế nào?

Bạch Nguyệt Diệu cũng biết, hẳn tuy là thái tử, nhưng cũng không thể can hoàng hậu xử lý hậu cung.

Điều duy nhất hẳn có thể tìm hoàng hậu chất vấn đó là hoàng hậu không có thông báo với hẳn đã tự mình mang Lam Điệp Nhi đi.

“Thái tử cả ngày vì quốc sự vất vả, cho nên ai gia mới không thông báo với thái tử, nếu ai gia sơ sót quy củ, ai gia cũng không nên truy cứu tội thất lễ của Lam Điệp Nhi rồi, mời thái tử mang Lam Điệp Nhi đi thôi.” Hoàng hậu nói xong cũng liếc nhìn cung nữ bên cạnh...

Ha ha, thật vất vả thoát khỏi bể khổ, rồi lại bị một chậu nước lạnh làm tỉnh lại.

Hiện giờ điều duy nhất ta có thể cảm thấy, chính là toàn thân cao thấp gần như đều tê dại, đau tới cực điểm, nên cũng không biết đau nhất là ở chỗ nào.

Nhìn lỗ kim thật nhỏ trên mười ngón tay ta, rồi lại nhìn về nhóm mama mặt mày dữ tợn trước mặt ta, ta lạnh nhạt cười một tiếng.

Ha ha ha ha, đều là một đám nữ tử đáng thương? Chẳng lẽ họ chưa từng nghĩ tới tất cả đều là nữ tử sao?? Nữ tử tội gì làm khó nữ tử chứ?

“Cười?” Một mama trong đó thấy ta bật cười, lại lấy ra một cây châm đâm vào bắp chân ta.

“Ha, ha ha, ha ha ha.” Ngửa mặt lên trời cười dài, vì muốn nước mắt không rơi xuống, khóc có tác dụng gì? Cười để đối mặt với tất cả trước mắt mới có thể không cho bọn họ đắc ý.

“Á!” Lại một cây kim đâm vào thân thể của ta, ta không khỏi rên lên một tiếng.

Lúc này, một cung nữ bước vào phòng tối, lúc nàng nhìn thấy ta nhất thời ngẩn người, cũng khó trách, hiện giờ ta giống như một con nhím, toàn thân ghim đầy châm nhỏ, nàng ta không敢 người mới là lạ.

Cung nữ run rẩy dường như cũng không dám nhìn ta, nàng ta từ từ đi về hướng các mama sau đó nói mấy câu, các mama kia rõ ràng có chút mất mát, sau đó mấy người bọn họ lại đem ghim châm trên người ta toàn bộ rút xuống.

Theo cách làm này, là hoàng hậu cho phép ta đi?

Ha, ta thật sự không ngờ mấy mama này sẽ có biểu tình mất mát? Lam Điệp Nhi ta có ân oán gì với họ chứ? hay bọn họ là loại người dựa vào hành hạ người khác làm thú vui?

“Hoàng hậu nương nương khai ân thả người, người ra ngoài đáp tạ hoàng hậu nương nương đi!”

Các mama nói với ta xong, ta khinh thường khẽ hừ một tiếng, đáp tạ? Nếu Lam Điệp Nhi ta có một ngày có thời gian xoay sở, ta nhất định sẽ để cho hoàng hậu nhận được thống khổ hơn ta ngày hôm nay gấp nghìn lần vạn lần!

Ta vốn định dựa vào chút cốt khí duy nhất, trước mặt họ ngẩng cao đầu đi ra, nhưng cuối cùng ta vẫn không có cách nào đứng lên.

Trong đó có một cung nữ muốn đỡ ta dậy, nhưng ta cao ngạo từ chối ý tốt của nàng ta, gian nan từ trong phòng tối bò ra ngoài, hôm nay Lam Điệp Nhi ta không cần bất cứ người nào trong tầm cung này tội nghiệp ta, hôm nay ta sẽ một mình bò ra khỏi tầm cung này! Ta muốn nói cho bà ta biết, Lam Điệp Nhi ta không hề bị bà ta hành hạ đến không dậy nổi!!!

Mỗi một cử động của ta đều vô cùng khó khăn, nhưng ta vốn cố chấp như thế, ha ha, có lẽ ta có chút tự cho là thanh cao?

Rốt cuộc ta cũng bò ra khỏi gian phòng tối đó, ta vốn muốn vịn vào một chậu hoa trên hành lang mượn lực đứng lên, nhưng một đôi tay có chút run rẩy kéo lấy cánh tay ta, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là Bạch Nguyệt Diệu...

Hắn nhìn ta lộ ra nụ cười, nhưng trong tròng mắt của hắn lại tràn đầy nước mắt.

“Thái tử điện hạ.” Ta cũng miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại hắn, hắn không nói gì, cũng không ôm ta vào trong ngực, chỉ là dùng đôi tay hơi run rẩy diu ta lên.

Ta dựa cả người vào trong ngực của hắn, gần như mỗi bước chân của ta đều được hắn cứng rắn kéo đi.

Từ từ chúng ta cũng đã rời khỏi tầm cung của hoàng hậu rồi, nhưng ta lại cảm thấy có một đôi mắt thẳng lợi đang nhìn chăm chú vào ta, quay đầu nhìn lại, ấy là hoàng hậu đang đứng ở cửa sổ nhìn ta, thoáng chốc, ta nở nụ cười, nụ cười vô cùng rục rờ. Ta đang nói cho hoàng hậu biết, Lam Điệp Nhi ta đi tới tầm cung của bà, khi đi ra cũng là đi!!! Hoàng hậu bà sẽ không dễ dàng đánh ngã Lam Điệp Nhi ta như vậy đâu!!!

Ra khỏi tầm cung của hoàng hậu, Bạch Nguyệt Diệu vung tay bế ta lên, ta mới phát hiện, thì ra Bạch Nguyệt Diệu vô cùng hiểu rõ ta, mà ta cũng không còn cách nào chống đỡ nổi nữa rồi, lập tức ngất đi...

Bạch Nguyệt Diệu ôm Lam Điệp Nhi vào lòng, đi từng bước khó khăn, dường như hắn cảm nhận được tất cả những khổ sở mà mẫu thân từng phải chịu trước kia đều trút hết trên người của Lam Điệp Nhi.

Hiện giờ hai tay của Bạch Nguyệt Diệu vẫn còn đang run rẩy, hắn tức giận! Hắn tức giận! Còn có chính là, hắn không biết Lam Điệp Nhi bị hành hạ như thế nào, vì trên mặt Lam Điệp Nhi hắn không phát hiện chút thương tích nào, quần áo cũng chỉnh tề như vậy, nhưng Lam Điệp Nhi lại vô cùng khó khăn từ phòng tối bò ra ngoài như thế, hắn hiểu, hắn hiểu rõ, những chiêu trò giày vò trong hậu cung, không có vết thương mới chính là đáng sợ nhất!!!

“Nhị hoàng huynh! Có phải nhị hoàng tẩu lại khi dễ Điệp nhi rồi không?!”

Tiếng chất vấn này là từ sau lưng Bạch Nguyệt Diệu truyền tới, Bạch Nguyệt Diệu nghe ra tiếng này là của Bạch Tinh Ngân phát ra, nhưng hắn không hề để ý tới, vì hắn không biết nên nói với Bạch Tinh Ngân như thế nào về vết thương của Lam Điệp Nhi, rằng đó là do chính mẹ ruột của hắn hành hạ mà ra!

Bạch Tinh Ngân thấy Bạch Nguyệt Diệu không để ý tới mình rất tức giận, hắn tiến lên chặn lại ở trước người Bạch Nguyệt Diệu: “Tại sao Điệp nhi ở chung với huynh luôn chịu khổ chứ????”

Những lời này của Bạch Tinh Ngân giống như phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Bạch Nguyệt Diệu rồi, thoáng chốc đôi mắt của Bạch Nguyệt Diệu nhỏ một giọt nước mắt, giọt lệ này rơi vì Lam Điệp Nhi.

Ngẫm lại từ khi Lam Điệp Nhi vào cung tới nay chưa có một ngày được sống yên ổn, tất cả những chuyện này đều do mình làm hại! Tất cả đều là mình!

Nhưng...

Hắn vẫn không muốn buông Lam Điệp Nhi ra, có lẽ là do hắn quá ích kỷ...

“Đệ đi hỏi mẫu hậu của đệ đi!” Ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu không còn chút thần thái, nói xong lập tức đi nhanh về hướng tầm cung của mình.

Mà Bạch Tinh Ngân vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, hắn vừa nghe đã hiểu lời của Bạch Nguyệt Diệu, hắn biết mẫu thân của mình đã hại Lam Điệp Nhi rồi. Nhưng! Hắn vẫn hận Bạch Nguyệt Diệu, hắn đang nghĩ, nếu Lam Điệp Nhi trở thành phi tử của mình, có lẽ mẫu thân cũng sẽ không hại Lam Điệp Nhi.

Từ lúc nào Bạch Tinh Ngân lại bắt đầu thay đổi thành cố chấp như thế?

Có lẽ là bắt đầu từ lúc hắn yêu Lam Điệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu biết mình không cách nào vẫn hồi được tình huynh đệ của mình cùng Bạch Tinh Ngân nữa rồi, hắn chỉ hi vọng, ngày sau sau khi hắn nhất thống giang sơn, sẽ không tự tay giết huynh đệ đã từng tốt với mình...

“Thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương, người?” Đôi mắt Liễu Nhi tràn đầy nước mắt cá sấu, hiện giờ nàng ta đã làm cho Lam Điệp Nhi ném thứ khổ sở mà nàng ta đã từng chịu.

Bắt đầu từ khi nào Liễu Nhi thuần khiết đó lại biến thành người có lòng dạ rắn rết như thế này?

Đại khái là vì quyền lợi, đại khái là vì dục vọng, đại khái là vì yêu đi!

Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn không để ý tới Liễu Nhi, chỉ ôm Lam Điệp Nhi trở về gian phòng ngọt ngào đó của bọn họ, mà Liễu Nhi cũng đi theo phía sau hắn, hắn đặt Lam Điệp Nhi lên giường, sau đó tay gắt gao nắm lấy tay của Lam Điệp Nhi, nước mắt cũng không cách nào khống chế được không ngừng tuôn rơi.

Nước mắt này là hắn đang sám hối, sám hối phần ích kỷ của mình, nhốt một con bướm xinh đẹp ở hậu cung của mình.

Liễu Nhi nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu chảy nước mắt, cũng tiến lên ôm lấy Bạch Nguyệt Diệu, làm Bạch Nguyệt Diệu khẽ giật mình.

“Thái tử ngài đừng thương tâm, là lỗi của Liễu Nhi, Liễu Nhi đã không bảo vệ Điệp phi nương nương cho tốt.”

“Liễu Nhi ngươi ra ngoài đi.” Bạch Nguyệt Diệu bị nữ tử mình không thích ôm, cảm giác cả người rất không thoải mái, nhưng nể tình tỷ muội của Liễu Nhi đối với Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu ngượng ngùng đẩy Liễu Nhi ra, chỉ đành phải tìm cơ gọi Liễu Nhi buông mình ra.

Nghe xong lời nói này của Bạch Nguyệt Diệu, Liễu Nhi mới lưu luyến không rời buông Bạch Nguyệt Diệu ra, đi ra ngoài cửa rồi, nhưng mùi hương hoa nhài nhàn nhạt trên người Bạch Nguyệt Diệu, khiến ả ta không cách nào quên..

Trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại mình và Lam Điệp Nhi rồi, hắn run rẩy đưa đôi tay ra muốn cởi quần áo của Lam Điệp Nhi, nhưng lại rút trở về.

Trong lòng hắn đang giãy giụa, hắn sợ khi mình nhìn thấy những vết thương trên người Lam Điệp Nhi giống như mẫu thân đã từng phải chịu, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu cắn răng, nhanh tay cởi quần áo của Lam Điệp Nhi ra.

Giờ phút này, trên da thịt trắng như tuyết của Lam Điệp Nhi tràn ngập chằng chịt những chấm đỏ nhỏ rậm rạp.

“Điệp... Nhi.” Trời ơi, khi Bạch Nguyệt Diệu nhìn thấy những thứ này, quả thực như là đang hành hạ lòng của hắn, hắn hoàn toàn không ngờ, Lam Điệp Nhi quả thật đã phải chịu hành hạ giống mẫu thân của mình.

Hắn nhanh chóng lấy chút nước thuốc, đều đều thoa lên trên người Lam Điệp Nhi, động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng, vì hắn sợ chỉ cần mình vừa dùng lực, Lam Điệp Nhi sẽ đau mà tỉnh dậy.

Thuốc nước đã thoa xong, Bạch Nguyệt Diệu trùm chăn lên trên người Lam Điệp Nhi, sau đó nắm đôi tay thật chặt vọt ra khỏi gian phòng của mình, hướng về phía phòng của Hồng Uyển Nghi phóng đi.

“Điện hạ ngài...” Không đợi Hồng Uyển Nghi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu tiến lên hung hăng vung một bạt tai.

“Hồng Uyển Nghi! Lần trước ta đã nói với ngươi rồi! Nếu ngươi còn tiếp tục gây sóng gió ta sẽ chặt ngươi ra làm trăm mảnh!!!!” Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy tức giận nói, còn tung một cước đá vào trên bụng của Hồng Uyển Nghi. Sau đó phát tay áo rồi đi.

Hồng Uyển Nghi biết sự việc đã bại lộ rồi, nhưng ai nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết? Lúc này, một vết máu từ khóe miệng Hồng Uyển Nghi chảy xuống, mà tất cả những chuyện này đều bị Liễu Nhi nhìn ở trong mắt, khóe miệng của nàng ta nhất thời cong thành nụ cười nham hiểm..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 156: Mang thai

“Đau...” Lam Điệp Nhi nằm trên giường kêu lên rên rĩ.

Giờ phút này, Bạch Nguyệt Diệu nằm bên cạnh Lam Điệp Nhi, nghe tiếng rên rĩ của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu căn bản không biết phải làm thế nào nữa, hắn vội vàng nắm lấy hai tay của Lam Điệp Nhi khẩn trương hỏi: “Điệp Nhi, đau ở đâu hả Điệp Nhi?”

Nghe âm thanh của Bạch Nguyệt Diệu, ta chậm rãi mở mắt ra, ha ha, thấy được gương mặt tuấn mỹ của Bạch Nguyệt Diệu, ta cảm thấy khắp người như không còn đau đớn nữa.

“Ha ha, cũng không còn đau nữa rồi.” Ta hơi cười cười, Bạch Nguyệt Diệu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đôi tay của hắn từ từ rời khỏi tay của ta ra.

“Điệp Nhi, thật xin lỗi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong nghiêng thân người nhìn về phía ta, trong ánh mắt tràn đầy áy náy, ta thật sự không ngờ, tại sao hắn phải nói lời xin lỗi với ta. Nhưng mà, ta muốn hóa giải bớt lòng áy náy của hắn.

Ta nhìn hần cười, sau đó di chuyển thân thể đau đớn từ từ dựa vào Bạch Nguyệt Diệu, mà môi của ta cũng dừng ở trên môi Bạch Nguyệt Diệu, nhưng nụ hôn lần này cũng không phải là chuồn chuồn lướt nước, mà là một nụ hôn sâu, đầu lưỡi của ta luồn vào trong miệng Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng rất phối hợp, đầu lưỡi quấn vòng đầu lưỡi của ta, ta có thể nghe rõ được hơi thở không đều của Bạch Nguyệt Diệu, môi của ta và hần mới từ từ tách ra.

Hai gò má hần hơi phồng hồng, vẻ mặt cũng khôi phục lại vẻ tà mị kia: “Biết rõ hiện giờ ta không thể chạm vào nàng, nàng lại còn dụ dỗ ta như vậy, từ lúc nào thì Diệp Nhi của ta lại trở nên hư hỏng thế hả?” Nhìn hần cười xấu xa, ta hiểu rõ hần đã không tự trách chính mình nữa rồi.

Hần đặt bàn tay lên phía dưới cổ của ta, ta tựa đầu vào trong ngực của hần, chúng ta nằm ngang nhìn phía trên cao trăm dặm hồi lâu, Bạch Nguyệt Diệu lên tiếng.

“Diệp Nhi, vợ chồng ở hiện đại thường xưng hô với nhau như thế nào?”

“Ha ha, tướng công là chồng, còn nương tử là vợ.”

“Chồng? Vợ?”

“Đúng.”

“Chồng.” Bạch Nguyệt Diệu cũng nhìn về phía ta nói, đang đợi câu trả lời của ta.

Ta nở nụ cười nhàn nhạt nhìn hần một lúc, sau đó nói: “Chồng à.” Giọng xưng hô ‘chồng’ này, khiến Bạch Nguyệt Diệu cười hải lòng, còn ta thì không quá ngượng ngùng, dù sao ta lớn lên ở thời hiện đại, cho nên từ phụ quân này rất nhạy cảm, chỉ là, tiếng gọi chồng này chính là ta gọi Bạch Nguyệt Diệu, ha ha.

Ta bị hoàng hậu hành hạ bị thương một thời gian, nhưng dần dần đã giảm đi rất nhiều rồi, trong khoảng thời gian này, Bạch Nguyệt Diệu trừ việc rời khỏi ta để vào triều sớm, thời gian còn lại luôn trông chừng và làm bạn với ta, nhìn ra được hần muốn giúp ta, sợ ta bị tổn thương, nhưng không thể hoài nghi ta là gánh nặng của Bạch Nguyệt Diệu nữa rồi!

Bất quá, Bạch Nguyệt Diệu nói đại thọ bốn mươi của hoàng thượng đã đến gần, cho nên hần mới thanh nhàn như vậy. Ha ha, ta hiểu, ngày sinh của hoàng thượng cổ đại sẽ bày ra buổi tiệc lớn, hơn nữa còn để khắp nơi cùng vui mừng, các quan viên mọi nơi sẽ tiến cống lễ vật quý, mà lễ vật không thể nghi ngờ gì nó được vợ vết của cái từ trên người của bà tánh.

Hần không có ở đây nên cũng không thể trao đổi được, ta quan tâm cũng chỉ dư thừa, vì ta bây giờ ngay cả mình còn không bảo vệ nổi, huống chi là bảo vệ người khác?

“Diệp Nhi, thay quần áo xong chưa?”

“Đây, xong rồi.”

Giờ ta phải cùng Bạch Nguyệt Diệu tham gia đại thọ của hoàng thượng, ta biết sẽ có vô số người đến tham gia, ta cũng sẽ gặp người mà ta không muốn gặp, người kia chính là Từ Thừa Tướng đã lâu chưa gặp. Không biết, sau khi ta gặp được hần, liệu những đau khổ trong lòng đã được phong ấn từ lâu nay có xuất hiện lại lần nữa hay không?

Cả hoàng cung đều thấp nển sáng rỡ, ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng pháo trúc vang lên không ngừng, lần này tham gia đại thọ của hoàng thượng, dường như mỗi quan viên ở đây ta đều biết.

“Sao chàng không gọi Nghi Phi tỷ tỷ đến?” Nghe được câu hỏi của ta, Bạch Nguyệt Diệu ngắt ra.

“Ha ha, trong người Uyển Nghi không khỏe, nên mới không đến.”

“Vậy à.” Ta phát giác Bạch Nguyệt Diệu đang nói dối, thật ra thì ta vốn không muốn tham gia ngày đại thọ lần này của hoàng thượng, hần hoàn toàn có thể mang theo Hồng Uyển Nghi đến, dù thế nào ta cũng đều muốn hôm nay Bạch Nguyệt Diệu dẫn theo Hồng Uyển Nghi đến, trong lòng Hồng Uyển Nghi sẽ cao hứng biết bao nhiêu?

Lần này ta với Bạch Nguyệt Diệu cùng đi đến trước bàn chủ tiệc, mà trên bàn ngồi theo thứ tự là hoàng thượng, hoàng hậu, Bạch Nhật Uyên và chính phi của hần, còn có Bạch Tĩnh Ngân.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Diệp Nhi tham kiến phụ hoàng.” Ta nhìn hoàng thượng chào hỏi, hoàng thượng cả nhìn cũng không thèm nhìn lấy ta một cái, ta biết ông ta vẫn không thích ta.

“Nhị hoàng nhi, vì sao không mời Uyển Nghi đến vậy?”

“Trong người nàng ấy có chút không khỏe ạ.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong thì đỡ ta ngồi xuống.

“Vậy à? Ai chà, cũng nên để Nghi Phi đến chứ, đâu thể mang Diệp Phi đến được, tất nhiên Nghi Phi chỉ muốn khiêm nhường một chút thôi!” Mỗi câu nói của Bạch Nhật Uyên đều đâm thẳng vào tim ta, do ta! Là ta không hiểu chuyện! Ta hiểu rõ mình không giỏi bằng Hồng Uyển Nghi, ta hiểu rõ dù ta có làm

thể nào cũng không sánh bằng tỷ ấy được.

“Thôi đi.” Hoàng thượng hung hăng liếc ta một cái, cũng cầm đĩa lên dùng.

Nhìn ra được người đang ngồi trên bàn com, trừ Bạch Tĩnh Ngân ra, mọi người đều khi dễ ta, khi dễ ta là một con hồ ly tinh, đoạt đi vị trí chủ tọa của người khác.

“-ạ-”

“Điệp Nhi?” Ta phát ra âm thanh nôn mửa, Bạch Nguyệt Diệu khẩn trương nhìn ta. Mà ta lại nhìn về phía hoàng thượng, ta biết cử chỉ của ta không lễ phép đến cỡ nào, nhưng mà không biết vì sao ta nhìn thấy thức ăn trên bàn, lại cảm giác rất khó chịu.

Nhất thời sắc mặt hoàng thượng rất nặng nề, ông ta tức giận bỏ đôi đũa xuống, vỗ mạnh xuống bàn: “Lam Điệp Nhi lớn mật! Đây là phép tắc mà người học đó sao?” Hoàng thượng tức giận nói xong lập tức đứng lên, lúc này bữa tiệc có chút huyền não, nhất thời hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Ta biết ta lại làm mất thể diện, nhưng thật sự ta không cố ý: “Thật xin lỗi, phụ hoàng...”

“Lam Điệp Nhi! Trẫm có rất nhiều con cháu nhưng không biết vì sao người trẫm ghét nhất chính là ngươi!” Hoàng thượng nói xong lời này, Bạch Nhật Uyên ở một bên âm thầm nở nụ cười, mà hoàng hậu cũng lộ ra nụ cười xảo trá.

“Phụ hoàng, trong người Điệp Nhi có thể có chút khó chịu mà thôi.” Bạch Nguyệt Diệu thay ta giải vây.

“Sức khỏe không tốt thì đừng đưa đến tham gia thọ yến của ta! Thật là mất hứng!”

Hiện giờ ta chỉ hận không tìm được cái lỗ để chui xuống, vô số ánh mắt đều hướng về ta, toàn bộ đều tràn đầy khi dễ, ta thật sự quá mất mặt, thật là mất mặt, hơn nữa còn đem mặt mũi của Bạch Nguyệt Diệu ném đi toàn bộ.

U đột nhiên từ bàn bên cạnh ta đứng lên đi đến bên chỗ ta, sau đó hần khẽ mỉm cười, ý bảo ta đưa tay ra, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng tò mò nhìn U, ta khẩn trương đem bàn tay đưa ra ngoài, U lại bắt lên mạch nổi của ta.

Sau đó chỉ thấy lộ ra nụ cười yếu ớt, nhìn hoàng thượng chào một cái rồi nói: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng thái tử, Điệp Phi nương nương đã có thai ba tháng rồi.”

...

...

U đang nói thật hay giả vậy? Ta quả thật không thể tin vào lỗ tai của mình, đúng rồi! Tính toán cũng không sai biệt lắm, đã ba tháng ta chưa có thời kỳ đó rồi, hơn nữa thời gian này luôn cứ nôn mửa. Ha, ha ta có con của Bạch Nguyệt Diệu rồi! Ta có con của hần rồi!

“Điệp..... Điệp Nhi.....” Bạch Nguyệt Diệu cũng không thể tin nổi lập tức gọi ta, sau đó hần dường như tỉnh táo lại, một âm thanh kích động ôm lấy ta, không ngừng quay lòng vòng: “Ta làm cha, ta sắp làm cha rồi, Điệp Nhi, ta yêu nàng đến chết mất!”

Nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của hần làm ta không chịu nổi được nữa rồi, nhưng ít nhất cũng khỏi phải bận tâm đến nhiều người vây quanh ở đây như vậy, thật là buồn nôn quá đi.

Nhưng mà, ta thật sự rất thích...

Thật không nghĩ đến, ta sẽ có con của Bạch Nguyệt Diệu, thực sự không nghĩ đến, ta lại trở thành mẹ, ha ha ha a, ta không thích khóc ở trước mặt người khác, nhưng nước mắt vì kích động mà chảy xuống.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng thái tử điện hạ.”

Nghe được tiếng chúc mừng từ các đại thần, hình như Bạch Nguyệt Diệu mới phát hiện ra, mình còn ở trong buổi thọ yến của hoàng thượng, lúc này hần mới lúng túng đặt ta xuống.

“Nếu Điệp Nhi vì có thai mới thiếu lễ phép, vậy là trẫm đã trách lầm Điệp Nhi rồi.” Đây là lần đầu tiên hoàng thượng gọi ta là Điệp Nhi đó? Mặt trời mọc ở phía tây rồi sao? Ta hiểu, vì hiện giờ trong bụng ta đang mang thai rồi, thật là mẫu bằng tử quý, đúng là đạo lý này rồi.

“Hoàng thượng người đừng nói vậy, là lỗi của Điệp Nhi.” Ta cảm thấy lúc này ta cần phải thật lễ phép mới được?

Lời của ta nói xong, hoàng thượng cất tiếng cười to ra ngoài, có thể thấy hoàng thượng rất cao hứng, mà biểu tình của hoàng hậu và Bạch Nhật Uyên tỏ vẻ rất khó chịu.

Trong lúc vô tình, ta phát hiện biểu tình của Bạch Tĩnh Ngân cũng rất nặng nề, ta mới biết thì ra so với ta thì Bạch Tĩnh Ngân còn cố chấp hơn nhiều...

Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc, ngoài trừ lúc khó chịu khi khai mạc, thì hoàng thượng vẫn đối xử với ta có thêm yêu mến, còn Bạch Nguyệt Diệu cũng ở bên cạnh chăm sóc cho ta, thật ra thì chỉ mới ba tháng mà thôi, Bạch Nguyệt Diệu đã cố gắng thịt cá cho ta, chẳng lẽ hần không biết ta sắp nôn ọe ra rồi

sao?

Trở về tấm cung của ta và Bạch Nguyệt Diệu, ta cứ mãi lầm bầm trên gương mặt hiện lên vẻ mất hứng nói: “Mới vừa rồi chàng làm gì cứ bắt thiếp ăn thịt vậy? Chẳng lẽ chàng không biết thiếp sẽ nôn sao?” Nói xong ta lại ngồi ở bên giường.

Bạch Nguyệt Diệu lập tức đứng trước mặt ta tỏ ra áy náy nhìn ta chào một cái: “Thật xin lỗi vợ, đừng tức giận mà, nếu không đứa nhỏ ra đời tính khí sẽ rất tệ đó.”

“Đáng ghét! Chàng đang nói tính khí của thiếp không tốt sao?” Ta nói xong lại đẩy Bạch Nguyệt Diệu ra xa một chút, làm Bạch Nguyệt Diệu cả người ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như cũ.

“Vợ à, nàng nói xem con của chúng ta sẽ là trai hay gái đây?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi ta xong, nắm lấy hai tay của ta ngồi ngay bên cạnh ta.

Ta biết, trong xã hội cổ đại phong kiến luôn trọng nam khinh nữ, vừa đúng ta muốn xem thử Bạch Nguyệt Diệu cũng có bản tính cổ hủ như vậy hay không: “Vậy chàng thích con trai hay con gái?”

Bạch Nguyệt Diệu suy tư nói: “Con trai cũng tốt, con gái cũng được, chỉ cần là con của ta và nàng ta đều thích.”

Ha ha, ta rất cảm động, Bạch Nguyệt Diệu thật sự là một người chồng rất tốt rất tốt, nói ra lời buồn nôn vậy, làm ta xấu hổ nói: “Chàng thật là xấu quá đi.”

“Ừ ừ, thê tử nói ta hư hay khen ta vậy.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng tựa đầu sát vào trước bụng ta: “Con à, cha nói cho con biết nha, cha vô cùng yêu mẹ con, tương lai con ra đời phải thật sự hiếu thuận với mẹ con đó.”

“Mới có ba tháng, chàng nói chuyện với nó, nó cũng nghe không hiểu đâu.”

Lời ta vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ta, hần nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của ta nói: “Thật ra thì những lời này ta nghĩ nên nói ra cho nàng biết, Điệp Nhi, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng...” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng hôn ta.

Bạch Nguyệt Diệu nói ra những lời buồn nôn này, thật sự làm ta nghe rất cảm động, rất cảm động. Nhưng mà, tại sao Bạch Nguyệt Diệu phải nói cảm ơn với ta chứ?

Thật ra thì tiếng cảm ơn kia của Bạch Nguyệt Diệu, là cảm ơn Lam Điệp Nhi đã cùng hần chung sống hòa thuận trong quãng thời gian này, cũng là lời cảm ơn Lam Điệp Nhi có đứa nhỏ cho hần, cảm ơn Lam Điệp Nhi đã cho hần một mái nhà...

Nhưng lúc này U đứng trên Quan Tinh Thai nhìn đế nữ tinh trên trời, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, ngôi sao đế nữ tinh kia vốn đã có chút âm đạm, nay càng thêm mờ ảo...

Chuyện Lam Điệp Nhi mang thai đã truyền khắp cả hoàng cung, truyền khắp cả Vân Long quốc, bá tánh rất kính yêu Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi, nên họ vì đứa trẻ trong bụng Lam Điệp Nhi mà cầu phúc, nhưng có vài người lại bắt đầu nguyên rủa Lam Điệp Nhi.

Sau khi Hồng Uyển Nghi biết tin của Lam Điệp Nhi, thiếu chút nữa tức đến phun máu, nàng có thể khẳng định chỉ cần con của Lam Điệp Nhi ra đời thì địa vị của nàng sẽ không còn nữa, khẳng định càng không còn địa vị! Cho nên nàng nhất định phải nghĩ cách làm cho con của Lam Điệp Nhi không thể thuận lợi ra đời, hoặc là cho nó ra đời nhưng lại không thể nào đem đến vận may cho Lam Điệp Nhi được!

“Nghi Phi nương nương, Hồng Thái Phó đã đến.”

“Mau gọi phụ thân ta vào đi.”

“Dạ.”

Hồng Thái Phó lúc này tìm Hồng Uyển Nghi, không cần nghi ngờ cũng là vì chuyện Lam Điệp Nhi mang thai, ông biết, nếu con của Lam Điệp Nhi ra đời, ông và Hồng Uyển Nghi sẽ phát triển theo chiều hướng khác rồi.

“Phụ thân.” Hồng Uyển Nghi làm nũng gọi Hồng Thái Phó: “Phụ thân nên làm thế nào đây?!”

“Con à, phụ thân đã suy nghĩ mấy ngày nay, chuyện Lam Điệp Nhi có thai kia, sau này khiến phụ thân đột nhiên nghĩ đến...” Hồng Thái Phó nói được một nửa thì cười xấu xa.

Nhưng lại càng làm Hồng Uyển Nghi lo lắng, nàng vội thúc giục: “Phụ Thân? Nói mau đi ạ.”

“Con có còn nhớ trước khi Lam Điệp Nhi bị vạch trần thân phận nữ tử, đã ở cùng người nào trong phòng qua đêm không?”

Lời Hồng Thái Phó hoàn toàn thức tỉnh Hồng Uyển Nghi: “Phụ thân nói là? Đứa nhỏ của Lam Điệp Nhi đang mang có thể là con của Từ Thừa Tướng sao?”

“Đúng vậy!”

“Ha ha ha ha ha.” Hồng Uyển Nghi cao hứng cười lên, nhưng suy nghĩ của Hồng Uyển Nghi là, làm thế nào để đem chuyện này nói bóng nói gió cho Lam Điệp Nhi biết, nhất thời nghĩ ra một diệu kế vội kè vào tai nói cho Hồng Thái Phó biết để phối hợp diễn kịch với mình như thế nào.

Vì quyền uy, cha con bọn họ không tiếc bán đứng đồng đảng Từ Thừa Tướng của họ, nhưng bọn họ lại không biết thật ra Từ Thừa Tướng cũng đã luôn lừa gạt bọn họ rồi?

“A, a”. Hồng Uyển Nghi và Hồng Thái Phó nói chuyện đều bị Liễu Nhi ở ngoài phòng nghe được, sau đó Liễu Nhi khẽ cười hai tiếng nói: “Hai cha con ngu ngốc!”

Không cần nghi ngờ, Liễu Nhi cũng không muốn Lam Điệp Nhi sinh đứa nhỏ cho Bạch Nguyệt Diệu, nhìn nụ cười âm trầm kia của Liễu Nhi, có thể thấy được Liễu Nhi còn có chiều thức cao hơn!

Sáng hôm sau, Hồng Uyển Nghi và phụ thân hẹn gặp nhau nghỉ mát ở trong đình của Ngự Hoa Viên, nàng biết giờ này Lam Điệp Nhi sẽ đến Ngự Hoa Viên tản bộ.

“Phụ thân tìm con đến là có chuyện gì?” Hồng Uyển Nghi y theo kịch bản, giả mù sa mưa hỏi Hồng Thái Phó.

“Phụ thân hoài nghi đứa nhỏ của Lam Điệp Nhi không phải là con của thái tử điện hạ.”

“Phụ thân? Người đang nói gì vậy!!?” Hồng Uyển Nghi cố ý dùng âm thanh vô cùng kinh hãi vội chất vấn Hồng Thái Phó.

“Từ Thừa Tướng đã nói qua với phụ thân, hắn đã từng cùng chung phòng với Lam Điệp Nhi, hơn nữa cũng là thời gian trước mấy ngày thành hôn của Lam Điệp Nhi với điện hạ, nếu theo thời gian dự đoán, đứa bé kia có thể là của Từ Thừa Tướng đó!”

“Phụ thân? Người đừng ă nói lung tung có được không? Đứa nhỏ của muội muội làm sao có thể không phải của thái tử điện hạ được chứ? Hơn nữa cho dù không phải của thái tử điện hạ, con cũng không cho phụ thân nói chuyện này ra với người khác, nếu bị người khác biết được, chắc chắn sẽ khuấy động chuyện này lên, đến lúc đó muội muội và thái tử điện hạ sẽ không còn mặt mũi nào đi gặp người khác đâu?” Hồng Uyển Nghi nói như vậy, chứ mưu kế của nàng ta chính là ép Lam Điệp Nhi cảm thấy áy náy mà phá thai đi, vì nàng ta biết đứa bé kia ngày sau có thể sẽ là thiên tử, nếu huyết mạch không tinh khiết thì chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn, cho nên nàng cũng biết Lam Điệp Nhi nhất định sẽ tự tay phá đi nắm ruột trong bụng của nàng thôi!

Hồng Uyển Nghi vừa nói cũng liếc nhìn qua bên ngoài Ngự Hoa Viên, nhất thời khóe miệng cong xuống một nụ cười giảo hoạt, không cần phải nghi ngờ vì Lam Điệp Nhi đã nghe hết toàn bộ câu chuyện!!

Trời ơi!

Ta....

Ta nghe thấy gì đây?

Con của ta? Lẽ nào đứa nhỏ ta đang mang có thể không phải của Bạch Nguyệt Diệu sao?

Mà là....

Thật buồn nôn! Thật là buồn nôn! Ta muốn nôn!

Ai có thể nói cho ta biết tất cả những chuyện này không phải là thật đi?

Vốn dĩ vết thương kia đã từ từ trở nên bình thường giờ lại bị xé rách ra nữa, mà lần này không chỉ dính đến ta mà còn có cốt nhục trong bụng của ta.

Ta khẽ vuốt ve bụng của ta, nước mắt từ từ rơi xuống.

Nếu đứa bé ta hạ sinh thật sự không phải của Bạch Nguyệt Diệu, sau này thống khổ không chỉ có ta mà còn có Bạch Nguyệt Diệu, và còn có đứa nhỏ vô tội này!

Làm thế nào?

Làm thế nào đây?

Phá bỏ nó? Nhưng, nếu đứa bé kia là của Bạch Nguyệt Diệu, không phải tự chính tay ta đã giết chết đi tình yêu kết tinh của ta với Bạch Nguyệt Diệu sao, thật là mâu thuẫn! Thật sự quá mâu thuẫn!

Ta không cần phải tìm Bạch Nguyệt Diệu để thương lượng làm gì? Bản thân hắn còn phải vì quốc sự mà không ngừng vất vả, nếu ta đưa tin dữ này nói cho hắn biết, không thể nghi ngờ hắn sẽ mãi mâu thuẫn trong lòng chỉ vì ta!

Ta muốn điên rồi, ta thật sự chỉ muốn chết đi cho xong!!!

“Điệp Phi.... nương nương.” Ta quên mất Liễu Nhi cũng đang ở bên cạnh ta.

Ta hoảng sợ nhìn về phía muội ấy: “Liều Nhi... Muội đã nghe rồi chứ?”

“Điệp Phi nương nương, người yên tâm, Liều Nhi sẽ không nói cho bất luận kẻ nào biết đâu.”

“Cám ơn muội, Liều Nhi, cám ơn. Liều Nhi, nếu muội là ta muội sẽ làm gì?” Ta thật sự rất vô dụng, hiện giờ người có thể cho ta năng lượng duy nhất chính là Liều Nhi và Hồng Uyển Nghi, nhưng Hồng Uyển Nghi tâm địa thiện lương, chắc chắn sẽ không muốn ta phá bỏ đứa nhỏ. Cho nên chỉ có thể tìm Liều Nhi, thật đúng là chỉ có người đứng xem mới sáng suốt.

“Liều Nhi không hiểu chuyện tình cảm nam nữ, nhưng Liều Nhi biết, nếu con của mình cũng không phải ruột thịt của mình, phụ thân của đứa bé kia nhất định sẽ rất thương tâm, nếu là Liều Nhi, Liều Nhi sẽ phá bỏ đứa nhỏ đi, dù sao ngày sau cũng còn có thể sinh mà, nếu đứa nhỏ thật sự ra đời, vậy thì sự việc không thể bồi đắp rồi.” Liều Nhi nói xong lại kích động nhìn về phía ta: “Thật xin lỗi, Điệp Phi nương nương, Liều Nhi cũng không muốn Điệp Phi nương nương phá thai...”

“Cám ơn muội Liều Nhi.” Liều Nhi nói không sai, sau này ta còn có thể sinh đứa bé khác cho Bạch Nguyệt Diệu, nếu đứa bé này thật sự không phải của Bạch Nguyệt Diệu, đau khổ không thể để ba người gánh chịu, cho nên... “Liều Nhi... Muội hãy xuất cung giúp ta mua thuốc phá thai đi.”

“Chuyện này??? Điệp Phi nương nương.”

“Đi đi.”

“Dạ” ta kiên quyết nói, Liều Nhi bất đắc dĩ nhìn hướng ngoài cung mà lên đường ngay.

Nước mắt ta lại không ngừng rơi xuống, mặc dù đứa bé cũng không phải vì yêu mà ra đời, nhưng dù sao nó cũng là cốt nhục trong bụng ta, ta cũng có tình cảm nhưng vì...

Xin lỗi con, thật xin lỗi, mẹ cũng không muốn giết hại con, chỉ là nếu con ra đời, chỉ sợ sẽ vô cùng thống khổ, cho nên con hãy coi như mẹ độc ác đi.

Thật xin lỗi..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 157: Sẩy thai

Một vạn câu xin lỗi cũng không cách nào đền bù được áy náy của ta đối với đứa nhỏ chưa chào đời, ta chỉ hi vọng lần sau nó đầu thai có thể tìm được cha mẹ thực sự yêu thương nó mà thôi...

Ta ở trong ngự hoa viên đợi Liều Nhi thật lâu, Liều Nhi rốt cuộc thận trọng trở lại.

“Điệp phi nương nương, đã mua được thuốc rồi.” Liều Nhi nhỏ giọng nói, ta run rẩy nhận lấy thuốc phá thai trong tay Liều Nhi, đôi tay siết thật chặt gói thuốc sắp kết thúc mạng sống đứa con của mình.

Ông trời ơi!! Van xin ông đừng ở đó hành hạ ta nữa được không? Trong lòng ta lại bắt đầu bồi hồi, đột nhiên ta lại không muốn bỏ đứa trẻ này nữa!!!

Đúng lúc này Từ Thừa tướng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ngay trước mặt ta, nhất thời lửa giận trong lòng ta vọt lên tới đỉnh đầu, ta thật sự hận lúc này không thể xông tới giết chết tên khốn Từ Thừa tướng kia đi!!!!

“Điệp phi nương nương.” Từ Thừa tướng hướng tới ta chào hỏi, còn ta vì tức giận mà toàn thân không ngừng run rẩy, trong tay cầm gói thuốc phá thai cũng gần như bị ta bóp nát.

“Liều Nhi, đi nấu thuốc đi.” Ta nói xong thì đem thuốc trong tay đưa cho Liều Nhi, mà ánh mắt Từ Thừa tướng vẫn nhìn chăm chăm vào gói thuốc phá thai kia. Liều Nhi nhận lấy gói thuốc lập tức trở về tâm cung.

Mà ta vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Từ Thừa tướng!!

“Điệp phi nương nương, thuốc kia???”

“Thuốc phá thai!!!” Ta thẳng thắn mạnh mẽ phun ra mấy chữ khiến Từ Thừa tướng cảm thấy ngạc nhiên.

“Ngươi vì sao phải bỏ đi đứa nhỏ trong bụng???”

“Ngươi còn mặt mũi tới hỏi ta? Không phải vì ngươi đã hãm hại ta ư, đêm đó, ngươi đã làm gì đối với ta??? Ta cho ngươi biết, ngươi đã thắng, ngươi hoàn toàn đem ta hành hạ tới cực điểm rồi!!!! Nhưng, ngày sau ta tuyệt đối sẽ bồi hoàn gấp đôi cho các ngươi đấy!!!!” Ta nói xong còn kéo cổ áo Tử Thừa tướng lại, ta thật sự, ta thật sự chưa bao giờ hận người nào đến vậy, hận đến nỗi muốn đem hắn ra chặt làm trăm mảnh.

“Ngươi cũng biết rồi hả? Chẳng lẽ ngươi cho rằng đứa nhỏ trong bụng ngươi là của ta sao?” Tử Thừa tướng vẻ mặt đầy nụ cười nhìn ta, ha ha, cười đi! Cười đi! Tử Thừa tướng ghì ngươi cứ đắc ý đi!!!

“Ta cũng không muốn nó là của ngươi! Nhưng ta tình nguyện giết làm đứa nhỏ của thái tử, tuyệt đối cũng sẽ không để nó ra đời!!!” Nói káo, ta đang nói káo, đứa nhỏ này bất kể là của người nào ta đều không đành lòng tổn thương nó, vì nó vô tội.

“Ha ha ha ha.” Tử Thừa tướng nghe ta tức giận nói xong, còn vui vẻ phá lên cười, sau đó mở bàn tay ta đang kéo chặt cổ áo của hắn ra: “Nha đầu này ngươi thật ngu dần.” Hắn nói xong còn điểm nhẹ lên trán ta, ta chán ghét gạt tay hắn ra.

“Ngươi có biết mắng Bồn cung là nha đầu dần, Bồn cung có thể đem ngươi đi xử tử không?!” Ta đã học xong cung quy làm hoàng hậu rồi, chơi quyền uy ư, hiện giờ ta hận không được có một chỗ trống để giết chết tên Tử Thừa tướng này.

“Nếu ngươi xử tử ta..., vĩnh viễn ngươi sẽ không biết được chân tướng sự thật rồi!”

Tử Thừa tướng mỉm cười nói xong, ta nhất thời ngây ngốc: “Chân tướng?” Chân tướng ý là...

“Đêm đó quả thật ta và ngươi đang hôn mê có ở cùng một chỗ trong một canh giờ, nhưng trong một canh giờ ấy ta chưa từng chạm qua ngươi.”

...

...

Không có chạm qua ta... Tử Thừa tướng hắn không có chạm qua ta? Vậy... Vậy đứa nhỏ trong bụng ta, đúng, đúng là của Bạch Nguyệt Diệu.”Ngươi... Nói thật?” Ta còn muốn chứng thực lời nói của hắn, mới vừa rồi ta không phải nghe lầm chứ.

“Nha đầu ngốc, ta cần gì phải đem chuyện như thế ra lừa ngươi?”

Nghe xong lời nói khẳng định của Tử Thừa tướng, đột nhiên ta cảm thấy mây đen bao phủ trong vòng mấy tháng nay đã lập tức biến mất, ta thiếu chút nữa kích động đến chảy nước mắt, nhưng nghĩ lại, Tử Thừa tướng không phải hận ta sao, làm sao có thể không chà đạp ta? Hơn nữa còn nói cho ta biết sự thật? Chẳng lẽ hắn muốn đứa bé kia ra đời, ngộ nhờ là con của hắn, vậy sẽ mượn được cơ hội gieo họa cho Bạch Nguyệt Diệu rồi.

“Làm sao ngươi có thể tốt bụng như vậy?” hai mắt ta khóa chặt chất vấn Tử Thừa tướng.

Hắn nghe hết lời của ta khẽ hừ một tiếng: “Chỉ bằng cái vẻ không thù mị này của ngươi bọn Thừa tướng căn bản đã không chấp nhận được rồi, cũng chỉ có Thái Tử mới xem ngươi như bảo vật, hơn nữa ta không hi vọng, ngươi vì bỏ đứa bé kia đi mà bị hoàng thượng xử tử, ta muốn xem ngươi làm sao mê hoặc thái tử, khiến thái tử trầm luân!”

Giờ phút này, biểu tình của Tử Thừa tướng chính là âm trầm kinh khủng, nhưng mà ta lại tuyệt không cảm thấy chán ghét, mặc dù hắn mắng ta không có vẻ thù mị, mặc dù mắng ta mê hoặc Bạch Nguyệt Diệu, nhưng, chỉ cần ta biết rõ ta không có cùng hắn xảy ra quan hệ, ta sẽ có thể cái gì cũng đều không truy cứu, thật tốt quá, lúc này thật sự là vén ra mây mù thấy trời xanh rồi, ta cảm giác ngày ấy chính là Bạch Nguyệt Diệu, con của ta, ta và Bạch Nguyệt Diệu có con, ha ha ha ha.

“Hiện giờ tâm tình của bồn cung rất tốt, nên sẽ không truy cứu chuyện ngài lỡ lời.” Lời này của ta nói xong cũng nghiêng đầu nhanh chóng hướng tầm cung của ta chạy đi, ta muốn đưa tin tức tốt này nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, ta muốn nói cho hắn biết, ta và Tử Thừa tướng không xảy ra quan hệ, kích động đến mức nước mắt không cầm được, nhưng giờ phút này nước mắt là nước mắt hạnh phúc.

“Chờ một chút.” Tử Thừa tướng gọi ta lại.

Ta đưa lưng về phía hắn hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

“Cẩn thận Hồng Uyển Nghi.”

Tại sao tử Thừa tướng lại bảo ta cẩn thận Hồng Uyển Nghi? Chẳng lẽ hắn muốn ly gián quan hệ tốt đẹp của ta với Hồng Uyển Nghi? Không đúng! Ta nhớ hôm ta về ở nhà mẹ đẻ mấy ngày, Lam Văn Triệt cũng đã nói với ta, bảo ta phải cẩn thận với Hồng Uyển Nghi, rốt cuộc bọn họ vì sao lại bảo ta cẩn thận với Hồng Uyển Nghi đây? Ta không hiểu, vì ta cảm thấy Hồng Uyển Nghi đối với ta rất tốt, ta cũng không biết ta luôn luôn chán ghét Tử Thừa tướng, tại sao hắn lại khuyên ta cẩn thận Hồng Uyển Nghi...

Nhìn bóng lưng Lam Diệp Nhi dần dần đi xa, lòng Tử Thừa tướng lại nhói đau, đến thời khắc này hắn cũng không dám nói cho Lam Diệp Nhi biết hắn yêu nàng! Đến thời khắc này hắn cũng không cầu xin Lam Diệp Nhi nghĩ mình là một người tốt!

Hắn chỉ cầu xin Lam Diệp Nhi sống thật vui vẻ là tốt rồi. Hắn cũng biết mặc cho Lam Diệp Nhi rất thông minh, cùng đùa chơi bất quá chỉ là nữ tử lục đục đầu đá nhau, cho nên hắn chỉ muốn nhắc nhở Lam Diệp Nhi cẩn thận Hồng Uyển Nghi, vì hắn cảm thấy, đứa nhỏ trong bụng Lam Diệp Nhi, nếu muốn bình an ra đời là rất khó, rất khó...

Ta chạy đến hoàng cung, chuyện đầu tiên chính là bảo Liễu Nhi đem gói ‘Độc dược’ kia vất đi, Liễu Nhi có chút không hiểu, ta lập tức đem chân tướng nói cho Liễu Nhi biết, Liễu Nhi nghe xong dường như so với ta còn cao hứng hơn.

Ha ha, đây chính là tình tỷ muội mà, nếu Liễu Nhi tìm được người trong lòng rồi, ta nghĩ ta cũng sẽ cao hứng thay cho muội ấy.

Sau đó, ta nhanh chóng chạy tới thư phòng Bạch Nguyệt Diệu, định đem tin tức tốt này nói cho Bạch Nguyệt Diệu. Nhưng, Bạch Nguyệt Diệu lại không có ở trong thư phòng.

Theo lý thuyết Bạch Nguyệt Diệu đã sớm lâm triều trở về rồi chứ? Chắc là có chuyện gì đó làm chậm trễ thôi.

Vừa đúng, ta cũng đã lâu không đọc sách rồi, vì vậy, ta vừa xem sách, vừa chờ hân.

Nhưng ai biết...

Thời điểm ta đang muốn cầm sách lên, lại phát hiện trên bàn Bạch Nguyệt Diệu...

Ngọc bội của Huyền Ngâm Phong???

...

Tại sao? Tại sao ngọc bội của Huyền Ngâm Phong lại ở chỗ này?

Trong đầu ta nhất thời dần hiện ra một ý tưởng tàn nhẫn, không!

Có thể là Bạch Nguyệt Diệu cũng có một khối giống vậy? Khẳng định không phải giống như trong lòng ta nghĩ, khẳng định không phải!

Ta nhanh chóng chạy trở về phòng ta, đem một nửa miếng ngọc bội mà Huyền Ngâm Phong tặng cho ta lấy ra, cùng với miếng ngọc bội trên bàn Bạch Nguyệt Diệu để cùng một chỗ.

Hoàn hảo vô khuyết, đúng là một đôi...

Huyền Ngâm Phong từng nói, ngọc bội này của hân luôn mang trên người, mà bây giờ đã hơn nửa năm rồi Huyền Ngâm Phong cũng không thấy xuất hiện qua, nhưng ngọc bội tùy thân của hân lại đang ở trong tay Bạch Nguyệt Diệu... Chẳng lẽ... Không, không thể nào, Bạch Nguyệt Diệu sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu! Khi hai chữ tàn nhẫn này lóe lên trong đầu ta, ta đột nhiên nhớ lại thời điểm ta và Bạch Nguyệt Diệu mới vừa kết hôn, người thị vệ kia chỉ là vô ý nhìn ta một cái, Bạch Nguyệt Diệu đã suýt nữa giết hân rồi, mà lần đầu tiên của ta lại là cho Huyền Ngâm Phong...

Cho nên...

Bạch Nguyệt Diệu giết Huyền Ngâm Phong???

Bạch Nguyệt Diệu đã giết Huyền Ngâm Phong rồi sao???

Đây không phải là thật, không phải thật... Đúng, ta nên hỏi Bạch Nguyệt Diệu, ta muốn đem chuyện này làm cho rõ ràng, hân nhất định không giết Huyền Ngâm Phong đâu.

Cho dù, ta không ngừng an ủi lòng mình, nhưng nước mắt sợ hãi cuối cùng vẫn rơi xuống, ta sợ, thật sự rất sợ hân đã thật giết Huyền Ngâm Phong. Ta cảm thấy hôm nay nước mắt cũng mau chảy khô, tại sao sống trước chưa từng sống sau lại đến? Tại sao?

Mặc dù ta từng yêu Huyền Ngâm Phong, nhưng đó là chuyện trước kia rồi, hiện giờ trong lòng ta chỉ có Bạch Nguyệt Diệu. Hôm nay, nếu không phải ta nhìn thấy ngọc bội kia, có lẽ, ta đã mau chóng đưa Huyền Ngâm Phong quên mất không còn một mống. Nhưng ông trời, tại sao muốn ngay lúc này khiến khối ngọc bội xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện trong phòng của Bạch Nguyệt Diệu...

Ta dời dần ngồi trên ghế, chờ Bạch Nguyệt Diệu trở lại, ta nhất định muốn biết rõ ràng, ta muốn hân chính miệng nói cho ta biết, chỉ là trùng hợp, hân cũng không giết Huyền Ngâm Phong.

Không biết thời gian qua bao lâu...

“Điệp nhi!” Bạch Nguyệt Diệu cao hứng đẩy cửa phòng ra, mà giờ khắc này ta lại cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu thật kinh khủng. “Điệp nhi, kẻ nào lại chọc giận nàng thương tâm vậy hả?” Bạch Nguyệt Diệu thương yêu ta như vậy khiến ta thật sự vô cùng cảm động, nhưng nếu hân thật sự giết Huyền Ngâm Phong, ta sẽ không tha thứ cho hân. Tuyệt đối không!!

Ta nỗ lực đè nén lửa giận trong lòng, gương mặt không tỏ vẻ gì giờ lên hai khối ngọc bội trong tay. Bạch Nguyệt Diệu nhìn đến ngọc bội trong tay ta nhất thời ngẩn người, lông mày nhíu lại.

“Điệp nhi...”

“Chàng... Có phải đã giết Huyền đại hiệp rồi không...” Tiếng của ta đã không ngừng run rẩy, nhưng ta vẫn ôm một tia hy vọng. Vì ta yêu Bạch Nguyệt Diệu, thật sự rất yêu rất yêu hân, yêu đến nỗi ta có thể tha thứ cho hân tất cả tất cả mọi chuyện, nhưng ta không muốn, tình yêu của chúng ta, sẽ là lý do

giết chết Huyền Ngâm Phong.

“Nàng... Còn yêu Huyền Ngâm Phong?!” Giọng của hắn tràn đầy chất vấn. Nghe được những lời này của hắn, ta nhất thời có loại cảm giác bị hồng mắt. Ta hiểu... Hắn... Thật sự đã giết Huyền Ngâm Phong rồi. Giết người đã từng giúp đỡ ta vô số lần.

Đủ rồi! Bạch Nguyệt Diệu tại sao chàng một chút xíu áy náy cũng không có? Ngược lại còn chất vấn thiếp? Hắn đã giết Huyền Ngâm Phong vô tội thế nhưng không cảm thấy mình làm sai chút nào sao? Huyền Ngâm Phong chỉ là người trong quá khứ của ta! Mà tương lai của ta là Bạch Nguyệt Diệu!!!

“Trả lời thiếp đi!!! Chàng có giết Huyền đại hiệp không????” Trước đó ta đã cố áp chế lửa giận, nhưng giờ trong nháy mắt lại bộc phát. Ta đối với Bạch Nguyệt Diệu lớn tiếng mà gào thét, sau đó đem ngọc bội đặt ở trên bàn, gắt gao kéo lấy quần áo Bạch Nguyệt Diệu.

“Bây giờ nàng là nương tử của ta, nếu nàng không yêu hắn, ta giết Huyền Ngâm Phong thì có liên quan gì tới nàng????!!!” Bạch Nguyệt Diệu rống lên lại cầm ngọc bội trên bàn giơ lên: “Nàng còn mang theo ngọc bội hắn đưa cho nàng cùng ta thành thân?” Hắn nói thế nói xong, lập tức đem ngọc bội trong tay quăng xuống đất.

Ngọc bội rơi trên mặt đất phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy, mà tình cảm của ta và Bạch Nguyệt Diệu cũng có thể thành dấu chấm tròn rồi, ta từ từ chạy lại chỗ ngọc bội đã bể tan tành nằm trên đất kia, ngồi xổm xuống đưa tay nhặt lên những mảnh vụn của ngọc bội. Nước mắt một giọt lại một giọt không ngừng rơi xuống những mảnh vụn. Bạch Nguyệt Diệu hắn có biết, ngọc bội kia là di vật duy nhất mà mẫu thân của Huyền Ngâm Phong để lại không!!! Hắn có biết di vật này có tầm quan trọng như thế nào không???? Tay chạm đến mảnh vụn ngọc bội. Ta vừa mới chuẩn bị nhặt lên hai khối ngọc đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, Bạch Nguyệt Diệu kéo cánh tay ta lại, kéo ta lên: “Không được nhặt!!! Không cho nàng vì hắn mà khóc!!!”

A... Bạch Nguyệt Diệu, hắn đã giết Huyền Ngâm Phong, còn không cho ta vì Huyền Ngâm Phong mà rơi lệ. Hắn có biết, ta khóc, không chỉ là vì Huyền Ngâm Phong mà khóc, còn là vì ta mà rơi lệ, không ngờ ta đã yêu một ác ma: “Bạch Nguyệt Diệu! Người quả thực điên rồi! Ta muốn người phải hối hận cả đời!!!” Ta nói xong lập tức cho Bạch Nguyệt Diệu một bạt tai thật mạnh, sau đó lập tức tông cửa xông ra ngoài.

Giờ phút này, Bạch Nguyệt Diệu nhìn bóng lưng Lam Điệp Nhi tức giận rồi đi, tâm cũng như hai khối ngọc bội kia đều vỡ nát, hắn biết ngọc bội kia là di vật quan trọng, nhưng, hắn thực sự tức giận nên bất chấp tất cả! Hắn nhặt ngọc bội trên đất đã bể tan tành kia lên, thương tâm nhìn chăm chú vào.

Hắn không hiểu mình đối với Lam Điệp Nhi tốt như vậy, vì sao Lam Điệp Nhi còn đối với người đã biến mất nửa năm nhớ mãi không quên? Hắn không hiểu quan hệ giữa hắn và Lam Điệp Nhi tốt như vậy vì sao vẫn không có cách nào xóa đi vị trí của Huyền Ngâm Phong trong lòng Lam Điệp Nhi?

“Tại sao!!!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong một tay nắm chặt ngọc bội trong tay, lòng bàn tay của hắn cũng vì chỗ cắt của ngọc bội đã vỡ cửa đến chảy máu, thế nhưng đau đớn này hoàn toàn không cách nào áp đảo được thống khổ trong lòng hắn...

Ta thương tâm chạy ra khỏi gian phòng, vốn định về nhà mẹ đẻ, nhưng ta cũng biết, nếu ta trở về như vậy, cha ta nhất định sẽ lo lắng.

Trời đất bao la, rốt cuộc nơi nào mới là chỗ dung thân của Lam Điệp Nhi ta?

Tại sao Lam Điệp Nhi ta chỉ mang đến bất hạnh cho người?

Bản thân ta phụ Huyền Ngâm Phong, đã cảm thấy đối xử với hắn rất thiệt thòi, hiện giờ nam tử ta yêu còn đoạt đi sinh mệnh của Huyền Ngâm Phong nữa! Rốt cuộc ta đã hiểu rõ vì sao tình cảm giữa ta và Bạch Nguyệt Diệu không thuận lợi, là vì Huyền Ngâm Phong đang trừng phạt ta! Trừng phạt ta không chung thủy!!!!

“Muội muội, sao muội khóc vậy?”

“Tỷ tỷ!” Ta nói xong vội nhào tới trong ngực Hồng Uyển Nghi, thương cảm trong lòng ta không cách nào bày tỏ với ai, duy nhất có thể phát tiết là khóc lớn.

Ta thật sự cả đời cũng không cách nào tha thứ cho Bạch Nguyệt Diệu được rồi, nhưng, ta lại yêu hắn, lại còn không hề giảm bớt! A, ta cũng đã thay đổi trở thành người không có nhân tính rồi sao? Tại sao Bạch Nguyệt Diệu làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, mà ta còn thương hắn? Tại sao?

“Muội muội, có phải cãi nhau với thái tử điện hạ không?”

“Dạ, tỷ tỷ, muội có thể đến phòng tỷ ở hai ngày được không?” Hiện giờ người duy nhất có thể cứu giúp ta chỉ có Hồng Uyển Nghi, đúng với câu ngạn ngữ, vào cung khó khăn, xuất cung càng khó hơn.

“Được, dĩ nhiên là được.” Hồng Uyển Nghi mỉm cười nói xong, cũng mang theo ta đến cung của tỷ ấy.

Hồng Uyển Nghi vẫn an ủi ta, khuyên ta nên hòa hảo với Bạch Nguyệt Diệu, thật ra thì, ta và tỷ ấy vốn nên là tình địch mới phải, nhưng tỷ ấy lại là người đại lượng như thế, nếu Bạch Nguyệt Diệu cũng có thể đại lượng như vậy? Giống Hồng Uyển Nghi hào phóng như vậy, ta cũng sẽ không cãi nhau với hắn.

Không có khả năng hòa giải, ta theo Bạch Nguyệt Diệu không có khả năng hạnh phúc, bởi vì, Bạch Nguyệt Diệu và ta nếu ở chung một chỗ sẽ khiến ta cảm thấy vô cùng thua thiệt cho Huyền Ngâm Phong.

Nhưng, còn con của ta? Nó không thể không có cha...

Thôi, thôi, chờ đứa nhỏ ra đời ta sẽ suy nghĩ lại.

Đêm dần khuya, suy nghĩ một chút từ lúc mình và Bạch Nguyệt Diệu kết hôn tới nay, không có đêm nào ta phải cô đơn một mình mà ngủ. Nhưng hôm nay ta lại một mình ngủ trên chiếc giường lạnh như băng này, nhất thời cảm thấy thật cô độc, thật là khó ngủ!

Bạch Nguyệt Diệu đâu? Bạch Nguyệt Diệu cũng ngủ an ổn sao?

A, ta xong rồi, còn nghĩ đến con người tàn nhẫn đó làm gì? Hắn ngủ tốt hay không tốt có quan hệ gì với ta?

Hon nữa, từ lúc ta chạy đến đây, hắn cũng không đến tìm ta!

Rõ ràng hắn sai lầm rồi, còn giống như đúng lý lẽ vậy, ghét hắn! Hận chết hắn!!!!

Một đêm đã qua, ta toàn bộ nằm cả đêm, đều chưa từng ngủ, cứ nhắm mắt lại, ta đều nghĩ đến Bạch Nguyệt Diệu, cũng sẽ nhớ tới Huyền Ngâm Phong..

“Điệp phi nương nương, Thái Tử điện hạ đến tìm ngài.”

Cả đêm Bạch Nguyệt Diệu cũng không ngủ, nhưng hắn không nằm trên giường, mà là cả đêm đứng ở trước cửa Hồng viện, dĩ nhiên không phải chờ Hồng Uyển Nghi rồi, mà là hắn nghe các cung nữ nói, Lam Điệp Nhi ở chỗ Hồng Uyển Nghi, cho nên hắn mới đến nơi này.

Chẳng qua là, hắn còn chưa tha thứ cho Lam Điệp Nhi, nên chỉ chờ ở ngoài cửa, mà không vào, cuối cùng hắn quyết định, nếu Lam Điệp Nhi đồng ý sau này sẽ giống như lúc trước cùng mình vui vẻ sống qua ngày, hắn sẽ tha thứ cho Lam Điệp Nhi!!

Nhưng..

“Thái tử điện hạ, Điệp phi nương nương nói..”

“Nói gì?”

“Điệp phi nương nương nói, bảo ngài rút xa một chút, cả đời cũng không cho tìm đến người..”

Cung nữ kia khiếp đảm mà nói xong, không thể nghĩ ngờ tất cả thể diện của Bạch Nguyệt Diệu toàn bộ bị ném hết, hắn nhất thời tức giận đôi mắt bốc lửa, xoay người trở về gian phòng của mình!!

Giờ hắn mới đến tìm ta đã muộn rồi! Lúc sớm sao không đến?? Nếu lúc ấy hắn vì giết Huyền Ngâm Phong mà cảm thấy áy náy và tự trách có lẽ ta còn có thể tha thứ cho hắn, nhưng bây giờ...

“Khụ... Khụ...”

“Muội muội? Có phải đêm qua muội bị nhiễm phong hàn không?”

“Chắc là vậy rồi.”

“A, hiện giờ muội đang có thai, vương phải gió rét chuyện tuy lớn mà nhỏ, ta lập tức đi tìm thái y kê thuốc cho muội.”

Nghe Hồng Uyển Nghi nói xong, ta nhất thời vô cùng khản trương, ta biết cơ thể người mẹ nếu bị cảm rất có thể đưa trẻ khi sinh ra sẽ là một kẻ đần, ta không muốn con của ta không khỏe mạnh đâu, đây dù sao cũng là kết tinh tình yêu của ta và tên khốn kia.

“Làm phiền tỷ tỷ.”

“Được.”

Hồng Uyển Nghi nói xong lập tức ra khỏi gian phòng, nàng nhất thời cảm thấy vô cùng mất mát, nàng không biết vì sao Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu cãi nhau, chỉ là, nàng đoán không biết có phải do quý kế của mình hay không? Nhưng tại sao Lam Điệp Nhi còn không mau đem đứa nhỏ của mình bỏ đi chứ? Chẳng lẽ Lam Điệp Nhi không muốn bỏ?

“Tức chết người đi được.” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng nhíu mày, vì ngộ nhờ đứa nhỏ trong bụng Lam Điệp Nhi ra đời rồi, chắc chắn Bạch Nguyệt Diệu..., nàng coi như xong rồi: “Liều Nhi! Điệp phi bị cảm, người hãy tùy tiện sắc hai thang thuốc cho nàng ấy đi!!!” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng đuổi lưng một cái trở về gian phòng của mình, cả đêm Hồng Uyển Nghi đều nghĩ đến chuyện của Lam Điệp Nhi nên cũng không ngủ được ngon, vì vậy nàng muốn trở về ngủ để lấy lại tinh thần.

Mà Liều Nhi nhìn bóng lưng Hồng Uyển Nghi rồi đi nhất thời nở nụ cười: “Tùy tiện kê hai thang thuốc bắc sao? Ha ha, là thuốc phá thai có phải không???” Liều Nhi âm trầm mà nói hết những lời này, lại đem thuốc phá thai hôm qua Lam Điệp Nhi phân phó mình mua đi sắc.

Hôm qua Liều Nhi nghe xong lời Lam Điệp Nhi nói, vốn cho là mình sẽ không còn hi vọng lấy được Bạch Nguyệt Diệu rồi, nhưng Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu gây gổ, lại thêm vào Lam Điệp Nhi ở tại phòng của Hồng Uyển Nghi, nàng xem chừng có thể khiến Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi không cách nào hòa giải, còn có thể cho Hồng Uyển Nghi vui thân trong chính kế hoạch của mình.

Kẻ thứ nhất của Liều Nhi: vì Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu gây gổ, hơn nữa Lam Điệp Nhi còn phân phó mình đi mua thuốc phá thai, cho nên tất

cả mọi người sẽ cho rằng Lam Điệp Nhi vì muốn trả thù Bạch Nguyệt Diệu mới phá bỏ đứa nhỏ của Bạch Nguyệt Diệu!

Mà kể thứ hai của Liễu Nhi: nếu có người gỡ được tội danh phá thai của Lam Điệp Nhi, thì mình cũng có thể đem tất cả tội danh toàn bộ đẩy lên đầu Hồng Uyển Nghi, vì dù sao Lam Điệp Nhi cũng là ở địa bàn của Hồng Uyển Nghi xảy thai.

Cho nên, sẽ không có người hoài nghi đến Liễu Nhi, vì Liễu Nhi không có bất kỳ động cơ nào! Hơn nữa nếu lần này kế hoạch của Liễu Nhi áp dụng thành công, ít nhất sẽ có thể thanh trừ được một chứng ngại rồi!!!

Ta ở trong phòng nằm một lúc thì có một nha hoàn mang một chén thuốc bắc vào, mùi thuốc kia thật sự rất khó ngửi, nhưng vì nghĩ đến đứa nhỏ được khỏe mạnh, nên ta một hơi đem chén thuốc kia uống cạn sạch...

Nhanh đến buổi trưa, ta thật sự không ở nổi trong phòng nữa, nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhưng ai biết...

Bụng? Bụng đau quá, đau quá, giống như có vô số thứ gì đó ở trong bụng quấy lên loại đau đốn, chuyện gì đang xảy ra?

Máu?

Ta kinh ngạc phát hiện, trên giường thậm chí có vết máu?

Trời ạ!!!

Chuyện gì xảy ra vậy?

“... Người đâu!!!!” Ta gian nan lớn tiếng kêu, lập tức có mấy cung nữ bước vào phòng của ta.

Cảnh tượng họ nhìn thấy lúc này nhất thời khiến họ kinh hãi.

“Điệp phi nương nương...”

“Nhanh đi gọi... Thái y...” Con ơi, con ơi, con không thể có chuyện được, tuyệt đối không thể có chuyện. Đứa nhỏ là kết tinh tình yêu của ta và Bạch Nguyệt Diệu, nó tuyệt đối không thể có bất kỳ chuyện gì, có lẽ ta đã có tội với nhiều người, nhưng van xin ông trời, đừng cướp đi con của ta, đừng cướp đi đứa nhỏ.

Không tới một lúc thái y rốt cuộc đã tới, ông nhanh chóng bắt mạch cho ta.

“Thái y, con của ta không sao cả, có phải không? Phải hay không???” Ta kinh hoàng hỏi thái y.

Thế nhưng biểu tình của thái y...

“Điệp phi nương nương... Long thai không giữ được...”

“Không!!!!!!!!!!”

Một ít thanh âm tê tâm liệt phế vang dài, cũng không có cách nào phát tiết ra hết những thương cảm trong lòng ta, con của ta, đứa con duy nhất của ta, con của ta còn chưa ra đời sao có thể coi như không có? Làm sao có thể biến mất trong cuộc sống? Tại sao? Tại sao trời xanh muốn đối đãi với ta như thế!!! Lam Điệp Nhi ta có tội thì trả thù ở trên người ta là được rồi, tại sao lại làm hại đến con của ta? Tại sao? Nó vô tội mà!!!

Nó là sinh mệnh của ta!!!!

Giờ phút này, Lam Điệp Nhi gần như hồng mắt rồi, nàng nằm ở trên giường ánh mắt đờ đẫn nhìn lên nóc giường, không nói được lời nào, cũng không khóc nổi, như một người đã chết.

Thoáng chốc, chuyện Lam Điệp Nhi xảy thai đã truyền khắp cả hoàng cung, trong nội cung cái gì cũng nói, có người nói là Hồng Uyển Nghi hãm hại Lam Điệp Nhi xảy thai, cũng có người nói vì Lam Điệp Nhi cãi nhau với Bạch Nguyệt Diệu nên cố ý bỏ đi đứa nhỏ, vì Liễu Nhi đem chuyện Lam Điệp Nhi từng sai nàng đi mua thuốc phá thai phát tán ra ngoài, cho nên nói cái gì đều có.

Khi Bạch Nguyệt Diệu lục thần vô chủ lâm triều, nhận được tin tức này, nhất thời mất cả hồn.

Đứa nhỏ kia, hắn cũng có phần, đứa nhỏ kia dù chưa ra đời, nhưng cũng là kết tinh là sản vật mà hắn và nữ tử yêu mến có được, thế nhưng đứa bé...

Bạch Nguyệt Diệu siết chặt quả đấm, hắn nhất thời nghĩ tới, câu nói kia của Lam Điệp Nhi, ‘ta sẽ khiến ngươi phải hối hận!!!’ Hắn đang nghi ngờ, câu ‘sẽ hối hận’ này của Lam Điệp Nhi chẳng lẽ là nói chuyện này? Hắn đang hận! Chẳng lẽ Lam Điệp Nhi nghĩ mình giết Huyền Ngâm Phong, nên giết con của mình để báo thù? Hắn đang suy tính, Lam Điệp Nhi thật sự có thể làm ra loại việc tàn nhẫn như vậy sao?

“Thái tử điện hạ.” Lam Vân triệt và Hắc Mạc Dục ở một bên đều hết sức khẩn trương, vì Lam Điệp Nhi đối với bọn họ mà nói cũng rất quan trọng.

Ánh mắt hắn đau thương trở về Thần cung của mình...

“Đi theo ta!” hai hàng chân mày của Bạch Nguyệt Diệu khóa chặt mà nói, sau đó nhanh chóng mang theo Hắc Mạc Dục cùng với Lam Vân triệt trở về tẩm cung của mình.

Đi tới tẩm cung người đầu tiên hấn gặp không phải là Lam Điệp Nhi, mà là Thái y, Liễu Nhi cùng với Hồng Uyển Nghi, vì một người là chẩn bệnh cho Lam Điệp Nhi, một người khác muốn hại Lam Điệp Nhi, còn có một người là thị nữ cận thân của Lam Điệp Nhi, cho nên hấn phải từ trên người bọn họ tra đến cùng.

“Thái y ta hỏi người, Điệp phi sảy thai nguyên nhân là gì?” hai mắt Bạch Nguyệt Diệu chất chứa đầy uy nghiêm, giờ phút này hấn không cho phép bất kỳ ai lừa gạt mình, hấn muốn biết, Lam Điệp Nhi có phải vì trả thù mình, mà độc ác sát hại con của mình hay không.

“Bẩm Thái Từ, Điệp phi nương nương sảy thai nguyên nhân là vì Điệp phi nương nương bị thuốc phá thai không chế, mà không phải là ngoài ý muốn sảy thai.” Thái y nói xong, Trong lòng Bạch Nguyệt Diệu nhất thời lạnh một nửa, nhưng còn một loại lý do có thể xảy ra đó chính là, Lam Điệp Nhi bị Hồng Uyển Nghi cho uống thuốc phá thai.

“Hồng Uyển Nghi! Ta hỏi người, có phải người cho Điệp phi uống thuốc phá thai hay không?!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng đi tới chỗ Hồng Uyển Nghi.

Thật ra thì giờ phút này Hồng Uyển Nghi rất muốn cười, vì đứa nhỏ của Lam Điệp Nhi không còn, nhưng cũng rất muốn khóc, vì Lam Điệp Nhi ở trong gian phòng của mình mất đi đứa nhỏ, cho nên nàng tuyệt đối không thể rửa sạch tội danh: “Thái tử điện hạ, Uyển Nghi hận không thể khiến con của Lam Điệp Nhi chết đi, nhưng...” giọng điệu Hồng Uyển Nghi cứng rắn nói đến một nửa Bạch Nguyệt Diệu đã bước tới cho Hồng Uyển Nghi một cái bạt tai thật mạnh.

Giờ phút này biểu tình ấy của Bạch Nguyệt Diệu chính là lạnh như băng, lúc này trông mắt của hấn có thể nói là bên trong không có chút tình cảm nào, giống như ánh mắt của một sát thủ máu lạnh: “Người có biết đó là con của ta không? Người dám hi vọng đứa bé kia chết đi?”

“Phải! Thiếp hi vọng đứa bé kia chết đi, vì đứa bé kia cũng không phải là con của Uyển Nghi, nhưng, Uyển Nghi tuyệt đối không cho Lam Điệp Nhi uống thuốc phá thai, nếu thái tử không tin có thể đi tra các cung nữ của Uyển Nghi xem mấy ngày nay có từng mua thuốc phá thai hay không!” Hồng Uyển Nghi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu đưa mắt nhìn Hắc Mạc Dục, Hắc Mạc Dục nhanh chóng rời khỏi phòng, lập tức bắt đầu điều tra các cung nữ.

Hắc Mạc Dục không những điều tra cung nữ, hơn nữa còn điều tra là ai cho Lam Điệp Nhi uống thuốc, vì hấn hiểu rõ, nếu tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng Lam Điệp Nhi, vậy không thể nghi ngờ Lam Điệp Nhi sẽ bị nghi vào tội danh giết chết con rồng.

Nhưng...

Tất cả đầu mối lại chính là bất lợi cho Lam Điệp Nhi, không có một cung nữ nào thừa nhận có tặng thuốc cho Lam Điệp Nhi, cũng không có một cung nữ nói đã cho Lam Điệp Nhi uống thuốc, đồng loạt đều nói cái gì cũng không biết, bất kể Hắc Mạc Dục uy bức lợi dụ thế nào cũng không được!

Vì người cung nữ đưa thuốc cho Lam Điệp Nhi đã bị Liễu Nhi giết chết rồi, còn nấu thuốc cho Lam Điệp Nhi chính là Liễu Nhi, nàng ta làm sao có thể thừa nhận?

Hắc Mạc Dục mất mát trở về gian phòng của Bạch Nguyệt Diệu, đem tất cả mọi chuyện nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết, Bạch Nguyệt Diệu tức giận sắc mặt tái xanh.

“Liễu Nhi, ta hỏi người, trong cung có người đồn, Điệp phi bảo người mua cho nàng ấy thuốc phá thai có chuyện này không???”

Liễu Nhi do dự một chút nói: “Cũng không có chuyện này.” Liễu Nhi hai mắt nhất thời lóe lên, Bạch Nguyệt Diệu nhìn một cái cũng biết Liễu Nhi đang nói dối.

Lập tức dùng sức vỗ xuống bàn: “Liễu Nhi, nếu người không nói lời thật, cẩn thận ta dụng hình với người!!!”

Giờ phút này, hai mắt Liễu Nhi lại chảy nước mắt: “Thái tử điện hạ, xin ngài, xin ngài tha thứ cho Điệp phi nương nương... nô tì nghĩ tuyệt đối không phải là ý của Điệp phi nương nương đâu, chỉ là, nhất thời tức giận, nên mới có thể hành động như vậy. Nếu như, ngài muốn trừng phạt Điệp phi nương nương, vậy xin ngài hãy trừng phạt nô tì đi, nô tì tình nguyện vì Điệp phi nương nương chịu đựng tất cả. Cho dù lấy đi tính mạng, Liễu Nhi cũng sẽ không tiếc, chỉ cầu, Thái Từ điện hạ, có thể tha thứ cho Điệp phi nương nương.” Liễu Nhi nói với giọng điệu rất khẩn thiết, một dạng khiến cho người khác cảm động, nhưng quả thực không biết, trong lòng nàng ta nghĩ như thế nào...

Lời này của nàng ta không thể nghi ngờ đã chọc giận Bạch Nguyệt Diệu, bản thân Bạch Nguyệt Diệu hai ngày nay đã đắm chìm trong vô tuyến tức giận, lại thêm vào chuyện này, tất cả lửa giận của Bạch Nguyệt Diệu cũng không cách nào đè nén xuống nữa rồi!!

Lam Vân Triệt gần như xụi lơ trên mặt đất, dù hấn nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra muội muội của mình có thể độc ác như thế đem đứa nhỏ trong bụng giết chết bằng thuốc độc!!

“Tất cả đều cắt cho ta!!!!” Bạch Nguyệt Diệu lớn tiếng rống xong, tất cả lập tức rời đi để lại Bạch Nguyệt Diệu một mình trong phòng.

Ra cửa gian phòng sau Hồng Uyển Nghi nhất thời lộ ra một nụ cười âm hiểm, ở bên tai Liễu Nhi nói: “Thật không ngờ, người mới là nhân vật hung ác. Không ngờ có thể xuống tay với chủ tử của mình.”

“Nghi phi nương nương, ngài đang nói gì vậy? Liễu Nhi thật sự không hiểu.” Liễu Nhi giả vờ ngây ngốc nói. Ánh mắt ấy là chính là vô tội.

Hồng Uyển Nghi khẽ hừ một tiếng: “Chỉ là chuyện này, ngươi nên làm cho gọn gàng vào!” Hồng Uyển Nghi nói xong cũng trở về gian phòng của mình.

Mà Liễu Nhi nhất thời lộ ra một nụ cười khê: “Hừ, chuyện ác hơn vẫn còn ở phía sau! Nghi phi nương nương? Hừ! Kết quả của Lam Điệp Nhi, cuối cùng có một ngày sẽ là kết quả của ngươi! nữ tử bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, ngoại trừ Liễu Nhi ta ra, các ngươi ai cũng không xứng!”

Bạch Nguyệt Diệu ở trong phòng một thân một mình trầm tư hồi lâu, hồi lâu..

Hắn cảm giác mình không còn cách nào tiếp nhận Lam Điệp Nhi được nữa rồi, hắn có thể tha thứ tất cả cho Lam Điệp Nhi, nhưng không có cách nào tha thứ cho Lam Điệp Nhi làm ra chuyện ác độc như thế, nhưng nghĩ lại, không phải chuyện này mình cũng có một nửa sai lầm sao?

“Ha ha ha ha.” Bạch Nguyệt Diệu cười khỏ mấy tiếng, lại lấy ra giấy bút.

Mà thư hắn muốn viết, chính là hưu thư.

Hắn cảm thấy đủ rồi, tất cả hắn chịu đựng đủ rồi, có lẽ, có lẽ thời gian sẽ có thể hòa tan tất cả, có lẽ sau này hắn còn có thể tiếp nhận Lam Điệp Nhi giữ lấy nàng ở bên người. Nhưng bây giờ, nhưng bây giờ hắn không cách nào tiếp nhận Lam Điệp Nhi nữa rồi.

Hưu thư viết xong, hắn lại đặt hưu thư vào trong tay áo, mà lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng tuyên chỉ.

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng tuyên ngài đến Ngự Thư Phòng.” Nghe được một tiếng này, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời hoảng hốt trong lòng, hắn biết, nhất định là chuyện Lam Điệp Nhi sảy thai đã kinh động đến hoàng thượng, hơn nữa hắn cũng biết, Lam Điệp Nhi mưu sát thai rỗng chắc chắn sẽ bị phán tử tội!

Mặc dù hiện giờ hắn vô cùng căm hận Lam Điệp Nhi, nhưng thế nào cũng không thể để Lam Điệp Nhi đi tìm chết được.

Hắn nhanh chóng chạy tới ngự thư phòng, giờ phút này sắc mặt hoàng thượng đã tái xanh!

“Ngươi cười được một cô nương tốt đấy! Dám giết chết huyết mạch của Bạch gia ta!!! Ngươi còn lời gì để nói sao?” Lúc này hoàng thượng mặt rỗng giận dữ, hơn nữa hoàng thượng còn biết rất rõ những chuyện vừa xảy ra, Bạch Nguyệt Diệu vừa nghĩ cũng biết, nhất định là Hồng Uyển Nghi thông báo cho hoàng thượng rồi, haiz, nữ tử này đại sự không làm được, nên làm ra loại chuyện trộm vật móc túi này!

“Phụ hoàng, xin người bớt giận, chuyện Điệp nhi bị sảy thai có chút kỳ quặc, cho nên...”

“Đủ rồi!” Hoàng thượng tức giận vỗ xuống bàn: “Nhi hoàng nhi, nàng ta giết chết là con của con, con còn vì nàng ta giải vây tội danh? Hoàng nhi, con rút cuộc còn có tôn nghiêm của nam tử nữa hay không???” Lúc này hoàng thượng đối với Bạch Nguyệt Diệu chính là thất vọng.

Ha ha, Bạch Nguyệt Diệu bây giờ đối với Lam Điệp Nhi là vừa giận vừa yêu, hắn thật sự không có tôn nghiêm nam tử sao? Hắn thương nữ tử của hắn, đây chính là không có tôn nghiêm sao? Hắn bảo vệ cho nữ tử của hắn, đây chính là không có tôn nghiêm sao?

Nhưng, giờ phút này hắn lại bị hoàng thượng hỏi đến á khẩu không trả lời được.

“Phụ hoàng, người muốn xử trí Lam Điệp Nhi thế nào?”

“Trẫm muốn đầu của nàng ta.”

Hoàng thượng tức giận nói xong, trên mặt Bạch Nguyệt Diệu không tỏ vẻ gì đã quỳ gồi trên đất, cái quỳ này là hắn quyết định lần cuối cùng vì Lam Điệp Nhi mà làm: “Phụ hoàng, nhi thần, cầu xin phụ hoàng tha thứ cho khuyết điểm của Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu biết hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Lam Điệp Nhi, hắn biết hoàng thượng nhất định sẽ có điều kiện, có điều nếu để cho Lam Điệp Nhi thoát khỏi cái chết cái gì hắn cũng đồng ý, nhưng..

Hoàng thượng nhìn ra được, Bạch Nguyệt Diệu là tâm sát thép vì Lam Điệp Nhi xin tha, được, không phải chỉ là một đứa cháu nội thôi sao, con trai mình cũng không thiếu nữ tử “Hoàng nhi, nếu con có long thai với Hồng Uyển nghi, ta sẽ buông tha Lam Điệp Nhi!”

Bạch Nguyệt Diệu vạn vạn không ngờ, đây chính là điều kiện cứu Lam Điệp Nhi, cung chiều một nữ tử không khó, nhưng hiện giờ hắn yêu Lam Điệp Nhi, muốn Bạch Nguyệt Diệu cung chiều Hồng Uyển Nghi chính là khó càng thêm khó rồi, hơn nữa còn muốn có con với Hồng Uyển Nghi?

Ha ha, thật ra thì đừng thấy Bạch Nguyệt Diệu lúc này nói muốn hưu Lam Điệp Nhi, kia không thể nghi ngờ chỉ là nói lấy, hắn biết giờ phút này mà hưu Lam Điệp Nhi, ngày sau còn có thể lại đưa Lam Điệp Nhi tiến cung, nhưng nếu cùng Hồng Uyển Nghi xảy ra quan hệ, lại còn có con, vậy Lam Điệp Nhi phải làm thế nào?

Bạch Nguyệt Diệu trầm mặc hồi lâu, hồi lâu, hắn yêu Lam Điệp Nhi, trước kia yêu, hiện giờ cũng yêu!!!

Nhưng, coi như Lam Điệp nhi chết rồi, vậy hắn dù có muốn yêu cũng không còn cách yêu.

Cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu cũng đáp ứng điều kiện trao đổi của hoàng thượng, trước tiên đưa Lam Điệp Nhi đầy đến lãnh cung, chờ Hồng Uyển Nghi mang thai sẽ thả Lam Điệp Nhi ra ngoài!

Lần này, hậu cung của Bạch Nguyệt Diệu có thể tính là gặp đại họa, ban ngày đám người coi như là đang xem phần kịch hay.

Mà Hồng Uyển Nghi sau khi nhận được tin tức này không thể nghĩ ngờ là cảm thấy hưng phấn, vì chính mình lập tức có thể cùng phòng với Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Giờ phút này, ở trong phòng, Lam Diệp Nhi còn đang chìm đắm trong nỗi đau mất con, hồn nhiên không biết, con đau xót mất con chỉ là con ác mộng mới bắt đầu của nàng!!!.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 158: Bỏ phi

Lam Diệp Nhi vẫn nằm trên giường với ánh mắt đờ đẫn, nơ ti trong phòng đều đã đi hết, hơn nữa hoàng thượng đã hạ lệnh một khi Lam Diệp Nhi bị nhốt vào lãnh cung, thì không kẻ nào được đến thăm.

Vì vậy, trước khi Lam Diệp Nhi vào lãnh cung, Bạch Nguyệt Diệu tranh thủ đến.

Phu thê mãi mãi vẫn là phu thê, mặc dù Bạch Nguyệt Diệu đang rất hận Diệp Nhi, nhưng cũng không thể tránh được trái tim không muốn rời xa nàng.

Ánh mắt lạnh lùng, toàn thân cũng như băng, vừa mở cửa phòng Lam Diệp Nhi, đã nhìn thấy nàng nằm trên giường với vẻ mặt vô hồn.

Hắn bước hai bước đến bên cạnh Diệp Nhi, nàng cũng không liếc hắn lấy một cái, chỉ cứng nhắc nói một câu: “Con mất rồi.”

Lời của Lam Diệp Nhi không một chút áy náy lại như sét đánh ngang tai Bạch Nguyệt Diệu, hắn cứ nghĩ khi nhìn thấy mình nàng sẽ òa khóc nói rằng không phải nàng giết con, hoặc sẽ xin lỗi hắn thì có lẽ hắn sẽ không hận nàng như vậy. Thế mà lúc này, lời của nàng không một chút thương tâm, còn lạnh lùng như thế.

Nhưng hắn nào biết, Lam Diệp Nhi bây giờ khóc không ra nước mắt, không nói tới 10 tháng mang thai, cái thai mới chỉ 3 tháng nhưng nàng cũng vẫn có tình cảm với nắm thịt trong bụng mình, dù sao đó cũng là con của nàng và Bạch Nguyệt Diệu! Cho nên lúc này, nàng như đứt từng khúc ruột.

“Ha ha, không sao.” Nụ cười này của Bạch Nguyệt Diệu chẳng qua là miễn cưỡng nguy trang, hắn căn bản là không cười nổi, nhưng thấy thái độ của nàng như thế, hắn rất hận! Lam Diệp Nhi nghe thấy tiếng cười của hắn cuối cùng cũng chậm rãi nhìn Bạch Nguyệt Diệu, nàng cảm thấy hắn lúc này xa lạ biết bao! “Ta vẫn có thể có con với người khác”

Ta không dám tin vào tai mình, Bạch Nguyệt Diệu đang nói gì? Hắn nói...

Hắn còn có thể lấy người khác???

Hắn không hề thương tâm vì mất đi đứa con với mình, ngược lại còn muốn có con với người khác? Hắn yêu mình thật ư? Thật sự yêu mình sao?

Ta ngồi dậy nhìn hắn ta: “Chàng đang nói gì?”

“Lam Diệp Nhi, nàng không nghe thấy sao?” Lam Diệp Nhi? Kể từ khi quen nhau đến giờ, Bạch Nguyệt Diệu chưa bao giờ gọi mình là Lam Diệp Nhi, vì sao bây giờ lại gọi tên mình một cách xa lạ như thế? Tại sao? Rõ ràng hắn đã giết Huyền Ngâm Phong, mình thì mất con, vậy mà hắn lại không hề an ủi mình? Ngược lại còn muốn vậy??? “Ta nói ta muốn có con với người khác! Còn nữa..., không phải nàng rất nhớ nhung Huyền Ngâm Phong sao? Được! Ta cho nàng gặp hắn!!!”

Hắn đang nói gì? Chẳng phải Huyền Ngâm Phong đã bị hắn...

Không đợi ta kịp phản ứng, Bạch Nguyệt Diệu đã chạy ra khỏi phòng, lúc cửa mở ra...

“Huyền đại hiệp...” Huyền Ngâm Phong chưa chết? Là ta trách nhầm Bạch Nguyệt Diệu ư? Ta kích động xuống khỏi giường, nắm lấy cánh tay Huyền Ngâm Phong. Phải! Không sai, hắn đúng là Huyền Ngâm Phong, vẫn đôi mắt lạnh lùng ấy, vẫn mùi hương hoa nhài trên người giống hệt Bạch Nguyệt Diệu.

“Hài lòng chưa???” Giọng nói của Huyền Ngâm Phong lạnh như băng có chút xa lạ, hơn nữa, câu hỏi của hắn ta...

Lúc này, Huyền Ngâm Phong hát tay ta ra, ta lao đảo lủi mấy bước, tim đập loạn xạ, một sự bất an bao phủ.

“Huyền đại hiệp???”

“Huyền đại hiệp?? Ha ha” Huyền Ngâm Phong cười lạnh hai tiếng rồi đưa tay lộ mặt nạ ra.

Bạch Nguyệt Diệu...

Huyền Ngâm Phong chính là Bạch Nguyệt Diệu?

Ta đã nhiều lần tưởng tượng hai người họ có thể chấp làm một thì tốt biết mấy, ta đã nhiều lần cầu khẩn, dưới chiếc mặt nạ Huyền Ngâm Phong sẽ là khuôn mặt Bạch Nguyệt Diệu thì thật tốt, nếu vậy ta sẽ rất thỏa lòng.

Nhưng giờ phút này, khi ta biết Bạch Nguyệt Diệu chính là Huyền Ngâm Phong, ta lại không hề thấy vui sướng.

Bởi vì, ta có lỗi với Bạch Nguyệt Diệu, có lỗi với hán quá nhiều quá nhiều...

Ta đã từng nhiều lần chê bai Bạch Nguyệt Diệu không bằng Huyền Ngâm Phong, ta cũng nhiều lần trước mặt Huyền Ngâm Phong làm nhục Bạch Nguyệt Diệu, chắc trong lòng hán rất khó chịu.

Hán chưa từng nói với ta hán chính là Huyền Ngâm Phong, ta nghĩ trong lòng hán cũng giống ta, luôn tự hành hạ mình, hán chắc hẳn hi vọng người ta yêu là Bạch Nguyệt Diệu mà không phải Huyền Ngâm Phong! Nếu có thể nói ra sớm hơn với hán rằng người ta yêu là Bạch Nguyệt Diệu thì có phải tốt không? Thế thì hán sẽ không khổ tâm như vậy.

Ha ha, lúc này nếu ta nói rằng ta yêu hán đã không còn kịp nữa ư? Không phải đã quá muộn sao? Vì dù sao ta đã biết Bạch Nguyệt Diệu chính là Huyền Ngâm Phong rồi, cho nên có nói cả nghìn lần, hán cũng sẽ cho rằng, ta yêu một Ngâm Phong ảo.

Điều duy nhất ta có thể làm lúc này chính là quay lại cuộc sống trước kia cùng hán, cho hán hiểu rằng ta yêu hán.

“Nguyệt Diệu...”

“Đừng gọi ta như thế!!!” Từ đôi mắt hán có thể thấy hán hận ta thế nào, nhưng ta cũng không biết vì sao hán lại hận ta? “Nàng đã giết chết con ta để báo thù cho Huyền Ngâm Phong ư? Chắc lúc này nàng vui vẻ lắm? Nàng không chỉ giết chết con của ta, còn giết con của Huyền Ngâm Phong nữa!!”

Cái gì? Bạch Nguyệt Diệu đang nói gì? Ta tự giết con ta? Ta không hề, ta không giết con mình, tại sao chứ? Tại sao hán lại cho rằng ta có thể giết chết con mình?

“Nguyệt Diệu, hãy nghe thiếp nói...” Ta kích động kéo cánh tay Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên hất tay ta ra: “Lúc này ta không muốn nghe thấy bất kỳ lời nào của nàng cả!!”

“Thánh chỉ đến....”

Âm thanh này vừa phát ra, một thái giám đi vào, ta thì đã quỳ sẵn trên đất, đợi tiếp chỉ.

“Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết, Lam Diệp Nhi giết hại con rồng, đáng lẽ xử trảm, nhưng Hoàng thượng tấm lòng nhân hậu, cho nên sửa án nhốt Lam Diệp Nhi vào lãnh cung, khám thử.”

Ta bị nhốt vào lãnh cung? Bạch Nguyệt Diệu cũng biết chuyện này ư? Ta ngẩng đầu nhìn Bạch Nguyệt Diệu, trong mắt hán không có biểu hiện gì ngoài ý muốn, thì ra là...

Hán đã biết trước.

Ha ha ha ha, giết hại con rồng? Ta sao có thể độc ác tự giết hại con mình! “Nguyệt Diệu”. Hai mắt ta đong đầy nước, khổ sở ôm chân Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hán không có một chút thương tiếc, bởi chính hán cũng cho rằng ta đã tự giết con mình.

Hán đẩy ta ra rồi chạy khỏi phòng, mặc kệ ta gào thét thế nào, hán cũng không quay lại liếc một cái.

Ta biết, chúng ta thế là đã hết...

Ta đã từng nói rằng, Bạch Nguyệt Diệu đối xử với ta quá tốt, nếu ta muốn sao trên trời hán cũng sẽ hái cho ta, nhưng ta cũng từng nói, một khi Bạch Nguyệt Diệu chắm dứt với ta, thì sẽ không bao giờ vương vấn...

Ha ha, cổ đại thật tuyệt, không biết quá phí.

Mới cách đây không lâu ta còn đang hạnh phúc đến tận mây xanh, có bạn tốt, có anh trai, có cha, có người ta yêu thương, mà bây giờ, những gì ta mất còn nhiều hơn thế.

Ta mất con, mất Bạch Nguyệt Diệu mà ta yêu thương, còn mạng tiếng tự giết hại con mình.

Thật quá đen đủi, đường về quá khúc khuỷu.

Ha ha.

“Nương nương, đi thôi” Thái giám nói xong, ta thu dọn vài bộ quần áo, tính đến chỗ sẽ phải sống suốt quãng đời còn lại.

Lúc đi ngang cửa phòng Hồng Uyển Nghi, rõ ràng phát hiện Bạch Nguyệt Diệu đang mây mưa trên giường với nàng ta...

Hồng Uyển Nghi tỏ ra vô cùng hạnh phúc, ha ha ha ha, kẻ thứ ba đau thương ư? Đây là sự đau đớn của ta?

Coi chừng Hồng Uyển Nghi?

Bây giờ ta mới hiểu ý nghĩa của những lời này, con ta xem ra đã chết vì sự đấu đá của nữ tử trong cung, ha ha, phát hiện quá chậm, không còn gì để nói nữa rồi...

Bạch Nguyệt Diệu vừa ra khỏi phòng Lam Diệp Nhi thì lập tức vào phòng Hồng Uyển Nghi, nàng ta đã sớm trần truồng nằm đợi trong phòng, trái tim tan vỡ của Bạch Nguyệt Diệu không còn tí dục vọng.

Nhưng, hần vẫn muốn cứu Lam Diệp Nhi, bởi hần biết lãnh cung là nơi đáng sợ như thế nào, hơn nữa hần cũng biết, Lam Diệp Nhi vừa xảy thai, cơ thể yếu ớt nếu chịu lạnh bệnh sẽ kéo dài.

“Điện hạ.” Hồng Uyển Nghi ngồi dậy nũng nịu gọi Bạch Nguyệt Diệu.

Hần không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, mà nhanh chóng cởi quần áo, nằm trên giường: “Muốn làm thì bắt đầu đi” Bạch Nguyệt Diệu lạnh lùng nói, Hồng Uyển Nghi cười nhạt một cái.

“Không quan trọng, Uyển Nghi không vội, cũng chờ điện hạ gần một năm rồi, Uyển Nghi không ngại chờ thêm vài năm, Uyển Nghi chỉ lo là Lam Diệp Nhi kia không chờ được thôi?” Lúc này Hồng Uyển Nghi xem ra có ưu thế, bởi nàng biết Bạch Nguyệt Diệu hận Lam Diệp Nhi, lại đúng lúc nàng ta vô tình vô nghĩa.

Đang lúc tâm tư rối loạn, Bạch Nguyệt Diệu sao để cho Uyển Nghi uy hiếp? hần ngồi dậy, hai tay giữ chặt khuôn mặt Uyển Nghi: “Vay người tốt nhất cứ đợi đi, bản thái tử có thể ngủ với tất cả phi tần, chỉ cần có con với phi nào là đã cứu được Diệp Nhi của ta rồi.” Bạch Nguyệt Diệu mặc dù vừa rồi vô tình với Lam Diệp Nhi như thế, nhưng giờ phút này những lời của hần đã tố cáo hần yêu Lam Diệp Nhi đến mức nào, hần không thể bỏ nữ tử ấy, không thể bỏ được Lam Diệp Nhi đã cắm rễ trong lòng hần.

Giọng điệu uy hiếp của Bạch Nguyệt Diệu lại khiến Hồng Uyển Nghi sợ, nàng biết mình không có vị trí gì trong lòng hần, Lam Diệp Nhi bị tổng vào lãnh cung đồng nghĩa với lòng Bạch Nguyệt Diệu đã chết, hần quả thật có thể cưới người khác, ngộ nữa còn khó đối phó hơn Lam Diệp Nhi, lúc đó nàng coi như trộm không được gả còn mất năm gạo.

Hồng Uyển Nghi cười quyền rũ, lập tức tiến đến hôn Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hần đã bịt miệng nàng lại: “Đừng quên, chỉ có thể sinh con, những chỗ khác đừng động tới.” Những lời này của hần khiến nàng nhục nhã, không thể nghĩ ngờ hần chỉ muốn dùng nàng như một công cụ cứu Lam Diệp Nhi.

Nhưng nàng nhìn, có con là sự đảm bảo lớn nhất cho nàng, nàng dùng tay vuốt ve dục vọng của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hần không hề có cảm giác, dục vọng không hề cương cứng, nàng bắt đầu đi ngâm lấy nó, Bạch Nguyệt Diệu nằm trên giường, lúc này cũng có một chút hưởng thụ, nhưng lại vô cùng áy náy với Lam Diệp Nhi, kể cả nàng ấy có ác độc thế nào, vẫn là một nữ tử trọng trinh tiết, nhưng, mình lại đang cùng người khác mây mưa, nghĩ vậy, cảm giác tội lỗi dâng lên tận đỉnh đầu.

Đúng lúc này, qua khe cửa sổ hần lại bắt gặp ánh mắt Lam Diệp Nhi, chỉ vài giây, hần không hiểu, Lam Diệp Nhi kể cả không yêu hần cũng phải yêu Huyền Ngâm Phong, phải ghen chứ? Nhưng nàng ấy lại lạnh lùng im lặng như vậy khiến trái tim hần băng giá.

Ha ha ha ha, vậy thì hần còn phải áy náy với Lam Diệp Nhi làm gì?

“Bản thân ta hiểu lòng trắng sáng, nhưng sao trắng lại chiếu nơi nào?” Trái tim Bạch Nguyệt Diệu tan nát, hoàn toàn vỡ vụn, từ khi quen biết Lam Diệp Nhi đến giờ, hần đều không thể giữ được lòng nàng ư?

Không biết là trả thù hay là căm hận, Bạch Nguyệt Diệu kéo Hồng Uyển Nghi đặt dưới thân mình, dục vọng của hần không đủ cương cứng, nhưng cũng có thể đi vào cơ thể nàng ta, hần không một chút dục vọng đưa dục vọng của mình đâm thẳng vào cơ thể nàng ta.

“A...” trán Hồng Uyển Nghi toát mồ hôi lạnh.

Bạch Nguyệt Diệu chẳng hề bận tâm không ngừng đâm chọc, lúc này hần hoàn toàn xem nàng ta là Lam Diệp Nhi, không hề dục vọng, vô cùng thô bạo, hoàn toàn muốn Lam Diệp Nhi chịu đựng, hần hận nàng! Hận sự lạnh lùng của nàng!!

Lam Diệp Nhi đi vào lãnh cung, thứ gọi là lãnh cung chính là nơi không ai muốn đến, nơi này, đến cô đại cũng mọc đầy. Chỉ có điều trong khoảng thời gian này, sẽ có nô tì đưa quần áo ấm đến cho nàng, cùng một chút thức ăn. Đưa đồ xong, nô tì cũng vội vàng bỏ đi. Chỉ có thể nói một câu, lòng người dễ thay đổi...

Lãnh cung lạnh như băng nhưng không bằng trái tim nàng. Nàng không biết ai đã khiến nàng như vậy, cũng không muốn biết, trái tim đã sớm tan vỡ rồi.

Bởi vì...

Con đã mất rồi...

Chén thuốc kia không chỉ giết con nàng còn làm tan nát trái tim nàng. Nghĩ đến con, Lam Điệp Nhi lại cười giễu cợt cho sự ngu ngốc, dốt nát của mình. Quá ngu, kẻ từ lúc vào cung, nàng đã trở nên ngu ngốc rồi. Liễu Nhi... A, Liễu Nhi, tỷ muội của ta.

Trong doanh trại, ta cứu mạng nàng ấy. Sự đời khó đoán, không ngờ trong tâm cung Hồng Uyển Nghi nàng ấy lấy oán báo ơn, hại chết con ta. Liễu Nhi ngày thơ trước kia đâu rồi? Vì sao lại biến mất? Chẳng lẽ hậu cung thật sự có thể tiêu diệt lương tri của một con người?

Nàng cũng không phải kẻ khờ, nếu hỏi các cung nữ đưa cơm vì sao nàng phải vào lãnh cung, ai cũng sẽ nói như nhau vì nàng tự giết con mình. Người sớm chiều bên cạnh, mỗi ngày gọi tỷ muội Liễu Nhi đây sao?

Lòng người khó lường, hậu cung hiểm ác, Lam Điệp Nhi nàng xem ra đã hiểu được, Hồng Uyển Nghi... Quả đám của Lam Điệp Nghi nắm chặt, rồi từ từ buông ra. Minh thật quá ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không giữ nổi con....

Con ơi, con ở trên thiên đường thế nào? Mẹ xin lỗi vì đã không thể bảo vệ con... Mẹ rất rất yêu con...

Đã hai tháng trôi qua, Lam Điệp Nhi ở trong lãnh cung, trừ một vài cung nữ thỉnh thoảng lui tới, không ai được bước vào, vì Hoàng thượng đã có lệnh cấm. Cũng chẳng ai biết, người sai cung nữ mang quần áo ấm, thêm đồ ăn cho nàng chính là Bạch Nguyệt Diệu. Có lúc hần nghĩ làm như vậy, có mất hết tôn nghiêm không, nhưng chỉ cần nghĩ đến Điệp Nhi chịu khổ trong lãnh cung, hần không còn quan tâm đến những thứ đó nữa.

Tin tức Hồng Uyển Nghi mang thai vẫn chưa được tung ra, vì nàng biết, một khi tin này phát tán, Lam Điệp Nhi cũng sẽ được thả, nàng sao có thể để cái gai trong mắt này nhìn thấy ánh mặt trời? Cho nên chùng nào chưa giết chết nàng ta, chùng đó nàng sẽ không công bố tin này, trừ phi không còn cách nào giấu giếm nữa. Hồng Uyển Nghi nàng hạ quyết tâm đuổi Lam Điệp Nhi ra khỏi cửa, thậm chí trục xuất nàng ta khỏi Vân Long quốc.

Có lẽ là do ông trời cố ý muốn chơi đùa Lam Điệp Nhi, một lần Hồng Uyển Nghi tình cờ phát hiện một bức thư trên bàn Bạch Nguyệt Diệu, bức thư bị vỡ nhàu nhĩ, vì lúc đó Bạch Nguyệt Diệu tức giận muốn bỏ Lam Điệp Nhi, nhưng từ từ bình tĩnh lại, hần lại vo thư thành một cục.

Hồng Uyển Nghi nhìn thấy bức thư thì khẽ mỉm cười, lập tức thông báo cho Thái tử, cầu xin hần một chuyện, sau đó mang bức thư đến gặp Lam Điệp Nhi.

“Haizz, lãnh cung thật lạnh.” Giọng Hồng Uyển Nghi đầy vẻ châm chọc, quan hệ với Lam Điệp Nhi so với trước đây quả thật ngày càng tệ.

“Ừ”. Lam Điệp Nhi ngồi trên giường chỉ khẽ ừ một cái. Nàng không muốn vì Hồng Uyển Nghi mà thay đổi thái độ của mình, hai tháng ở trong lãnh cung, nàng cũng ngộ ra nhiều điều.

Tỷ muội? Hừ, đều là chó má!

Hồng Uyển Nghi? Liễu Nhi? Ha ha ha ha, hỏi các cung nữ đưa cơm vì sao nàng vào lãnh cung mọi người đều khẳng định vì nàng sát hại con mình. Nàng cũng biết, đều là âm mưu của Liễu Nhi.

Hồng Uyển Nghi thấy thái độ này của Lam Điệp Nhi lập tức tiến lên quăng cho nàng một cái tát nặng nề: “Một kẻ bỏ đi như ngươi lại dám có thái độ như thế với bản cung? Có phải trước đây ngươi chưa được dạy dỗ đủ các lễ nghi?”

Gò má trái của Lam Điệp Nhi nhất thời hần vết 5 ngón tay. Nhưng nàng lại chẳng hề thấy đau đớn. Chuyện tàn nhẫn nhất ở cái thế giới này nàng cũng đã trải qua rồi, một cái tát còn con này thì nhằm nhò gì? Có điều, nàng vì Hồng Uyển Nghi mà thấy tim mình băng giá, đã từng thẹn vì là kẻ thứ ba xen vào Bạch Nguyệt Diệu và nàng ta, cho nên vẫn coi nàng ta là tỷ muội, mọi chuyện thành ra trái ngược. Thế nhưng Hồng Uyển Nghi lại giả vờ tỷ tỷ muội muội với nàng, thực tế là mượn cơ hội để hành hạ nàng. Còn nàng thì ngu ngốc nghĩ rằng nàng ta tốt với mình? Hôm nay ở lãnh cung, nàng tự an ủi bản thân, không cần thương tâm, không phải khổ sở, không cần rơi lệ cũng chẳng cần lưu luyến quá khứ. Những gì cần làm nàng đã làm, là một kẻ thứ ba giờ đòi lấy kết cục này coi như nàng không còn nợ Hồng Uyển Nghi gì nữa! Cho nên một khi nàng ra khỏi lãnh cung, sẽ không còn bất kỳ áy náy gì với nàng ta.

“Nghĩ Nghĩ nương nương, nàng bây giờ đã hiện nguyên hình rồi, không sợ ta ra khỏi lãnh cung sẽ tìm nàng báo thù ư?”

Nghe Lam Điệp Nhi nói xong, Hồng Uyển Nghi phá lên cười, sau đó xoa xoa bụng mình: “Ta bây giờ đã mang thai con của Nguyệt Diệu rồi, hơn nữa Nguyệt Diệu mỗi đêm đều thân mật với ta, ngươi cảm thấy ra khỏi lãnh cung này sẽ có thể lấy cái gì đầu với ta?” Hồng Uyển Nghi đang nói dối, hai tháng qua Bạch Nguyệt Diệu chỉ quan hệ với nàng ta một lần, chính là ngày Lam Điệp Nhi bị vào lãnh cung, không hề có lần thứ hai, nàng ta đang nói dối nhằm làm tổn thương Lam Điệp Nhi.

Nghe những lời nói đó, Lam Điệp Nhi tim đau như cắt, nước mắt ngân ngán, lời tiên đoán quả là linh nghiệm, nàng vẫn nhớ Bạch Nguyệt Diệu từng nói, nếu hần phụ bạc nàng, nàng hãy dùng Kiếm Thiên nữ đâm vào ngực hần. Bây giờ, Bạch Nguyệt Diệu thực sự đã phụ bạc nàng.

Lam Điệp Nhi bây giờ đã hai bàn tay trắng, không còn gì nữa rồi.

Anh trai cũng không tới thăm mình, Bạch Nguyệt Diệu cũng thế, bạn bè trước đây cũng vậy, quả nhiên đã bị mọi người xa lánh.

Nhưng Lam Điệp Nhi cũng không biểu hiện ra chút thương tâm nào, bởi trái tim nàng đã chết, nàng cười nhạt: “Vây chúc mừng Nghi phi nương nương”

“Không không không, bản cung phải chúc mừng người mới đúng.” Vừa nói Hồng Uyển Nghi vừa đem hưu thư đưa cho Lam Điệp Nhi, vừa liếc nhìn bức thư, Lam Điệp Nhi đã hiểu tất cả.

Người đàn ông của nàng đã hoàn toàn bỏ rơi nàng rồi.

“Ha ha, hưu thư ta cũng đã nhận, vậy có thể đi được chưa?” Sự bình tĩnh của Lam Điệp Nhi khiến Hồng Uyển Nghi kinh ngạc.

Nàng cứ tưởng rằng, khi nàng xuất hiện, Lam Điệp Nhi sẽ vẫn ngu ngốc gọi nàng là tỷ tỷ, nàng tưởng rằng nàng nói mình mang thai, Lam Điệp Nhi sẽ khóc lóc, cũng tưởng đưa hưu thư kia ra, nàng ta sẽ đòi gặp Bạch Nguyệt Diệu.

Nhưng, lúc này Lam Điệp Nhi lại đáng sợ như vậy, đáng sợ đến nỗi Hồng Uyển Nghi không thể nhìn ra nàng ta đang suy nghĩ gì, Hồng Uyển Nghi còn phát hiện trong đôi mắt Lam Điệp Nhi không có bất kỳ thù hận nào, ngược lại là một loại lực uy hiếp với nàng.

“Đi thôi”

“Cảm ơn Nghi phi nương nương”.

Hồng Uyển Nghi nói xong cũng đứng lên: “Phải rồi, ta muốn lấy một thứ”

“Thứ gì?”

“Một thanh bảo kiếm”

“Người cứ ở ngoài cung chờ ta, ta sẽ bảo a hoàn đưa ra cho người.” Hồng Uyển Nghi sao dám để Lam Điệp Nhi trở về tẩm cung, ngộ nhỡ gặp Bạch Nguyệt Diệu, hai người bọn họ khác gì tro tàn lại cháy?

“Phải rồi, Nghi phi nương nương, ta có chuyện muốn hỏi nàng.” Giọng Lam Điệp Nhi lạnh như băng.

“Nói đi.”

“Chén thuốc phá thai kia, có phải là Liễu Nhi tự tay làm cho ta không?”

Lời Lam Điệp Nhi vừa dứt, Hồng Uyển Nghi lập tức ngăn người, nàng ta ở lãnh cung đã đoán ra được ai là người hại mình? Hơn nửa giờ phút này, Lam Điệp Nhi so với kẻ ngu si Lam Hồ Điệp ngày trước như hai người khác nhau.

Đáng sợ!

Lúc này, Hồng Uyển Nghi chỉ có một ý nghĩ duy nhất về Lam Điệp Nhi như thế.

“Phải”

Hồng Uyển Nghi thoáng sợ hãi trả lời, Lam Điệp Nhi ngửa mặt lên trời cười dài rồi đi về hướng cửa cung. Không lâu sau một a hoàn của Hồng Uyển Nghi đã mang Kiếm Thiên nữ giao cho nàng.

Nhìn nội cung tường đỏ ngói trắng, Lam Điệp Nhi cười. Nghĩ đến lần đầu tiên tức giận ra khỏi cung, nàng đã thề sẽ quay lại cung trong thân phận nam nhi, vực lại thế giới của chính mình.

Nàng không chỉ thành công, mà còn thành công oanh liệt, nàng tranh đấu với các nam tử trong cung đình luôn chiếm thế thượng phong.

Thế mà nàng..

Lại thua trong tay một nữ tử.

Ngã ở đâu phải đứng dậy ở đó, Lam Điệp Nhi nhìn bức hưu thư trong tay, lặp lại lời thề, nàng sẽ trở lại Hoàng cung nhưng trong thân phận nữ tử, quang minh chính đại được Bạch Nguyệt Diệu rước vào.

Liễu Nhi? Hồng Uyển Nghi? Hoàng Hậu? Lam Điệp Nhi ta sẽ một lần nữa hồi triều, các người đều sẽ phải chôn vùi dưới tay ta, làm lễ truy điệu cho con ta!!

Lúc này, một cơn gió lạnh thổi tới, Lam Điệp Nhi một mái tóc dài đen nhánh, không hề cảm thấy nhụt trí, ngược lại đầy ý chí chiến đấu....

Bị tổn thương tàn nhẫn

Rồi lại tràn đầy hi vọng

Chờ đợi trong hư vô

Không thể thay đổi không thể sống

Đuổi theo, tay trắng

Ở lại, thương tổn mất

Đột nhiên quay đầu, không ai giữ lại

Ta đúng là vẫn còn một người nín

Lại một người đi

Đi một mình....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 159: Liên quan đến

Hồng Uyển Nghi lặng lẽ đưa Lam Điệp Nhi đi, sau đó lập tức công bố tin tức mình mang thai.

Công bố tin tức này, không thể nghi ngờ là lòng Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy vui mừng, nhưng cao hứng cũng không phải vì Hồng Uyển Nghi mang thai, mà là Lam Điệp Nhi có thể được tha rồi, chia lìa hai tháng nay, Bạch Nguyệt Diệu không ngừng tưởng nhớ Lam Điệp Nhi, hắn vừa nghĩ ngay lập tức sẽ có thể gặp mặt Lam Điệp Nhi, đem tất cả những bất mãn đối với Lam Điệp Nhi trước kia ném ra sau ốt. Có phải hắn thật sự không có khí phách hay không? Hắn đã không muốn quản những thứ này nữa rồi!

Mà Lam Văn Triệt và Hắc Mạc Dực cũng nhanh chóng bước vào cung, vì bọn họ cũng rất nhớ Lam Điệp Nhi.

Bạch Tinh Ngân chỉ là cười nhạt một tiếng, hắn biết Lam Điệp Nhi được phóng thích, không thể nghi ngờ sẽ lại cùng nhị ca của mình thân mật mỗi ngày, hắn cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh như thế.

Hai tháng này U cũng chỉ là đau thương mà khảy đàn: “*Hồng nhan giận dữ, Điệp hóa thành Phượng.*” U lặng lẽ mà đọc, khúc miệng lại treo lên một nụ cười và nói.

Bạch Nguyệt Diệu mang theo Lam Văn Triệt và Hắc Mạc Dực đến lãnh cung chỗ Lam Điệp Nhi ở trước đó.

“*Thái tử điện hạ.*”

“*Điệp phi đâu?*” Bạch Nguyệt Diệu kích động hỏi cung nữ của lãnh cung.

“*Điệp phi nương nương sáng nay đã rời đi rồi.*”

“*Rời đi?*” Bạch Nguyệt Diệu có chút ngoài ý muốn, vì trong tâm cung của hắn cũng không thấy Lam Điệp Nhi?

“*Dạ, Điệp phi nương nương rời cung rồi.*”

Cung nữ kia vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời giống như bị sấm sét giữa trời quang, rời cung? Minh vì cứu Lam Điệp Nhi tuyệt tình đó mà xảy ra quan hệ với Hồng Uyển Nghi, mình vì sợ Lam Điệp Nhi tuyệt tình đó ở lãnh cung chịu khổ nên vẫn phái người đưa quần áo và thuốc bổ cho Lam Điệp Nhi, mà bây giờ không ngờ, Lam Điệp Nhi lại không biết hối cải, lại vẫn không từ mà biệt?

Hắn ăn nói khép nép mà cầu xin phụ hoàng của mình, cũng là vì ai? Vì ai chứ!!!!

“*Thái tử điện hạ, có thể lệnh muội trở về trong phủ của ta thôi?*” Lam Văn Triệt vội giải thích.

Bạch Nguyệt Diệu lúc này nắm quả đấm thật chặt: “*Không cần phải để ý đến nàng ấy!*”

Lam Điệp Nhi rời cung ra đi không từ giả như vậy, là đại biểu nàng bỏ Bạch Nguyệt Diệu rồi, Bạch Nguyệt Diệu thật sự không ngờ, mình chưa đưa hưu thư cho Lam Điệp Nhi, ngược lại đối lấy Lam Điệp Nhi vứt bỏ mình?

Nghĩ đến đây, Bạch Nguyệt Diệu quả thật giận khôn cùng!

Hắn kéo Hắc Mạc Dực và Lam Văn Triệt đến thanh lâu uống rượu hoa.

Ở trong thanh lâu, Bạch Nguyệt Diệu dường như lại biến trở về bản tính phong lưu, phóng đãng trước kia của hân.

Hân trái ôm phải áp mỹ nữ bên cạnh, mà rượu một ly lại một ly không ngừng uống vào bụng, cuối cùng Bạch Nguyệt Diệu uống đến mức ngay cả Hắc Mạc Dực và Lam Vân Triệt cũng không nhìn nổi nữa.

“Thái tử điện hạ, ngài có chừng có mực thôi, Điệp phi nương nương có lẽ đã hồi cung rồi.” Hắc Mạc Dực vội vàng tiến lên ngăn trở.

Bạch Nguyệt Diệu tức giận gạt tay Hắc Mạc Dực ra, sau đó hơi mỉm cười, giờ phút này đôi mắt hân đã mê ly rồi, chắc là quá say, hoặc có lẽ rượu không say người, người tự say: “Nữ tử kia, chưa từng yêu ta, vẫn yêu thích ta đóng vai kiếm khách!! Kiếm khách đó có gì tốt chứ???” Bạch Nguyệt Diệu xem thường, Lam Vân Triệt nhất thời ngăn người.

Thì ra kiếm khách kia là Bạch Nguyệt Diệu giả trang? Hơn nữa Bạch Nguyệt Diệu còn nói Lam Điệp Nhi không yêu hân?

Lam Vân Triệt nhất thời bừng tỉnh hiểu ra: “Thái tử điện hạ, ta nói cho ngài biết, muội muội ta vẫn luôn yêu ngài, trước khi kết hôn với ngài, muội muội đã thương tâm nói cho ta biết, trước kia muội ấy đã từng yêu một kiếm khách, nhưng về sau lại chỉ yêu ngài, nhưng khổ nỗi ngài đã có Nghi phi nương nương, cho nên muội muội ta đem phần tình cảm kia chôn giấu, muội ấy nói vì không muốn làm người thứ ba giữa ngài và Nghi phi nương nương.”

Lam Vân Triệt nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lắc lắc thân thể hơi mỉm cười: “Vân Triệt, người đang trêu chọc ta có đúng không? Nữ tử xấu đó, làm sao có thể yêu thích ta?”

Thấy Bạch Nguyệt Diệu uể oải như thế, Lam Vân Triệt nhất thời nổi giận, hân vỗ mạnh xuống bàn: “Cho dù muội muội ta không có chính miệng nói qua với ngài là yêu ngài, nhưng chẳng lẽ chính ngài cũng không cảm giác được sao???? Hiện giờ ta thật sự hoài nghi ngài có yêu muội muội ta không!!!! Còn phải hoài nghi tự tin của thái tử điện hạ mà ta tôn kính!!!”

Lam Vân Triệt nói xong, Bạch Nguyệt Diệu ngăn người, nhất thời, tất cả của hân và Lam Điệp Nhi đều tràn ngập vào trong đầu, suy nghĩ một chút tính cách bản thân của Lam Điệp Nhi, suy nghĩ một chút phần kiên trì của Lam Điệp Nhi, làm sao có thể lại uất ức chính mình mà sống an ổn qua ngày với hân? Nhất định là hân đã đã thương lòng của Lam Điệp Nhi rồi, nên Lam Điệp Nhi mới thương tâm rời khỏi mình.

Tại sao? Tại sao? Mình ở trước mặt của Lam Điệp Nhi cứ không tự tin như vậy? Tại sao? Tại sao? Mình lại hoài nghi Lam Điệp Nhi yêu mình?

Nhưng mà nghĩ lại, nếu Lam Điệp Nhi yêu mình vì sao lại muốn giết con của mình chứ?

Mặc kệ, mặc kệ, sau này vẫn còn có thể có con, hiện giờ quan trọng là tìm Lam Điệp Nhi.

“Anh vợ, giúp ta tìm Điệp nhi đi.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng nhanh chóng đứng dậy, nhưng giờ phút này hân vẫn còn đang trong tình trạng say rượu nên căn bản đứng không vững, chỉ là, hân vẫn muốn ngay lập tức nhìn thấy Lam Điệp Nhi, hân hi vọng hiện giờ Lam Điệp Nhi đang ở trong tầm cung của mình, hân hi vọng hân có thể trở lại như trước kia với Lam Điệp Nhi!

Dọc theo đường đi, Bạch Nguyệt Diệu lao đảo mà chạy.

Cuối cùng hân chạy như bay đến tầm cung của mình, Bạch Nguyệt Diệu thở hổn hển mà bước vào gian phòng đã từng ở cùng với Lam Điệp Nhi.

Giờ phút này gian phòng rất mờ tối, mà Bạch Nguyệt Diệu không biết là say rượu có chút hoa mắt, hay là xuất hiện ảo giác, thế nhưng phát hiện một nữ tử ngồi trên giường của Lam Điệp Nhi.

“Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu kích động chạy tới, ôm lấy nữ tử kia.

Mà trên giường quả thật là có một nữ tử đang ngồi, nhưng mà nữ tử kia không phải ai khác mà chính là Liễu Nhi, nàng ta xuất hiện trong phòng của Lam Điệp Nhi, là muốn cảm nhận cái mà Lam Điệp Nhi đã từng hưởng thụ qua, nhưng ai biết đánh bậy đánh bạ, Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên bước vào, làm cho Liễu Nhi sợ hết hồn, nhưng Liễu Nhi nhất thời ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Bạch Nguyệt Diệu, cũng biết Bạch Nguyệt Diệu uống nhiều quá, hơn nữa hiện giờ trong phòng rất mờ tối, Bạch Nguyệt Diệu trông thấy mình còn gọi Điệp nhi, không thể nghi ngờ là Bạch Nguyệt Diệu say rượu xem mình thành Lam Điệp Nhi rồi.

Nhưng mà, nàng không quan tâm, suy nghĩ một chút Lam Điệp Nhi vào lãnh cung ở hai tháng, chính mình vẫn luôn muốn lấy lòng Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng không tiếp nhận, nàng thấy khổ sở, làm thế nào để trở thành nữ tử của Bạch Nguyệt Diệu đây, lần này, chính là cơ hội tốt.

“Nguyệt Diệu.” Liễu Nhi bắt chước Lam Điệp Nhi mà gọi, nhẹ giọng gọi Bạch Nguyệt Diệu đang say rượu.

“Điệp nhi, Điệp nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tha thứ ta đã hoài nghi nàng yêu ta, thật xin lỗi!” Bạch Nguyệt Diệu sấm hối mà nói, lập tức áp đảo Liễu Nhi ở trên giường: “Điệp nhi, ta thật sự yêu nàng.” Bạch Nguyệt Diệu thở gấp mà nói, lại hôn Liễu Nhi.

Trong lòng Liễu Nhi nhất thời vô cùng ghen tức, nhưng mà chỉ cần có thể gạo sống nấu thành cơm chín, từ từ lôi kéo lòng của Bạch Nguyệt Diệu về cũng được. Nàng tận lực không nghe tiếng Điệp nhi trong miệng Bạch Nguyệt Diệu, mà là tự nói với mình, Bạch Nguyệt Diệu gọi chính là Liễu Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu khẩn cấp cởi quần áo của Liễu Nhi ra, dù sao hân cũng đã hai tháng không thân thiết với Lam Điệp Nhi hân yêu nhất rồi, cho nên cực kỳ hưng phấn và kích động, dục vọng đã sớm trướng bạo.

Mà Liễu Nhi lại là nữ tử lần đầu tiên biết khoái lạc, hơn nữa sắp biến mình thành nữ tử của nam tử, còn là đương kim thái tử điện hạ, cũng là nam tử mình mến yêu.

Bạch Nguyệt Diệu không kịp chờ đợi đem lấy dục vọng của mình đưa vào trong cơ thể Liễu Nhi, vì là lần đầu tiên của Liễu Nhi, nhưng nàng lại không dám la ra tiếng, nàng sợ Bạch Nguyệt Diệu sinh nghi, chỉ đành phải nhẫn nại nhận lấy phần đau đớn kia.

Mà Bạch Nguyệt Diệu cũng đã có chút nghi ngờ, vì thân thể của hắn và Lam Điệp Nhi quán quít qua rất nhiều lần, cho nên vẫn rất hiểu rõ thân thể của Lam Điệp Nhi, nhưng mà hiện giờ, hắn có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó? Mà dù sao thì hắn cũng đã dục hỏa đốt người rồi, còn có tác dụng của rượu còn, nên không rảnh suy tư nhiều, nên dùng sức đâm chọc dục vọng của mình vào, để cho mình hoàn toàn phát tiết ra ngoài..

Hắn hỗn loạn mà nằm xuống ngủ.

Liễu Nhi coi như là đủ hài lòng, nàng thậm chí hi vọng, Bạch Nguyệt Diệu có thể ở trong thân thể mình gieo xuống mầm mống của hắn nữa, vậy thì hoàn mỹ hơn.

Liễu Nhi mặc xong quần áo của mình, nhanh chóng rời khỏi phòng của Bạch Nguyệt Diệu, nàng vốn nên nằm ở bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu chờ trời sáng rồi bị Bạch Nguyệt Diệu phát hiện, nhưng nàng biết Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ thông minh, nhất định sẽ biết là mình dính tới Bạch Nguyệt Diệu, cho nên nàng phải dùng con đường ngược lại, để cho Bạch Nguyệt Diệu tự mình từ từ khám phá.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Nguyệt Diệu từ từ từ trong mê say tỉnh lại, hắn không nhớ rõ tất cả những chuyện phát sinh tối hôm qua, nhưng hắn lại có thể cảm giác được, hắn cùng với Lam Điệp Nhi sinh hoạt vợ chồng rồi.

Nhưng sau khi hắn mở mắt ra thì lại không thấy Lam Điệp Nhi ở bên cạnh mình, hắn cũng có chút kỳ quái, mặc quần áo xong, hắn phát hiện vết máu trên giường.

Vết máu này???

Bạch Nguyệt Diệu nhất thời sững sốt, đúng lúc này có cung nữ bước vào: “Thái tử điện hạ.” Cung nữ kia nói xong cũng đã đem nước rửa mặt lên trên bàn.

Bạch Nguyệt Diệu quay đầu nhìn lại, nhanh chóng bắt được cung nữ kia: “Ta hỏi ngươi, đêm qua Điệp phi có trở lại không?”

“Không có.” Cung nữ trả lời Bạch Nguyệt Diệu.

“Vậy ta hỏi ngươi, đêm qua ai đã tới phòng của Điệp nhi?”

“Nô tỳ không biết.” Cung nữ kia vừa mới dứt lời, bên ngoài lại truyền đến một tiếng rống to.

“Không xong rồi, Liễu Nhi tự sát.”

Một tiếng này rống lên, vừa rống xong, Bạch Nguyệt Diệu dường như đã nhận ra cái gì đó, nhanh chóng chạy ra ngoài, mà giờ phút này sắc mặt Liễu Nhi tái nhợt nằm ở trên giường, hơn nữa mạch đập vẫn còn đang nhỏ máu ra phía ngoài.

Thấy Bạch Nguyệt Diệu đi vào, hai mắt Liễu Nhi nhanh chóng chảy xuống nước mắt hoảng sợ.

Bạch Nguyệt Diệu truyền thái y đến chẩn bệnh cho Liễu Nhi, nhưng mà Liễu Nhi chết sống cũng không chịu tiếp nhận, luôn khóc nháo: “Đề Liễu Nhi chết đi, đề Liễu Nhi chết đi, Liễu Nhi không còn mặt mũi gặp ai nữa!!!”

Cung nữ bên cạnh vội an ủi: “Liễu Nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Nhi thương tâm nhìn Bạch Nguyệt Diệu đứng ở cách đó không xa, sau đó lại nhìn về phía cung nữ kia: “Tỳ tỳ đừng hỏi, Liễu Nhi thật muốn chết đi cho rồi.”

Bạch Nguyệt Diệu khẽ hừ một tiếng, sau đó cau mày nói với Liễu Nhi: “Giờ bản thái tử thành toàn cho ngươi, phong ngươi làm trắc phi!” Bạch Nguyệt Diệu chậm chạp mà nói ra, Liễu Nhi lập tức ngừng khóc thút thít, mà toàn bộ cung nữ khác cũng ngăn người.

Phản ứng của Bạch Nguyệt Diệu cùng với kế hoạch dự đoán trước của Liễu Nhi căn bản không giống nhau, chuyện này làm cho toàn bộ lời kịch muốn nói của Liễu Nhi rối loạn hết, vội cuống quít nói: “Liễu Nhi không muốn thái tử điện hạ vì chịu trách nhiệm.”

“A, vậy sao? Vậy ngươi cứ tự...” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói ra một nửa.

Liễu Nhi nhất thời nhìn thấu ý của Bạch Nguyệt Diệu, vội vàng nói: “Nhưng vẫn cảm ơn thái tử điện hạ nâng đỡ.”

Liễu Nhi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lập tức phát tay áo rời đi, sự sáng suốt của Bạch Nguyệt Diệu rất mạnh, cảm giác của hắn sẽ không nhìn lầm một người, ngoại trừ Lam Điệp Nhi.

Hắn biết, xem phản ứng của Liễu Nhi có thể chắc chắn nữ tử đêm qua sinh hoạt vợ chồng cùng mình chính là Liễu Nhi, hơn nữa thái độ của Liễu Nhi, không thể nghi ngờ là muốn nói mình đã cưỡng gian nàng ta, nhưng, nếu thật là cưỡng gian, Liễu Nhi gọi to, chắc chắn sẽ có thị vệ bước vào, cho nên,

khẳng định là Liễu Nhi muốn biến đổi thành gọi Bạch Nguyệt Diệu chịu trách nhiệm.

Dĩ nhiên, Bạch Nguyệt Diệu uống say, xem lầm Liễu Nhi thành Lam Điệp Nhi là sự thật, hán không muốn đem trách nhiệm này giao cho tác dụng của rượu, vì hán là nam tử! Một hán tử chân chính dám làm dám chịu! Hán hiểu được trách nhiệm, hán sẽ phụ trách, nhưng mà vừa nghĩ tới, tâm kế của Liễu Nhi sâu như vậy, Bạch Nguyệt Diệu đã cảm thấy vô cùng ghê tởm!

Bạch Nguyệt Diệu thật không ngờ, Lam Điệp Nhi luôn luôn coi Liễu Nhi như tỷ muội, thế nhưng nàng ta lại vì bản thân mình mà phản bội Lam Điệp Nhi.

A, Bạch Nguyệt Diệu, không nhịn được cười một tiếng, hán muốn xem xem tâm kế của Hồng Uyển Nghi sâu, hay là tâm kế của Liễu Nhi sâu hơn đây?

Nạp Liễu Nhi làm trắc phi, không thể nghi ngờ Bạch Nguyệt Diệu càng thẹn với Lam Điệp Nhi hơn, nhưng hán biết là lỗi của mình, ai bảo mình uống nhiều quá? Ai bảo mình ngay cả Liễu Nhi và Lam Điệp Nhi cũng không phân rõ chứ? Nếu chuyện đã xảy ra thì không có cách gì sửa được, dù có nói với Lam Điệp Nhi, ta sai lầm rồi, thật xin lỗi, gì gì đó, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, ngày sau chỉ có thể dùng một lòng một dạ của mình để đền bù tội của mình với Lam Điệp Nhi thôi.

Sau khi Hồng Uyển Nghi nhận được tin tức Bạch Nguyệt Diệu nạp trắc phi thì nhất thời ngẩn ngơ, không thể nghi ngờ Bạch Nguyệt Diệu đã tìm cho mình một đối thủ hung ác, nhưng mà, nàng có bùa hộ mạng rồi, hơn nữa còn có lá chắn của Hồng gia, nàng không sợ Liễu Nhi có xuất thân thấp hèn đó.

Mà hôn lễ của Bạch Nguyệt Diệu và Liễu Nhi căn bản cũng không có cử hành, dù sao Liễu Nhi chỉ là trắc phi mà thôi, cho nên không cần thiết phải cử hành, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng chưa từng đi qua phòng của Liễu Nhi và Hồng Uyển Nghi nửa bước.

Thời gian ba ngày trôi qua, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Vân Triệt còn có Hắc mặc Dục gần như lật đổ khắp cả Vân Long quốc cũng tìm không được Lam Điệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu hoàn toàn thất vọng, rốt cuộc Lam Điệp Nhi đi đâu? Hơn nữa hán cũng phát hiện không thấy kiếm Thiên nữ của Lam Điệp Nhi. Nhưng mà Lam Điệp Nhi còn chưa trở lại tẩm cung, kiếm này là ai cho Lam Điệp Nhi đây?

Hán cẩn thận ngẫm lại thì hiểu rõ!!

Hiện giờ hán thật sự hận không thể dùng một ngọn lửa lớn đốt tất cả nữ tử trong hậu cung của mình, ai bảo bọn họ gây sóng gió!

A, nhưng, Bạch Nguyệt Diệu cũng biết mình quả thật đã phụ Lam Điệp Nhi, hán còn nhớ rõ ước định kia, nếu mình phụ Lam Điệp Nhi thì Lam Điệp Nhi sẽ tự mình dùng Kiếm Thiên nữ đâm thủng lồng ngực của mình.

Đứng ở trên cửa thành thật cao, Bạch Nguyệt Diệu nhìn về phương xa, đây đã là lần thứ mấy bọn họ chia lìa rồi?

“Điệp nhi, ta chờ nàng...”

Câu ta chờ nàng này của Bạch Nguyệt Diệu, bao hàm ý vị sâu xa.

Hán không sợ Lam Điệp Nhi tới giết mình, vì đó là hứa hẹn của hán.

Hán chỉ sợ mình sẽ vĩnh viễn không thể gặp Lam Điệp Nhi, hán chỉ sợ Lam Điệp Nhi biết được mình lại cưới một phi nữa sẽ thương tâm...

Hiện giờ hán hi vọng Lam Điệp Nhi lấy con hận giống với trước kia ra mà hận mình, vì chỉ có như vậy, Lam Điệp Nhi mới có thể sống tốt hơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 160: Lột xác

Lam Điệp Nhi sau khi ra khỏi hoàng cung cũng không muốn về nhà, vì nàng biết bây giờ nàng đã là một phi bị vứt bỏ rồi, nếu về nhà, cha già bệnh nặng nhất định sẽ hổ thẹn.

Hơn nữa hoàng thượng trả lại nữ tử rồi hạ lệnh cấm túc, nàng đã càng không còn đường để đi rồi.

Ngửa mặt lên nhìn trời, Lam Điệp Nhi cười, nụ cười đó bao hàm ý vị sâu xa!

Ta đã từng sợ phi tần bị bỏ rơi được nhắc tới trong quyển sách 《 Kinh đô Vân Long 》 kia là Hồng Uyển Nghi, còn sợ Bạch Nguyệt Diệu sẽ bỏ nàng ấy, mà bây giờ chứng minh, phi bị bỏ rơi kia là ta, là ta! Ha ha ha ha, thật là châm chọc. Nghĩ tới đây mắt của Lam Điệp Nhi rốt cuộc cũng chảy nước mắt, lệ nhỏ giọt vào trong miệng Lam Điệp Nhi, ấy là chính là chua xót, nhâm nhi thương thức, đây cũng là con đường nàng trở về cổ đại ư?

Nàng trưởng thành, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều, nỗi đau xót mắt con, thế nhưng lại làm cho một thiếu nữ lao ra nhà tranh, trở thành nữ tử trải qua long đong.

Nếu là nàng trước kia, nhất định sẽ nghĩ cách trở về hiện đại, nhất định sẽ nghĩ tới các bạn bè ở cổ đại của nàng, nhất định sẽ cảm thấy có phải mình đã gây nên ác nghiệt gì mới khiến cho trời cao trừng phạt nàng như thế hay không?

Mà giờ khắc này nàng muốn cười đối mặt với cuộc sống, muốn cười đối mặt với tất cả, nàng muốn đoạt lại đồ nàng mất đi, nàng muốn khát vọng người đã từng phụ mình!

Đột nhiên có một người đứng phía sau Lam Diệp Nhi, nàng lau đi nước mắt ngoáy đầu nhìn lại, là Bạch Nhật Uyên, nàng vừa nghĩ đã nghĩ ra, lúc này Bạch Nhật Uyên xuất hiện ở trước mắt mình nhất định là đã theo chân mình rất lâu rồi, nàng không sợ, Bạch Nhật Uyên hoặc là sẽ giết mình, hoặc là vũ nhục mình, còn có thể có gì khác sao?

Khóe miệng nàng khẽ mỉm cười nhìn Bạch Nhật Uyên: “Đại hoàng tử sẽ không phải là đến tiễn biệt phi tần bị rũ bỏ ta đây chứ?”

Nhìn nụ cười nhẹ kia của Lam Diệp Nhi, Bạch Nhật Uyên nhất thời cảm thấy giống như Lam Diệp Nhi mang theo mặt nạ, trước kia nàng ở trong lòng của Bạch Nhật Uyên cũng coi là nhân vật lợi hại, nhưng lại có thể làm cho Bạch Nhật Uyên nhìn ra trong lòng nàng đang nghĩ gì, vậy mà giờ Bạch Nhật Uyên lại nhìn không thấu.

Bạch Nhật Uyên xuất hiện ở đây, cũng chính là chuyện Hồng Uyển Nghi cầu xin hán, Hồng Uyển Nghi hi vọng Bạch Nhật Uyên đưa Lam Diệp Nhi xuất cung vào chỗ chết.

“Là tiễn biệt, dù sao trước kia ngươi cũng là đệ muội của ta.” Bạch Nhật Uyên cũng khẽ mỉm cười, hán cũng không nói cho Lam Diệp Nhi biết Bạch Nguyệt Diệu không có bỏ nàng.

A, trong lòng Lam Diệp Nhi cười lạnh một tiếng: “Vậy thì đúng là làm phiền Đại hoàng tử rồi.”

Lam Diệp Nhi vừa mới dứt lời, Bạch Nhật Uyên lập tức kéo cánh tay của Lam Diệp Nhi lại, đi về phía tất cả người, nàng căn bản không có phản kháng, vì nàng muốn nhìn một chút trong hồ lô Bạch Nhật Uyên bán thuốc gì.

Hai người bọn họ đi tới một cánh rừng, Bạch Nhật Uyên đối với ngoan ngoãn của Lam Diệp Nhi lúc này lại nghĩ không ra: “Không hỏi ta dẫn ngươi tới đây làm gì sao?”

“Ha ha, Đại hoàng tử coi ta là cái đinh trong mắt, hoặc là muốn giết ta, hoặc là muốn vũ nhục ta, chẳng lẽ còn có thể an bài cho ta một chỗ ở để nuôi ta hay sao?” Lam Diệp Nhi nói xong lại cười nhạt một tiếng.

Đối mặt với Lam Diệp Nhi hiện giờ, Bạch Nhật Uyên nhất thời cảm thấy nàng giờ phút này thoát nhìn không chán ghét đến vậy: “Ha ha, nếu ta nói, ta vừa muốn vũ nhục ngươi, lại muốn giết ngươi, ngươi sẽ như thế nào?”

Lam Diệp Nhi sau khi nghe lời bức hiếp kia của Bạch Nhật Uyên thì lại không có một chút khản trương nói: “Ta chính là nữ tử được Bạch Nguyệt Diệu cung chiêu, Đại hoàng tử thật sự có ít nhất là một lần mất hồn với ta sao?” Lam Diệp Nhi về mặt mỉm cười mà nói, sau đó nét mặt lại nghiêm túc: “Hơn nữa Đại hoàng tử không muốn nhìn thấy ta phản bội Bạch Nguyệt Diệu sao?” Nàng đang đánh cuộc, nàng đang đánh cuộc Bạch Nhật Uyên tuyệt đối sẽ không vũ nhục nàng, nàng cũng đang đánh cuộc, Bạch Nhật Uyên rất muốn nhìn nàng và Bạch Nguyệt Diệu xảy ra mâu thuẫn xung đột.

Bạch Nhật Uyên nhìn gương mặt âm trầm kia của Lam Diệp Nhi, cả người không khỏi giật thót mình, từ lúc nào thì nữ tử này thay đổi đáng sợ đến như thế? Chỉ mới ở lãnh cung mấy tháng thôi, nàng ta đã trở thành như vậy? Nghĩ tới đây, Bạch Nhật Uyên hài lòng nở nụ cười, vì hán đang muốn xem một chút, nữ tử Bạch Nguyệt Diệu sủng ái nhất ngày sau làm thế nào ra tay với hán ta.

“Ha ha, ta vẫn cảm thấy ngươi rất đáng ghét! Nhưng mà lúc này lại cảm thấy ngươi đáng yêu lạ thường!” Bạch Nhật Uyên nói xong, về mặt cũng khôi phục nghiêm túc: “Chỉ là, có người đối với ngươi hứng thú mười phần, giờ ta phải dẫn ngươi đi gặp hán, có thể hán sẽ không hao sắc giống ta, ngươi chỉ có thể tự cầu nhiều phúc thôi.”

Có người muốn gặp ta? Là ai? Hơn nữa không hao sắc như Bạch Nhật Uyên là có ý gì? Đang lúc Lam Diệp Nhi còn suy nghĩ điều này, thì Bạch Nhật Uyên đã một tay kéo Lam Diệp Nhi lên lưng ngựa, chạy về chỗ của người kia.

Trước kia, Bạch Nhật Uyên vẫn không hiểu, Lam Diệp Nhi có mị lực gì? Lại khiến Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân còn có Từ Thừa tướng mê mẩn xoay quanh? Vào thời khắc này hán mới biết mị lực của Lam Diệp Nhi, có lẽ thương thức của hán so với những người khác khác nhau đi, vì hán thích nữ tử xấu xa hơn một chút! Nhưng không hư như Hồng Uyển Nghi, Hồng Uyển Nghi chỉ là xấu nhỏ thôi, mà sự xấu xa của Lam Diệp Nhi hiện tại, mới là sự xấu xa lớn!

Bạch Nhật Uyên và Lam Diệp Nhi chạy chừng mấy ngày lộ trình, Lam Diệp Nhi đã hiểu rõ hiện giờ Bạch Nhật Uyên muốn mang nàng đi đâu rồi, bọn họ sẽ đến một địa phương, đó chính là Phong Minh quốc, hơn nữa Lam Diệp Nhi biết, người duy nhất ở Phong Minh quốc muốn gặp nàng, chỉ có Phong Việt Thần đã từng có vài lần duyên phận với Lam Diệp Nhi.

Lam Diệp Nhi đang đến địa phương không thể nghi ngờ là hồ huyết, nhưng nàng cũng biết một câu nói không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

Hiện giờ nàng đang muốn làm thế nào lại một lần nữa bước vào hoàng cung Vân Long quốc kia, mà Bạch Nhật Uyên không thể nghi ngờ là sẽ thành toàn

cho nàng. Vân Long quốc kia căn bản không có chỗ cho nàng dung thân, mà Phong Minh quốc thì khác. Vì trong Phong Minh quốc không có lệnh cấm túc nữ tử, còn Tam vương gia của Phong Minh quốc mặc dù đối lập với mình, nhưng Tam vương gia cũng không nghĩ ngờ gì sẽ là con cò duy nhất mình có thể lợi dụng!

“Thật không ngờ, Đại hoàng tử lại cầu kết với Phong Việt Thần?” Lam Điệp Nhi vừa nói dứt lời, Bạch Nhật Uyên khẽ mỉm cười.

“Trước kia mọi người đều nói ngươi thông minh, nhưng ta lại cảm thấy ngươi ngốc như heo, mà bây giờ ta lại không thể không khen ngươi.” Bạch Nhật Uyên mặc dù là vẻ mặt mỉm cười, nhưng mà trên trán không khỏi toát ra vài giọt mồ hôi, vì hắn không biết làm sao Lam Điệp Nhi lại đoán ra được người mà hắn cầu kết chính là Phong Việt Thần?

Bạch Nhật Uyên là người kiêu ngạo âm hiểm, lúc mới bắt đầu ta vốn không cách nào nhìn thấu hắn, còn cảm thấy người này lòng dạ rất sâu, nhưng mà qua thời gian tích lũy từng chút một, ta cảm thấy Bạch Nhật Uyên thật ra cũng chỉ có thế, hắn căn bản ngay cả một nửa bụng dạ của Bạch Nguyệt Diệu cũng chưa tới. Nếu nói Bạch Nguyệt Diệu là một nam tử xấu xa, vậy Bạch Nhật Uyên cũng chỉ là nửa nam tử xấu xa thôi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị nam tử xấu xa Bạch Nguyệt Diệu kia đùa chơi đến chết! Mà người có tính tình giống như hắn, cầu kết nhất định là Phong Việt Thần, vì bọn họ đều xấu không bằng Bạch Nguyệt Diệu! Người có thể đấu thắng nam tử xấu xa Bạch Nguyệt Diệu này, không tự lượng mà nói một câu, chỉ có ta thôi!!!

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Lam Điệp Nhi treo lên một nụ cười nhạt xấu xa.

Rốt cuộc cũng bước vào Phong Minh quốc, Bạch Nhật Uyên cũng không dám tùy tiện mặc long bào trắng bước vào Phong Minh quốc, mà là đổi một bộ đồ thường, lập tức dẫn Lam Điệp Nhi chạy thẳng tới phủ đệ của Phong Việt Thần.

Sau khi thị vệ canh cửa thông báo xong, cũng gọi bọn họ bước vào phủ đệ của Phong Việt Thần, hiện giờ, Phong Việt Thần đang tắm rửa, Lam Điệp Nhi và Bạch Nhật Uyên vừa bước vào, đã nhìn thấy trong bồn tắm thật to có 5, 6 nữ tử hầu hạ Phong Việt Thần tắm.

Phong Việt Thần nhìn Lam Điệp Nhi từ trên xuống dưới, hắn vốn là vẻ mặt nghiêm túc trong thoáng chốc đã bao phủ một tầng đen tối, hắn gật nhẹ đầu, thị vệ lập tức bắt lấy Lam Điệp Nhi. Lam Điệp Nhi không có phản kháng, cũng không kêu gào, mà chỉ ngoan ngoãn mặc cho hai thị vệ kia bắt mình.

“Nữ tử này giao cho ngươi, ta cảm thấy nàng ấy có giá trị dạy dỗ.” Bạch Nhật Uyên nói xong cũng muốn xoay người rời đi. Mà Phong Việt Thần đã gọi hắn lại.

“Không ở lại mấy ngày sao?”

“Ha ha, biến mất quá lâu nhất định sẽ bị người ta phát hiện, đi trước.” Bạch Nhật Uyên nói xong cũng nhanh chóng rời đi, lúc rời đi hắn liếc nhìn Lam Điệp Nhi một cái, thờ dài một tiếng tiếc hận.

Cả người Phong Việt Thần dựa vào bên cạnh bồn tắm, vẻ mặt tràn đầy uy nghiêm, mà nữ tử bên cạnh hắn vẫn tỉ mỉ rửa sạch thân thể cho hắn, một nữ tử trong đó không cần thận để móng tay quét đến trên da thịt Phong Việt Thần, gương mặt hắn vốn uy nghiêm lập tức âm trầm xuống, hắn giơ tay lên cho nữ tử này một bạt tai, nữ tử kia cũng không nói bất kỳ lời nào, chỉ là cả người đang run rẩy không ngừng.

Tất cả đều được Lam Điệp Nhi nhìn ở trong mắt, nàng không có bất kỳ sợ hãi nào, ngược lại cảm thấy Phong Việt Thần đang ra oai phủ đầu mình?

Từ lúc Lam Điệp Nhi đi tới trước mặt Phong Việt Thần, Phong Việt Thần chỉ là liếc mắt nhìn sau đó cũng không có nhìn qua Lam Điệp Nhi, hắn tiếp tục tắm rửa, mà Lam Điệp Nhi chỉ đành phải ở một bên “Thượng thư”.

Phong Việt Thần tựa như đã tắm rửa xong rồi, hắn không có bất kỳ cớ kỳ nào mà từ trong nước đứng lên, còn Lam Điệp Nhi nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Hắn mở hai cánh tay ra, các nữ tử kia lập tức đem một chiếc áo dài bằng tơ sợi đầy màu sắc mặc lên người của hắn, lúc này hắn mới nhìn về phía Lam Điệp Nhi.

“Lam hàn lâm? Lam Thượng Thư? Lam giám quân? Điệp phi nương nương? Thân phận của ngươi thật đúng là rất nhiều!” Phong Việt Thần nói xong đi về phía Lam Điệp Nhi.

“Thân phận nhiều cũng chỉ là bề tôi mà thôi, ta làm sao có thể so với Tam vương gia đây?” Lam Điệp Nhi không chớp mắt mà nhìn chăm chú vào Phong Việt Thần, không thể nghĩ ngờ trên người Phong Việt Thần lộ ra chính là uy nghiêm, nhưng mà căn bản không thể ra oai được với Lam Điệp Nhi, vì nàng bây giờ cái gì cũng không sợ!

“A, nghe nói kế hoạch cho Vân Long quốc tự cung tự cấp là ngươi đưa ra?” Phong Việt Thần hỏi Lam Điệp Nhi như vậy, Lam Điệp Nhi lập tức hiểu ra các loại hàm nghĩa, không thể nghĩ ngờ kế hoạch này ra đời đã khiến Phong Minh quốc không thể kiếm tiền từ Vân Long quốc, cho nên Phong Việt Thần khẳng định đặc biệt hận mình.

Giờ phút này nàng đã chuẩn bị bị đánh: “Phải.”

Quả nhiên, nàng mới vừa nói xong, Phong Việt Thần bước lên cho nàng một bạt tai, nàng chỉ yên lặng tiếp nhận, vì nếm trải trong khổ đau, mới là nhân thượng nhân, trăm nhẫn sẽ thành tinh!

Tàn bạo của Phong Việt Thần, Lam Điệp Nhi đã từ trong miệng Bạch Nguyệt Diệu biết qua, nhưng mà đến cùng có bao nhiêu tàn bạo, hôm nay Lam Điệp Nhi mới biết!

Bạt tai đó đi xuống, Phong Việt Thần căn bản cũng không há giận, hấn nắm lấy tóc của Lam Điệp Nhi, túm Lam Điệp Nhi vào trong bồn, lúc này 5, 6 nữ tử kia đã sớm sợ tới mức hoảng hốt chạy trốn rồi.

Hấn nắm tóc Lam Điệp Nhi ấn vào trong bồn, sau đó lại túm đầu Lam Điệp Nhi ra, cách mỗi hai giây lại nhấn vào nữa, cứ như vậy lặp lại hành hạ Lam Điệp Nhi, nhưng Lam Điệp Nhi vẫn không gào thét một tiếng.

Việc này làm cho Phong Việt Thần rất khó chịu, hấn đã từng dựa vào ngược đãi tù binh làm thú vui, mà giờ khắc này, tù binh Lam Điệp Nhi này lại làm cho hấn không chút sáng khoái như vậy.

Hấn lập tức nhảy vào trong bồn nước, sau đó phát tay, thị vệ trong gian phòng lập tức rời đi toàn bộ, mà Lam Điệp Nhi bị hấn hành hạ cũng uống vài ngụm nước trong bồn.

“Khụ! Khụ!” Lam Điệp Nhi khụ nước trong lỗ mũi.

Phong Việt Thần không phải ngưng hành hạ nàng, mà là dùng thêm mấy chiêu xấu xa, hai tay hấn dùng sức kéo một chút, lập tức xé rách quần áo trên người Lam Điệp Nhi.

Giờ phút này Lam Điệp Nhi mới phát giác được có chút kinh khủng, hấn không dễ đối phó như Bạch Nhật Uyên, vì Bạch Nhật Uyên kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không vũ nhục nữ tử mà Bạch Nguyệt Diệu chạm qua, nhưng Phong Việt Thần không giống vậy, lúc nàng phát hiện mình vô tình đã là tù binh của Phong Việt Thần, cho nên Phong Việt Thần sẽ không để ý Lam Điệp Nhi và nam tử nào ở chung một chỗ.

Phong Việt Thần mượn sức nổi của nước tách hai chân Lam Điệp Nhi ra, đôi tay ôm ở hông của Lam Điệp Nhi.

Tràng cảnh này, loại tư thế này, trong đầu Lam Điệp Nhi thoáng hiện lên chính là Bạch Nguyệt Diệu, tất cả đều là quen thuộc làm sao, nhưng mà nam tử ôm mình cũng không phải Bạch Nguyệt Diệu. Lòng của Lam Điệp Nhi có chút chua, nhưng mà vẫn phá lên cười ha ha.

“Lập tức được ta cung chiều rồi, cứ như vậy mà cao hứng sao?” Phong Việt Thần chất vấn Lam Điệp Nhi.

“Dạng nữ tử gì mà Tam vương gia chưa cung chiều qua? Thật sự quan tâm một người như ta sao? Ngược lại ta tự tin giá trị đầu óc của ta có thể cao hơn so với giá trị thân thể đó?” Lam Điệp Nhi giờ phút này nói lời ấy mới quyen rũ làm sao.

Nàng nói xong, Phong Việt Thần cũng hỏi: “Ý gì?”

Lời của hấn mới vừa nói xong, hai tay của Lam Điệp Nhi khoác lên trên bả vai của Phong Việt Thần: “Tam vương gia hấn là muốn thiên hạ chứ! Ta có thể giúp Vương gia lấy được thiên hạ!”

Lời nói của Lam Điệp Nhi vô cùng dẫu dễ, Phong Việt Thần cũng buông lỏng hai tay mình ra, mà trong lòng Lam Điệp Nhi khẽ mỉm cười, quả nhiên người đàn ông này xem trọng đã tâm! Nghĩ tới đây Lam Điệp Nhi biết nên làm thế nào đối phó với Tam vương gia xưng tàn bạo này rồi.

Hai tay của Lam Điệp Nhi từ hai vai Phong Việt Thần chảy xuống: “Cũng không phải là ta tự phụ, Lam Điệp Nhi ta mặc dù không phải cực kỳ thông minh, nhưng tự nhận giỏi văn giỏi võ, hơn nữa đối phó với Bạch Nguyệt Diệu cũng so với bất luận kẻ nào đều có lòng tin!”

“A.” Phong Việt Thần hừ nhẹ một tiếng, nâng một tay lên nắm lấy cằm của Lam Điệp Nhi hỏi: “Người không phải là phi tử của hấn sao?”

Lam Điệp Nhi khinh thường cười một tiếng, lập tức mở tay Phong Việt Thần ra: “Chỉ là một phi thần bị rũ bỏ mà thôi, hơn nữa so với làm phi tử của Bạch Nguyệt Diệu, ta thích nhìn dáng vẻ Bạch Nguyệt Diệu nghèo túng hơn!”

Giờ phút này Lam Điệp Nhi bình tĩnh kinh khủng, nhưng đây cũng không phải là suy nghĩ chân chính trong lòng Lam Điệp Nhi, nàng cũng không phải muốn Bạch Nguyệt Diệu vào chỗ chết, mà là đang giúp Bạch Nguyệt Diệu.

Không thể không thừa nhận, bất kể Bạch Nguyệt Diệu đối với nàng quá đáng thế nào, hiện giờ nàng vẫn yêu Bạch Nguyệt Diệu, chỉ là nếu nàng muốn có được cảnh tượng Bạch Nguyệt Diệu đón mình về Vân Long quốc, vậy nhất định phải ở Phong Minh quốc có một tác phẩm lớn! Mà không thể nghỉ ngơi, Phong Việt Thần trước mắt này chính là hòn đá đặt chân của Lam Điệp Nhi rồi!

“Nữ tử thật đúng là đáng sợ, nữ tử đáng sợ giống như ngươi ở lại bên người Bồn vương ta thật đúng là sợ ngươi sẽ cắn chết Bồn vương!” Phong Việt Thần nói xong cũng dùng sức bóp cổ Lam Điệp Nhi

“Khụ khụ khụ...” giờ phút này Lam Điệp Nhi bị Phong Việt Thần bóp cũng sắp hít thở không thông rồi.

“Tam... Vương gia ở sa trường nhiều năm như vậy lại có thể sợ một tiểu nữ tử như ta hay sao?” Lam Điệp Nhi khó khăn mà nói xong, Phong Việt Thần hơi buông lỏng tay của mình ra, khiến cho Lam Điệp Nhi có thể có cơ hội thở dốc, đúng lúc này, một tay của Phong Việt Thần kéo Lam Điệp Nhi về hướng mình, rồi đem môi tiếp cận Lam Điệp Nhi.

Nàng biết, hấn muốn hôn nàng.

Nhưng, trừ nụ hôn của Bạch Nguyệt Diệu, nàng không thể tiếp nhận người khác hôn, nàng đưa tay ra che kín môi của Phong Việt Thần: “Tam vương gia, một nữ tử lạnh nhạt với tình yêu, đầu óc sẽ đổi thành ngọc đá! Tam vương gia cũng đừng để cho ta yêu ngài.” Nhìn như nói đùa khôi hài, nhưng Lam

Điệp Nhi hoàn toàn là tự cho Phong Việt Thần một bậc thang xuống để cự tuyệt nọ hôn thôi.

Mà Phong Việt Thần cũng không ngờ, hần biết, đầu óc của nữ tử trước mắt này quả thật rất tốt, hướng chỉ hần lại không thích nàng, hơn nữa nữ tử bên cạnh hần cũng nhiều vô cùng, cho nên không cần thiết nhất định phải lấy được nàng, ngược lại nữ tử thông minh như vậy ở bên cạnh hần cũng không có, cho nên, không bằng hần giữ lấy nàng ở bên người, ngày sau tỉ mỉ quan sát, nàng thật sự tình nguyện vì mình bán mạng, hay đang tính toán!

Nghĩ tới đây, Phong Việt Thần lập tức buông lỏng tay ra, đi về phía cạnh bồn, sau khi hần ra khỏi bồn, đưa tay về phía Lam Điệp Nhi, một tay kéo Lam Điệp Nhi lên khỏi bồn tắm.

“Trước tiên ngươi hãy ở lại bên cạnh Bồn vương đi!” Phong Việt Thần nói xong, cũng đem quần áo của mình đưa cho Lam Điệp Nhi, sau đó thân thể trần truồng rời khỏi gian phòng này.

Sau khi Lam Điệp Nhi mặc vào quần áo của Phong Việt Thần, khóe miệng giương lên một nụ cười quỷ dị!

Bất tri bất giác, Lam Điệp Nhi ở vương phủ của Phong Việt Thần đã mười ngày, mười ngày này Lam Điệp Nhi phát hiện Phong Việt Thần thật sự rất tàn bạo, đối với nữ tử của mình, đối với gia đình của mình, đối với phạm nhân đều thù hận tàn bạo! Nhưng điều duy nhất đáng khen là, hần đối đãi với con dân của hần rất là thân thiện.

Hơn nữa Phong Việt Thần còn rất háo sắc, hần chỉ là một Vương gia thôi, nhưng đã có hai mươi mấy vương phi, con cái cũng có đến năm rồi, thỉnh thoảng Phong Việt Thần cũng sẽ ra tay với Lam Điệp Nhi, nhưng mỗi lần đều bị Lam Điệp Nhi dùng ngôn ngữ hoa lệ tránh thoát, nam tử! Chính là loại sinh vật này, cho dù đối mặt với nữ tử mình không thích cũng sẽ có dục vọng, haiz, nhưng nữ tử thì không giống vậy, vì Lam Điệp Nhi chỉ biết có dục vọng với Bạch Nguyệt Diệu, chỉ tiếc Bạch Nguyệt Diệu hần...

Bây giờ đã không thuộc về một mình Lam Điệp Nhi rồi.

Đối mặt với nữ tử trong hậu cung của Phong Việt Thần, Lam Điệp Nhi chỉ đành phải bất đắc dĩ cười cười, ha ha ha ha, nữ tử và nữ tử một khi đồng thời yêu một người đàn ông, sẽ không từ thủ đoạn bất sống lòng của nam tử kia, loại bỏ đối lập, cũng giống với các nam tử trên triều đình người lừa ta gạt, chẳng qua là muốn bay cao hơn!

Hai mươi mấy phi tần kia, chánh phi chỉ có một, đại khái hai mươi mấy tuổi, trông thì hiền hòa giống như Hồng Uyển Nghi, nhưng nhìn một cái đã bị Lam Điệp Nhi đoán được, nàng ta chỉ là mặt nạ dối trá, nhìn nhiều, Lam Điệp Nhi tự nhiên cũng biết các loại ảo diệu.

Hiện giờ Lam Điệp Nhi đang dựa vào trước cửa sổ ở phòng nàng nhìn cảnh sắc phương xa, trong mười ngày này, nàng đều bị Phong Việt Thần cầm tù bên trong phủ, chưa bao giờ từng thương thảo qua bất kỳ chính sự nào với nàng, vì hiện giờ Phong Việt Thần vẫn còn đề phòng Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi hiểu, có câu dục tốc bất đạt, cho nên nàng cũng đang từ từ làm cho Phong Việt Thần tin tưởng mình.

Cửa phòng Lam Điệp Nhi chậm chạp mở ra, Lam Điệp Nhi cũng không quay đầu nhìn là người phương nào, vì nàng biết, có thể trực tiếp đẩy cửa vào chỉ có Phong Việt Thần kia thôi.

Phong Việt Thần đi thẳng tới chỗ của Lam Điệp Nhi, hần giang hai cánh tay từ phía sau lưng ôm Lam Điệp Nhi, hai hàng chân mày của Lam Điệp Nhi khóa chặt lại, trong lòng có một loại ghê tởm không nhìn được xông lên đầu, Phong Việt Thần có thể được coi là mỹ nam tử của Phong Minh quốc, chỉ là Lam Điệp Nhi không thêm nề mặt mũi, hiện giờ trừ Bạch Nguyệt Diệu cùng với nàng có quan hệ xác thịt ra, nàng căn bản không thể tiếp nhận bất kỳ nam tử nào.

“Đúng rồi, nói cho nàng biết một tin tức, Bạch Nguyệt Diệu lại nạp thêm trăm phi, tên là Liễu Nhi, nàng biết không?” Phong Việt Thần nói xong cũng đặt đầu trên bả vai Lam Điệp Nhi, hành động nhìn như mập mờ, nhưng hần hoàn toàn là đang theo dõi phản ứng của Lam Điệp Nhi.

Trong lòng Lam Điệp Nhi giờ phút này nhất thời như tê liệt đau đớn: “Đã nói rồi, loại nam tử đó, ta chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ hần nghèo túng. Tam vương gia không muốn giúp ta sao?” Lam Điệp Nhi nói xong cũng xoay người xem mặt Phong Việt Thần, đôi tay khoác lên trên bả vai Phong Việt Thần. Giờ phút này biểu tình của Lam Điệp Nhi không chỉ không có một chút thương tâm, hơn nữa còn mỉm cười trần đầy quỷ dị.

Phong Việt Thần thấy vẻ mặt này của Lam Điệp Nhi, lòng nghi ngờ Lam Điệp Nhi kia, cũng hơi giảm một chút: “Đương nhiên có thể giúp nàng, không phải nàng cũng giúp ta sao?” Nói xong, Phong Việt Thần lại giờ tay lên nắm cầm của Lam Điệp Nhi.

“Ha ha, sao ta có cảm giác Tam vương gia không tin tưởng ta vậy?”

“Nàng đa tâm thôi” Phong Việt Thần nói xong cũng buông lỏng tay ôm Lam Điệp Nhi ra, mà hai tay của Lam Điệp Nhi cũng chậm rãi từ hai vai Phong Việt Thần chảy xuống: “Sáng sớm ngày mai ngươi tới thư phòng của ta.”

Phong Việt Thần vừa nói xong, thì rời khỏi phòng của Lam Điệp Nhi, mà Lam Điệp Nhi mặc dù ngoài miệng treo nụ cười nhưng nước mắt cũng không cách nào khống chế đã trút xuống chảy ra ngoài, nàng nhanh chóng đóng cửa phòng lại, một tay che kín miệng mình, dựa vào bên cạnh cửa từ từ ngồi trên mặt đất, nước mắt thống khổ, nước mắt mất mát, nước mắt thương tâm, như thác nước đổ xuống!

Lam Điệp Nhi tìm một vạn lý do, cũng không cách nào giải thích nguyên nhân Liễu Nhi hại mình, hiện giờ nàng rốt cuộc hiểu rõ, vì Liễu Nhi yêu Bạch Nguyệt Diệu, cho nên xem Lam Điệp Nhi như cái đinh trong mắt, đâm trong thịt Liễu Nhi rồi, ha ha, Lam Điệp Nhi đã từng nói, nếu Liễu Nhi tìm được tướng công thì Lam Điệp Nhi chắc chắn vui vẻ hơn nàng, thế nhưng kết quả, đó lại là nam tử đã từng chỉ thuộc về Lam Điệp Nhi.

Tại sao? Tại sao? Bạch Nguyệt Diệu lần lượt phụ ta, ta lại còn thương hần? Bạch Nguyệt Diệu bây giờ chàng còn tình cảm với ta không? Còn nhớ rõ

chàng đã từng thề non hẹn biển với ta không?

Không sao, không sao!

Nếu chàng quên Điệp nhi trong miệng chàng, nếu chàng đã không thương Điệp nhi nữa, vậy Lam Điệp Nhi thiếp cũng sẽ dùng thời gian gấp đôi, gấp trăm lần theo đuổi chàng như chàng đã từng đuổi theo thiếp, chàng là của thiếp! Vĩnh viễn chỉ thuộc về thiếp!!!

Nghĩ tới đây, Lam Điệp Nhi nắm hai quả đấm thật chặt, lau lau nước mắt nơi khóe mắt, một năm, hai năm, ba năm, cho dù sau này hậu cung của Bạch Nguyệt Diệu có 3000 mỹ nhân, Lam Điệp Nhi cũng có lòng tin sẽ khiến cho Bạch Nguyệt Diệu chỉ vì một mình nàng mà khuyh tâm, vì nàng đã không phải là Lam Điệp Nhi đơn thuần khát vọng được yêu trước kia nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lam Điệp Nhi đứng hẹn đến thư phòng của Phong Việt Thần, nàng mặc áo dài điểm lệ, trang phục xinh đẹp phối lên người nàng, càng lộ vẻ quyến rũ mười phần, nếu trước kia dùng hoa lái để hình dung Lam Điệp Nhi là thanh nhã, thanh thuần, vậy bây giờ chỉ có thể dùng hoa hồng, để hình dung Lam Điệp Nhi điểm lệ quyến rũ mà thôi.

Vì vô số âm mưu thử thách, nên nàng đã từ bỏ hơi thở có phần nhàn nhạt của cô bé trước kia, mà chuyển hướng thành nữ tử trưởng thành.

Trên đường đi, trùng hợp chính phi của Phong Việt Thần gặp Lam Điệp Nhi, nữ tử kia thấy Lam Điệp Nhi trẻ tuổi xinh đẹp, không thể nghi ngờ là uy hiếp lớn nhất của mình, nhưng bây giờ nàng ta không biết Lam Điệp Nhi là nhân vật như thế nào, nên không thể xuống tay đối phó Lam Điệp Nhi!

“Điệp nhi tham kiến tam vương phi.” Lam Điệp Nhi dường như lại trở về với non nớt trước kia của nàng, vẻ mặt ngây thơ cười, nhưng sau lưng sự ngây thơ này, không thể nghi ngờ là để nữ tử trước mắt này thu mình làm tâm phúc, vì nàng muốn cùng với tam vương phi này, học tập làm thế nào để ngồi ổn vị trí chính phi!

“Ừ.” Tam vương phi kia khẽ mỉm cười, thấy Lam Điệp Nhi dường như rất hồn nhiên: “Người tên là Lam Điệp Nhi sao?”

“Hỏi vương phi tâu tâu, đúng vậy.”

“Tâu tâu?”

“Điệp nhi coi Tam vương gia như một người huynh khách, mà tam vương phi là thê tử kết tóc duy nhất của huynh, cho nên Điệp nhi mới gọi tam vương phi là tâu tâu, nếu như tam vương phi ghét bỏ, vậy sau này Điệp nhi sẽ chú ý.” Lời ngon tiếng ngọt kia của Lam Điệp Nhi làm cho tam vương phi rất cao hứng, lại thêm vào Lam Điệp Nhi gọi Tam vương gia là đệ huynh, cho nên nàng buông lỏng đề phòng Lam Điệp Nhi.

“Sao lại ghét bỏ chứ? Ha ha.”

“Vậy sau này Điệp nhi sẽ gọi vương phi là tâu tâu nhé, hi hi, Điệp nhi phải đến thư phòng tìm đệ huynh rồi, lần sau Điệp nhi lại tới thăm viếng tâu tâu.”

“Ừ, đi đi.”

Nói xong, Lam Điệp Nhi lập tức đẩy cửa thư phòng của Phong Việt Thần ra, mà Phong Việt Thần cũng đều nghe được rõ ràng tất cả những chuyện ở bên ngoài, thấy Lam Điệp Nhi bước vào, Phong Việt Thần quý đệ cười một tiếng: “Bổn vương thật đúng là không biết đệ huynh và đệ muội lại có thể thân mật như thế đây.” Nói xong, Phong Việt Thần còn đứng dậy đi tới phía Lam Điệp Nhi, hần đưa đôi tay ra vững vàng ôm lấy Lam Điệp Nhi.

Bản thân ta đối với Phong Việt Thần tràn đầy chán ghét, hơn nữa đối với loại quan hệ này trong miệng Phong Việt Thần, càng thêm cực kỳ chán ghét, ghét làm người thứ ba, đáng ghét hơn là làm người thứ ba của Phong Việt Thần, ta biết rõ phương pháp có thể lấy được tin tưởng của hần chính là cho hần ở trên giường \*\*!

Nhưng, lòng ta không cho phép ta làm như vậy, thân thể của ta cũng không cho phép, vì ta chỉ có thể đem chính mình cho một mình Bạch Nguyệt Diệu, mặc dù hần cứng chiều qua vô số nữ tử! Nhưng, ta tự cầu không thẹn với lương tâm!

Lam Điệp Nhi nhăn nheo chán ghét bên trong, nhẹ nhàng đẩy Phong Việt Thần ra: “Tam vương gia luôn thích nói đùa, thật ra thì Tam vương gia cũng sớm xem Điệp nhi như đệ muội rồi!” Lời uyển chuyển kia của Lam Điệp Nhi, là đang bức bách Phong Việt Thần xác lập mối quan hệ giữa nàng và hần, nếu không ngày sau, Phong Việt Thần chỉ biết đối với nàng càng lúc càng lớn mật.

Phong Việt Thần do dự một chút, suy nghĩ một chút nữ tử trước mắt này dù sao cũng là một nữ tử bị ruồng bỏ, nếu cùng với nàng ta xảy ra quan hệ mờ ám nhất định sẽ bị người chê cười, nhưng Phong Việt Thần lại cảm giác thịt béo đến khóe miệng không nếm một cái thì rất không thoải mái, bắt đắc dĩ, vẫn là mặt mũi quan trọng hơn, hần quyết định đón nhận đề nghị của Lam Điệp Nhi: “Em nuôi? Không tồi! Vậy bản vương nhận lấy Điệp nhi rồi nhé.”

Sau khi nghe xong lời nói của Phong Việt Thần, Lam Điệp Nhi vội chào một cái: “Cảm tạ đệ huynh.” Lần này quan hệ đã được xác lập, không thể nghi ngờ Lam Điệp Nhi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ở trong thư phòng, Phong Việt Thần đem một phần tình hình không quan trọng của Phong Minh quốc nói cho Lam Điệp Nhi biết, Lam Điệp Nhi nhìn ra được, Phong Việt Thần bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn tin tưởng nàng.

Nhưng mà, đối với chuyện này, Lam Điệp Nhi đã rất hài lòng, vì thời gian có thể chứng minh tất cả, nàng tin tưởng Phong Việt Thần sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hoàn toàn tin tưởng nàng!!!

Đến lúc đó, cũng là lúc nàng nở mày nở mặt trở về Vân Long quốc rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 161: Nữ nhân độc ác

Thời gian cứ thế trôi đi, Lam Điệp Nhi đã bỏ đi nửa năm, suốt nửa năm này Bạch Nguyệt Diệu không ngừng phái người tìm kiếm nàng, nhưng không có lấy một tin tức nào.

Có người từng đoán Lam Điệp Nhi đã chết, nhưng hắn không tin, hắn nhất định không tin Lam Điệp Nhi của hắn đã chết.

Sâu trong lòng, hắn chưa bao giờ nguôi nổi nhưng nhớ về Lam Điệp Nhi, hắn luôn tin rằng Lam Điệp Nhi vẫn còn trên thế gian!

Trong suốt nửa năm này, hắn không còn cười nữa, tất cả nụ cười của hắn chỉ để dành cho Lam Điệp Nhi, khi nào bận rộn xong công sự, thì lại ngồi ngẩn người bên cửa sổ, trông thấy đàn hồ Điệp bay qua trước mặt, hắn khát vọng biết bao nàng hồ Điệp kia lại có thể bay về bên cạnh hắn...

Vô số lần hắn đến cầu xin U, cố gắng dò tìm xem Lam Điệp Nhi đang ở nơi đâu, nhưng U hoàn toàn nấu mình trong thần điện mà ngậy người cô độc cả nửa năm, đóng cửa không hề gặp mặt ai, chỉ vì hắn ta cũng âm thầm chờ đợi Lam Điệp Nhi.

Cũng trong nửa năm này, Liễu Nhi và Hồng Uyển Nghi tranh đấu cả ngày không ngừng nghỉ, nhưng cả hai đều hiểu rõ, dù là ai cũng không cách nào thắng được Lam Điệp Nhi - dù là một Lam Điệp Nhi đã chết, trong khi Bạch Nguyệt Diệu vẫn một mình lặng lẽ ở trong thư phòng, chưa từng ngủ cùng bất kỳ nữ tử nào!

Thù hận của Bạch Tinh Ngân với Bạch Nguyệt Diệu cũng không hề giảm đi một ngày nào, vì hắn tin rằng Bạch Nguyệt Diệu đã nhẫn tâm bức tử Lam Điệp Nhi.

Đột nhiên một thị vệ thờ hồn hèn đẩy cửa phòng Bạch Nguyệt Diệu nói to: “Thái tử điện hạ nén bị thương, hoàng thượng băng hà rồi!” Thị vệ kia nói xong, khoe mắt Bạch Nguyệt Diệu đã ngậm đầy nước mắt, bất luận hoàng đế này ngu ngốc vô năng đến thế nào, bất luận hoàng đế này ghét bỏ Bạch Nguyệt Diệu ra sao, nhưng trên tất cả vẫn luôn là phụ thân của Bạch Nguyệt Diệu! Phụ thân rời khỏi Bạch Nguyệt Diệu mới là nỗi thương tâm cùng cực nhất!

Nói tiếp với sự ra đi của vị tiên đế, hắn cũng sớm lên ngôi đương kim quân vương của Vân Long quốc.

Vân Long quốc năm 117, quân vương đời thứ tư Bạch Nguyệt Diệu lên ngôi, dân chúng hoan hô kích động, cả nước ăn mừng ba ngày ba đêm, đồng thời, Bạch Nguyệt Diệu cũng đổi danh xưng ‘trẫm’ trở thành ‘Cô’! Chỉ vì nỗi cô đơn khôn cùng của hắn.

Bạch Nhật Uyên hiển nhiên trở thành Vương gia, binh quyền bị Bạch Nguyệt Diệu tước hết, hắn dựa theo thời thế quyết định cầu xin Phong Việt Thần xuất binh tấn công Vân Long quốc.

Bạch Tinh Ngân lại làm Tam vương gia, bề ngoài có vẻ là Vương gia nhưng cũng như Bạch Nhật Uyên, trong tay hắn chỉ có hữu quyền vô thực.

Phần lớn bè cánh của Bạch Nhật Uyên đều bị Bạch Nguyệt Diệu tiêu diệt, cùng lúc đó, Bạch Nguyệt Diệu mở ra Chế Độ Khoa Cử chiêu mộ nhân tài cả nước, mà hắn cũng bãi bỏ lệnh cấm túc dành cho nữ tử, nhưng vẫn chưa đề xướng về nữ mệnh quan làm giám khảo khoa thi, vì hắn còn phải chờ đến khi chính tay Lam Điệp Nhi quay trở về cải cách!

Từ Thừa tướng vẫn là Thừa tướng như trước, nhưng hắn cũng biết tiền đồ tương lai của mình sẽ nhiều khó khăn, bèn cầu xin xin được cáo lão về quê, nhưng Bạch Nguyệt Diệu đối với chuyện Từ Thừa tướng vũ nhục Lam Điệp Nhi vẫn âm ỉ trong lòng, nhất quyết không chịu buông tha cho Từ Thừa tướng. Đồng thời giáng họ Từ xuống hàng thứ ba!

Hồng Thái Phó tự cho mình là nhạc phụ của Bạch Nguyệt Diệu, tuy nhiên Bạch Nguyệt Diệu vẫn đối xử không một chút thiện ái nào, mặc cho Hồng Uyển Nghi sắp sinh hạ con rồng! Hồng gia vẫn bị giáng xuống hàng thứ năm!

Lam lão Thái sư vì bệnh tật đã qua đời ba tháng trước, Bạch Nguyệt Diệu truy phong làm hộ quốc nguyên huân (người có công lớn cho nước nhà), còn Lam Vân Triệt tiếp tục kế nhiệm chức vụ Thái sư! Vị trí của Lam gia vẫn không thay đổi!

Hắc gia do có chiến công hiển hách của Hắc Mạc Dực nên được Bạch Nguyệt Diệu sắc phong ban cho dòng họ ở hàng thứ nhất, cũng như đem toàn bộ binh quyền giao cho Hắc gia tướng quân Hắc Mạc Dực!

Trong khi đó Hoàng gia lại được tăng sắc vị cho một họ lên vị trí thứ tư, chính là Hoàng Thượng Thư, kẻ được Bạch Nguyệt Diệu gán cho một danh hiệu, đó là Nghịch Thần! Ha ha, cũng không phải nghĩa xấu, mà là ca ngợi, Hoàng Thượng Thư là người nhanh nhẹn nhanh miệng, cương trực công chính, ngay cả đối phương có là Bạch Nguyệt Diệu đi nữa nếu có làm sai chuyện gì, Hoàng Thượng Thư cũng sẽ phê bình, thế cho nên Bạch Nguyệt Diệu mới cảm

thấy hấn đúng là Nghịch Thân!

U cầu xin hoàng kim hoàng thượng Bạch Nguyệt Diệu được tiếp tục bế quan ba tháng nữa, ba tháng sau mới xuất quan, nhằm bãi trừ phân ưu cho hoàng thượng, Bạch Nguyệt Diệu cũng chuẩn tấu.

Nhưng hiện giờ lại có một chuyện khó khăn, vị trí quốc mẫu vẫn bỏ trống, bách quan yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu lập Hồng Uyển Nghi làm hậu, dù sao Hồng Uyển Nghi cũng đang mang con rồng trong bụng, mà lại xuất thân từ Sắc gia (dòng họ được sắc phong), hoàn toàn thích hợp để kế nhiệm vị trí quốc mẫu; cuối cùng, Bạch Nguyệt Diệu phải vì phạm lỗi thề của mình, đành phải miễn cưỡng lập Hồng Uyển Nghi làm hậu!

“Hoàng thượng, hoàng hậu sắp sinh rồi.” mama của Hồng Uyển Nghi rồi rít với Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong hết sức kích động, mặc dù hấn không có tình cảm gì với Hồng Uyển Nghi, nhưng sinh linh trong bụng Hồng Uyển Nghi vẫn là con mình, nên khi nghe được tin này, lần đầu tiên sau nửa năm Bạch Nguyệt Diệu mới bước chân vào tẩm cung của Hồng Uyển Nghi.

“A... đau quá... Đau quá!!!” Lúc này ở trong gian phòng các cung nữ luống cuống tay chân cố gắng lau mồ hôi đầm đìa trên trán Hồng Uyển Nghi.

Giờ phút này thấy Hồng Uyển Nghi đau đớn, tự nhiên trong lòng Bạch Nguyệt Diệu xuất hiện chút lòng trắc ẩn, dù biết là Hồng Uyển Nghi táng tận lương tâm dám hại người mình yêu nhất, nhưng bây giờ khi thấy vẻ mặt thống khổ của nàng ta hấn không khỏi thở dài thật sâu.

“Không xong! Không xong!!!!” Bà mẹ hốt hoảng nói lớn, Bạch Nguyệt Diệu không khỏi toát mồ hôi lạnh: “Hoàng thượng, hoàng hậu người...”

“Làm sao?” Bạch Nguyệt Diệu khẩn trương hỏi.

“Hoàng hậu sinh hạ thai chết.” Bà mẹ nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nhất thời cảm thấy choáng váng hoa mắt, giờ phút này Hồng Uyển Nghi đã đau đớn ngất đi nên không biết tin này, Bạch Nguyệt Diệu nhìn Hồng Uyển Nghi, thương tâm rời khỏi gian phòng.

“Thiện ác đến cùng tất có báo!” Bạch Nguyệt Diệu cười khổ một tiếng lại trở lại thư phòng của mình.

Mà đúng lúc này Liễu Nhi lại vừa xuất hiện ngay sau lưng Bạch Nguyệt Diệu, thấy vẻ mặt đau thương của hấn thì đã biết đứa nhỏ của Hồng Uyển Nghi ra đời không bình an rồi, nàng hài lòng cười rồi phẩy người ban cho bà mẹ năm trăm lượng bạc...

Một Hồng Uyển Nghi thâm độc biết bao nhiêu vẫn bại dưới tay của Liễu Nhi!

Lúc Hồng Uyển Nghi tỉnh dậy biết con của mình đã chết, gần như chết lịm: “Là ta! Là ta! Là ta làm nhiều điều xấu, kết quả đã báo ứng trên con của ta, nếu không phải ta đưa hưu thư cho Lam Diệp Nhi còn bảo Vương gia giết chết Lam Diệp Nhi, thì có lẽ con của ta sẽ không phải chết, đúng là một mạng đền một mạng rồi!!!” Hồng Uyển Nghi gần như điên lên, Liễu Nhi nắm bắt ngay, nhanh chóng chạy tới thư phòng của Bạch Nguyệt Diệu.

Thấy Liễu Nhi bắt ngờ xông tới, Bạch Nguyệt Diệu lập tức vỗ bàn: “Ai gọi người bước vào!!”

“Hoàng thượng, Liễu Nhi muốn bẩm báo câu chuyện liên quan đến Diệp phi!”

“Diệp nhi?” trái tim Bạch Nguyệt Diệu thót lên, hấn nhanh chóng chạy tới Liễu Nhi: “Nói mau, người có tin tức gì của Diệp nhi?”

“Xin hoàng thượng cùng Liễu Nhi đến chỗ của Nghi phi.” Nói xong Liễu Nhi lập tức đưa Bạch Nguyệt Diệu đến tẩm cung của Hồng Uyển Nghi, còn Liễu Nhi thì một mình bước vào phòng Hồng Uyển Nghi.

“Nghi phi tỷ tỷ, có thể con của tỷ không phải do Diệp phi giết chết thì sao?” Liễu Nhi thử mớm lời Hồng Uyển Nghi.

Hồng Uyển Nghi hiện giờ giống như điên, nàng điên cuồng nói to: “Nhất định là Lam Diệp Nhi, nhất định chính là quỷ hồn của con tiện nhân kia đã sát hại con ta!!! Nhất định là á!”

“Uyển Nghi tỷ tỷ, tỷ làm sao có thể nói thế được? Không bằng chứng không nhân chứng. Tỷ cũng không thể vu cho Diệp phi như thế được!!!” Liễu Nhi ra vẻ vô tội. Trong lòng âm thầm tính toán phải làm sao cho chuồng gọi bằng được.

Hồng Uyển Nghi nghe xong lời nói của Liễu Nhi lại điên cuồng xuống giường quát lớn: “Lam Diệp Nhi, là nàng ta là nàng ta, là ta giăng bẫy nàng ta, lừa gạt nàng ta, ta nói cho nàng ta biết hoàng thượng hưu nàng ta rồi, còn nói Vương gia sắp đến thủ tiêu nàng ta, cho nên, nàng ta đến báo thù, nàng ta đến báo thù, nàng ta lấy mất con của ta, nàng ta giết chết con của ta rồi!”

Hồng Uyển Nghi vừa nói dứt lời, Liễu Nhi nhoen miệng cười âm trầm, nàng biết chương ngại lớn nhất của mình đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Những lời này của Hồng Uyển Nghi đã đủ cho nàng ta vĩnh viễn không thể đứng dậy nổi!

Bạch Nguyệt Diệu đứng ngoài cửa nghe rất rõ ràng, hấn nắm quả đấm thật chặt, gân xanh trên cánh tay hấn rõ, trong mắt xen lẫn rung rung nước mắt còn có bùng bùng lửa giận, hấn bước hai bước đã xông vào phòng Hồng Uyển Nghi, Hồng Uyển Nghi nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu thì nhất thời bùng tỉnh hiểu ra: nàng mới vừa nói gì vậy, nàng đã đem tất cả âm mưu của mình nói ra hết rồi! Liễu Nhi! Không ngờ Liễu Nhi đã hạ gục mình!

“Người đâu! Đem tiện nhân Hồng Uyển Nghi này giam vào lãnh cung!!!”

Hồng Uyển Nghi kích động nhào tới người Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng thượng, hoàng thượng người nghe Uyển Nghi nói đi, chính vì Uyển Nghi yêu người

mới có thể làm hại Lam Điệp Nhi. Còn có...” Hồng Uyển Nghi chưa nói đến câu kế tiếp, Bạch Nguyệt Diệu đã một cước đá văng Hồng Uyển Nghi ra.

Thái độ của hắn trong giờ phút ấy sao mà lạnh lùng, nghe được Hồng Uyển Nghi thề thốt rằng vì yêu mình nên mới giết Lam Điệp Nhi, hắn mới biết mình thật sự đối xử với Lam Điệp Nhi không ra gì, tất cả, tất cả đều là lỗi của hắn, hắn biết, nếu không phải hắn ích kỷ, mang Lam Điệp Nhi vào cung, Lam Điệp Nhi sẽ không bao giờ bị người ám hại, hắn càng hận chính mình tại sao lúc ấy lại giận dữ viết ra tờ hưu thư để cho Hồng Uyển Nghi có cơ hội dùng tới. Hắn cũng biết, Lam Điệp Nhi ra đi không phải do không còn thương hắn, mà là vì bị người giăng bẫy.

Nhưng mà, giờ phút này dù hắn có biết rồi thì cũng đã quá muộn, Lam Điệp Nhi đã không còn ở đây nữa rồi...

“Ôi!!” Liễu Nhi cứ thế nện cho nước mắt chảy ra, nằng nhào tới Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng thượng, Điệp phi tỷ tỷ đã... Đã...”

Bạch Nguyệt Diệu là chỗ nước mắt khóc tức tức tươi, hắn nhớ lại khi còn bé mẫu thân rời bỏ mình mà lòng đau như cắt, lúc này Liễu Nhi lại lựa đúng thời điểm, lợi dụng lúc Bạch Nguyệt Diệu đang cần an ủi, Liễu Nhi âm thầm hướng về khuôn mặt Bạch Nguyệt Diệu. Vốn muốn lợi dụng cơ hội này nhưng khi vừa chạm phải môi Bạch Nguyệt Diệu, hắn tức thì đẩy Liễu Nhi ra: “Người thật là dày mặt vô sỉ!” Bạch Nguyệt Diệu gầm to, óng tay áo vung lên. Trong một khắc đó mọi hình ảnh về Điệp Nhi lại ủa về, hắn xoay người đau khổ trở về thư phòng.

Bất đắc dĩ Liễu Nhi mang tất cả bức tức ném vào đầu Hồng Uyển Nghi, nằng chạy đến lãnh cung thấy Hồng Uyển Nghi đang dờ dẩn ngồi trên giường, nằng khẽ mỉm cười với Hồng Uyển Nghi: “Ô, Nghi phi tỷ tỷ, tỷ ngồi có vẻ an tâm nhỉ, chẳng lẽ lại không sợ quỷ hồn của Lam Điệp Nhi đến tìm Nghi phi tỷ tỷ lấy mạng sao? Nhìn đây này, muội muội tới thăm tỷ!!”

Hồng Uyển Nghi không nói gì, chỉ trừng mắt liếc Liễu Nhi. Liễu Nhi neho mắt, bước tới cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai: “Hồng Uyển Nghi! Đừng quên người bây giờ là thân phận gì! Hoàng hậu? Người chỉ là một hoàng hậu trong lãnh cung mà thôi, nói đơn giản, người chính là một phi tần bị vứt bỏ! Hừ! Thân phận của ta tôn quý thế nào, há có thể bị đồ phi tần bị vứt bỏ như người trợn mắt sao!?”

Hồng Uyển Nghi đưa tay gạt qua mặt mình, ánh mắt càng thêm hung dữ nhìn Liễu Nhi. Cảnh tượng thế này quen thuộc làm sao! Vì nằng cũng từng dùng cùng một cách này đối xử với Lam Điệp Nhi: “Sớm muộn gì người cũng sẽ bị báo ứng!”

“Hừ, báo ứng, ta hiện giờ không biết có bao nhiêu thoải mái đây!” Nói xong, Liễu Nhi cúi đầu xuống, một tay nắm lấy hai má Hồng Uyển Nghi: “Ha ha ha ha, thật không ngờ, đây từng là một Nghi phi nương nương ngạo mạn sao, chắc! chắc! chắc! Nhìn người bây giờ đáng vẻ nghèo túng!! Thật là thê thảm mà.” Liễu Nhi lại gần sát bên tai Hồng Uyển Nghi thì thầm: “Phi tần bị bỏ rơi tỷ tỷ, có muốn biết con của tỷ chết thế nào không?”

Một câu nói này của Liễu Nhi, Hồng Uyển Nghi trợn to hai mắt. Run rẩy ngón trỏ chỉ vào Liễu Nhi. “Phải rồi... Người... Là... Người!”

Liễu Nhi đưa tay đánh rơi tay Hồng Uyển Nghi. Sau đó một tay vỗ vỗ cằm Hồng Uyển Nghi: “Chỉ trách con của người bạc mệnh, bà mẹ chỉ thoáng động tay động chân thôi. Con người kém cỏi quá nên cứ thế mà chết non rồi!”

Hồng Uyển Nghi nghe xong lời nói của Liễu Nhi, giống như sấm sét giữa trời quang, bà mẹ, nằng làm thế nào lại đem một bà mẹ không ra gì tới nhà giết hại con mình! Thì ra vốn dĩ cứ cho Lam Điệp Nhi mới là chương ngại lớn nhất của mình, nhưng không hề ngờ tới chương ngại thật sự lại là con nha hoàn xuất thân áo ôm!

“Đồ tiện nhân, trả lại con cho ta!!” Hồng Uyển Nghi nằng tới muốn bóp cổ Liễu Nhi.

Liễu Nhi có ý ngã ngồi trên đất. Hô to: “Có ai không, hoàng hậu điên rồi, trói nằng ta lại cho ta.” Liễu Nhi la hét thật hưng phấn rồi cứ thế rời khỏi lãnh cung...

Trong ngự thư phòng, Bạch Nguyệt Diệu giống như phé nhân ngồi trên ghế: “Không có nằng, có lấy được thiên hạ cũng chẳng còn ý nghĩa.” Hắn thì ào nói xong nước mắt lại chảy tới tấp.

Cho dù Bạch Nguyệt Diệu có thương tâm bao nhiêu hắn cũng biết không còn cách nào đòi lấy Lam Điệp Nhi nữa rồi, hiện giờ điều duy nhất hắn có thể làm chính là càng phải bán linh hơn, giúp Lam Điệp Nhi hoàn thành mơ ước và tâm nguyện của nằng! Đó chính là phé chuẩn cho vị trí nữ quan khảo thí!

“Hoàng thượng,” Hắc Mạc Dực hốt hoảng vọt vào phòng Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu thấy Hắc Mạc Dực bước vào, nhanh chóng nuốt nước mắt: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng! Phong Minh quốc ra quân tiến công Vân Long quốc của ta rồi.”

Nghe xong lời Hắc Mạc Dực, tất cả đau đớn trong lòng Bạch Nguyệt Diệu nung thành một khối ý chí chiến đấu: “Vừa đúng lúc, hãy mượn cơ hội này thống nhất Phong Minh quốc đi.”

“Nhưng mà...” Hắc Mạc Dực ập a ập ứng nói: “Đại chủ soái của Phong Minh quốc hình như là một nữ tử.”

“Nữ tử?” Bạch Nguyệt Diệu khẽ trầm tư, sau đó vui vẻ phá lên cười, xem ra mình cảm hận ca ca cũng có chút hơi quá, vậy ra hắn không giết nữ tử mình yêu thương mà là tặng nằng cho Phong Minh quốc. Bạch Nguyệt Diệu sớm đã biết rõ Bạch Nhật Uyên cùng Phong Minh quốc cầu kết, hơn nữa nữ tử có thể có hùng tâm chí lớn đến thế thì chỉ có Điệp Nhi của hắn mà thôi. Hắn sẽ không tức giận Lam Điệp Nhi phản bội, hắn chỉ muốn cầu xin Lam Điệp Nhi vô sự là tốt rồi, hơn nữa hắn cũng có thể tuân thủ lời hứa hẹn của mình: “Mạc Dực, cô muốn ngự giá thân chinh, nếu độc chiến mà chết nơi sa trường, thì giao vị trí của cô lại cho Tam vương gia là được!” Bạch Nguyệt Diệu vừa nói xong lập tức mang Kiếm Thiên Tử tới, chuẩn bị xuất chinh...

Hắn không quan tâm đế vị, hắn không màng danh lợi, hắn chỉ quan tâm dân chúng, hắn biết Bạch Tinh Ngân có thể đối xử tử tế với con dân của mình, hắn cũng tin tưởng Bạch Tinh Ngân sẽ không phải là một hôn quân.

Bạch Nguyệt Diệu là nam tử, hắn sẽ tuân thủ lời hứa của mình, dù nguyên nhân có là gì đi nữa, hắn cũng đã phụ Lam Điệp Nhi rồi, nên bây giờ hắn chỉ muốn giữ trọn vẹn lời hứa của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 162: Gặp lại nhau

Quý phủ Phong Việt Thần, một nữ tử xinh đẹp đang đứng cạnh cửa sổ căn phòng lớn, nàng tỏa ra khí thế áp đảo mà lạnh lùng băng lãnh, một con người đầy uy lực, khiến người khác chỉ có thể đứng xa nhìn mà không dám khinh nhờn.

Nàng chính là Lam Điệp Nhi.

Nửa năm rồi, Lam Điệp Nhi đã trưởng thành rất nhiều, học được vô số thứ khi sống cạnh Phong Việt Thần.

Đám nữ tử của Phong Việt Thần lục đục đầu đá ra sao, thế nào, Lam Điệp Nhi toàn bộ ghi khắc trong lòng, nàng nhất định phải ra sức học hỏi kinh nghiệm từ đám nữ tử đó, ngày sau nàng mới có thể cùng Bạch Nguyệt Diệu tranh đấu hậu cung!

Cũng tại Phong Minh quốc nàng trui rèn được không ít bản lĩnh trên quan trường, chuẩn bị mọi sự thuận lợi cho mọi chiến thuật chiêu trò người lừa ta gạt.

Lam Điệp Nhi ở lại nơi này được nửa năm chuyên tâm học đông học tây vô số thứ, đã vô tình vượt xa tới 20 năm kiến thức đông tây, ngẫm lại nàng đi tới cổ đại đã hai năm rồi, lúc đó mười chín tuổi, bây giờ đã hai mươi một tuổi, ha ha, có thể coi như một thiếu nữ thành thục rồi chứ?

Hơn nữa, nửa năm này tâm hồn Lam Điệp Nhi cũng tàn tạ đi không ít, nhưng duy nhất đáng để kiêu hãnh là, thân thể nàng vẫn còn giữ được trong sạch. Hơn nữa nàng cũng chiếm được tin tưởng của Phong Việt Thần.

Chỉ tiếc là nàng vẫn chán ghét vô cùng tên Phong Việt Thần này, vì hắn quá mức tàn nhẫn, đối xử với binh sĩ Vân Long quốc mà hắn coi như đồ chơi tùy ý muốn sao cũng phải theo. Lam Điệp Nhi cũng là con dân Vân Long quốc, chứng kiến hắn đối đãi với đồng bào mình như vậy, nàng không cảm được nước mắt nhưng đành nuốt trở lại, nàng kiên quyết không cho phép mình rơi nước mắt!

Duy nhất nàng có thể làm chính là tiêu diệt Phong Minh quốc, giúp Bạch Nguyệt Diệu thống nhất thiên hạ, như vậy mới không còn chiến tranh vô tận.

“Điệp nhi muội muội.” Phong Việt Thần vừa đến nơi, không nghi ngờ gì hắn đang mang tin tức gần đây về Vân Long quốc truyền lại cho Lam Điệp Nhi.

“Dị huynh chuyện gì?”

“Hoàng đế Vân Long quốc băng hà rồi, Bạch Nguyệt Diệu lên ngôi xưng đế. Vân Long quốc có quân chủ mới đăng cơ, căn cơ còn chưa vững chắc, nếu giờ mà chúng ta tiến quân vào Vân Long quốc là thời điểm tốt nhất!” Phụ hoàng băng hà rồi, Bạch Nguyệt Diệu có phải rất thương tâm không? Vì ông ta dù sao cũng là phụ thân của hắn. Không biết, hắn bây giờ có còn đau lòng nhiều lắm không? Giờ hắn đã là hoàng thượng, dân chúng Vân Long quốc ngày sau sẽ càng hưởng phúc nhiều hơn nữa, có lẽ hoàng hậu bây giờ chắc là Hồng Uyển Nghi rồi chứ? Thảo nào U có nói qua, hoàng hậu của Bạch Nguyệt Diệu không phải là ta. Ha ha, bất kể như thế nào, chỉ cần Vân Long quốc ngày càng mạnh lên là tốt rồi. Dù cho Lam Điệp Nhi ở bên ngoài có thay đổi nhiều ra sao, nàng vẫn chưa bao giờ hết thiện tâm với dân chúng, kể cả tình yêu của nàng với Bạch Nguyệt Diệu cũng chưa từng thay đổi. Trong khi đó Phong Việt Thần lại đánh giá Bạch Nguyệt Diệu là tân đế mới lên nên sẽ trở tay không kịp với những tình huống khẩn cấp? Sai lầm rồi! Hắn quả thật mười phần đều sai! Không biết là hắn quá tự tin vào chính mình, hay là hắn coi thường Bạch Nguyệt Diệu! Nhưng sự thật không thể chối cãi là Bạch Nguyệt Diệu rõ ràng có thực lực thống nhất thiên hạ một cách dễ dàng!!!

“Điệp nhi cầu xin dị huynh cho Điệp nhi mang quân xuất chinh!” Lam Điệp Nhi đề nghị lần này, không nghi ngờ gì là do cảm nhận thời cơ chính muội đã đến, nếu muốn tiêu diệt quân lực Phong Minh quốc chỉ có đi theo Phong Việt Thần lừa gạt quân quyền của hắn để rồi quy thuận Bạch Nguyệt Diệu, nhưng nào có dễ dàng đến thế? Cứ coi như Phong Việt Thần có trao binh cho nàng thật, nhưng đời nào có chuyện quân lính sẽ ngoan ngoãn nghe lời nàng đầu nhập vào phe Bạch Nguyệt Diệu? Cho nên bây giờ có một diệu kế tốt hơn.

Phong Việt Thần do dự một chút, hiện Phong Minh quốc có một trăm vạn đại quân, lần xuất chinh này ít nhất phải mang 80 vạn đại quân đi, nếu toàn bộ đều giao cho Lam Điệp Nhi thì hắn thật sự không yên tâm “Có thể!” Tuy nhiên, hắn cũng muốn lợi dụng Lam Điệp Nhi, cũng chính vì hắn biết rõ Lam Điệp Nhi từng là sủng phi của Bạch Nguyệt Diệu nên đã mừng rỡ đến cảnh Lam Điệp Nhi sẽ chung tay với Bạch Nguyệt Diệu.

Cho nên lần này, hắn chỉ cho Lam Điệp Nhi mười vạn binh mã, nếu Lam Điệp Nhi có chết trận sa trường thì cũng là người do Bạch Nguyệt Diệu giết, nhờ có người bạn tâm đầu Lam Điệp Nhi trước đây là hoàng phi, nói không chừng Lam Điệp Nhi còn có thể giúp hắn đánh tan điểm này.

Trong khi Phong Việt Thần dẫn theo 70 vạn đại quân, thì hai người bọn họ lại phân ra trước sau dàn quân, nói cách khác, Phong Việt Thần hoàn toàn khiến Lam Điệp Nhi trở thành bàn đạp cho hắn.

Lam Điệp Nhi âm thầm tính toán trong lòng. Phong Việt Thần coi mình như quân tiên phong, nhưng nàng đã có một diệu kế lớn hơn đang chờ Phong Việt Thần nhảy vào rồi!!

Thay quần áo tướng quân, Lam Điệp Nhi cầm Kiếm Thiên nữ trong tay mang theo mười vạn binh tướng Phong Minh quốc lên đường, dọc theo đường đi Lam Điệp Nhi đều ăn chơi vô cùng phóng túng, xa xỉ, đến mức để cho người người khinh bỉ!!!

Cuối cùng, Lam Điệp Nhi hạ trại trước biên giới Phong Minh quốc, cách ngàn mét bên ngoài là trận doanh với Vân Long quốc.

Ta và Bạch Nguyệt Diệu chỉ là ngàn mét chia cách thôi sao? Tại sao lần này Bạch Nguyệt Diệu lại ngự giá thân chinh, hơn nữa thám tử còn hồi báo, hắn chỉ dẫn theo có hai mươi vạn binh mã, chẳng lẽ lần này hắn lại muốn chơi chiến thuật đập nổi chìm thuyền? Trong khi hắn căn bản không biết gì về việc Phong Việt Thần với ta là hai đạo quân cùng ập tới?

Đập nổi chìm thuyền. Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nổi và đục thủng thuyền.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ ‘Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ’. Vào những năm cuối triều nhà Tần, nước Tần xuất binh tấn công nước Triệu. Nước Triệu bị đánh bại bèn lui về cố thủ ở Cự Lộc (Tức phía tây nam Bình Hương tỉnh Hà Bắc ngày nay) thì bị quân Tần bao vây chặt. Bấy giờ, Sở Hoài Vương của nước Sở bèn phong Tống Nghĩa làm thượng tướng, Hạng Vũ làm phó tướng cùng dẫn quân sang cứu viện nước Triệu.

Nhưng khi Tống Nghĩa đưa quân đến An Dương thì dừng lại không đi nữa và nán lại ở đó những 46 ngày. Hạng Vũ thấy vậy vô cùng sốt ruột, nhiều lần ông yêu cầu Tống Nghĩa đưa quân bắc tiến cùng quân Triệu hợp sức, trong đánh ra, ngoài đánh vào thì quân Tần tất sẽ thất bại. Nhưng Tống Nghĩa lại muốn chờ cho tới khi hai bên Tần Triệu đánh nhau mệt rồi mới tiến đánh để ngư ông được lợi, nên ra lệnh nghiêm cấm quân sĩ không ai được tùy tiện hành động. Sau đó, Tống Nghĩa mở tiệc mời khách ăn uống no say, mặc cho đám quân lính chịu đói khát.

Hạng Vũ không thể nhịn được nữa, bèn bày mưu hạ sát Tống Nghĩa, các tướng sĩ lập tức bầu Hạng Vũ lên làm chủ tướng. Sau đó, Hạng Vũ lệnh cho hai vị tướng dẫn hai vạn quân vượt sông sang giải cứu Cự Lộc trước. Sau khi đánh thắng vài trận nhỏ, Hạng Vũ mới ra lệnh cho toàn quân vượt sông sang cứu viện nước Triệu.

Sau khi quân đội đã qua sông, Hạng Vũ đã áp dụng một loạt hành động quả quyết, đục thủng hết chiến thuyền, đập vỡ hết nổi nấu cơm, đốt hết doanh trại, chỉ đem theo ba ngày lương khô, nhằm tỏ lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, ngoài ra không còn lối thoát nào khác. Cho nên toàn quân sau khi đến ngoài vi Cự Lộc, đã nhanh chóng vây chặt quân Tần, qua 9 ngày kịch chiến đã đánh bại được quân Tần.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến.

“Phong Việt Thần!!! Tên khốn kiếp này!” Lam Điệp Nhi nhất thời hiểu ra quỷ kế của Phong Việt Thần, hắn không chỉ cho Lam Điệp Nhi biến thành quân bàn đạp mà còn muốn ngồi không làm ngư ông đắc lợi! Hắn cố ý thả ra tin tức Lam Điệp Nhi là chủ soái mang mười vạn đại quân tập kích Vân Long quốc chỉ để dẫn Bạch Nguyệt Diệu ngự giá thân chinh, cuối cùng đối chọi với Lam Điệp Nhi, hai bên giao tranh sút mẻ tàn tạ, đến lúc đó, hắn mới bắt đầu tiến hành tiêu diệt mình cùng với Bạch Nguyệt Diệu!

Xem ra Lam Điệp Nhi cố ý lừa ở cạnh Phong Việt Thần tới nửa năm nhưng hắn vẫn không hề tin nàng, biết thế, Lam Điệp Nhi chỉ lộ ra một nụ cười mỉa mỉa, nàng từng nói, nàng càng có chiều thức âm hiểm hơn chờ đợi Phong Việt Thần nhảy vào, hắn có quỷ kế Trương Lương, thì Lam Điệp Nhi cũng có thang trèo tường của Lam Điệp Nhi!

Nàng nhanh chóng phân phó binh lính lấy ra bản đồ lân cận, tỉ mỉ tìm ra một địa hình có lợi nhất cuộc chiến lần này cho Bạch Nguyệt Diệu.

Sau đó nàng ra lệnh cho tất cả binh tướng chuyển doanh địa lên núi.

“Lam tướng quân, ngài có biết trận doanh ở giữa núi rừng là đại kỵ của nhà binh không!!!” Tên tướng quân kia trách móc Lam Điệp Nhi.

Nhưng làm sao Lam Điệp Nhi lại không biết tác chiến trên vùng núi là đại kỵ của nhà binh???

Nàng mỉm cười quyến rũ với tướng quân kia, sau đó lười biếng nói: “Ta bây giờ là tướng quân, mà ta lại thích phát triển trận địa ngay tại núi non hiểm trở, các ngươi đều phải nghe ta.” Lam Điệp Nhi cất giọng vô cùng thỏ thẻ, ngọt ngào, khiến cho các quan viên quan trọng trong mặt trận tiên phong vô cùng bất mãn, Lam Điệp Nhi càng nũng nịu, những binh lính kia lại càng nôn nóng, càng ghét Lam Điệp Nhi hơn. Đoán chừng không cần phải chờ đến khi Lam Điệp Nhi chiêu hàng, những binh lính kia đã buông tay xin hàng rồi!!

Vì vậy, những binh lính kia bắt buộc phải theo Lam Điệp Nhi lên núi.

“Nàng ta có khả năng thật không?”

“Không biết.”

“Vậy tại sao Tam vương gia lại cho nữ tử này làm tướng quân của chúng ta?”

“Chắc là nàng ta chưa từng làm qua tướng quân nên muốn nếm thử một chút, nếu không Vương gia sao chỉ cho nàng ta có mười vạn đại quân?”

“Hả?? Vậy chúng ta đều là thành phần không được coi trọng sao?”

Bọn lính bàn luận xôn xao nhưng toàn bộ đều truyền vào tai Lam Diệp Nhi, Lam Diệp Nhi nghe xong khẽ mỉm cười, vì Lam Diệp Nhi không thèm phòng hờ gì mà để mặc tình hình của 70 vạn đại quân Phong Việt Thần lan truyền cho bọn lính biết, giờ phút này tất cả binh lính đều hoảng sợ.

Đại khái hạ trại cũng được ba ngày rồi, Lam Diệp Nhi trừ đi chơi đùa thường ngoạn, chưa bao giờ có một ngày duyệt binh, mà nàng lại nhận được tin tức quân Bạch Nguyệt Diệu đang tiến đến rất gần bọn họ.

“Tướng quân, quân đội Vân Long quốc đã hạ trại bên ngoài cách chúng ta 1000m bên dưới, nếu ngài không tập hợp binh lực, chỉ sợ Vân Long quốc mượn cơ hội này đánh lên chúng ta.”

“Đáng ghét! Chúng ta chỉ có mười mấy vạn người, đánh trận thế nào cơ chứ? Không có nghĩa lý gì cả! Tướng quân không dễ chơi chút nào! Ta không làm nữa, ta muốn trở về bên cạnh Tam vương gia!!!” Lam Diệp Nhi càng ra sức làm nũng, ăn vạ, lời kéo đến cả Tam vương gia, những binh lính kia sẽ càng mất lòng tin với chiến dịch này, càng mất cả lòng tin với Phong Việt Thần.

“Đồ yêu phi ba ngày sùng!!!” Tên tướng tiền phong nói xong thì rút kiếm ra chìa vào Lam Diệp Nhi. Toàn bộ Phong Minh quốc đều biết điển cố này, trên dưới đều coi nàng như yêu phi, nếu không phải do uy nghiêm của Phong Việt Thần mà những binh lính kia không cách nào kháng cự được, thì đã sớm phản đối Lam Diệp Nhi mang binh lẫn này rồi.

“Người đang nói gì? Làm gì cầm kiếm chìa vào người của ta?” Lam Diệp Nhi giả vờ không hiểu hỏi tên tướng kia.

“Thảo nào hoàng đế Vân Long quốc vứt bỏ Yêu Phi người, giờ người lại tới gieo họa cho Tam vương gia, ta muốn thay Tam vương gia hoàn toàn chém chết người!!!” Tên tướng tiền phong nói xong cũng lia kiếm bỏ về phía Lam Diệp Nhi, Lam Diệp Nhi giờ phút này gần như vui sướng đến không ngậm miệng lại được, nhưng còn phải làm bộ kinh hoàng.

Đúng lúc này, tiếng trống xuất chinh vang lên, tên lính tiền phong ngưng bỏ kiếm về phía Lam Diệp Nhi, tiếng trống kia vang lên báo hiệu Vân Long quốc đã đột kích.

“Chiến cuộc đã tàn rồi sao?” Tên tướng tiền phong kia tràn đầy mất mát, nói xong thì thu hồi tay kiếm đi ra khỏi doanh trường.

Lam Diệp Nhi cảm thấy thời cơ đã đến, lập tức sửa sang lại áo tướng quân, tay cầm Kiếm Thiên nữ hồ hào mười vạn binh lính chuẩn bị nghênh chiến quân của Vân Long quốc, nhưng tất cả binh lính đều ủ rũ cúi đầu.

Lam Diệp Nhi nhảy lên ngựa, dẫn đầu xuất chiến, mà những binh lính khác chỉ lờ mờ đi theo phía sau nàng.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn quân đội đang đến nghênh chiến, quan sát kỹ thấy người đi đầu chính là Lam Diệp Nhi, thì hai mắt nhất thời kích động chảy nước mắt. Hạnh phúc vui sướng biết bao!!

Mong ngóng nửa năm, hẳn rốt cuộc cũng trông được nàng, bao nhiêu lần chia lìa đôi lầy đều là hẳn yêu nàng càng nhiều hơn, dù cho giờ phút này hẳn là phe đối lập, nhưng chỉ cần biết nàng mạnh khỏe là tốt lắm rồi.

Bạch Nguyệt Diệu, ta rốt cuộc có thể nhìn thấy chàng rồi, chàng đã chính chắn bản lĩnh hơn nhiều rồi, hơn nữa khí thế uy nghiêm kia lại càng thêm kinh người, hãy nhìn xem binh sĩ Phong Minh quốc đi! Bọn họ nhìn thấy chàng, toàn bộ đều run rẩy!

Chàng chính là quân vương! Chàng chính là quân vương thống nhất thiên hạ.

Nhưng..

Đuổi theo thiếp đi! Nếu không đuổi theo thiếp, thiếp vô cùng sợ hãi chàng sẽ không cách nào trở về Vân Long quốc được!

“Đôi phương thật là nhiều người quá đi, thật là đáng sợ quá à, ôi thôi, ta đừng đánh nữa!” Lam Diệp Nhi nói xong xoay người kéo dây cương hướng về phía trong núi chạy đi mất.

Nhất thời binh sĩ Phong Minh quốc không có chủ soái, lòng người bàng hoàng, bọn họ không biết làm thế nào cho phải, tiếp tục đánh hay là bỏ chạy?

Tên tướng tiền phong kia đối mặt với hai mươi vạn quân của Bạch Nguyệt Diệu ném kiếm trong tay xuống, cỡi khô giáp ra hiệu đầu hàng, những binh lính khác thấy chủ soái chạy, tiền phong đầu hàng, cũng rồi rít buông xuống kiếm trong tay.

Lam Diệp Nhi ngồi trên lưng ngựa nghe được rõ ràng tiếng kích động hoan hô của binh sĩ Vân Long quốc, khoe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Bạch Nguyệt Diệu thật sự không hiểu nổi Lam Diệp Nhi thế này là đang làm cái gì? Chẳng lẽ nàng lại không hận mình sao? Nếu theo tính tình của nàng, Lam Diệp Nhi tuyệt đối không thể nào đào binh được!

“Mạc Dực, chuyện còn lại giao cho người” Bạch Nguyệt Diệu nói xong cũng vung roi da quất ngựa, đuổi theo Lam Diệp Nhi.

“Diệp nhi!! Diệp nhi!!!” Bạch Nguyệt Diệu kích động gọi tên Lam Diệp Nhi, hẳn khát vọng lần này có thể bắt được con hồ Diệp đang bay đi trước mặt.

Lam Diệp Nhi phi đến hẻm núi thì dừng lại, giây phút này, về mặt nàng nặng nề xoay người rơi xuống, cỡi bỏ khô giáp, trong khi đó, Bạch Nguyệt Diệu

cũng xuống ngựa, tiến về phía Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi cảm kiếm Thiên nữ lên đấm về phía Bạch Nguyệt Diệu, nhưng..

Bạch Nguyệt Diệu nhìn Lam Điệp Nhi khẽ mỉm cười, sau đó cởi bỏ khôi giáp, chờ đợi lời hứa của mình được thực hiện.

Tại sao? Tại sao? Bạch Nguyệt Diệu sao có thể như đang đợi ta giết hẳn chứ? Chẳng lẽ hẳn còn nhớ tới lời hứa đó sao?

“Không thú vị chút nào!” Lam Điệp Nhi khinh thường nói xong cũng thu tay kiếm về, lời nói của nàng lạnh băng nhưng trong lòng nàng là tha thiết khát vọng, khát vọng Bạch Nguyệt Diệu sẽ ôm lấy mình, nhưng, nàng không thể biểu hiện ra được, vì nàng đã bị Bạch Nguyệt Diệu đuổi đi nên phải chờ Bạch Nguyệt Diệu cất tiếng xin nàng trở về, có như thế nàng mới có thể đường đường chính chính theo Bạch Nguyệt Diệu trở về Vân Long quốc.

“Điệp nhi.” Bạch Nguyệt Diệu cất lời nghẹn ngào, hẳn lại có thể ở rất gần nữ tử yêu dấu của hắn, nàng đẹp nhưng rất đối lạnh lùng, hắn biết tất cả những điều này đều là do mình tạo thành!

“Thế nào? Ngay cả một đao binh mà hoàng thượng Vân Long quốc cũng không muốn tha cho sao?”

“Điệp nhi, ta không cầu nàng tha thứ cho ta, ta quả thực đã phụ nàng, nếu nàng hận ta thì cứ dùng Kiếm Thiên nữ giết chết ta đi! Nếu nàng còn yêu ta, xin nàng hãy cùng ta trở về...” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại xòe bàn tay về phía Lam Điệp Nhi.

Ta vẫn còn yêu hắn, không một khắc nào ngừng yêu hắn, mà dường như ta thấy Bạch Nguyệt Diệu cũng còn yêu ta, nhưng tại sao hắn lại muốn cưới Liễu Nhi? Tại sao phải cho ta hưu thư??? Tại sao!!!

“Hoàng thượng đã bỏ ta rồi, bây giờ lại bảo ta trở về há chẳng phải là chuyện cười sao!” Ta muốn biết lí do tại sao chàng lại hưu ta, nói cho ta biết đi, tại sao muốn bỏ ta?

Lam Điệp Nhi vừa nói xong, Bạch Nguyệt Diệu đã biết, tất cả chuyện này đều do Hồng Uyển Nghi giở trò, nhưng giây phút này hắn lại không muốn giải thích gì thêm: “Nửa năm chia xa, không một lúc nào ta không yêu nàng nhớ nàng, không hề có một khắc nào ta dừng tưởng niệm nàng.” Bạch Nguyệt Diệu nói cho Lam Điệp Nhi nghe, hắn yêu nàng và hắn sẽ dùng tình yêu chứng minh tất cả.

Lam Điệp Nhi nhìn sâu vào ánh mắt Bạch Nguyệt Diệu đã thấu hiểu tất cả, nàng không còn để ý đến gì gì nữa, nửa năm này, nàng cũng tha thiết không ngừng nhớ hắn.

Nước mắt từ khóe mắt Lam Điệp Nhi trào ra, hai người bọn họ không cần phải giải thích gì thêm nữa những hiểu lầm đã qua rồi.

Nàng không cần nói cho hắn biết, con của nàng không phải do nàng giết.

Hắn không cần nói cho nàng biết, mỗi đêm hắn đều đến chỗ Hồng Uyển Nghi là để cứu nàng, hắn không cần nói cho nàng biết, hắn lấy Liễu Nhi là vì ban đêm say rượu mà lầm tưởng Liễu Nhi là nàng.

Bọn họ ở nơi sơn cốc non xanh nước biếc ôm nhau thật chặt, trải qua đủ loại hiểu lầm, bọn họ càng thêm yêu thương nhau sâu sắc, sau này sẽ không sợ hiểu lầm nào thêm nữa, vì bọn họ chia lìa đã quá nhiều lần, quá nhiều rồi, nên càng thêm quý trọng nhau hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 163: Điệp hóa Phượng

Lam Điệp Nhi cùng Bạch Nguyệt Diệu đi đến chỗ yên tĩnh trong sơn động, Lam Điệp Nhi rúc vào trong ngực Bạch Nguyệt Diệu cảm nhận cái ôm ấm áp quen thuộc đó, Bạch Nguyệt Diệu cũng ôm thật chặt Lam Điệp Nhi hưởng thụ nhiệt độ cùng hương thơm quen thuộc của nàng.

“Điệp nhi...” Bạch Nguyệt Diệu muốn hỏi Lam Điệp Nhi nàng ở với Phong Việt Thần đó bị đối đãi thế nào, nhưng giờ phút này hắn không hỏi được, từ khoảnh khắc hắn nhìn thấy Lam Điệp Nhi trong hàng ngũ quân đội Phong Minh quốc, thì hắn đã khẳng định Lam Điệp Nhi vì bảo vệ mình... Nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần Lam Điệp Nhi không bị thương, không thay lòng là được.

Ta biết rõ Bạch Nguyệt Diệu muốn hỏi gì, ta cười khanh khách một tiếng, sau đó nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Điệp nhi từng có quan hệ thân thiết từ cùng Nguyệt Diệu và Huyền đại hiệp ra, thì không còn người khác, hơn nữa, Huyền đại hiệp và Nguyệt Diệu lại là một người.” Mặc cho Lam Điệp Nhi quyền rũ xinh đẹp thế nào, thì khi nàng nhìn thấy Bạch Nguyệt Diệu, lại khôi phục bản chất đơn thuần của nàng rồi.

Bạch Nguyệt Diệu nghe xong, nhất thời ngẩn người, còn chuyện Lam Điệp Nhi cùng Tử Thừa tướng? Nhưng hắn sợ vạch trần vết sẹo của Lam Điệp Nhi, cho nên không hỏi ra lời.

“Đúng rồi, đúng rồi, chàng còn nhớ nửa năm trước, nguyên nhân thiếp xuất hiện trong thư phòng của chàng không?” Lam Điệp Nhi hỏi Bạch Nguyệt Diệu.

“Đừng nhắc tới chuyện lúc trước nữa.”

“Không đề cập tới?? Vậy sau này chàng cũng đừng hối hận.” Lam Điệp Nhi nói xong khua cái miệng nhỏ nhắn lên, bày tỏ bất mãn của nàng.

Đối mặt với vẻ làm nũng của Lam Điệp Nhi, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu vô cùng thương yêu, vì trước kia Lam Điệp Nhi quá cứng cỏi, cho nên Bạch Nguyệt Diệu vẫn cảm giác thiếu cái gì đó, nhưng bây giờ Lam Điệp Nhi lại nũng nịu, trong lòng Bạch Nguyệt Diệu sung sướng: “Vợ Điệp nhi xuất hiện ở thư phòng của ta là do nguyên nhân gì đây?”

Đáy lòng Lam Điệp Nhi cười một tiếng, quả nhiên ở trong hậu cung của Phong Việt Thần cùng các phi tần học làm nũng nói chuyện với nam tử rất hiệu quả, hơn nữa Bạch Nguyệt Diệu hiện giờ vẫn nhớ rõ nàng là vợ của hắn, ha ha nhớ cách gọi nhau của vợ chồng hiện đại: “Thật ra thì, Điệp nhi đã biết, Điệp nhi và Từ Thừa tướng chưa bao giờ có quan hệ thân mật hết!” Lam Điệp Nhi nói xong nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu sùng sốt, nhưng biểu tình vui sướng không che giấu được đọng ở trên mặt, hắn vẫn nói rằng hắn không ngại, thật ra thì có nam tử nào có thể không để ý thân thể nữ tử của mình bị nam tử khác đoạt??? Hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu không thể kiềm chế cảm giác mình như bay trên trời, hắn kích động hôn môi Lam Điệp Nhi.

Đối với nộ hôn này, Lam Điệp Nhi đã chờ đợi nửa năm, chỉ một nộ hôn cũng làm Lam Điệp Nhi thờ dốc dồn dập, nàng điên cuồng mút thỏa thích đầu lưỡi Bạch Nguyệt Diệu, mà Bạch Nguyệt Diệu cũng đã nửa năm không chạm qua nữ tử, một cái hôn cùng Lam Điệp Nhi suýt làm hắn thất thủ!

“Thiếp yêu chàng thật yêu, thật yêu.” Lam Điệp Nhi đem toàn bộ tình cảm bày tỏ, nhưng sau khi nghe Lam Điệp Nhi nói, động tác của Bạch Nguyệt Diệu cứng lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe được Lam Điệp Nhi nói yêu mình.

Ngay cả khi hoàng thượng phong hắn làm thái tử, hắn cũng không kích động như thế, nhưng đối mặt với lời yêu của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu thiếu chút nữa kích động khóc lên, có thể thấy được hắn chờ Lam Điệp Nhi nói lời này đã rất lâu rồi.

Nhìn Bạch Nguyệt Diệu cứng đờ, Lam Điệp Nhi khẽ mỉm cười, sau đó đôi môi mềm mại hôn nhẹ vành tai Bạch Nguyệt Diệu, đầu lưỡi của nàng như rắn kéo dài vành tai Bạch Nguyệt Diệu từ từ liếm đi xuống, từ cổ Bạch Nguyệt Diệu liếm láp đến lồng ngực Bạch Nguyệt Diệu, đầu lưỡi nàng mềm mại đến mức, khiến toàn thân Bạch Nguyệt Diệu như có dòng điện xẹt qua.

“Điệp nhi... Điệp nhi...” Bạch Nguyệt Diệu phát ra tiếng cầu xin khó khăn nài, đối mặt với Lam Điệp Nhi nhiệt tình như vậy, Bạch Nguyệt Diệu cảm thấy mình vô cùng hưởng thụ.

Lam Điệp Nhi nghe Bạch Nguyệt Diệu vui sướng cầu xin một tiếng, cảm thấy vô cùng cao hứng, điều này chứng minh, Bạch Nguyệt Diệu hiện giờ hết sức khát cầu mình.

Bạch Nguyệt Diệu thật sự không nhẫn nại được, dục hỏa đốt người, hắn không kịp xoay người đem Lam Điệp Nhi đặt ở phía dưới: “Điệp nhi nhiệt tình với chồng như vậy, nên chồng cũng phải đáp lễ thật tốt chứ”. Bạch Nguyệt Diệu nói xong lộ ra một nụ cười xấu xa. Sau đó môi cùng đầu lưỡi của hắn xẹt qua mỗi tác da thịt của Lam Điệp Nhi, hắn yêu nàng, hắn muốn đem hạnh phúc đến cho nàng! Nhìn về mặt Lam Điệp Nhi tràn đầy hưởng thụ, Bạch Nguyệt Diệu cũng vô cùng thỏa mãn!

Hắn không kịp chờ đợi, đã đem dục vọng sớm căng đầy của mình trút xuống cơ thể Lam Điệp Nhi.

“A...” Nhất thời, Lam Điệp Nhi phát ra một tiếng than nhẹ, nàng cảm thấy giờ phút này nàng có cảm giác lâng lâng trên mây.

Nửa năm rồi, hai người bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được tất cả mọi thứ của nhau!

Mọi thứ đều quen thuộc như vậy, tất cả trước đó chỉ còn là hoài niệm, hơn nữa lần này, Bạch Nguyệt Diệu cảm nhận được khoái cảm chưa bao giờ xuất hiện, đó chính là tiếng rên rỉ không ngừng của Lam Điệp Nhi như muốn thể hiện tình yêu của mình....

Hai người vô số lần tận hưởng cảm giác đi trên mây, vô số lần hưởng thụ lẫn nhau, cho nhau hạnh phúc, cuối cùng mệt mỏi rồi hai người ôm chặt nhau muốn nghỉ ngơi, nhưng...

“Không xong!!!” Lam Điệp Nhi kêu lên, nhất thời làm cho Bạch Nguyệt Diệu sợ hết hồn.

“Vợ Điệp nhi, đừng sợ hãi, làm ta sợ muốn chết.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lại ôm chặt Lam Điệp Nhi.

“Ông chồng ngu ngốc, mau dậy đi, còn 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần đang chạy tới kia!!!” giọng điệu Lam Điệp Nhi cứng rắn nói, Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên đứng lên, sau đó vội vàng mặc quần áo của mình vào.

Hắn hiểu, vì sao Lam Điệp Nhi ở Phong Minh quốc nửa năm cũng không có tin tức, ngược lại Lam Điệp Nhi vừa xuất chinh thì có tin tức ngay, đây là Phong Việt Thần cố ý, để mình ngự giá thân chinh, thêm nữa thám tử báo về chỉ có mười vạn đại quân mà không phải 70 đại quân, hiện giờ hắn phải viết thư điều binh tới trước.

“Điệp nhi, mau mặc quần áo.” Về mặt Bạch Nguyệt Diệu nghiêm túc, hắn mặc xong quần áo của mình, lại vội vàng giúp Lam Điệp Nhi mặc quần áo.

Nhìn Bạch Nguyệt Diệu cuồng quát, vốn đang khấn trương Lam Điệp Nhi cười khanh khách lên, đáng về hai người hiện giờ giống hệt đôi nam nữ vụng trộm hốt hoảng.

Nhìn Lam Điệp Nhi cười xấu xa, Bạch Nguyệt Diệu hiểu tất cả, hần hiểu tại sao Lam Điệp Nhi đào binh, hiểu tại sao mười vạn quân Phong Minh quốc chưa chiến đấu đã tự động đầu hàng, hần hiểu nhiều hơn về Điệp nhi mạnh mẽ của hần: “Điệp nhi thế từ có diệu kế gì thì nói ra đi?”

Bạch Nguyệt Diệu vừa nói lời này, Lam Điệp Nhi khẽ lặng, xem ra tâm linh tương thông của hai người bọn họ vẫn không thay đổi.

Nhất thời, biểu tình Lam Điệp Nhi nghiêm túc. Nàng buộc lại nút áo trên người, rồi kéo Bạch Nguyệt Diệu ra khỏi sơn động: “Chàng có biết vì sao thiếp lại ra lệnh cho binh sĩ Phong Minh quốc hạ trại trong núi này không?”

Bạch Nguyệt Diệu cũng có chút tò mò, khi nhận được tin Phong Minh quốc hạ trại trong núi, Bạch Nguyệt Diệu còn tưởng rằng tướng quân không phải Lam Điệp Nhi, vì Lam Điệp Nhi không thể không biết, hạ trại trong núi là đại kỵ của nhà binh!

“Nói đi.”

Lam Điệp Nhi nhìn Bạch Nguyệt Diệu lần này không thông minh, lại đắc ý cười cười, sau đó chỉ hướng hai khe hở trong sơn cốc. Nàng hi vọng Bạch Nguyệt Diệu có thể nói với mình là không hiểu có ý gì, nàng đang đắc ý, nhưng nàng lại thất bại rồi..

Bạch Nguyệt Diệu ôm Lam Điệp Nhi xoay một vòng, sau đó dùng sức hôn xuống môi Lam Điệp Nhi: “Vợ Điệp nhi thật là càng ngày càng thông minh!”

Không sai! Bạch Nguyệt Diệu lập tức nhìn ra binh pháp của Lam Điệp Nhi rồi. 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần kia không biết khi nào sẽ tới. Nếu đến sớm, Bạch Nguyệt Diệu chỉ có thể đào binh, rút lui, dù sao Bạch Nguyệt Diệu vừa mới làm hoàng thượng, nếu ở trận chiến đầu tiên mà đào binh, nhất định sẽ có người khinh bỉ. Nếu 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần tới trễ, đại quân của Bạch Nguyệt Diệu tới, thì không sao rồi.

Mà âm mưu của Lam Điệp Nhi chính là phòng ngừa 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần đến sớm, nàng muốn Bạch Nguyệt Diệu dùng hai mươi vạn đại quân của mình cùng với mười vạn tù binh của Phong Minh quốc xếp thành một hàng ngăn ở miệng núi.

Khe hở trong sơn cốc thu hẹp lại có thể đứng được mười người, kẻ địch đột kích, bọn chúng cũng chỉ có thể đứng mười người, mười đối chọi với mười, ai cũng không thiệt thòi. Mà mười người này hy sinh thì mười người phía sau có thể tiếp viện.

Cho nên 70 vạn đại quân, ở nơi giữa sơn cốc nhỏ này tác chiến thì không có bên nào chiếm được thế thượng phong! Ngược lại có khả năng quân của Bạch Nguyệt Diệu sẽ tiêu diệt được toàn bộ, vì Lam Điệp Nhi biết binh của Bạch Nguyệt Diệu tất cả đều là tinh binh.

“Hừ!” Lam Điệp Nhi thấy Bạch Nguyệt Diệu nhìn thấu mưu kế của mình thì không cao hứng, vì đây chính là mưu kế nàng thật lâu mới nghĩ ra, nhanh vậy đã bị Bạch Nguyệt Diệu xem thấu, nàng rất là khó chịu!

“Đi thôi, Vợ Điệp nhi, ta đi thông báo cho Mạc Dực chuẩn bị nghênh chiến.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong kéo tay Lam Điệp Nhi, nhưng Lam Điệp Nhi lại phát ra!

“Không về!” Lam Điệp Nhi đã từng thề, phải nở mày nở mặt mới trở về Vân Long quốc, nếu bây giờ trở về không phải là mặt xám mày tro sao.

Bạch Nguyệt Diệu liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của Lam Điệp Nhi, nét mặt lập tức nghiêm túc, sau đó ho nhẹ một tiếng: “Phản quân Lam Điệp Nhi, giờ ta cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội.”

Lúc này Lam Điệp Nhi mới hài lòng cười xuống: “Hoàng thượng mời nói ạ!!!”

Thấy Lam Điệp Nhi nở nụ cười, Bạch Nguyệt Diệu cung chiều néo mặt Lam Điệp Nhi: “Bây giờ ta sẽ đem hai mươi vạn đại quân cùng với mười vạn tù binh Phong Minh quốc toàn bộ giao cho ngươi chỉ huy, nếu ngươi chiến thắng trở về, sau khi hồi triều ta sẽ thưởng”

“Phản thần lĩnh chỉ, tạ ơn hoàng thượng!”

Cứ như vậy, Lam Điệp Nhi lấy thân phận phản thần, đi theo Bạch Nguyệt Diệu trở về quân doanh, sau đó Bạch Nguyệt Diệu hạ lệnh cho Hắc Mạc Dực làm quân tiên phong bên cánh trái của Lam Điệp Nhi.

Thấy Lam Điệp Nhi trở về, biểu tình Hắc Mạc Dực không chút biến hóa nào, nhưng trong lòng lại kích động! Hần không thể hình dung nổi tại sao mình lại cao hứng như thế, hần chỉ cần biết Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu hòa hảo thôi, tim hần cũng bình an rồi.

Lam Điệp Nhi khôi phục phần uy nghiêm của mình, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, mà nữ tử Vân Long quốc lại không có địa vị, cho nên hai mươi vạn binh tướng kia không phục nàng! Thậm chí còn cảm thấy Bạch Nguyệt Diệu dùng phi quá mức rồi, Bạch Nguyệt Diệu đã sớm nghĩ đến tâm tư của quân lính, nhưng hần tin tưởng Lam Điệp Nhi có thể gọi tất cả binh lính ra trận!

Mà mười vạn quân phản loạn Phong Minh quốc lại thấy Lam Điệp Nhi đang sử dụng yêu ma với quân vương, bọn họ vốn không biết đây là một mưu kế, chỉ cảm thấy Lam Điệp Nhi lại đang sử dụng mị thuật cầu kết với quân vương Vân Long quốc!

“Tất cả đều lên tinh thần cho ta!!!!” Giờ phút này Lam Điệp Nhi phải thiết lập uy nghiêm của mình, nếu không khi trận chiến xảy ra binh sĩ sẽ không nghe mệnh lệnh của mình, đây là điều kiêng kị nhất.

“Đồ Yêu Phi!” Một tên tiền phong Phong Minh quốc nói, nghe xong lời của hắn, toàn bộ binh lính khác đều thể hiện ánh mắt tràn ngập khinh bỉ với Lam Điệp Nhi.

“Cầm kiếm của ngươi lên!” Giọng Lam Điệp Nhi lạnh như băng nói với tên tiền phong đó, tên tiền phong kia không do dự nhắc kiếm lên: “Cứ xem ta như kẻ địch mà đánh với ta!!!” Lam Điệp Nhi lớn tiếng rống giận, tên tiền phong đó lập tức rút kiếm ra, hướng Lam Điệp Nhi đâm tới.

Lam Điệp Nhi chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích, Hắc Mạc Dục vốn định lên đánh với tên tiền phong đang công kích Lam Điệp Nhi, nhưng Lam Điệp Nhi ngăn lại, sau đó tốc độ nhanh như chớp rút Kiếm Thiên nữ trong tay ra, lập tức chém đứt thanh kiếm của tên lính tiền phong, nhất thời toàn bộ mọi người ngẩn người.

“Lam Điệp Nhi ta là người Vân Long quốc, sau đó nương nhờ Tam vương gia Phong Việt Thần của Phong Minh quốc, hiện nay lại quy thuận Vân Long quốc, nhưng trong lòng ta quân vương chỉ có một đó là quốc quân Vân Long quốc mà thôi!” Nói xong Lam Điệp Nhi rút tay về nhìn Bạch Nguyệt Diệu ngồi ở xa kia, sau đó nhìn về phía quân phản loạn Phong Minh quốc: “Vì ta dẫn dắt, nên bây giờ các ngươi mới bị bắt làm tù binh Vân Long quốc, ta không thể không thừa nhận sự bất lực của ta! Nhưng nhớ kỹ, chúng ta là chiến sĩ! Chúng ta không phải vì đánh giặc mà sinh ra! Mà là vì bình ổn chiến tranh mà sinh ra! Cho nên, mọi người hãy vì thống nhất thiên hạ cùng quân vương Vân Long quốc mà dốc sức đi! Hơn nữa Thiên Tử chân chính chỉ có quốc quân đương nhiệm của Vân Long quốc!! Ta tin tưởng quân vương Vân Long quốc tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người!” Lời Lam Điệp Nhi đồng dạng không thể nghi ngờ đã loại bỏ những bất an của các tù binh kia, vì cảm giác đầu tiên của bọn họ chính là mình là phản đồ, cho nên nhất định sẽ không tập trung tinh thần đánh giặc, thứ hai bọn họ cũng sẽ bận tâm Bạch Nguyệt Diệu có hảo sắc giống Phong Việt Thần hay không, có hành hạ tù binh không! Hiện giờ Lam Điệp Nhi đã trấn an được bất an trong lòng bọn họ!

Năng lực lôi kéo của Lam Điệp Nhi, đã đem tâm của tất cả binh lính lôi kéo trở về.

“Áy, mua chuộc lòng người.” Bạch Nguyệt Diệu nhỏ giọng lầm bầm, rồi xoay người trở về lều. Một lúc sau Lam Điệp Nhi cũng đi vào.

“Hoàng thượng, duyệt binh kết thúc!” Lam Điệp Nhi nói xong quỳ một chân trên đất.

“Tốt, Lam tướng quân cực khổ.” Bạch Nguyệt Diệu uy nghiêm nói với Lam Điệp Nhi.

“Báo - 70 vạn đại quân Phong Minh quốc đang tới gần phía quân ta!”

Tới rồi, Phong Việt Thần quả nhiên tới trước thời gian, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi lần lượt nhìn nhau, sau đó hai người cho nhau một khuôn mặt cười, Lam Điệp Nhi giờ cao Kiếm Thiên nữ mang binh đến giữa sơn cốc, còn Bạch Nguyệt Diệu thì đem quân doanh dời lên trên sơn cốc, từ trên cao nhìn xuống theo dõi tất cả.

Tay hắn cầm Trường Cung nhắm phía Lam Điệp Nhi, hắn không phải muốn bắn chết Lam Điệp Nhi, mà là phòng ngừa nếu có người gây bất lợi cho Lam Điệp Nhi, hắn sẽ giúp được Lam Điệp Nhi loại trừ hiểm họa.

Nói là đem quân đội giao cho Lam Điệp Nhi, nhưng hắn sao có thể yên tâm để Lam Điệp Nhi một mình rơi vào nguy hiểm chứ? Cho nên đã âm thầm bảo vệ Lam Điệp Nhi.

Tất cả dựa theo kế hoạch tiến hành, 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần đi tới giữa sơn cốc, cùng 30 vạn đại quân của Lam Điệp Nhi đối chọi, Lam Điệp Nhi đem hai mươi vạn đại quân Vân Long quốc ở hàng đầu, còn để mười vạn tù binh ở phía sau, nâng bận tâm bọn họ đều là người một nước, nên không muốn bọn họ tự giết lẫn nhau. Hơn nữa, năng lực này còn có thể biểu hiện rằng nàng có ưu ái đối với binh sĩ Phong Minh quốc!!

Cuộc chiến đấu này kéo dài thật lâu, chỉ là...

Cuối cùng, kế hoạch của Lam Điệp Nhi thành công, đại quân của Phong Việt Thần thương vong thảm hại, hơn nữa Phong Việt Thần cũng biết mình trúng kế giả vờ quy thuận của Lam Điệp Nhi rồi, hắn thật không ngờ, mình vốn định lợi dụng Lam Điệp Nhi lại bị Lam Điệp Nhi lợi dụng ngược lại?

Nữ tử này quả nhiên đáng sợ, hơn nữa giết người vô hình, Phong Việt Thần căn bản không cách nào hình dung được mình hận Lam Điệp Nhi bao nhiêu, hắn thật hận không được cùng Lam Điệp Nhi đồng quy vu tận, nhưng nếu hắn chết thật rồi, Phong Minh quốc tất sẽ vong, cuối cùng hắn được mấy trăm tên binh sĩ Phong Minh quốc bảo vệ rời khỏi sơn cốc, chạy thực mạng về nước mình, Lam Điệp Nhi đến nay vẫn không cách nào quên mối thù bị bắn lên trước kia, nhanh chóng chạy tới vị trí của Bạch Nguyệt Diệu, đoạt Trường Cung trong tay Bạch Nguyệt Diệu, giương cung bắn về phía Phong Việt Thần!

Không thể nghi ngờ Phong Việt Thần trúng mũi tên của Lam Điệp Nhi, mũi tên kia bắn vào sau lưng của Phong Việt Thần, không chết, Phong Việt Thần tức giận quay đầu lại, hướng về phía đỉnh núi hét lớn một tiếng: “Điệp nhi, nhất dạ phu thê bách nhật ân (tạm dịch: Một đêm ân ái tình nghĩa trăm năm)!” Hắn nói xong cười to, nhanh chóng rời đi, mà bọn lính còn lại toàn bộ đều nghe được lời của Phong Việt Thần, dĩ nhiên Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu cũng nghe được rõ ràng.

Phong Việt Thần nói vậy là trả thù Lam Điệp Nhi, ý muốn Lam Điệp Nhi trở về Vân Long quốc cũng sẽ không cách nào đối mặt với con dân Vân Long quốc.

“Nguyệt Diệu...” Lam Điệp Nhi vừa định giải thích với Bạch Nguyệt Diệu, đã bị Bạch Nguyệt Diệu che kín đôi môi.

“Ta tin tưởng nàng.” Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười, quả thật hắn tin tưởng Lam Điệp Nhi, nhưng hắn biết, những người khác sẽ không tin tưởng Lam Điệp Nhi, dù sao Lam Điệp Nhi cũng ở Phong Minh quốc nửa năm, nên rốt cuộc là sinh hoạt như thế nào, những người khác căn bản không được biết.

Nghĩ tới đây, Bạch Nguyệt Diệu lại nắm chặt quả đấm, nếu hắn muốn lập Lam Điệp Nhi làm hậu nhất định phải bảo vệ được danh tiết của Lam Điệp Nhi,

nhưng phải làm gì để bảo vệ đây?

Trận chiến lần này xem như chiến thắng, hôm nay Phong Minh quốc chỉ còn lại hai mươi vạn đại quân, nếu Bạch Nguyệt Diệu muốn thống nhất Phong Minh rất dễ dàng, nói thật ra thì thiên hạ đã là của Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Hắn cũng không thừa thắng xông lên, mà chiến thắng hồi triều, trên đường Lam Điệp Nhi yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu đem tin tức Lam Điệp Nhi hồi triều giữ bí mật, vì muốn cho Liễu Nhi và Hồng Uyển Nghi ứng phó không kịp!

Nàng cũng không biết, Bạch Nguyệt Diệu đã đem Hồng Uyển Nghi đẩy vào lãnh cung.

Sau khi chiến thắng về triều, Bạch Nguyệt Diệu trực tiếp triệu tập văn võ bá quan ở Kim Loan điện tập họp lại, văn võ bá quan chỉ biết Bạch Nguyệt Diệu lấy hai mươi vạn đại quân chiến thắng 70 vạn đại quân, cũng không biết là Lam Điệp Nhi làm chủ soái!

“Các ái khanh, trận chiến lần này đánh có được không?” Bạch Nguyệt Diệu ngồi trên ghế rồng, uy phong lẫm lẫm, nghiêm túc mườì phần.

“Hoàng thượng anh minh!” Văn võ bá quan đồng thanh nói.

Nhưng Bạch Nguyệt Diệu khẽ mỉm cười, giơ thanh kiếm Thiên Từ trong tay lên cao: “Các ái khanh biết đây là kiếm Thiên Từ chứ?”

“Biết.”

“Mọi người có biết trong thiên hạ còn một thanh nữa dành cho nữ tử gọi là kiếm Thiên nữ không?” lời Bạch Nguyệt Diệu vừa nói ra tất cả bá quan đều không hiểu ra sao, vì tất cả bọn họ đều không biết truyền thuyết trong thiên hạ còn có một thanh Kiếm Thiên nữ.

Chỉ có mình U biết, hôm nay lần đầu tiên U vào triều, vì hắn tính được hôm nay Lam Điệp Nhi sẽ trở về, hắn có chút cao hứng, lại có chút thất vọng, vì Lam Điệp Nhi không giống với suy nghĩ của hắn, trong lần trở về này!

“Giờ trẫm nói cho các ái khanh biết, trận chiến lần này đánh thắng, chủ soái chính là chủ nhân của Kiếm Thiên nữ!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, Bạch Nhật Uyển đột nhiên có một loại dự cảm xấu, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Nay trẫm sắc lập chủ nhân của kiếm nữ này làm hậu, mọi người có phản đối gì không!” Bạch Nguyệt Diệu căn bản không nói với Lam Điệp Nhi chuyện muốn sắc lập Lam Điệp Nhi làm hậu, hiện giờ Lam Điệp Nhi đang ở phía sau điện, mà Bạch Nguyệt Diệu lại đem khăn quàng vai dành cho hoàng hậu mặc trên người của Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi cũng hơi hiểu một chút rồi, chỉ là nàng không hiểu, không phải Hồng Uyển Nghi là hoàng hậu sao? Chẳng lẽ Bạch Nguyệt Diệu muốn phế Hồng Uyển Nghi? Không sao cả, những chuyện này không quan hệ đến nàng, những gì nàng nợ Hồng Uyển Nghi đã trả hết rồi, cho nên bất kể như thế nào, nàng cũng sẽ không mang bất kỳ cảm giác mắc nợ nào đối với Hồng Uyển Nghi!

“Hoàng thượng, nguyên hoàng hậu đã bị hoàng thượng giam vào lãnh cung, theo lý thuyết nên do Liễu Phi nương nương kế nhiệm mới phải, nhưng Liễu Phi nương nương xuất thân thấp hèn không có quyền kế nhiệm, nay nếu hoàng thượng sắc lập hoàng hậu cũng không phải là người của Ngũ Đại Gia Tộc, sợ rằng có chút...” Theo như lời thượng thư nói, hắn cũng không biết, Bạch Nguyệt Diệu muốn sắc lập chính là Lam Điệp Nhi, hắn cho là Bạch Nguyệt Diệu ở bên ngoài lại sùng một nữ tử khác rồi.

“Thượng thư nói rất có lý, nhưng hoàng hậu trẫm muốn sắc lập chính là người của Ngũ Đại Gia Tộc!” Bạch Nguyệt Diệu nói vậy, không có bất kỳ người nào lên tiếng phản đối, nhất thời trong lòng Lam Văn Triệt run lên.

“Tuyên hoàng hậu vào điện!”

Nghe âm thanh truyền gọi, khóe miệng Lam Điệp Nhi hiện lên vẻ mỉm cười, sự quyến rũ cùng xinh đẹp của nàng toàn bộ đều hiện ra, nàng mặc Phụng Bào của hoàng hậu cùng trang sức, cầm trong tay Kiếm Thiên nữ, chậm rãi bước vào đại điện.

Giờ phút này, trong mắt bách quan Lam Điệp Nhi đã lột xác, không phải là tiểu nha đầu ngây ngô trước kia nữa, mà mang theo dáng vẻ của mẫu nghi thiên hạ, chứa đầy chí khí uy nghiêm của Lam Điệp Nhi.

Mỗi bước đi của nàng đầy uy nghiêm, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu trên ghế rồng, lời thề của nàng đã hoàn thành, ngày trước, nàng thề phải nở mày nở mặt mới trở về Vân Long quốc, giờ phút này, nàng lấy thân phận quốc mẫu của Vân Long quốc trở về còn chưa đủ vinh quang sao?

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.”

“Hoàng hậu miễn lễ!”

“Các ái khanh phải biết, hoàng hậu là chính phi của trẫm, nhưng vì chuyện long thai bị hại, hoàng hậu bị giam vào lãnh cung, sau đó, hoàng hậu lại bị người tâm địa độc ác đẩy đi tha hương, hiện giờ ta đã điều tra rõ ràng chuyện long thai bị hại không liên quan đến hoàng hậu, hơn nữa trong trận chiến lần này hoàng hậu lập được chiến công hiển hách, cho nên trẫm tự mình đem hoàng hậu về hoàng cung, hơn nữa lập nàng làm hậu, mọi người có dị nghị gì không?” Bạch Nguyệt Diệu đến giờ cũng không biết chuyện về đứa nhỏ cùng Lam Điệp Nhi là thế nào, nhưng hắn tin tưởng Lam Điệp Nhi sẽ không làm mất con của bọn họ, hắn nói vậy rồi nhìn về phía Lam Điệp Nhi, trong mắt Bạch Nguyệt Diệu như đang nói với Lam Điệp Nhi: Điệp nhi, giờ ta đã giúp nàng có đủ sĩ diện rồi chứ? Đủ để hồi triều trong vinh quang rồi chứ?

Lam Điệp Nhi kiềm chế ý cười nhìn chăm chú vào Bạch Nguyệt Diệu, cũng nói cho Bạch Nguyệt Diệu: không tòi..., không tòi.

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” U dẫn đầu, sau đó tất cả mọi người quỳ xuống hướng về phía Lam Điệp Nhi thi lễ.

Lam Điệp Nhi bước lên trên hai bước xoay người ngồi trên ghế phượng, giờ phút này, nàng như một con Phượng Hoàng làm mẫu nghi thiên hạ!

“Hiện giờ trăm còn một nỗi băn khoăn chưa giải!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, trong mắt tràn đầy thương cảm, sau đó hần đưa tay kéo tay Lam Điệp Nhi lại.

“Thần nguyện vì hoàng thượng phân ưu giải trừ.” Bá quan văn vỗ đón ý hòa theo.

“Ồi!” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, nhìn về phía Lam Điệp Nhi.

“Chàng thật là biết giả đồ.” Lam Điệp Nhi khẽ mở miệng nhỏ giọng nói, trong mắt cũng tràn đầy ướt át. Thật ra thì hai người bọn họ rất muốn cười.

“Hoàng hậu ở Phong Minh quốc nhẫn nhục sống tạm bợ nửa năm, vì bảo vệ danh tiết của mình, suýt nữa thì chôn vùi trong tay tên thất phu Phong Việt Thần kia, sau đó nhờ diệu kế của hoàng hậu đã làm mai một 70 vạn đại quân của Phong Việt Thần, nhưng ai ngờ Phong Việt Thần vì trả thù, muốn phá hư danh tiết của hoàng hậu, trăm muốn hỏi có ai tình nguyện đi chinh phạt tặc nhân Phong Việt Thần kia, thay hoàng hậu hả giận hay không?!!!!”

Bạch Nguyệt Diệu chính là muốn hành động khi người ta không đề phòng, hiện giờ lời đồn đãi còn chưa nổi lên bốn phía, nếu muốn che giấu thì phải che giấu không ngừng, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày truyền vào tai mỗi người, nhất định sẽ có người lấy cớ này đề nổi dậy, cho nên không bằng Bạch Nguyệt Diệu đi trước một bước nói ra tất cả, như vậy lời đồn đãi cũng sẽ ngừng lại!

Lúc này Bạch Nhật Uyên cũng đồng ý rồi, hần biết với tính tình của Phong Việt Thần, khẳng định Phong Việt Thần đã cùng cấu kết với Lam Điệp Nhi, nếu không Lam Điệp Nhi sẽ không thể nào bình an sống đến giờ được.

“Hoàng thượng, nghe nói Phong Việt Thần là người háo sắc, đối đãi tù binh rất thô bạo, thần nghĩ hoàng hậu ở nơi đó cùng Phong Việt Thần chịu không ít khổ cực, nhưng dù chúng ta có giết Phong Việt Thần, cũng chưa chắc có thể khiến mọi người tin tưởng hoàng hậu và Phong Việt Thần là trong sạch?” Nhật Uyên nói xong, cười xấu xa nhìn Lam Điệp Nhi, hần muốn xem nửa năm này Lam Điệp Nhi có gì tiến bộ đây?

Trước kia Lam Điệp Nhi nghe nói vậy nhất định sẽ giận dữ cùng chửi nhau với Nhật Uyên, nhưng hiện giờ nàng là một nữ tử biết tính toán rồi, nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Bạch Nhật Uyên hé miệng cười một cái: “Thật không ngờ Vương gia hiểu rõ Phong Việt Thần đến thế, vậy Vương gia có biết ai là người dẫn ta đến Phong Minh quốc không? Vương gia thừa biết bên cạnh Việt Thần Phong Minh quốc kia phi tần vô số, nếu hần thật sự có quan hệ gì với ta, chỉ sợ những phi tần kia đã đẩy bôn cung đến chỗ chết lâu rồi!” Lam Điệp Nhi nâng cánh sen lên che cái miệng nhỏ nhắn cười yếu ớt, nàng đang uy hiếp Bạch Nhật Uyên, uy hiếp thứ nhất là chuyện Bạch Nhật Uyên và Phong Việt Thần cấu kết, uy hiếp thứ 2 là chuyện Bạch Nhật Uyên tặng nàng cho Phong Minh quốc.

“Thần nguyện thay hoàng hậu thảo phạt Phong Việt Thần!”

“Ai gia cảm ơn Hắc tướng quân trước!”

“Tốt! Vậy trăm phái Hắc tướng quân dẫn 50 vạn đại quân chinh phạt tặc nhân Phong Việt Thần! Chỉ cho phép bắt sống!”

“Thần lĩnh chỉ!”

“Bãi triều.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lôi kéo Lam Điệp Nhi xuống khỏi ghế rồng và ghế phượng, khi lướt qua Bạch Nhật Uyên, phu thê bọn họ hai người đều mỉm cười nhìn Bạch Nhật Uyên.

“Vương gia có biết tư thông với địch bán nước tội nặng bao nhiêu không?” Bạch Nguyệt Diệu mỉm cười hỏi xong, trán Bạch Nhật Uyên lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

“Vương gia có biết, tự tiện giết Thái Tử Phi tội gì không?” Lam Điệp Nhi cũng khẽ mỉm cười, sau đó nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng thượng, thần thiếp sợ mười cái đầu của người này cũng chém không đủ!”

“Haiz, không sao, hoàng hậu đừng lo lắng, chém một cái là được.”

Phụ thê bọn họ cứ kể xướng người họa mà nói, sử dụng mảnh khoé ra tay tại Kim Loan điện, mà Bạch Nhật Uyên cũng hoàn toàn hiểu cái gì gọi là chiều hướng phát triển!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 164: Giải trừ tất cả hiểu lầm

Sau khi Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi ra khỏi Kim Loan điện thì vui mừng không khép miệng lại được, hai người một đường không ngừng chơi đùa, người truy ta đuổi. Giờ phút này hẳn thật rất hạnh phúc, vì Bạch Nguyệt Diệu đã thành rồng trong muôn người, hoàng đế cao cao tại thượng, mà Lam Điệp Nhi không thể nghĩ ngờ là một con chim Phượng, quốc mẫu cao cao tại thượng.

“Hoàng hậu nương nương,” Lam Vân Triệt kích động gọi Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi ngoái đầu nhìn lại, đây là ca ca thân quen mà mình xa cách đã lâu, Lam Điệp Nhi nhớ hẳn muốn chết rồi, nhưng!

Lam Điệp Nhi biết hiện giờ nàng là hoàng hậu, vì vậy không thể kích động nhào vào trong lồng ngực ca ca của mình làm nũng: “Ca ca.” đôi mắt Lam Điệp Nhi đã bao phủ đầy nước mắt, nàng rất nhớ ca ca của nàng còn cả phụ thân nữa, nhưng nàng vẫn chưa biết, phụ thân của nàng đã qua đời.

“Anh vợ theo ta đến Ngự Hoa Viên tụ họp một chút.” Bạch Nguyệt Diệu nói xong, ba người bọn họ cùng nhau đến Ngự Hoa Viên.

Trong ngự hoa viên, Lam Vân Triệt đem tin tức phụ thân qua đời nói cho Lam Điệp Nhi biết, nhất thời Lam Điệp Nhi khóc lóc nức nở, vì dù sao lúc phụ thân qua đời nàng không có mặt ở đó, dù sao nàng cũng chưa từng làm con gái hiếu đạo được mấy ngày!

Là ai đã bày ra tất cả những chuyện này? Cuối cùng Lam Điệp Nhi còn không cách nào gặp được cha già, nguyên nhân là cái gì? Hãm hại! Âm mưu! Lúc Lam Điệp Nhi rời cung còn nhớ rõ lời thề của mình vì ai mà lập! Đó chính là thay đứa nhỏ của mình báo thù.

“Điệp nhi, đừng thương tâm.” Lúc này Lam Vân Triệt đã rời đi, trong lương đình Ngự Hoa Viên chỉ còn lại Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi. Hắn khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ bé mềm mại của Lam Điệp Nhi, từng động tác đều nhẹ nhàng, ôn nhu.

Lúc này vừa đúng lúc Liễu Nhi đi ngang qua Ngự Hoa Viên, nàng còn chưa biết mọi việc phát sinh trên triều, lúc nàng thấy Bạch Nguyệt Diệu đang tán tỉnh một nữ tử nhất thời tức giận vô cùng, nàng muốn đến nhìn một chút xem ai đang quyến rũ Hoàng thượng của mình!

Khi Lam Điệp Nhi nhìn thấy bóng dáng của Liễu Nhi, khoe miệng nàng giương lên một nụ cười âm trầm: “Hoàng thượng, hôn thiếp đi.” Lam Điệp Nhi làm nũng, nói xong nhắm hai mắt lại.

Bạch Nguyệt Diệu sao có thể bỏ qua cho cơ hội tốt này? Đây là điều hắn thích nhất, lần đầu tiên Điệp nhi chủ động yêu cầu mình hôn nàng, hắn không do dự đem môi dính vào trên môi Lam Điệp Nhi.

Mà Lam Điệp Nhi còn cố tình trêu đùa cổ của Bạch Nguyệt Diệu, tay thỉnh thoảng sẽ vuốt ve từ gáy của Bạch Nguyệt Diệu xuống, hai người ở trong lương đình kích tình hôn, lúc này Liễu Nhi đã đến bên cạnh bọn họ, Liễu Nhi căn bản không biết Bạch Nguyệt Diệu đang ôm hôn nữ tử nào, nên từ từ đến gần để xem!

Chẳng lẽ?

Hồng Uyển Nghi được thả ra.

“Liễu Nhi tham kiến hoàng thượng,” tiếng Liễu Nhi nhất thời cắt đứt cái ôm hôn của Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu vẫn gắt gao nhắm mắt không muốn dừng lại nụ hôn cùng Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi đối với biểu hiện này của Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ vừa lòng, nhưng nàng còn ngượng ngùng đẩy Bạch Nguyệt Diệu ra: “Hoàng thượng xấu lắm, có người đến còn không chịu buông Điệp nhi ra!”

Giờ phút này sắc mặt Liễu Nhi đại biến, Lam Điệp Nhi chưa chết? Hơn nữa còn làm hoàng hậu? Trời ơi! đây quả thực là con ác mộng của Liễu Nhi, nàng thật sự không ngờ, mới vừa diệt trừ được Hồng Uyển Nghi, Lam Điệp Nhi lại xuất hiện, rốt cuộc thì lúc nào Bạch Nguyệt Diệu mới có thể có một mình nàng thôi đây?

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ đã về?” Liễu Nhi nhiệt tình kéo tay Lam Điệp Nhi.

Bạch Nguyệt Diệu đối với phản nhiệt tình này của Liễu Nhi quả thật ghê tởm cực kỳ, hắn cau mày, một tay kéo Lam Điệp Nhi vào ngực mình, tức giận đả đàng nhìn chằm chằm Liễu Nhi.

Trong lòng Lam Điệp Nhi có suy tính rồi, nàng biết Liễu Nhi yêu Bạch Nguyệt Diệu, nên nàng mới cố ý cùng Bạch Nguyệt Diệu hôn để khiến Liễu Nhi tức, nhưng nàng không ngờ Bạch Nguyệt Diệu lại thiên vị mình như thế? Mà nàng nhìn lại, Bạch Nguyệt Diệu không thích Liễu Nhi, vậy sao còn nạp Liễu Nhi làm phi?

Lam Điệp Nhi nhìn Liễu Nhi khẽ mỉm cười: “Liễu Nhi muối muối, lúc ta không có mặt, đa tạ muối chăm sóc Nguyệt Diệu.” Thoáng chốc nét mặt nàng lại khôi phục nghiêm túc cùng vẻ âm trầm: “Hiện giờ tỷ đã trở về, sau này không cần muối phải bỏ nhiều tâm sức ở đây nữa!”

Biến hóa bất thành linh của Lam Điệp Nhi làm Liễu Nhi sợ hết hồn, Liễu Nhi nghĩ đúng ra Lam Điệp Nhi sẽ không thể nào biết là mình đã hại chết con của Lam Điệp Nhi mới phải? Chẳng lẽ là Hồng Uyển Nghi nói cho Lam Điệp Nhi biết sao? Vậy tại sao Bạch Nguyệt Diệu không trách cứ mình?

“Tỷ tỷ, Liễu Nhi thật sự rất yêu hoàng thượng, cho nên mới phải...” Liễu Nhi tràn đầy áy náy nói. =www.yhy99.com=

Hừ! Người phải yêu Bạch Nguyệt Diệu thì ta mới biết làm sao hành hạ người chứ, nổi khổ hành hạ da thịt không đáng kể chút nào! Quan trọng là hành hạ tâm! Thật không ngờ Liễu Nhi có thể giả bộ được như vậy! Nghĩ tới đây Lam Điệp Nhi vừa khẽ mỉm cười: “Muội muội, tỷ hiểu, tỷ hiểu nữa.” Nàng nói

xong nhìn về phía Bạch Nguyệt Diệu: “Nguyệt Diệu, hiện giờ trong người Điệp nhi không được khỏe, nên tối nay chàng đến chỗ Liễu Nhi muội muội đi!” Mặc dù Lam Điệp Nhi nói vậy nhưng trong mắt lại lộ ra ý đe dọa: Bạch Nguyệt Diệu nếu chàng dám nói được, ta sẽ giết chàng!

Tâm Bạch Nguyệt Diệu lạnh hội, vì hấn cũng cực ghét Liễu Nhi, cho nên tình nguyện phối hợp cùng Lam Điệp Nhi trừ tặc Liễu Nhi: “Điệp nhi không khỏe, vậy ta càng phải ở bên cạnh Điệp nhi để chăm sóc Điệp nhi chứ.” Nói xong Bạch Nguyệt Diệu không thèm nhìn đến Liễu Nhi, bế Lam Điệp Nhi lên đi về phía tẩm cung.

Khi đang bước đi, Lam Điệp Nhi nhìn về phía Liễu Nhi nở ra nụ cười thắng lợi.

“Hừ!” Liễu Nhi dùng sức giậm chân!!! Nàng thật không ngờ, tiện nhân Lam Điệp Nhi này bây giờ lại trở nên kiêu mạn cùng âm hiểm như thế! Có ý chọc giận mình! Nghĩ tới đây nàng vô cùng tức giận! “Đi kiểm cho ta xuân dược và thuốc độc.”

“Liễu Phi nương nương?” cung nữ bên người nàng nghe xong, nhất thời ngẩn người.

Liễu Nhi phát tay cho cung nữ kia một bạt tai: “Đi mau!!!”

Nói xong, Liễu Nhi lộ ra nụ cười quỷ dị, không biết lần này nàng ta lại tính toán âm mưu quỷ kế gì.

“Trẫm nói, Vợ Điệp nhi à, vừa nãy nàng đẩy ta cho nữ tử kia, nàng không sợ ta thật sự đến đó sao?” Bạch Nguyệt Diệu nói xong lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Stop! Chàng không phải là chưa từng làm chuyện kia với Liễu Nhi! Chàng đi thêm một lần xem, thiếp sẽ không cho chàng đến đây nữa.” Lam Điệp Nhi không phải không nghi ngờ chuyện Bạch Nguyệt Diệu cùng Liễu Nhi, nhưng nàng tình nguyện chấp nhận sự thật này, nàng chỉ yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu sau này đối với mình toàn tâm toàn ý là tốt rồi, nàng không cần là nữ tử đầu tiên của Bạch Nguyệt Diệu, nàng chỉ cần xin làm nữ tử cuối cùng của Bạch Nguyệt Diệu!

Thật ra, Bạch Nguyệt Diệu rất oan uổng, hấn và Liễu Nhi lần đó là thuần túy, ngoài ý muốn, may mắn cho hấn là Lam Điệp Nhi không trách cứ mình, càng may mắn là sau lần đó Liễu Nhi không mang thai, nếu không đứa bé kia ra đời tuyệt đối là dư thừa! Vì Bạch Nguyệt Diệu chỉ muốn có con với Lam Điệp Nhi thôi.

“Điệp nhi... Thật xin lỗi...” Bạch Nguyệt Diệu vì sai lầm của mình mà hướng đến Lam Điệp Nhi thừa nhận sai lầm, nửa năm này thật ra hấn liên tục sống trong áy náy, giờ mà nói xin lỗi cũng không thể biểu đạt cái gì, nhưng cuộc sống tương lai sắp tới hấn sẽ đền bù bất kỳ sai lầm nào.

“Được rồi.” Lam Điệp Nhi nói rồi dùng tay vuốt ve gò má của Bạch Nguyệt Diệu, sau đó hôn lên, đây là biểu hiện của nàng đối Bạch Nguyệt Diệu: “Đúng rồi, Hồng Uyển Nghi đâu? Chàng giờ cũng phải làm cha rồi chứ?”

Lam Điệp Nhi hỏi xong, Bạch Nguyệt Diệu cười khổ một tiếng: “Nàng có tin thực sự có báo ứng không? Đứa bé của Hồng Uyển Nghi vừa ra đời đã chết non, mà ta cũng đã đưa Hồng Uyển Nghi vào lãnh cung rồi.”

A, con của nàng ta thật sự là chết non sao? Hay là bị người khác làm hại? Sao nữ tử trong hậu cung này muốn bình an sinh con lại khó khăn đến vậy? Ta hiện giờ có thể hiểu được tâm tình của Hồng Uyển Nghi, dù sao ta cũng đã bị mất đứa nhỏ còn non, mà nàng ta mang thai mười tháng, ta nghĩ tình cảm của nàng ta đối với đứa nhỏ so với ta còn lớn hơn nhiều? Ta không muốn nói nàng ta đáng thương, ta chỉ đứng ở lập trường làm mẹ vì nàng ta suy nghĩ, hơn nữa nàng ta tuyệt đối không thể bị đẩy vào lãnh cung, vì nàng ta có giá trị lợi dụng rất lớn! Ta muốn cho bọn họ đấu đá lẫn nhau! Nghĩ tới đây chân mày Lam Điệp Nhi hơi nhíu lại, nàng muốn lợi dụng Hồng Uyển Nghi làm con cờ trong tâm kế này, thả Hồng Uyển Nghi ra, nàng nghĩ Liễu Nhi sẽ càng thêm tức giận?

“Thả Hồng Uyển Nghi ra nhé!” Giờ phút này Bạch Nguyệt Diệu đã ôm Lam Điệp Nhi bước vào tẩm cung mới của họ rồi, sau khi nghe Lam Điệp Nhi nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nuốt nửa đề lên Lam Điệp Nhi còn đang trên giường.

“Nàng đang nói gì thế?”

“Điệp nhi cầu Nguyệt Diệu thả hồng Uyển Nghi ra có được không!” Lam Điệp Nhi làm nũng từ trên giường ngồi dậy kéo Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu không chịu được cách làm nũng này của Lam Điệp Nhi, nhưng hấn vẫn cau mày lên: “Chẳng lẽ nàng còn xem Hồng Uyển Nghi là tỷ muội tốt sao?” Bạch Nguyệt Diệu không biết, Bạch Nguyệt Diệu chưa từng thấy qua, Lam Điệp Nhi từ lúc xuất cung đến giờ đã hoàn toàn lột xác, hấn căn bản không biết, bây giờ Lam Điệp Nhi đối phó với các tranh đấu của nữ tử hậu cung hoàn toàn dư sức, chỉ có khi Lam Điệp Nhi ở trước mặt của hấn là không thay đổi mà thôi. Bạch Nguyệt Diệu ngạc nhiên hỏi xong lại nằm ở trên long sàng.

“Điệp nhi không cho chàng biết đâu, chàng phải đáp ứng thiếp thả Hồng Uyển Nghi ra!” Lam Điệp Nhi lập tức ngồi trên người của Bạch Nguyệt Diệu, lắc lắc thân thể Bạch Nguyệt Diệu.

“Được, được, trẫm đáp ứng, nhưng mà hiện giờ nàng đã là hoàng hậu rồi! Nhớ quản lý tốt hậu cung của nàng, ngoại trừ nàng ra, đừng gọi họ tới phiền trẫm! Nếu không trẫm lại đẩy Hồng Uyển Nghi vào lãnh cung lần nữa.” Nói thật, trước kia Bạch Nguyệt Diệu phong lưu, nhưng không biết từ khi nào đã bắt đầu sợ nữ tử, hậu cung tranh đấu, làm Bạch Nguyệt Diệu muốn nôn rồi, giờ hấn chỉ muốn nghiêm túc xử lý chuyện trên triều, không muốn bị những chuyện nữ tử tranh đấu làm cho phân tâm.

Mà Lam Điệp Nhi cũng hiểu ý của Nguyệt Diệu, từ xưa đều là nam chủ ngoại nữ chủ nội, hơn nữa nàng bây giờ đã hai mươi mốt tuổi rồi, cho nên hấn tin tưởng mình tuyệt đối xứng làm hoàng hậu, còn tuyệt đối sẽ đem những sóng gió trong hậu cung xử lý tốt và làm cho mọi người phục tùng.

Được, từ Thái hậu đến Hồng Uyển Nghi rồi đến Liễu Nhi, nàng muốn dạy dỗ từng người một!!!

“Dùng, chàng làm bộ nghiêm chỉnh cái gì!” Nói xong Lam Diệp Nhi lại nheo nheo cái mũi Bạch Nguyệt Diệu.

Nhìn Lam Diệp Nhi trêu mình như vậy Bạch Nguyệt Diệu sao có thể cam tâm? Hắn cười xấu xa một chút, sau đó nói: “Hoàng hậu, trăm quyết định sắp tới sẽ giành thời gian mười ngày cung chiều nàng để bồi thường cho nửa năm này”

“Á?? Chàng điên rồi? Ba ngày cung chiều Diệp nhi, đã làm cho thiếp bị chửi, giờ còn muốn mười ngày?”

Nhìn Lam Diệp Nhi vẻ mặt giật mình, Bạch Nguyệt Diệu khá đắc ý, hẳn bây giờ đã là hoàng thượng, nên tuyệt đối không được làm trễ nãi một ngày triều chính, nói mười ngày cũng là trêu Lam Diệp Nhi mà thôi: “Cung chiều nàng một trăm năm trăm cũng sẽ không oán!” Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu ôm Lam Diệp Nhi đè xuống dưới long sàng: “Nàng nói xem, chúng ta sinh mấy đứa con thì tốt nhỉ?”

Nghe xong Bạch Nguyệt Diệu nói, trong lòng Lam Diệp Nhi không khỏi chua xót, nàng không muốn Bạch Nguyệt Diệu mất hứng nên sẽ không biểu hiện ra, đành miễn cưỡng cười cười: “Diệp nhi chỉ thích sinh một! Nhưng nếu đứa thứ nhất là con gái, thì Diệp nhi sẽ sinh cho chàng con trai mới thôi!”

“Ha ha.” Bạch Nguyệt Diệu lúng túng cười, hẳn có thể hiểu ý của Lam Diệp Nhi, vì nếu sinh nhiều con, ngày sau rất có thể sẽ xuất hiện sự tranh giành giống hắn, cho nên hắn ngầm ý cho phép Lam Diệp Nhi: “Vậy chúng ta cùng gắng sức để sinh con nhé!”

Nói xong Bạch Nguyệt Diệu cùng Lam Diệp Nhi hai người triển miên, Bạch Nguyệt Diệu hi vọng Lam Diệp Nhi sớm mang thai, vì hắn muốn đền bù cho đứa bé đã mất trước kia, mà bất kể ngày sau có bao nhiêu con thì Lam Diệp Nhi nàng cũng không cách nào quên đứa bé không được nhìn thấy mặt trời đó...

Sáng sớm hôm sau, Bạch Nguyệt Diệu rời giường từ sớm đi lâm triều, còn Lam Diệp Nhi thì lên đường chạy thẳng tới lãnh cung.

Nhìn lãnh cung quen thuộc, trong lòng Lam Diệp Nhi lại có chút thương cảm, vì nàng từng ở đây ba tháng trời mà, nàng ở lãnh cung trong vòng ba tháng thì hoàn toàn thay đổi.

Sau khi bước vào, cả người Hồng Uyển Nghi lúc này bần thiu, hơn nửa hai mắt đỏ đẫm dựa vào góc tường, thấy cảnh tượng này, Lam Diệp Nhi không biết là nên cao hứng hay là tiếc hận, nữ tử tinh thần sa sút này đã từng vô số lần hại mình, nhưng bây giờ nữ tử này cũng có kết quả bị ruồng bỏ như mình trước kia.

Nhìn thấy Lam Diệp Nhi bước vào, nhất thời sắc mặt Hồng Uyển Nghi đại biến, cả người không ngừng run rẩy: “Ngươi... Ngươi không phải đã chết rồi sao???”

Sau khi nghe Hồng Uyển Nghi nói, nhất thời Lam Diệp Nhi ngẩn ngơ, thì ra nàng ta cho là mình đã chết? Ha ha, Lam Diệp Nhi khẽ mỉm cười: “Ta tới là muốn tìm ngươi đòi mạng đấy!”

“Ta biết, ta đã biết, ta làm sai quá nhiều, ta làm lộ thân phận nữ tử của ngươi, lúc ta dạy ngươi lễ nghi cố ý trả thù ngươi, lừa hoàng thượng bỏ ngươi, hơn nữa còn gọi Vương gia giết chết ngươi, nhưng, nhưng mà ta lại quên trên đời còn có báo ứng, ta bị tiện nhân Liễu Nhi kia hại không còn đứa nhỏ, ngươi còn muốn thế nào nữa?!!!”

Hồng Uyển Nghi run rẩy nói xong, trong lòng Lam Diệp Nhi có cảm giác nói không ra lời, đây chính là lý do Bạch Nguyệt Diệu nói cho mình thoải mái sao? Ha ha ha.

Hơn nữa, mình không có lỗi, con của Hồng Uyển Nghi bị Liễu Nhi làm hại mà!

“Hồng Uyển Nghi trước kia đầy tâm kế không thể dò được đi đâu mất rồi? Sao lại thành kẻ mất tinh thần như thế này? Nếu con mình bị người ta hại chết, vì sao không nghĩ đến báo thù!!!” Lam Diệp Nhi nói, hai mắt sắc bén nhìn Hồng Uyển Nghi.

“Ha ha, báo thù? Ta hiện giờ thân ở lãnh cung thì báo thù thế nào?”

Hồng Uyển Nghi tràn đầy mắt máu mà nói, Lam Diệp Nhi đi tới bên cạnh Hồng Uyển Nghi, sau đó kéo Hồng Uyển Nghi lại: “Bỏ cung thả ngươi ra ngoài, muốn ngươi đi báo thù!”

“Ngươi????” Hồng Uyển Nghi cẩn thận nhìn phượng bào Lam Diệp Nhi đang mặc, đã là hoàng hậu rồi? Chẳng lẽ Lam Diệp Nhi không chết? Bây giờ đã là hoàng hậu rồi? Ha ha, ha ha, mình tính kế với Lam Diệp Nhi nhiều như vậy, Lam Diệp Nhi cuối cùng vẫn trở lại bên người Bạch Nguyệt Diệu, còn mình? Lại là hai bàn tay trắng, nàng thua, nàng chịu phục, nàng vĩnh viễn không sánh bằng Lam Diệp Nhi, nhưng nàng muốn báo thù, nàng nên vì con của nàng, nàng chậm rãi đứng lên nhìn về phía Lam Diệp Nhi: “Trước kia ta hại ngươi như vậy, ngươi thật sự muốn thả ta ra?”

Thật ra thì, trước kia Lam Diệp Nhi cũng đã nói, mình rõ ràng nợ Hồng Uyển Nghi, hơn nữa con của mình cũng không phải do Hồng Uyển Nghi hại, nhưng! Nàng phát tay cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai thật mạnh: “Cái tát tai này, ngươi không nợ ta gì nữa!”

Quả nhiên một tát này của Lam Diệp Nhi hạ xuống, cảm giác áy náy của Hồng Uyển Nghi giảm đi rất nhiều, lãnh cung có thể làm người ta thay đổi sao? Trải qua một vài chuyện con người cũng sẽ thay đổi? Trong lòng Hồng Uyển Nghi lúc này đã tỉnh khiết rồi, tỉnh khiết rất nhiều rồi, nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, mình theo đuổi danh lợi nửa đời, quay đầu lại đã hại đến con mình, còn không có nam tử yêu, những chuyện này là vì sao chứ? Nàng cảm thấy mình có phần ngu dốt, ha ha, có lẽ sau khi báo thù nàng sẽ xuất gia làm ni cô: “Hoàng hậu, ta không cầu cùng nàng làm tỷ muội, nếu ta báo thù được,

nửa đời sau chắc chắn sẽ vì nàng và hoàng thượng cầu phúc cả đời.”

Giờ phút này trong mắt Hồng Uyển Nghi đầy chân thành, nụ cười với Lam Điệp Nhi phát ra từ trong lòng, xem ra, nàng ta ở lãnh cung này ngày người mấy ngày rồi sau cũng thay đổi. Ha ha, xem ra ta nên đổi tên lãnh cung này thành cung hối cải rồi.

“Đi thôi.”

“Chờ một chút, hoàng hậu, ta có vài việc muốn nói cho nàng biết.” Hồng Uyển Nghi nói xong, Lam Điệp Nhi cũng tò mò nhìn nàng ấy: “Thứ nhất, ta và hoàng thượng làm chuyện sinh hoạt vợ chồng, là do mệnh lệnh uy hiếp của tiên hoàng, hoàng thượng mới cùng ta động phòng. Thứ hai, hoàng thượng sắc lập Liễu Nhi làm trắc phi, vì tất cả mọi người đều nói hoàng thượng say rượu sau đó cưỡng gian Liễu Nhi, nhưng theo ta nghĩ, phải là sau khi hoàng thượng say rượu nhằm Liễu Nhi trở thành nàng, mà Liễu Nhi cũng thuận nước đẩy thuyền cùng hoàng thượng làm phòng!”

Hồng Uyển Nghi đã giải trừ nghi ngờ trong lòng của Lam Điệp Nhi, thật ra thì, Lam Điệp Nhi có nói, chuyện quá khứ lúc trước đã trôi qua rồi, nhưng giờ phút này khi nàng biết rõ chân tướng thì vô cùng, vô cùng cao hứng, hiện giờ chỉ còn chuyện Lam Điệp Nhi bị say thai, Bạch Nguyệt Diệu còn chút hiểu lầm nữa thôi, còn lại tất cả hiểu lầm trước đó của bọn họ đều đã hóa giải.

“Người chờ ta trở lại.” Lam Điệp Nhi hai mắt rung rung mà nói, sau đó nhanh chóng ra khỏi lãnh cung chạy về phía Ngự Thư Phòng, nàng biết, hiện giờ Bạch Nguyệt Diệu đang bận chính sự quốc gia, nàng không nên đi quấy rầy, nhưng nàng nhìn không được muốn hôn Bạch Nguyệt Diệu người đã đối với mình một lòng một dạ, một nam tử bình thường đều sẽ tâm hoa vấn liễu, mà Bạch Nguyệt Diệu thân là hoàng thượng thế nhưng lại đối với mình một lòng như vậy, giờ phút này Lam Điệp Nhi cảm thấy việc thành thân với Bạch Nguyệt Diệu là phúc đức mình đã tu luyện tám đời.

Nàng đẩy cửa Ngự thư phòng ra, hiện giờ, trong ngự thư phòng cũng không có người ngoài, trừ Bạch Nguyệt Diệu ra, còn có U, Lam Vân Triệt, Hắc Mạc Dực.

Căn bản là nàng cũng không chào hỏi với kẻ nào, mà dùng tốc độ nhanh như điện chớp chạy tới bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, dán môi trên môi của hắn, rồi nhanh chóng rời đi.

Toàn bộ người trong Ngự thư phòng đều ngẩn người.

“Người vừa vào là Điệp nhi phải không?” Bạch Nguyệt Diệu không hiểu ra sao mà nói, sau đó khẽ sờ lên môi mình.

“Hình như là vậy?” Hắc Mạc Dực cũng không khẳng định nói.

“Tốc độ quá nhanh, chỉ cảm thấy có một bóng trắng thoáng qua.” Lam Vân Triệt căn bản cũng không biết người đến là nam hay nữ.

“...” U vẫn trầm mặc.

Nhất thời, không khí ngọt ngào bao phủ trong ngự thư phòng!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 165: Ác giả ác báo

Lam Điệp Nhi mang theo Hồng Uyển Nghi sa sút tinh thần ra khỏi lãnh cung, dường như Hồng Uyển Nghi đã lâu không thấy mặt trời, đôi mắt cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Hai người các nàng đang chuẩn bị đi tới tẩm cung mới của Hồng Uyển Nghi, haiz, tẩm cung mới ư? Đơn giản chỉ là được hoạt động tự do hơn cung nữ thái giám một chút mà thôi, căn bản cũng không khác lãnh cung là mấy, vì chung quy nơi đó không có dương khí của nam tử, nhưng mà, như vậy Hồng Uyển Nghi cũng thấy đủ rồi, vì nàng đã nhìn thấu được toàn bộ.

Lúc này, Liễu Nhi trùng hợp chạm mặt với các nàng, Liễu Nhi quả thật không thể tin nổi vào mắt chính mình, Hồng Uyển Nghi thế mà lại ở cùng một chỗ với Lam Điệp Nhi?

Nàng ta cau mày, nắm lấy quả đấm, lập tức mỉm cười đi tới trước mặt các nàng: “Liễu Nhi tham kiến Hoàng hậu nương nương, Nghi phi nương nương.”

Nhìn thấy Liễu Nhi, Hồng Uyển Nghi không kìm nén được mà tức giận: “Đồ tiện nhân người!!!” Nàng buột miệng đã mắng to, Lam Điệp Nhi hơi kéo Hồng Uyển Nghi lại, nhưng Hồng Uyển Nghi kích động muốn xông tới đánh Liễu Nhi.

Nhưng vào lúc này, Liễu Nhi đã xông lên trực tiếp cho Hồng Uyển Nghi một bạt tai: “Nghi phi tỷ tỷ, xin người chú ý thân mình...”

Lời Liễu Nhi còn chưa nói xong, Lam Điệp Nhi đã giơ cao tay mạnh mẽ giáng một bạt tai lên mặt Liễu Nhi, Liễu Nhi khẽ cau mày trừng mắt nhìn Lam Điệp Nhi, mà hai mắt Lam Điệp Nhi lại tràn đầy oan uổng: “Liễu Nhi, cũng không phải tỷ muốn đánh muội, nhưng, nói thế nào Nghi phi cũng là thê tử đầu tiên của Hoàng thượng, cho nên...” Nói xong Lam Điệp Nhi lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má Liễu Nhi.

Đây chỉ là lần đầu ta ra đòn phủ đầu! Để người nếm thử trước một chút nỗi đau da thịt! Sau này ta sẽ không ngừng hành hạ người! Lam Điệp Nhi nghĩ xong, lại kéo Hồng Uyển Nghi rời đi, mà lúc rời đi, Liễu Nhi rõ ràng thấy trên khóe miệng Lam Điệp Nhi thoáng hiện lên một nét mỉm cười tà ác.

“Ha ha, từ lúc nàng ra khỏi lãnh cung ta phát hiện nàng đã thay đổi, so với trước kia nàng thật thông minh lên rất nhiều.” Hồng Uyển Nghi bội phục nói, ở lần cuối nàng ở lãnh cung cùng Lam Điệp Nhi, nàng đã cảm thấy Lam Điệp Nhi phi thường kinh khủng, mà bây giờ, thấy Lam Điệp Nhi đánh người, còn há mồm nói tốt, quả nhiên so với trước kia thông minh hơn rất nhiều.

“Nàng cũng đã thay đổi.” Lam Điệp Nhi nói xong cũng nhìn về phía Hồng Uyển Nghi, sau đó thật lòng lộ ra một nụ cười mỉm...

Nhìn bóng lưng Lam Điệp Nhi đắc ý, trong lòng Liễu Nhi hận thù đã tới mức cực điểm: “Thực hiện theo lời ta nói!!!”

“Dạ!” Liễu Nhi nói xong, cung nữ bên người nàng ta lập tức rời đi.

Đưa Hồng Uyển Nghi về tẩm cung, Lam Điệp Nhi phân phó cung nữ chuẩn bị cho Hồng Uyển Nghi một bộ đồ ăn bằng bạc, thật ra thì sau khi Lam Điệp Nhi hồi cung, đồ ăn của mình cũng đã đổi thành bằng bạc rồi, nàng biết, nếu có người muốn hạ độc nàng thì dụng cụ bằng bạc kia sẽ hiện ra tất cả.

“Kỳ thật nàng chỉ cần nói với Hoàng thượng một câu, Hoàng thượng sẽ chém Liễu Nhi thôi!” lời này của Hồng Uyển Nghi sai rồi, Lam Điệp Nhi biết, Bạch Nguyệt Diệu không thích Liễu Nhi, Lam Điệp Nhi cũng biết, Bạch Nguyệt Diệu tuyệt đối sẽ không vì câu nói của mình mà chém Liễu Nhi, vì Bạch Nguyệt Diệu là minh quân! Cho nên tuyệt không thể nào nghe nữ tử bày theo, trừ phi có bằng chứng cụ thể.

“Cái gì cũng cần phải có bằng chứng.” Lam Điệp Nhi nói xong thì đứng dậy hồi cung.

Bạch Nguyệt Diệu ở trong tẩm cung của nàng chờ đợi đã lâu, vừa thấy Lam Điệp Nhi trở về, lập tức kéo Lam Điệp Nhi vào trong ngực: “Thả nàng ấy rồi?” Bạch Nguyệt Diệu hỏi Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi hơi gật một cái: “Vâng, nàng ấy thay đổi rồi.” Lam Điệp Nhi vui mừng nói xong, Bạch Nguyệt Diệu cũng không để ý tới mà có chút thờ dãi.

Kỳ thật Bạch Nguyệt Diệu cũng biết Hồng Uyển Nghi đáng thương, nếu tâm địa Hồng Uyển Nghi tốt một chút, hẳn chắc chắn sẽ đối xử tử tế với nàng ấy, không thể nghĩ ngờ trong hôn nhân chính trị của hoàng cung, đúng là tạo nên từng tràng bi kịch, mà Bạch Tĩnh Ngân theo lý nên cưới con gái thứ của Hồng gia mới phải, nhưng Bạch Nguyệt Diệu không tuân theo nguyện vọng thành hôn dưới thánh chỉ của phụ thân cho hắn ta, mà là hi vọng hắn ta có thể tìm một nữ tử hắn ta yêu mến để thành hôn, đây là việc duy nhất Bạch Nguyệt Diệu có thể làm vì phụ thân.

“Hoàng thượng, Liễu Phi nương nương thỉnh ngài qua đó một chút.” Cung nữ ngắt cuộc nói chuyện của Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi vừa nghĩ, ha ha, Liễu Nhi rốt cuộc bắt đầu ra chiêu rồi, hiện giờ Lam Điệp Nhi chỉ sợ Liễu Nhi án binh bất động thôi! Vừa vặn, vậy nàng sẽ mượn chiêu giải chiêu!

Bạch Nguyệt Diệu khẽ cau mày, hắn cảm thấy chắc chắn cung nữ kia, trong một thoáng đã nhìn thấy quang cảnh ân ái của hắn cùng với Lam Điệp Nhi.

“Nói với nàng ta, cô...”

“Nguyệt Diệu, đi đi, có lẽ Liễu Nhi muội muội tìm chàng có việc gấp đấy.” Lam Điệp Nhi rộng lượng nói xong, Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ khó hiểu, tại sao Lam Điệp Nhi không tức giận?

Trước mắt Bạch Nguyệt Diệu cũng nén việc này lại, Lam Điệp Nhi từ trên người hắn đứng lên, hắn cũng đứng dậy, không quay đầu lại mà đi tới chỗ Liễu Nhi.

Sau khi thấy Bạch Nguyệt Diệu đi, về mặt Lam Điệp Nhi nghiêm túc trở lại: “Mau truyền Hoàng Thượng Thư và U tới tẩm cung của ta!”

“Vâng.”

Lam Điệp Nhi cầm tách trà trên bàn khẽ nhấp một hớp lộ ra một nụ cười mỉm quý dị.

Sắc mặt Bạch Nguyệt Diệu nặng nề bước vào tẩm cung của Liễu Nhi, Liễu Nhi đang hai mắt nhắm lệt ngồi ở trước bàn.

“Người tìm cô có chuyện gì?” Bạch Nguyệt Diệu chán ghét hỏi Liễu Nhi.

“Hoàng thượng, xin ngài hưu Liễu Nhi đi!” Liễu Nhi nói xong còn đem bút lông trên bàn đưa cho Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nghĩ thầm, giờ Liễu Nhi lại muốn xưng trò gì đây? Có thể biết điều muốn mình hưu nàng ta như vậy? Vừa lúc nữ tử hậu cung càng ít càng tốt, giảm bớt phiền toái cho mình, nghĩ tới đây Bạch Nguyệt Diệu nâng bút lập tức viết hưu thư.

Liễu Nhi thật sự không ngờ, mình một lòng say mê Bạch Nguyệt Diệu, vậy mà Bạch Nguyệt Diệu thậm chí ngay cả một lý do cũng không hỏi đã viết hưu thư, thiếu chút nữa tức chết Liễu Nhi.

“Cô còn có việc, lúc ngời đi có thể tới phủ Nội Vụ cầm theo chút bạc!” Bạch Nguyệt Diệu lạnh như băng nói xong là xoay người rời đi, Liễu Nhi giận đến suýt nữa thổ huyết.

Ngay lập tức, Liễu Nhi hai mắt lại khóc lớn, Bạch Nguyệt Diệu nghe thấy tiếng khóc của Liễu Nhi, đầu như muốn nổ tung: “Hoàng thượng, Liễu Nhi đối với ngài một lòng si tâm, kể từ khi làm phi tử của hoàng thượng, cũng chưa được cùng hoàng thượng uống qua một ly rượu giao bôi, hiện giờ Liễu Nhi khẩn cầu Hoàng thượng hãy cùng Liễu Nhi uống một ly rượu tuyệt tình, Liễu Nhi bảo đảm sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Hoàng thượng nữa.”

Nghe Liễu Nhi thảm thương nói xong, Bạch Nguyệt Diệu nghĩ thầm, mình chưa bao giờ cùng Liễu Nhi có tình mà? Tại sao lại nói đến uống rượu tuyệt tình? Thôi, chỉ cần Liễu Nhi đừng tiếp tục tới phiền mình, uống một chén cũng không sao.

Sau đó cung nữ lập tức mang tới hai ly rượu nhỏ cùng một bầu rượu, Liễu Nhi nhận lấy bầu rượu, liếc nhìn cung nữ kia, cung nữ kia vội rời đi, rồi Liễu Nhi thận trọng đem rượu trong bầu rót đầy hai ly rượu nhỏ.

“Hoàng thượng,” Liễu Nhi hai mắt rung rung nói xong thì đưa một ly rượu cho Bạch Nguyệt Diệu.

Bạch Nguyệt Diệu nhận lấy ly rượu lập tức uống một hơi cạn sạch, mà khóe miệng Liễu Nhi nhất thời nhếch lên cười khê, tuy nàng uống rượu cực kỳ thông thả, nhưng cũng uống sạch toàn bộ.

Thấy Liễu Nhi uống xong, Bạch Nguyệt Diệu đứng dậy hướng bên ngoài tẩm cung rời đi, ngay lúc hần đi đến bậc cửa, nhất thời cảm thấy toàn thân nóng rực, gương mặt giống như lửa đốt, hần hiểu bản thân mình làm sao, nhưng Liễu Nhi cũng cùng mình uống chung bầu rượu, tại sao nàng ta lại không có chuyện gì?

“Hoàng thượng, Ngài làm sao vậy?” Liễu Nhi quan tâm nói xong chạy tới bên người Bạch Nguyệt Diệu đỡ lấy.

Bạch Nguyệt Diệu hiện giờ cả người như lửa đốt, lại thêm có nữ tử đụng chạm khiến toàn thân càng thêm nóng rực, hần còn sót lại duy nhất một chút lý trí nói: “Tiện nhân ngời, đừng đụng vào ta!” Hần nói xong lập tức đẩy tay Liễu Nhi ra, tiếp tục tập tễnh đi về phía ngoài tẩm cung.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài đừng hù dọa Liễu Nhi?” Liễu Nhi khẩn trương nói xong, sau đó nhất thời làm bộ bùng tình đại ngộ nói: “Hoàng thượng, chẳng lẽ, có khi nào là tỷ tỷ muốn tác thành cho ngài và thiếp nên...”

Nghe xong lời của Liễu Nhi, Bạch Nguyệt Diệu đột nhiên ngẩn người, mình mới vừa ở tẩm cung với Lam Diệp Nhi cũng có uống qua một chút, mà đến tẩm cung của Liễu Nhi cũng uống, nhưng Liễu Nhi lại vô sự, chỉ có mình mới có chuyện, hần không muốn tin, Liễu Nhi đúng là nói bậy, Lam Diệp Nhi làm sao có thể đem mình đẩy cho nữ tử khác chứ?

“Ngời đừng nói bậy!!” Bạch Nguyệt Diệu hàm hừ với Liễu Nhi.

“Hôm nay Liễu Nhi ở hoa viên khóc, Diệp nhi tỷ tỷ thấy Liễu Nhi đáng thương, đã nói sẽ để Hoàng thượng cùng Liễu Nhi cùng phòng một lần, thấy tỷ tỷ rộng lượng như vậy, Liễu Nhi mới muốn báo hoàng thượng hù Liễu Nhi.” Nói xong Liễu Nhi lại nhào tới trong ngực Bạch Nguyệt Diệu: “Bệ hạ, Liễu Nhi thật thật rất yêu bệ hạ, thậm chí so với tỷ tỷ còn nhiều hơn!!”

Một tia lý trí cuối cùng của Bạch Nguyệt Diệu cũng tan rã, trong đầu một mớ hỗn loạn, hần không cách nào suy nghĩ vì sao Lam Diệp Nhi lại đẩy mình cho nữ tử khác, hần cũng không cách nào suy nghĩ Liễu Nhi có phải đang nói dối hay không, vì giờ khắc này bản thân hần đang gần như chết nóng. Hần đột nhiên ôm chặt lấy Liễu Nhi, Liễu Nhi hiểu được hiện giờ cơ hội đã tới.

Chỉ là mục đích thực sự của nàng ta, không phải cùng Bạch Nguyệt Diệu chung chăn gối, mà là...

Cung nữ của Liễu Nhi nhanh chóng chạy tới tẩm cung của Lam Diệp Nhi tìm Lam Diệp Nhi, Lam Diệp Nhi khẽ mỉm cười, nghĩ thầm, nếu Liễu Nhi không gọi mình đến, mình cũng nên đi rồi, nếu không chỉ sợ nam tử của mình sẽ bị người khác dính tới.

“Hoàng hậu nương nương.” Lúc này Hoàng Thượng Thụ và U cũng nhanh chóng chạy tới.

Lam Diệp Nhi nhất thời cảm giác mình như hổ thêm cánh: “Phiền Hoàng Thượng Thụ, U Thần Quan cùng Bồn cung tới tẩm cung Liễu phi một chút.”

Nàng nói xong, U và Hoàng Thượng Thụ vội theo phía sau lên đường tới tẩm cung của Liễu Nhi.

Lúc nàng bước vào, trùng hợp thấy Bạch Nguyệt Diệu và Liễu Nhi đang găt gao ôm ấp, Liễu Nhi âm thầm cười một tiếng, sau đó cuống quýt nói: “Hoàng hậu nương nương.”

Thấy Liễu Nhi hô xong, Bạch Nguyệt Diệu vẫn đắm chìm trong dục vọng của mình, căn bản không cách nào tỉnh táo.

“U Thần Quan, đánh hoàng thượng bất tỉnh.”

Lam Diệp Nhi nói xong, U cũng tính toán chuẩn bị cho hoàng thượng hôn mê, nhưng Liễu Nhi vội vàng tiến lên can lại: “Không thể, làm sao có thể vô lễ với hoàng thượng như vậy!?”

“A.” Lam Diệp Nhi cười lạnh một tiếng, sau đó đẩy Liễu Nhi ra, Bạch Nguyệt Diệu đã đánh mất toàn bộ lý trí thấy nữ tử là lại gần, lập tức một tay ôm Lam Diệp Nhi vào trong ngực, thấy có cơ hội Lam Diệp Nhi lập tức đánh bất tỉnh Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng Thượng Thụ, món nợ này ngài hãy ghi nhớ, hoàng hậu đã vô lễ với hoàng thượng!”

“Vâng.”

Giờ phút này trong lòng Liễu Nhi cực kỳ khó chịu, tại sao Lam Diệp Nhi nhìn thấy mình cùng Bạch Nguyệt Diệu ôm ấp mà không tức giận? Hơn nữa còn lạnh lùng điềm tĩnh như vậy? Chuyện này quả thực là ngoài dự liệu của Liễu Nhi.

U và Lam Diệp Nhi đỡ Bạch Nguyệt Diệu lên giường Liễu Nhi, sau đó U giúp Bạch Nguyệt Diệu bắt mạch: “Hoàng thượng trúng độc đậm được thần tốc.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lam Diệp Nhi, Liễu Nhi quả thực bắt đầu gây khó dễ, về mặt Lam Diệp Nhi âm thầm nhìn về phía Liễu Nhi, sau đó Liễu Nhi đã lập tức quỳ gối trên đất: “Hoàng hậu nương nương, Liễu Nhi cùng hoàng thượng uống chung bầu rượu, không phải Liễu Nhi hạ độc Hoàng thượng!” Liễu Nhi đã sớm chuẩn bị tốt, ngộ nhờ sự việc bại lộ, đã có cách rồi, vì nàng ta và Bạch Nguyệt Diệu cùng uống rượu, cho nên nàng ta có thể nào bị người hoài nghi, cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh là nàng ta làm.

“Ồ?” Lam Diệp Nhi nhếch miệng mỉm cười, nụ cười ấy có chút quỷ dị, nàng đi tới trên bàn cầm bầu rượu kia lên, rót một chén nhỏ, sau đó nhẹ nhàng chạm đáy bầu rượu, lại rót một chén nhỏ nữa. Sắc mặt Liễu Nhi lập tức đại biến. Vì nàng biết Lam Diệp Nhi đã phát hiện bầu rượu kia là bầu rượu âm dương rồi.

Sở dĩ Lam Diệp Nhi vạch trần được âm mưu của Liễu Nhi, là phải cảm ơn nhóm phi tần của Phong Việt Thần rồi, vô số lần nàng nhìn thấy phi tần sử dụng loại bầu rượu âm dương này để tranh sủng như thế nào. Cho nên nếu Bạch Nguyệt Diệu uống xong rượu có chuyện, mà Liễu Nhi uống lại không sao, thì bầu rượu này nhất định là có bí ẩn.

“Liễu Nhi, uống đi, Bồn cung mời người uống hai ly rượu này!”

Nghe Lam Diệp Nhi nói xong, Liễu Nhi không biến sắc, không nói lời nào, chỉ hơi hơi run rẩy.

Về mặt Lam Diệp Nhi nhất thời âm trầm kinh khủng dùng sức vỗ lên bàn: “Bồn cung bảo người Uống...uống...ng!!!!”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Liễu Nhi biết sai rồi, Liễu Nhi không nên để cho nha hoàn muốn làm gì thì làm. Nhất định là nha hoàn kia, thấy muội đáng thương nên sắp đặt việc này. Liễu Nhi biết rõ, thế nhưng nha hoàn có ý tốt, lại không nỡ từ chối, cho nên... Cầu xin tỷ tỷ tha thứ...” hai mắt Liễu Nhi tràn đầy nước mắt cầu xin Lam Diệp Nhi.

Liễu Nhi ơi Liễu Nhi, người thật đúng là lộ ra sơ hở, nhưng, đầu trí đầu dũng, Lam Diệp Nhi ta cũng sẽ theo đến cùng: “À, nha hoàn của người? Thật là một nha hoàn lớn mật... Chỉ là, không ngờ bên cạnh muội muội thậm chí lại có một nha hoàn trung thành như thế.” Lam Diệp Nhi dịu dàng nói xong thì đỡ Liễu Nhi dậy, sau đó khẽ mỉm cười với Liễu Nhi: “Nếu Liễu Nhi là bất đắc dĩ. Vậy bồn cung sẽ bỏ qua cho các người, cũng sẽ không nói cho hoàng thượng biết.”

“Đa tạ, đa tạ tỷ tỷ, ngày mai, Liễu Nhi nhất định mang nha hoàn tới chịu đòn nhận tội.” Liễu Nhi ngoài miệng nói thế. Nhưng đối mặt với Lam Diệp Nhi thiện tâm như vậy, nàng nhất thời cảm thấy có loại cảm giác nhục nhã vô hình trong lòng, bất quá, chỉ cần Lam Diệp Nhi không nói cho Bạch Nguyệt Diệu biết chuyện này là nàng an tâm rồi. Chỉ cần nàng còn có thể ở lại bên cạnh Bạch Nguyệt Diệu, có nhục nhã nhiều hơn nữa cũng coi là gì? Nàng rất tin, cuối cùng người thắng cuộc, nhất định sẽ là mình, Lam Diệp Nhi??? Hừ, kết cục đơn giản cũng sẽ giống như Hồng Uyển Nghi thời, trở thành hoàng hậu lãnh cung! Chỉ có mình mới xứng cùng Bạch Nguyệt Diệu đầu bạc răng long, cùng hưởng vinh hoa phú quý của Vạn Long quốc này!

Sau một lúc, Lam Diệp Nhi lệnh cho U cũng Bạch Nguyệt Diệu trở về tẩm cung của mình, lúc đi Lam Diệp Nhi vẫn không quên mỉm cười nhìn Liễu Nhi một cái. Mà Liễu Nhi lúc này trên mặt vẫn lộ vẻ phách lối mỉm cười nhìn Lam Diệp Nhi.

Lam Diệp Nhi sau khi xoay người, về mặt cực kỳ âm trầm nói với Hoàng Thượng Thư: “Hoàng Thượng Thư, chuyện này Liễu Nhi cũng coi như là tội biết mà không báo chứ?”

Hoàng Thượng Thư nghe xong lời Lam Diệp Nhi nói hơi ngẩn người, quả thật Liễu Nhi đúng là phạm vào tội ‘biết mà không báo’: “Đúng vậy!”

Nghe Hoàng Thượng Thư nói xong, Lam Diệp Nhi thỏa mãn cười, mặc dù lần này nhìn như Lam Diệp Nhi đã thua Liễu Nhi, nhưng Lam Diệp Nhi căn bản sẽ không dùng chuyện ngày hôm nay khiến Liễu Nhi phục trí, vì chuyện này vốn không thể đẩy Liễu Nhi vào chỗ chết, chỉ có thể dựa vào chút chút góp lại, hiện giờ nàng phải để Liễu Nhi phách lối! Tiếp tục kiêu ngạo! Đến lúc phách lối tới đỉnh điểm sẽ vong hình! Khi đó cũng là thời cơ Lam Diệp Nhi xử trí Liễu Nhi!

Liễu Nhi thấy Lam Diệp Nhi rời đi lập tức đem hũ thư trên bàn vo tròn!!

Đám người U sau khi đỡ Bạch Nguyệt Diệu vào tẩm cung của Lam Diệp Nhi, U kê cho Bạch Nguyệt Diệu một đơn thần dược rồi rời đi, còn Lam Diệp Nhi đem đơn thuốc kia phân phó cho cung nữ nấu xong, lại dùng miệng uy Bạch Nguyệt Diệu uống.

Sau một lúc, được lực dường như có hiệu lực, Bạch Nguyệt Diệu dần dần từ trong hôn mê tỉnh lại, hần mơ mơ màng màng thấy một nữ tử đang nằm bên cạnh mình ôm lấy mình, lập tức cho rằng đó là Liễu Nhi, nhanh chóng đẩy nữ tử từ bên cạnh ra.

“Chàng đã tỉnh?” Lam Diệp Nhi mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu lúc này mới thở phào một cái.

“Sao lại là nàng?”

“Coi lời chàng nói kìa? Chàng nghĩ là ai hả?”

Nghe xong lời của Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu cố gắng nhớ lại chuyện vừa mới phát sinh, hẳn nhớ Liễu Nhi gọi mình tới tẩm cung của nàng ta, còn bảo mình hưu nàng ta đi, sau đó uống rượu với mình, chuyện sau này cái gì hẳn cũng không nhớ.

“Không...Không có việc gì.” Được rồi, mặc kệ mình bị làm sao, chỉ cần nữ tử bên cạnh mình là Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu lập tức thoải mái hơn.

Hắn không biết từ khi nào, trừ bỏ cùng Lam Điệp Nhi nếu tiếp xúc với nữ tử khác trong lòng sẽ có một loại cảm giác tội lỗi khó hiểu, từ khi nào hắn đã trở thành nam tử ngây thơ thanh thuần vậy? hay nữ tử bên cạnh này đã khóa tâm mình lại rồi? Hắn cảm giác cùng Lam Điệp Nhi đơn thuần ở chung một chỗ như vậy cũng không ngán, hẳn cứ có cảm giác mình nhìn Lam Điệp Nhi thấy thế nào cũng không phiền, hơn nữa cảm giác mình càng ngày càng hạnh phúc, nghĩ tới đây, Bạch Nguyệt Diệu lại ôm Lam Điệp Nhi thật chặt.

“Thật xin lỗi.” Lam Điệp Nhi nhẹ giọng ní non, Bạch Nguyệt Diệu có chút không rõ, Lam Điệp Nhi chỉ là mỉm cười, nói một tiếng xin lỗi, vì nàng lợi dụng hắn nên muốn bày tỏ áy náy vô tận, nàng biết hậu cung tranh đấu vốn không nên kéo hắn vào, nhưng có rất nhiều nguyên nhân gây ra đều là do Bạch Nguyệt Diệu. Nhưng đây cũng là lần cuối cùng nàng lợi dụng hắn!

Thoáng một cái hai tháng đã qua, Hắc Mạc Dục mang theo 50 vạn đại quân tới Phong Minh quốc chinh phạt Phong Việt Thần. Mà Liễu Nhi kia từ lần sau chuyện lần trước cũng không có bất kỳ hành động nào. Hưu thư Bạch Nguyệt Diệu cho nàng ta cũng bị nàng ta hủy đi, có điều, Bạch Nguyệt Diệu thấy nàng ta cũng không muốn nhìn, cho nên cũng không truy cứu.

“Càng yên tĩnh, càng bất an.” Hiện giờ Lam Điệp Nhi đang cùng Hồng Uyển Nghi ở trong phòng của Hồng Uyển Nghi nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, nàng ní non một tiếng, Hồng Uyển Nghi cũng biết, khẳng định Liễu Nhi đang sắp tâm chuẩn bị một âm mưu lớn...

Liễu Nhi giờ phút này đang vui vẻ ở trong tẩm cung ăn bánh ngọt: “Tiểu Mai.” Nàng hô xong, lập tức có một cung nữ đi tới bên người Liễu Nhi: “Này, người cũng ăn một miếng đi, rất ngon.”

Nói thật, kể từ khi Liễu Nhi lên làm hoàng phi vẫn hà khắc với cung nữ bên người, chưa bao giờ tốt bụng như hiện giờ, cung nữ kia căn bản là sợ không dám ăn.

“Ăn!!! Bỏn cung bảo người ăn!” Thấy Liễu Nhi nổi giận cung nữ kia mới run lấy bầy ăn bánh ngọt.

Sau khi cung nữ ăn xong, Liễu Nhi vui vẻ nở nụ cười, sắc mặt cung nữ nhất thời sợ tới mức trắng bệch, vì nàng biết, bánh ngọt của Liễu Nhi nhất định có vấn đề.

“Liễu Phi nương nương.” Cung nữ kia sợ tới mức đã hai mắt tràn đầy nước mắt, nàng lập tức quỳ gối trên đất dập đầu về phía Liễu Nhi.

Liễu Nhi giờ tay lên, nắm lấy cằm của cung nữ: “Sau một lúc Bỏn cung ra ngoài, người lập tức xách theo giỏ điếm tâm kia, đưa đến tẩm cung của Lam Điệp Nhi, nhưng, phải nói là Thái hậu ngự ban hiểu chưa?!” Liễu Nhi nói xong còn trừng lớn hai mắt.

Nàng bây giờ đã phát rõ rồi, nàng biết, vì hôm nay hoàng thượng có việc phải xử lý, sẽ rất khuya mới trở về, mà hiện giờ Hồng Uyển Nghi đang ở trong tẩm cung của Lam Điệp Nhi, chuyện lần trước, không thấy Bạch Nguyệt Diệu truy cứu, hơn nữa nàng còn thoát khỏi tội danh hạ độc, nên vô cùng lớn lối! Cho nên, lần này nàng muốn hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng đều độc chết Lam Điệp Nhi và Hồng Uyển Nghi!!!

Vì nàng cho rằng chỉ có mình mới là thông minh nhất, xứng đôi nhất với Bạch Nguyệt Diệu!

Cung nữ kia dĩ nhiên biết mục đích của Liễu Nhi, cho nên nàng sao dám mượn danh nghĩa Thái hậu đưa đồ tẩm độc đến cho Đường Kim hoàng hậu: “Van xin người, Liễu Phi nương nương, người hãy tha cho nô tỳ đi!”

Dáng vẻ cung nữ khiếp đảm khiến Liễu Nhi cực kỳ bất mãn, nàng bước lên lập tức cho cung nữ này một bạt tai: “Người có biết, bánh ngọt người ăn đã tẩm độc nếu trong vòng nửa canh giờ không giải, sẽ thất khiếu chảy máu mà chết không? Hơn nữa thuốc giải chỉ mình Bỏn cung có, tự mình suy tính đi, người chết! hay là người khác chết!”

Đối với uy hiếp của Liễu Nhi, cung nữ kia thỏa hiệp. Liễu Nhi hưng phấn đi tới tẩm cung của Lam Điệp Nhi, dọc theo đường đi nàng còn ảo tưởng ra dáng vẻ Lam Điệp Nhi sau khi chết, hơn nữa còn coi như Lam Điệp Nhi chết rồi, tất cả mũi nhọn sẽ nhắm lên Thái hậu, mà không phải mình!

“Liễu Phi nương nương giá lâm -”

Thái giám truyền gọi xong, Lam Điệp Nhi khẽ mỉm cười: “Ha ha, ra chiều rồi.” Lam Điệp Nhi nói xong, Hồng Uyển Nghi cũng hiểu tất cả.

“Liễu Nhi tham kiến hoàng hậu nương nương, Nghi phi nương nương.”

“Miễn lễ đi, Liễu Nhi.”

Lam Điệp Nhi khách sáo chào hỏi Liễu Nhi, cũng không hỏi mục đích Liễu Nhi đến, vì nàng đã hiểu tất cả, mắt Hồng Uyển Nghi vẫn lộ nét hung dữ nhìn chằm chằm Liễu Nhi, còn Liễu Nhi thì nhất định bảo trì nụ cười cùng Lam Điệp Nhi trò chuyện với nhau. Ước chừng một khắc đồng hồ qua, cung nữ của Liễu Nhi cũng bước vào tẩm cung của Lam Điệp Nhi.

Cung nữ này lạ mặt, cho nên Liễu Nhi mới có thể phái nàng ấy đến.

“Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, Nghi phi nương nương, Liễu Phi nương nương.”

“Ngươi là?”

“Nô tỳ là cung nữ của Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương sai nô tỳ đưa điểm tâm đến cho hoàng hậu nương nương thưởng thức.” Nói xong cung nữ kia vội đem bánh ngọt để lên bàn, hơn nữa đôi tay run rẩy bụng khay ra ngoài.

Đừng nói cung nữ kia tay đang run rẩy, cho dù tay không run rẩy, Lam Diệp Nhi cũng biết kể từ khi mình hồi cung lần nữa Thái hậu mình còn chưa gặp qua, huống chi là đưa điểm tâm tới?

Giỏi! Liễu Nhi thật giỏi! Đến lúc đó nếu Lam Diệp Nhi chết, Liễu Nhi kia sẽ có thể đem tội danh đổ lên đầu Thái hậu.

“Ha ha, thay Bồn cung cảm ơn mẫu hậu.”

Lam Diệp Nhi nói xong, cung nữ kia chậm chạp không chịu rời đi, vì nàng đang đợi thuốc giải của Liễu Nhi, thời gian sắp tới nửa canh giờ rồi, nếu vẫn không ăn thuốc giải, nàng hẳn sẽ phải chết.

Thật ra thì độc dược này vốn dĩ cũng không có thuốc giải, hơn nữa Liễu Nhi chính là muốn để cung nữ này chết! Vì nàng muốn giết người diệt khẩu, Liễu Nhi hung hăng trợn mắt nhìn cung nữ kia, cung nữ kia đành bất đắc dĩ ra ngoài.

“Đến đây đi, cùng nhau nếm thử bánh ngọt này một chút.” Lam Diệp Nhi nói xong cũng cầm lên một miếng bánh ngọt, sau đó ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, nàng liếc mắt đã thấy ánh sáng màu tím của sao Thiên nữ tỏa ra bốn phía, cho nên nàng cầu xin nàng có thể bình an vô sự! Nếu không lấy thân thử nghiệm, nàng vĩnh viễn cũng không thể khiến Liễu Nhi âm hiểm này lộ ra nguyên hình.

Ngay sau đó nàng tự nhiên ăn miếng bánh ngọt kia, mà Hồng Uyển Nghi cũng ăn một miếng, khóe miệng Liễu Nhi nhếch lên vẻ âm trầm lại chứa đựng nụ cười thắng lợi.

“Liễu Nhi muội muội, tại sao không ăn?” Lam Diệp Nhi tò mò hỏi.

“Ha ha, muội muội không thích ăn đồ ngọt.”

“Ồ.”

“Sắc trời không còn sớm, hoàng thượng sắp trở lại rồi, nếu để cho hoàng thượng nhìn thấy Liễu Nhi nữa, long nhan nhất định sẽ giận dữ, Liễu Nhi nên rời đi trước thôi.”

Lam Diệp Nhi sao có thể để Liễu Nhi đi? Nàng cũng biết Bạch Nguyệt Diệu sắp trở lại, cho nên càng không thể thả Liễu Nhi đi, nàng phải để Bạch Nguyệt Diệu chính tai nghe được Liễu Nhi đem toàn bộ chân tướng nói ra!

“Liễu Nhi muội muội đừng nóng vội, Hoàng thượng nói có thể còn phải trễ một chút mới về, cho nên muội muội cứ ngồi ở đây một lát nữa đi, vừa đúng ba người tỳ muội chúng ta đã rất lâu chưa tán gẫu rồi.” Lam Diệp Nhi không thả Liễu Nhi đi, trong lòng Liễu Nhi có chút không an tâm, nhưng không sao cả, nàng suy nghĩ, dù là tội gì, cũng sẽ không trách lên đầu nàng!

Thời gian từng chút trôi qua, Bạch Nguyệt Diệu trùng hợp từ bên ngoài trở lại, đang chuẩn bị tới tẩm cung của Lam Diệp Nhi, nhưng cung nữ của Lam Diệp Nhi lại cản Bạch Nguyệt Diệu: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương nói, bảo ngài đứng ở cửa chờ một chút.”

Bạch Nguyệt Diệu vừa nghĩ, Lam Diệp Nhi lần này lại muốn gài nút gì đây? Được, vậy hẳn sẽ nghe Lam Diệp Nhi, chờ ở cửa, hẳn cũng muốn xem Lam Diệp Nhi sẽ chơi trò gì với hắn, hắn từ từ đi đến cửa sổ tẩm cung, liếc mắt đã thấy Lam Diệp Nhi, Hồng Uyển Nghi còn có cả Liễu Nhi, nhất thời cực kỳ tức giận! Hơn nữa vì sao Lam Diệp Nhi còn có thể cùng bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy chứ? Vì thế hắn quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, xem ra lần này Lam Diệp Nhi bảo mình chờ ở ngoài cửa là có chuyện quan trọng đây.

Lúc này, sắc mặt Lam Diệp Nhi và Hồng Uyển Nghi hiện rõ xanh xao, hơn nữa còn cảm thấy cực kỳ đau đớn.

“Khó chịu quá.” Lam Diệp Nhi nói xong, dùng tay giữ trước ngực.

“Bánh ngọt này?” Hồng Uyển Nghi đã hiểu tất cả, nàng cảm thấy Lam Diệp Nhi đã biết bánh ngọt có độc, sao lại vẫn ăn chứ?

“Ha ha ha ha ha ha.” Liễu Nhi cũng nhin không được, lớn tiếng ngông cuồng bật cười: “Ta thắng! Ta thắng rồi!”

“Liễu Nhi muội muội, muội muốn nói gì?” Lam Diệp Nhi làm bộ không hiểu hỏi, thật ra thì trong lòng đang hi vọng Liễu Nhi tiếp tục đắc ý, vì nàng biết hiện giờ, Bạch Nguyệt Diệu đang ở ngoài cửa sổ, sẽ nghe thấy tất cả bên trong, nàng chỉ cầu xin Bạch Nguyệt Diệu đừng đột nhiên xông tới là tốt rồi, nếu không khổ nhục kế của mình xem như uống công.

Liễu Nhi một phen túm tóc Lam Diệp Nhi, vẻ mặt âm trầm nói: “Lam Diệp Nhi, tỳ tỳ tốt của ta, tỳ cũng nên cùng con của tỳ gặp nhau đi. Nếu sớm biết, ta đã cho thêm độc dược trong chén thuốc phá thai của ngươi rồi, để các ngươi một xác hai mạng, vậy thì hiện giờ cũng đâu cần phải hao phí tâm cơ giết các ngươi.” Liễu Nhi nói xong, lại liếc nhìn Hồng Uyển Nghi. “Uyển Nghi tỳ tỳ của ta, Diệp nhi tỳ tỳ, vĩnh biệt, từng đứa con của các ngươi đều đã chết trong tay ta, bây giờ các ngươi cũng chết trong tay ta. Ta không phải là rất thông minh sao? Ha ha ha ha ha.”

Liễu Nhi nói xong, khoe miệng Lam Điệp Nhi rút cuộc nhếch lên nụ cười thắng lợi. Cái này gọi là phách lối vọng hành, thật ra thì nếu lấy đáng về đáng thương của Liễu Nhi trước kia, có lẽ Lam Điệp Nhi sẽ không cách nào bắt được nhược điểm của nàng ta, nhưng Lam Điệp Nhi càng giả bộ ngu ngốc phối hợp với nàng ta, nàng ta sẽ càng cho rằng mình lợi hại! Bởi vậy, nàng ta sẽ lập tức rước lấy xui xẻo.

“Đúng!!! Người là người thông minh nhất!!!!” Bạch Nguyệt Diệu lúc này đã vọt vào bên trong phòng, thấy Bạch Nguyệt Diệu đầy mặt tức giận, Liễu Nhi sợ hãi xui lơ trên mặt đất.

“Hoàng thượng? Ngài làm sao có thể...? Mới vừa... Mới vừa rồi, lời Liễu Nhi nói, đều là nói đùa, không phải thật...” Liễu Nhi một đường cầu khẩn bò đến quần lay chân Bạch Nguyệt Diệu, đôi tay ôm lấy đùi hắn.

Bạch Nguyệt Diệu một cước đạp Liễu Nhi ra xa vài mét, sau đó lớn tiếng quát: “Người đâu! Đem tiện nhân Liễu Nhi này giải vào tù lao, giờ ngo ngày mai chém đầu!” Giờ phút này, Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy thống hận, tràn đầy sát ý, hắn và Lam Điệp Nhi lần đầu mất đi đứa nhỏ, là bị Liễu Nhi hại chết, hơn nữa Liễu Nhi lại còn giết đứa con thứ hai của hắn, giờ hắn có giết Liễu Nhi mười lần cũng không cách nào giải trừ được oán hận trong lòng!

Trong lòng Lam Điệp Nhi rút cuộc lấy được chút an ủi, con ơi, mẹ rút cuộc đã báo thù cho con rồi...

Liễu Nhi thấy tình thế không thể cứu vãn, dù có hướng về Bạch Nguyệt Diệu cầu xin tha thứ thế nào, cũng vô dụng nên phá lên cười ha ha: “Không sao cả, không sao cả, ta chết, cũng còn có hai tiện nhân kia chết theo ta!!! Ha ha ha!! Còn có họ theo ta!!!” Giờ phút này, Liễu Nhi giống như kẻ điên cười to.

Bạch Nguyệt Diệu nhanh chóng chạy tới bên người Lam Điệp Nhi ôm lấy nàng: “Điệp nhi? Điệp nhi? Nàng làm sao vậy?”

“Nguyệt Diệu, thiếp... Không sao.” Lúc này, sắc mặt Lam Điệp Nhi càng thêm trắng bệch, hơn nữa khoe miệng và mũi đều chảy máu, nhưng nàng vẫn mỉm cười nhìn về phía Liễu Nhi: “Thông minh quá sẽ bị thông minh hại! Liễu Nhi muội muội, chẳng lẽ muội không biết bản lĩnh của U sao?”

Lam Điệp Nhi bình tĩnh nói xong, Liễu Nhi trợn to hai mắt. Quả đảm nầm chặt. Bản lĩnh của U!! Thua... Nàng hoàn toàn thua rồi! Nàng hung tợn trừng mắt phượng của Lam Điệp Nhi: “Lam Điệp Nhi, là ta xem nhẹ ngươi!” Nói xong, nàng bị thị vệ áp giải đến tù lao, tuyên án chờ đợi nàng. Cũng chỉ là con đường chết!!

Ha ha, thiện ác đến cùng cuối cùng tất báo, nàng khát vọng chiếm được tình yêu của Bạch Nguyệt Diệu, nhưng cuối cùng đã không có được, ngược lại còn đem mạng của mình đền trả, vốn là thiếu nữ hoa quý, nhưng vì danh lợi địa vị cùng tình yêu, mà hoàn toàn thay đổi.

“Người đâu! Mau gọi thần quan tới đây!!!!” Bạch Nguyệt Diệu khần trương nói xong vội ôm Lam Điệp Nhi nằm trên giường: “Điệp nhi, Điệp nhi, đều là lỗi của ta, là ta không tra rõ, nếu không nàng cũng sẽ không bị đẩy vào lãnh cung.” Lúc này Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy hối hận cùng áy náy.

Lam Điệp Nhi không trách sai lầm của Bạch Nguyệt Diệu, ấy là do tâm kế của Liễu Nhi quá mức khó lường, ngay cả chính nàng cũng đã nhìn lầm người, hơn nữa nếu không trải qua ba tháng sống trong lãnh cung, có lẽ mình bây giờ vẫn là nha đầu ngốc nghếch ngây thơ, tương lai làm sao quản lý hậu cung đây?

“Ha ha, chúng ta không phải đã nói sao, chuyện lúc trước không cần nhắc lại.” Lam Điệp Nhi nói xong khẽ vuốt gò má Bạch Nguyệt Diệu, trấn an áy náy của hắn.

Sắc mặt Lam Điệp Nhi càng ngày càng kém, mà U cũng trùng hợp cảm nhận được.

“Điệp nhi!” U đã không còn bận tâm trong cung có bất kỳ quy củ gì, trực tiếp la lên tặc danh của Lam Điệp Nhi, hắn bước nhanh vọt tới bên người Lam Điệp Nhi cầm cổ tay nàng lên cẩn thận bắt mạch.

“Ha ha, ta nhất định không có chuyện gì, không phải U đã nói sao, ngôi sao màu tím trên trời là ta, ta vừa mới thấy, ánh sao sáng vô cùng.” Tiếng Lam Điệp Nhi êm ái như vậy, giống như nói cho mọi người nghe nàng không sao, nhưng trong mắt U lại rơi đầy nước mắt.

Bạch Nguyệt Diệu nhìn về mặt thương tâm của U, nhất thời hoảng hồn: “U, ngươi khóc cái gì? Điệp nhi nàng rút cuộc như thế nào?”

Nghe Bạch Nguyệt Diệu nói xong, nhất thời U có chút ngạc nhiên, mới vừa rồi Bạch Nguyệt Diệu nói mình khóc? Hắn nâng ngón tay mình khẳng định vuốt dưới mắt mình, là ướt thật, tại sao hắn lại khóc? Lam Điệp Nhi trúng độc rõ ràng là có thể giải, vì sao mình còn khóc? Đây là vì cái gì? Hắn không hiểu, hắn không thể hiểu, hắn chỉ biết, thấy Lam Điệp Nhi chịu khổ, tim của hắn cũng giống như tê liệt đau đớn.

“Không quan trọng, độc của Điệp Nhi có thể giải.” U nói xong, vội lấy ra từ trong người một vị thuốc đưa cho Lam Điệp Nhi, sau đó hắn lại chạy về phía Hồng Uyển Nghi, nhưng...

“Cám ơn ý tốt của các người, chỉ là, không cần.” Hồng Uyển Nghi từ chối đề U cứu, Lam Điệp Nhi ngạc nhiên nhìn về phía Hồng Uyển Nghi: “Ha ha... Điệp nhi muội muội, thật xin lỗi... Xin cho Uyển Nghi một lần cuối cùng gọi muội là muội muội. Cám ơn muội đã giúp ta báo thù, giờ đây ta cũng không còn gì vương bận nữa...” Hồng Uyển Nghi nói xong, trong mắt đã tràn ngập hơi nước, nàng mỉm cười chuyển ánh mắt về phía Bạch Nguyệt Diệu. “Hoàng thượng, Uyển Nghi thực xin lỗi người... Uyển Nghi không xứng làm phi tử của người. Hãy để Uyển Nghi rời đi thôi, hi vọng, chuyến đi này của Uyển Nghi, có thể cùng mang đi tất cả những chuyện xấu thiếp đã làm...” Rũ xoàng hai mắt, hai giọt nước mắt óng ánh trong suốt nhỏ xuống. Hồng Uyển Nghi mỉm cười... Vẫn mỉm cười... Nghe thấy từ thần của mình...

Nàng ấy xoay người, bước chân tập tễnh bước ra khỏi tầm cung của Lam Điệp Nhi. Nhìn bóng lưng của nàng ấy, thê lương như vậy, cũng không ai chặn nàng lại, Lam Điệp Nhi biết, Hồng Uyển Nghi bây giờ cái gì cũng không có, không con, không người yêu, không có tất cả, cho dù sống cũng chỉ là một

loại thống khổ, có lẽ, cái chết đối với nàng ấy, cũng là một loại giải thoát. Từ khi Lam Điệp Nhi gặp nàng ấy lần đầu tiên, đến sau khi mọi chuyện phát sinh, Lam Điệp Nhi vẫn cảm thấy mình hồ thẹn với Hồng Uyển Nghi quá nhiều, quá nhiều, cho đến khi nàng phát hiện Hồng Uyển Nghi là nữ tử như thế nào, Lam Điệp Nhi mới phát giác nàng còn nợ nàng ấy rất nhiều, không biết vì sao kể từ khi Hồng Uyển Nghi ra khỏi lãnh cung, Lam Điệp Nhi đột nhiên cảm thấy muốn cùng Hồng Uyển Nghi trở thành tỷ muội, nhưng nàng cũng biết, mỗi lần nàng cùng Hồng Uyển Nghi hàn huyên tới Bạch Nguyệt Diệu, trong đôi mắt Hồng Uyển Nghi sẽ lộ ra tình yêu vô hạn, không chiếm được người mình yêu, có biết bao nhiêu thống khổ? Lam Điệp Nhi không biết. Vì nàng luôn được Bạch Nguyệt Diệu yêu. Nàng còn biết, vì yêu, nữ tử có thể trở thành người tốt, cũng có thể trở thành xấu xa!

Nhân chi sơ, tính bản thiện, bản tính Hồng Uyển Nghi không xấu, chỉ là bị quyền lực, dục vọng, tình yêu, làm mê muội. Nàng ấy hoàn toàn bị con đường tình yêu làm cho chính mình lạc mất phương hướng.

“An táng thật tốt đi!” Giờ phút này, lần đầu tiên Bạch Nguyệt Diệu không có chút cảm hận nào với Hồng Uyển Nghi nữa, ngẫm lại ngày đầu tiên cùng Hồng Uyển Nghi thành thân, chính mình lại cùng người khác động phòng? Ha ha, hẳn không muốn nói mình nợ nàng ấy, muốn trách chỉ có thể trách, Hồng Uyển Nghi và mình đều là thân bất do ký đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 166: Thống nhất hậu cung

Liễu Nhi sắp bị xử trảm rồi, Hồng Uyển Nghi cũng đã rời khỏi thế giới này, hiện giờ, Bạch Nguyệt Diệu đã thanh nhàn.

“Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muôi” có lẽ là đạo lý này...

Nhưng trong lòng Bạch Nguyệt Diệu lại có vô hạn áy náy với Lam Điệp Nhi, bởi hai nữ tử vì hãm mộ quyền lực của hần đã khiến hai đứa con của hần chết non, cùng với việc nữ tử hần yêu nhất phải chịu hành hạ. Tất cả đã không thể nào cứu vãn, hiện giờ, chuyện duy nhất hần có thể làm chính là ban bố chiếu thư cho con dân của hần biết, từ nay, hần sẽ thiết lập chế độ một vợ - một chồng, đem ngàn vạn sủng ái dành cho một người, Lam Điệp Nhi...

“Nguyệt Diệu”. Uống thuốc của U xong, Lam Điệp Nhi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa, toàn thân tỏa ra rất nhiều mồ hôi, hiện giờ, Bạch Nguyệt Diệu đang làm bạn bên cạnh giường nàng, nàng yếu đuối nói xong cũng bắt được tay của Bạch Nguyệt Diệu.

“Điệp nhi, khá hơn chút nào không?”. Trừ yêu thương, trong đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu đã không còn gì khác, bởi vì, hần không thể nào không thương yêu nữ tử Lam Điệp Nhi này được nữa rồi.

“Cả người ướt nhẹp, rất khó chịu”. Lời nói của Lam Điệp Nhi không có ý gì khác, nhưng đôi mắt câu hồn lại phối hợp với giọng của nàng khiến toàn thân Bạch Nguyệt Diệu nóng ran.

“Chỗ nào ướt?”. Bạch Nguyệt Diệu cười xấu xa, hai gò má Lam Điệp Nhi ửng hồng, nàng vỗ nhẹ lên tay Bạch Nguyệt Diệu nhằm che đi sự ngượng ngùng của mình.

Bạch Nguyệt Diệu đứng dậy, bế Lam Điệp Nhi lên.

“Đi đâu?”. Lam Điệp Nhi tò mò hỏi hần.

“Không phải ướt nhẹp sao? Ta dẫn nàng đi tắm, đoán chừng lát nữa... nàng càng ướt!”. Lời nói của Bạch Nguyệt Diệu tràn đầy trêu chọc làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Điệp Nhi ửng đỏ như một quả đào mọng.

Cánh hoa rải đầy trong bồn tắm lớn, bên bồn tắm, một nam một nữ đang quấn lấy nhau, Bạch Nguyệt Diệu tỉ mỉ rửa sạch từng tấc da thịt của Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi ở hiện đại cũng biết, hoàng thượng tuyệt đối không thể tự tay hầu hạ phi tử của mình tắm rửa, nhưng xem dáng vẻ của bọn họ bây giờ đã hoàn toàn phá vỡ truyền thống cổ đại phong kiến rồi, không biết là do Bạch Nguyệt Diệu quá mức sủng ái Lam Điệp Nhi, hay là do Bạch Nguyệt Diệu đã bị ảnh hưởng bởi tư tưởng cởi mở của Lam Điệp Nhi mà đem quy củ cổ đại ném ra sau đầu.

Bạch Nguyệt Diệu dựa vào hồ tắm, đứng sau lưng Lam Điệp Nhi, đôi tay chạy loạn trên da thịt mịn màng của Lam Điệp Nhi, đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai của Lam Điệp Nhi.

Nhất thời, Lam Điệp Nhi cảm thấy có một dòng điện chạy qua cơ thể mình xuống bụng, một luồng nhiệt lưu chảy ra ngoài, đôi tay nàng vươn ra phía sau, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Bạch Nguyệt Diệu, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hưởng thụ vô hạn khoái cảm mà Bạch Nguyệt Diệu mang tới cho nàng.

Hai tay của Bạch Nguyệt Diệu dừng lại trên bầu ngực tròn đang nhấp nhô bất định của Lam Điệp Nhi, hần vuốt ve hai vật tròn trịa, mềm mại của nàng.

Lam Điệp Nhi từ từ quay lại, đôi môi dán chặt với môi Bạch Nguyệt Diệu.

Lúc này, trong bồn tắm lớn tràn đầy mùi vị tinh dục, Lam Điệp Nhi nghe tiếng của sự kết hợp tự nhiên vang vọng trong bồn tắm, càng thêm vang vọng trong lòng Bạch Nguyệt Diệu...

Kích tình qua đi, Lam Điệp Nhi cùng Bạch Nguyệt Diệu thỏa mãn trở về phòng ngủ, Lam Điệp Nhi nhớ lại từng quãng thời gian phát sinh các sự kiện.

Bi thương nhiều hơn vui vẻ!

Nhưng tất cả sắp kết thúc, trước khi nàng thống trị hậu cung một cách hoàn hảo, nàng chỉ muốn hạ bệ một người, khiến hậu cung thoát khỏi mây mù để thấy trời xanh!

Người kia, chính là Hoàng thái hậu!

Nàng đã nghĩ ra một diệu kế nhằm đối phó với bà ta. Nhưng Hoàng thái hậu là mẫu thân của Bạch Tinh Ngân, tâm tính thiện lương khiến nàng không muốn lấy đạo của người trả lại cho người mà hành hạ Thái hậu!

Nàng muốn Hoàng thái hậu an phận thủ thường sống qua ngày, vui vẻ an hưởng tuổi già! Nếu không! Nàng hẳn là nên báo thù cho mẫu thân của mình, cũng chính là mẫu thân của Bạch Nguyệt Diệu!

Trong lúc vô tình, Lam Điệp Nhi đã ngủ, nhưng dường như lại bị tỉnh lại, nàng mở đôi mắt buồn ngủ ra, lúc này, U đang đứng ở đầu giường nhìn Lam Điệp Nhi.

“U? Sao người lại tới đây?”. Lam Điệp Nhi tò mò hỏi.

“Điệp nhi, U vô tâm đánh thức Điệp nhi, nhưng U có một chuyện thật sự không nghĩ ra, nên muốn tìm Điệp nhi thương lượng”. Nghe U áy náy nói, Lam Điệp Nhi dịu dàng cười một tiếng, lập tức đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lần này, nàng bị U thức tỉnh.

Đứng dưới trời sao, nàng lạnh cả người, Lam Điệp Nhi không khỏi rung mình một cái, U thấy vậy đem áo khoác trên người khoác cho Lam Điệp Nhi.

Lúc này, nàng ngẩn người, nàng không nghĩ rằng, mình đi nửa năm, U đã học được việc quan sát sắc mặt người khác rồi? Ha ha, xem ra U đã hiểu được tình cảm con người rồi.

“U, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe Lam Điệp Nhi hỏi, U đau thương nhìn trời một lát, sau đó, nhìn về phía Lam Điệp Nhi, hẩn giờ tay nắm chặt hai tay Lam Điệp Nhi.

Hiện giờ, Lam Điệp Nhi cảm thấy, thân thể U có nhiệt độ rồi, không giống như trước, lạnh như băng.

“U, tay của người rất ấm!”. Lam Điệp Nhi không cự tuyệt tay U nắm chặt hai tay mình, vì nàng biết, U không có ý gì khác, nhưng đó là U trước kia, mà nửa năm sau thì sao? Có còn giống như trước, không nhiễm khói lửa nhân gian không?

“Ha ha, ấm áp này là Điệp nhi giúp ta hiểu rõ”. U nói đến một nửa, lại cúi đầu: “Điệp nhi, U muốn hỏi nàng, vì sao U nhìn thấy Điệp nhi bị thương, lòng U sẽ đau? Vì sao U nhìn thấy Điệp nhi cùng hoàng thượng tiếp xúc, lòng U cũng đau?”. Trước kia là một lòng lo cho chủ, nhưng chưa bao giờ đau lòng vì Lam Điệp Nhi, hơn nữa, trước kia nhìn thấy Lam Điệp Nhi cùng Bạch Nguyệt Diệu tiếp xúc, U cũng không có bất kỳ cảm giác gì, mà hôm nay, hẳn lại thấy thống khổ hành hạ đến chảy nước mắt, hơn nữa, hiện giờ hẳn không nghĩ ngờ gì, đang biểu đạt tình yêu của mình đối với Lam Điệp Nhi.

Thế nhưng phần yêu thương này...

Lam Điệp Nhi hiểu ý của U, nhưng nàng có thể cho U cái gì đây? Nàng đáp ứng U, sẽ thay U tìm kiếm lòng, hiểu rõ tình cảm nhân gian, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, phần ân tình này của U lại vì mình mà nở rộ, nàng nhanh chóng rút hai tay bị U nắm chặt về, sau đó, cười yếu ớt: “Vì Điệp nhi là bạn của U”. Lam Điệp Nhi qua loa tắc trách đáp trả nghi vấn của U.

“Bạn? Mạc Dục, hoàng thượng, còn có Vân Triệt cũng là bạn của U phải không?”. U không hiểu, U cho rằng, bọn họ cũng là bạn của mình, nhưng trong lòng mình lại không có cảm giác rồi rắm đó.

“Là bạn, bọn họ cũng là bạn của U, chẳng qua, Điệp nhi là bạn tốt nhất”. Lam Điệp Nhi không muốn nói sự thật cho U nghe, nàng không muốn nói cho U biết rằng U yêu mình.

“Bạn tốt sao?”. U không hài lòng với giải thích của Lam Điệp Nhi, hẩn cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi: “U hi vọng Điệp nhi rời khỏi hoàng thượng, được không?”. Đây là khát vọng sâu nhất trong lòng hẩn, hẩn hi vọng Lam Điệp Nhi không ở cùng Bạch Nguyệt Diệu, có lẽ tim của hẩn cũng sẽ không khó chịu.

Nghe xong cầu xin của U, Lam Điệp Nhi không biết nên giải thích như thế nào cho U hiểu, tình cảm của nàng và Bạch Nguyệt Diệu được đến bây giờ đã không dễ dàng, đành phải uyển chuyển từ chối cầu xin của U: “Xin lỗi... U, ta sẽ không rời khỏi Nguyệt Diệu, vì ta yêu chàng”.

Những lời này đều nằm trong dự liệu của U, vì Bạch Nguyệt Diệu bỏ qua để vị của mình, vì Lam Điệp Nhi khiến hắn ta giận dữ, hắn đã chờ tới ngày Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu càng thêm ân ái, hắn không hiểu thế nào là yêu, vì Lam Điệp Nhi không nói cho hắn biết, bây giờ, có lẽ cảm giác của hắn đối với Lam Điệp Nhi chính là yêu.

Hắn chỉ biết, bây giờ hắn muốn gặp Lam Điệp Nhi, nhưng nhìn thấy Lam Điệp Nhi hắn sẽ đau lòng, hay mình nên trở về Thiên Sơn, có lẽ sẽ rất cô độc, nhưng ít nhất, tim mình cũng không cảm thấy đau đớn.

Hắn quyết định tiết lộ thiên cơ cho Lam Điệp Nhi biết, coi như quà tặng cuối cùng cho Lam Điệp Nhi.

Hắn ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, sau đó nhìn về phía Lam Điệp Nhi: “Điệp nhi, sau này, hoàng thượng sẽ thống nhất thiên hạ, quốc thái dân an, còn có, nếu tương lai nàng sinh hạ Thai Long Phượng, số mạng con gái của nàng cũng sẽ giống như nàng”. U nói xong xoay người rời đi, sau khi xoay người, nước mắt rơi xuống...

Tĩnh tế thương thức lời nói của U, Lam Điệp Nhi tin tưởng Bạch Nguyệt Diệu có thể thống nhất thiên hạ, nhưng ngày sau, nếu như mình sinh hạ Thai Long Phượng, con gái sẽ cùng vận mệnh với mình, không biết là tốt hay xấu đây?

Nhìn bóng lưng thê lương của U, Lam Điệp Nhi cũng rơi lệ...

Nàng biết, U muốn rời đi...

Tưởng niệm chi bằng không thấy!

Có lẽ, không thấy sẽ giảm bớt chút thống khổ, nhưng tiếc duy nhất chính là nàng không giúp U tìm được lòng, nàng chỉ khiến U cảm nhận được ngũ vị nhân gian trong chưa xốt cùng đau khổ...

Trở lại thần điện của mình, U để lại một phong thư cùng với một cây cỏ cầm rồi rời đi, nội dung thư chỉ có một câu.

Đó chính là: Thật xin lỗi, Điệp nhi, U không cách nào làm bạn với Điệp nhi nữa...

Một đôi mắt lạnh nhìn người đời

Chứa chan nhiệt huyết thù tri kỷ

Một ly vè u sầu

Mấy năm chia lìa

Lỗi! Lỗi! Lỗi!

Gặp gỡ ngắn ngủi, U thực sự hiểu rõ, nếu không được yêu sẽ chưa xốt đến chừng nào.

Ha ha, có lẽ, hắn rời đi đối với hắn cũng là một loại giải thoát...

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lam Điệp Nhi và Bạch Nguyệt Diệu rời giường, trên người Lam Điệp Nhi đột nhiên xuất hiện một cái áo khoác, chân mày Bạch Nguyệt Diệu nhíu lại, vì hắn nhận ra áo khoác kia là của U: “Sao áo của U lại ở trên người nàng?”.

“Hắn đi rồi...”. Lam Điệp Nhi đau thương dựa vào bả vai Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Nguyệt Diệu cũng không hỏi nữa.

Vì hắn nghe ra, U rời đi rồi, hắn không biết vì sao áo của U lại ở trên người Lam Điệp Nhi, hắn cũng không biết vì sao Lam Điệp Nhi ngủ cùng mình cả đêm lại biết U rời đi.

Nhưng điều duy nhất hắn biết, chính là, U yêu Lam Điệp Nhi...

Trước kia, hắn xác định, U không có tình cảm với Lam Điệp Nhi, nhưng bây giờ, thấy đôi mắt U nhìn Lam Điệp Nhi, hắn có thể hiểu tất cả...

Buổi trưa!

Liễu Nhi bị xử trảm, ngay khi bị chém vẫn không hời hợt!

Nàng không biết, nếu không có Lam Điệp Nhi cứu nàng, có lẽ nàng sẽ không có ngày nay không!

Nàng không biết, nếu không có Lam Điệp Nhi chữa cháp nàng, có lẽ, nàng còn chịu khổ tại thâm sơn cùng cốc đó!

Nàng không biết, khi mình bị ức hiếp cũng là lúc Lam Điệp Nhi bị ức hiếp!

Nàng không biết, Lam Điệp Nhi vẫn luôn đối đãi với nàng như tỷ muội!

Những thứ này, khi còn sống, nàng vĩnh viễn không hiểu...

Vì nàng đã bị quyền lợi cùng dục vọng che mờ đôi mắt, chỉ hy vọng sau khi chết, nàng có thể hiểu ra tất cả!

Lam Diệp Nhi cũng không đi xem đáng về Liễu Nhi bị xử trảm sẽ ra sao, bởi vì, dù cho Lam Diệp Nhi thay đổi như thế nào thì bản chất con người nàng vẫn không thay đổi, đó chính là, nàng vẫn có một trái tim thiện lương.

Dù một con kiến bị giẫm chết, Lam Diệp Nhi cũng sẽ thương tâm, huống chi, người bị xử trảm đó chính là tỷ muội tốt của mình ngày trước?

Là đúng hay sai, giữa đúng và sai, Lam Diệp Nhi không muốn bình luận nữa, hiện giờ, nàng chỉ biết, hậu cung sẽ an bình!!

Xoay người, Lam Diệp Nhi đi qua tẩm cung của Thái hậu, nàng sẽ lập tức nghênh đón nhiệm vụ chính đồn hậu cung!

Giờ phút này, nàng lại khôi phục phần uy nghiêm, quyền rũ kia, nàng biết mình sẽ phải đối mặt với người mạnh mẽ thế nào, trước hết, chưa nói tới nhân phẩm của Thái hậu, hậu cung của tiên hoàng có ba ngàn người đẹp, mỹ nữ như mây, Thái hậu không ngừng ngồi vững trên ghế Phượng, hơn nữa còn bình an sinh con trai thứ hai.

Bạch Nguyệt Diệu mới chỉ nạp hai phi tử, đã suýt nữa khiến Lam Diệp Nhi mất nửa cái mạng, có thể thấy Lam Diệp Nhi không bằng Thái hậu, nhưng bây giờ Lam Diệp Nhi đâu?

“Hoàng hậu giá lâm...”, tiếng thái giám vang lên, Lam Diệp Nhi mỉm cười bước vào tẩm cung của Thái hậu, nghỉ lại, từ lần trước, tại buổi tiệc tuyên bố nàng mang thai đến giờ, Lam Diệp Nhi chưa gặp lại Thái hậu, hiện giờ, nàng thấy Thái hậu vẫn không có gì thay đổi.

Mặc dù hiện giờ tiên hoàng đã mất, nhưng quyền uy của Thái hậu vẫn không có nữ tử nào ở hậu cung có thể vượt qua bà, thấy Lam Diệp Nhi xuất hiện, Thái hậu khẽ mỉm cười: “À, kể từ khi hoàng hậu hồi cung vẫn chưa gặp ai gia, sao bây giờ rảnh rồi đến mức chạy đến nơi này?”

Sau khi nghe xong lời Thái hậu nói, Lam Diệp Nhi lập tức hướng về Thái hậu thực hiện nghi lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu”. Sau khi lễ nghi được làm xong, trong một thoáng Lam Diệp Nhi ngẩng đầu lên, Thái hậu khẽ run, bởi vì, giờ khắc này, về mặt Lam Diệp Nhi tràn đầy quý dị, sau khi cười nhạt, nàng hét lớn: “Người đâu! Bắt Thái hậu lại cho ta!”

Lam Diệp Nhi vừa ra lệnh, một đám thị vệ đã xông vào, những thị vệ này, Lam Diệp Nhi đã sắp xếp từ trước. Nàng phát tay, vài thị vệ ra sau tẩm cung tìm kiếm gì đó, còn những thị vệ khác tiến về phía Thái hậu.

Thái hậu không một chút hoảng sợ, ngược lại hơi giơ tay lên, chờ đợi thị vệ bắt chính mình: “Hoàng hậu, ngươi muốn bắt ai gia cũng được, nhưng ngươi có biết, vô duyên vô cớ bắt ai gia sẽ bị tội gì không?”

Các thị vệ tìm khắp tẩm cung Thái hậu rồi nhìn Lam Diệp Nhi lắc đầu.

Lam Diệp Nhi mỉm cười: “Thái hậu”. Nàng nói xong cũng từ từ đi tới bên giường Thái hậu: “Nếu không có bằng cớ sao Diệp nhi dám bắt Thái hậu chứ?”. Vừa nói Lam Diệp Nhi vừa nhấc chân trên giường lên, một bọc nhỏ lập tức rơi trên mặt đất.

“Cái gì đây?”. Thái hậu căn bản không biết đó là vật gì.

Thị nữ của Lam Diệp Nhi nhặt bọc nhỏ trên mặt đất lên, sau đó đưa cho Lam Diệp Nhi, Lam Diệp Nhi đã biết đó là cái gì, bởi vì, khi vừa vén chăn của Thái hậu lên, Lam Diệp Nhi nhanh chóng ném xuống đất, nhưng nàng còn cố làm ra vẻ huyền bí: “Thái hậu, giờ thì có bằng chứng rồi!”. Lam Diệp Nhi nói xong cũng giờ túi độc được kia lên.

Thái hậu biết thủ đoạn âm hiểm này, vì bà đã nhiều lần sử dụng thủ đoạn này hãm hại những phi tử khác: “Ngươi vu oan cho ta! Là vu oan! Ai gia muốn gặp Vương gia, muốn gặp hoàng thượng!”. Thái hậu đã không thể nào giữ vững tinh táo nữa rồi, bởi vì, bà đã biết, bây giờ, Lam Diệp Nhi đã hung ác đến mức diệt trừ hai phi tử kia rồi!

“Vu oan? Thái hậu, bà có biết, trước kia, bà dùng hình phạt riêng với bản cung, toàn bộ người trong hoàng cung đều biết, hôm qua, sau khi bản cung nhận được bánh ngọt Thái hậu đưa tới, đã cùng ăn với Nghi phi nương nương, nhưng ai ngờ...”. Vừa nói, Lam Diệp Nhi vừa giả đau thương, nước mắt chảy xuống, nói là giả nhưng cũng là thật, vì nàng quả thật có chút thương tâm cho Hồng Uyển Nghi: “Bản cung đã được cứu, thế nhưng, Nghi phi nương nương đã chết trên tay ngài!”

Đây chính là mưu kế của Lam Diệp Nhi, đêm qua, Liễu Nhi bị bắt, sau khi nàng tỉnh lại, lập tức cho phong tỏa tất cả tin tức. Chỉ thả ra tin Liễu Nhi bị giết, nguyên nhân là nàng ta tự nhận mình là người sát hại con của Lam Diệp Nhi và Hồng Uyển Nghi. Hiện giờ tin tức bị phong tỏa, nàng có thể dùng mưu kế của Liễu Nhi, dùng một hòn đá hạ hai con chim! Diệt trừ Thái hậu.

“Ngươi nói vậy, đừng hòng vu oan cho ai gia, đó là do tiện nhân Liễu Nhi kia làm, không phải bản cung”. Thái hậu cũng không ngạc nhiên, bởi vì, bà không hạ độc, mà Hồng Uyển Nghi và Lam Diệp Nhi trúng độc, ngược lại, Liễu Nhi không trúng độc, cho nên, người duy nhất có thể hạ độc chính là Liễu Nhi.

“Thái hậu, hiện giờ Liễu Nhi và cung nữ đưa bánh ngọt cho Bản cung đã chết rồi, chết không đối chứng, mà bản cung lại tìm thấy độc trên giường của Thái hậu, bà còn lời gì để nói?”. Lam Diệp Nhi nói xong, xoay mặt về phía Thái hậu, sau đó đối mặt với Thái hậu, lộ ra nụ cười thắng lợi.

“Ngươi!”. Bây giờ Thái hậu đã giận đến mức đứng không vững rồi, nghỉ lại, mình rong ruổi hậu cung mấy chục năm, dạng nữ tử nào chưa từng thấy qua? Nay lại bị tiểu nha đầu Lam Diệp Nhi này hãm hại? Là mình quá mức dễ dàng rồi sao? hay Lam Diệp Nhi thay đổi quá mức đáng sợ đây? “Ai gia muốn gặp Vương gia!”.

“Thái hậu, chỉ sợ tính mạng Vương gia cũng nguy trong sớm tối”. Lam Điệp Nhi nói không sai, vì Hắc Mạc Dực đã bắt sống được Phong Việt Thần, đang trên đường trở về, thông đồng bán nước, là từ tội đó!

“Ha ha ha ha...”. Thái hậu giãy khỏi tay thị vệ, cười điên cuồng: “Thưa, hoàn toàn thua, sớm biết có ngày hôm nay, mười mấy năm trước, ai gia nên giết chết nghiệt chủng Bạch Nguyệt Diệu đi, nếu vậy, thì thiên hạ đã thuộc về đại hoàng nhi rồi!”

Đối mặt với sự vũ nhục mà Thái hậu dành cho Nguyệt Diệu, Lam Điệp Nhi cũng không nhẫn nại nổi nữa, nàng không có ý định để Thái hậu chịu nổi khổ da thịt, thậm chí cũng không muốn giết Thái hậu, nàng chỉ muốn lấy lại quyền lực của Thái hậu, sau đó, đưa Thái hậu vào lãnh cung mà thôi.

Nhưng giờ phút này, nàng không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục nam tử nàng yêu, Lam Điệp Nhi giờ tay, cho Thái hậu một bạt tai thật mạnh: “Tổng Thái hậu vào lãnh cung, sau đó, báo việc này với Hoàng Thượng Thư để hấn thăm vấn và xử lý!”

“Dạ!”. Bọn thị vệ kéo Thái hậu đang tuyệt vọng về phía lãnh cung.

Lam Điệp Nhi thở dài: “Hậu cung hoàn toàn yên bình rồi”.

Không thể nghi ngờ, hiện giờ, Lam Điệp Nhi đã thống nhất hậu cung, sau này, trong hậu cung này sẽ không còn nữ tử tranh quyền đoạt vị nữa rồi, cũng sẽ không lục đục đầu đá nữa.

Mà Lam Điệp Nhi là người duy nhất có quyền lợi ở hậu cung này, cũng là sủng phi duy nhất!

Hậu cung âm mưu rối rắm, hôm nay đã trong sạch rồi...

Còn Bạch Nguyệt Diệu? Trên cơ bản, thiên hạ của hấn đã thống nhất, nhưng vẫn còn nhân tố không ổn định, đó chính là Nhật Uyên và Bạch Tinh Ngân, còn có Tử Thừa tướng và Hồng Thái Phó nữa...

Chương 167: Hoàng không hư, phi không thương (Đại Kết Cục)

Trong triều.

Tử Thừa tướng lại yêu cầu Bạch Nguyệt Diệu cho hấn cáo lão về quê, lần này, Bạch Nguyệt Diệu sáng khoái đáp ứng, vì hấn biết, Tử Thừa tướng không chạm qua Lam Điệp Nhi, cho nên, không cần thiết phải dồn Tử Thừa tướng vào chỗ chết nữa, dù sao, Tử Thừa tướng cũng giữ chức vị Thừa tướng mấy triều rồi.

Hơn nữa, không thể không thừa nhận, bản chất con người Tử Thừa tướng vốn thuần khiết, thật đúng là gần son thì đỏ, gần mực thì đen, dần dần, Tử Thừa tướng cũng bị biến chất bởi chương khí trong triều.

Cho nên, lần này, Tử Thừa tướng cáo lão về quê, cũng không cho con hấn tiếp tục thừa kế vị trí Thừa tướng.

Thứ nhất, con hấn còn nhỏ.

Thứ hai, hấn đã chịu đủ sự tranh đấu gay gắt của quan trường rồi.

Khi hấn rời khỏi triều đình, tâm nguyện duy nhất chính là hi vọng có thể gặp Lam Điệp Nhi một lần, nhưng hấn biết, gặp thì sao? Ha ha, hấn vĩnh viễn sẽ không nói cho Lam Điệp Nhi biết, hấn yêu nàng...

Hồng Thái phó vì cái chết của con gái mà đau xót, người chân thật hơn rất nhiều, cũng thu lại rất nhiều, Bạch Nguyệt Diệu đã nợ Hồng Uyển Nghi rất nhiều, cho nên, hấn quyết định đối xử tử tế với Hồng Thái phó, chỉ cần ngày sau, Hồng Thái phó một lòng vì triều đình, hấn cũng không so đo những hiềm khích trước kia nữa.

“Hoàng thượng! Hắc tướng quân và đại đội nhân mã đã bước vào kinh đô Vân Long rồi”. Tại ngự thư phòng, Bạch Nguyệt Diệu đang xử lý tấu chương, ai ngờ, vừa nghe xong tin tức này đã rất kích động, lập tức tự mình bái giá nghênh đón Hắc Mạc Dực.

Đứng trên cổng thành, Bạch Nguyệt Diệu nhìn thấy cờ của Hắc chủ soái. Hấn biết, bây giờ, hấn đã thống nhất thiên hạ rồi!

Hấn cũng biết, giang sơn này không phải do một mình hấn chiếm được, mà còn có huynh đệ của mình, Hắc Mạc Dực và nữ tử mình yêu nhất, Lam Điệp Nhi, cùng với các bạn bè đã ủng hộ mình!

Hắc Mạc Dực thấy Bạch Nguyệt Diệu tự mình đến nghênh đón hấn trở về, hấn kích động cực kỳ, lập tức nhảy xuống ngựa, hai đầu gối đã quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, thiên hạ rốt cuộc được thống nhất rồi...”. Giờ phút này, hai mắt Hắc Mạc Dực đã nhòe lệ.

Câu nói này, Hắc Mạc Dực đợi bao lâu mới được nói ra miệng, hấn biết! Hấn và Bạch Nguyệt Diệu chơi với nhau từ nhỏ, đã tâm của Bạch Nguyệt Diệu lớn cỡ nào, hấn rất rõ! Năm tháng trôi qua, bọn họ trải qua bao nhiêu ngày đêm chinh chiến mới có thể thu phục thiên hạ? Ngày nay, có được thiên hạ dễ dàng hay không, Hắc Mạc Dực rõ ràng hơn ai hết!

“Hoàng thượng, vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Mấy chục vạn người đồng thời hô, khí thế biết chừng nào? Giọng nói Bạch Nguyệt Diệu uy nghiêm phát ra trên bầu trời Vân Long: “Chúng tướng sĩ bình thân!”. Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu đỡ Hắc Mạc Dực dậy.

Giang sơn rộng lớn đã nằm dưới chân, bây giờ, Bạch Nguyệt Diệu đã là người trên vạn người rồi!

Hắn được nhiều người ủng hộ, hắn là vua! Vua của thiên hạ!

Từ lúc đầu chịu nhục đến lúc lộ rõ bản lĩnh, từ một quốc gia đánh khắp toàn bộ thiên hạ!

Không ai không biết kỵ binh của hắn, không có người không hiểu, ý chí mạnh mẽ của Bạch Nguyệt Diệu, người đời đã hoàn toàn biết được!!!

Hắn từ từ nhìn về phía Phong Việt Thần bị trói gô, nhưng Phong Việt Thần cười không chút sợ hãi, nụ cười ấy chính là tuyệt vọng..

Hắn thua, hắn đã thua bởi ai? Trong lòng hắn hiểu nhất!

Đầu óc cùng với ý chí của Phong Việt Thần tuyệt đối không bại bởi Bạch Nguyệt Diệu, nhưng hắn lại bại bởi một nữ tử!

Hiện đại có câu, sau lưng người đàn ông thành công luôn có bóng dáng một phụ nữ! Thật là đúng!

Hậu cung của Phong Việt Thần có vô số giai lệ có tác dụng gì? Không một người nào có thể giúp hắn!

Hắn cô độc...

Bởi vì, hắn không có bạn.

Hắn bị ai...

Bởi vì, hắn không có người yêu.

Hắn thất bại...

Bởi vì, người thắng là Bạch Nguyệt Diệu.

“Dem nghịch thần Phong Việt Thần giam lại, chờ thẩm vấn sau!”

Bạch Nguyệt Diệu nói xong, lập tức vì các tướng sĩ cử hành lễ chúc mừng, lễ chúc mừng diễn ra trong ba ngày, chúng tướng sĩ cùng Bạch Nguyệt Diệu cực kỳ hưng phấn.

Khi biết Phong Việt Thần bị bắt, Nhật Uyên sẽ ra sao? Hắn sợ! Hắn biết, nhất định, Phong Việt Thần sẽ bán đứng mình, vì Phong Việt Thần không coi hắn là bạn bè.

Hắn vốn định giữ bí mật này một mình, nhưng ai biết, Bạch Nguyệt Diệu đã sớm đoán được, hắn ta đã ra lệnh theo dõi Nhật Uyên.

Nhật Uyên biết mình khó thoát khỏi cái chết, nhưng hắn không cam lòng! Hắn không cam lòng chết trên tay Bạch Nguyệt Diệu, bởi vì, trong lòng hắn, Bạch Nguyệt Diệu chỉ là một tên ăn hại! Cả ngày ăn chơi đàng điếm, hàng đêm sên ca! Hắn ta thay đổi, nhất định là do Lam Điệp Nhi! Lúc này, hắn đem tất cả hận thù đối với Bạch Nguyệt Diệu đổ lên người Lam Điệp Nhi, hắn hối hận! Hắn hối hận đã không nhân cơ hội Lam Điệp Nhi xuất cung mà giết chết nàng!

“Con tiện nhân kia!” Nhật Uyên tức giận nói xong cũng nắm chặt nắm tay, đi tới tẩm cung của Bạch Tinh Ngân.

Nhưng hắn không biết, Bạch Nguyệt Diệu thay đổi không phải do Lam Điệp Nhi, bởi vì, mặc dù bề ngoài Bạch Nguyệt Diệu biến chất, nhưng bản chất vẫn khí phách mười phần!

“Vương gia”.

“Vương gia”.

Nhật Uyên không để ý tới lời chào hỏi của các cung nữ, trực tiếp đi tới phòng ngủ của Bạch Tinh Ngân.

“Tam hoàng đệ!” Nhật Uyên thấy đệ đệ mình càng ngày càng trầm luân hơn, không ngừng khuyên can, hắn còn phải lợi dụng đệ đệ của mình tới phá hủy Lam Điệp Nhi! Tồn thương Lam Điệp Nhi.

“Có chuyện gì vậy, Đại hoàng huynh?” Lúc này, Bạch Tinh Ngân vô cùng uể oải, đôi mắt không chút thần thái nào, kể từ khi Lam Điệp Nhi hồi cung, hắn đã thay đổi thành dáng vẻ này.

“Tam hoàng đệ! Lên tinh thần đi”. Nhật Uyên già mù sa mưa nói: “Vi nữ tử kia không đáng giá, nếu không phải hoàng thượng và Lam Điệp Nhi xảy ra quan hệ từ trước, sao Lam Điệp Nhi có thể gả cho hoàng thượng được? Nếu đệ sớm cùng Lam Điệp Nhi xảy ra quan hệ, nói không chừng, Lam Điệp Nhi đã gả cho đệ rồi”.

Nhật Uyên cố ý nói chuyện xưa, đó chính là chuyện tiên hoàng muốn Lam Điệp Nhi chọn phu trong ngự thư phòng, nhớ lại, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt Bạch Nguyệt Diệu nói Lam Điệp Nhi và mình đã xảy ra quan hệ, Lam Điệp Nhi đã gả cho Bạch Tĩnh Ngân rồi.

Chân mày Bạch Tĩnh Ngân hơi nhíu lại, nhất thời, hai mắt tức giận, hần tự hỏi mình, nếu mình và Lam Điệp Nhi có quan hệ, Lam Điệp Nhi sẽ gả cho mình sao? Còn có, nếu Bạch Nguyệt Diệu không nói hần ta và Lam Điệp Nhi đã sinh hoạt phu thê, thì người Lam Điệp Nhi chọn sẽ là ai?

Nghĩ tới đây, hần nhanh chóng đứng dậy, chạy thẳng tới tẩm cung của Lam Điệp Nhi.

Nhật Uyên thấy vậy rất đắc ý. Hần biết, khi mình phát hiện đệ đệ đã chán chương rồi, cho nên, chuyện gì cũng làm ra được! Hần sẽ xem, Lam Điệp Nhi bị hủy như thế nào.

Nhưng hần chưa bao giờ nghĩ tới, nếu Bạch Tĩnh Ngân làm đúng như ý của hần thì sẽ có kết quả gì đây? Hần ta là đệ đệ của hần! Đệ đệ cùng mẹ!

“Tam vương gia giá lâm...”

Nghe cung nữ thông báo, trong lòng Lam Điệp Nhi cả kinh, nhất thời, nàng có cảm giác bất an. Bởi vì, kể từ khi mình trở lại, Bạch Tĩnh Ngân không hề đến tìm mình, vì sao đột nhiên bây giờ lại tới?

“Tam vương gia có chuyện gì mà tìm Bôn cung?”. Biểu tình của Lam Điệp Nhi rất lạnh nhạt, đối đãi với Bạch Tĩnh Ngân giống như đối đãi với người xa lạ.

“Điệp nhi”. Bạch Tĩnh Ngân không bận tâm lễ nghi chị dâu – em chồng, tiến lên nắm hai vai Lam Điệp Nhi: “Điệp nhi, ta có việc muốn hỏi nàng”.

Lam Điệp Nhi cau mày, sau đó lạnh lùng gỡ tay Bạch Tĩnh Ngân ra, nhưng Bạch Tĩnh Ngân không chú ý tới sự lạnh lùng mà Lam Điệp Nhi dành cho mình, bởi vì, bây giờ hần đã hoàn toàn mất phương hướng.

“Tam vương gia, ngài là đệ đệ của hoàng thượng, cũng là em chồng của Bôn cung, mặc dù trước kia chúng ta thân nhau, nhưng ít nhất cũng nên nghĩ đến lễ nghi chị dâu em chồng chứ?”.

“Tất cả lui ra!”. Bạch Tĩnh Ngân không để ý tới lời của Lam Điệp Nhi, tức giận muốn các cung nữ lui ra, những cung nữ kia khủng hoảng liếc nhìn Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi bắt đầu đi gặt đầu, những cung nữ kia lập tức rời đi, Lam Điệp Nhi biết, nếu để những cung nữ kia ở lại, ngày sau, không biết hậu cung sẽ truyền tiếng xấu gì ra đây?

“Tam vương gia có gì cần nói với Bôn cung?”

Nghe Lam Điệp Nhi hỏi, Bạch Tĩnh Ngân bước nhanh tới trước mặt Lam Điệp Nhi, nắm hai tay của Lam Điệp Nhi: “Điệp nhi, ta hỏi nàng, lần đó ở Ngự thư phòng, khi phụ hoàng bảo nàng chọn phu, nếu không phải nhị ca nói nàng và huynh ấy đã cùng nhau thì nàng sẽ chọn ai?”

Bị Bạch Tĩnh Ngân hỏi vậy, Lam Điệp Nhi ngẩn người, vì lúc ấy, người Lam Điệp Nhi muốn chọn chính là Bạch Tĩnh Ngân.

Nhưng hiện giờ, Lam Điệp Nhi không thể nói, bởi vì, nếu nói ra, Bạch Tĩnh Ngân nhất định sẽ càng thêm càng thêm căm hận Bạch Nguyệt Diệu, nàng không muốn khắc sâu thù hận giữa huynh đệ bọn họ.

Lam Điệp Nhi lạnh lùng gỡ hai tay Bạch Tĩnh Ngân ra, sau đó nói: “Lúc ấy đương nhiên Bôn cung muốn chọn hoàng thượng”.

“Nàng nói dối!”. Bạch Tĩnh Ngân kích động, nói xong cũng ôm lấy Lam Điệp Nhi: “Nàng muốn chọn ta, đúng không? Có đúng không? Nếu không, tại sao khi trả lời ta, nàng lại do dự?”

“Buông Bôn cung ra!”. Giọng điệu Lam Điệp Nhi lạnh lùng như cũ, không có ý giãy giụa, vì nàng biết, nàng càng giãy dụa càng khiến Bạch Tĩnh Ngân kích động.

Bạch Tĩnh Ngân chậm rãi buông Lam Điệp Nhi ra, nhưng đôi môi hần lại nhanh chóng dán vào môi Lam Điệp Nhi, đây là lần đầu tiên hần hôn Lam Điệp Nhi, hần cảm nhận được hương vị ngọt ngào, dục vọng trong cơ thể của hần không ngừng thiêu đốt, hần không chú ý tới, giờ phút này, Lam Điệp Nhi lạnh như băng, lộ ra vẻ mặt chán ghét cỡ nào.

Nhưng Lam Điệp Nhi không phải chán ghét Bạch Tĩnh Ngân mà là chán ghét chính mình! Mình đã làm cho Bạch Tĩnh Ngân thay đổi từ khi nào vậy? Nghĩ tới đây, nước mắt Lam Điệp Nhi chảy xuống.

Môi Bạch Tĩnh Ngân vẫn không muốn rời khỏi môi Lam Điệp Nhi, bàn tay còn lại từ từ rút bỏ quần áo của Lam Điệp Nhi.

Lam Điệp Nhi không thể tiếp tục nhẫn nại nữa, nàng đẩy Bạch Tĩnh Ngân ra, sau đó kích động hỏi: “Tam công tử, đến bây giờ người vẫn không rõ sao?”

Nàng muốn nói cho hần biết, đừng như vậy nữa...

Đừng chấp nhất nữa...

Âm thanh quen thuộc cùng kích động của Lam Điệp Nhi vang lên, Bạch Tinh Ngân đột nhiên hồi tưởng lại thời điểm ban đầu gặp mặt Lam Điệp Nhi. Nhớ tới giao tình giữa mình và Bạch Nguyệt Diệu, hẳn đang làm gì vậy? Dù mình yêu Lam Điệp Nhi, Lam Điệp Nhi cũng đã là phi tử của Bạch Nguyệt Diệu rồi! Hẳn đang làm gì vậy! Giờ phút này, trong lòng Bạch Tinh Ngân không ngừng chất vấn mình.

Đúng lúc đó, Bạch Nguyệt Diệu đẩy cửa vào: “Điệp nhi...”. Bạch Nguyệt Diệu đang cao hứng nhưng khi nhìn thấy quần áo Lam Điệp Nhi xốc xếch, hơn nữa, trên gương mặt còn vương đầy nước mắt, nhìn thấy Bạch Tinh Ngân bên cạnh Lam Điệp Nhi, hẳn lập tức hiểu rõ: “Bạch Tinh Ngân!”

Bạch Tinh Ngân chưa bao giờ thấy Bạch Nguyệt Diệu nổi giận như thế, giờ phút này, ngoài sát ý thì trong đôi mắt Bạch Nguyệt Diệu không còn gì khác, hẳn tiến lên cho Bạch Tinh Ngân một cước thật mạnh, sau đó bước nhanh tới bên tường, rút Kiếm Thiên Từ ra.

“Nguyệt Diệu...”, hiện giờ, Lam Điệp Nhi vô cùng tinh táo, nàng biết, nàng càng kích động tố cáo Bạch Tinh Ngân càng khiến Bạch Nguyệt Diệu tức giận, vì tham muốn chiếm hữu của Bạch Nguyệt Diệu quá mạnh mẽ: “Hắn là tay chân của chàng, chàng không thể giết hắn!”

Bạch Nguyệt Diệu bị tiếng của Lam Điệp Nhi kéo thoát khỏi cơn phẫn nộ, nhưng hẳn vẫn không thể nào tha thứ cho nam tử đã đụng chạm nữ tử của mình: “Ta hỏi nàng! Điệp nhi! Bạch Tinh Ngân đã làm gì nàng?”

“Hắn không làm gì hết, quần áo này là do Điệp nhi tự cởi ra”. A, vì không muốn Bạch Nguyệt Diệu phá vỡ chân tình giữa hắn và Bạch Tinh Ngân mà Lam Điệp Nhi đem tất cả tội lỗi đổ lên người mình, nhưng nàng làm vậy chẳng khác nào hành hạ Bạch Nguyệt Diệu! Có lẽ, nếu nàng nói với Bạch Nguyệt Diệu, Bạch Tinh Ngân muốn hại mình, Bạch Nguyệt Diệu sẽ chém chết Bạch Tinh Ngân bằng một đao.

Nhưng bây giờ...

Hắn không thể xuống tay được, hắn biết, Lam Điệp Nhi không thể nào quyến rũ Bạch Tinh Ngân, hắn cũng biết, Bạch Tinh Ngân yêu Lam Điệp Nhi, hắn cũng biết, chuyện xảy ra ngày hôm nay là thế nào. Nhưng vì ngăn cản mình giết Bạch Tinh Ngân, Lam Điệp Nhi đã gánh lấy mọi tội lỗi khiến trong lòng hắn vô cùng cảm động.

Làm sao đây? Giết? hay không giết? Bạch Nguyệt Diệu tuyệt vọng, hẳn buông rơi kiếm trong tay, bởi vì, hắn không thể nào xuống tay giết Bạch Tinh Ngân.

Hắn còn nhớ rõ những chuyện đã từng xảy ra giữa mình và Bạch Tinh Ngân, nhớ từng ly từng tý, hẳn vẫn nhớ rõ, tuổi thơ gắn bó giữa mình và Bạch Tinh Ngân!

Hắn còn nhớ rõ, mẫu thân của mình yêu thương Bạch Tinh Ngân như thế nào, hẳn nhớ, Bạch Tinh Ngân đã từng vì mình, không tiếc đối nghịch cùng Nhật Uyên...

Bạch Tinh Ngân mất mát đứng đây. Giờ phút này, hẳn đã hiểu, đã hiểu triệt để rồi, tình yêu của mình đối với Lam Điệp Nhi, không những làm Lam Điệp Nhi đau lòng mà còn làm tổn thương phần chân tình trước đây giữa mình và Bạch Nguyệt Diệu.

Hối tiếc, thống khổ, không thể nào biểu đạt hết áy náy của Bạch Tinh Ngân, lấy cái chết tạ tội? Hẳn không cần.

Hắn quỳ hai đầu gối trên mặt đất, dập đầu với Bạch Nguyệt Diệu một cái, sau đó, nước mắt không ngừng hiện lên trong đôi mắt: “Hoàng thượng, trải qua nhiều chuyện như vậy, thần đã nhìn rõ sự đời, xin cho phép tội thần Bạch Tinh Ngân được quy y cửa Phật, từ nay không tham dự thế tục nữa”.

Bạch Tinh Ngân sám hối cầu xin xong, Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi đều nhìn về phía hắn. Sau đó, Bạch Nguyệt Diệu phát tay, đáp ứng cầu xin của Bạch Tinh Ngân.

Bạch Nguyệt Diệu không dám nhìn Bạch Tinh Ngân, vì hắn sợ, hắn sẽ không bỏ được tình cảm huynh đệ ngày xưa. Nhưng hắn phát hiện, hắn không thể nào đối mặt với chuyện Bạch Tinh Ngân đã làm với Lam Điệp Nhi!

“Tội thần tạ nhị hoàng huynh và nhị hoàng tẩu...”. Mang theo nước mắt, Bạch Tinh Ngân rời đi, trước lúc rời đi, Bạch Tinh Ngân thâm tình nhìn Lam Điệp Nhi một cái, lần đầu tiên, hẳn gọi Lam Điệp Nhi là hoàng tẩu, mà tiếng nhị hoàng huynh hẳn cũng gọi hết sức chân thành, nếu hẳn có thể nghĩ ra tất cả mọi chuyện sớm hơn, có lẽ sẽ không làm nhiều người đau lòng đến thế! Bây giờ, hẳn còn có thể trở thành bạn của Bạch Nguyệt Diệu và Lam Điệp Nhi chứ?

Biển khổ mênh mông, quay đầu là bờ, chờ Bạch Tinh Ngân hiểu rõ, rồi rầm trong lòng mới chậm rãi hóa giải...

Sự thay đổi của Bạch Tinh Ngân do ai tạo thành? Không phải Lam Điệp Nhi, cũng không phải Bạch Nguyệt Diệu, mà là Nhật Uyên, nếu hẳn có một chút trách nhiệm làm ca ca, Bạch Tinh Ngân sẽ không đi đến kết quả này.

Đạo lý ác giả ác báo đã đến, Nhật Uyên cũng nên đến pháp trường dành riêng cho hắn rồi!

Ba ngày sau, Bạch Nguyệt Diệu tự mình thăm vấn Phong Việt Thần, Phong Việt Thần không do dự khai Nhật Uyên ra, vì tội tư thông bán nước, Nhật Uyên bị Bạch Nguyệt Diệu xử trảm. Thời khắc gặp Bạch Nguyệt Diệu trên pháp trường, hẳn mới biết, mình đã thua bởi nhị đệ ‘không ra gì’. Ôi, Nhật Uyên đến chết cũng không biết thực lực của Bạch Nguyệt Diệu mạnh bao nhiêu sao?

Phong Việt Thần là tù binh, nếu Bạch Nguyệt Diệu giết hắn ta, nhất định thiên hạ sẽ bất mãn, cuối cùng, Bạch Nguyệt Diệu đày Phong Việt Thần đến biên cương, nhưng hẳn vẫn phải sát thủ, ám sát Phong Việt Thần!

Có lẽ, Bạch Nguyệt Diệu có chút hung ác, nhưng hẳn nghĩ rằng, diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Có lẽ, hẳn cũng có chút nhỏ mọn, Lam Điệp Nhi từng ở bên cạnh Phong Việt Thần một thời gian, hẳn tuyệt đối không thể nào quên!

Mà vụ án của Thái hậu cũng bị Hoàng Thượng Thư thẩm vấn và xử lý xong, nề tình Thái hậu từng là mẫu nghi thiên hạ, cho nên, Thái hậu được đưa vào lãnh cung, không thể ra khỏi lãnh cung nửa bước!

Dưới sự lãnh đạo của Bạch Nguyệt Diệu, năm 113, Vân Long quốc đã hoàn toàn thống nhất thiên hạ, sử dụng đồng tiền cùng đơn vị đo lường thống nhất, uy nghiêm cùng khí phách của Bạch Nguyệt Diệu đã uy hiếp toàn bộ thiên hạ, nhưng hẳn nhân hậu yêu dân, cho nên, vận nước hưng thịnh, bốn phía thái bình!

“Trẫm có một tâm sự, vị trí Thừa tướng vẫn để trống, các ái khanh có tiến cử ai không?”. Ngồi trên ghế rồng, không còn thấy Bạch Nguyệt Diệu phong lưu và phóng đảng ngày xưa nữa, chính xác mà nói, kể từ lúc bắt đầu lên làm hoàng thượng, hẳn không có chút lỗ mãng nào, trừ thời điểm đi cùng Lam Điệp Nhi.

Dĩ nhiên, từ khi lấy được Lam Điệp Nhi, hẳn đổi xưng hô từ “cô” sang “trẫm”.

“Thần nghĩ Lam Thái sư tiếp nhận thích hợp nhất”.

“Thần cũng nghĩ vậy”.

Mọi người nhất trí đồng ý để Lam Vân Triệt tiếp nhận chức vị Thừa tướng, nhưng Lam Vân Triệt đã sớm thương lượng vị trí Thừa tướng nên thuộc về ai với Bạch Nguyệt Diệu rồi.

Lam Vân Triệt mỉm cười, sau đó tiến hai bước lên phía trước: “Thần không phải là người tốt nhất để ngồi lên vị trí Thừa tướng, thần đề nghị, để hoàng hậu nương nương tiếp nhận chức vị Thừa tướng mới thích hợp”. Lam Vân Triệt và Bạch Nguyệt Diệu nhìn nhau, mặc dù gương mặt Bạch Nguyệt Diệu tỏ ra rằng mình bị làm khó, nhưng trong lòng hẳn đã sớm nở hoa rồi, hẳn vĩnh viễn không quên, Lam Điệp Nhi đã từng cao ngạo tuyên bố với mình, vị trí Thừa tướng phải ở trên tay nàng.

Lúc này, toàn bộ văn võ bá quan ngẩn ngơ, vì việc nữ tử tiếp nhận bậc quan, hơn nữa còn là bậc quan quan trọng như thế, điều này không khỏi quá mức hoang đường?

Nhưng nghĩ lại, không quan viên nào dám phủ nhận tài năng của Lam Điệp Nhi. Bên ngoài, Lam Điệp Nhi từng giữ chức Lam Hàn lâm cùng Lam Thượng thư, hơn nữa, chiến công hành quân đánh giặc cũng rõ rệt, cống hiến cho Vân Long quốc rất nhiều.

Bên trong, Lam Điệp Nhi xử lý hậu cung ngay ngắn rõ ràng, cho nên...

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”. Bách quan hô to Lam Điệp Nhi thiên tuế, là đã chấp nhận Lam Điệp Nhi giữ chức vị Thừa tướng.

Bạch Nguyệt Diệu thở phào nhẹ nhõm, vì sao hẳn khản trương như thế chứ? Vì...

Sau khi hạ triều, hẳn chạy như bay về tẩm cung của mình.

“Điệp nhi, bách quan đã đồng ý để nàng làm Thừa tướng rồi, lần này không được náo loạn với ta nữa!”. Bạch Nguyệt Diệu ăn nói khép nép, giờ khắc này, trong phòng không có người ngoài hẳn mới như thế, nếu không tất cả uy nghiêm của hẳn mất hết.

“Thật sao?”. Lam Điệp Nhi kích động nhảy lên.

Nhất thời, hai hàng chân mày của Bạch Nguyệt Diệu nhíu chặt, lớn tiếng quát: “Ai cho nàng nhảy?”

Dáng vẻ hẳn bây giờ hoàn toàn khác hồi nãy, tại sao hẳn khản trương như vậy?

“Nàng nhảy khiến đứa nhỏ cũng giật mình, không sợ con cũng nhảy xuống sao?”. Ha ha, đây chính là huyền cơ, Lam Điệp Nhi đã mang thai bảy tháng, nàng uy hiếp Bạch Nguyệt Diệu, nếu không đem chức vị Thừa tướng cho mình thì nàng sẽ bỏ nhà trốn đi, mà Bạch Nguyệt Diệu đã sớm muốn trao vị trí Thừa tướng cho Lam Điệp Nhi rồi, nhưng bụng Lam Điệp Nhi đã lớn, sao Bạch Nguyệt Diệu nỡ nhẫn tâm bắt nàng đi làm quan? Bất đắc dĩ, hẳn phải thỏa hiệp.

“Ai ui, ai ui!”. Lam Điệp Nhi đột nhiên thống khổ rên rỉ.

“Điệp nhi?”. Bạch Nguyệt Diệu khản trương gọi Lam Điệp Nhi, nhưng hẳn không biết nên làm sao cho tốt, hẳn cũng không phải là bà mẹ.

“Chồng ơi, bụng của thiếp rất đau, giống như sắp sinh”

“Không thể nào... Mới bảy tháng!”. Bạch Nguyệt Diệu vô cùng khản trương: “Người đâu, người đâu?”. Hẳn không muốn mất đứa bé này.

Nghe Bạch Nguyệt Diệu hô to, các cung nữ lập tức chạy vào, cung nữ tinh mắt vừa nhìn thấy đã xác định được tại sao Lam Điệp Nhi đau đớn như vậy: “Chúc mừng hoàng hậu nương nương, chắc là người sắp sinh...”

Quả nhiên, Lam Điệp Nhi đau bụng vì sắp sinh rồi, đưa bé bình an ra đời, là một đôi Long Phượng.

Bạch Nguyệt Diệu sắc lập con trai làm thái tử, danh hiệu là Ngao, tên Vân. Con gái kia tất nhiên là công chúa, danh hiệu là Huỳnh, tên Tịch..

Vân Long quốc năm 140, Lam Điệp Nhi lấy thân phận Thừa tướng hướng về hoàng thượng Bạch Nguyệt Diệu yêu cầu hủy bỏ chế độ con cháu quan lại kế vị chức quan của họ, mở chế độ khoa cử cho phép nữ tử tham gia, từ đó, Vân Long quốc chân chính trở thành một quốc gia hiện đại hóa.

Lam Điệp Nhi dùng một năm này viết lại lịch sử Vân Long, tên sách là ‘Kinh đô Vân Long’, mà người viết là hoàng hậu.

Chương cuối cùng để trống, vì nàng tin chắc.

Trong tương lai, Vân Long quốc sẽ càng phồn thịnh...

Hắc Mạc Dực kết hôn với một nữ tử dân gian, ngao khí trong lòng của nữ tử này tuyệt không bại bởi Lam Điệp Nhi, dù chưa phải ở chức quan nhất phẩm hay nhị phẩm, nhưng cũng là một hàn lâm, mà Hắc Mạc Dực cũng rất yêu nàng ấy.

Vân Long quốc năm 141, Thái hậu bị bệnh qua đời, trước khi chết, bà sám hối nói câu: “Thật xin lỗi, Nhượng Tư...”

Ngày trước, Từ Thừa tướng cùng người nhà quý ẩn ở nông thôn đã xây dựng được một khu vực thế ngoại đảo nguyên của riêng mình.

Lam Vân Triệt là cha của bốn đứa nhỏ, hắn cũng noi theo Bạch Nguyệt Diệu, chỉ cưới một vợ.

Ngày nào Bạch Tinh Ngân cũng ở trong chùa cầu phúc cho Lam Điệp Nhi, Bạch Nguyệt Diệu cùng với Vân Long quốc, Bạch Nguyệt Diệu đổi tên ngôi chùa này thành chùa Hoàng Từ.

“Lại bắt đầu yêu say đắm một người mới xuyên qua rồi...”. U đứng ở đỉnh núi, yếu ớt cười, nói xong, cũng xoay người vào trong nhà lá, bây giờ hắn đã hiểu, cảm giác của mình đối với Lam Điệp Nhi chính là yêu...

“Hoàng thượng, người thật là hư”. Lam Điệp Nhi làm nũng, nói xong cũng dựa vào trên bả vai của Bạch Nguyệt Diệu.

“Thật đúng là hoàng không hư, phi không thương”. Nói xong, Bạch Nguyệt Diệu lộ ra một nụ cười tà mị, ôm chặt Lam Điệp Nhi.

Hoàng đế cổ đại thì sao? Hoàng thượng cũng có thể chỉ cưới một vợ!

Sao người hiện đại như chúng ta không noi theo Bạch Nguyệt Diệu, quý trọng người bên cạnh mình, đối với người ấy trước sau như một chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Không Hư, Phi Không Thương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.